
ROBERT GALBRAITH
KÖTÜLÜK KARİYERİ
BİR CORMORAN STRIKE ROMANI
PEGASUS

"*Kötülük Kariyeri*, *Cormoran Strike* serisinin üçüncü ve en iyi kitabı. Galbraith seneler boyu akılda kalacak bir seri katil yaratmış. Bu öyle bir katil ki bizi daha kitabın ilk bölümünde pençesine alıp dehşete düşürüyor. Kusursuz bir tempoda ilerleyen bu gizemli kitap sürprizlerle dolu ve her sayfası polisiye roman geleneğinin en üst noktasını temsil ediyor."
Jocelyn McClurg

"Hayranlarını tüm gece ayakta tutacağından kuşkunuz olmasın."
Observer

"Bu çılgınca ve dâhice kurgu, yazarının tüm özgüveniyle kendini gösteriyor."
Guardian

"Baştan sona, her sayfası çok eğlenceli."
Mail on Sunday

"Akıllıca yazılmış, bağımlılık yapan bir gerilim."
Sunday Mirror

"Polisiyenin zirvesinden."
Sun

"Heyecan verici fikirlerle dolup taşan bir roman."
Scotland on Sunday

KÖTÜLÜK KARİYERİ

Pegasus Yayınları: 1862
Bestseller Roman: 783

KÖTÜLÜK KARİYERİ
ROBERT GALBRAITH
Özgün Adı: Career of Evil

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzelti: Ayten Koçal
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2018
ISBN: 978-605-299-421-4

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © 2015, J.K. Rowling

Eser sahibinin manevi hakları koruma altındadır.
Bu kitabın ilk baskısı, 2015 yılında Büyük Britanya'da Sphere tarafından yayımlanmıştır.
Şarkıların tam listesi için 539-542 arası sayfalara bakınız.
Seçilen Blue Öyster Cult şarkı sözleri 1967-1994 Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd.'nin izniyle kullanılmıştır.
Sony Music Entertainment Inc.'ten "Don't Fear the Reaper: The Best of Blue Öyster Cult' şimdi iTunes ve tüm müzik marketlerde.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

ROBERT GALBRAITH

KÖTÜLÜK KARİYERİ

İngilizceden çeviren:
Ömer Mülazım

PEGASUS YAYINLARI

Séan ve Matthew Harris'e,

Bu ithafla ne isterseniz yapın,
ama sakın –
sakın –
kaşlarınızda kullanmayın.

I choose to steal what you choose to show
And you know I will not apologize –
You're mine for the taking.

I'm making a career of evil...[1]

Blue Öyster Cult, "Career of Evil"
Söz: Patti Smith

1 (İng.) Senin göstermeyi seçtiğini ben çalıyorum. Ve biliyorsun ki özür dilemeyeceğim... Sen benimsin. Kötülüğü meslek edindim...

1

2011

This Ain't the Summer of Love[2]

Üzerindeki bütün kanı çıkaramamıştı. Sol elinin orta parmak tırnağının altında parantezi andıran siyah bir çizgi duruyordu. Onu orada görmekten hoşlansa da kazımaya koyuldu. Önceki günün eğlencesinden kalan bir yadigâr. Bir dakikalık beyhude bir çabanın ardından kanlı tırnağını ağzına sokup emdi. Aldığı demirimsi tat, karo zeminin üzerine vahşice saçılan, duvarlara sıçrayan, kot pantolonunu sırılsıklam eden ve yumuşacık, kuru ve özenle katlanmış şeftali renkli banyo havlularını kana bulanmış paçavralara çeviren kan yağmurunun kokusunu anımsattı.

Bu sabah renkler daha canlı, dünya daha güzel bir yerdi sanki. Kendini dingin ve kadını özümsemişçesine, onun yaşamı kendisine nakledilmişçesine coşkulu hissediyordu. Onları öldürdüğünde sana ait olurlardı. Seksin çok ötesinde bir sahip olma biçimiydi bu. Son nefeslerini verdiklerinde sana nasıl baktıklarını bilmek bile iki canlı bedenin deneyimleyeceği her şeyin çok üstünde bir yakınlıktı.

Benliğini kaplayan bir heyecanla düşündü, ne yaptığını da ne yapmayı planladığını da hiç kimse bilmiyordu. Mutlu ve huzurlu,

2 (İng.) Bu Aşk Yazı Değil

zayıf nisan güneşinde ılık duvara yaslanarak orta parmağını emdi, gözlerini karşıdaki eve dikti.

Şık bir ev değildi, gayet sıradandı. Ne var ki dün kandan kaskatı olmuş kıyafetlerin siyah çöp torbalarında yakılmayı beklediği, çamaşır suyuyla yıkanıp ışıl ışıl parıldayan bıçakların, mutfak eviyesinin altındaki U biçimli boru dirseğinin arkasına tıkıştırıldığı küçük apartman dairesinden de daha yaşanabilir bir yerdi kuşkusuz.

Bu evin küçük bir ön bahçesi ve siyah korkulukları vardı, çimlerin de biçilmesi gerekiyordu. Yan yana açılmış iki beyaz ön kapı, üç katlı binanın altlı üstlü ayrıldığına işaret etmekteydi. Giriş katında Robin Ellacott adında bir kız yaşıyordu. Kızın gerçek adını öğrenmeyi kendine görev edinmişse de ona kendince Sekreter diyordu. Cumbanın önünden geçtiğini az önce görmüş, parlak saçlarından ötürü onu kolayca tanımıştı.

Sekreter'i izlemek ona ayrı bir haz veriyordu. Birkaç saatlik boş vakti olunca gelip onu izlemeye karar vermişti. Dünün ve yarının zaferleri arasında, yapılmış olanın doygunluğu ile yapılacak olanın heyecanı arasında, bugün istirahat günüydü.

Sağ kapı ansızın açıldı ve Sekreter, bir adam eşliğinde dışarı çıktı.

O ise ılık duvara yaslanmaya devam ederek bir arkadaşını bekliyormuş izlenimi vermek için suratı onlara yan dönmüş vaziyette caddeye bakıyordu. İkisi de onu fark etmemişti. Caddede yan yana yürüyerek uzaklaştılar. Bir dakika kadar bekledikten sonra o da peşlerinden gitmeye karar verdi.

Kız kot pantolon, ince bir ceket ve topuksuz çizmeler giymişti. Uzun dalgalı saçları güneş ışığında hafif kızıla çalıyordu. Yanındaki adamla konuşmuyor, aralarında bir çekingenlik seziliyordu.

Tam bir insan sarrafıydı. Dün sabah, kana bulanan şeftali rengi havluların arasında ölen kızı da bir kitap gibi okumuş ve baştan çıkarmıştı.

Bu muhteşem sabahta, elleri ceplerinde, gözünde dikkat çekmeyen güneş gözlüğü, mağazalara doğru gidermiş gibi sallana sallana yürüyerek uzun, meskûn cadde boyunca onları izledi. Tatlı bahar

esintisinde ağaçlar usulca sallanıyordu. Caddenin sonunda Sekreter ve adam sola dönüp iki tarafında ofis binaları dizili geniş ve işlek bir caddeye girdiler. Ealing meclis binasının önünden geçerlerken tepedeki yansıtıcı pencereler güneşte parlıyordu.

Şimdi Sekreter'in ev arkadaşı ya da erkek arkadaşı ya da her kimse işte (yandan kare çeneli ve hoş birine benziyordu) onunla konuşuyordu. Sekreter kısa bir cevap verdi ama gülümsemedi.

Kadınlar değersiz, aşağılık, pis ve alçak yaratıklardı. Asık suratlı karılar, hem de hepsi, erkeklerin onları mutlu etmelerini bekliyordu. Ancak önünde ölü ve boş bir halde yatarlarken arınmış, gizemli ve hatta fevkalade oluyorlardı. İşte o zaman tamamen sana aitlerdi. Ne karşı gelebiliyor ne direnebiliyor ne de çekip gidebiliyorlardı. Onlara istediğini yapabiliyordun. Dün bütün kanını boşalttıktan sonra o diğer kadının cesedi ağırlaşmış, gevşemişti. Gerçek boyutlu bir eğlence, bir oyuncaktı.

İğne atsan yere düşmez Arcadia alışveriş merkezinde, peşlerinde bir hayalet ya da bir tanrı gibi süzülerek Sekreter'i ve erkek arkadaşını izledi. Cumartesi alışverişçileri onu görebiliyorlar mıydı acaba? Yoksa bir şekilde dönüşüm geçirmiş, yeniden doğmuş, kendisine görünmezlik yetisi mi bahşedilmişti?

Çift, bir otobüs durağına gelmişti. O ise bir Hint restoranının kapısından içeri, bir manavın önünde yığılı meyve kasalarına, Prens William ile Kate Middleton'ın gazete bayiinin vitrininde asılı duran karton maskelerine bakarmış gibi yaparak ikisinin yakınlarında oyalanıyor, camdaki yansımalarını izliyordu.

83 numaralı otobüse bineceklerdi. Yanında fazla para yoktu fakat Sekreter'i izlemekten o kadar keyif alıyordu ki bu gösterinin henüz bitmesini istemiyordu. Hemen arkalarından otobüse bindiği sırada adamın Wembley Central dediğini duydu. Bilet alıp peşleri sıra üst kata çıktı.

Sekreter ile adam otobüsün en önünde yan yana oturdular. O da yakınlarına, alışveriş poşetlerini çekmeye zorladığı huysuz bir kadının yanı başına yerleşti. Ara sıra, çiftin diğer yolcuların mırıltısını bastıran sesleri çalındı kulağına. Sekreter, konuşma-

dığı zamanlarda pencereden dışarı bakıyordu, yüzünde tebessüm yoktu. Gitmekte oldukları yere gitmek istemediğine şüphe yoktu. Sekreter, gözlerine düşen bir tutam saçı kulağının arkasına iterken parmağındaki nişan yüzüğünü fark etti. Evleniyordu demek... ya da en azından evleneceğini sanıyordu. Bu düşünceyle birlikte sönük tebessümünü ceketinin kaldırdığı yakasına gizledi.

Sıcak öğle güneşi, otobüsün tozlu pencerelerinden içeri sızıyordu. Otobüse binen bir grup adam civar koltukları doldurdular. İkisinin üzerinde kırmızı siyah ragbi tişörtleri vardı.

Ansızın bütün dünyasının karardığını hissetti. Hilal ve yıldız desenli o tişörtler istemediği anıları canlandırıyor, ona kendini tanrı gibi hissetmediği zamanları hatırlatıyorlardı. Bu mutlu gününün eski, kötü anılarla kirlenip lekelenmesini istemiyordu fakat birdenbire coşkusu kaybolmaya başladı. Artık öfkeliydi; gözüne gruptaki bir yeniyetme oğlan ilişti fakat aceleyle, panikle bakışlarını kaçırdı ve ayağa kalkıp merdivene yöneldi.

Otobüsün kapılarının yanında bir baba ile küçük oğlu direğe sımsıkı tutunuyorlardı. Midesinin derinliklerinde bir öfke patlaması yaşadı. *Onun* da oğlu olacaktı. Daha ziyade, oğlu *hâlâ* hayatta olacaktı. Oğlunu yanında durmuş, ona bakar, bir kahraman gibi ona taparken hayal etti. Fakat o çoktan ölmüştü. Sorumlusu da tamamen Cormoran Strike adındaki adamdı.

Cormoran Strike'tan intikamını alacaktı. Onu mahvedecekti.

Kaldırıma ulaştığında otobüsün ön camlarına baktı, Sekreter'in altın sarısı kafasını son bir kez gördü. Yirmi dört saatten daha az bir süre içinde onu tekrar görecekti. O Sarazen tişörtlerini görmesiyle tetiklenen ani öfkesi bu düşünceyle yatıştı. Otobüs gürleyerek uzaklaşırken o da bir yandan kendini sakinleştirmeye çalışarak aksi istikamette yürümeye başladı.

Muhteşem bir planı vardı. Hiç kimse bilmiyordu. Hiç kimse şüphelenmiyordu. Evdeki buzdolabında onu çok özel bir şey bekliyordu.

2

A rock through a window never comes with a kiss.[3]
Blue Öyster Cult, "Madness to the Method"

Yirmi altı yaşındaki Robin Ellacott bir yıldır nişanlıydı. Düğünün aslında üç ay önce olması gerekiyordu fakat müstakbel kayınvalidesinin beklenmedik ölümü nedeniyle ertelenmişti. Düğünün olması gereken tarihten bu yana geçen üç ay zarfında pek çok şey olmuştu. Karşılıklı yeminlerini etmiş olsalar Matthew'la daha mı iyi geçinirlerdi acaba? Parmağına biraz bol gelmeye başlayan safir nişan yüzüğünün yanında altın bir yüzük olsa daha mı az tartışırlardı?

Pazartesi sabahı, Tottenham Court Caddesi'nde yol çalışması nedeniyle güçlükle ilerleyen Robin bir önceki günkü tartışmayı zihninde tekrar yaşadı. Tartışmanın tohumları daha ragbi müsabakası için evden ayrılmadan önce atılmıştı. Sarah Shadlock ve sevgilisi Tom'la her buluştuklarında Robin ve Matthew tartışıyorlardı. Robin, münakaşa maçın başlamasıyla patlak verip gecenin geç saatlerine kadar sürünce fark etmişti bunu.

"Sarah ortalığı karıştırmaya çalışıyordu, Tanrı aşkına, görmüyor musun? Onun hakkında sorular soran, deştikçe deşen oydu. Ben başlatmadım..."

3 (İng.) Pencereden giren taş asla öpücükle gelmez.

Tottenham Court durağı civarındaki bitmek bilmeyen yol çalışmaları, Denmark Sokağı'nda yer alan özel dedektiflik bürosuna giderken Robin'e oldum olası hep engel çıkarmıştı. İri bir moloz parçasına takılıp birkaç adım sendeleyince keyfi iyiden iyiye kaçtı. Baretli ve fosforlu yelekli adamlarla dolu yolda derin bir çukurdan ıslıklar ve müstehcen sözler yükseldi. Suratı kıpkırmızı, gözlerine düşen uzun, kızıl sarı saçlarını kenara iten Robin onları duymazdan geldi, düşünceleri tekrar Sarah Shadlock'a ve onun, patronuyla ilgili sinsi, ısrarcı sorularına kaydı.

"*Tuhaf* bir cazibesi var, değil mi? Biraz hırpalanmış görünüyor ama bunu hiç dert etmedim. Yakından da seksi mi? Oldukça iri bir adam, değil mi?"

Robin sakin, kayıtsız cevaplar vermeye çalışırken Matthew'un çenesinin kasıldığını görmüştü.

"Ofiste sadece ikiniz misiniz? Sahiden mi? Başka hiç kimse yok mu?"

Pis sürtük, diye düşündü Robin. Söz konusu Sarah Shadlock olduğunda her zamanki yumuşak mizacından eser kalmıyordu. *Bu sürtük ne yaptığını gayet iyi biliyordu.*

"Afganistan'da madalya aldığı doğru mu? Söylesene! Vay canına, adam aynı zamanda bir savaş kahramanı mı yani?"

Robin, Cormoran Strike'a birbiri ardına methiyeler dizen Sarah'yı susturmak için elinden geleni yapmıştı ama nafileydi. Maç sona erdiğinde Matthew'un, nişanlısına karşı tavırlarına bir soğukluk çökmüştü. Ne var ki hoşnutsuzluğu, Vicarage Road'dan eve dönerlerken Sarah'yla şakalaşıp gülmesine mani olmamıştı. Robin'in sıkıcı ve kalın kafalı bulduğu Tom da olan bitenden tamamen bihaber onlarla birlikte gülmüştü.

Yolda açık çukurlardan sakınarak yürüyen diğer yayalarca itile kakıla ilerleyen Robin sonunda karşı kaldırıma ulaştı. Betondan devasa bir kafesi andıran Centre Point binasının gölgesinin altından

geçti, tartışmanın yeniden alevlendiği gece yarısında Matthew'un söylediklerini hatırlayınca tekrar küplere bindi.

"Onun hakkında konuşmaktan kendini alamıyorsun, değil mi? Sizi duydum, Sarah'yla konuşuyordunuz..."

"Onunla ilgili konuyu ben *açmadım*, Sarah başlattı, o sırada dinlemiyordun..."

Fakat Matthew kadınlara özgü o tiz ve ahmakça ses tonuyla Robin'i taklit etmişti: *"Ah, saçları o kadar güzel ki..."*

"Tanrı aşkına, senin bu yaptığın büsbütün paranoyaklık!" diye bağırmıştı Robin. "Cormoran'ın değil, Jacques Burger'ın lanet saçlarından bahsedip duran *Sarah*'ydı ve ben sadece..."

"Demek *Cormoran'ın değil,*" diye tekrarlamıştı Matthew bir aptal gibi ciyaklayarak. Denmark Sokağı'na saparken Robin yatak odasından bir hışımla fırlayıp kanepede uyumaya gittiği sekiz saat önceki kadar öfkeliydi en az.

Sarah Shadlock, kahrolası Sarah Shadlock... Üniversitedeyken de Matthew'u *Yorkshire'lı Robin*'den çalmak için elinden geleni yapmıştı... Robin, Sarah'yı bir daha görmeyeceğini bilse dünyalar onun olurdu fakat temmuzdaki düğüne de gelir, onları kuşkusuz evlendikten sonra da rahat bırakmaz ve eğer niyeti Robin ile Matthew arasına nifak sokmak değilse belki bir gün Strike'la tanışmak için Robin'in ofisine bile gelmeye çalışırdı.

Ofisin önünde dikilen kuryeye yaklaşırken, *onu Cormoran'la asla tanıştırmayacağım*, diye düşündü Robin vahşice. Adamın eldivenli elinde klipsli pano defter, diğer elinde uzun, dikdörtgen bir paket vardı.

Robin konuşma mesafesine gelince, "Bu paket Ellacott'a mı geldi?" diye sordu. Düğünde hediye olarak dağıtılacak fildişi karton kaplı tek kullanımlık fotoğraf makineleri siparişini bekliyordu. Son zamanlarda çalışma saatleri o kadar düzensizleşmişti ki internet siparişlerini dairesi yerine ofise göndertmek daha kolayına geliyordu.

Başıyla onaylayan kurye, kaskını çıkarmadan panoyu uzattı. Robin imzalayıp uzun paketi aldı, beklediğinden çok daha ağırdı, koltuğunun altına aldığında paketin içinde büyük bir nesne kayıp öteki tarafa gitti.

"Teşekkür ederim," dedi fakat kurye çoktan dönmüş ve motoruna binmişti. Robin binadan içeri girerken motorun uzaklaştığını duydu.

Topuklarının tangırtısı yankılanarak, bozuk kuş kafesi asansörün etrafından kıvrıla kıvrıla yükselen metal merdivenlerden çıktı. Kilidi çevirip açınca cam kapı parladı, kapıdaki C. B. STRIKE, ÖZEL DEDEKTİF yazısı karanlık bir şekilde göze çarpıyordu.

Robin bilerek erken gelmişti. An itibarıyla pek çok vakayla uğraşıyorlardı ve genç bir Rus kucak dansçısını izleme görevine devam etmeden önce bazı evrak işlerini halletmek istiyordu. Tepesindeki ayak seslerine bakılırsa Strike hâlâ yukarıdaki dairesindeydi.

Robin dikdörtgen paketi masanın üzerine bıraktı, paltosunu çıkarıp çantasıyla birlikte kapının arkasındaki askıya astı, ışığı yaktı ve ısıtıcıya su koyup çalıştırdı. Sonra da masadaki keskin mektup açacağına uzandı. Strike'ın kısa ve açıkçası gür, kıvır kıvır saçlarından ziyade kanat oyuncusu Jacques Burger'ın hayranlık uyandıran kıvırcık saçlarından bahsettiklerine Matthew'u bir türlü inandıramadığını hatırlayınca mektup açacağını öfkeyle saplayıp keserek kutuyu açtı.

Kutunun içine, sığması için ayak parmakları geriye doğru bükülmüş kesik bir kadın bacağı yanlamasına tıkıştırılmıştı.

3

Half-a-hero in a hard-hearted game.[4]
Blue Öyster Cult, "The Marshall Plan"

Robin'in çığlığı pencerelerde yankılandı. Masanın üzerinde duran iğrenç şeye bakarak geriledi. Bacak pürüzsüz, ince ve solgundu. Kutuyu açarken parmağı bacağa dokunan Robin, derinin soğuk, kauçuğumsu dokusunu hissetmişti.

Tam ellerini ağzına götürüp çığlığını bastırmayı başarmıştı ki yanı başındaki cam kapı açıldı. Açık gömleğinden maymun gibi kıllı göğsü gözler önüne serilen bir doksan boyundaki Strike kaşlarını çatmış bakıyordu.

"Neler ol..."

Robin'in dehşet dolu bakışlarını takip edince bacağı gördü. Robin'i kolundan kabaca tutup merdiven sahanlığına çıkardı.

"Nasıl geldi?"

Strike'ın onu merdivenden yukarı çıkarmasına izin veren Robin, "Kurye getirdi," dedi. "Motosikletle."

"Burada bekle. Polisi arayacağım."

Strike dairesinin kapısını arkasından kapattı ve Robin kulağı alt kata inen ayak seslerinde, kalbi küt küt, orada öylece durdu. Midesi ağzına geldi. Bir bacak. Buraya bir bacak göndermişlerdi.

4 (İng.) Acımasız bir oyunda bir yarı kahraman.

Bir bacağı, kutudaki bir kadın bacağını sakince üst kata taşımıştı. Kimin bacağıydı bu? Geri kalan uzuvları neredeydi?

En yakınındaki plastik dolgulu, metal ayaklı, ucuza alınmış sandalyeye doğru yürüdü, parmaklarını hissiz dudaklarına bastırmayı sürdürerek oturdu. Paketin kendi adına yollandığını hatırladı.

Bu esnada Strike da yola nazır ofis penceresinin kenarında dikilmiş, cep telefonu kulağında, kuryeden bir iz bulmak ümidiyle Denmark Sokağı'nı tarıyordu. Masanın üstündeki açık paketi incelemek üzere bekleme salonuna döndüğünde polisle irtibat kurmuştu.

"Bacak mı?" diye tekrarladı Eric Wardle hattın diğer ucunda. "Kahrolası bir *bacak*, öyle mi?"

"Bana uygun bile değil hem de," dedi Strike. Robin orada olsa bu espriyi yapmazdı. Pantolonunun paçası, ayak bileği görevi gören metal çubuğu gösterecek şekilde yukarı kıvrılmıştı. Robin'in çığlığını duyduğu sırada giyiniyordu.

Bu espriyi yaparken de aslında bunun tıpkı kendi kayıp uzvu gibi bir sağ bacak olduğunu ve aynı kendisininki gibi dizin altından kesilmiş olduğunu fark etti. Telefon hâlâ kulağında, bacağa daha yakından bakan Strike'ın burun deliklerine yakın zamanda buzu çözünmüş tavuğu andıran nahoş bir koku geldi. Bacak beyaz tenliydi. Pürüzsüz, solgun ve üstünkörü tıraş edilmiş baldırındaki eski, yeşilimsi bir çürük dışında lekesizdi. Biten kısa kıllar sarı, boyanmamış tırnaklar biraz kirliydi. Kesik kavalkemiği, çevresindeki etli bölgeye kıyasla bembeyaz parlıyordu. Kesik oldukça temiz yapılmıştı. Strike muhtemelen bir balta veya satır kullanıldığını tahmin etti.

"Kadın bacağı mı dedin?"

"Öyle görünüyor..."

Strike bir şey daha fark etmişti. Bacağın kesildiği baldır kısmında bir yara izi vardı. Bacağı ait olduğu bedenden koparan yarayla alakasız, eski bir yara izi.

Cornwall'da geçen çocukluğunda, sırtı tehlikeli denize dönük dikilirken kaç kez gafil avlanmıştı? Okyanusu iyi tanımayanlar onun sertliğinden, gaddarlığından bihaberdi. Soğuk, metal kuvvetiyle onlara çarptığında dehşete kapılırlardı. Strike tüm profesyonel yaşamı boyunca korkuyla yüz yüze gelmiş, onunla işbirliği yapmış ve onu yönetmişti fakat o eski yara izini görünce, biraz da hazırlıksız yakalandığından, geçici bir süre tüm benliğini müthiş bir korku kapladı.

"Orada mısın?" dedi Wardle hattın öbür ucundan.

"Ne?"

Strike'ın iki kez kırılan burnu, kadının bacağının kesildiği yerden sadece iki santim uzaktaydı. Asla unutmadığı bir çocuğun yaralı bacağını hatırlıyordu... Onu göreli ne kadar olmuştu? Şimdilerde kaç yaşındaydı acaba?

"Beni sen aradın ya hani..." dedi Wardle.

Strike kendini odaklanmaya zorlayarak, "Evet," dedi. "Olaya bir başkasındansa senin bakmanı yeğlerim, ama yapamam dersen de..."

"Geliyorum," dedi Wardle. "Çok sürmez. Bir yere ayrılma."

Telefonu kapatıp masaya koyan Strike hâlâ bacağa bakıyordu. Şimdi bacağın altında bir not, daktilo edilmiş bir not gözüne ilişti. İngiltere ordusunda soruşturma prosedürü eğitimi alan Strike notu alıp okuma dürtüsüne karşı koydu. Adli delillere dokunulmamalıydı. Onun yerine kutunun baş aşağı duran kapağı üzerinde yazılı adresi okuyabilmek için dengesizce çömeldi.

Kutu, Robin'e gönderilmişti. Bundan hiç hoşlanmadı. Genç kadının, ofislerinin adresini taşıyan beyaz bir etiketin üzerine yazılı adı doğru kodlanmıştı. Etiketin altında başka bir etiket daha vardı. Adresi daha net okuyabilmek için bile olsa kutuyu hareket ettirmemeye özen gösteren Strike, gözlerini kısarak bakınca gönderenin kutuyu ilk olarak "Cameron Strike" adına yolladığını, ardından ilkinin üzerine "Robin Ellacott" yazılı ikinci etiketi yapıştırdığını gördü. Fikrini neden değiştirmişti acaba?

"Kahretsin," dedi Strike usulca.

Güçlükle ayağa kalktı, kapının ardındaki askıdan Robin'in çantasını aldı, cam kapıyı kilitleyip üst kata yöneldi.

Çantayı Robin'in önüne koyup, "Polise haber verdim," dedi. "Bir fincan çaya ne dersin?"

Robin başıyla onayladı.

"İçine brendi ister misin?"

"Hiç brendin yok ki," dedi Robin. Sesi hafif boğuktu.

"Sağı solu mu karıştırdın yoksa?"

"Elbette hayır!" dedi Robin. Strike da dolapları karıştırdığı imasına karşı verilen bu öfkeli tepkiye gülümsedi. "Sadece... tıbbi amaçla brendi bulunduracak biri değilsin, o kadar."

"Bira ister misin?"

Başını iki yana salladı Robin, gülümseyemiyordu bile.

Çay hazır olunca Strike eline kendi kupasını da alıp Robin'in karşısına oturdu. Tam da olduğu gibi görünüyordu Strike: çok fazla sigara içen ve çok fazla hazır yemek yiyen iriyarı bir eski boksör. Kalın kaşlı, yassı ve asimetrik burunluydu, gülümsemezken suratında sürekli bir huysuzluk ifadesi olurdu. Yeni duş aldığı için hâlâ ıslak olan gür, koyu kıvırcık saçları Robin'e Jacques Burger ile Sarah Shadlock'ı hatırlattı. Tartışmanın üzerinden âdeta yıllar geçmiş gibi geliyordu Robin'e. Üst kata çıktığından beri Matthew aklına sadece bir an gelmişti. Olanları nişanlısına anlatmaya çekiniyordu. Çok kızacaktı. Robin'in Strike'la çalışmasından hoşlanmıyordu.

Robin sıcak çay fincanını alıp içmeden kenara koyduktan sonra, "O... ona baktın mı?" diye kekeledi.

"Evet," dedi Strike.

Başka ne soracağını bilmiyordu. Kesik bir bacaktı işte. Durum o denli korkunç, o denli iğrençti ki aklına gelen bütün sorular gülünç ve saçma geliyordu. *O bacağı tanıdın mı? Sence neden gönderildi?* Ama en önemli soru şuydu: *Neden bana gönderildi?*

"Polis, kuryeyle ilgili sorular soracak," dedi Strike.

"Biliyorum," dedi Robin. "Adamla ilgili her detayı hatırlamaya çalışıyorum."

Alt katın kapı zili çaldı.

"Bu Wardle olmalı."

Robin şaşkın bir sesle, "Wardle mı?" diye tekrarladı.

"Tanıdığım en sıcakkanlı polistir kendisi," diye hatırlattı Strike. "Bir yere kıpırdama, onu buraya getireceğim."

Strike geçtiğimiz yıl, tamamen kendi hatası olmasa da Londra polisini karşısına almayı başarmıştı. En dikkat çekici iki dedektiflik zaferinin basında genişçe yer bulması, haliyle diğer polis memurlarını kızdırmıştı. Ne var ki o vakalardan ilkinde ona yardım eden Wardle elde edilen zaferden payına düşeni almış ve ikili arasındaki ilişkiler oldukça dostane kalmıştı. Robin, Wardle'ı yalnızca vakayla ilgili olarak gazetelerde yayımlanan haberlerde görmüştü. Mahkemede yolları kesişmemişti.

Kestane rengi saçları, çikolata kahvesi gözleriyle yakışıklı bir adamdı. Deri ceket ve pantolon giymişti. Strike, Wardle'ın odaya girer girmez Robin'e attığı gayriihtiyari bakışa gülse mi kızsa mı bilemedi. Dedektif, genç kadının saçını, endamını ve sol elini hızlıca süzdü, bakışları bir an safir ve elmas nişan yüzüğüne takıldı.

Alçak sesle ve Strike'ın lüzumsuz derecede çekici bulduğu bir tebessümle, "Eric Wardle," dedi. "Bu da Dedektif Ekwensi."

Saçını topuz yapmış, zayıf, siyahi bir kadın polis de onunla gelmişti. Kadın ona gülümseyince Robin de başka bir kadının yanında bulunmaktan ötürü müthiş bir teselli duydu. Dedektif Ekwensi bakışlarını Strike'ın bekâr odasında gezdirdi.

"Paket nerede?" diye sordu Ekwensi.

Strike cebinden ofisin anahtarlarını çıkarıp, "Aşağıda," dedi. "Göstereyim. Karın iyi mi Wardle?" diye ekledi Dedektif Ekwensi'yle odadan çıkmaya hazırlanırken.

Dedektif, "Neden merak ettin?" diye tersledi fakat masaya oturup not defterini açarken bu danışman tavırlarını bırakınca Robin derin bir nefes aldı.

Wardle bacağın nasıl geldiğini sorduğunda, "Geldiğimde kapıda duruyordu," diye açıkladı Robin. "Kurye olduğunu sandım. Siyah deri giymişti, ceketinin omuzlarındaki mavi şeritler hariç simsiyahtı. Siyah kaskının aynalı vizörünü indirmişti. En az bir seksen vardı. Kask hariç benden on on beş santim kadar daha uzundu."

"Yapılı mıydı?" diye sordu defterine notlar karalayan Wardle.

"Oldukça. Ama öyle görünmesinde ceketin de payı olabilir."

Robin'in gözleri istemsizce odaya giren Strike'a kaydı. "Şey gibi değil yani..."

"Patronun gibi şişko herifin teki değil mi diyecektin?" diye tamamladı konuşmaya kulak misafiri olan Strike. Ona takılmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan Wardle da kıs kıs güldü.

Gülümsemeyen Robin, "Bir de eldiven takıyordu," dedi. "Siyah deri motosiklet eldiveni."

"Eldiven takması gayet doğal," dedi Wardle notlarına bunu ekleyerek. "Motosiklete dair fark ettiğiniz herhangi bir şey var mı?"

"Kırmızı siyah bir Honda'ydı," dedi Robin. "Logoyu, şu kanatlı sembolü fark ettim. 750cc falandı galiba. Epey büyüktü."

Wardle hem şaşkın hem etkilenmiş görünüyordu.

"Robin motorlara ve arabalara hastadır," dedi Strike. "Fernando Alonso gibi araba kullanıyor."

Robin, Strike'ın neşeli ve dalgacı tavrından vazgeçmesini diliyordu içinden. Aşağıda bir kadın bacağı vardı. Ya geri kalan parçaları neredeydi? Hayır, şimdi ağlamamalıydı. Keşke gece iyi uyumuş olsaydı. O lanet kanepe yüzündendi hep... Son zamanlarda pek çok geceyi o kanepede geçirmişti.

"Bir de sana imza mı attırdı?" diye sordu Wardle.

"Attırdı diyemem," dedi Robin. "Panoyu uzattı, ben de öylesine imzaladım."

"Panonun üzerinde ne vardı?"

"Faturaya benziyordu. Ya da..."

Hatırlamak için gözlerini yumdu. Şimdi düşünüyordu da, belge sanki birinin dizüstü bilgisayarında hazırlanmış gibi biraz amatör işine benziyordu. Dedektif Wardle'a da aynen böyle söyledi.

"Bir paket bekliyor muydun?" diye sordu Wardle.

Robin tek kullanımlık fotoğraf makinelerinden bahsetti.

"Sen paketi alınca adam ne yaptı?"

"Motora binip uzaklaştı. Charing Cross Yolu'na girdi."

Dairenin kapısı çalındı ve Dedektif Ekwensi tekrar ortaya çıktı, elinde Strike'ın, bacağın altında olduğunu gördüğü ve artık bir kanıt torbasının içinde bulunan notu tutuyordu.

"Adli tıp ekibi geldi," dedi Ekwensi, Wardle'a. "Bu not da paketin içindeydi. Bayan Ellacott için bir anlam ifade ediyor olabilir."

Wardle naylon kılıf içindeki notu aldı, kaşlarını çatarak okudu.

"Saçma sapan bir şey yazıyor," dedi ve sonra yüksek sesle okudu: "*A harvest of limbs, of arms and of legs, of necks...*"

Ocağa yaslanmış, yazılanları okuyamayacak kadar uzakta olan Strike, "*...that turn like swans*," diye araya girdi, "*as if inclined to gasp or pray.*"[5]

Diğer üçü ona dik dik baktı.

"Bunlar şarkı sözleri," dedi Strike. Robin patronunun yüzündeki ifadeden hoşlanmadı. Sözlerin onun için bir anlam, kötü bir anlam ifade ettiğini görebiliyordu. Açıklamaya çalıştı: "'Mistress of the Salmon Salt'ın son dizeleri. Blue Öyster Cult'ın parçası."

Dedektif Ekwensi ince çizilmiş kaşlarını kaldırdı.

"Kim?"

"Yetmişlerin büyük rock grubu."

"Şarkılarını iyi biliyorsun galiba?" diye sordu Wardle.

---

5 (İng.) Hasat zamanı... uzuvlar, kollar, bacaklar... kuğu gibi dönen boyunlar... eğilmişler, sanki dua ediyorlar.

"O şarkıyı biliyorum," dedi Strike.

"Bunu kimin gönderdiğini biliyor musun?"

Strike tereddüt etti. Diğer üçü onu izlerken bir dizi karmaşık görüntü ve anı hızla zihninde belirdi. Alçak bir ses, *she wanted to die. She was the quicklime girl*,[6] dedi. On iki yaşında bir kızın gümüşi, çapraz yara izleriyle kaplı ince bacağı. Bir dağ gelinciğininki gibi, nefretle kısılmış bir çift küçük, siyah göz. Sarı bir gül dövmesi.

Sonra diğer anıların arasından, başka birinin ilk olarak aklına gelebilecek bir düşüncenin belirmesiyle, cesetten kesilip bir polis muhbirine gönderilen penisle ilgili karakol vukuat kaydını hatırladı.

"Kimin gönderdiğini biliyor musun?" diye sordu Wardle tekrar.

"Olabilir," dedi Strike. Robin'e ve Dedektif Ekwensi'ye baktı. "Bu konuda yalnız konuşmayı tercih ederim. Robin'den bütün istediklerinizi aldınız mı?"

"Adını ve adresini falan almamız gerek," dedi Wardle. "Vanessa, sen halleder misin?"

Dedektif Ekwensi defteriyle öne doğru ilerledi. İki adamın ayak sesleri duyabilecekleri mesafenin dışına çıktı. Kesik bacağı tekrar görme arzusu taşımamasına rağmen Robin geride bırakıldığı için üzüldü. Kutuda ne de olsa *onun* adı vardı.

Ürkütücü paket hâlâ alt kattaki masanın üzerinde duruyordu. Wardle'ın meslektaşlarından ikisi daha Dedektif Ekwensi tarafından içeri alınmıştı. Biri fotoğraf çekiyor, diğeri cep telefonuyla konuşuyordu. Tam o esnada Wardle ve Strike iki polisin yanından geçti. İki adam da Wardle'ın meslektaşlarını kızdırmayı başardığı dönemde hatırı sayılır bir üne kavuşan Strike'a merakla baktılar.

Strike ofisinin kapısını kapattı ve masasının önündeki koltuklara Wardle'la karşılıklı oturdular. Wardle defterinde yeni bir sayfa açtı.

"Pekâlâ, cesetleri parçalayıp uzuvlarını postayla insanlara göndermekten hoşlanan kimmiş söyle bakalım."

---

6 (İng.) *Ölmek istiyordu. O, kireç kızdı.*

"Terence Malley," dedi Strike anlık bir duraksamanın ardından. "Başlangıç olarak."

Wardle bir şey yazmadı, kaleminin üzerinden Strike'a baktı.

"*Mezarcı* Terence Malley mi?"

Strike başıyla onayladı.

"Harringay Suç Örgütü'nden?"

"Kaç tane Mezarcı Terence Malley var ki?" diye sordu Strike sabırsızlıkla. "Ayrıca kaçının insanlara ceset parçaları gönderme alışkanlığı var?"

"Mezarcı'ya nasıl oldu da bulaştın?"

"Ahlak Büro'yla 2008 yılındaki ortak operasyon sırasında. Uyuşturucu işi."

"Enselendiği baskın mı?"

"Aynen."

"Kahretsin," dedi Wardle. "Tamam işte sorun bu, değil mi? Herif kaçığın teki, hapisten çıktı ve Londra'daki fahişelerin yarısına kolaylıkla erişebiliyor. Kadının kalan parçalarını bulmak için Thames'i aramaya başlasak iyi olur."

"Evet ama ben delilleri isimsiz olarak verdim. Benim olduğumu bilmesine imkân yok."

"Bu adamların yöntemleri var," dedi Wardle. "Harringay Suç Örgütü'nün mafyadan hiçbir farkı yok. Hatford Ali'nin sikini Ian Bevin'e nasıl gönderdiğini duydun mu?"

"Evet, duydum," dedi Strike.

"Ee, peki bu şarkının olayı nedir? Hasat mı vardı, ne vardıysa işte..."

"Beni kaygılandıran da o zaten," dedi Strike ağır ağır. "Mezarcı için biraz fazla zekice görünüyor. Bu da bana aradığımız adamın diğer üçünden biri olabileceğini düşündürüyor."

4

Four winds at the Four Winds Bar,
Two doors locked and windows barred,
One door left to take you in,
The other one just mirrors it...[7]

Blue Öyster Cult, "Astronomy"

"Sana kesik bacak gönderebilecek *dört adam* mı tanıyorsun yani? *Dört*?"

Strike tıraş olduğu lavabonun yanındaki yuvarlak aynaya yansıyan Robin'in dehşet dolu ifadesini görebiliyordu. Polisler bacağı sonunda götürmüşlerdi. Strike o günkü işleri iptal etmiş, Robin de mutfak görevi de gören oturma odasındaki küçük formika masada oturmuş, ikinci çayını yudumluyordu.

"Gerçeği söylemek gerekirse," dedi çenesindeki sakalı keserek, "Galiba sadece üç kişiydi. Wardle'a Malley'den bahsederek hata yapmış olabilirim."

"Neden?"

Strike, son mahkûmiyetini kısmen onun sunduğu delile borçlu olan müzmin suçluyla kısa süreli ilişkinin hikâyesini Robin'e anlattı.

7 (İng.) Dört Rüzgâr Barı'nda dört rüzgâr, iki kapı kilitli, pencereler demirli, içeri girebileceğin tek kapı kaldı, diğeri yalnızca onun yansıması...

"...şimdi bu durumda Wardle, Harringay Suç Örgütü'nün benim kimliğimi öğrendiğine inanıyor, ama ben ifade verdikten kısa müddet sonra Irak'a gittim ve bugüne kadar hiçbir askerî polisin mahkemede tanıklık etti diye deşifre olduğunu da duymadım. Dahası şarkı sözlerinde Mezarcı'nın kokusunu alamadım. Onda öyle süslü dokunuşlar yoktur."

"Daha evvel öldürdüğü insanların uzuvlarını kesmişliği var ama, değil mi?" dedi Robin.

"Benim bildiğim bir sefer var. Ama unutma ki bunu her kim yaptıysa birini öldürmüş olması gerekmez," dedi Strike. "Bacak, mevcut bir cesetten de gelmiş olabilir. Bir hastane atığı da olabilir. Wardle bütün bunları araştıracak. Adli tıp incelemesini bitirene kadar bunu bilemeyiz."

Strike, bacağın hâlâ hayatta olan bir insandan kesilmiş olma ihtimalinden bahsetmemeyi seçti.

Bu esnada Strike mutfak musluğunda usturasını durularken Robin de düşüncelere dalmış, pencereden dışarıya bakıyordu.

Robin tıraş aynasında göz göze geldiği Strike'a dönüp, "Yani Wardle'a Malley'den bahsetmek *zorundaydın*," dedi. "Demek istiyorum ki adam zaten birine bir şey göndermişse... Sahi tam olarak *ne* göndermişti?" diye sordu Robin. Biraz tedirgindi.

"Penis," dedi Strike. Yüzünü yıkadı, havluyla kuruladıktan sonra devam etti. "Evet, haklı olabilirsin. Fakat düşündükçe onun yapmadığına daha çok emin oluyorum. Bir dakika izin ver, gömleğimi değiştirip geliyorum. Sen çığlık attığında iki düğmesini koparmışım."

Strike yatak odasında gözden kaybolurken Robin belli belirsiz, "Özür dilerim," dedi.

Çayını yudumlarken, içinde bulunduğu odaya göz gezdirdi. Strike'ın tavan arası dairesine daha önce hiç girmemişti. En fazla bir mesaj iletmek ya da en yoğun ve uykusuz kaldıkları dönemlerde onu uyandırmak için kapısını çalmıştı sadece. Mutfak görevi de gören oturma odası ufak ama temiz ve muntazamdı. Sahibinin

kişiliğine dair neredeyse hiçbir işaret yoktu: Uyumsuz bardaklar, ocağın yanı başında katlanmış duran ucuz bir kurulama bezi. Duvar ünitelerinden birine iliştirilmiş, bir çocuğun çizdiği belli olan asker resmi haricinde ne bir fotoğraf ne de bir süs eşyası vardı.

Strike temiz gömleğiyle tekrar belirdiğinde Robin, "Şunu kim çizdi?" diye sordu.

"Yeğenim Jack. Her nedense beni seviyor."

"Kendine haksızlık etme."

"Haksızlık değil. Çocuklarla nasıl konuşacağımı asla bilemem."

"Yani diyorsun ki *üç adam* tanıyorsun..." diye başladı Robin tekrar.

"Bir şeyler içmek istiyorum," dedi Strike. "Hadi Tottenham'a gidelim."

Yoldaki çukurlardan yükselen havalı matkap sesleri yüzünden Tottenham'a giderken konuşmanın imkânı yoktu, fakat yanında Strike varken fosforlu yelekli işçiler Robin'e ne ıslık çaldılar ne de laf attılar. Sonunda varaklı aynaları, koyu ahşap panelleri, ışıl ışıl parlayan pirinç bira fıçıları, renkli cam kubbesi ve Felix de Jong'un eşsiz güzellikteki kadın tablolarıyla Strike'ın en sevdiği yerel bara ulaştılar.

Strike bir bardak Doom Bar söyledi. Alkolü gözü kesmeyen Robin ise kahve istedi.

Dedektif tavan kubbesinin altındaki yüksek masaya geri döndüğünde, "Ee?" dedi Robin. "O üç adam kim?"

"Yanlış kapıları çalıyor olabilirim, unutma," dedi Strike birasını yudumlarken.

"Pekâlâ," dedi Robin. "Kim onlar?"

"Benden nefret etmek için geçerli sebepleri olan kötü adamlar."

Strike'ın zihninde, bacağı yara izleriyle kaplı, on iki yaşında, korkmuş, cılız bir kız yamuk gözlüğüyle onu inceliyordu. Yara izleri sağ bacağında mıydı? Hatırlayamadı. *Tanrım, lütfen o olmasın...*

"*Kim?*" dedi sabrı tükenen Robin tekrar.

"Ordudan iki adam var," dedi Strike çenesini sıvazlayarak. "İkisi de oldukça çılgın ve vahşidir... her şeyi yapa... yapa..."

İstemsiz, devasa bir esneme Strike'ın sözünü kesti. Robin onun söze devam etmesini beklerken Strike'ın önceki akşam kız arkadaşıyla dışarı çıkıp çıkmadığını merak etti. Vaktiyle profesyonel keman çalan, şimdilerdeyse Radyo Üç'te sunuculuk yapan ve Norveçli bir sarışını andıran Elin, Robin'e Sarah Shadlock'ın daha güzel bir halini hatırlatıyordu. Belki de Elin'den neredeyse görür görmez hoşlanmamasının bir nedeni de buydu. Diğer neden ise, Robin'in duyduğuna göre, kadının ondan Strike'ın sekreteri diye bahsetmesiydi.

"Affedersin," dedi Strike. "Dün akşam geç vakte kadar şu Khan işiyle ilgili notlarımı yazmakla uğraştım. Pestilim çıktı."

Saatine baktı. "Alt kata inip bir şeyler yiyelim mi? Açlıktan ölüyorum."

"Birazdan. Saat daha on iki bile değil. Bu adamların kim olduğunu bilmek istiyorum."

Strike iç geçirdi ve tuvalete giden bir adam masalarının yanından geçtiği için sesini alçaltarak, "Pekâlâ," dedi. "Donald Laing. Kraliyet Sınır Alayı'ndan." Dağ gelinciğininkini andıran o gözleri, güçlü nefreti ve gül dövmesini tekrar hatırladı. "Ona müebbet aldırdım."

"Ama..."

"On yılda çıktı," dedi Strike. "2007'den beri dışarıda. Laing bildiğin o sıradan kaçıklardan değildi. Tam bir hayvandı, zeki, kurnaz bir hayvan. Ayrıca sosyopattı da, dik alası hem de. Soruşturmamam gereken bir şey için ona müebbet aldırdım. Asıl suçlamadan yırtmak üzereydi. Laing'in benden nefret etmek için oldukça geçerli bir sebebi var."

Fakat Laing'in ne yaptığını veya kendisinin neyi neden araştırdığını söylemedi. Robin bazen, Özel Araştırma Birimi'ndeki kariyerinden konuşurken de sıklıkla, Strike'ın daha fazla konuşmak

istemediğini ses tonundan anlayabiliyordu. Robin bugüne kadar onu hiç zorlamamıştı. Gönülsüz de olsa Donald Laing bahsini kapadı.

"Diğer asker kimdi?"

"Noel Brockbank. Çöl Faresi."

"Çöl nesi?"

"Yedinci Zırhlı Tümen."

Giderek ketumlaşan Strike'ın ifadesi karamsarlaştı. Robin bunun açlıktan mı (sakinliğini koruyabilmek için düzenli olarak yemek yemesi gereken bir adamdı Strike) yoksa daha karanlık bir sebepten mi kaynaklandığını merak etti.

"Yemek yiyelim mi?" diye sordu Robin.

Strike birasını kafasına dikip ayağa kalkarken, "Evet, yiyelim," dedi.

Sıcak bir atmosfere sahip restoranda, ikinci bir barın, ahşap masaların ve çerçeveli resimlerle kaplı duvarların yer aldığı kırmızı halılı bir salon vardı. Oturup sipariş veren ilk kişiler onlardı.

Salata siparişi veren Robin, balık ve kızarmış patates söyleyen Strike'ı konuşturmak için, "Noel Brockbank'ten bahsediyordun," dedi.

"Evet, kin beslemek için geçerli nedeni olan bir diğeri de o," dedi Strike kısaca. Donald Laing hakkında konuşmak istememişti ama Brockbank'ten bahsetme konusunda çok daha isteksiz görünüyordu. Robin'in omzunun üzerinden hiçliğe baktığı uzun bir aradan sonra devam etti: "Brockbank'in aklı yerinde değil. Ya da en azından onun iddiası bu yönde."

"Onu hapse attırdın mı?"

"Hayır," dedi Strike.

Yüzü ekşimişti. Robin bekledi ama Brockbank hakkında başka bilgi alamayacağını görebiliyordu. Bu yüzden, "Peki ya diğeri?" diye sordu.

Bu kez Strike hiç yanıt vermedi. Robin önce Strike'ın onu duymadığını sandı.

"Diğeri ki..."

"Konuşmak istemiyorum," diye homurdandı Strike.

Önündeki yeni biraya ters ters baktı ama Robin'in yılmaya niyeti yoktu.

"O bacağı her kim gönderdiyse," dedi, "*bana* gönderdi."

"Pekâlâ," dedi Strike kısa bir tereddüdün ardından gönülsüzce. "Adı Jeff Whittaker."

Robin şaşkına döndü. Strike'a, Jeff Whittaker'ı nereden tanıdığını sormasına gerek yoktu. Daha önce konuşmamış olsalar da Robin cevabı biliyordu.

Cormoran Strike'ın internette oldukça ayrıntılı şekilde yer alan geçmişi, dedektiflik zaferleri vesilesiyle basın tarafından sık sık gündeme getirilmişti. Bir rock yıldızı ile hayranının gayrimeşru çocuğu olan Strike yirmi yaşındayken aşırı dozdan annesini kaybetmişti. Jeff Whittaker, annesinin kendinden çok genç yaştaki ikinci kocasıydı ve cinayetle suçlanıp beraat etmişti.

Yemekleri gelene kadar sessizce oturdular.

"Neden sadece salata yiyorsun? Acıkmadın mı?" diye sordu Strike patates kızartmalarını silip süpürürken. Robin'in tahmin ettiği gibi, karbonhidrat yüklü yemeği mideye indirince keyfi yerine gelmişti.

Robin kısaca, "Düğün," dedi.

Strike yanıt vermedi. Robin'in kilolarıyla ilgili yorumlar, daha en başından asla aşırı samimiyet boyutuna ulaşmamasına karar verdiği ilişkileriyle ilgili kendi koyduğu sınırların dışında kalıyordu kesinlikle. Bununla birlikte Robin fazla zayıflamıştı. Ona göre (ki bu düşünce bile yine o sınırların dışında kalıyordu), balıketliyken daha güzel görünüyordu.

Robin birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "O şarkıyla arandaki bağın ne olduğunu bana söylemeyecek misin?" diye sordu.

Strike bir süre ağzındakileri çiğnedi, biraz daha bira içti, bir bardak daha Doom Bar istedi, sonra, "Annem şarkının adını vücuduna yazdırmıştı," dedi.

Robin'e dövmenin tam olarak nerede olduğunu söylemek istemiyordu. Bunu düşünmemeyi tercih ediyordu. Ne var ki yemek yiyip birasını içtikçe yumuşuyordu. Robin, Strike'ın geçmişine hiçbir zaman gereğinden fazla ilgi göstermediği için bugün biraz bilgi talep etmekte haksız sayılmazdı herhalde.

"En sevdiği şarkıydı. Blue Öyster Cult da en sevdiği gruptu. En sevdiği demek hafif kalır aslında. Onun için bir saplantıydı."

"En sevdiği grup Deadbeats değil miydi yani?" diye sordu Robin düşünmeden. Strike'ın babası, Deadbeats'in solistiydi. Ondan da hiç bahsetmemişlerdi.

"Hayır," dedi Strike belli belirsiz gülümseyerek. "Bizim Jonny, Leda'nın ikinci tercihiydi. Birinci tercihi, Blue Öyster Cult'ın solisti Eric Bloom'du ama ona asla sahip olamadı. Elinden kaçırdığı nadir adamlardan."

Robin ne diyeceğini bilemedi. Annenin destansı cinsel geçmişinin internette herkesin gözleri önünde serili oluşunun nasıl bir duygu olduğunu daha önce merak etmişti. Strike'ın tazelenen birası geldi, bir yudum aldıktan sonra devam etti.

"Adım az kalsın Eric Bloom Strike oluyormuş," dedi Strike ve Robin suyunu içerken az daha boğuluyordu. Robin bir peçeteye öksürürken Strike güldü. "Kabul etmeliyim ki Cormoran da ondan çok iyi değil hani. Cormoran Blue..."

"*Blue mu?*"

"Blue Öyster Cult. Sen beni dinlemiyor musun yahu?"

"Tanrım," dedi Robin. "Hiç de söylemiyorsun!"

"Sen olsan söyler miydin?"

"Peki, 'Mistress of the Salmon Salt' ne demek?"

"Kim bilir. Sözleri çılgınca. Bilim kurgu gibi. Manyak bir şey."

Kafasında bir ses, *she wanted to die. She was the quicklime girl*, dedi.

Birasından biraz daha içti.

"Blue Öyster Cult'ı daha önce duymadım sanırım," dedi Robin.

"Mutlaka duymuşsundur," diye itiraz etti Strike. "'Don't Fear the Reaper' mesela."

"Ne... ne?"

"Çıkış şarkılarıydı. 'Don't Fear the Reaper.'"

"Ah, anlıyorum."

Bir anlık şaşkınlıkla Robin, Strike'ın ona "Azrail'den korkma" diye tavsiye verdiğini sanmıştı.

Bir süre sessizlik içinde yemeklerini yediler, sonra Robin daha fazla dayanamayıp, sesinden korktuğu anlaşılmasın diye de ümit ederek aklındaki soruyu sordu.

"Sence bacak neden bana gönderildi?"

Strike bu soruya çoktan kafa yormuştu.

"Bunu ben de düşündüm," dedi. "Sanırım bunu örtülü bir tehdit olarak algılamalıyız ve nedenini bulana kadar..."

"Çalışmayı bırakmayacağım," dedi Robin şiddetle. "Evde oturmayacağım. Matthew da bunu istiyor."

"Onunla konuştun mu?"

Strike, Wardle'la alt kattayken onu arayıp konuşmuştu.

"Evet. Paketi aldığım için bana kızgın."

"Senin için endişeleniyordur," dedi Strike samimiyetsizce. Matthew'la birkaç kez karşılaşmış, her seferinde ona biraz daha fazla antipati duymuştu.

"Endişelendiği falan yok," diye çıkıştı Robin. "İşi bırakmam gerektiğini, korkup kaçacağımı düşünüyor sadece. Ama kaçmayacağım."

Matthew olayı duyduğunda dehşete kapılmıştı fakat yine de Robin onun sesinde belli belirsiz bir memnuniyet tınısı duymuş,

ona hak ettiği maaşı bile vermekten âciz bir özel dedektif için çalışmakla ne kadar saçma bir karar verdiğini sonunda anlayacağına olan inancını hissetmişti. Strike onu gece gündüz çalıştırdığı için paketlerini dairesi yerine işyerine göndertiyordu. ("Adres olarak evimi verseydim de o bacak bana gelecekti," demişti Robin hararetle.) Ve elbette her şeyden önemlisi, artık belli bir üne kavuşan Strike, dostları arasında hayranlık uyandırıyordu. Matthew'un muhasebe işi ise aynı saygınlığı taşımıyordu. Strike'a karşı hissettiği öfke ve kıskançlık her geçen gün artıyordu.

Strike ise Robin'i daha sonra aklı başına geldiğinde pişman olabileceği bir sadakatsizliğe teşvik etme tedbirsizliğini hiçbir zaman göstermemişti.

"Adamımız, bacağı benim yerime senin adına göndermeye sonradan karar vermiş," dedi Strike. "Kutuya önce benim adımı yazmış. Galiba ya senin adını bildiğini göstererek beni kaygılandırmaya çalışıyordu ya da seni korkutup işi bıraktırmak istiyordu."

"Eh, işi falan bırakmıyorum ben," dedi Robin.

"Robin, kahramanlık yapacak zaman değil. Bu adam her kimse, beni iyi tanıdığını ve senin adını bildiğini bize gösterdi. Bu sabah itibarıyla senin nasıl göründüğünü de biliyor artık. Seni yakından gördü. Bundan hiç hoşlanmadım."

"Belli ki benim karşı izleme yeteneklerimi hafife alıyorsun."

"Seni bulabildiği en iyi kursa göndermiş," dedi Strike, "ve o abartılı övgü mektubunu okumuş biri olarak..."

"Kendimi savunamayacağımı düşünüyorsun yani."

"Daha önce seni kendini savunurken hiç görmedim, bana öğrendiğini söyledin sadece."

Robin gücendiğini belli eden bir sesle, "Sana yeteneklerim konusunda hiç yalan söyledim mi?" diye sordu ve Strike da söylemediğini itiraf etmek zorunda kaldı. "Tamam o zaman! Gereksiz riskler almayacağım. Şüpheli birini fark etmeyi bana sen öğrettin.

Hem zaten beni eve gönderemezsin. Mevcut durumda bile vakaları çözmekte zorlanıyoruz."

İç geçiren Strike kıllı elleriyle yüzünü sıvazladı.

"Sadece gündüz," dedi Strike. "Ayrıca yanında adamakıllı da bir alarm taşıyacaksın."

"Peki," dedi Robin.

"Neyse, önümüzdeki pazartesi Radford'ın işine başlıyorsun zaten," dedi Strike bu düşünceyle avunarak.

Zengin bir girişimci olan Radford, şüphelendiği kıdemli müdürlerinden birinin yasadışı işlerini ifşa etmesi için ofise yarı zamanlı çalışan kılığında bir dedektif sokmak istiyordu. Burada bariz seçenek Robin'di zira çözdükleri ikinci sansasyonel cinayet vakasından bu yana Strike epey ünlenmişti. Strike üçüncü birasını kafasına dikerken Radford'ı, Robin'in çalışma saatlerini artırmaya ikna edip edemeyeceğini merak etti. Bacağı gönderen manyak yakalanana kadar her gün dokuz ila beş arası saray yavrusunu andıran bir ofiste güvende olduğunu bilmek onu mutlu ederdi.

Bu sırada Robin bitkinlik dalgaları ve belli belirsiz bir mide bulantısıyla boğuşuyordu. Tartışmalar, bölük pörçük uyku, kesik bacağın yarattığı korkunç şok... Ve şimdi de eve gidip üç kuruşa yaptığı tehlikeli işe devam etme arzusunu en baştan, tekrar anlatmak zorunda kalacaktı. Vaktiyle başlıca teselli ve destek kaynaklarından biri olan Matthew şimdi aşılması gereken bir engel haline gelmişti.

Karton kutudaki soğuk kesik bacağın görüntüsü birden zihninde canlanıverdi. Bundan ne zaman kurtulacağını düşündü. Bacağa değen parmak uçları karıncalandı. Robin farkında olmadan elini kucağında yumruk yaptı.

5

Hell's built on regret.[8]
Blue Öyster Cult, "The Revenge of Vera Gemini"
Söz: Patti Smith

Robin'i metroya bıraktıktan sonra Strike ofise dönüp genç kadının masasında tek başına oturup düşüncelere daldı.

Parçalara ayrılmış, toplu mezarlarda çürüyen, yol kenarında havaya uçmuş pek çok ceset görmüştü. Kesilmiş uzuvlar, ezilmiş bedenler, un ufak olmuş kemikler... Kraliyet Ordusu'nun doğal olmayan yollardan ölümlerle ilgilenen üniformasız Özel Araştırma Birimi'nde Strike ve silah arkadaşları gördükleri karşısında genellikle istemsizce mizaha başvururlardı. Paramparça olmuş cesetlerin görüntüleriyle ancak bu şekilde başa çıkılabilirdi. Yıkanıp saten kumaşlı kutulara konmuş cesetlere ÖAB'de yer yoktu.

Kutular. Bacağın içine konduğu karton kutu oldukça sıradan görünüyordu. Ne menşeini belirten bir işaret vardı ne de önceki alıcıya dair bir iz; hiçbir şey yoktu. Her şey çok özenli, muntazam hazırlanmıştı. Strike'ı huzursuz eden de ne kadar iğrenç olsa da bacak değil, buydu zaten. Onu dehşete düşüren, tatbik edilen dikkatli, özenli ve neredeyse kusursuz *yöntemdi*.

8 (İng.) Cehennem, pişmanlık üzerine kuruludur.

Strike saatine baktı. Bu akşam Elin'le dışarı çıkacaktı. İki aylık kız arkadaşı, büyük ustalar satranç turnuvasının ürpertici karmaşıklığıyla ilerleyen bir boşanmanın eşiğindeydi. Ayrı yaşadığı kocası çok zengindi ama Strike bunu ancak Elin'in evliyken yaşadığı, Regent's Park'a bakan geniş ve parke döşeli daireye ilk kez gittiği akşam fark etmişti. Ortak velayet anlaşmasına göre Strike'la sadece beş yaşındaki kızının evde olmadığı akşamlar buluşabiliyor ve dışarı çıktıklarında da Elin, kocasının onun başka biriyle görüştüğünü bilmesini istemediğinden başkentin nispeten daha sessiz ve daha az bilinen restoranlarını seçiyorlardı. Strike bu durumdan gayet memnundu. Eğlence akşamlarının, genellikle başkalarının sadakatsiz eşlerini takip ettiği akşamlar olması, ilişkilerinde hep sorun teşkil etmişti. Elin'in kızıyla yakın bir ilişki kurmaya da niyeti yoktu. Robin'e yalan söylememişti: Çocuklarla nasıl konuşulacağını bilmiyordu.

Cep telefonunu eline aldı. Akşam yemeği için dışarı çıkmadan evvel yapabileceği birkaç şey vardı.

İlk aramasında telesekreter çıktı. ÖAB'den eski meslektaşı Graham Hardacre'a onu aramasını isteyen bir mesaj bıraktı. Hardacre'ın o an nerede görevli olduğundan emin değildi. Son konuştuklarında Almanya'dan ayrılmak üzereydi.

İkinci aramasını, hayatı Hardacre'ınkinin tam tersi yönüne sürüklenen eski bir dostuna yaptı ancak yine cevap alamadı. Strike ilkinin neredeyse aynısı olan ikinci bir mesaj bırakıp telefonu kapattı.

Robin'in sandalyesini masaya yaklaştırdı, bilgisayarı açıp ana sayfaya boş gözlerle baktı. Zihninde tamamen isteği dışında annesinin çıplak görüntüsü belirmişti. Dövmenin orada olduğunu kim biliyordu? Haliyle kocası, hayatına girip çıkan çok sayıdaki erkek arkadaşı ve aralıklarla yaşadıkları karavanlarda ve pis gecekondularda onu çıplak gören diğerleri. Ama bir de Tottenham'da otururken aklına gelen, Robin'le paylaşmaya gönlünün el vermediği diğer ihtimal vardı. Leda'nın çıplak fotoğrafları çekilmiş olabilirdi. Bu tam ona göre bir hareket olurdu doğrusu.

Parmakları klavyenin üzerinde gezindi. Tam *Leda Strike çıpl* yazmıştı ki öfkeyle bütün harfleri tek tek sildi. Normal hiçbir insanın gitmek istemediği yerler, internet arama geçmişinizde bırakmak istemediğiniz ifadeler ve de maalesef başkasına devredemediğiniz görevler vardı.

İmleç ağır ağır yanıp sönerken boş arama kutusuna baktı, sonra her zamanki gibi iki parmağını kullanarak *Donald Laing* yazdı.

Çok sayıda sonuç çıktı, özellikle de İskoçya'da. Ancak Laing hapisteyken kira ödeyenleri veya seçimlerde oy kullananları eleyebilirdi. Laing'in takribi yaşını da göz önünde bulundurarak yapılan titiz eleme işleminin ardından Strike dikkatini 2008'de Corby'de Lorraine MacNaughton adında bir kadınla yaşayan adama yoğunlaştırdı. Lorraine MacNaughton orada artık yalnız yaşıyor görünüyordu.

Strike, Laing'in adını silip *Noel Brockbank* yazdı. Birleşik Krallık'ta Donald Laing'den daha az sayıda Noel Brockbank vardı fakat Strike yine bir sonuç elde edemedi. 2006'da Manchester'da yalnız yaşayan bir N. C. Brockbank vardı ama eğer bu Strike'ın adamıysa karısından ayrılmış olmalıydı. Ancak Strike bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu kestiremedi...

Robin'in sandalyesine yığılan Strike kimliği belirsiz birinden postayla kesik bir bacak almanın olası sonuçlarını düşünmeye koyuldu. Polis yakında halktan bilgi toplamak isteyecekti fakat Wardle basın toplantısı yapmadan önce Strike'a haber vereceğine söz vermişti. Böylesine tuhaf ve iğrenç bir olay her zaman haber değeri taşırdı fakat bu sefer daha yoğun bir ilgi olacaktı. Bunun düşüncesi bile keyfini kaçırmaya yetiyordu çünkü bacak doğrudan ofisine gönderilmişti. Cormoran Strike bugünlerde basının gözdesiydi. Londra polisinin burnunun dibinde iki cinayeti çözmüştü. Gerçi yaşananlar bir özel dedektif tarafından çözülmemiş olsa bile insanların ilgisini mutlaka çekerdi zira ilk olayda kurban genç ve güzel bir kadındı, ikincisindeyse cinayet tuhaf ve törenseldi.

Gönderilen bacak, uğrunda çok emek verdiği işini nasıl etkilerdi acaba? Muhtemelen ciddi sonuçlar doğururdu. İnternet aramaları

mevcut durumu değerlendirmede acımasız bir göstergeydi. Yakında arama motoruna *Cormoran Strike* adı girildiğinde sayfanın tepesinde en meşhur ve başarılı iki vakasına düzülen parıltılı methiyeler yerine *kendisine insan bacağı gönderilen, en az bir tane son derece azılı düşmanı olan adam* ibaresi belirecekti. Strike, insanları ya da en azından onun ekmek kapısını oluşturan güvensiz, korkmuş ve öfkeli olanlarını, postayla kesik bacaklar gönderilen bir dedektiflik bürosuna ayak basmayacaklarını bilecek kadar iyi tanıyordu. Yeni müşteriler, en iyi ihtimalle, Strike ve Robin'in sorunlarının onları ilgilendirdiğini, en kötü ihtimalle de dikkatsizlikten veya acemilikten, boylarını aşan işlere bulaştıklarını varsayarlardı.

Tam bilgisayarı kapatacağı sırada fikrini değiştirdi ve annesinin çıplak görüntülerini aratma işinden de büyük bir isteksizlikle arama motoruna *Brittany Brockbank* yazdı.

Birkaç sonuç çıktı. Adını bile duymadığı şirketlerde çalışan bu kadınların Facebook'ta, Instagram'da gülümseyen selfie pozlarını gördü. Resimleri irdeledi. Hepsi yirmili yaşlarındaydı, şimdilerde o da bu yaşlarda olacaktı. Siyahi olanları eleyebilirdi fakat esmer, sarışın ya da kızıl, güzel ya da çirkin, gülümserken, mutsuzken ya da habersiz fotoğrafı çekilmiş diğerleri arasından hangisinin aradığı kız olduğunu bilmesine imkân yoktu. Hiçbiri gözlük takmıyordu. Fotoğraflarda gözlük takmayacak kadar gururlu muydu? Gözlerini çizdirmiş miydi? Belki de sosyal medyadan uzak duruyordu. Adını değiştirmek istediğini hatırlıyordu Strike. Ya da belki de sosyal medyada olmamasının daha temel bir nedeni vardı. Ölmüştü.

Tekrar saatine baktı. Üstünü değiştirme zamanı gelmişti.

O olamaz, diye düşündü. Sonra, *lütfen o olmasın.*

Çünkü eğer o ise, bu Strike'ın suçuydu.

6

Is it any wonder that my mind's on fire?[9]
Blue Öyster Cult, "Flaming Telepaths"

O akşam eve giderken fevkalade tetikte olan Robin, vagondaki bütün adamları, ona iğrenç paketi veren siyah deri giyimli uzun adamın hafızasındaki görüntüsüyle karşılaştırdı. Ucuz takımlı, ufak tefek genç bir Asyalı adam onunla üçüncü kez göz göze gelince umutla gülümsedi. Sonrasında Robin gözlerini telefonuna dikip tıpkı Strike gibi bacakla ilgili haberin ne zaman patlayacağını merak ederek BBC'nin internet sitesini (sinyal alabildiği ölçüde) inceledi.

İşten ayrılmasından kırk dakika sonra evinin dibindeki markete girdi. Buzdolabı neredeyse tamtakırdı. Matthew mutfak alışverişi yapmaktan hoşlanmazdı ve (sondan bir önceki tartışmalarında inkâr etse de) büyük ihtimalle hane gelirinin üçte birinden azına katkı yapan Robin'in, bu eksiğini Matthew'un hoşlanmadığı sıradan görevleri yerine getirerek kapatması gerektiğini düşünüyordu.

Bekâr adamlar, sepetlerini ve arabalarını hazır yemeklerle dolduruyorlardı. Yanından hızla geçen çalışan kadınlar da pişirmesi kolay olduğu için makarnayı tercih ediyorlardı. Bitkin görünen genç bir kadın, arabasında ciyak ciyak bağıran minik bebeğiyle, sepe-

9 (İng.) Zihnimin alev alev olmasına şaşmamalı.

tinde yalnızca bir poşet havuç, odaklanmakta zorlanan sersem bir güve misali reyonlarda dolaşıyordu. Ağır adımlarla reyonları gezen Robin tuhaf bir şekilde gergin hissediyordu kendini. Ortada siyah deri kıyafetli adama benzeyen hiç kimse yoktu, Robin'in bacaklarını kesme hayaliyle pusuya yatmış bekleyen birisi de...

"Affedersiniz!" dedi sosislere uzanmaya çalışan orta yaşlı, aksi bir kadın. Robin özür dileyip kenara çekilirken elinde bir paket tavuk budu tuttuğunu görünce şaşırdı. Tavuğu arabasına atıp hızlı adımlarla marketin nispeten daha sakin öbür ucuna, şarap ve alkol bölümüne gitti. Burada cep telefonunu çıkarıp Strike'ı aradı. Strike ikinci çalışta açtı.

"İyi misin?" diye sordu patronu hemen.

"Evet, tabii ki..."

"Neredesin?"

"Markette."

Kısa boylu, kel bir adam, Robin'in arkasındaki beyaz şarap rafını inceliyordu, gözleri Robin'in göğüsleriyle aynı hizadaydı. O kenara çekilince adam da onunla hareket etti. Robin ters ters bakınca adam kızarıp uzaklaştı.

"Eh, markette güvendesindir."

Bakışları uzaklaşan kel adamın sırtında olan Robin, "Şey," dedi. "Bak, önemli olmayabilir ama aklıma bir şey geldi. Son birkaç ayda iki tuhaf mektup aldık."

"Kaçık mektupları mı?"

"Başlama yine."

Robin bu genel tabire hep karşı çıkardı. Strike ikinci büyük cinayet vakasını çözdükten sonra aldıkları tuhaf mektup sayısında önemli bir artış meydana gelmişti. İçlerinde en tutarlıları, Strike'ın köşeyi döndüğü varsayımından hareketle para istiyorlardı. Diğerleriyse Strike'tan intikam talep edecek kadar tuhaf kişisel kinler güden, her anlarını acayip teorilerini kanıtlamaya adayan, akıl hastası oldukları izlenimi verecek kadar tutarsız ve saçma sapan

isteklerde bulunan ve son olarak da ("Bak işte *bunlar* biraz kırık gibi," demişti Robin), kadın olsun erkek olsun, Strike'ı çekici bulan tiplerdi.

Strike birden ciddileşip, "Mektuplar sana mı gelmişti?" diye sordu.

"Hayır, sana."

Konuşurlarken Strike'ın dairesinde gezindiğini duyabiliyordu. Belki de bu akşam Elin'le dışarı çıkıyordu. İlişkilerinden hiç bahsetmezdi. Elin bir gün ofise uğramasaydı Robin onun varlığından haberdar bile olmayabilirdi. Ta ki Strike bir gün işe parmağında yüzükle gelene kadar.

"Peki ne yazıyordu?" diye sordu Strike.

"Şey, bir tanesi kendi bacağını kesmek isteyen bir kızdan gelmişti. Tavsiye istiyordu."

"Nasıl yani?"

"Kız kendi bacağını kesmek istiyordu," dedi Robin net bir şekilde. Yakınlarında kırmızı şarap seçen bir kadın ona şaşkın bir bakış attı.

"Ulu Tanrım," diye mırıldandı Strike. "Bunlara kaçık deyince bir de bana kızıyorsun. Bu arada sen de kızın bu istediğini yapmayı başardığını ve benim de bilmem gerektiğini mi düşündün?"

"Öyle bir mektubun işe yarayabileceğini düşündüm," diye tersledi Robin. "Bazı insanlar gerçekten kendilerinden parçalar kesmek isterler, bu bilindik bir olgudur ve buna... 'kaçık *olmamak*' denir," diye ekledi Strike'ın ne diyeceğini tahmin ederek. Strike güldü. "Bir mektup daha vardı, gönderen baş harfleriyle imzalamıştı. Epey uzundu, bacağından ve bacağının senin işine yarayabileceğinden bahsediyordu."

"İşime yaramasını istese bana erkek bacağı gönderirdi. Gidip de kadın bacağı gönderirse biraz saçma..."

"Hayır," dedi Robin. "Sakın yapma. Bu durumda nasıl espri yapabildiğini anlamıyorum."

"Ben de senin nasıl yapamadığını anlamıyorum," dedi Strike, ama kibar bir edayla.

Esaslı bir tangırtının ardından oldukça tanıdık bir sürtünme sesi duydu.

"Kaçık çekmecesine bakıyorsun!"

"Bence ona kaçık çekmecesi dememelisin Robin. Akıl hastası dostlarımıza saygısızlık oluyor..."

Robin elinde olmadan gülümseyerek, "Yarın görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Markette sallana sallana dolaşırken gün boyu mücadele ettiği yorgunluk bütün bedenini tekrar kapladı. İşin zor kısmı ne yiyeceğine karar vermekti, başkasının hazırladığı bir listeden alışveriş yapmak oldukça yatıştırıcı olabilirdi aslında. Tıpkı çabuk pişen bir şeyler arayan çalışan anneler gibi Robin de uğraşmayı bırakıp makarna alıverdi. Kasada sıra beklerken sonunda bitkin düşüp gözleri sımsıkı kapalı, ellerini yumruk yapmış ölü gibi uyuyan bebekli genç kadının hemen arkasında buldu kendini.

Robin genç kadına moral vermek niyetiyle, "Çok tatlı," dedi.

Anne de, "Uyurken evet," diyerek zayıf bir tebessümle karşılık verdi.

Robin kendini eve attığında gerçek manada tükenmişti. Matthew'u onu dar holde bekler halde bulunca şaşırdı.

Matthew, Robin'in ellerindeki tıka basa dolu dört alışveriş poşetini görünce, "*Ben* alışveriş yapmıştım!" dedi ve Robin de onun yaptığı büyük jest boşa gittiği için hayal kırıklığına uğradığını sesinden anladı. "Markete gidiyorum diye sana mesaj atmıştım!"

"Görmemişim herhalde," dedi Robin. "Özür dilerim."

O sırada muhtemelen Strike'la konuşuyordu. Hatta belki de Matthew'la aynı anda markettelerdi ama Robin vaktinin yarısını alkol reyonunda dolaşarak geçirmişti.

Matthew kollarını açıp öne doğru yürüdü ve ona sımsıkı sarıldı. Robin onun bu hareketinde sinir bozucu bir yüce gönüllülük

hissetmekten kendini alamadı. Yine de geriye taranmış gür, açık kahve saçları ve koyu renk takımıyla her zamanki gibi çok yakışıklı göründüğünü itiraf etmek zorundaydı.

Nefesinin sıcaklığı Robin'in saçlarında, "Çok korkutucu olmalı," diye mırıldandı.

Robin de kollarını onun beline dolayıp, "Öyleydi," dedi.

Sarah Shadlock, Strike ya da Jacques Burger hakkında tek kelime etmeden, huzur içinde makarnalarını yediler. O sabah hissettiği, kıvırcık saçlara bayıldığını söyleyenin kendisi değil, Sarah Shadlock olduğunu Matthew'a kabul ettirme arzusu kaybolmuştu. Robin sabırlı davranmasının mükâfatını aldığını hissetti. Matthew özür dileyerek, "Yemekten sonra biraz işim var," dediğinde Robin de, "Sorun değil," dedi. "Ben de zaten erken yatacaktım."

Düşük kalorili sıcak çikolatasını ve *Grazia* dergisini alıp yatağına geçti fakat odaklanamadı. On dakika sonra kalkıp dizüstü bilgisayarını aldı, yatağa geçti ve Google'da Jeff Whittaker'ı arattı.

Wikipedia'da Jeff Whittaker'la alakalı makaleyi daha önce, Strike'ın geçmişini vicdan azabı duyarak araştırdığı günlerden birinde okumuştu fakat şimdi daha dikkatli okudu. Yazı bilindik bir uyarıyla başlıyordu:

> Bu makalede bazı sorunlar mevcuttur.
> Bu makalede yer alan bazı alıntılara kaynak belirtilmelidir.
> Bu makalede özgün araştırma bulunmaktadır.

Jeff Whittaker

Jeff Whittaker (d. 1969) 1970'lerde hayranı Leda Strike'la yaptığı evlilikle tanınan müzisyendir. 1994'te onu öldürmekle suçlandı.[1] Whittaker, üstün hizmet madalyası alan, şövalye unvanlı diplomat Sir Randolph Whittaker'ın torunudur.

Çocukluğu

Whittaker, büyükanne ve büyükbabası tarafından büyütüldü. Ergenlik çağındaki annesi Patricia Whittaker bir şizofrendi.[kaynak belirtilmeli] Whittaker, babasının kim olduğunu hiçbir zaman bilmedi.[kaynak belirtilmeli] Personelden birine bıçak çekince Gordonstoun Okulu'ndan atıldı.[kaynak belirtilmeli] Okuldan atılmasının ardından büyükbabasının onu üç gün boyunca bir kulübeye kapattığını iddia etmiş olsa da büyükbabası bu suçlamayı inkâr etmektedir.[2] Yeniyetmelik yıllarında bir dönem avare bir hayat sürdü. Mezarcılık yaptığını da ileri sürmektedir. [kaynak belirtilmeli]

Müzik Kariyeri

Gitar çalan Whittaker, aralarında Restorative Art, Devilheart ve Necromantic'in de yer aldığı bir dizi thrash metal grubu için şarkı sözleri yazdı. [3] [4]

Özel Hayatı

Whittaker, 1991'de Jonny Rokeby'nin eski kız arkadaşı Leda Strike ve Necromantic'le sözleşme imzalamayı düşünen müzik şirketinde çalışan Rick Fantoni'yle tanıştı. [kaynak belirtilmeli] Whittaker ile Strike 1992'de evlendiler. O yılın aralık ayında Leda Whittaker bir erkek çocuğu dünyaya getirdi, Switch LaVey Bloom Whittaker. [5] 1993'te Whittaker uyuşturucu problemleri nedeniyle Necromantic'ten atıldı. [kaynak belirtilmeli]

1994'te Leda Whittaker aşırı dozda eroinden ölünce Whittaker cinayetle suçlandı. Mahkemede suçsuz bulundu. [6] [7] [8] [9]

1995'te Whittaker, büyükanne ve büyükbabasının gözetiminde olan oğlunu kaçırma girişimi ve saldırı suçundan tekrar tutuklandı. Büyükbabasına saldırdığı için tecilli hapis cezasına çarptırıldı. [kaynak belirtilmeli]

1998'de meslektaşını bıçakla tehdit eden Whittaker üç ay hapis cezasına çarptırıldı. [10] [11]

2002'de Whittaker, bir cesedin gömülmesine mani olduğu gerekçesiyle hapse atıldı. Birlikte yaşadığı Karen Abraham kalp yetmezliğinden ölmüş ancak Whittaker cesedi bir ay boyunca dairede muhafaza etmişti. [12] [13] [14]

2005'te Whittaker taş kokain satmaktan hüküm giydi. [15]

Robin sayfayı iki defa okudu. Bu akşam odaklanmakta güçlük çekiyordu. Bilgiler zihni tarafından özümsenmiyor, âdeta kayıp gidiyordu. Whittaker'ın hikâyesinin bazı kısımları oldukça dikkat çekici, tuhaftı. Bir insan neden bir cesedi bir ay saklardı ki? Whittaker tekrar cinayetle suçlanmaktan mı korkmuştu acaba? Yoksa başka bir neden mi vardı? Cesetler, uzuvlar, et parçaları... Sıcak çikolatasını yudumlayıp yüzünü ekşitti, aromalı toz gibi bir tadı vardı. Gelinliğine sığma kaygısıyla bir ay önce çikolata yemeyi bırakmıştı.

Bardağı komodinin üstüne koydu, parmaklarını klavyenin üstüne götürüp Jeff Whittaker davasıyla ilgili resimleri arattı.

Ekranı kaplayan fotoğraflarda sekiz yıl arayla, iki farklı mahkeme salonuna girip çıkarken çekilmiş iki farklı Whittaker göze çarpıyordu.

Karısını öldürmekle itham edilen genç Whittaker'ın rastalı saçları atkuyruğu şeklinde bağlanmıştı. Siyah takımı ve kravatıyla kendine has hırpani bir ihtişamı vardı, etrafını saran fotoğrafçıların çoğundan uzundu. Elmacıkkemikleri çıkık, benzi soluk, iri gözlerinin arası epey açıktı. Afyon almış şairlerde ya da sapkın bir rahipte karşılaşabileceğiniz türden gözlerdi bunlar.

Başka bir kadının gömülmesine engel olmakla suçlanan Whittaker serseri yakışıklılığını yitirmişti. Kilo almış, saçlarını kestirmiş, sakal bırakmıştı. Sadece arası açık gözleri ve kibirli havası değişmemişti.

Robin fotoğrafların olduğu sayfayı yavaşça aşağı kaydırdı. Çok geçmeden "Strike'ın Whittaker"ı olarak düşündüğü resimler, duruşmalara katılan diğer Whittaker'ların resimlerine karıştı. Jeff Whittaker adındaki melek görünümlü bir Afro-Amerikalı, köpeği sürekli çimlerine pislediği için komşusuna dava açmıştı.

Strike, neden bacağı kendisine eski üvey babasının (Robin bu tabiri tuhaf buluyordu zira adam Strike'tan yalnızca beş yaş büyüktü) göndermiş olabileceğini düşünüyordu acaba? Strike, annesini öldürdüğüne inandığı adamı en son ne zaman görmüştü? Robin'in, patronu hakkında bilmediği çok şey vardı. Strike geçmişinden bahsetmeyi sevmezdi.

Robin'in tekrar tuşların üzerinde gezinen parmakları *Eric Bloom* yazdı.

Yetmişlerin deri kıyafetli meşhur rockçısının fotoğraflarına bakınca Robin'in ilk dikkatini çeken, Strike'ınkilerle tıpatıp aynı saçları oldu: gür, koyu, kıvırcık. Jacques Burger ve Sarah Shadlock'ı hatırlayınca keyfi daha da kaçtı. Dikkatini Strike'ın olası şüpheliler olarak bahsettiği diğer iki adama çevirdi ama isimlerini anımsayamadı. Donald bilmem ne miydi? Bir de B'yle başlayan acayip bir isim vardı... Normalde müthiş bir hafızası vardı, Strike bu yüzden onu sık sık överdi. Neden şimdi hatırlayamıyordu?

Diğer taraftan, hatırlayabilseydi de bir şey fark eder miydi? Herhangi bir yerde olabilecek iki adamı bulmak için dizüstü bilgisayarla yapabilecekleriniz kısıtlıydı. Uzun süredir dedektiflik bürosunda çalışan Robin, takma isim kullanan, serseri hayatı süren, gecekondularda kalan, kirada oturan ya da adlarını seçmen kütüğüne ekletmeyenlerin kolay kolay bulunamayacağını gayet iyi biliyordu.

Birkaç dakika daha düşündükten sonra Robin, Strike'a bir şekilde ihanet ettiği hissine kapılarak arama kutusuna *Leda Strike* ve ardından da her zamankinden fazla suçluluk duyarak *çıplak* yazdı.

Fotoğraf siyah beyazdı. Genç Leda kolları başının üstünde poz vermişti, uzun siyah saçları göğüslerine dökülüyordu. Robin üçgen biçimli kasık kıllarının üzerinde kavis çizen kıvrımlı yazıyı resmin küçük boyutlu halinde bile seçebiliyordu. Resmi biraz bulanıklaştırmak bir şekilde hareketlerini kısıtlamış gibi, Robin gözlerini hafifçe kısarak resmi büyüttü. Görüntüyü yakınlaştırmak zorunda kalmak istemiyordu ama buna gerek de yoktu zaten. *Mistress of* sözcükleri gayet net okunabiliyordu.

Bitişikteki odada banyo aspiratörü çalıştı. Vicdan azabı duyan Robin önündeki sayfayı kapattı. Matthew son zamanlarda onun dizüstü bilgisayarını kullanmayı âdet haline getirmişti ve birkaç hafta evvel de onu, Strike'a yolladığı e-postalarını okurken yakalamıştı. Bu tecrübeden hareketle internet sayfasını tekrar açtı, tarama geçmişini sildi, ayarlara girdi ve kısa bir müddet düşündükten sonra şifresini değiştirdi: DontFearTheReaper. Bu Matthew'u engellerdi.

Robin yataktan çıkıp sıcak çikolatasını dökmek için mutfağa giderken Terence "Mezarcı" Malley hakkında araştırma yapmaya tenezzül etmediğini fark etti. Ona ve Strike'a nazaran, polislerin Londralı bir gangsteri bulma şansları elbette daha yüksekti.

Ama fark etmez, diye düşündü uykulu uykulu yatak odasına dönerken. *Aradığımız Malley değil nasılsa*.

7

Good To Feel Hungry[10]

Elbette, eğer sağduyulu davranmış olsaydı (her ne kadar cadalozun teki olsa da annesinin en sevdiği sözdü bu*: Hiç sağduyun yok, değil mi seni aptal herif?)* bacağı teslim ettikten sonraki gün Sekreter'i takip etmezdi. Ne var ki bir daha ne zaman fırsat bulacağını bilemediği için takip etme arzusuna karşı koyamamıştı. Gece, onu izleme ve hediyesini açtıktan sonraki halini görme dürtüsü ağır basmıştı.

Yarından itibaren özgürlüğü ciddi biçimde kısıtlanacaktı çünkü Şey evde olacaktı ve Şey onun ilgisine gereksinim duyuyordu. Şey'i mutlu etmek çok önemliydi, ne de olsa parayı kazanan oydu. Aptal, çirkin ve şefkatten etkilenen Şey, onu kısıtladığını neredeyse fark etmemişti.

O sabah Şey'i işe uğurladıktan sonra Sekreter'i durakta beklemek üzere evden aceleyle çıkmıştı. İyi ki de öyle yapmıştı zira Sekreter ofise gitmemişti. Bacağın gelişinin, Sekreter'in düzenini bozabileceğini düşünmüş ve haklı çıkmıştı. Hemen hemen hep haklı çıkardı zaten.

Birini nasıl izleyeceğini biliyordu. Günün belli anlarında balıkçı şapkası takarken belli anlarında da şapkasız durmuştu. Bir ara

10 (İng.) Aç Hissetmek Güzel.

sadece tişörtle kalmıştı, sonra ceketini giymiş, ardından ceketinin tersini çevirmiş, güneş gözlüğü takmış, güneş gözlüğünü çıkarmıştı.

Sekreter'in onun için değeri (eğer onu yalnız başına ele geçirebilirse bütün kadınlardan daha değerli olacaktı) onun aracılığıyla Strike'a yapacaklarında gizliydi. Strike'tan kalıcı ve vahşi bir intikam alma hırsı içinde öyle büyümüştü ki hayatının başlıca gayesi haline gelmişti bu. Hayatı boyunca hep böyle biri olmuştu. Biri ona yamuk yaparsa o kişiyi kara kaplı defterine not eder, yıllar da sürse fırsatını bulduğunda öcünü alırdı. Cormoran Strike da ona hayatının en büyük acılarını yaşatmıştı ve bunun bedelini ödeyecekti.

Birkaç yıl Strike'ın izini kaybetmesine rağmen adi herif bir reklam patlamasıyla ansızın ortaya çıkıvermişti. Ünlü ve bir kahraman olarak. Bu hep *onun* istediği, arzu ettiği bir konumdu. Pislik herifi öven bütün makaleleri okumuş, bu asit içmek gibi acı verse de hakkındaki her şeyi yalayıp yutmuştu çünkü düşmanını bozguna uğratmak istiyorsan onu tanıman gerekirdi. Cormoran Strike'a olabildiğince insanüstü bir acı çektirmek niyetindeydi, normal bir acı çektirmesine olanak yoktu zira kendisinin de insanüstü bir varlık olduğunu biliyordu. Karanlıkta kaburgalarına saplanan bir bıçakla yırtamayacaktı Strike. Hayır, hayır, onun cezası daha ağır, daha tuhaf, ürkütücü, çetrefilli ve nihayet yıkıcı olacaktı.

Hiç kimse onun yaptığını bilmeyecekti. Nereden bileceklerdi ki? Şu ana kadar üç kez yakayı kurtarmayı başarmıştı. Üç kadın ölmüştü ama kimin yaptığına dair kimsenin bir fikri yoktu. Bu nedenle bugünkü *Metro* gazetesini en ufak bir korku hissetmeden okuyor, kesik bacakla ilgili histerik hikâyeleri gördükçe büyük bir gurur ve memnuniyet hissediyor, her haberden yükselen korku ve şaşkınlığın kokusunun, kurt kokusu almış koyunvari kitlelerin mızıldayan cahilliğinin tadını çıkarıyordu.

Artık tek gereken, Sekreter'in tenha bir yolda kısa bir yürüyüşe çıkmasıydı... Fakat Londra günün her saati kalabalıktı. O ise şimdi Londra Ekonomi Üniversitesi civarında öfkeli ve temkinli bir halde Sekreter'i izliyordu.

Sekreter de birini takip ediyordu ve kim olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Parlak platin postiş takmış hedefi, Sekreter'i ikindi vakti ta Tottenham Court Caddesi'ne götürüyordu.

Sekreter, hedefinin girdiği kucak dansı kulübünün karşısındaki barda gözden kayboldu. Peşinden içeri girmeyi düşündüyse de genç kadın bugün tehlikeli biçimde dikkatli davranıyordu, o nedenle barın karşısındaki camekân cepheli Japon lokantasına girip cam kenarında bir masaya kuruldu ve Sekreter'in dışarı çıkmasını bekledi.

Gözlüğüyle işlek caddeye bakarken, bu iş olacak, dedi kendi kendine. Onu yakalayacağım. Ama biraz sabretmesi gerekecekti zira bu akşam Şey'e ve gerçek O'nun, gizlilik içinde yürüyüp nefes almasını sağlayan yalan hayata geri dönmek zorundaydı.

Lekeli ve tozlu Londra penceresi, cazibesine kapılıp bıçaklarının kurbanı olan kadınları kandırmak için giydiği medeni kılıftan arınmış çıplak ifadesini yansıtıyordu. İçinde yaşayan, hâkimiyetini kurmaktan başka bir şey istemeyen yaratık yüzeye çıkmıştı.

8

I seem to see a rose,
I reach out, then it goes.[11]
Blue Öyster Cult, "Lonely Teardrops"

Strike'ın kesik bacak haberi basına düştüğü günden bu yana beklediği gibi, *News of the World*'teki eski arkadaşı Dominic Culpepper salı sabahı onu erkenden, müthiş öfkeli bir halde aramıştı. Culpepper, eline kesik bir uzuv geçtiğini fark eder etmez Strike'ın onunla irtibat kurmamak için geçerli nedenleri olabileceğini kabul etmedi ve Strike, yüksek bir ücret karşılığında Culpepper'ın olaydaki her yeni gelişmeden haberdar edilme talebini geri çevirerek gazeteciyi biraz daha kızdırdı. Culpepper daha önce de Strike'a para teklif etmişti ve dedektif, mevcut telefon görüşmesi sona erdiğinde bu gelir kaynağından yararlanamayacağını tahmin ediyordu. Culpepper hiç mutlu değildi.

Strike ve Robin neredeyse öğleden sonraya kadar konuşmadılar. Sırt çantası takan Strike, kalabalık Heathrow Express treninden aradı onu.

"Neredesin?" diye sordu.

"Spearmint Rhino'nun karşısındaki barda," dedi Robin. "Adı Court. Sen neredesin?"

11 (İng.) Bir gül görür gibi oluyorum, uzanıyorum ve sonra kayboluyor.

"Havaalanından dönüyorum. Çılgın Baba uçağa bindi, Tanrı'ya şükürler olsun."

Çılgın Baba, karısının isteği üzerine Strike'ın takip ettiği zengin bir bankerdi. Çift son derece çetin bir velayet savaşı veriyordu. Adamın Chicago'ya gitmesi, Strike'ın sabahın dördünde kadının evinin önünde arabasında oturup, çocukların penceresini gece görüş dürbünüyle izlemeye birkaç gece ara verebileceği anlamına geliyordu.

"Yanına geliyorum," dedi Strike. "Bir yere ayrılma. Bizim Platin biriyle sevişmeye kalkmadıkça elbette."

Platin, Rus ekonomi öğrencisi ve kucak dansçısıydı. Bu kızın erkek arkadaşı da onların müşterisi oluyordu. Strike ve Robin müşterilerine "Çift Dikiş" lakabını takmışlardı çünkü ikinci kez onun için sarışın bir kız arkadaşını araştırıyorlardı ve sevgililerinin onu nerede ve nasıl aldattıklarını öğrenmek adam için bir tür bağımlılık gibiydi. Robin, Çift Dikiş'i sinsi ve zavallı buluyordu. Çift Dikiş, Platin'le Robin'in şu anda onu izlediği barda tanışmıştı. Robin ve Strike'ın görevi, Platin'in Çift Dikiş'e sunduğu ilave hizmetlerden diğer adamların da yararlanıp yararlanmadığını öğrenmekti.

İşin tuhafı yanı, inanması ne kadar güç olsa da Çift Dikiş bu sefer alışılmadık şekilde sadık bir kız arkadaş bulmuş gibiydi. Platin'i birkaç haftadır izleyen Robin, genç kızın öğle yemeğini kitapları eşliğinde yiyen ve meslektaşlarıyla nadiren etkileşime giren, büyük ölçüde yalnız biri olduğunu öğrenmişti.

Robin bir haftalık takibin ardından Strike'a, "Belli ki okul masraflarını çıkarmak için kulüpte çalışıyor," demişti. "Eğer Çift Dikiş diğer adamların ona arzuyla bakmalarını istemiyorsa neden ona yardım etmiyor?"

"Çünkü kızın diğer adamlara kucak dansı yapmasını çekici buluyor," diye karşılık vermişti Strike sabırlı bir edayla. "Onun gibi bir kız bulması neden bu kadar uzun sürdü anlamış değilim. Onun için biçilmiş kaftan."

Strike işi kabul ettikten kısa süre sonra kulübe gitmiş, Kuzgun adında üzgün bakışlı bir esmer kızı, müşterisinin kız arkadaşını gözetlemesi için tutmuştu. Kuzgun günde bir kez arayıp Platin'in neler yaptığını anlatacak ve müşterilere telefon numarasını vermesi ya da aşırı ilgi göstermesi durumunda anında haber verecekti. Kulüp kuralları gereği dokunmak ya da flört etmek yasaktı fakat Çift Dikiş ("Zavallı herif," diyordu Strike), Platin'i yemeğe götüren ve onun yatağını paylaşan pek çok erkekten yalnızca biri olduğuna dair inancını koruyordu.

"Neden burayı izlemek zorunda olduğumuzu anlamıyorum," dedi Robin iç geçirerek. "Kuzgun'dan telefonla rapor alabiliriz pekâlâ."

"Nedenini biliyorsun," dedi trenden inmeye hazırlanan Strike. "Adam fotoğrafları seviyor."

"Ama o karelerde sadece işe gelip giderkenki görüntüleri var."

"Önemi yok. Adam onlarla tahrik oluyor. Dahası günün birinde kızın kulüpten bir Rus zenginle birlikte çıkacağına inanıyor."

"Bu iş sana kendini kötü hissettirmiyor mu?"

"İşimizin parçası," dedi Strike kaygısızca. "Birazdan görüşürüz."

Robin çiçekli ve yaldızlı duvar kâğıtlarının arasında bekledi. Sırmalı kumaş kaplı koltuklar ve uyumsuz abajurlar, futbol ve kola reklamı yayınlanan devasa plazma televizyonlarla muazzam bir tezat oluşturuyordu. Boyalı kısımlar Matthew'un kız kardeşinin geçenlerde oturma odasını boyadığı, şimdilerde popüler olan gribej renge boyanmıştı. Robin bunu iç karartıcı buldu. Üst kata çıkan bir merdivenin ahşap korkulukları yüzünden kulübün girişini tam göremiyordu. Dışarıda sağa sola sürekli akan trafik ve çift katlı kırmızı otobüsler kulübün önünü görmesini geçici olarak engelliyordu.

Strike sinirli bir ifadeyle geldi.

Sırt çantasını pencere kenarında Robin'in oturduğu yüksek masanın yanına koyup, "Radford'ı kaybettik," dedi. "Az önce aradı."

"Olamaz!"

"Oldu bile. Haberlere çıktığın için artık seni ofisine sokamayacağını düşünüyor."

Kesik bacak haberi o sabah saat altıdan itibaren basının eline geçmeye başlamıştı. Wardle sözünü tutmuş, Strike'ı önceden uyarmıştı. Dedektif, birkaç günlük kıyafetini çantasına doldurup gecenin bir yarısı çatı katı dairesinden ayrılabilmişti. Basının, ofisinin önünde kamp kuracağını biliyordu. Bu ilk kez olmuyordu.

"Dahası var," dedi Strike elinde bira bardağıyla Robin'in yanına dönüp bar taburesine yerleşerek. "Khan da su koyuverdi. Kesik vücut parçaları gönderilmeyen bir ofisi tercih edecekmiş."

"*Hay lanet*," dedi Robin. Sonra, "Sen niye sırıtıyorsun?" diye sordu.

"Yok bir şey." Robin'in *hay lanet* demesinden ne kadar hoşlandığını ona söylemek istemiyordu. Bunu söylerken bastırdığı Yorkshire aksanı ortaya çıkıyordu.

"Güzel işlerdi!" dedi Robin.

Strike bakışlarını Spearmint Rhino'dan ayırmadan başıyla onayladı.

"Platin nasıl? Kuzgun'dan haber var mı?"

Kuzgun daha az evvel aradığından Robin, Strike'a her zamanki gibi hiçbir yeni gelişme olmadığını söyledi. Müşterilerin gözdesi olan Platin, o gün müessesenin kurallarına tamamen uygun üç kucak dansı yapmıştı.

Strike yan masada bırakılan bir *Mirror* gazetesini işaret ederek, "Haberleri okudun mu?" diye sordu.

"Sadece internettekileri," dedi Robin.

"Belki elimize yeni bilgiler geçer," dedi Strike. "Birileri bacağının yerinde olmadığını fark etmiş olmalı."

"Ha ha," dedi Robin.

"Çok mu erken oldu?"

"Evet," dedi Robin soğuk bir tavırla.

"Dün akşam internette biraz araştırma yaptım," dedi Strike. "Brockbank 2006'da Manchester'daymış galiba."

"Onun aradığın adam olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum, ama adam uygun yaştaydı, göbek adının ilk harfi de tutuyordu..."

"Göbek adının ilk harfini mi hatırlıyorsun?"

"Evet," dedi Strike. "Ama artık orada yaşamıyor galiba. Laing için de durum aynı. 2008'de Corby'de yaşadığından oldukça eminim ama taşınmış. Şu restorandaki," diye ekledi Strike caddenin karşısına bakarak, "kamuflaj ceketli ve güneş gözlüklü eleman ne zamandır orada oturuyor?"

"Yarım saattir falan."

Strike'a göre, iki camın arkasından yola bakan güneş gözlüklü adam onu izliyordu. Geniş omuzları ve uzun bacaklarıyla o gümüş sandalye için fazla iriydi. Araç ve yaya trafiği pencereye yansıdığı için Strike emin olamıyordu fakat adamın belirgin bir sakalı var gibiydi.

Robin, Spearmint Rhino'nun ağır metal tentesinin altındaki ikiz kapıları göstererek, "Nasıl bir yer?" diye sordu.

"Striptiz kulübü mü?" diye sordu hazırlıksız yakalanan Strike.

"Yok, Japon lokantası," dedi Robin alaycı alaycı. "Herhalde striptiz kulübü."

Robin'in tam olarak neyi sorduğundan emin olamayan Strike, "Fena değil," dedi.

"İçerisi nasıl?"

"Altın. Aynalar. Loş ışıklar." Robin beklenti dolu gözlerle baktığında Strike, "Ortada dans ettikleri bir direk var," dedi.

"Ya kucak dansı?"

"Onun için özel masalar var."

"Kızların üstünde ne var?"

"Bilmem... pek bir şey yok..."

Strike'ın cep telefonu çaldı. Elin arıyordu.

Robin yüzünü çevirdi. Masanın üstündeki, okuma gözlüğüne benzeyen ama aslında Platin'in hareketlerini fotoğraflamak için kullandığı küçük fotoğraf makinesini barındıran aletle oynadı. Strike'tan bu cihazı ilk aldığında çok heyecanlanmış ama heyecanı zamanla sönmüştü. Strike ile Elin'in konuştuklarına kulak vermemeye çalışarak, domates suyunu içip pencereden dışarı baktı. Strike telefonda kız arkadaşıyla konuşurken hep ciddi bir tavır takınırdı ama öte yandan Strike'ı birine sevgi sözcükleri mırıldanırken hayal etmek de güçtü. Matthew keyfi yerindeyken ona gerek "Robsy" gerekse de "Rosy-Posy" derdi ama son günlerde bunun sıklığı azalmıştı.

"Nick ve Ilsa'da," diyordu Strike. "Evet. Hayır, katılıyorum... evet... tamam... sen de."

Aramayı sonlandırdı.

"Onlarda mı kalacaksın?" diye sordu Robin. "Nick ve Ilsa'da?"

Nick ve Ilsa, Strike'ın en eski dostlarından ikisiydi. Ofise uğradıkları birkaç seferde ikisine de kanı ısınmıştı Robin'in.

"Evet, istediğim kadar kalabileceğimi söylediler."

Robin terslenmeyi göze alarak, "Neden Elin'le kalmıyorsun?" diye sordu. Strike'ın kişisel ve profesyonel yaşamı birbirine karıştırmamayı tercih ettiğinin gayet iyi farkındaydı.

Strike, "Durumlar uymuyor," dedi. Robin'in sorusuna kızmamış ama açıklama getirme ihtiyacı da hissetmemişti. "Az daha unutuyordum," diye ekledi yolun karşısındaki Japon lokantasına bakarak. Kamuflaj ceketli ve güneş gözlüklü adamın oturduğu masa artık boştu. "Bunu sana aldım."

Bir tecavüz alarmı.

Robin, "Bende zaten vardı," dedi ve paltosunun cebinden çıkarıp kendisininkini gösterdi.

"Tamam, ama bu daha iyi," dedi Strike ve özelliklerini anlatmaya başladı. "Alarm dediğin en az 120 desibel ses çıkarmalı. Ayrıca bu silinmeyen kırmızı bir madde de püskürtüyor."

"Benimki 140 desibel çıkarıyor."

"Yine de bu daha iyi bence."

"Benim seçtiğim her alet sendekinden üstündür mantığı mı bu?"

Strike gülüp birasını kafasına dikti.

"Sonra görüşürüz."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bıçakçı'yla buluşacağım."

Robin bu isme aşina değildi.

"Bana bazen Londra polisiyle takas edebildiğim bilgiler veren adam," diye açıkladı Strike. "Hani şu polis muhbirini bıçaklayanı bana söyleyen eleman var ya, beni o gangstere fedai olarak tavsiye eden."

"Ah," dedi Robin. "Demek o. Bana adını söylememiştin."

"Whittaker'ın yerini öğrenmek için Bıçakçı elimdeki en iyi fırsat," dedi Strike. "Mezarcı Malley hakkında da bilgi sahibi olabilir. Takıldıkları ortak gruplar var."

Gözlerini kısıp yolun karşısına baktı.

"Şu kamuflaj ceketliye dikkat et."

"Gerginsin."

Strike metroya yapacağı yürüyüş için sigara paketini çıkarırken, "Herhalde gerginim Robin," dedi. "Biri bize kesik bacak gönderdi."

9

One Step Ahead of the Devil[12]

Strike'ı takma bacağıyla karşı kaldırımda Court'a doğru yürürken görmek beklenmedik bir ödüldü.

Görmeyeli nasıl da kilo almıştı aşağılık herif! Ona bacak gönderen adamın sadece elli metre uzakta oturduğundan habersiz, sırtında çantasıyla aptal bir asker gibi yürüyordu. Ne dedektif ama! Sekreter'e katılmak için bara girmişti. Onu becerdiğinden neredeyse emindi. En azından öyle ümit ediyordu. Bu, Sekreter'e yapacaklarını çok daha tatmin edici kılardı.

Sonra bar penceresinin dibinde oturan Strike'a güneş gözlüğüyle bakarken Strike'ın dönüp ona baktığını sandı. Tabii ki yolun bu tarafından, iki cam levhanın ve kendi renkli camlı gözlüğünün arkasından adamın hatlarını seçemiyordu ama Strike'ın tavırlarındaki bir şey, tam olarak ona doğru dönen yüz, gerilmesine yol açmıştı. İki yönde akan trafik aralıklarla görüşlerini engellese de yolun iki tarafından birbirlerine bakmışlardı.

Aralarındaki alana peş peşe üç tane çift katlı otobüs girene kadar bekledikten sonra sandalyesinden kalkmış, lokantanın cam kapılarından çıkıp ara sokağa geçmişti. Kamuflaj ceketini çıkarıp

12 (İng.) Şeytanın bir adım önünde.

ters çevirirken damarlarında adrenalin dolaşıyordu. Ceketi atması söz konusu dahi olamazdı. Astarında bıçakları saklıydı. Bir köşeyi daha dönünce var gücüyle koşmaya başladı.

10

With no love, from the past.[13]

Blue Öyster Cult, "Shadow of California"

Tottenham Court Yolu'nda karşıya geçmeden önce kesintisiz akan trafik yüzünden beklemek zorunda kalan Strike, gözleriyle karşı kaldırımı taradı. Yolun diğer tarafına ulaştığında Japon lokantasının penceresinden içeri baktı ama kamuflaj ceketliden hiçbir iz olmadığı gibi içerideki tişörtlü ve gömlekli adamların da hiçbiri ne cüsse ne şekil olarak güneş gözlüklüye benzemiyordu.

Strike titreştiğini hissedince cep telefonunu ceketinin cebinden çıkardı. Robin'den mesaj gelmişti:

Kendine hâkim ol.

Strike sırıtarak Court'un pencerelerine doğru hoşça kal manasında elini kaldırıp metroya doğru yollandı.

Belki de Robin'in dediği gibi gergindi. Bacağı gönderen kaçığın, Robin'i güpegündüz izleme ihtimali var mıydı? Gelgelelim kamuflaj ceketli iriyarı adamın sabit bakışlarından ve o kadar da

13 (İng.) Geçmişten, sevgisiz.

güneşli olmayan bir günde güneş gözlüğü takmasından işkillenmişti. Strike'ın görüşü kapalıyken ortadan kaybolması tesadüf müydü?

Sorun şuydu ki an itibarıyla zihnini meşgul eden üç adamın nasıl göründüklerine dair hafızasına güvenemezdi zira Brockbank'i sekiz, Laing'i dokuz ve Whittaker'ı da on altı yıldır görmemişti. Kilo almış ya da zayıflamış, saçları dökülmüş, sakal veya bıyık bırakmış, kötürüm olmuş ya da kas yapmış olabilirlerdi. Strike onları son gördüğünden beri bir bacağını yitirmişti. Gizlenemeyecek tek şey buydu. Strike'ı kaygılandıran üç adam da bir seksen ya da üzeriydi ve Kamuflaj Ceket de metal sandalyesinde otururken en az bir seksen gibi duruyordu.

Tottenham Court durağına yürürken telefonu çaldı, cebinden çıkardığında arayanın Graham Hardacre olduğunu görünce sevindi. Gelen geçene engel olmamak adına kenara çekilip telefonu açtı.

"Oggy?" dedi eski meslektaşı. "Hayırdır dostum? İnsanlar neden sana bacak gönderiyorlar?"

"Anladığım kadarıyla Almanya'da değilsin," dedi Strike.

"Edinburgh'dayım, altı hafta oluyor. *Scotsman*'da hakkındaki haberi okudum da."

Kraliyet Ordusu bünyesindeki Özel Araştırma Birimi'nin, Edinburgh Şatosu'nda ofisi vardı: 35. Birim. Prestijli bir görevdi bu.

"Hardy, senden bir iyilik isteyecektim," dedi Strike. "İki adam hakkında bilgi lazım. Noel Brockbank'i hatırlıyor musun?"

"Elbette. Yedinci Zırhlı Tümen'di yanlış hatırlamıyorsam."

"Ta kendisi. Diğerinin adı Donald Laing. Seninle tanışmadan önceydi. Kraliyet Sınır Alayı. Kıbrıs'ta tanıştım onunla."

"Ofise dönünce bir bakarım dostum. Şu anda saha görevindeyim."

Müşterek tanıdıklar hakkındaki sohbet, iş çıkışı saati trafiğinin artan gürültüsüyle yarıda kesildi. Hardacre ordu kayıtlarına göz attıktan sonra arayacağına söz verirken Strike da metroya doğru devam etti.

Otuz dakika sonra Whitechapel istasyonunda indi, buluşacağı adamdan bir mesaj almıştı.

Kusura bakma Bunsen bugün gelemiyorum seni arayacağım

Bu hem moral bozucu hem de uygunsuzdu ama sürpriz değildi. Strike'ın, yanında uyuşturucu ya da koca koca eski banknot desteleri taşımadığı ve tehdit ya da dayağa başvurmadığı düşünülürse Bıçakçı'nın buluşmak için bir saat ve yer vermesi bile büyük bir saygı alametiydi.

Ayakta geçen günün ardından Strike'ın dizi uyarı sinyalleri gönderiyordu fakat istasyonun dışında oturacak yer yoktu. Girişin yanındaki sarı tuğla duvara yaslanıp Bıçakçı'nın numarasını tuşladı.

"Alo, iyi misin Bunsen?"

Bıçakçı'ya neden Bıçakçı dediklerini hatırlamadığı gibi Bıçakçı'nın ona neden Bunsen dediğini de bilmiyordu. On yedi yaşında tanışmışlardı ve aralarındaki bağ kendine has bir derinliği haiz olsa da gençlik arkadaşlığının alışıldık hiçbir emaresini taşımıyordu. Hatta bilindik manada bir arkadaşlık bile denemezdi buna, daha çok zaruri bir kardeşlik gibiydi. Strike, ölecek olsa Bıçakçı'nın onun yasını tutacağından emindi fakat cesediyle yalnız kalsa üzerindeki bütün değerli eşyaları çalacağını da adı gibi biliyordu. Başkalarının anlayamayacağı şey ise Bıçakçı'nın, bunu Strike'ın mutlu olacağına inandığı için yapacak oluşuydu. Strike artık hangi âleme göçtüyse, burada cüzdanını isimsiz bir fırsatçıdansa Bıçakçı aldığı için mutlu olacaktı.

Strike yeni bir sigara yakıp, "Meşgul müsün?" diye sordu.

"Evet Bunsen, bugün hiç müsait değilim. Ne vardı?"

"Whittaker'ı arıyorum."

"İşini bitirmek için mi?"

Bıçakçı'nın ses tonundaki değişim, onun kim ya da ne olduğunu unutan herhangi birini telaşlandırırdı. Bıçakçı ve dostlarına göre

intikam almanın en iyi yolu öldürmekti ve sonuç olarak da yetişkin hayatının yarısını parmaklıklar arkasında geçirmişti. Strike, Bıçakçı'nın otuzlu yaşlarının ortalarına kadar hayatta kalmış olmasına şaşıyordu.

Strike baskı yapıp, "Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum," dedi.

Bıçakçı'nın bacaktan haberi olduğunu sanmıyordu. Haberlerin sadece şahsi çıkarlar söz konusu olduğunda önem kazandığı ve sözlü olarak aktarıldığı bir dünyada yaşıyordu o.

"Sağa sola sorabilirim."

"Her zamanki fiyattan," dedi Strike. Faydalı bilgiler için onunla bir anlaşma yapmıştı. "Bu arada Bıçakçı..."

Eski dostunun, dikkati dağınıkken telefonu haber vermeden kapatma gibi bir huyu vardı.

Bıçakçı, "Dahası da mı var?" diye sordu, sesi daha yakından gelmişti. Strike, eski dostunun konuşmanın sona erdiğini varsayarak telefonu kulağından çektiğini düşünmekte haklı çıkmıştı.

"Evet," dedi Strike. "Mezarcı Malley."

Hattın öbür ucundaki sessizlik manidardı. Nasıl ki Strike, Bıçakçı'nın kim olduğunu asla unutmuyorsa Bıçakçı da Strike'ın kim olduğunu asla aklından çıkarmıyordu.

"Bıçakçı, bu senin ve benim aramda, başka hiç kimsenin değil. Malley'yle benim hakkımda hiç konuşmadın, değil mi?"

Kısa bir duraklamanın ardından en tehlikeli sesiyle, "Öyle bir şeyi neden yapayım ki?" dedi Bıçakçı.

"Sormak zorundaydım. Görüştüğümüzde açıklarım."

Tehlikeli sessizlik sürdü.

"Bıçakçı, seni hiç gammazladım mı bugüne kadar?" diye sordu Strike.

Öncekine kıyasla daha kısa bir sessizlik oldu. Sonra Bıçakçı, Strike'ın normal addettiği sesiyle, "Peki, tamam. Whittaker ha? Elimden geleni yaparım Bunsen," dedi.

Hat kesildi. Bıçakçı telefonu pat diye kapatmıştı.

İç geçiren Strike bir sigara daha yaktı. Onca yolu boşuna gelmişti. Sigarasını bitirir bitirmez ilk trene binecekti.

İstasyon girişi, etrafı binaların arka cepheleriyle çevrili bir tür beton avluya açılıyordu. Siyah bir mermiyi andıran devasa bina Gherkin, uzak ufukta parıldıyordu. Yirmi yıl önce, Strike'ın ailesinin kısa süreliğine Whitechapel'da kaldığı sırada bina orada yoktu.

Etrafına bakınan Strike herhangi bir eve dönüş hissi ya da nostalji yaşamadı. Bu beton alanı, hiçbir özelliği olmayan binaları hatırlayamıyordu. İstasyon bile hayal meyal tanıdık geliyordu. Annesiyle geçen hayatında iz bırakmış bitmek bilmez taşınma işleri ve kargaşalar bazı yerlerin hatırasını bulandırmıştı, bazen hangi köşe başı dükkânın hangi harap daireye ait olduğunu, hangi mahalle barının hangi gecekonduya bitişik olduğunu unutuyordu.

Aslında niyeti metroya binmekti ama bir de baktı ki Londra'da on yedi yıldır gitmekten imtina ettiği tek yere doğru yürüyordu: annesinin öldüğü binaya. İstasyona sadece iki dakika mesafedeki Fulbourne Sokağı'nda bulunan yıkık dökük bina, Leda'nın son gecekondusuydu. Strike yürüdükçe hatırlamaya başladı. Tabii ya, lise yıllarında demir yolu hattının üzerindeki bu metal köprüden defalarca geçmişti. Castlemain Sokağı'nı da hatırladı... Hatta lise arkadaşlarından, peltek konuşan bir kız da orada yaşıyordu...

Fulbourne Sokağı'nın sonuna ulaşınca adımlarını yavaşlattı, tuhaf bir duyguya kapılmıştı. Kuşkusuz, kasıtlı unutma girişimleri neticesinde zayıflayan bu yerin bulanık hatırası, gözlerinin önündeki manzaranın üzerinde soluk şeffaf bir örtü gibi serili duruyordu. Ön cephelerinin beyaz sıvası dökülen binalar tıpkı hatırladığı gibi viran haldeydi fakat işletmeler ile dükkânların hiçbiri tanıdık gelmedi. Sahnenin dönüşüp değiştiği bir hayal âlemine geri dönmüş gibi hissetti kendini. Elbette Londra'nın fakir mahallelerinde her şey geçiciydi; köklü olmayan, kırılgan işletmeler büyür, batar, yerine yenisi kurulur, tabelalar sökülür, yenisi takılır, insanlar gelip geçerdi.

Gecekondunun kapısını tespit etmesi bir iki dakikasını aldı çünkü numarasını unutmuştu. Sonunda, orada kaldığı süre zarfında bir Hint marketi sandığı, Asya ve Batı tarzı ucuz kıyafetler satan bir mağazanın yanında onu bulmuştu. Pirinç posta kutusu garip bir anıyı canlandırdı. Kapıdan birileri her girip çıktığında kutu büyük bir gürültüyle tangırdardı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin...

İlkiyle ikinci bir sigara yakıp hızlı adımlarla pazar tezgâhlarının sıra sıra dizildiği Whitechapel Yolu'na yürüdü. Ucuz giysiler, cafcaflı plastik eşyalar... Strike nereye gittiğini bilmeden hızlandı, yanından geçtiği bazı şeyler başka hatıraları da canlandırdı. O bilardo salonu on yedi yıl önce de oradaydı, tıpkı Çan Dökümhanesi gibi... Ve şimdi anılar bir yılan yuvasına basmışçasına ona saldırmaya hazırlanıyordu...

Annesi kırkına merdiven dayayınca kendinden genç erkeklere yönelmeye başlamıştı fakat Whittaker içlerinde en genciydi. Annesi onunla yatmaya başladığında genç adam yirmi bir yaşındaydı. Whittaker'ı eve ilk getirdiğinde Strike on altı yaşındaydı. Daha o zaman perişan haldeki müzisyenin arası açık, çarpıcı ela gözlerinin altında solgun çukurlar vardı. Koyu renk rastalı saçları omuzlarına dökülüyor, hep aynı tişört ve kot pantolonu giydiği için sürekli kokuyordu.

Whitechapel Yolu'nda ağır adımlarla yürürken basmakalıp bir söz, Strike'ın zihninde ayak sesleriyle uyumlu bir şekilde yankılanıp duruyordu.

Göz önünde saklanıyor. Göz önünde saklanıyor.

Elbette insanlar onun takıntılı, peşin hükümlü, saplantılı olduğunu düşünürlerdi. Bacağı gördüğünde aklına ilk Whittaker'ın geldiğini, çünkü Whittaker'ın annesini öldürme suçundan beraat etmesini hiçbir zaman hazmedemediğini söylerlerdi. Strike, Whittaker'dan kuşkulanma nedenlerini açıklasa bile onun gibi sapıklık ve sadizm merakı herkesçe bilinen birinin bir kadının bacağını kesebileceği fikrine muhtemelen gülüp geçerlerdi. Strike, kötü insanların şid-

det ve tahakküm eğilimlerini gizlediklerine dair inancın ne kadar kökleşmiş olduğunu biliyordu. Bu eğilimlerini herkesin görebileceği şekilde sergilediklerinde saf insanlar buna güler, sahte olduğunu iddia eder ya da tuhaf şekilde çekici bulurlardı.

Leda, rock tarihinin yaşayan küçük bir parçası olarak görüldüğü için bir tür totem olarak alındığı ve resepsiyonunda danışma görevlisi olarak çalıştığı müzik şirketinde tanışmıştı Whittaker'la. Gitar çalıp şarkı sözleri yazdığı thrash metal gruplarından yapmacık ve saldırgan tavırlar sergilediği ve uyuşturucu kullandığı için atılan Whittaker ise Leda'yla bir plak anlaşması peşinde koşarken tanıştığını iddia etmişti. Ne var ki Leda, dışarı atılan genç bir adama karşı güvenliğin biraz daha nazik davranmasını sağlarken karşılaştıklarını anlatmıştı Strike'a. Sonrasında Whittaker'ı eve getirmiş ve o da bir daha gitmemişti.

On altı yaşındaki Strike, Whittaker'ın sadistçe ve şeytani olan her şeyden aldığı vahşi hazzın gerçek mi, sahte mi olduğunu bilemiyordu. Tek bildiği, Whittaker'dan, Leda'nın birlikte olup daha sonra ayrıldığı diğer tüm sevgililerinden daha fazla nefret ettiğiydi. Akşam gecekonduda ödevini yaparken adamın pis kokusunu solumaya zorlanmıştı; koku o kadar yoğundu ki neredeyse tadını alabiliyordu. Whittaker, genç Strike'ı ezmeye çalışmıştı; ani patlamaları ve kırıcı hakaretleri, Leda'nın eğitimsiz arkadaşlarına yaranmak istediğinde büyük bir özenle gizlediği konuşma yeteneğini ortaya çıkarıyordu, ama kendi de hakaret etmekten geri durmayan Strike hazırcevaplığı sayesinde asla altta kalmamıştı. Bunda Whittaker'dan daha ayık (ya da sürekli esrar dumanı içinde yaşayan biri ne kadar ayık olabilirse o kadar ayık) olmasının da rolü vardı kuşkusuz. Whittaker, Leda'ya çaktırmadan, Strike'ın sık sık sekteye uğrayan eğitimine devam etme kararlılığıyla dalga geçmişti. Uzun boylu ve sırım gibi olan Whittaker neredeyse tamamen hareketsiz bir yaşam sürmesine karşın oldukça kaslıydı, şimdiden bir sekseni geçen Strike ise yerel bir kulüpte boks yapıyordu. Aynı ortamda bulunduklarında sürekli bir gerilim, sürekli bir şiddet tehdidi mevcuttu.

Whittaker zorbalığı, cinsel sataşmaları ve alaylarıyla Strike'ın üvey kız kardeşi Lucy'yi evden kaçırmıştı. Evin içinde çıplak dolaşmış, dövmeli göğsünü kaşıyıp on dört yaşındaki kızın utangaç hallerine gülmüştü. Lucy bir gece sokağın köşesindeki telefon kulübesine koşup Cornwall'daki dayısı ve yengesine gelip onu almaları için yalvarmıştı. Onlar da St Mawes'tan arabaya atlayıp ertesi gün şafak vaktinde gelmişlerdi. Lucy küçük bir valize sığdırdığı az miktardaki eşyasıyla hazır bekliyordu. Bir daha annesinin yanına hiç dönmemişti.

Ted ve Joan, kapı eşiğinde dikilip Strike'a da gelmesi için yalvarmışlardı. Ama o, Joan'ın yaptığı her çağrıda kararlılığı biraz daha artarak tekliflerini geri çevirmişti. Whittaker'ın baskılarına boyun eğmemeye, onu annesiyle yalnız bırakmamaya kararlıydı. O aşamada Whittaker'ı, sırf zevk için birinin canını almanın nasıl bir duygu olduğuyla ilgili açıkça konuşurken duymuştu. O sırada Whittaker'ın ciddi olduğuna inanmamıştı fakat şiddete meyilli olduğunu biliyordu ve diğer gecekondu sakinlerini tehdit ettiğini görmüştü. Bir keresinde (Leda bir türlü inanmasa da) Strike, Whittaker'ın, onu uykusundan uyandıran bir kediye çizmeyle vurmaya çalıştığına tanık olmuştu. Korkudan ödü kopan kediyi odanın içinde bağıra-rak, küfürler ederek kovalayan, hayvana gününü göstermeye kararlı Whittaker'ın elinden çizmeyi çekip almıştı Strike.

Sokakta hızlandıkça protezli dizi daha çok sızlamaya başlamıştı. Kare biçimli, cephesi kırmızı tuğladan Nag's Head barı, sanki düşünce gücüyle yaratmış gibi sağında yükseliyordu. Kapısına geldiğinde siyahlar giyinmiş korumayı fark etti ve Nag's Head'in bir kucak dansı kulübü olduğunu hatırladı.

"Kahretsin," diye homurdandı.

Birasını yudumlarken yarı çıplak kadınların etrafında dans etmelerine itirazı yoktu fakat böyle bir müessesede içkilere o fahiş fiyatları veremezdi. Hele ki bir günde iki müşteri birden kaybetmişken.

Bunun üzerine karşısına çıkan ilk Starbucks'a girdi, kendine bir yer bulup yorgun bacağını boş bir sandalyeye uzattı ve keyifsizce

büyük boy acı kahvesini karıştırdı. Toprak renginde, süngerimsi koltuklar, kâğıt bardaklar, temiz bir cam tezgâhın arkasında sessiz bir verimlilikle çalışan sıhhatli genç insanlar... Şüphesiz bunlar, Whittaker'ın iğrenç hayaletinin kusursuz panzehiri olarak görülebilirdi ama adi herif zihninden bir türlü çıkıp gitmiyordu. Strike her şeyi tekrar yaşamaktan, hatırlamaktan kendini alamadığını fark etti...

Leda ve oğluyla yaşarken Whittaker'ın suç ve şiddet geçmişinden sadece İngiltere'nin kuzeyindeki sosyal hizmetler haberdardı. Geçmişi hakkında anlattığı sayısız hikâye, son derece aldatıcı ve çoğunlukla çelişkiliydi. Gerçekler ancak Whittaker cinayetten tutuklandıktan sonra ortaya çıkarılmıştı. Kimisi basından para koparmayı uman, kimisi intikam almak isteyen, kimisi kendilerince onu savunmaya çalışan geçmişindeki insanlar tarafından...

Varlıklı bir üst orta sınıf ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Whittaker on iki yaşına kadar, şövalye unvanı almış bir diplomatın oğlu olduğuna inanmıştı. O noktada, Londra'da Montessori öğretmeni olarak çalıştığına inandırıldığı ablasının aslında öz annesi olduğunu, annesinin ciddi alkol ve uyuşturucu sorunları yaşadığını ve ailesi tarafından dışlanarak açlık ve sefalete terk edildiğini keşfetmişti. Zaten yaşadığı aşırı öfke patlamaları sırasında önüne gelene saldıran, sorunlu bir çocuk olan Whittaker, o andan itibaren iyice zıvanadan çıkmıştı. Yatılı okuldan kovulduktan sonra yerel bir çeteye katılıp kısa sürede çete liderliğine yükselmiş, bu dönemde arkadaşları küçük bir kıza tecavüz ederken o da kızın boğazına bıçak tuttuğu için hapse girmişti. On beş yaşında Londra'ya kaçmış, gittiği her yerde adi suçlar işlemiş ve sonunda öz annesinin izini sürmeyi başarmıştı. Kısa süren coşkulu buluşma neredeyse anında karşılıklı şiddet ve düşmanlığa dönüşmüştü.

"Sahibi var mı?"

Strike'ın bacağını koyduğu sandalyenin arkasını kavramış uzun boylu bir genç, Strike'ın üzerine eğilmişti. Dalgalı kahverengi saçları ve özenli görüntüsüyle, Strike'a Robin'in nişanlısı Matthew'u anımsa-

tıyordu. Strike homurdanarak bacağını çekti, başını iki yana salladı ve sandalyeyi altı veya daha fazla arkadaşının oturduğu masaya taşıyan gencin uzaklaşmasını izledi. Strike'ın gördüğü kadarıyla masadaki kızlar, oğlanın dönüşünü hevesle bekliyorlardı. Oğlan sandalyeyi yere koyup onlara katılırken doğrulup gülümsediler. Matthew'a olan benzerliğinden midir, sandalyesini aldığından mıdır yoksa gerçek bir dangalak olduğundan mıdır bilinmez, Strike delikanlıyı oldukça itici buldu.

Kahvesi henüz bitmediği halde rahatsız edildiği için sinirleri bozulan Strike ayağa kalkıp kafeden ayrıldı. Whitechapel Yolu'ndan geri dönerken inceden yağmur yağmaya başlamıştı. Ağzında sigarası, şimdi onu sürükleyen anı dalgasına artık direnmiyordu...

Whittaker neredeyse hastalık derecesinde ilgiye ihtiyaç duyuyordu. Leda'nın hangi anda ya da hangi gerekçeyle olursa olsun (işi, çocukları, arkadaşları fark etmezdi) dikkatini başkasına çevirmesinden nefret ediyor ve Leda'yı ilgisiz saydığı zamanlarda baş döndürücü cazibesini diğer kadınları etkilemek için kullanıyordu. Whittaker'ın, yolu gecekondudan geçen hemen her kadına tesir eden güçlü bir cinsel cazibesi olduğunu ondan ölesiye nefret eden Strike bile kabul ediyordu.

Son çaldığı gruptan atılan Whittaker şöhret hayalleri kurmaya devam ediyordu. Üç gitar akoru biliyor ve eline geçirdiği bütün kâğıtları, Strike'ın Leda ile Whittaker'ın yattıkları şiltenin üzerinde durduğunu hatırladığı, siyah kapağı beş köşeli yıldız ve keçi kafasının birleşimiyle süslenmiş Şeytanın Kitabı'ndan alıntılar yapan şarkı sözleriyle dolduruyordu. Whittaker, Amerikalı tarikat lideri Charles Manson'ın kariyeri ve yaşamına dair engin bilgilere sahipti. Strike ortaöğretim için GCSE sınavına, Manson'ın *LIE: The Love and Terror Cult* adlı albümünün eski vinil plağından çıkan cızırtılı ses eşliğinde hazırlanmıştı.

Tanıştıklarında Leda efsanesine aşina olan Whittaker, onun katıldığı partiler, yattığı adamlarla ilgili hikâyelerini dinlemek istiyordu. Leda aracılığıyla ünlülerle bağlantı kurdu. Strike, Whittaker'ı

tanıdıkça anladı ki adamın hayattaki en büyük arzusu şöhret kazanmaktı. Çok sevdiği Manson ile rock yıldızı Jonny Rokeby arasında hiçbir ahlaki ayırım yapmıyordu. İki müzisyen de kendilerini popüler bilince kalıcı olarak yerleştirmişlerdi. Hatta Manson bunu daha başarılı şekilde yapmıştı çünkü onun efsanesi modaya göre değişmezdi. Kötülük, insanı daima büyülerdi.

Gelgelelim Whittaker'ı Leda'ya çeken sadece şöhreti değildi. İki zengin rock yıldızından iki çocuk dünyaya getiren Leda iştirak nafakası alıyordu. Whittaker, Leda'nın tercihen fakir bohem ortamlarda yaşadığını, ama yakınlarda bir yerde Strike ve Lucy'nin babalarının (sırasıyla Jonny Rokeby ve Rick Fantoni'nin) içine para akıttıkları büyük bir havuz olduğunu zannederek gecekonduya girmişti. Gerçeği ya idrak edemiyor ya da inanmak istemiyordu: Leda yıllar içinde parasını o kadar kötü yönetmiş ve har vurup harman savurmuştu ki iki adam da Leda'nın daha fazla para saçmasını önlemek için muslukları kısmışlardı. Aylar ilerledikçe Leda'nın para harcamadaki gönülsüzlüğü konusunda Whittaker'ın kin dolu sataşmaları ve alayları gitgide sıklaşmıştı. Leda ona çok istediği Fender Stratocaster marka gitar için para vermediğinde ve rezil, pasaklının teki olduğu halde birdenbire canının çektiği Jean Paul Gaultier marka kadife ceketi ona almadığında anlamsız sinir krizlerine girmişti.

Ölçüsüz ve kolay kanıtlanabilir yalanlar söyleyerek baskıyı artırıyordu Whittaker. Örneğin birdenbire acil tedavi görmesi gerekiyordu ya da onu bacaklarını kırmakla tehdit eden bir adama on bin sterlin borcu oluyordu. Leda ise bu durum karşısında hem eğleniyor hem üzülüyordu.

"Tatlım, beş kuruşum yok," diyordu. "İnan ki yok bir tanem. Olsa vermez miyim?"

Strike on sekiz yaşında üniversiteye başvururken Leda hamile kalmıştı. Dehşete düşse de annesinin Whittaker'la evleneceğine ihtimal vermemişti. Leda bir eş olmaktan nefret ettiğini oğluna hep dile getirmişti. Yeniyetmeliğindeki ilk evliliği yalnızca iki hafta

sürmüş, sonra kaçmıştı. Diğer yandan evlilik Whittaker'ın da kalemi değildi.

Ama bir şekilde imzalar atılmıştı ve nedeni de hiç şüphesiz Whittaker'ın o gizli, esrarengiz milyonlara kavuşmanın tek yolu olarak evliliği görmesiydi. Nikâh, daha önce iki Beatles üyesinin de evlendiği Marylebone Evlendirme Dairesi'nde kıyıldı. Belki Whittaker, Paul McCartney gibi kapı eşiğinde fotoğrafının çekileceğini hayal etmişti ama kimse oralı olmamıştı. Taze gelin de fotoğrafçı falan tutmamıştı.

Strike birden Aldgate doğu istasyonuna kadar yürüdüğünü fark etti. Boş yere yolunu uzattığı için kendine kızdı. Whitechapel'da trene binseydi şimdiye çoktan Nick ve Ilsa'nın evine giden yolu yarılamış olurdu. Peki o ne yapmıştı? Gideceğinin tam aksi istikametine giderek metronun iş çıkışında en yoğun saatine denk gelmişti.

Şimdi bir de sırt çantasıyla hantallaşan iri cüssesi onunla aynı alanı paylaşmak zorunda kalan yolcularda dile getirilmeyen bir hoşnutsuzluk yaratıyordu ama Strike bunu neredeyse fark etmedi bile. Çevresindekilerin hepsinden bir kafa boyu daha uzun olan dedektif, deri tutamaklardan birine tutunup karartılmış camlardaki sallanan aksini izlerken son ve en kötü kısmı hatırladı. Whittaker mahkemede hürriyeti için mücadele veriyordu çünkü polis, iğne karısının koluna girdiği gün nerede olduğuyla ilgili anlattıklarında gariplikler, eroinin kaynağına ve Leda'nın uyuşturucu geçmişine ilişkin ifadesinde tutarsızlıklar tespit etmişti.

Birlikte yaşadıkları dağınık, hırpani kılıklı diğer gecekondu sakinleri, Leda ile Whittaker'ın çalkantılı ve şiddet içeren ilişkisine, Leda'nın eroinin her çeşidinden uzak durmasına, Whittaker'ın tehditlerine, sadakatsizliklerine, cinayet ve parayla ilgili sözlerine, Leda'nın cesedi bulunduktan sonra hiçbir keder belirtisi göstermemesine dair kanıtlar sunmuşlardı. Whittaker'ın onu öldürdüğünü mantıksız bir histeriyle, tekrar tekrar ve ısrarla ifade etmişlerdi. Bu yüzden sanık avukatı onları itibarsızlaştırmakta hiç zorlanmadı.

Tanık kürsüsüne çıkan bir Oxford öğrencisi ise davaya yeni bir hava getirmişti. Yargıç, Strike'ı onaylayan gözlerle süzmüştü. Takım elbiseli ve kravatlı olmasa iri ve ürkütücü görünebilirdi ama üstü başı temiz, söyledikleri anlaşılır ve zeki bir gençti. İddia makamı, onu oraya Whittaker'ın para takıntısıyla alakalı soruları cevaplaması için çağırmıştı. Strike, sessiz mahkeme salonuna üvey babasının, yalnızca kendi kafasında var olan bir servete sahip olma girişimlerini ve aşkının kanıtı olarak onu vasiyetine koyması için Leda'ya yalvarmalarını anlattı.

Whittaker altın rengi gözleriyle neredeyse tamamen tepkisiz izliyordu. İfadesinin son bölümünde Strike, Whittaker'la göz göze gelmişti. Whittaker'ın ağzının kenarı kıvrılmış, hakir gören bir tebessüme dönüşmüştü. Önündeki masada duran işaretparmağını bir santim kadar kaldırıp yanlamasına bir kaydırma hareketi yapmıştı.

Strike onun ne yapmaya çalıştığını gayet iyi biliyordu. Strike'ın aşina olduğu hareketin bir minyatür kopyası olan bu ufak jest sırf onun için yapılmıştı. Whittaker'ın, canını sıkan kişinin boğazına yönelik, eliyle yaptığı kesme hareketi.

"Senin de sıran gelecek," derdi Whittaker, altın sarısı gözleri fal taşı gibi açık ve çıldırmış gibi. "Senin de sıran gelecek!"

Whittaker kendine çekidüzen vermişti. Varlıklı ailesinden birileri ona kaliteli bir savunma avukatı tutmuştu. Uysal konuşan, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş Whittaker, hakkındaki tüm iddiaları sakin, saygılı bir üslupla reddetmişti. Mahkemeye çıkmadan önce hikâyesini hazırlamıştı. İddia makamının onun gerçek kişiliğinin (eski pikaptaki Charles Manson, yatağın üzerindeki Şeytanın Kitabı, kafası kıyakken yaptığı, zevk için öldürme sohbetleri) portresini çizme girişimlerinin tamamını belli belirsiz bir şaşkınlıkla savuşturmuştu.

"Ne diyebilirim ki... ben bir müzisyenim hâkim bey," dedi bir ara. "Karanlığın şairane bir yanı vardır. Bunu herkesten iyi o anlıyordu."

Sesi aşırı duygusal bir şekilde çatlamış ve Whittaker hıçkırıklara boğulmuştu. Savunma avukatı hemen ara vermek isteyip istemediğini sormuştu.

İşte tam o anda Whittaker başını cesurca iki yana sallayıp Leda'nın ölümüyle ilgili veciz ifadesini vermişti:

"She wanted to die. She was the Quicklime Girl."

O esnada, belki de çocukluğunda ve yeniyetmeliğinde o şarkıyı defalarca duymuş olan Strike dışında sanığın neden bahsettiğini hiç kimse anlamamıştı. Whittaker, "Mistress of the Salmon Salt" adlı parçadan alıntı yapmıştı.

Whittaker serbest kalmıştı. Tıbbi deliller, Leda'nın düzenli olarak eroin kullanmadığı görüşünü destekliyordu ama şöhretinin kurbanı olmuştu. Başka pek çok uyuşturucu kullanmıştı. Meşhur bir parti kızıydı. İşi vahşi ölümleri sınıflandırmak olan yargıçlara göre sıradan hayatının ona veremediği hazların peşinde kirli bir şiltenin üzerinde can vermesi, karakterine bütünüyle uygun görünüyordu.

Mahkeme çıkışında Whittaker merhum karısının biyografisini yazmak niyetinde olduğunu duyurduktan sonra sırra kadem bastı. Vaat edilen kitap asla ortaya çıkmamıştı. Leda ile Whittaker'ın oğlu, Whittaker'ın acılı büyükannesi ve büyükbabasınca evlat edinilmiş, Strike onu bir daha görmemişti. Strike da sessiz sedasız Oxford'dan ayrılıp orduya katılmış, Lucy üniversiteye gitmiş, hayat devam etmişti.

Whittaker'ın dönem dönem ve her seferinde de bir suç eylemiyle bağlantılı olarak gazetelerde boy göstermesine Leda'nın çocukları asla kayıtsız kalamadılar. Elbette Whittaker hiçbir zaman ön sayfadan haber yapılmadı. Neticede alt tarafı ünlülerle yatan ve ünlü biriyle evlenen bir adamdı o. Elde ettiği böylesine bir ilgi, cılız bir yansımanın yansımasıydı ancak.

Strike, Lucy'ye, "Sifon çekilip de gitmeyen bok gibi bu adam," demişti ama Lucy gülmemişti. Tatsız gerçeklerle başa çıkma yolu olarak kara mizahı Robin'den bile daha az benimsiyordu Lucy.

Sallanan trende dizi ağrıyan yorgun ve aç haldeki Strike kendini üzgün, kederli hissediyordu. Yıllarca yüzünü azimle geleceğe çevirmişti. Geçmiş değiştirilemezdi. Olanları inkâr etmiyordu ama geçmişte debelenmeye, neredeyse yirmi yıl önceki gecekonduyu arayıp bulmaya, o posta kutusunun takırtısını hatırlamaya, o dehşete düşmüş kedinin çığlıklarını yeniden duymaya, çan etekli elbisesi içinde yüzü kireç gibi görünen annesinin tabuttaki görüntüsünü tekrar aklına getirmeye gerek yoktu...

Nick ile Ilsa'nın evine ulaşmak için kaç aktarma yapması gerekeceğini hesaplayarak metro haritasını tararken, *sen aptalın tekisin*, dedi Strike kendi kendine öfkeyle. *O bacağı Whittaker göndermedi. Ondan intikam almak için bir bahane arıyorsun sadece.*

O bacağı gönderen her kimse düzenli, dikkatli ve becerikli biriydi. Yaklaşık yirmi yıl evvel tanıdığı Whittaker ise düzensiz, asabi ve dengesizdi.

Öte yandan...

Senin de sıran gelecek...

She was the Quicklime Girl...

"Kahretsin!" dedi Strike yüksek sesle, etrafındakileri şaşkınlığa uğratarak.

Aktarma durağını kaçırdığını fark etmişti.

II

Feeling easy on the outside,
But not so funny on the inside.[14]
Blue Öyster Cult, "This Ain't the Summer of Love"

Strike ve Robin sonraki birkaç gün boyunca Platin'i nöbetleşe takip ettiler. Strike mesai saatlerinde Robin'le buluşmak için bahaneler uyduruyor, onun hava kararmadan, metro hâlâ kalabalıkken eve gitmesinde ısrar ediyordu. Perşembe akşamı Platin'i, Çift Dikiş'in her daim kuşkucu bakışlarına sağ salim ulaşana kadar izleyen Strike, sonrasında Wandsworth'teki Octavia Sokağı'na geri döndü. Basından kaçmak için hâlâ orada yaşıyordu.

Strike'ın dedektiflik kariyerinde dostları Nick ile Ilsa'nın evine sığınmak mecburiyetinde kaldığı ikinci seferdi bu. Onların evi, kalmaya tahammül edebildiği muhtemelen tek yerdi fakat ikisi de çalışan, evli bir çiftin yanında yine de biraz rahatsız hissediyordu. Ofisinin üstündeki sıkış tıkış çatı katı dairesinin kusurları ne olursa olsun oraya kafasına estiği gibi gelip gidebiliyor, gecenin ikisinde izleme işinden döndüğünde yemek yiyebiliyor, ev arkadaşlarını uyandırma korkusu olmadan tangırdayan metal merdivenlerden inip çıkabiliyordu. Şimdi birlikte yenen yemeklerde masada bulunmak için dile

14 (İng.) Dışarıdan kolaymış gibi geliyor, ama içeride o kadar da eğlenceli değil.

getirilmeyen bir baskı hissediyor, rahat olması istendiği halde geç vakitte buzdolabını karıştırdığında suçluluk duyuyordu.

Diğer taraftan Strike düzenli ve tertipli olmayı öğrenmek için orduya ihtiyaç duymamıştı. Kargaşa ve pislik içinde geçen gençlik yılları onda ters etki yaratmıştı. Ilsa, gastroenterolog olan kocası ardında sağa sola atılmış eşyalar ve yarım kapanmış çekmeceler bırakırken, Strike'ın evin içinde dolaşırken ardında tek bir iz bırakmadığını söylemişti.

Denmark Sokağı'ndaki dostlarından, basın fotoğrafçılarının hâlâ ofisinin kapısında beklediklerini öğrenen Strike, haftanın geri kalanını Nick ile Ilsa'nın çıplak beyaz duvarlı ve gerçek yazgısını bekleyen kasvetli misafir odasında geçirmeyi kabullenmişti. Çift, yıllardır çocuk sahibi olmaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyorlardı. Strike herhangi bir ilerleme olup olmadığını asla sormaz, özellikle Nick'in, onun bu temkinliliğine müteşekkir olduğunu sezerdi.

İkisini de uzun süredir, Ilsa'yı ise küçüklüğünden beri tanıyordu. Sarışın ve gözlüklü olan Ilsa, Strike'ın en daimi yuvası olarak bildiği Cornwall'daki St Mawes'tan geliyordu. İkisi ilkokulda aynı sınıfta okumuşlardı. Strike, Ted ve Joan'la kalmaya her gittiğinde, ki gençliğinde bunu sık sık yapardı, en başta Joan ile Ilsa'nın annesinin de okul arkadaşları olması hasebiyle, Ilsa'yla arkadaşlıklarına kaldıkları yerden devam etmişlerdi.

Saman sarısı saçları yirmili yaşlarında seyrelmeye başlayan Nick, Strike'ın okul hayatını noktaladığı Hackney'deki ortaokuldan arkadaşıydı. Nick ile Ilsa, Londra'da Strike'ın on sekizinci yaş günü partisinde tanışmış, bir yıl çıkmış, sonra farklı üniversitelere gidince ayrılmışlardı. Yirmili yaşlarının ortalarında tekrar karşılaşmışlardı. Bu sırada Ilsa bir avukatla nişanlıyken Nick de kendisi gibi bir doktorla görüşüyordu. Birkaç hafta içinde ikisinin ilişkisi de sona ermiş, bir yıl sonra evlenmişlerdi. Strike da nikâh şahitleri olmuştu.

Strike on buçukta evlerine döndü. Ön kapıyı kapatırken Nick ile Ilsa oturma odasından onu selamlayıp, dışarıdan söyledikleri acılı Hint yemeğini birlikte yemeye davet ettiler.

Kafası karışan Strike etrafına bakınarak, "Bu da ne?" diye sordu. Uzun İngiltere bayrakları, üzerine yazılar karalanmış pek çok kâğıt, büyük politen bir poşetin içinde iki yüz kadar kırmızı, beyaz ve mavi plastik bardak vardı.

"Kraliyet düğünü için sokak partisi düzenlenecek, biz de yardım ediyoruz," dedi Ilsa.

Strike bütün karamsarlığıyla, "Yüce Tanrım," diye mırıldandı ve tabağını ılık madras yemeğiyle doldurdu.

"Eğlenceli olacak! Sen de gelsene."

Strike ona güldüren bir bakış fırlattı.

Nick, Strike'a bir kutu bira uzatıp, "Günün iyi geçti mi?" diye sordu.

"Hayır," diyen Strike birayı seve seve kabul etti. "Bir iş daha kaybettim. Sadece iki müşterim kaldı."

Nick ile Ilsa üzüntüsünü paylaşan sesler çıkardılar. Sonrasında çöken dostane sessizlikte Strike acılı yemeği midesine indirdi. Yorgun ve keyifsiz olan Strike eve dönüş yolunun büyük bölümünü düşünerek geçirmişti. Kesik bacağın gelişi, tam da korktuğu gibi, büyütmek için çok emek verdiği bürosu üzerinde yıkıcı tesir yapıyordu. Resimleri internette ve gazetelerde hızla yayılıyordu, hem de korkunç, rastgele bir eylemle bağlantılı olarak. Gazeteler bu olayı dünyaya Strike'ın tek bacaklı olduğunu hatırlatmak için bir bahane olarak kullanmışlardı. Strike tek bacaklı olmaktan utanmıyor, sadece bunu reklam malzemesi yapmak istemiyordu. Artık üzerine tuhaf, sapıkça bir şeyin kokusu sinmiş gibiydi. Lekelenmişti.

Strike hatırı sayılır miktarda Hint yemeğini mideye indirip bira kutusunu da yarıladıktan sonra Ilsa, "Bacakla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu. "Polis bir ipucu buldu mu?"

"Bilgi almak için yarın Wardle'la buluşacağım ama ellerinde fazla bir şey yok gibi. O daha çok gangstere odaklanıyordu."

Nick ile Ilsa'ya, kendisine bacak yollayacak kadar tehlikeli ve kinci olabileceğini düşündüğü üç adam hakkında ayrıntı vermemiş

fakat daha önce bir vücut organını kesip postayla yollayan azılı bir suçluya rastladığından bahsetmişti. Onlar da haliyle, hiç vakit kaybetmeden, tıpkı Wardle gibi suçlunun muhtemelen o olduğuna kanaat getirmişlerdi.

Rahat, yeşil kanepelerinde otururken Strike yıllar sonra ilk kez, Nick ve Ilsa'nın da Jeff Whittaker'la tanıştıklarını hatırladı. Strike'ın on sekizinci yaş günü partisi Whitechapel'daki Bell barında düzenlenmişti ve annesi o sırada altı aylık hamileydi. Yengesinin yüzünde kınama ile zoraki neşe karışımı bir ifade varken, kafası kıyak olduğu açıkça görülen Whittaker kendi kaleme aldığı şarkılardan birini söylemek için müziği kesince Strike'ın genelde uzlaşmacı olan dayısı Ted, sinirini ve nefretini gizleyememişti. Strike kendi öfkesini, uzaklaşıp Oxford'a gitme, her şeyden kurtulma arzusunu hatırladı lakin Nick ile Ilsa bu konuda fazla şey hatırlamıyor olabilirlerdi. Çünkü o akşam, karşılıklı hissettikleri ani ve derin çekimle sersemlemiş ve şaşkın halde tamamen birbirlerine odaklanmışlardı.

Ilsa sorudan ziyade gözlemini belirterek, "Robin için kaygılanıyorsun," dedi.

Ağzı naan ekmeğiyle dolu Strike onu homurdanarak onayladı. Son dört günde bunu düşünecek vakti olmuştu. Robin farkında bile olmadan bir zaaf, Strike'ın zayıf karnı haline gelmişti. Bacağı ona gönderen kişi de bunu biliyor gibiydi. Çalışanı erkek olsaydı Strike şimdi bu kadar endişelenmezdi.

Strike, Robin'in başından beri büyük bir kazanım olduğunu aklından çıkarmamıştı. Onun cüssesinden ve doğal olarak ürkütücü hatlarından çekinen dik başlı tanıkları Robin konuşmaya ikna edebiliyordu. Cazibesi ve rahat tavırları şüpheleri ortadan kaldırmış, kapılar açmış, Strike'ın önündeki engelleri yüzlerce kez aşmıştı. Ona borçlu olduğunu biliyordu Strike. Fakat an itibarıyla tek dileği kenara çekilmesi ve kesik bacağı gönderen kişi yakalanana kadar saklanmasıydı.

"Robin'i seviyorum ben," dedi Ilsa.

"Robin'i herkes seviyor," dedi Strike ağzı ekmekle dolu. Bu doğruydu, kız kardeşi Lucy, ofise uğrayan arkadaşları, müşterileri, hepsi Strike'a birlikte çalıştığı kadından ne kadar hoşlandıklarını söylemişlerdi. Bununla beraber Strike, Ilsa'nın sesinden onun Robin'le ilgili ağzını aradığına dair belli belirsiz bir hisse kapıldı. Ilsa bir sonraki sorusunu sorduğunda da haklı çıktığını anladı:

"Elin'le durumlar nasıl?"

"İyi," dedi Strike.

"Seni hâlâ eski kocasından saklamaya çalışıyor mu?" diye sordu Ilsa hafif iğneleyerek.

Strike salt kendi eğlencesi için konuşmayı beklenmedik şekilde düşman hattına çekerek, "Elin'den hoşlanmıyorsun, değil mi?" dedi. Ilsa'yı aralıklarla otuz yıldır tanıyordu, ondan tam da beklediği gibi telaşlı bir inkâr aldı.

"Hoşlanıyorum... yani, onu pek tanımıyorum ama... neyse, sen mutlusun ya, önemli olan da bu."

Ilsa'nın Robin konusunu kapatması için bunun yeterli olacağını düşünmüştü Strike. Robin'le ikisinin iyi anlaştıklarını söyleyen ilk arkadaşı değildi Ilsa, aralarında bir şeyler olma ihtimali yok muydu? Bunu hiç düşünmemiş miydi? Böyle sorularla karşılaştığı oluyordu. Ama avukat olan Ilsa bir konunun peşini öyle kolay kolay bırakmazdı.

"Robin düğününü ertelemişti, değil mi? Yeni tarih belirlemişler mi?"

"Evet," dedi Strike. "2 Temmuz. Hafta sonu düğün hazırlıkları için Yorkshire'a gidiyor. Salı dönecek."

Robin'in cuma ve pazartesi günleri işe gelmemesi için ısrar ederek Matthew'a beklenmedik şekilde arka çıkan Strike, genç kadının dört yüz kilometre uzaktaki baba evinde olacağı düşüncesiyle derin bir nefes almıştı. Robin, Shoreditch'teki Old Blue Last'a patronuyla birlikte gidip Wardle'la buluşamayacağı için derin bir hayal kırıklığı hissetmişse de Strike sesinde belli belirsiz bir rahatlama duyduğunu sanmıştı.

Robin'in Strike dışında biriyle evlenmeyi hâlâ planladığını öğrenen Ilsa biraz üzgün görünüyordu fakat o başka bir şey daha söyleyemeden Strike'ın cep telefonu çaldı. Arayan ÖAB'den eski meslektaşı Graham Hardacre'dı.

Yemek tabağını bırakıp Nick ve Ilsa'ya, "Kusura bakmayın," diyen Strike ayağa kalktı. "Buna bakmam lazım, önemli. Hardy!"

Strike ön kapıya yönelirken Hardacre, "Konuşabilecek misin Oggy?" diye sordu.

"Artık konuşabilirim," diyen Strike kısa bahçe patikasının sonuna üç adımda ulaşıp yürümek ve sigara içmek için karanlık sokağa çıktı. "Ne buldun?"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi sesi stresli gelen Hardacre, "buraya kendin gelip bir göz atsan daha iyi olur dostum. Buradaki gedikli subay tam bir baş belası. Aramız pek iyi sayılmaz. Buradan bilgi göndermeye başlarsam ve o da kokusunu alırsa..."

"Peki ben gelirsem?"

"Sabah erkenden gelirsen bilgisayarda bazı dosyaları açık bırakabilirim. Yanlışlıkla yani, anlarsın ya."

Doğrusunu söylemek gerekirse Hardacre daha önce Strike'la paylaşmaması gereken bilgiler paylaşmıştı. 35. Birim'e daha yeni atandığı için Strike onun pozisyonunu tehlikeye atmak istememesini anlıyordu.

Yolun karşısına geçti, oradaki evin alçak bahçe duvarına oturdu ve bir sigara yakıp, "İskoçya'ya geldiğime değer mi?" diye sordu.

"Ne istediğine bağlı."

"Eski adresler, aile bağlantıları, tıbbi ve psikiyatrik kayıtlar fena olmazdı. Brockbank çürüğe çıkarılmıştı, 2003'te miydi neydi?"

"Doğru," dedi Hardacre.

Arkasından gelen gürültü üzerine Strike ayağa kalkıp döndü, üstünde oturduğu duvarın sahibi çöplerini döküyordu. Altmışlarında, ufak tefek bir adamdı. Strike sokak lambasının ışığında onun cüssesini ve kalıbını idrak eden adamın sinirli ifadesinin yatıştırıcı

bir tebessüme kaydığını gördü. Oradan uzaklaştı, yarı müstakil evlerin önünden geçerken yapraklı ağaçlar ve çalılar bahar esintisinde dalgalanıyordu. Yakında bir çiftin daha birleşmesini kutlamak için bayraklar asılacak, peşinden de Robin'in düğünü yapılacaktı.

"Laing hakkında elinde fazla bilgi yoktur herhalde," dedi Strike hafif sorgulayıcı bir sesle. İskoçyalı, orduda Brockbank'ten daha kısa kalmıştı.

"Yok, ama namussuzun tekine benziyor," dedi Hardacre.

"Glasshouse'dan sonra nereye gitmiş?"

Glasshouse, mahkûm edilen bütün askerî personelin sivil hapishanelere gönderilmeden önce nakledildiği Colchester'daki askerî tutukeviydi.

"Elmley Cezaevi'ne. Sonrasına dair elimizde hiçbir kayıt yok. Şartlı tahliye hizmetlerine başvurman gerekebilir."

Strike yıldızlı gökyüzüne dumanını üfleyerek, "Evet," dedi. O da, Hardacre da onun artık polis olmadığını, tıpkı diğer vatandaşlar gibi şartlı tahliye hizmetleri kayıtlarına erişim hakkı olmadığını biliyordu. "İskoçya'nın neresindenmiş Hardy?"

"Melrose. Orduya katıldığında en yakın akrabası olarak annesinin adını vermiş, baktım."

"Melrose," diye tekrarladı Strike dalgın.

Kalan iki müşterisini düşündü. Boynuzlandığını kanıtlamaya çalışmaktan zevk alan zengin ahmak ile ayrı yaşadığı kocasının, oğullarını takip ettiğine dair delil toplaması için Strike'a ödeme yapan varlıklı eş ve anne. Baba zaten Chicago'daydı ve Platin'in hareketleri de yirmi dört saat izlenmese bir mahzuru olmazdı.

Elbette kuşkulandığı adamlardan hiçbirinin bacakla bir alakası olmaması, her şeyi kendi kafasında kurmuş olması da hâlâ ihtimal dâhilindeydi.

A harvest of limbs...

"Edinburgh ile Melrose'un arası ne kadar?"

"Arabayla bir, bir buçuk saat kadar."

Strike sigarasını olukta söndürdü.

"Hardy, pazar gecesi trenle gelip erkenden ofise uğrarım, sonra da Melrose'a gidip Laing ailesinin yanına dönmüş mü ya da nerede olduğunu biliyorlar mı bir bakarım."

"İyi fikir. Varış saatini haber verirsen seni istasyondan alırım Oggy. Hatta..." Hardacre bir cömertlik yapmaya hazırlanıyordu, "eğer günübirlik gideceksen sana arabamı da ödünç verebilirim."

Strike meraklı dostlarının yanına ve soğuyan Hint yemeğine hemen dönmedi. Bir sigara daha yaktı, kafasında bin bir düşünceyle sokakta gezindi. Sonra pazar akşamı Elin'le Southbank Centre'da bir konsere gideceğini hatırladı. Elin, Strike'ta klasik müziğe karşı ilgi uyandırma hevesindeydi. Saatine baktı. Arayıp iptal etmek için çok geç olmuştu, bunu ertesi gün yapması gerekecekti.

Eve döndüğünde aklı tekrar Robin'e gitti. Sadece iki buçuk ay sonra yapılacak düğününden çok az bahsediyordu. Robin'in, sipariş verdiği tek kullanımlık fotoğraf makinelerinden Wardle'a bahsettiğini duyduğunda onun Bayan Matthew Cuncliffe olmasına ne kadar kısa bir zaman kaldığını fark etmişti Strike.

Hâlâ vakit var, diye düşündü. Ne için vakit olduğunu kendine bile söylemedi.

12

... the writings done in blood.[15]

Blue Öyster Cult, "OD'd on Life Itself"

Pek çok erkek, Londra sokaklarında havalı bir sarışını para karşılığı takip etmenin hoş bir vazife olduğunu sanabilir ama Strike, Platin'i izlemekten bıkmıştı. Yarı zamanlı kucak dansçısının ara sıra kütüphaneye giderken geçtiği Londra Ekonomi Üniversitesi'nin çelik ve cam yürüme köprüsünün görülebildiği Houghton Caddesi'nde saatlerce oyalandıktan sonra, saat dörtteki vardiyasına giden Platin'i Spearmint Rhino'ya kadar izledi. Burada görevini sonlandırdı. Platin uygunsuz bir davranışta bulunursa Kuzgun onu arardı nasılsa. Hem saat altıda Wardle'la buluşacaktı.

Buluşma yeri olarak seçtikleri barın yakınlarındaki bir dükkânda sandviç atıştırdı. Cep telefonu bir kez çaldı fakat arayanın kız kardeşi olduğunu görünce telesekretere düşmesine izin verdi. Ne olduğunu az çok tahmin edebiliyordu, yakında yeğeni Jack'in doğum günü vardı. Ama geçen sefer yaşadıklarından sonra o partiye gitmeye hiç niyeti yoktu. Lucy'nin anne arkadaşlarının gürültüsünü ve sürekli bağırıp çağıran çocukların kulakları sağır eden çığlıklarını hâlâ dün gibi hatırlıyordu.

15 (İng.) Kanla yazılmıştı.

Bir teknenin pruvası gibi kıvrımlı, üç katlı, heybetli bir tuğla bina olan Old Blue Last, Shoreditch'teki Great Eastern Sokağı'nın en başında yer alıyordu. Strike'ın belleğinde bir striptiz kulübü ve genelev olarak yer etmişti: Nick ile onun eski bir okul arkadaşı, annesi olacak yaşta bir kadınla bekâretini orada kaybettiğini iddia etmişti.

Hemen girişteki bir levha, Old Blue Last'ın bir müzik mekânı olarak yeniden doğuşunu ilan ediyordu. Strike o akşam sekizden itibaren Islington Boys' Club'ın, Red Drapes'in, In Golden Tears'ın ve Neon Index'in canlı performanslarını izleyebileceğini gördü. Ağzında buruk bir tatla koyu renk parkeli barda ilerledi. Tezgâhın arkasında asılı duran devasa antika aynaya bir önceki dönemin biralarının tanıtımını yapan yaldızlı harfler işlenmişti. Yüksek tavandan, öğrenci görünümlü ve çoğu Strike'ın moda anlayışının çok ötesinde giyinmiş genç adam ve kadınları aydınlatan yuvarlak cam lambalar sarkıyordu.

Özünde stadyum gruplarını sevse de annesi onu gençliğinde, bir iki kez çaldıktan sonra dağılan, ardından bir araya gelen ve üç ay sonra başka bir barda tekrar ortaya çıkan, annesinin arkadaşlarının çaldığı grupların da sahneye çıkabildiği böylesi pek çok mekâna götürmüştü. Strike, Wardle'ın buluşma yeri olarak Old Blue Last'ı seçmesini ilginç buluyordu zira Strike'la daha önce sadece emniyet binasının hemen bitişiğindeki Feathers'ta birlikte içmişlerdi. Elinde birayla ayakta yalnız başına dikilen polise katıldığında Strike neden burada buluştuklarını anladı.

"Karım Islington Boys' Club'ı çok sever. İşten çıkınca buraya gelecek."

Strike, Wardle'ın karısıyla tanışmamıştı. Üzerine fazla kafa yormamakla birlikte, onun Platin'le, (çünkü Wardle gözlerini bronz tenlerden ve dekoltelerden alamıyordu) Helly adında ve sadece çocuklarıyla, eviyle ve dedikoduyla ilgilenen, kendisinin tanıdığı tek Londra polisinin eşinin bir karışımı olduğunu tahmin ediyordu. Wardle'ın karısının, Strike'ın daha önce hiç duymadığı bir indie

rock grubunu sevmesi, o gruptan nefret etmeye çoktan hazır olan Strike'a, bu kadının sandığından ilginç biri olabileceğini düşündürdü.

Başı giderek kalabalıklaşan barmenden kendine bir bira aldıktan sonra Strike, "Ne buldun?" diye sordu Wardle'a. Tek kelime etmeden bardan ayrılıp mekândaki son iki kişilik boş masaya oturdular.

Wardle otururlarken, "Adli tıp bacağı inceledi," dedi. "Onlu yaşlarının ortaları ila yirmili yaşlarının ortalarında bir kadından geldiğini, kesildiğinde kadının ölmüş olduğunu (ama pıhtılaşmaya bakılırsa öleli çok olmamış) ve kesme işlemiyle dostun Robin'e teslim etme süresi arasında dondurucuda saklandığını düşünüyorlar."

Onlu yaşlarının ortaları ile yirmili yaşlarının ortaları arasında... Strike'ın hesaplarına göre Brittany Brockbank şimdilerde yirmi bir yaşında olacaktı.

"Yaş konusunda daha kesin bilgi veremiyorlar mı?"

Wardle başını iki yana salladı.

"Ellerinden ancak bu kadarı geliyor. Neden ki?"

"Sana nedenini söyledim. Brockbank'in üvey kızı vardı."

"Brockbank," diye tekrarladı Wardle hatırlayamadığını belli eden bir tonda.

Strike sabırsızlığını gizlemeyi başaramayıp, "Bacağı göndermiş olabileceğini düşündüğüm adamlardan biri," dedi. "Eski Çöl Faresi. İri, esmer bir adam, koca kulaklı..."

Wardle hemen kızarıp, "Evet, tamam," dedi. "Her gün bir sürü isimle karşılaşıyorum dostum. Brockbank... kolunda dövmesi vardı galiba..."

"O Laing," dedi Strike. "On yıllığına hapse attırdığım İskoç. Brockbank ise ona beyin hasarı verdiğimi düşünendi."

"Ah, tamam."

"Üvey kızı Brittany'nin bacağında eski bir yara izi vardı. Sana bunu söylemiştim."

"Evet, evet, hatırladım."

Strike ters bir cevap vermemek için birasını yudumladı. Karşısında oturan Wardle değil de ÖAB'den meslektaşı Graham Hardacre olsaydı kuşkularının daha ciddiye alındığına inanırdı. Strike'ın Wardle'la olan ilişkisinin temelinde en başından beri ihtiyat ve biraz da rekabet vardı. Strike, Wardle'ın dedektiflik kabiliyetlerini karşılaştığı diğer birkaç Londra polisininkinden daha üstün görse de Wardle kendi teorilerine verdiği önemi Strike'ınkilere göstermiyordu.

"Peki, baldırdaki yara iziyle ilgili bir şey dediler mi?"

"Eskiymiş. Ölmeden çok önce olmuş."

"Lanet olsun," dedi Strike.

Eski yara izi adli tıbbı fazla ilgilendirmiyor olabilirdi fakat Strike için hayati önem taşıyordu bu. Korktuğu başına gelmişti. Her fırsat bulduğunda Strike'la gırgır geçen Wardle bile dedektifin endişesi karşısında bir tür empati hissediyor gibiydi.

"Dostum," dedi ki, bu laf da bir yenilikti, "adamımız Brockbank değil. Malley."

Strike tam olarak bundan korkuyordu. Malley'nin adını duyar duymaz o kadar meşhur bir gangsteri içeri atan adam olma düşüncesinin heyecanıyla Wardle'ın, Strike'ın diğer şüphelilerini göz ardı ederek onun peşine düşmesinden korkuyordu.

"Kanıt var mı?"

"Harringay Suç Örgütü, fahişeleri Doğu Avrupa'dan Londra'ya ve Manchester'a taşıyor. Ahlak Büro'yla konuştum. Geçen hafta yolun üst tarafında bir geneleve yaptıkları baskında iki küçük Ukraynalı kızı oradan çıkarmışlar." Wardle sesini biraz daha alçalttı. "Kadın memurlarımız onları sorguya çekiyor. İngiltere'ye mankenlik yapmak için geldiğini sanan bir arkadaşları varmış, kemikleri kırılıncaya kadar dayak yedikten sonra bile fahişelik yapmayı reddetmiş. Mezarcı iki hafta önce onu saçından sürükleyerek o evden götürmüş. Bir daha da onu gören olmamış. Mezarcı'yı da öyle."

"Bunlar Mezarcı için sıradan işler," dedi Strike. "Bacağın o kıza ait olduğu anlamına gelmez bu. Mezarcı'nın benden bahsettiğini duyan olmuş mu hiç?"

"Evet," dedi Wardle muzaffer bir edayla.

Strike içmek üzere olduğu birasını indirdi. Olumlu bir yanıt beklemiyordu.

"Sahi mi?"

"Ahlak Büro'nun evden çıkardığı kızlardan biri, kısa süre önce Mezarcı'nın senden bahsettiğini duyduğundan emin."

"Neyle ilgili olarak?"

Wardle çok heceli bir kelime sarf etti. Geçtiğimiz yılın sonunda Strike'ın, adına gerçekten de bir iş yaptığı varlıklı bir Rus kumarhane sahibinin soyadını söyledi. Strike kaşlarını çattı. Mezarcı'nın, Strike'ın kumarhane sahibi için iş yaptığını bilmesi, Strike'ın teslim ettiği delil yüzünden hapse girdiğini öğrendiğini göstermezdi. Bu yeni bilgiden Strike'ın çıkardığı tek anlam, Rus müşterisinin son derece sağlıksız ortamlarda takıldığıydı ki bunu zaten biliyordu.

"Peki benim Arzamastsev'den iş almamın Mezarcı'yla ne alakası var?"

Wardle sözlerine gizemli bir hava katarak, "Şey, nereden başlamamı istersin?" dedi. "Örgütün bir sürü pastada parmağı var. Temel olarak elimizde seninle kavgalı olan ve geçmişte insanlara vücut parçaları göndermiş bir adam var ve bu adam, sana bir genç kızın bacağının gönderilmesinin hemen öncesinde, genç bir kızla ortadan kayboluyor."

"Böyle söyleyince mantıklı geliyor," dedi Strike. Ama hâlâ ikna olmamıştı. "Laing, Brockbank ve Whittaker'la ilgili bir şey yaptın mı?"

"Elbette," dedi Wardle. "Adamlarıma yerlerini bulmaları emrini verdim."

Strike bunun doğru olduğunu umdu ama dostane ilişkilerini tehlikeye atabileceği gerekçesiyle Wardle'ın sözlerini sorgulamaktan kaçındı.

"Kuryenin güvenlik kamerası görüntülerini de aldık," dedi Wardle.

"Sonuç?"

"Meslektaşının ifadesi doğruymuş," dedi Wardle. "Motor gerçekten bir Honda'ymış. Plaka sahte. Kıyafetleri aynı tarif ettiği gibi. Güneybatıya doğru gitmiş, gerçek bir kargo deposuna doğru yönelmiş. Kameralara en son Wimbledon'da yakalanmış. Sonrasında ondan da, motordan da iz yok. Ama dediğim gibi plaka sahte. Her yerde olabilir."

"Plaka sahte demek," diye tekrarladı Strike. "Adam bayağı hazırlık yapmış."

Bar kalabalıklaşıyordu. Anlaşılan grup üst katta çalacaktı. İnsanlar birinci kata giden kapıya doğru sıkışırken Strike mikrofondan gelen o tiz sesi işitebiliyordu.

"Bir şey daha var," dedi Strike isteksizce. "Sana birer nüsha vereceğime dair Robin'e söz verdim."

O sabah şafaktan önce ofisine gitmişti. Basın mensupları onu içeri girip çıkarken yakalamaya çalışmaktan vazgeçmişlerdi. Ama karşı binadaki gitar mağazasından bir tanıdık, ona fotoğrafçıların önceki akşama kadar pusuda beklediklerini söyledi.

Wardle iki mektubun fotokopilerini aldı, merakı uyanmış gibiydi.

"İkisi de son iki ayda gelmiş," dedi Strike. "Robin bir göz atmanda fayda olacağını söyledi. Bir tane daha ister misin?" diye sordu Wardle'ın neredeyse boş bardağını işaret ederek.

Strike iki bira daha alırken Wardle mektupları okudu. Geri döndüğünde elinde hâlâ RL diye imzalanmış mektubu tutuyordu. Strike gayet okunaklı, kız öğrenci elinden çıkmış gibi yazılmış diğer mektubu alıp okudu:

... ben ancak bacağım kesildiğinde gerçekten ben ve gerçekten bütün olacağım. Kimse anlamıyor, o benim bir parçam değil ve asla da olmayacak. Benim bacaksız olma ihtiyacımı ailem kabullenemiyor. Hayal gördüğümü sanıyorlar, ama sen beni anlıyorsun...

Yanlış anlamışsın, diye düşündü Strike fotokopiyi masanın üzerine bırakırken. O esnada, kızın adresini olabildiğince net ve düzgün bir şekilde Shepherd's Bush olarak yazdığını fark etti. Böylelikle adamın yanıtı, bacağını nasıl keseceğine yönelik tavsiyeleri yanlış adrese gitmeyecekti. Mektup Kelsey diye imzalanmıştı ama soyadı yoktu.

Hâlâ ikinci mektuba dalmış olan Wardle, eğlence ve tiksinti karışımı bir homurtu çıkardı.

"Lanet olsun, sen okudun mu bunu?"

"Hayır," dedi Strike.

Gençler bara doluşmaya devam ediyordu. O ve Wardle dışında da otuzlarının ortalarında olan insanlar vardı ama onlar terazinin kesinlikle daha yaşlı tarafında kalıyorlardı. İnce siyah kaşları, kızıl ruju, dalgalı kıvırcık yaptığı toz mavi saçlarıyla kırkların yıldızları gibi süslenmiş soluk benizli, güzel bir genç kadın sevgilisini arıyordu. "Robin bu kaçıkların mektuplarını okur ve gerekli gördüğünde bana özet geçer."

"'Kesik bacağına masaj yapmak istiyorum,'" diye okudu Wardle sesli olarak. "'Beni canlı koltuk değneği olarak kullanmanı istiyorum. Seni...' Lanet olsun. Fiziksel olarak bu mümkün bile..."

Mektubun arkasını çevirdi.

"*RL*. Şu adresi okuyabiliyor musun?"

"Hayır," dedi Strike gözlerini kısarak. El yazısı karmaşık ve son derece okunaksızdı. Kargacık burgacık adreste okunaklı tek kelime Walthamstow'du.

"Hani barda olacaktın Eric?" Toz mavi saçlı ve kızıl rujlu genç kadın, elinde içkisiyle yanlarındaki masada belirmişti. Kırkların yazlık elbisesini andıran kıyafetinin üzerine deri ceket giymişti.

"Özür dilerim tatlım, iş konuşuyorduk," dedi Wardle istifini bozmadan. "April, Cormoran Strike. Karım," diye ekledi.

Strike iri elini uzatarak, "Selam," dedi. Wardle'ın karısının böyle olacağı hayatta aklına gelmezdi. Yorgunluktan tahlil edemediği sebeplerden dolayı Wardle'a biraz daha ısındı.

Wardle mektupların fotokopilerini masadan aldıktan sonra katlayıp cebine koyarken, "Ah, *sen*!" dedi April, Strike'a gülümseyerek. "Cormoran Strike! Hakkında o kadar *çok* şey duydum ki. Grubu dinlemeye kalacak mısın?"

"Sanmam," dedi Strike kibarca. Gerçekten hoş bir kadındı.

April onu bırakmayacak gibiydi. Arkadaşlarının geleceğini söyledi ve dediği gibi ondan birkaç dakika sonra altı kişi daha geldi. Gruptaki iki kadına eşlik eden kimse yoktu. Strike onlarla birlikte üst kata çıkmaya razı oldu. Küçük sahnenin etrafı çoktan hıncahınç dolmuştu. Strike'ın soruları üzerine April stilist olduğunu, o gün bir dergi çekimine katıldığını ve (gayet rahat bir şekilde söyledi bunu) yarı zamanlı vodvil dansçısı olarak çalıştığını anlattı.

Mikrofondan yine tiz bir cızırtı yükselince Strike bağırarak, "Vodvil mi?" diye tekrarladı. Toplanan kalabalıktan da bağırışlar ve homurtular yükseldi. *Soyunmanın sanatsal versiyonu değil miydi o,* diye merak etti Strike. O sırada April, Strike'a gülümseyip parmaklarını oynatan domates kırmızısı saçlı arkadaşı Coco'nun da vodvil dansçısı olduğu bilgisini paylaştı.

Cana yakın bir topluluğa benziyorlardı. Erkeklerin hiçbiri, Strike'ın yörüngesine her girdiğinde bezdirici derecede kaba davranan Matthew gibi davranmıyorlardı. Strike uzun zamandır canlı müzik dinlememişti. Minyon olan Coco da sahneyi görebilmek için yukarı kaldırılma arzusunu çoktan ifade etmişti...

Ne var ki Islington Boys' Club sahneye çıktığında Strike elinde olmadan düşünmemeye çalıştığı insanlara ve zamanlara geri döndü. Bayat ter kokusu, ince ayarları yapılıp akort edilen gitarların bilindik sesi, açık mikrofonun mırıltısı. Hepsine katlanabilirdi ama solistin duruşu ve hem kadınsı hem erkeksi özellikleri ona Whittaker'ı anımsatmıştı.

Birkaç nota çalınmıştı ki Strike kalamayacağını anladı. Gitar ağırlıklı indie rock tarzlarında hiçbir sorun yoktu. İyi çalıyorlardı ve Whittaker'a olan talihsiz benzerliğine karşın solistin güzel bir sesi vardı. Gelgelelim Strike vaktiyle böyle ortamlarda çok fazla bulunmuş ve isteği dışında çok fazla kalmıştı. Bu akşam ise huzur bulmak ve temiz hava almakta özgürdü. Bu imtiyazını kullanmak niyetindeydi.

Wardle'a bağırarak ve April'a el sallayıp gülümseyerek veda ettikten sonra iri cüssesi sayesinde şimdiden terlemiş ve nefes nefese kalmış insanların arasından kendine rahatlıkla yol açtı ve dışarı yöneldi. Islington Boys' Club ilk şarkısını bitirirken kapıya ulaştı. Yukarıdan gelen alkış sesleri teneke çatıya düşen boğuk dolu tanelerini andırmaktaydı. Strike bir dakika sonra rahatlamış halde trafiğin gürültüsüne doğru yürüyordu.

13

In the presence of another world.[16]
Blue Öyster Cult, "In the Presence of Another World"

Robin ve annesi, cumartesi sabahı ailenin eski Land Rover'ına binip, doğduğu küçük kasaba olan Masham'dan, gelinliğe tadilat yapılan Harrogate'teki terziye gittiler. Ocak ayında yapılması planlanan düğün temmuza ertelendiği için tasarımda bazı değişikliklere gidilmişti.

Yaşlıca terzi, korsenin arkasına iğneler batırırken, "Biraz daha kilo vermişsin," dedi. "Umarım daha fazla zayıflamazsın. Bu gelinlik biraz dolgunluk ister."

Robin altı ay içinde ağabeyinin düğün masraflarının da yarısını karşılayacak olan ebeveynlerinin gücünün yetmeyeceği bir Elie Saab modelinden esinlenerek kumaşı ve tasarımı bir yıl önce seçmişti. Strike'tan aldığı maaşla elbisenin bu indirimli halini bile alması imkânsızdı.

Giyinme odasının aydınlatması gayet iyiydi ancak Robin'in altın yaldızlı çerçeveli aynadaki yansıması solgun, bakışları dalgın ve yorgundu. Gelinliği straplez hale getirmek için tadilat yaptırmanın başarılı bir sonuç verdiğinden emin değildi. Tasarımın onu en başta

16 (İng.) Başka bir âlemin huzurunda.

etkileyen yanı zaten uzun kollarıydı. Belki de gelinlik konusunu düşünmekten sıkılmıştı sadece.

Giyinme odası yeni halı ve cila kokuyordu. Annesi Linda, terzinin şifonu iğneleyip kıvırmasını, çekiştirmesini izlerken aynadaki yansımasına morali bozulan Robin kristal taçları ve yapay çiçekleri taşıyan küçük köşe standına odaklandı.

Genellikle hastane personelinin konuşmalarında rastlanan birinci çoğulu kullanmayı alışkanlık haline getiren terzi, "Saç süsü belirlemiş miydik, hatırlayamadım da?" diye sordu. "Kış düğünü için taç olur diye düşünmüştük, değil mi? Straplezle de çiçekleri deneyebiliriz sanırım."

Linda giyinme odasının köşesinden, "Çiçekler güzel olur," dedi.

Anne kız birbirine epey benziyordu. Vaktiyle incecik olan beli kalınlaşmış ve tepesinde dağınık şekilde topladığı altın kızılı saçlarına şimdilerde kır düşmüşse de Linda'nın mavi gri gözleri kızınınkilerle aynıydı ve şimdi o gözler Strike'a tuhaf şekilde tanıdık gelecek bir endişe ve zekâ ifadesiyle biricik kızını izliyordu.

Robin bir dizi yapay çiçekli taç denedi ama hiçbirini beğenmedi.

"Kristal tacı takarım belki," dedi.

"Taze çiçeklere ne dersin?" diye sordu Linda.

Robin halı kokusundan ve dar kabindeki solgun yansımasından ansızın uzaklaşma arzusu hissedip, "Olabilir," dedi. "Hadi gidip çiçekçi bir şeyler ayarlayabilir mi bakalım."

Soyunma kabininde birkaç dakikalığına tek başına kaldığına sevindi. Gelinliği çıkarıp kot pantolonu ile kazağını giyerken keyifsizliğinin sebebini tahlil etmeye çalıştı. Strike'ın Wardle'la buluşmasını kaçırmak zorunda kaldığı için üzülmekle birlikte ona kesik bir bacak veren siyahlı, meçhul adamla arasına birkaç yüz kilometre mesafe koymayı da iple çekmişti aslında.

Ne var ki bir türlü huzur bulamamıştı. Kuzeye gelirken trende Matthew'la yine tartışmışlardı. Katlanarak artan kaygıları burada, James Sokağı'ndaki soyunma kabininde bile peşini bırakmıyordu.

Büronun azalan müşterileri, Strike maaşını ödeyemez olursa ne yapacağı korkusu... Giyininceye cep telefonuna baktı. Strike'tan mesaj yoktu.

On beş dakika sonra küstüm otları ve zambaklar arasında neredeyse tek kelime etmedi. Çiçekçi, Robin'le ilgilenip üzerine titredi, saçlarına çiçekler tutarken uzun bir gül dalından akan soğuk, yeşilimsi sular krem rengi kazağına damladı.

Nihayet bir çiçek taç sipariş edildikten sonra Linda, "Hadi Bettys'e gidelim," dedi.

Harrogate'teki Bettys, kaplıca kentindeki yerel bir müessese, köklü bir kafeydi. Dışarıda, altında müşterilerin sıraya girdikleri siyah, altın sarısı cam kubbeden çiçek sepetleri sarkarken içeride çay kutusundan lambalar, süs çaydanlıklar, süngerli koltuklar ve nakışlı pamuk kumaştan üniformalar giymiş garsonlar vardı. Cam tezgâhın gerisinden sıra sıra dizilmiş acıbadem kurabiyelerine bakmak, kendi kutusu içinde gelen, alkollü meyveli pastalardan alan annesini izlemek Robin için küçüklüğünden beri müthiş bir zevkti.

Bugün pencerenin kenarına oturmuş, küçük çocukların oyun hamurlarıyla yaptığı geometrik şekillere benzeyen rengârenk çiçek tarhlarına bakarken Robin bir şey yemeyeceğini söyleyip bir çaydanlık çay istedi ve tekrar cep telefonuna baktı. Fakat nafileydi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Linda.

"İyiyim," dedi Robin. "Bir gelişme var mı diye merak ettim sadece."

"Nasıl bir gelişme?"

"Bacakla ilgili," dedi Robin. "Strike dün akşam Wardle'la görüşecekti, şu Londra Emniyeti'ndeki dedektif."

"Ah," dedi Linda. Çayları gelene kadar aralarına bir sessizlik çöktü.

Linda, Bettys'in büyük kurabiyelerinden biri olan Fat Rascal söylemişti. Kurabiyeye tereyağı sürmeyi bitirdikten sonra, "Sen ve

Cormoran o bacağı göndereni kendi başınıza bulmaya çalışacaksınız, değil mi?" diye sordu.

Annesinin ses tonu, Robin'in temkinli konuşmasına yol açtı.

"Polisin neler yaptığını bilmek istiyoruz, hepsi bu."

Linda kurabiyesini yiyip Robin'i izleyerek, "Hımm," dedi.

Robin huysuzluğu yüzünden vicdan azabı duydu. Gelinlik pahalıydı ve gerçekten nankörlük ediyordu.

"Aksilik ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil."

"Sorun şu ki Cormoran'ın yanında çalıştığım için Matthew sürekli benimle uğraşıyor."

"Evet, dün akşam o konuyla ilgili bir şeyler duyduk."

"Tanrım, özür dilerim anne."

Robin, anne ve babasını uyandırmayacak kadar sessiz tartıştıklarını sanmıştı. Masham'a giderken kavga etmiş, ebeveynleriyle yemek yerken tüm husumetleri askıya almış, Linda ile Michael yattıktan sonra oturma odasında tartışmaya kaldıkları yerden devam etmişlerdi.

"Cormoran'ın adı bayağı sık geçti, değil mi? Sakın Matthew..."

"*Endişelendiği* falan yok," dedi Robin.

Matthew, Robin'in işini hiç ciddiye almazdı ama ciddiye almak zorunda kaldığında, mesela biri ona kesik bir bacak gönderdiğinde, endişelenmekten ziyade sinirlenirdi.

"Şey, eğer endişelenmiyorsa da bundan böyle endişelense iyi eder," dedi Linda. "Birisi sana ölü bir kadının uzvunu gönderdi Robin. Matt'in bizi arayıp beyin sarsıntısından hastaneye kaldırıldığını söylemesinin üzerinden de çok geçmedi. Sana istifa et demiyorum!" diye ekledi Robin'in sitem dolu ifadesine göğüs gererek. "Bu işi ne kadar istediğini biliyorum. Her neyse..." kendi kurabiyesinden büyük bir parçayı Robin'in pek de karşı koymayan eline zorla tutturdu, "ben sana Matt endişeleniyor mu, endişelenmiyor mu diye sormayacaktım. Kıskanıyor mu diye sormak istedim."

Robin demli Bettys Blend çayını yudumladı. Bu poşet çaylardan ofise de birkaç tane götürmeyi aklından geçirdi. Ealing Waitrose'da bu kadar güzel çay bulunamıyordu. Strike da çayı demli severdi.

"Evet, kıskanıyor," dedi Robin sonunda.

"Yersiz bir kıskançlıktır herhalde."

"Tabii ki yersiz!" dedi Robin kızgınlıkla. İhanete uğramış gibi hissetti. Annesi hep onun tarafını tutardı, hep...

Linda telaşsız bir sesle, "Çıkışmana gerek yok," dedi. "Yapmaman gereken bir şey yaptığını ima etmiyorum."

"İyi o zaman," diyen Robin farkında olmadan kurabiyeyi yedi. "Çünkü yapmadım. O benim patronum, hepsi bu."

"Ve arkadaşın," dedi Linda, "onun hakkında konuşmana bakılırsa."

Robin önce, "Evet," dedi ama sonra dürüstlüğü onu, "yine de normal bir arkadaşlık değil bu," diye eklemeye mecbur bıraktı.

"Neden?"

"Ona kendinden bahsettirmek deveye hendek atlatmaktan zor."

Ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğu o meşhur akşam hariç (ki o zamandan bu yana aralarında bahsi hiç açılmamış gibiydi) Strike özel hayatından kendi isteğiyle hemen hiç bahsetmemişti.

"Ama iyi anlaşıyorsunuz sanırım."

"Evet, oldukça iyi."

"Pek çok erkek, eşinin diğer erkeklerle çok iyi anlaştığını duymaktan hoşlanmaz."

"Ne yapayım yani, sadece kadınlarla mı çalışayım?"

"Hayır," dedi Linda. "Demek istediğim, Matthew belli ki kendini güvensiz hissediyor."

Robin bazen annesinin, kızının Matthew'a bağlanmadan önce birkaç erkekle daha birlikte olmasını dilediğinden kuşkulanırdı. Annesiyle aralarından su sızmazdı, Robin onun tek kızıydı. Şimdi kafedeki tangırtı ve şangırtıların arasında Robin annesinin ona,

eğer isterse düğünden vazgeçmek için henüz geç olmadığını söylemesinden korkuyordu. Yorgun ve moralsiz olmasına, zorlu birkaç ay geçirmelerine rağmen Matthew'u sevdiğini biliyordu Robin. Gelinlik yapılmış, kilise ayarlanmıştı, düğünün parası da neredeyse ödenecekti. Yoluna devam edip bitiş çizgisine ulaşmalıydı.

"Strike'a ilgi duymuyorum. Her neyse, zaten bir ilişkisi var. Elin Toft'la görüşüyor; Radyo Üç'te sunuculuk yapan bir kadın."

Bu bilginin, yemek yaparken ve bahçe işleriyle uğraşırken radyo programlarını büyük şevkle dinleyen annesinin dikkatini dağıtacağını umuyordu.

"Elin Toft mu? Geçen akşam televizyonda romantik besteciler hakkında konuşan şu güzel, sarışın kız mı?" diye sordu Linda.

"Muhtemelen," dedi Robin belirgin bir isteksizlikle. Dikkat dağıtma taktiği işe yaramasına karşın konuyu değiştirdi. "Ee, Land Rover'ı satıyor musunuz sahiden?"

"Evet. Beş kuruş etmez aslında. Hurdalık olabilir belki... eğer," dedi aklına aniden bir fikir gelen Linda, "sen ve Matthew onu isterseniz başka tabii. Bir yıllık vergisi kaldı ve her seferinde muayeneden de geçiyor bir şekilde."

Robin kurabiyesini çiğnerken düşündü. Matthew sürekli arabaları olmadığı için yakınır, bunu Robin'in düşük maaşının doğurduğu bir kusur olarak görürdü. Kız kardeşinin kocasının A3 Cabriolet'si onu kıskançlıktan deliye döndürüyordu. Robin, nişanlısının ıslak köpek ve lastik çizme kokan külüstür bir Land Rover için pek de hevesli olmayacağını biliyordu ama dün gece birde, oturma odasında Matthew bütün yaşıtlarının tahminî maaşlarını listelemiş, Robin'in aylığını da listenin en altına koyarak argümanını noktalamıştı. Robin ansızın içinde patlayan kötülükle nişanlısına, "Ama elimizde Land Rover var Matt, artık Audi için para biriktirmeye çalışmamızın bir anlamı yok!" dediğini hayal etti.

"İşe gidip gelirken çok faydalı olabilir," dedi annesine. "Londra dışına taşınmamız gerekirse yani. Böylece Strike'ın araç kiralamasına gerek kalmaz."

Linda görünüşte kayıtsız bir biçimde, "Hımm," dedi ama gözleri Robin'in yüzüne sabitlenmişti.

Eve döndüklerinde Matthew'u müstakbel kayınpederiyle sofrayı hazırlarken buldular. Kendi evlerindeyken mutfakta Robin'e bu kadar yardım etmiyordu.

"Gelinlik nasıl olmuş?" diye sordu Matthew kendince zeytin dalı uzatarak.

Robin de kısaca, "İyi," dedi.

"Bana anlatırsan uğursuzluk getirir mi?" dedi ve Robin gülmeyince de, "Ama çok güzel göründüğünden eminim zaten," diye devam etti.

Robin yumuşayıp elini uzatınca Matthew göz kırpıp onun parmaklarını sıktı. Sonra Linda aralarına bir tabak patates püresini koydu ve eski Land Rover'ı onlara verdiğini söyledi.

Matthew kederli bir yüzle, "Ne?" diye sordu.

"Araba istiyorum deyip duruyorsun," dedi Robin annesinin tarafını tutarak.

"Evet ama... Land Rover? Hem de Londra'da?"

"Neden olmasın ki?"

"İmajı zedelenir," dedi Robin'in kardeşi Martin. Elinde gazeteyle az önce içeri girmiş, o günkü engelli yarışına katılan atları inceliyordu. "Ama sana süper gider Rob. Seni ve Topal'ı cinayet mahalline giderken hayal edebiliyorum."

Matthew'un kare çenesi kasıldı.

Robin masaya otururken kardeşine ters ters bakıp, "Kapa çeneni Martin," diye çıkıştı. "Ayrıca Strike'ın yüzüne Topal dediğini görmeyi de çok isterdim," diye ekledi.

"Muhtemelen gülerdi," dedi Martin ciddiyetsiz bir sesle.

"Denk olduğunuz için mi?" dedi Robin gevrek bir sesle. "İkiniz de sıradışı ordu kariyerine sahiptiniz ve ikiniz de hayatınızı riske atıp bir uzvunuzu mu kaybettiniz?"

Dört Ellacott kardeşten sadece Martin üniversiteye gitmemişti. Anne babasıyla yaşayan da bir tek o vardı. Başarısızlığının yüzüne vurulmasına en ufak tahammülü yoktu.

"Ne boktan laf bu şimdi? Orduya mı katılmam gerekiyormuş?" dedi öfkeyle.

"Martin!" dedi Linda aniden. "Düzgün konuş!"

"İki bacağın da yerinde olduğu için seni de azarlıyor mu Matt?" diye sordu Martin.

Bunun üzerine Robin çatalını ve bıçağını bırakıp mutfaktan çıktı.

Kesik bacağın imgesi yeniden gözünün önüne geldi. Ölü derinin altından çıkan parlak beyaz kavalkemiği, sahibinin belki de kimse görmeden temizleyip boyamayı planladığı o hafif kirli ayak tırnakları...

Ağlamaya başladı, paketi aldığından bu yana ilk kez oluyordu bu. Merdiven halısının desenleri bulanıklaşınca yatak odasının kapı kolunu el yordamıyla tuttu. Yatağa doğru gidip kendini temiz yorganın üzerine yüzükoyun bıraktı, hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken elleri ıslak yüzünde, omuzları titriyor, göğsü inip kalkıyordu. Hiçbirinin peşinden gelmesini istemiyordu. Konuşmak ya da açıklama yapmak istemiyordu. Tek istediği, bütün hafta içinde biriktirdiği duyguları dışarı atmak için yalnız kalmaktı.

Kardeşinin, Strike'ın takma bacağıyla ilgili boşboğazlığı ona Strike'ın kesik bacakla ilgili şakalarını hatırlattı. Bir kadın korkunç, vahşi koşullarda katledilmişti ve kimse bunu Robin kadar umursamıyor gibiydi. Ölüm ve bir balta, meçhul bir kadını bir et yığınına, çözülecek bir soruna dönüştürmüştü ve Robin de o bacağı belki daha birkaç hafta öncesine kadar yaşayan, nefes alan bir insanın kullandığını hatırlayan tek kişiymiş gibi hissediyordu...

On dakika hüngür hüngür ağladıktan sonra sırtüstü döndü, yaşlar boşanan gözlerini açtı ve ona yardım eli uzatması ümidiyle eski odasına bakındı.

Bu oda vaktiyle yeryüzündeki en güvenli yerdi onun için. Üniversiteyi bıraktıktan sonra üç ay boyunca, yemek yemek de dâhil, odasından neredeyse hiç çıkmamıştı. On altı yaşındayken yaptığı hatalı bir dekorasyon tercihi sonucunda o zamanlar duvarları pembeydi. Pembe rengin güzel durmadığını hayal meyal fark etmiş ama babasından tekrar boyamasını isteyemediği için o cafcaflı parlaklığı posterlerle örtmüştü. Yatağının ayakucuna Destiny's Child'ın büyük bir resmini asmıştı. Şimdi ise o resmin yerinde kızları Matthew'la yaşamak için Londra'ya gittiğinde Linda'nın astığı su yeşili duvar kâğıdı vardı. Buna rağmen Beyoncé, Kelly Rowland ve Michelle Williams'ın *Survivor* albümlerinin kapak fotoğrafından ona baktıklarını hâlâ gözünde canlandırabiliyordu Robin. O resim, yaşamının en kötü zamanlarıyla silinmez şekilde özdeşleşmişti.

Bugünlerde duvarlarda sadece iki tane çerçeveli resim; Robin'in lisedeyken okulun son günü çekilmiş bir fotoğrafı (karenin en gerisinde duran, o yılın en yakışıklı çocuğu Matthew muziplik yapmayı ve saçma şapkalar giymeyi kabul etmemişti) ile on iki yaşındaki Robin'in dayısının çiftliğinde yaşayan ve haşarılığına karşın üzerine titrediği kuvvetli ve inatçı İskoç midillisi Angus'a binerken çekilmiş bir başka fotoğrafı asılıydı.

Tükenmiş halde gözlerini kırpıştırıp ellerinin topuklarıyla ıslak yüzünü sildi. Odasının altında bulunan mutfaktan boğuk sesler yükseliyordu. Hiç kuşkusuz annesi, Matthew'a onu bir süre yalnız bırakmasını salık veriyordu. Robin, nişanlısının buna kulak vereceğini umdu ve içinden, hafta sonunun geri kalanını uyuyarak geçirmek geldi.

Bir saat sonra hâlâ çift kişilik yatakta uzanmış, pencereden bahçedeki ıhlamur ağacına uykulu bir şekilde bakarken Matthew kapıyı vurup bir fincan çayla içeri girdi.

"Bunu annen gönderdi."

"Sağ ol," dedi Robin.

"Hep birlikte yarışları izleyeceğiz. Mart, Ballabriggs'e epey yüklü oynamış."

Robin'in sıkıntısına yahut Martin'in densiz yorumlarına dair tek kelime etmedi. Tavırlarından Robin'in onu küçük düşürdüğü ve Matthew'un da ona bir çıkış yolu sunduğu anlaşılıyordu. O kadının bacağını görmenin ve hissetmenin onda nasıl bir duygu uyandırdığına dair nişanlısının hiçbir fikri olmadığını anında anladı. Matthew, Ellacott'ların hiçbiriyle daha önce tanışmamış olan Strike'ın, hafta sonu sohbetinde tekrar adının geçmesine sinirlenmişti sadece. Ragbi maçındaki Sarah Shadlock olayı hortlamıştı âdeta.

"Atların boyunlarının kırılmasını izlemeyi sevmiyorum," dedi Robin. "Zaten işim var."

Matthew, Robin'e şöyle bir bakıp odadan çıktı. Kapıyı kapatırken biraz fazla güç kullandığı için kapı arkasından yine açıldı.

Robin yatakta doğruldu, saçlarını düzeltti ve derin bir nefes alıp makyaj masasının üzerinde duran dizüstü bilgisayar çantasını almak için kalktı. Onun tabiriyle kendi özel araştırmasını yürütmek için vakit bulabileceği ümidiyle eve gelirken bilgisayarını getirdiği için suçluluk duymuş, Matthew'un cömert bağışlayıcı havası ise bu duyguyu ortadan kaldırmıştı. Nişanlısı gidip yarışları izleyebilirdi ama onun yapacak daha önemli işleri vardı.

Yatağa dönüp arkasına birkaç yastık yığdıktan sonra dizüstü bilgisayarını açtı, şüphesiz vaktini boşa harcadığını düşünecek Strike da dâhil olmak üzere hiç kimseye sözünü etmediği, yer işaretlerine eklediği belli internet sayfalarında gezindi.

Strike'ın Wardle'a götürmesinde ısrar ettiği mektuplardan esinlenerek yürüttüğü iki farklı ama birbiriyle ilintili soruşturmanın izinde şimdiden birkaç saat harcamıştı. Kendi bacağını kesmeyi arzulayan genç kadından ve Strike'ın takma bacağına Robin'in midesini bulandıran şeyler yapmayı isteyen kişiden gelmişti söz konusu mektuplar.

İnsan beyninin işleyişi Robin'i her zaman büyülemişti. Yarıda kalmış olsa da üniversitede psikoloji okumuştu. Strike'a yazan kadın muhtemelen vücut bütünlüğüne ilişkin kimlik bozukluğundan (VBİKB) mustaripti. Sağlıklı organları kesme arzusuna yol açıyordu bu bozukluk.

İnternette birkaç bilimsel makale okuyan Robin, VBİKB'den mustarip kişilere nadiren rastlandığını ve rahatsızlıklarının kesin sebebinin bilinmediğini öğrendi. Ziyaret ettiği diğer sitelerde, insanların bu bozukluğa sahip kişilerden büyük rahatsızlık duyduğu yazıyordu. Mesaj panolarında öfkeli yorumlar yer alıyordu. VBİKB hastaları rahatsızlıklarından çıkar sağlamayı hedeflemekle, iğrenç ve çirkin bir şekilde dikkat çekmeyi istemekle itham ediliyorlardı. Yapılan bu saldırılara da bir o kadar öfkeli yanıtlar veriliyordu*: Bu mesajı yazan kişi, hastaların VBİKB'ye yakalanmak istediklerini mi sanıyor gerçekten? Sakat kalmanın (kötürüm olmayı ya da bir uzvunu kaybetmeyi) istemenin, buna ihtiyaç duymanın ne kadar zor olduğunu insanlar anlamıyorlar mı?* Robin, okuyacak olsa Strike'ın VBİKB hastalarının hikâyeleri hakkında ne düşüneceğini merak etti. Anlayışlı bir tepki vermezdi muhtemelen.

Alt katta oturma odasının kapısı açılınca kısa süreliğine spikerin sesini, gaz çıkardığı için çikolata rengi labradorlarına dışarı çıkmasını söyleyen babasının sesini ve Martin'in kahkahasını duydu.

Bitkin haldeki Robin, Strike'a yazdığı mektupta bacağını kesme konusunda tavsiye isteyen genç kızın adını hatırlayamadığı için kendine kızdı ama Kylie ya da ona benzer bir isim olduğunu sanıyordu. Bulduğu en kalabalık destek sitesinde yavaşça sayfanın aşağılarına indi. O kızla bağlantılı olabilecek kullanıcı isimlerine özellikle dikkat ediyordu, zira sıradışı takıntısı olan bir yeniyetme, fantezisini paylaşmak için internetten başka nereye giderdi ki?

Matthew çıktığından beri aralık duran odanın kapısı açıldı ve aşağıdan kovulan labrador Rowntree badi badi yürüyerek içeri girdi. Kulaklarını dalgın dalgın Robin'e sürttükten sonra yatağın dibine çöktü. Kuyruğunu bir süre yere vurup ardından horultulu

bir uykuya daldı. Robin mesaj panolarını horultular eşliğinde taramayı sürdürdü.

Ansızın, Strike için çalışmaya başladığından beri aşina olduğu ve bazen hiçbir anlam ifade etmese de zaman zaman çok şey ifade edebilen, küçük bilgi kırıntıları aramanın mükâfatı olan o heyecanlardan birini yaşadı.

Nowheretoturn: Cameron Strike'ı bilen var mı?

Robin nefesini tutup konu başlığını açtı.

W@nBee: şu tek bacaklı dedektif mi? evet, gazidir kendisi.

Nowheretoturn: bacağını kendisi kesmiş olabilir diye duydum.

W@nBee: Hayır, araştırırsan Afganistan'da görev yapmış.

Hepsi bu kadardı. Robin forumda başka başlıklar da aradı ama Nowheretoturn ne araştırmasını sürdürmüş ne de bir daha ortaya çıkmıştı. Bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Kullanıcı adını değiştirmiş olabilirdi pekâlâ. Robin tatmin olana dek sitenin her köşesini taradı ama Strike'ın adıyla karşılaşmadı.

Heyecanı söndü. Mektubu yazan ile Nowheretoturn'ün aynı kişiler olduğu varsayılsa bile genç kızın mektubunda Strike'ın kendi bacağını kendisinin kestiğine olan inancı gayet açıktı. Uzuvlarını kendilerinin kestiğine umut bağlayabileceğiniz, bir uzvu kesilmiş fazla meşhur insan yoktu.

Aşağıda oturma odasından tezahüratlar yükseliyordu. VBİKB forumlarından ayrılan Robin dikkatini ikinci araştırmasına çevirdi.

Dedektiflik bürosunda çalışmaya başladığından beri duyarsızlaştığı kanısındaydı. Gelgelelim akrotomofillerin (uzvunu kaybetmiş kişilere cinsel çekim hissedenlerin) fareyi yalnızca birkaç kez tıklayarak eriştiği fantezilerini ilk gördüğünde, internetten çıktıktan

çok sonra bile etkisi süren mide krampları geçirmişti. Şimdi, en heyecan verici cinsel fantezisi dirsek ve diz eklemlerinden aşağısı kesilmiş bir kadınla birlikte olmak olan bir adamın (Robin bunun bir adam olduğunu varsaydı) paylaşımını okuyordu. Uzuvların tam olarak nereden kesildikleri önemli bir mevzu gibiydi. Bir başka adam (bunlar kadın olamazdı kesinlikle) ilk gençlik yıllarından beri kendisinin ve en yakın arkadaşının bacaklarını kazara kestiğini hayal ederek mastürbasyon yapmıştı. Her yerde takma bacaklara, uzvu kesilenlerin kısıtlı hareket kabiliyetlerine, bağlanmanın bir uç örneği olarak sakatlığa duyulan düşkünlükten bahsediliyordu.

Yarışları anlatan spiker, genizden gelen kendine has sesiyle alt katta anlaşılmaz bir şekilde konuşurken ve kardeşinin tezahüratlarının dozu artarken Robin mesaj panolarını taramayı sürdürdü. Strike'ın adının geçip geçmediğini ve bu cinsel sapkınlık ile şiddet eğilimi arasında bir bağlantı olup olmadığını araştırdı.

Uzuv kesilmesiyle ilgili fantezilerini bu forumda paylaşanların hiçbirinin şiddetle ya da acıyla uyarılmaması Robin'in dikkatini çekti. Cinsel fantezisinde kendisinin ve arkadaşının bacaklarının kesilmesini hayal eden adam bile bu konuda gayet net yazmıştı: Kesme işlemi, fantezisine ulaşabilmesi için gereken bir araçtı sadece.

Strike'ın bir bacağının kesik olması sebebiyle uyarılan biri, bir kadının bacağını kesip ona gönderir miydi? Matthew buna ihtimal verirdi, diye aklından geçirdi Robin küçümseyerek. Çünkü Matthew takma bacakları çekici bulan bir kişinin bir başkasının uzuvlarını kesecek kadar çılgın olabileceğini varsayar, hatta bunu olası görürdü. Ne var ki RL'nin mektubundan hatırladıklarıyla diğer akrotomofillerin internette yaptıkları paylaşımlardan okuduklarını birleştiren Robin, RL'nin "ihya etmekten" kastının, Strike'ın muhtemelen bacağını kaybettiği olaydan daha itici bulacağı uygulamalar olduğu kanısındaydı.

Elbette RL hem bir akrotomofil hem de bir psikopat olabilirdi...

"EVET! İŞTE BU BE! EVET! BEŞ YÜZ PAPEL!" diye haykırdı Martin. Holden gelen ritmik gümbürtüye bakılırsa oturma odası

Martin'in zafer dansı için dar gelmişti. Rowntree uyanıp ayağa fırladı, uyku mahmurluğuyla havladı. Öyle büyük bir gürültü kopmuştu ki Robin, kapıyı açana kadar Matthew'un geldiğini duymadı. Fareyi istemsizce defalarca tıklayarak kesik uzuv fantezilerine adanmış siteleri kapattı.

"Selam," dedi Robin. "Ballabriggs kazandı galiba."

"Evet," dedi Matthew.

Matthew o gün ikinci kez ona elini uzatıyordu. Robin dizüstü bilgisayarını kenara itti, Matthew da onu ayağa kaldırıp sarıldı. Robin, nişanlısının bedeninin sıcaklığıyla birlikte benliğini kaplayan, sakinleştiren bir rahatlama hissetti. Bir didişmeyi daha kaldıramazdı.

Sonra Matthew geri çekildi, gözleri Robin'in omzunun üzerinde bir şeye sabitlenmişti.

"Ne var?" diye soran Robin bilgisayara baktı. Parlak beyaz ekranın ortasındaki büyük kutuda bir tanım vardı:

Akrotomofili *isim*

Bir uzvunu kaybetmiş kişileri kapsayan fantezilerden ya da eylemlerden cinsel haz alan bir cinsel sapkınlık.

Kısa bir sessizlik oldu.

Robin çatlayan sesiyle, "Kaç at öldü?" diye sordu.

"İki," diye yanıtlayan Matthew odadan çıktı.

14

... you ain't seen the last of me yet,
I'll find you, baby, on that you can bet. [17]
Blue Öyster Cult, "Showtime"

Pazar akşamı sekizde Euston istasyonunun önünde bekleyen Strike, dokuz saat içinde Edinburgh'ya varmadan önceki son sigarasını içiyordu.

Elin hayal kırıklığına uğramıştı çünkü Strike akşam konserini kaçıracaktı. Bunun üzerine onlar da öğleden sonrayı yatakta geçirmişlerdi. Strike da bu alternatifi kabul etmekten büyük sevinç duymuştu. Yatak odasının dışında gayet sakin ve havalı olan Elin yatak odasında oldukça pervasızdı. Belli erotik imge ve seslerin anısı (nemli, süt gibi teni ve inleyen solgun dudakları) şimdi nikotinin tadına ayrı bir lezzet katıyordu. Küçük kızının astımı olduğu için Elin'in Clarence Terrace'taki göz alıcı dairesinde sigara içmesi yasaktı. O nedenle Strike birlikte olduktan sonra uyanık kalmak için yatak odasındaki televizyonda Elin'in romantik bestecilerle ilgili sohbet kaydını izlemişti.

Kamera meşhur bestecinin mermer büstüne yakınlaşınca, "Biliyor musun, Beethoven'a benziyorsun," dedi Elin dalgın dalgın.

17 (İng.) ... bu beni son görüşün değil, seni bulacağım bebeğim, bundan emin olabilirsin.

"Koca burunlu hali," dedi Strike. Beethoven'a daha önce de benzetilmişti.

Daha sonra Strike, krem rengi ve beyaza boyanmış ama Ilsa ile Nick'in misafir odasının boğuculuğundan bütünüyle yoksun yatak odasında oturmuş protez bacağını takarken Elin, "Peki İskoçya'da ne işin var?" diye sordu.

"Bir ipucunun peşinden gidiyorum," diyen Strike durumu abarttığının tamamen farkındaydı. Kendi kuşkuları dışında, Donald Laing ile Noel Brockbank'i kesik bacağa bağlayan hiçbir şey yoktu. Bununla birlikte yolculuğun neredeyse üç yüz sterlinlik maliyeti içini acıtsa da gitme kararından pişmanlık duymuyordu.

Sigarasının izmaritini takma ayağının topuğuyla ezdikten sonra istasyona doğru ilerledi, marketten atıştırmalık bir şeyler aldı ve gece trenine bindi.

Katlanır lavabosu ve dar yatağıyla kuşet küçük olabilirdi ama ordudayken çok daha rahatsız yerlerde kalmıştı. Yatağın, bir doksanlık cüssesinin sığacak kadar büyük olmasına sevindi. Ne de olsa takma bacağını çıkardıktan sonra küçük alanlarda dolaşmak daha kolaydı. Strike'ın tek şikâyeti, kompartımanın fazla sıcak olmasıydı. Çatı katı dairesinin sıcaklığı, tanıdığı bütün kadınlar tarafından *buz gibi* olarak nitelendirilmişti, gerçi dairesinde hiçbir kadın yatıya da kalmamıştı. Elin daireye adımını bile atmazken, bugünlerde onun altın kestiğini sanan kız kardeşi Lucy'yi, hayallerini yıkmamak için Strike kendi çağırmamıştı. Hatta şimdi düşünüyordu da, dairesine Robin'den başka hiçbir kadın girmemişti.

Tren hareket etti. Banklar ve sütunlar pencerenin önünden hızla geçti. Strike yatağa oturdu, pastırmalı bagetinin ambalajını açtı, kocaman bir ısırık aldı ve mutfak masasında yüzü kireç gibi, sarsılmış halde oturan Robin'i hatırladı. Masham'daki evinde, bütün tehlikelerden uzak, güvende olduğunu düşününce rahatladı. İçini kemiren endişelerin hiç olmazsa birinden kurtulmuştu.

Şu anda içinde bulunduğu duruma gayet aşinaydı. Tıpkı ordu günlerindeki gibi, ÖAB'nin Edinburgh ofisine rapor vermek için

Birleşik Krallık'ın bir ucundan öbür ucuna yolculuk ediyormuş gibi hissediyordu kendini. Orada hiç görevlendirilmemişti. Bildiği kadarıyla ofis, şehrin göbeğindeki sarp bir kaya çıkıntısının tepesinde yükselen şatoda yer alıyordu.

Bilahare, takırdayan koridorda sağa sola sallanarak tuvalete gittikten sonra kıyafetlerini çıkarıp ince battaniyelerin üzerine uyumak için uzandı. Ya da sadece kestirirdi belki. Trenin sağa sola sallanması yatıştırıcı etki yapıyordu fakat sıcak ve sürekli değişen hız yüzünden sık sık uyandı durdu. Afganistan'da içinde bulunduğu zırhlı aracın havaya uçurulmasıyla bacağının yarısını ve iki silah arkadaşını kaybettiğinden bu yana Strike başkasının kullandığı araçlarda seyahat etmekte zorlanıyordu. Şimdi bu hafif fobisinin trenler için de geçerli olduğunu keşfetti. Vagonunun yanından ters istikamette hızla geçen bir lokomotifin düdük sesine üç defa uyandı. Tren virajı alırken hafif sallanınca büyük metal canavarın devrilip takla attığını, çarpıp parçalara ayrıldığını hayal etti...

Tren, Edinburgh Waverley'ye beşi çeyrek geçe vardıysa da kahvaltı saat altıdan önce verilmedi. Strike vagonda dolaşarak tepsileri dağıtan kamarotun sesine uyandı. Üniformalı genç, Strike tek ayak üstünde kapıyı açtığında istemsiz bir dehşet çığlığı kopardı; gözleri Strike'ın arkasında, yerde duran takma bacağın üzerinde takılı kalmıştı.

Genç kamarot yoğun bir Glasgow aksanıyla, "Affedersin dostum," dedi. Bakışlarını Strike'ın takma bacağından ayırırken yolcunun aslında kendi bacağını kesmediğini fark etmişti. "Çok mahcubum!"

Bu tepki karşısında eğlenen Strike tepsiyi alıp kapıyı kapattı. Uykusuz bir gecenin ardından tekrar ısıtılmış, lastik gibi bir kruvasan yerine sigarayı yeğlerdi, o nedenle acı kahvesini içerken bacağını takıp giyinmeye koyuldu. Soğuk İskoçya sabahına ilk adımını atanlardan biriydi.

Strike istasyonun durumu nedeniyle bir uçurumun dibindeymiş hissine kapıldı. Akordeon yapılı cam tavandan, yüksek gotik yapıların şekillerini seçebiliyordu. Hardacre'ın onu alacağını söylediği taksi

durağının yakınındaki yeri buldu, soğuk metal bir banka oturdu ve çantası ayaklarının dibinde, sigarasını yaktı.

Hardacre yirmi beş dakika ortalıkta görünmedi. Geldiğindeyse Strike derin bir endişeye kapıldı. Araba kiralama masrafından kurtulduğu için o kadar minnettardı ki Hardacre'a nasıl bir araba kullandığını sormaya çekinmişti.

Mini. Kahrolası bir Mini...

"Oggy!"

Silahlı kuvvetlerde bile yaygınlaşan Amerikan tarzı yarım sarılma ve yarım tokalaşmayı yaparak selamlaştılar. Bir yetmiş beş boyundaki Hardacre, seyrelmiş fare rengi saçlarıyla dostane görünümlü bir soruşturmacıydı. Strike bu alelade görüntünün altında zehir gibi bir araştırmacı zekânın saklı olduğunu biliyordu. Brockbank'in tutuklanması olayında birlikte çalışmışlardı. Sonrasında bulaştıkları bela da aralarındaki sıkı bağların temelini atmıştı.

Hardacre'ın aklına, ancak arkadaşının Mini'ye girmek için iki büklüm olduğunu gördüğünde arabanın modelini önceden söylemesi gerektiği geldi.

"Senin bu kadar iri bir herif olduğunu unutmuşum. Bu işini görür mü?"

Strike yolcu koltuğunu olabildiğince arkaya iterek, "Görür, görür," dedi. "Sağ ol Hardy."

Araba hiç değilse otomatik vitesti.

Ufak araba, istasyondan ayrılıp Strike'ın cam çatıdan gördüğü is karası binalara doğru tepeye tırmandı. Sabahın bu erken saatlerinde havada serin bir grilik hâkimdi.

"Öğlene doğru açar," diye mırıldandı Hardacre. Taş yollu Royal Mile Caddesi'nden yukarı çıkarken İskoçya kraliyet sancağı satan dükkânların, restoran ve kafelerin, hayalet turlarını tanıtan panoların ve aşağıda, sağda uzanan şehirden anlık kesitlerin göründüğü dar ara sokakların yanından geçtiler.

Yolun sonunda şato göründü. Yüksek, kavisli taş duvarlarla çevriliydi ve gri göğün altında tehditkâr duruyordu. Hardacre sağa döndü, sırada en önlere geçme arzusundaki turistlerin, önünde şimdiden pusuya yattıkları dökme demir kapılardan uzaklaştı. Ahşap bir kulübede adını verdi, kartını gösterip yoluna devam etti. Volkanik kaya oyularak açılan, iki tarafında kalın elektrik kablolarının uzandığı, ışıklandırılmış tünele giden girişe doğru ilerledi. Tünelden çıkınca kendilerini şehrin tepesinde buldular. Topların yerleştirildiği mazgallardan, uzaklarda Forth Halici'ne kadar uzanan siyah ve altın sarısı kentin, sisler arasındaki kuleleri ve damları görünüyordu.

Strike daha iyi görebilmek için toplara doğru yönelerek, "Güzel," dedi.

Hardacre da İskoç başkentine duygusuz bir bakış atarak, "Fena değil," dedi. "Bu taraftan Oggy."

Ahşap bir yan kapıdan şatoya girdiler. Hardacre ve peşinden giden Strike soğuk, yassı taş döşeli dar koridordan geçip Strike'ın sağ bacağının diz eklemini zorlayan iki kat merdiveni çıktılar. Viktorya Dönemi tören kıyafetleri giymiş askerlerin düzensiz aralıklarla asılmış resimleri duvarları süslüyordu.

İlk sahanlıktaki bir kapıdan, koyu pembe halı döşenmiş hastane yeşili duvarlı, iki yanında ofisler olan bir koridora çıkılıyordu. Strike daha önce buraya hiç gelmemiş olmasına rağmen Fulbourne Sokağı'ndaki eski gecekondunun ona verdiğinden de büyük bir tanıdıklık hissi yaşadı. Hayatı böyle geçmişti. Şimdi boş bir masaya oturabilir ve on dakika içinde çalışmaya koyulabilirdi.

Duvarlarda posterler asılıydı. Birinde soruşturmacılara Altın Saat'in (bir suç işlendikten sonra ipuçlarıyla bilgilerin en kolay toplandığı ve en bol olduğu o kısa zaman dilimi) önemi ve izlenecek prosedürler hatırlatılırken diğerinde uyuşturucu fotoğrafları teşhir ediliyordu. Çeşitli vakalara ilişkin yeni gelişme ve tarihlerle kaplı beyaz tahtalar ("telefon ve DNA analizi bekleniyor", "İskoç Polis Gücü 3 numaralı formu gerekli") ve taşınabilir parmak izi kitlerinin

muhafaza edildiği metal dosya kutuları vardı. Laboratuvar kapısı açıktı. Yüksek bir metal masanın üzerinde duran plastik kanıt torbasının içinde, koyu kahverengi kan lekeleriyle kaplı bir yastık vardı. Yanı başındaki karton kutuda da ispirto şişeleri bulunuyordu. Kan dökülen her yerde işin içinde muhakkak alkol oluyordu. Köşede duran boş viski şişesinin üzerine, müfrezenin ismini aldığı kıyafet olan kırmızı bir kep konmuştu.

Karşıdan çizgili takımlı, kısa saçlı bir sarışın yaklaştı ve, "Strike," dedi.

Strike onu hemen tanıyamadı.

"Emma Daniels. Catterick, 2002," dedi kadın sırıtarak. "Başçavuşa savsak lavuk demiştin."

"Ah, evet," dedi Strike. Hardacre kıkır kıkır gülüyordu. "Öyleydi ama. Saçını kestirmişsin."

"Sen de meşhur olmuşsun."

"O kadar da değil," diye yanıtladı Strike.

Sohbete ilgi duyan gömlekli, soluk benizli bir genç adam, koridorun ilerisindeki bir ofisten kafasını çıkardı.

"Gitmeliyiz Emma," dedi Hardacre ansızın. Strike'ı ofisine buyur edip kapıyı arkalarından kapattıktan sonra, "Seni görürlerse kayıtsız kalmayacaklarını biliyordum," dedi Strike'a.

Penceresi doğrudan sarp bir kayanın çıplak yüzeyine baktığından ofis oldukça karanlıktı. Hardacre'ın çocuklarının fotoğrafları ve hatırı sayılır bir bira bardağı koleksiyonu dekoru canlandırıyordu. Yerdeki pembe halı ile soluk yeşil duvarlar, koridordakinin aynıydı.

"Pekâlâ Oggy," dedi Hardacre klavyenin tuşlarına basarak. Sonra Strike'ın oturması için geri çekildi. "İşte karşında."

ÖAB, üç kuvvetin kayıtlarına da ulaşabiliyordu. Bilgisayar ekranında Noel Campbell Brockbank'in vesikalık fotoğrafı vardı. Strike'la tanışmadan evvel, yüzüne aldığı darbelerle göz çukurlarından biri kalıcı olarak çöküp kulaklarından biri büyümeden önce çekilmişti. Kısa kesilmiş koyu renk saçlar, uzun dar bir yüz,

çene civarında bir mavilik, oldukça geniş alın. İlk tanıştıklarında Strike, uzun kafası ve hafif çarpık hatları nedeniyle Brockbank'in kafasının mengeneyle sıkıştırılmış gibi göründüğünü düşünmüştü.

Strike döner koltuğa otururken, "Bilgisayar çıktısı almana izin veremem Oggy," dedi Hardacre. "Ama ekranın fotoğrafını çekebilirsin. Kahve?"

"Varsa çay alayım. Sağ ol."

Hardacre ofisten çıkıp kapıyı arkasından dikkatlice kapadıktan sonra Strike ekranın fotoğrafını çekmek için cep telefonunu çıkardı. Düzgün bir resim çektiğine kanaat getirdiğinde Brockbank'in tüm sicilini görmek için sayfanın aşağısına indi, doğum tarihini ve diğer kişisel ayrıntıları not etti.

Brockbank, Strike'ın doğduğu yılın Noel günü dünyaya gelmişti. Orduya katıldığında Barrow-in-Furness'ta bir ev adresi vermişti. Halk arasında birinci Körfez Savaşı olarak da bilinen Granby Harekâtı'nda görev yapmadan kısa süre önce, birinin adı Brittany olan iki kız çocuklu bir dulla hayatını birleştirmişti. Bosna'da görev yaptığı sırada da oğlu dünyaya gelmişti.

Bir yandan notlar alırken Brockbank'in sicilini inceleyen Strike, eski askerin kariyerine son veren hadiseye kadar okumaya devam etti. Hardacre ofise elinde iki kupayla geldi. Strike teşekkür edip dijital dosyayı okumaya devam etti. Strike ile Hardacre'ın soruşturdukları ve suçluluğuna hâlâ inandıkları Brockbank'in itham edildiği suçtan burada bahsedilmiyordu. Brockbank'in adaletten kaçması, Strike'ın askerî kariyerinin en büyük pişmanlıklarından biriydi. Brockbank'e dair en canlı anısı, kırık bira şişesiyle Strike'a saldırdığında yüzünde beliren ölümcül, vahşi ifadeydi. Strike kadar iriyarı hatta belki daha uzundu. Strike'ın yumruğunu yiyen Brockbank'in duvara çarpınca çıkardığı ses, Hardacre'ın daha sonra dediğine göre askerî kışlanın duvarına çarpan bir arabanın sesi gibiydi.

"Askeriyeden aldığın dolgun emekli maaşını yiyorsun demek," diye mırıldanan Strike, Brockbank ordudan ayrıldığından beri maaşının gönderildiği çeşitli yerleri not etti. Brockbank ilk olarak

Barrow-in-Furness'taki evine gitmişti. Sonra da bir yıldan kısa bir süreliğine Manchester'da kalmıştı.

"Hah," dedi Strike usulca. "Gerçekten senmişsin, adi herif."

Brockbank, Manchester'dan Market Harborough'ya gitmiş, ardından Barrow-in-Furness'a geri dönmüştü.

"Buradaki nedir Hardy?"

"Psikiyatri raporu," dedi Hardacre. Duvarın dibinde alçak bir sandalyeye oturmuş, başka bir dosya okuyordu. "Ona bakmamalısın. O dosyayı açık bırakarak büyük dikkatsizlik etmişim."

"Hem de ne dikkatsizlik," dedi Strike dosyayı açarken.

Ne var ki psikiyatri raporu Strike'a bilmediği bir şey söylemiyordu. Brockbank'in alkolik olduğu ancak hastaneye yatırıldığında anlaşılmıştı. Belirtilerinin hangileri alkolden, hangileri TSSB'den, hangileri travmatik beyin yaralanmalarından kaynaklanıyor, doktorları bir uzlaşıya varamamıştı. Strike bazı kelimeleri Google'da aratmak zorunda kaldı. Afazi, doğru kelimeyi bulmada güçlük. Dizartri, konuşma bozukluğu. Aleksitimi, kişinin kendi duygularını anlamasında ve tanımlamasında güçlük.

O sıralar unutkanlık Brockbank'in işine gelmişti. Bu klasik belirtilerin bazılarını varmış gibi göstermek onun için ne kadar zor olmuş olabilirdi ki?

"Göz önünde bulundurmadıkları şey," dedi travmatik beyin yaralanması geçiren başka birkaç adam tanıyan Strike, "adam zaten şerefsizin tekiydi."

"Kesinlikle," diyen Hardacre da çalışırken kahvesini yudumladı.

Strike, Brockbank'in dosyalarını kapayıp Laing'inkileri açtı. İlk tanıştıklarında daha yirmi yaşında olan sınır askerinin fotoğrafı tam da Strike'ın hatırladığı gibiydi. Geniş ve solgun bir yüz, açılmaya başlayan bir alın, dağ gelinciğininki gibi küçük, koyu gözler.

Strike bizzat kendisinin sonlandırdığı Laing'in kısa ordu kariyerinin ayrıntılarını gayet iyi anımsıyordu. Laing'in annesinin

Melrose'daki adresini not ettikten sonra belgenin geri kalanını hızla okuyup ilişikteki psikiyatri raporunu açtı.

Güçlü antisosyal ve sınır kişilik bozukluğu belirtileri... Başkalarına zarar vermeye devam etme riski yüksek...

Ansızın kapı çalınca Strike ekrandaki kayıtları kapayıp ayağa fırladı. Hardacre daha kapıya ulaşamamıştı ki sert görünüşlü, etek takımlı bir kadın belirdi.

Hardacre'a yüksek sesle, "Timpson hakkında bir şey bulabildin mi?" dedi ama hemen sonra Strike'a şüpheli gözlerle baktı. Belli ki kadın, Strike'ın burada bulunduğundan haberdardı.

"Ben artık kaçayım Hardy," dedi Strike hemen. "Görüştüğümüze çok sevindim."

Hardacre, Strike'ı kıdemli subayla kısaca tanıştırdı, dostluklarına dair kısa bir özet geçti ve Strike'ı kapıya kadar geçirdi.

Kapıda el sıkışırlarken, "Ben geç vakte kadar buradayım," dedi. "Arabayı geri vereceğin zaman bana bir alo deyiver. İyi yolculuklar."

Strike taş merdivenlerden dikkatle inerken burada Özel Araştırma Birimi'nin bilindik düzenine ve taleplerine tabi olarak Hardacre'la birlikte çalışıyor olabileceğini düşünmeden edemedi. Bacağının dizden aşağısını kaybetmiş olmasına rağmen ordu onu bünyesinde tutmak istemişti. Ayrılma kararından hiçbir zaman pişmanlık duymamış fakat eski hayatına yaptığı bu ani ve kısa ziyaret onda kaçınılmaz bir özlem yaratmıştı.

Kalın bulutların arasındaki bir çatlaktan sızan zayıf güneş ışığına çıkarken statüsündeki değişikliğin her zamankinden daha fazla bilincindeydi. Üstlerinin mantıksız isteklerine ve kayalarla çevrili, hapishane gibi bir ofise sırt çevirmekte artık özgürdü fakat İngiliz Ordusu'nun güç ve statüsünden de mahrum kalmıştı. Robin'e kadın bacağı gönderen adamın peşinde, elinde sadece birkaç adres, boşa kürek çekme ihtimaline rağmen soruşturmasına kaldığı yerden devam ederken tamamen yalnızdı.

15

Where's the man with the golden tattoo?[18]
Blue Öyster Cult, "Power Underneath Despair"

Tahmin ettiği gibi, olası bütün koltuk ayarlamalarını yaptıktan sonra bile Mini'yi sürerken son derece rahatsızdı. Sağ ayağını kaybettiği için gaza sol ayağıyla basıyordu. Bunun için de bu kadar dar bir alanda vücudunu çetrefilli ve rahatsız bir pozisyona sokması gerekiyordu. İskoç başkentinden ayrılıp ıssız ve düz Melrose yoluna, A7'ye sağ salim çıktıktan sonra düşüncelerini ödünç arabayı nasıl kullanacağından uzaklaştırıp ilk kez on bir yıl evvel bir boks ringinde karşılaştığı Kraliyet Sınır Alayı'ndan Er Donald Laing'e yoğunlaştırdı.

Bir akşam beş yüz askerin bağırışlarıyla yankılanan karanlık, kasvetli bir spor salonunda karşılaşmışlardı. Strike o zamanlar, Kraliyet Askerî Polisi'nde Onbaşı Cormoran Strike'tı. İki kuvvetli bacağıyla, kaslı, esmer, çakı gibi, Alaylararası Boks Turnuvası'nda rüştünü ispat etmeye hazırdı. Laing'in destekçileri Strike'ınkilerin en az üç katıydı. Kişisel bir mesele değildi bu. Askerî polisler prensip olarak sevilmezlerdi. Bir Kırmızı Bereli'nin ringde yere serilişini izlemek güzel bir boks akşamı için tatmin edici bir son olurdu. İkisi

18 (İng.) Altın dövmeli adam nerede?

de iriyarı adamlardı ve bu, gecenin son maçı olacaktı. Kalabalığın gürültüsü, boksörlerin damarlarında ikinci bir nabız gibi atmıştı.

Strike rakibinin küçük siyah gözlerini ve tilki postu gibi koyu kızıl kısa saçlarını hatırladı. Sol dirseği ile bileği arasında bir sarı gül dövmesi vardı. Ensesi, dar çenesinden kalın ve solgun, kılsız göğsü mermer Atlas heykeli gibi kaslıydı. Kollarını ve omuzlarını kaplayan tatarcık ısırığı gibi çilleri, beyaz teninde hemen göze çarpıyordu.

Dört raundun sonunda yenişememişlerdi, genç adamın ayakları hızlıyken Strike'ın tekniği daha üstündü.

Beşinci rauntta Strike bir yumruğu savuşturup yüzüne vuracakmış gibi yaptıktan sonra böbreklerine indirdiği darbeyle Laing'i yere serdi. Laing'in mindere düşmesiyle Strike karşıtları sessizliğe gömüldü, ardından fil böğürtüsünü andıran yuhalamalar salonda yankılandı.

Hakem altıya kadar saydığında Laing ayağa kalkmış ama disiplininin bir kısmını minderde bırakmıştı. Gelişigüzel yumruklar attı, ayrılmadığı için hakemden sert bir uyarı aldı. Zilden sonra yumruk attığı için de ikinci bir uyarı daha aldı.

Altıncı raundun ilk dakikası sona ererken rakibinin tekniğinin dağılmasından istifade eden Strike, burnundan kanlar akan Laing'i iplere doğru gitmeye zorladı. Hakem onları ayırıp sonra devam etmelerini işaret ettiğinde Laing içinde kalan son medeniyet kırıntısını da terk ederek Strike'a kafa atmaya kalktı. Hakem araya girmeye çalışınca Laing çılgına döndü. Strike kasıklarına gelen tekmeden kıl payı kaçtı fakat kollarını rakibine kenetleyen Laing, onun yüzüne dişlerini geçirmeyi başardı. Strike hakemin bağırışlarını duydu. Laing'den yayılan çirkeflik karşısında coşkusunu yitiren kalabalığın ansızın sesi kesildi. Hakem boksörleri ayırıp Laing'i ikaz etti fakat o hiç oralı olmadı, aksine kendini toplayıp Strike'a saldırdı. Fakat Strike yana kaçıp rakibinin midesine sert bir yumruk indirdi. Laing iki büklüm oldu, nefesi kesildi ve dizlerinin üstünde yere çöktü. Strike cılız alkışlar eşliğinde ringden ayrılırken elmacıkkemiğindeki yakıcı ısırıktan kanlar akıyordu.

Turnuvayı, 3. Tabur'dan bir çavuşa kaybederek ikinci tamamlayan Strike iki hafta sonra Aldershot'tan başka bir yere atandı. Laing ringdeki disiplinsiz hareketleri ve uyguladığı şiddet nedeniyle kışlaya hapsedildi. Cezası daha büyük olabilirdi fakat Strike'ın duyduğuna göre komutanı, hafifletici nedenler ileri süren Laing'in itirazını kabul etmişti. Dediğine bakılırsa nişanlısının düşük haberi yüzünden ringe son derece üzüntülü çıkmıştı.

Strike, onu ödünç bir Mini'yle bu taşra yollarına düşüren Laing hakkındaki ilave bilgiye ulaşmadan yıllar önce de ona inanmamıştı. Tüysüz, süt beyazı derisinin altında bir hayvan gizlendiğini sezinlediği Laing'in ölü bir fetüsü umursayacağını düşünmüyordu. Taşradan ayrılırken Laing'in diş izleri Strike'ın yüzünde hâlâ görünüyordu.

Üç yıl sonra Strike bir tecavüz olayını soruşturmak için Kıbrıs'a gitmişti. Sorgu odasına girince Donald Laing'le ikinci kez yüz yüze geldi. Biraz kilo almış ve birkaç yeni dövme yaptırmış Laing'in Kıbrıs güneşinde yüzündeki çiller artmış, çukura kaçan gözlerinin çevresinde kırışıklar oluşmuştu.

Laing'in avukatı, soruşturmanın müvekkilinin vaktiyle ısırdığı biri tarafından yürütülmesine haliyle itiraz etti, Strike da bu vakayı bir uyuşturucu çetesini araştırmak için Kıbrıs'ta bulunan bir meslektaşıyla değiştirdi. Bir hafta sonra buluştuklarında Strike kulaklarına inanamadı. Meslektaşı, Laing'in hikâyesine inanma eğilimindeydi: Laing ile yerel bir restoranda garsonluk yapan sözüm ona kurban sarhoşken anlaşarak sevişmişlerdi ama erkek arkadaşının kulağına, işyerinden Laing'le çıkarken görüldüğüne dair dedikodular gittiği için kız şimdi pişmanlık duyuyordu. Garson kızın, bıçak zoruyla gerçekleştiğini iddia ettiği bu saldırıyla ilgili görgü tanığı da yoktu.

ÖAB'den meslektaşı, "Tam bir parti kızı," diye değerlendirmede bulunmuştu kurban hakkında.

Strike ona karşı çıkacak değildi ancak Laing'in vaktiyle yüzlerce kişinin gözleri önünde şiddet uygulayıp emre itaatsizlik ettikten sonra komutanının sempatisini kazanmayı başardığını unutmamıştı. Strike, Laing'in hikâyesiyle ve davranışlarıyla ilgili ayrıntılar

istediğinde meslektaşı zeki, esprili ve cana yakın bir adam profili çizmişti.

Soruşturmacı, Laing'in dosyasını gözden geçirdikten sonra, "Biraz disipline ihtiyacı olabilir," diye itiraf etti. "Ama tecavüzcü olduğuna inanmıyorum. Memleketten biriyle evli, kız da burada onunla."

Bunaltıcı sıcakta Strike tekrar uyuşturucu vakasına döndü. Birkaç hafta sonra, asker görüntüsünden kurtulmak istediğinde bıraktığı ve oldukça çabuk uzayan sakalıyla duman dolu bir çatı katı dairesinin tahta zemininde uzanmış, tuhaf bir hikâyeyi dinliyordu. Strike'ın derbeder hali, sandaletleri, bol şortu ve kalın bileğine bağladığı bileklikleri düşünüldüğünde, başında duran bu kafası kıyak, genç Kıbrıslı belki de bir İngiliz askerî polisiyle konuştuğundan kuşkulanmamakta haklıydı. Ellerinde esrar, yan yana uzanırken Strike'ın yeni yoldaşı adada uyuşturucu satan bazı askerlerin isimlerini verdi. Gencin aksanı ağırdı ve Strike tahmini isimleri ya da aslında rumuzları ezberlemeye o kadar yoğunlaşmıştı ki "Dunnullung" ismi ilk anda bir anlam ifade etmedi. Fakat ne zaman ki genç, "Dunnullung"ın karısını bağlayıp işkence ettiğini anlatmaya başladı, Strike da onu Laing'le özdeşleştirdi. "Çılgın adam," dedi iri gözlü oğlan kayıtsız bir sesle. "Hem de sırf onu terk etmeye kalktı diye." Dikkatlice, çaktırmadan yapılan sorgulamada Kıbrıslı, hikâyeyi bizzat Laing'den duyduğunu itiraf etti. Anlaşılan Laing bunları hem eğlenmek hem de genç adamı kiminle uğraştığına dair uyarmak amacıyla anlatmıştı.

Strike'ın ertesi gün gittiği Seaforth konutları öğlen güneşinde kavruluyordu. Beyaza boyalı ve biraz dökük olan evler, adadaki askerî lojmanların en eskileriydi. Strike, tecavüz suçlamasından yakayı başarıyla kurtaran Laing işteyken oraya gitmeyi seçmişti. Kapı zilini çaldığında sadece uzaktan bir bebek ağlaması duydu.

O sırada fikirlerini paylaşmak için dışarı koşan işgüzar bir komşu, "Galiba agorafobik," dedi. "Bir terslik var. Çok utangaç."

"Ya kocası?" diye sordu Strike.

"Donnie mi? Ah, tam bir neşe kaynağıdır o," dedi komşu kadın sevinçle. "Onbaşı Oakley'nin bir taklidini yapar ki sormayın! Gülmekten kırılırsınız."

İznini almadan başka bir askerin evine girmekle ilgili pek çok kural vardı. Strike kapıya vurdu ama açan olmadı. Bebeğin ağladığını hâlâ duyabiliyordu. Evin arkasına dolandı. Perdeler kapalıydı. Arka kapıyı çaldı. Nafile.

Yaptığı eylemi savunmak zorunda kalırsa, tek bahanesi ağlayan bebeğin sesi olurdu. Ama bir eve izinsiz girmek için yeterli bir gerekçe olarak görülmeyebilirdi bu. Strike içgüdülerine ya da sezgilerine aşırı bel bağlayanlara güvenmezdi fakat bir aksilik olduğundan emindi. Tuhaf ve kötü şeyleri sezme yetisine sahipti. Diğer insanların sadece filmlerde olduğunu sandıkları şeyleri daha çocukluğunda görmüştü.

İkinci omuz darbesinde kapı esneyip açıldı. Mutfak leş gibi kokuyordu. Çöp günlerdir atılmamıştı. İçeri girdi.

"Bayan Laing?"

Cevap gelmedi. Bebeğin zayıf ağlamaları üst kattan geliyordu. Bir yandan seslenerek basamaklardan çıktı.

Yatak odasının kapısı açıktı. İçerisi yarı karanlıktı. Berbat kokuyordu.

"Bayan Laing?"

Kadın çıplaktı. Kısmen kanla kaplı bir örtünün altında, bileğinden yatağa bağlanmıştı. Altında sadece bez olan bebek de şiltenin üstünde, yanı başında yatıyordu. Zayıf ve sağlıksız görünüyordu.

Ambulans çağırmak için cep telefonuna uzanıp kadının bileğini çözmek için öne atıldığı sırada zavallı kadın boğuk sesiyle, "Hayır... git buradan... çık dışarı..." dedi.

Strike böylesi bir dehşete nadiren tanık olmuştu. İnsanlıktan nasibini almamış kocası, kadının gözünde neredeyse doğaüstü bir mertebeye ulaşmıştı. Strike kanlı ve şiş bileğini çözmeye çalışırken bile kadın gitmesi için ona yalvardı. Laing, döndüğünde bebek mutlu

olmazsa onu öldüreceğini söylemişti. Kadın, Laing'in her şeye kadir olmadığı bir geleceği tasavvur edemiyor gibiydi.

Donald Laing, karısına yaptıklarından ötürü on altı yıl hapse mahkûm edilmiş, onu içeri tıkan da Strike'ın delilleri olmuştu. Laing, son ana kadar her şeyi inkâr etmiş, karısının kendi kendini bağladığını, bundan hoşlandığını, böyle sapıklıkları olduğunu, bebeği ihmal ettiğini, ona iftira attığını, her şeyin bir tezgâh olduğunu iddia etmişti.

Bu anılar da tıpkı diğerleri gibi iğrençti. Şimdi onları hatırlaması tuhaftı. Etkisini artıran güneşte parıldayan yeşil tepeleri Mini'siyle geride bıraktı. Strike bu tür bir manzaraya aşina değildi. Granit kütleleri ve tepeler, çıplaklıklarında, dingin enginliklerinde yabancı bir ihtişam taşıyorlardı. Çocukluğunun büyük bölümünü havası tuz kokan okyanus kıyısında geçirmişti. Ormanları ve nehirleriyle burası, renkli evlerin kumsala döküldüğü, uzun kaçakçılık mazisine sahip küçük kent St Mawes'tan esrarengiz ve sır dolu bir şekilde ayrılıyordu.

Sağında göz alıcı bir viyadüğü geride bırakırken psikopatları düşündü. Sadece yıkık dökük dairelerde, varoşlarda, gecekondularda değil burada, bu huzur dolu diyarda bile karşına çıkabiliyorlardı. Laing farelere benziyordu. Tıpkı bir fare gibi orada olduğunu biliyordun ama onunla yüz yüze gelene kadar oralı olmuyordun.

Yolun iki yakasında taştan iki minyatür kale nöbet tutuyordu. Strike arabasını Donald Laing'in memleketine sürerken güneş göz kamaştırıcı parlaklığıyla bulutların arasından sıyrıldı.

16

So grab your rose and ringside seat,
We're back home at Conry's bar.[19]
Blue Öyster Cult, "Before the Kiss"

Ana caddede bir dükkânın cam kapısının ardında bir mutfak havlusu asılıydı. Üzeri kentin sembollerinin siyah çizgili resimleriyle bezenmişti ama Strike'ın asıl dikkatini çeken, tıpkı Donald Laing'in kuvvetli kolundakine benzeyen belirli bir tarzdaki sarı güller oldu. Ortadaki mısraları okumak için durakladı:

It's oor ain toon
It's the best toon
That ever there be:
Here's tae Melrose,
Gem o' Scotland,
The toon o' the free.[20]

Mini'yi, koyu kırmızı kemerleri soluk mavi gökyüzüne yükselen manastırın arkasındaki otoparka bırakmıştı. Buranın güney-

19 (İng.) Öyleyse gülünü kap ve ön sıradaki yerini al, Conry'nin barına, evimize döndük.

20 (İng.) Burası bizim kasabamız. Gelmiş geçmiş en iyi kasaba: Melrose'un şerefine, İskoçya'nın mücevheri, özgür halkın kasabası.

doğusunda Strike'ın haritada fark ettiği, ufuk çizgisine canlılık ve seçkinlik katan Eildon'ın üç tepesi yer alıyordu. Yakınlardaki bir kahve dükkânından aldığı pastırmalı ekmeği dışarıdaki masada yedikten sonra bir sigara tellendirerek günün ikinci demli çayını içen Strike, Laing'in on altı yıl önce orduya katıldığında verdiği ve Strike'ın telaffuzunu bilmediği ev adresini, Wynd'i aramaya koyulmuştu. Rüzgâr anlamındaki "wind" gibi mi yoksa saati kurmak anlamındaki "wind" gibi mi okunuyordu emin değildi.

Dört başı mamur görünen kasabada, güneş ışınlarının altında, Strike eğimli ana caddede bir çiçek tarhının ortasında, tepesine tek boynuzlu at oturtulmuş sütunun yükseldiği meydana doğru yürüdü. Kaldırımdaki yuvarlak taşa kasabanın Roma İmparatorluğu dönemindeki adı işlenmişti: Yakınlardaki üç tepeli Eildon'a atıfta bulunan Trimontium.

Telefonundaki haritaya göre ana cadde üzerinde yer alan Wynd'i geçmişti. Geri döndü, sağındaki duvarlarda ancak bir yayanın geçebileceği genişlikte, loş bir iç avluya açılan dar bir giriş buldu. Laing'in parlak mavi ön kapılı baba ocağına kısa bir merdiven vasıtasıyla ulaşılıyordu.

Strike'a kapıyı Laing'in annesi olamayacak kadar genç, koyu renk saçlı, güzel bir kadın açtı. Strike meramını anlattığında kadın çekici bir aksanla yanıt verdi: "Bayan Laing mi? Kendisi on yıl kadar önce buradan taşındı."

Ardından Strike'ın moralinin bozulmasına fırsat vermeden ekledi: "Şu anda Dingleton Yolu'nda kalıyor."

"Dingleton Yolu mu? Buraya uzak mı?"

"Hemen ileride." Arkasında sağ tarafı işaret etti. "Numarasını bilmiyorum, üzgünüm."

"Sorun değil. Yardımınız için teşekkür ederim."

Strike karanlık geçitten güneşin aydınlattığı meydana yürürken boks ringinde kulağına mırıldandığı küfürler haricinde Donald Laing'in konuştuğunu hiç duymadığını fark etti. Hâlâ gizli görevle

uyuşturucu vakası üzerinde çalıştığından Strike'ın sakallı haliyle karargâha girip çıktığının görülmemesi zaruriydi, dolayısıyla tutuklanmasını müteakip Laing'in sorgusunu başkaları devralmıştı. Bilahare, uyuşturucu vakasını başarıyla nihayete erdirdikten ve sakalını kestikten sonra Strike mahkemede Laing aleyhinde ifade vermiş, ancak Laing savunmasında karısını bağlayıp işkence ettiğini inkâr ettiği sıralarda Strike çoktan uçağa atlayıp Kıbrıs'tan ayrılmıştı. Pazar Meydanı'nı geçerken Strike, insanların Donnie Laing'e inanmaya, onu affetmeye, bağışlamaya bu kadar istekli oluşlarının, Laing'in Sınır Alayı aksanıyla alakası olup olmadığını düşündü. Dedektif sanki bir yerlerde reklamcıların doğruluk ve dürüstlük telkin etmek için İskoç aksanını kullandıklarını okumuştu.

O ana kadar gözüne ilişen tek bar, Dingleton Yolu'na giderken geçtiği bir sokak üzerinde yer alıyordu. Melrose sarıya bayılıyordu anlaşılan. Duvarlar beyaz olmasına rağmen barın kapıları ve pencereleri asit sarısı ve siyaha boyanmıştı. Kasabanın denize kıyısı olmadığı halde barın adının Gemi Hanı olması, Cornwall doğumlu Strike'ı eğlendirdi. Bir köprünün altından yılan gibi kıvrılan dik bir bayıra tırmanıp gözden yiten Dingleton Yolu'nda ilerlemeye devam etti.

Strike'ın dizinden aşağısını kaybettiğinden beri gözlemlediği üzere, uzaklık izafi bir kavramdı. Bayır yukarı on dakika yürüdükten sonra manastır otoparkına Mini'yi almaya gitmediğine pişman olmaya başladı. Yolda rastladığı kadınlara Bayan Laing'in yaşadığı yeri bilip bilmediklerini iki kez sordu fakat ne kadar nazik ve dostane yanıtlar alsa da istediğini elde edemedi. Yoluna devam etti, hafif terlemişti, bir sıra beyaz evi geride bıraktıktan sonra siyah beyaz border collie köpeğiyle karşıdan gelen kasketli, yaşlıca bir adamla karşılaştı.

"Affedersiniz," dedi Strike. "Bayan Laing'in nerede oturduğunu biliyor musunuz? Kapı numarasını unuttum da."

Köpeğini gezdiren adam kalın, kırçıl kaşlarının altından Strike'ı süzerek, "Bayan Laing mi?" diye karşılık verdi. "Biliyorum. Kendisi komşum olur."

Tanrıya şükür.

"Üçüncü ev," dedi adam eliyle göstererek, "evin önündeki taşta hoş geldin yazıyor."

"Sağ olun," dedi Strike.

Bayan Laing'in araba yoluna saparken, köpeği aşağı doğru çekiştirmesine karşın yaşlı adamın olduğu yerde durup onu izlediğini göz ucuyla fark etti.

Bayan Laing'in evi temiz ve düzenli görünüyordu. Disneyvari tatlılıklarıyla çimlerin üzerine serpiştirilmiş taş hayvanlar, çiçek tarhlarının arasından seçilebiliyordu. Gölgede kalan ön kapı, yapının yan tarafındaydı. Saniyeler içinde Donald Laing'le yüz yüze gelebileceği, Strike elini kapı tokmağına kaldırdıktan sonra aklına geldi.

Kapıyı çaldıktan sonra bir dakika geçtiği halde kapı açılmadı. Yalnızca köpeğini gezdiren yaşlı adam geri geldikten sonra Bayan Laing'in bahçe kapısında durup hiç utanmadan gözlerini Strike'a dikti. Strike, komşusunun adresini verdiği için adamın pişmanlık duyduğundan, iriyarı yabancının kadına zarar vermediğinden emin olmak için orada durduğundan kuşkulandı ama yanılıyordu.

"İçeride," diye seslendi kapıyı tekrar çalsam mı diye düşünen Strike'a. "Ama tırlattı."

Strike kapıyı ikinci kez çalarken, "Ne yaptı?" diye seslendi.

"Tırlattı. Oynattı."

Yaşlı adam, araba yolunda Strike'a doğru birkaç adım attı.

"Bunadı," diye açıkladı ihtiyar.

"Ah," dedi Strike.

Kapı açıldı, koyu mavi elbise giymiş ufak tefek, buruşuk, solgun yüzlü ihtiyar bir kadın belirdi. Strike'a art niyetli gözlerle baktı. Çenesinde bir iki tüy bitmişti.

"Bayan Laing?"

Suskun kalan yaşlı kadın, şu an kanlı ve baygın olsalar da Strike'ın vaktiyle boncukları ve dağ gelinciğininkileri andırdığına inandığı gözlerle baktı.

"Bayan Laing, oğlunuz Donald'ı arıyorum."

"Hayır," dedi şaşırtıcı bir şiddetle. "Hayır."

Ve geri çekilip kapıyı sertçe kapadı.

Strike kendi kendine, "Hay lanet," dedi ve Robin'i hatırladı. Bu ufak tefek yaşlı kadını ondan daha iyi idare edeceğine hiç kuşkusu yoktu. Usul usul döndü, Melrose'da yardım alabileceği başka biri var mı diye merak ederken (192.com adresinde kesinlikle başka Laing'ler de görmüştü) kendini ihtiyarla yüz yüze buldu. Araba yolunu kat ederek Strike'ın yanına kadar gelen köpekli adam bir hayli heyecanlı gözüküyordu.

"Sen osun," dedi. "Onun oğlunu içeri tıkan dedektifsin."

Strike şaşırdı. Daha evvel tanışmadığı İskoç bir ihtiyarca tanınmayı aklı almıyordu. Sözde şöhreti, yabancılar söz konusu olduğunda yerlerde sürünürdü. Londra sokaklarında her gün kimseye tanınmadan dolaşırdı. Biri onunla tanışmadığı ya da bir soruşturmada adını duymadığı sürece, başarıyla çözdüğü vakalara dair gazete haberleriyle nadiren özdeşleştirilirdi.

"Evet, sensin!" dedi ihtiyar daha da heyecanlanarak. "Karım ve ben Margaret Bunyan'ın dostlarıyız." Strike'ın şaşkınlığını fark edince açıkladı: "Rhona'nın annesinin yani."

Laing'in karısının, kanlı örtünün altında yatağa bağlı vaziyette bulduğu genç kadının adının Rhona olduğunu idrak etmesi, Strike'ın engin belleğinin birkaç saniyesini aldı.

"Margaret seni gazetelerde gördüğünde bize, 'Bu o. Rhona'yı kurtaran delikanlı bu!' dedi. Bayağı meşhursun." Ardından yola dönme çabasıyla tasmasını çekiştiren köpeğe dönüp, "Kes şunu Wullie!" diye bağırdı. "Ah, evet, Margaret yaptığın her şeyi, gazetelerdeki bütün haberleri takip ediyor. Şu manken kızın ve de şu yazarın katilini buldun! Margaret, kızı için yaptıklarını asla unutmadı, asla."

Strike da anlaşılmaz, Margaret'ın şükranlarına minnet duyduğunu belirten bir şeyler mırıldandı.

"İhtiyar Bayan Laing'le neden konuşmak istiyorsun? Donnie başka haltlar karıştırmadı, değil mi?"

"Onu bulmaya çalışıyorum," dedi Strike kaçamak yanıt vererek. "Melrose'a döndü mü, biliyor musunuz?"

"Ah, hayır, sanmıyorum. Birkaç sene önce annesini görmeye geldi ama o günden beri buraya yolunun düştüğünü bilmem. Burası küçük bir kasaba. Donnie Laing gelse duyardık, değil mi?"

"Sizce Bayan Bunyan... doğru hatırlıyorum değil mi, bir şeyler biliyor olabilir mi?"

"Seninle tanışmayı çok ister," dedi ihtiyar heyecanla. Mızmızlanan, onu bahçe kapısına doğru çekiştiren köpeğe de, "Hayır, Wullie," diye ekledi. "Onu arayabilirim istersen. Hemen şuracıkta, Darnick'te. Komşu köyde. Arayayım mı?"

"Çok iyi olur."

Yaşlı adamla birlikte yandaki eve geçen Strike küçük, pırıl pırıl oturma odasında beklerken ev sahibi, köpeğinin şiddeti giderek artan öfkeli inlemeleri eşliğinde telefonda heyecanla konuştu.

"Gelecekmiş," dedi yaşlı adam eli ahizenin üstünde. "Onunla burada buluşmak ister misin? Başımın üstünde yerin var. Karım çay yapar..."

"Sağ olun ama yapacak birkaç işim var," diye bir bahane uydurdu Strike. Bu çenesi düşük tanığın yanında başarılı bir görüşme yapma ihtimalini düşük görüyordu. "Benimle bir saat içinde öğle yemeği için buluşabilir mi diye sorar mısınız? Gemi Hanı'nda?"

Köpeğin gezinme azmi, Strike'ın işine geldi. İki adam evden çıkıp bayır aşağı yürüdüler, yol boyunca kayışını çekiştirip duran köpek yüzünden Strike dik yokuşu alıştığından daha hızlı inmek zorunda kaldı. Pazar Meydanı'nda yardımsever arkadaşıyla vedalaştı. Yaşlı adam ona neşeyle el salladıktan sonra Tweed Nehri istikametine

yönelirken şimdi hafif topallayan Strike, Gemi Hanı'na dönme saati gelene kadar zaman öldürmek için ana caddede yürüdü.

Yolun aşağısında Strike, Gemi Hanı'nın renklerini açıkladığını fark ettiği başka bir siyah ve asit sarısı yapıyla karşılaştı. Bir tabela üzerine işlenmiş sarı gülün beraberinde MELROSE RAGBİ FUTBOL KULÜBÜ yazıyordu. Elleri ceplerinde duraksayan Strike alçak duvarın üzerinden etrafı ağaçlarla kuşatılmış düz, zümrüt yeşili alana baktı. Sarı ragbi direkleri güneşte ışıldıyor, sağ taraftaki tribünlerin ötesinde uzanan tepeler usulca dalgalanıyordu. Böylesine küçük bir kasaba için fazlasıyla iyi donanımlı saha, bir mabede yakışır derecede bakımlıydı.

Strike kadife gibi çimlere bakarken Whittaker'ı hatırladı. O leş kokulu herif köşede sigarasını içerken Leda yanında uzanmış, Whittaker'ın zorlu yaşantısından hikâyeleri ve uydurduğu yalanları (bir yavru kuş misali saf ve açgözlülükle) ağzı açık dinliyordu. Leda'ya göre Gordonstoun'un Alcatraz'dan hiçbir farkı yoktu. Onun narin şairinin, İskoçya'nın çetin kış şartlarında yağmurda ve çamurda tartaklanıp hırpalanmaya zorlanması tam bir rezaletti.

"Demek ragbi, ha tatlım. Ah, zavallı sevgilim... *sen* ragbi mi oynadın!"

On yedi yaşındaki Strike (o sırada boks kulübünde yediği yumruktan dolayı dudağı şişmişti) ödevinin başında usulca gülmüş, Whittaker sendeleyerek ayağa fırlamış, çakma Londra şivesiyle, "Sen neye gülüyorsun ulan et kafa?" diye bağırmıştı.

Whittaker birinin ona gülmesine katlanamazdı. İnsanların ona tapınmasına ihtiyaç duyar, bunu arzulardı. Tapınılmadığında insanların korkusunu ve nefretini, gücünün kanıtı olarak alırdı fakat alay, karşısındakinin üstünlüğüne delalet ettiği için buna dayanamazdı.

"Hoşuna gitti, değil mi seni küçük aptal? O ragbici bozuntularıyla takılıyorsun diye kendini şimdiden sınıf atlamış sayıyorsun, değil mi?" Sonra da Leda'ya dönüp, "Şunun zengin babacığına söyle de onu Gordonstoun'a göndersin!" diye bağırmıştı.

"Sakin ol sevgilim!" diyen Leda, sonra biraz daha buyurgan bir tonla, "Corm, yapma!" diye eklemişti.

Strike ayağa kalkmış, Whittaker'a vurmaya hazırlanmıştı. Bu, ona vurmaya en çok yaklaştığı andı fakat annesi sendeleyerek aralarına girmiş, ince, yüzüklü elini iki adamın inip kalkan göğüslerine koymuştu.

Strike gözlerini kırpıştırdı, güneşin aydınlattığı, bir masum uğraş ve heyecan yeri olan yeşil saha belirginleşti. Yaprakların, otların ve yanı başındaki yoldan gelen sıcak kauçuğun kokusunu alabiliyordu. Ağır ağır döndü, alkol almak istediğini fark edip Gemi Hanı'na doğru yollandı fakat hain bilinçaltının henüz onunla işi bitmemişti.

O dümdüz ragbi sahası başka bir anıyı canlandırmıştı. Siyah saçlı, kara gözlü Noel Brockbank elinde kırık bira şişesiyle ona doğru koşuyordu. Brockbank cüsseli, güçlü ve hızlıydı. Tam bir savunmacı olduğu anlaşılıyordu. Strike yumruğunu kaldırdığını hatırladı, ama kırık şişe ensesine çoktan temas etmişti...

Kafatasında çatlak oluşmuş, kulağından kan gelmişti. Ciddi bir beyin yaralanmasıydı bu.

Strike kendi kendine, adımlarıyla eş zamanlı olarak, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldandı.

Buraya Laing için geldin. Laing.

Gemi Hanı'nın kapısının üzerinde asılı duran parlak sarı yelkenli metal kalyonun altından geçti. İçerideki levhada MELROSE'UN YEGÂNE BARI yazılıydı.

Mekânda onu anında sakinleştiren bir hava vardı. Sıcak bir renk parlaklığı, ışıltılı cam ve pirinçler, soluk kahverengi, kırmızı ve yeşil yamalı bir halı, sıcak şeftali renginde ve çıplak taş duvarlar. Melrose'un spor takıntısına dair her yerde işaretlere rastlamak mümkündü: oynanacak maçları ilan eden kara tahtalar, birkaç devasa plazma ekran ve mesanenin daha fazla tutulamayacağı bir

anda önemli bir sayı oynanması ihtimaline karşı pisuvarın üstüne, duvara monte edilmiş küçük bir televizyon.

Hardacre'ın arabasında yapacağı Edinburgh'ya dönüş yolculuğunu düşünerek kendine yarım bardak bira alıp bara bakan deri kanepeye kurulan Strike, plastik kaplı menüyü okurken Margaret Bunyan'ın vaktinde geleceğini umdu çünkü acıkmıştı.

Kadın hemen beş dakika sonra geldi. Strike, kızının nasıl göründüğünü hayal meyal hatırlamasına ve onunla hiç tanışmamış olmasına karşın kapı eşiğinde durmuş ona bakan kadının Bayan Bunyan olduğunu yüzündeki endişe ve heyecan karışımı ifadeden anladı.

Strike ayağa kalkarken kadın da iki eliyle büyük, siyah bir el çantasının kayışını tutarak öne doğru ilerledi.

"Gerçekten sizsiniz," dedi nefes nefese.

Altmış yaşlarında, ufak tefek ve narin görünüşlü bir kadındı. Metal çerçeveli gözlük takmıştı ve permalı saçlarıyla çerçevelenmiş yüzüne tedirgin bir ifade hâkimdi.

Strike kocaman elini uzattı, kadın da hafifçe titreyen soğuk ve ince kemikli eliyle tokalaştı.

"Babası bugün Hawick'te olduğu için gelemeyecek. Onu aradım, size Rhona için yaptıklarınızı asla unutmayacağımızı söylememi istedi," dedi tek seferde. Kanepeye, Strike'ın yanına oturduktan sonra onu huşu ve heyecanla süzmeyi sürdürdü. "Hiç unutmadık. Sizi gazetelerden takip ettik. Bacağınız için çok üzüldük. Rhona için yaptığınız şey... Size ne kadar..."

Göz pınarlarına bir anda yaşlar doldu.

"...ne kadar teşekkür etsek..."

"Ona yardım edebildiğim..."

Strike zavallı kadının kızını bir yatağa bağlanmış, kanlı bir örtünün altında çıplak halde bulmuştu. Kurbanların akrabalarıyla, sevdiklerinin başına gelenler hakkında konuşmak işinin en kötü yanlarından biriydi.

"...edebildiğim için çok mutluyum."

Bayan Bunyan siyah çantasının dibinden çıkardığı mendille burnunu sildi. Bir bara asla tek başına girmeyecek ve masada bir erkek varken gidip kendine kesinlikle içki almayacak kadınların kuşağından geldiği anlaşılıyordu.

"Size ne getireyim?"

"Portakal suyu yeterli," dedi soluk soluğa gözlerini silerken.

"Ben yiyecek bir şeyler de alacağım," diyen Strike biralı harca batırılmış mezgit ve patates kızartmalarını sipariş etmek için sabırsızlanıyordu.

Barda siparişlerini verip yanına döndüğünde kadın ona Melrose'da ne aradığını sordu ve tedirginliğinin kaynağı o anda ortaya çıktı.

"Geri dönmedi, değil mi? Donnie yani... Yoksa döndü mü?"

"Bildiğim kadarıyla dönmedi," dedi Strike. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Sizce şeyle bir ilgisi var mı..." Sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Gazetede okuduk... biri size şey göndermiş... bir... bir..."

"Evet," dedi Strike. "O mevzuyla bir ilgisi var mı bilmiyorum ama onu bulmak istiyorum. Anlaşılan hapisten çıktıktan sonra buraya annesini görmeye gelmiş."

"Ah, dört beş yıl önceydi o dediğiniz," dedi Margaret Bunyan. "Ansızın çıkageldi, zorla içeri girdi. Kadıncağız şu an Alzheimer hastası. Ona engel olamadı ama komşular ağabeylerini çağırdılar ve birlikte onu dışarı attılar."

"Dışarı attılar demek?"

"Donnie en küçükleri. Dört ağabeyi var. Hepsi sert adamlar," dedi Bayan Bunyan. "Bayağı sert hem de. Jamie, Selkirk'te oturur, Donnie'yi annesinin evinden atmak için içeri hışımla girdi. Anlatılanlara göre onu bayıltmış."

Portakal suyundan titrek bir yudum içtikten sonra devam etti.

"Her şeyi duyduk. Az önce tanıştığın dostumuz Brian, onların sokakta dövüştüğünü görmüş. Dördü birden üstüne çullanıp bağırıp

çağırmışlar. Biri polisi aramış. Jamie ihtar almış ama umurunda bile olmamış," dedi Bayan Bunyan. "Donnie'yi yanlarından kovmuşlar ve annelerinin yanına gelmesini yasaklamışlar. Onu kasabadan atmışlar.

"Çok korkuyordum," diye devam etti yaşlı kadın. "Rhona için. Dışarı çıktığında onu bulacağını söyleyip durmuştu."

"Peki buldu mu?" diye sordu Strike.

"Ah, evet," dedi Margaret Bunyan perişan halde. "Bulacağını biliyorduk. Rhona, Glasgow'a taşınıp bir seyahat acentesinde iş bulmuştu. Donnie yine de onu bulmuş. Zavallı kızım altı ay ortaya çıkacağı korkusuyla yaşadıktan sonra bir gün Donnie çıkagelmiş. Bir gece dairesine gelmiş ama hastaymış. Eskisi gibi değilmiş."

"Hasta mıymış?" diye sordu Strike ansızın.

"Hastalığını tam olarak hatırlayamıyorum, eklem iltihabı gibi bir şeydi galiba. Ayrıca Rhona onun çok da kilo aldığını söyledi. İzini sürüp gece yarısı dairesine gelmiş ama Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Bayan Bunyan coşkulu bir şekilde, "nişanlısı o akşam onunla kalıyormuş. Adı Ben," diye ekledi muzaffer bir edayla solgun yanaklarına renk gelerek, "ve o bir *polis*."

"Şu an evliler," dedi Bayan Bunyan. "Çocukları yok çünkü... şey, nedenini biliyorsunuz..."

Sonra ansızın Bayan Bunyan kendini tutamadı ve gözyaşları gözlüğünün ardından, yanaklarından aşağı süzüldü. On yıl önce yaşananların dehşeti sanki eski bir yara yeniden açılmış gibi birdenbire hortlamıştı.

"... Laing, Rhona'nın içine bıçak sokmuştu," diye fısıldadı Bayan Bunyan.

Yaşlı kadın, içine dert olan ama dostlarına söyleyemediği sırlarını bir doktorla ya da rahiple konuşurmuşçasına Strike'a anlattı. Kare biçimli siyah çantasının içinde el yordamıyla mendilini ararken Strike çarşaflara bulaşan kanı, Rhona'nın kendini kurtarmaya

çalışırken derisi soyulan bileğini anımsadı. İyi ki Bayan Bunyan, Strike'ın kafasının içini göremiyordu.

"İçine bıçak sokmuştu... ve onu... bilirsiniz... düzeltmeye çalıştılar..."

Önlerine iki tabak yemek konduğu sırada Bayan Bunyan derin, titrek bir soluk aldı.

Telaşla, çökmüş yanaklarını silerken ve gözlerine erişebilmek için gözlüğünü kaldırırken, "Ama o ve Ben tatillerde çok iyi vakit geçiriyorlar," diye fısıldadı. "Bir de... bir de Alman kurdu besliyorlar."

Strike kurt gibi acıkmış olsa da Rhona Laing'in başına gelenleri konuştuktan hemen sonra içi almadı.

"Rhona ile Laing'in bir bebekleri vardı, değil mi?" diye sordu Strike. Bebeğin susuz kalmış, kanlar içinde yatan annesinin yanı başındaki zayıf ağlamalarını hatırlayarak. "Şimdilerde on yaşında falan olmalı?"

"O... öldü," diye fısıldadı çenesinden yaşlar damlarken. "Uykusunda. Hep hastaydı. Donnie hapse girdikten iki gün sonra oldu. Ve o... Donnie hapisten telefon edip kızıma çocuğu onun öldürdüğünü, öldürdüğünü bildiğini söyledi ve dışarı çıktığında onu öldürmekle tehdit etti..."

Strike iri elini kısa süreliğine hıçkıran kadının omzuna koydu, sonra ayağa kalkıp onları ağzı bir karış açık izleyen genç barmene yaklaştı. Arkasındaki serçemsi yaratık için brendi fazla sert kaçardı. Strike'ın, Bayan Bunyan'dan biraz büyük olan Joan yengesi şarabı hep şifa niyetine içerdi. Strike da bunu düşünüp bir kadeh aldı ve yaşlı kadına götürdü.

"Alın. İçin bunu."

Gözyaşları tekrar akmaya başladı fakat sırılsıklam olan mendille bir süre yanaklarını kuruladıktan sonra titrek bir sesle, "Çok naziksiniz," dedi ve şarabı yudumladı. Hafif iç geçirdi ve bir domuzcuğunkini andıran kıpkırmızı gözleriyle ona gözlerini kırptı.

"Rhona'nın dairesine gittikten sonra Laing'in nereye kaybolduğuna dair fikriniz var mı?"

"Evet," diye fısıldadı. "Ben, şartlı tahliye ofisi aracılığıyla onun izini sürmeye çalıştı. Gateshead'e gitmiş galiba ama hâlâ orada mı bilmiyorum."

Gateshead. Strike internette bulduğu Donald Laing'i hatırladı. Gateshead'den Corby'ye mi taşınmıştı? Yoksa ikisi farklı adamlar mıydı?

"Her neyse," dedi Bayan Bunyan, "Rhona ve Ben'i bir daha hiç rahatsız etmedi."

"Bahse girerim etmemiştir," dedi Strike çatalını ve bıçağını alırken. "Adam polis... Ve bir de Alman kurdu demiştiniz, değil mi? Aptal değil ya."

Strike'ın sözlerinden cesaret alıp teselli bulan yaşlı kadın çekingen, gözü yaşlı bir tebessümle peynirli makarnasını yemeye başladı.

"Erken evlenmişler," diye yorumda bulundu Strike. Laing hakkında, arkadaşlarına ya da alışkanlıklarına dair ipucu verebilecek her şeyi duymak istiyordu.

Yaşlı kadın başını salladı, yutkunup konuştu.

"Hem de çok erken. Rhona onunla on beş yaşında görüşmeye başladı, bundan hiç hoşlanmıyorduk. Donnie Laing hakkında bazı şeyler duymuştuk. Genç bir kız, Young Farmers diskosunda Donnie'nin tacizine uğradığını söyledi. Ama sonra bir şey çıkmadı. Polis yeterli kanıt olmadığını açıkladı. Rhona'yı vazgeçirmeye çalıştık," diyerek iç geçirdi, "ama bu onu daha da kararlı kıldı. Rhona'mız hep kafasının dikine giderdi."

"Donnie daha o zaman tecavüzle suçlanmıştı, öyle mi?" diye sordu Strike. Balık ve patates kızartması mükemmeldi. Bar yavaş yavaş doluyordu. Buna memnun oldu çünkü barmenin dikkati başka tarafa kaymıştı.

Bayan Bunyan, Strike'ın kendi küçüklüğünden gayet iyi bildiği türden bağnaz küçük kasaba kibriyle, "Ah evet. Sorunlu bir aileden

geliyor," dedi. "Ağabeyleri sürekli kavga eder, başları polisle derde girerdi ama Donnie en kötüleriydi. Öz ağabeyleri onu sevmezlerdi. Gerçeği söylemek gerekirse annesinin bile onu pek sevdiğini sanmıyorum. Bir söylenti çıkmıştı," dedi yaşlı kadın ani bir özgüven patlaması yaşayarak, "babasının farklı olduğu söyleniyordu. Ebeveynleri sürekli kavga ediyorlardı ve annesi Donnie'ye gebe kaldığı sıralar ayrılmışlardı. Hatta bir polisle takıldığı bile söyleniyor. Aslı var mı bilmiyorum. Polis kendi yoluna gitti ve Bay Laing eve geri döndü ama Donnie'yi hiç sevmezdi, onu biliyorum. Hem de hiç sevmezdi. Donnie'nin ondan olmadığını bildiği için diyordu kimileri.

"En vahşileriydi. İri bir delikanlıydı. Yedilide genç takıma girdi..."

"Yedili mi?"

"Yedili ragbi," dedi yaşlı kadın. Ragbinin Melrose'da bir spordan çok din gibi görüldüğünü Strike'ın hemen idrak edememesine bu ufak tefek, kibar kadın bile şaşırmıştı. "Ama onu takımdan attılar. Disiplinsizlikten. Onun takımdan atılmasından bir hafta sonra *birileri* Greenyards'ı kazdı. Sahayı yani," diye ekledi İngiliz dedektifin gizemli cehaletine karşılık olarak.

Şarap etkisini gösteriyordu. Dili çözülen yaşlı kadının ağzından kelimeler patır patır dökülüyordu.

"Bunun üzerine o da boksa başladı. Tanrı vergisi bir yeteneği vardı, ah evet. Rhona onunla görüşmeye ilk başladığında (o on beş, Donnie on yediydi) bazıları bana onun o kadar da kötü bir çocuk olmadığını söyledi. Ah, evet," diye tekrarladı ve Strike'ın kuşkulu bakışlarına başını sallayarak karşılık verdi. "Yakından tanımayanlar ona aldanıverirlerdi. Donnie Laing istediğinde oldukça çekici olabiliyordu.

"Ama çekici mi değil mi bir de Walter Gilchrist'e sorun isterseniz. Walter sürekli geciktiği için onu çiftlikten kovdu ve sonrasında *birileri* ambarı ateşe verdi. Ama Donnie'nin yaptığını asla kanıtlayamadılar. Sahayı mahvedenin Donnie olduğunu da asla kanıtlayamadılar ama ben neye inanacağımı bilirim.

"Rhona bizi dinlemedi. Onu tanıdığını sanıyordu. Ona göre Donnie yanlış anlaşılıyordu, daha neler! Bizlerse önyargılı, dar kafalıydık. Donnie orduya katılmak istiyordu. Neyse kurtulduk, diye düşündüm. Giderse Rhona onu unutur dedim.

"Sonra geri döndü. Kızımı hamile bıraktı ama Rhona çocuğu düşürdü. Bana kızmıştı çünkü..."

Yaşlı kadın neden kızdığını söylemedi ama Strike tahmin edebiliyordu.

"...sonra bana küstü. Bir sonraki izninde onunla evlendi. Babasıyla beni düğüne çağırmadı," dedi. "Birlikte Kıbrıs'a gittiler. Ama kedimizi Donnie'nin öldürdüğünü biliyorum."

"Efendim?" diye araya girdi Strike. Şaşırmıştı.

"Onun yaptığını biliyorum. Onunla evlenmeden önce Rhona'yla son görüşmemizde ona korkunç bir hata yaptığını söylemiştik. O akşam Mırmır'ı bulamadık. Ertesi gün arka bahçede ölü vaziyette yatıyordu. Veteriner kedinin boğulduğunu söyledi."

Yaşlı kadının omzunun üstündeki plazma ekranda Dimitar Berbatov kırmızı formasıyla Fulham'a attığı golün sevincini yaşıyordu. Havada Sınır Alayı konuşmaları yankılanıyordu. Strike'ın sohbet arkadaşı ölümden ve kesip biçmekten bahsederken bardaklar tokuşturuluyor, çatal bıçak çınlıyordu.

"Onun yaptığını biliyorum, Mırmır'ı onun öldürdüğünü biliyorum," dedi hararetle. "Rhona'ya ve bebeğine yaptıklarına bakın. O bir şeytan."

El yordamıyla çantasını açıp bir tomar fotoğraf çıkardı.

"Kocam, *bunları neden saklıyorsun, yak gitsin,* der durur. Ama ben bir gün resimlerine ihtiyaç duyabileceğimizi düşündüm hep. İşte," dedi resimleri Strike'ın istekli ellerine teslim ederek. "Sizde kalsın. Gateshead. En son oraya gitmişti."

Daha sonra, yaşlı kadın gözyaşları ve teşekkürlerle ayrıldıktan sonra Strike hesabı ödeyip Millers'a, kasabada dolaşırken fark ettiği aile kasabına gitti. Orada, Londra'ya giden gece trenine binmeden

önce istasyonda bulabileceklerinden çok daha lezzetli olacağını düşündüğü geyik etli turtadan yedi.

Altın sarısı güllerin açtığı bir sokaktan otoparka dönen Strike'ın aklına yine o kuvvetli koldaki dövme geldi.

Vaktiyle, yıllar önce, tarım arazileriyle çevrili ve Eildon Tepesi'nin eteklerine kurulmuş bu güzel kasabaya ait olmanın Donnie Laing için bir anlamı vardı. Fakat disiplinle ve alın teriyle övünen bu yerde ne toprak işinde çalışabilmiş ne de takım oyununda dikiş tutturabilmişti. Hiçbir baltaya sap olamamıştı. Melrose ambar yakan, kedi boğan, ragbi sahasını kazıp mahveden Laing'i bünyesinden atmış, bunun üzerine o da çoğu adamın ya kurtuluşa erdiği ya da kaçınılmaz kaderiyle yüzleştiği yere, İngiliz ordusuna sığınmıştı. Ardından cezaevine girmiş, dışarı çıktığında evine dönmeye çalışmış ama kimse onu istememişti.

Donald Laing, Gateshead'de daha mı sıcak karşılanmıştı? Oradan Corby'ye mi geçmişti? Yoksa... diye düşündü Hardacre'ın Mini'sine yerleşen Strike, Londra'ya ve Strike'a uzanan yolculuğunda bunlar sadece birer durak vazifesi mi görmüştü?

17

The Girl That Love Made Blind[21]

Salı sabahı. Uzun ve zorlu bir gece geçiren Şey uykudaydı. Onun zerre kadar umurunda değildi ama umurundaymış gibi davranmak zorundaydı. Şey'i gidip uzanmaya ikna etmiş, derin ve düzenli nefes almaya başladığında onu bir süre izlemiş, elleriyle boğduğunu hayal etmişti: Şey'in gözleri açılıyor, nefes almak için debeleniyor, yüzü yavaş yavaş morarıyordu...

Şey'in uyanmayacağından emin olduğunda yatak odasından usulca çıkmış, ceketini giyip Sekreter'i bulmak için dışarı süzülmüştü. Bu, onu takip etmek için günlerdir yakaladığı ilk fırsattı fakat evinin yakınındaki durakta ona yetişememişti. Tek yapabileceği, Denmark Sokağı'nın ağzında oyalanmaktı.

Onu uzaktan gördü. O parlak, dalgalı, kızıl sarı saçları nerede olsa tanırdı. Kibirli karı dikkat çekmeyi seviyordu belli ki, yoksa o saçlarını ya örter ya kestirir ya da boyatırdı. Hepsi dikkat çekmek isterdi zaten, istisnasız. Tecrübeyle sabitti.

Genç kadın yaklaştıkça insanların ruh halini okumadaki kusursuz içgüdüsü ona bir şeylerin değiştiğini söyledi. Yürürken yere

21 (İng.) Gözü Aşktan Kör Olan Kız.

bakan Sekreter'in omuzları düşüktü, çantalarını, kahvelerini ve telefonlarını tutan etrafındaki diğer insanlara karşı kayıtsızdı.

Ters istikamette onun yanından geçti, o kadar yaklaştı ki o egzoz dumanı ve tozla kaplı, iğne atsan yere düşmez caddede olmasalardı parfümünün kokusunu bile alabilirdi. Bir trafik dubasından farksızdı ama. Niyeti onun yanından fark edilmeden geçmek olsa da bu onu biraz kızdırdı. Kayıtsızlığa tahammülü yoktu.

Öte yandan bir keşif yapmıştı. Sekreter saatlerce ağlamıştı. Kadınlar ağladığında nasıl göründüklerini bilirdi, daha önce defalarca görmüştü. Zırlarken hepsinin suratı şişer, kızarırdı. Mağduru oynamayı severlerdi. Sırf çenelerini kapamak için bile onları gebertebilirdi insan.

Dönüp Denmark Sokağı'na kadar onu izledi. Onun durumundaki kadınlar, daha az üzüntülü ya da korkmuş oldukları zamanlara kıyasla savunmasız olurlardı. Onun gibileri uzak tutmak için sürtüklerin normalde yaptıkları şeyleri yapmayı unuturlardı: parmaklarının arasına anahtar koymak, telefonu elinde tutmak, cebinde taciz alarmı taşımak, grup halinde yürümek. Bir tek güzel söze muhtaç hale gelir, dertleşecek birini ararlardı. O da Şey'i ağına bu yöntemle düşürmüştü zaten.

Sekreter, Denmark Sokağı'na saparken o da adımlarını hızlandırdı. Basın sekiz günlük beyhude bekleyişin ardından pes etmişti. Sekreter ofisin siyah kapısını açıp içeri girdi.

Dışarı çıkacak mıydı yoksa günü Strike'la mı geçirecekti? Düzüştüklerini umut ediyordu. Muhtemelen düzüşüyorlardı da. Ofiste sürekli baş başalardı. Aksi mümkün müydü sanki?

Bir kapı eşiğine girdi, bir gözü yirmi dört numaranın ikinci katında, telefonunu cebinden çıkardı.

18

I've been stripped, the insulation's gone.[22]
Blue Öyster Cult, "Lips in the Hills"

Robin'in, Strike'ın ofisine ilk adım attığı gün, nişanlı bir kadın olarak ilk sabahıydı. Bugün cam kapıyı açarken o sabahı hatırladı. Parmağındaki yeni safir yüzüğe bakarken ofisten hızla fırlayan Strike onu az kalsın metal merdivenden aşağı yuvarlamıştı.

Parmağında artık yüzük yoktu. Yüzüğün onca ay durduğu yerde sanki damgalanmış gibi bir hassasiyet hissediyordu. Şimdi yanında yedek kıyafet ve birkaç kişisel malzeme içeren küçük bir çanta taşıyordu.

Burada ağlayamazsın. Burada ağlamamalısın.

Her sabah ofise geldiğinde yaptığı işleri yapmaya koyuldu. Paltosunu çıkardı, el çantasıyla birlikte kapının arkasındaki askıya astı, ısıtıcıya su koyup çalıştırdı, çantasını Strike'ın göremeyeceği yere, masanın altına sakladı. Yaptığı şeyleri sürekli dönüp kontrol etti. Ruhu bedeninden ayrılmışçasına, buz gibi parmakları çantaların ve ısıtıcıların içinden geçen bir hayalet gibi hissediyordu.

Dokuz yıl süren bir ilişkiyi bitirmek dört gün sürmüştü. Artan düşmanlıkla, itiraf edilen kinlerle, karşılıklı suçlamalarla geçen dört gün. Geriye dönüp bakınca bazıları çok önemsiz görünüyordu. Land Rover, at yarışı, dizüstü bilgisayarını yanında götürme kararı.

22 (İng.) Soyuldum, artık zırhım yok.

Pazar günü, düğün arabalarının parasını kimin ailesinin ödeyeceği üzerine küçük bir ağız dalaşına girmişler ve konu oradan yine Robin'in maaşıyla alakalı bir tartışmaya dönüşmüştü. Pazartesi sabahı eve dönmek için Land Rover'a bindiklerinde birbirleriyle konuşmuyorlardı.

Sonra, dün akşam, West Ealing'deki evlerinde, her şeyi yerle bir edecek sismik felaketin öncü sarsıntıları olan, daha önceki bütün atışmalarına rahmet okutacak o patlayıcı tartışma yaşanmıştı.

Strike birazdan aşağı inerdi, onun üst katta dolaştığını duyabiliyordu. Robin sarsılmış ya da âciz görünmemesi gerektiğini biliyordu. Artık tamamen işine verecekti kendini. Ve bir de birinin dairesinde bir oda bulması gerekecekti zira Strike'tan aldığı maaş ancak bu kadarına yeterdi. Müstakbel ev arkadaşlarını düşünmeye çalıştı. Yurt günlerine geri dönmüş gibi olacaktı.

Şimdi bunları düşünme.

Çayı demlerken gelinliğini son kez denedikten hemen sonra satın aldığı Bettys çay poşetlerini getirmeyi unuttuğunu fark etti. Gelinliği düşünmek onu epey sarstı fakat irade gücüyle ağlama arzusunu bastırdı ve ofisten uzak kaldığı haftada cevaplayamadığı e-postalara bakmak üzere kupasını alıp bilgisayarın başına geçti.

Strike'ın İskoçya'dan gece treniyle daha yeni döndüğünü biliyordu. Ofise indiğinde de Robin kan çanağına dönen şiş gözlerinden bahsetmemek için lafı tren yolculuğuna getirecekti. Bu sabah dairesinden ayrılmadan evvel buz koyup soğuk suyla yıkayarak gözlerinin halini düzeltmeye çalışmış ancak o kadar da başarılı olamamıştı.

Kapıya doğru yöneldiğinde Matthew onun yolunu kesmeye çalışmıştı. O da berbat görünüyordu.

"Bak, konuşmamız gerek. Mutlaka konuşmalıyız."

Artık değil, diye düşündü Robin titreyen elleriyle sıcak çayı dudaklarına götürürken. *Artık yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim.*

Bu cesur düşünce, ansızın yanağından süzülen sıcak bir damla yaşla sarsıldı. Dehşet içinde o yaşı sildi, göz pınarlarının kuruduğunu sanıyordu. Ekrana döndü, faturasını isteyen bir müşteriye yanıt yazmaya başladı. Aklı bambaşka bir yerdeydi.

Merdivenden gelen ayak seslerini duyunca şöyle bir silkindi. Kapı açıldı. Robin bakışlarını kaldırdı. Ama orada duran Strike değildi.

Benliğini ilkel, içgüdüsel bir korku kapladı. Bu yabancının onun üzerinde neden böylesine bir etki yarattığını tahlil edecek vakit yoktu. Robin'in tek bildiği, adamın tehlikeli olduğuydu. Kapıya zamanında yetişemeyeceğini, taciz alarmının paltosunda kaldığını, en iyi silahının sol elinin birkaç santim uzağındaki keskin mektup açacağı olduğunu oracıkta düşünüvermişti.

Kafası tıraşlı adamın zayıf ve solgun yüzünde, geniş burnunun çevresinde birkaç çil vardı, ağzı geniş ve dudakları dolgundu. Bilekleri, parmakları ve boynu dövmeyle kaplıydı. Sırıtan ağzının bir tarafından altın bir diş parlıyordu. Üst dudağının ortasından elmacıkkemiğine doğru uzanan derin yara izi, ağzını yukarı doğru çekerek ona kalıcı bir Elvis gülüşü veriyordu. Bol bir kot pantolon ile eşofman üstü giymişti. Bayat tütün ve ot kokuyordu.

"N'aber?" dedi. İçeri girerken iki elinin de parmaklarını tekrar tekrar şıklattı. *Şık, şık, şık.* "Yalnız mısın?"

"Hayır," dedi Robin ağzı kupkuru. Adam daha fazla yaklaşmadan mektup açacağını almak istedi. *Şık, şık, şık.* "Patronum birazdan..."

Strike'ın sesi kapı eşiğinden, "Bıçakçı!" dedi.

Yabancı döndü. "Bunsen," dedi ve parmaklarını şıklatmayı bıraktı, elini uzatıp Strike'la yumruk tokuşturdu. "Nasılsın kardeşim?"

Yüce Tanrım, diye düşündü Robin rahat bir nefes alıp. Adamın geleceğini Strike ona neden söylememişti? Strike yüzünü görmesin diye dönüp e-postalarla meşgul olmaya başladı. Strike, Bıçakçı'yı kendi bürosuna götürüp aradaki kapıyı kaparken Robin onların konuşmalarından "Whittaker" sözcüğünü yakaladı.

Normal şartlarda içeride olup konuşulanları dinlemeyi isterdi. E-postayı yazmayı bitirince onlara kahve götürmeye karar verdi.

Ama önce, düşük maaşıyla aldığı oda parfümlerinden kaç tane sıkarsa sıksın kesif tuvalet kokusunun bir türlü gitmediği sahanlıktaki küçük lavaboda yüzüne soğuk su çarpmaya gitti.

Bu arada Strike da Robin'in görünüşü karşısında hayretler içinde kalmıştı. Yüzünü daha önce o kadar solgun, gözlerini o kadar şiş ve kırmızı hiç görmemişti. Bıçakçı'nın Whittaker hakkında vereceği bilgileri duyma hevesiyle masasına otururken aklından şu düşünce geçti: *Adi herif ona ne yaptı acaba?* Sonra bir an, tüm dikkatini Bıçakçı'ya vermeden önce Matthew'a yumruk attığını ve bundan keyif aldığını hayal etti.

"Niye bu kadar korkunç görünüyorsun, Bunsen?" diye sordu Bıçakçı masanın karşısındaki sandalyeye bir güzel yayılıp şevkle parmaklarını şıklatarak. Bu tik, yeniyetmeliğinde ortaya çıkmıştı. Strike onu durdurmaya kalkacak kişinin haline acırdı.

"Yorgunum," dedi Strike. "Birkaç saat önce İskoçya'dan döndüm."

"İskoçya'ya hiç gitmedim," dedi Bıçakçı.

Strike, Bıçakçı'nın hayatı boyunca Londra'nın dışına adım attığını sanmıyordu zaten.

"Ee, neler öğrendin?"

Bıçakçı parmak şıklatmayı kesip cebinden bir paket Mayfair marka sigara çıkarırken, "Sağda solda takılıyormuş," dedi. Ucuz çakmağıyla Strike'tan izin almadan bir tane yaktı. Strike da Benson & Hedges marka sigarasını çıkarıp çakmağı ödünç aldı. "Torbacısını gördüm. Moruğun dediğine göre Catford'daymış."

"Hackney'den ayrılmış mı?"

"Ardında klonunu bırakmadıysa ayrılmış olmalı Bunsen. Klon mu diye bakmadım. Bi' yüzlük daha uçlanırsan gidip bakarım ama."

Strike güldü. Bıçakçı'yı hafife alan çok büyük hata yapmış olurdu. Her türlü yasadışı maddeyi kullanmış birine benzediği için huzursuzluğu genellikle kafasının iyi olduğuna yorulurdu. Ne var ki iflah olmaz bir suçlu olsa da çalışma gününün sonunda pek çok iş adamından daha ayık ve uyanık olurdu.

Strike ona doğru bir defter uzatıp, "Adres var mı?" diye sordu.

"Henüz yok," dedi Bıçakçı.

"Çalışıyor mu?"

"Önüne gelene bir metal grubunun tur menajerliğini yaptığını söylüyor."

"Ama?"

"Karı satıyor," dedi Bıçakçı hiç istifini bozmadan.

Kapı çalındı.

"Kahve ister misiniz?" diye sordu Robin. Strike, onun yüzünü bilerek ışıktan kaçırdığını görebiliyordu. Gözü sol eline takıldı. Nişan yüzüğü yoktu.

"Yaşa," dedi Bıçakçı. "İki şekerli."

"Ben çay alayım, sağ ol," dedi Strike. Robin uzaklaşırken Almanya'da bir bardan aşırdığı eski teneke küllüğü almak için masanın çekmecesine uzandı. Bıçakçı sigarasının uzayan külünü yere silkmeden tablayı onun önüne itti.

"Kadın sattığını nereden biliyorsun?"

"Tanıdığım başka bir moruk var, onu o kaşarla o tanıştırmış," dedi Bıçakçı. Strike, kaşardan kastının fahişe olduğunu biliyordu. "Whittaker onunla yaşıyormuş. Gencecik. En fazla on sekiz."

"Anlıyorum," dedi Strike.

Dedektif olduğundan beri çeşitli yönlerden fahişelikle ilgilenmişti fakat bu seferki farklıydı. Bu sefer söz konusu olan, annesinin sevip birlikte olduğu, onun çocuğunu dünyaya getirdiği üvey babasıydı. Odada, pis kıyafetleri içinde Whittaker'ın leş gibi kokusunu neredeyse alabiliyordu.

"Catford," dedi Strike.

"Evet. İstersen araştırmaya devam ederim," dedi Bıçakçı tablayı görmezden gelip külü yere silkerek. "Ne kadar vereceksin Bunsen?"

Nükteli ama aynı zamanda onun parasız hiçbir işi halletmeyeceğini çok iyi bilen iki adamın ciddiyetiyle ücreti görüştükleri sırada Robin kahveyi getirdi. Yüzüne vuran ışıkta berbat görünüyordu.

Robin, Strike'ın sorgulayan gözlerini fark etmemiş gibi yaparak, "En önemli e-postaları gönderdim," dedi. "Şimdi çıkıp Platin'i halledeceğim."

Bu laf, Bıçakçı'nın epey ilgisini çektiyse de kimseden bir açıklama gelmedi.

Strike, Bıçakçı'nın orada olmamasını dileyerek, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Robin acınası bir tebessüm girişimiyle. "Sonra anlatırım."

Dış kapı kapanırken Bıçakçı merakla, "*Platin'i halledeceğim* derken?" diye sordu.

"Düşündüğün gibi değil," diyen Strike pencereden dışarı bakmak için arkasına yaslandı. Robin trençkotuyla binadan ayrıldı ve Denmark Sokağı'nın yukarısında gözden kayboldu. Karşıdaki gitar dükkânından çıkan balıkçı şapkalı iriyarı bir adam da Robin'le aynı istikamette ilerlemeye başladı fakat ona seslenen Bıçakçı tarafından Strike'ın dikkati çoktan dağılmıştı.

"Biri sana gerçekten bir bacak mı gönderdi Bunsen?"

"Evet," dedi Strike. "Kesti, paketledi ve bizzat teslim etti."

Öyle kolay kolay şaşırmayan Bıçakçı, "Hadi be," dedi.

Bıçakçı yerine getirdiği hizmetlerinden ötürü bir tomar nakitle ve Whittaker hakkında daha fazla bilgi getirme vaadiyle ofisten ayrıldıktan sonra Strike, Robin'i aradı. Robin telefonu açmadı fakat rahat konuşamayacağı bir yerdeyse bunda bir anormallik yoktu. Strike mesaj yazdı:

Buluşabileceğimiz bir yerde olduğunda haber ver

Sonra Robin'in boş koltuğuna oturup e-postalara bakmaya ve faturaları düzenlemeye koyuldu.

Ne var ki iki geceyi trende geçirdikten sonra odaklanmakta zorlandı. Beş dakika sonra cep telefonuna baktı fakat Robin'den cevap gelmemişti. Kalkıp kendine bir fincan çay yaptı. Fincanı du-

daklarına götürünce muhtemelen vedalaşırken Bıçakçı'nın elinden bulaşan hafif bir esrar kokusu burnuna çalındı.

Bıçakçı aslen Canning Town'luydu fakat yirmi yıl önce bir çete hesaplaşmasına karışan kuzenleri Whitechapel'da yaşıyorlardı. Bıçakçı'nın kuzenlerine yardım etme sevdası kendini Fulbourne Sokağı'nın sonunda kaldırım kenarında tek başına, ağzı ve yanağındaki derin kesikten oluk oluk kan akar vaziyette bulmasıyla neticelenmişti. Onu orada, sigara sarma kâğıdı almak için çıktığı gece gezmesinden dönen Leda Strike bulmuştu.

Kendi oğluyla yaşıt bir çocuğu yerde kanlar içinde yatarken yüzüstü bırakıp gitmek Leda için imkânsızdı. Oğlanın elinde kanlı bir bıçak tutmasının, etrafa lanetler yağdırmasının ve bariz şekilde uyuşturucu etkisinde olmasının bir önemi yoktu. Leda, kanlarını temizlediği Bıçakçı'yla sekiz yaşında annesi öldüğünden bu yana hiç ilgilenilmediği gibi ilgilendi. Delikanlı, polisin ona yapacaklarından korktuğu için yabancı kadının ambulans çağırmasına izin vermeyince (Bıçakçı, saldırganının uyluğuna bıçak saplamıştı) Leda kendince mümkün olan tek yola başvurdu ve onu gecekondusuna götürüp bizzat ilgilendi. Yara bantlarını derin kesiğin üzerine beceriksizce, dikiş atar gibi yapıştırdıktan sonra sigara külü dolu bir çorba yaptı ve şaşkın oğluna, Bıçakçı'nın uyuması için bir şilte bulmasını söyledi.

Leda, Bıçakçı'ya uzun zaman önce kaybettiği yeğeni gibi muamele etti. Karşılığında Bıçakçı da Leda'ya ancak sevgi dolu annesinin hatırasına tutunan yaralı bir çocuğun tapabileceği gibi taptı. İyileştikten sonra Leda'nın içten daveti üzerine canı her istediğinde onlara uğradı. Bıçakçı, onda kusur görmeyen belki de tek insan olan Leda'yla başka hiç kimseyle konuşamadığı gibi konuşmuştu hep. Ve annesine duyduğu saygıyı Strike'a da gösterdi. Birbirinden gündüz ve gece kadar farklı bu iki çocuğun arasındaki bağ, Leda'nın hayatındaki yeni unsuru çılgınca kıskanan ama ona, Strike'a hor davrandığı gibi davranmaktan kaçınan Whittaker'a karşı hissettikleri sessiz ama güçlü nefretle daha da pekişti.

Strike, Whittaker'ın Bıçakçı'da kendinin de muzdarip olduğu kusuru gördüğüne emindi: normal sınırları tanımamak. Whittaker,

yeniyetme üvey oğlu hakkında çok doğru bir tespitte bulunmuştu: Strike onu öldürmeyi arzuluyordu fakat hem annesini üzmek istemediğinden, hem kanunlara saygısından hem de geleceğini kararacak geri dönüşü olmayan bir hata yapmamaya kararlı olduğundan kendini frenliyordu. Oysaki Bıçakçı'nın kitabında bu tarz sınırlar yoktu. Bu dağınık aileyle uzun süre kalışı, Whittaker'ın giderek artan şiddet eğilimini gemliyordu.

Hatta Strike'a gönül rahatlığıyla üniversiteye gidebileceğini hissettiren de Bıçakçı'nın gecekondudaki düzenli varlığıydı. Bıçakçı'yı bırakıp gittiğinde en çok korktuğu şeyi kelimelere dökememiş ama Bıçakçı onu anlamıştı.

"Takma kafanı Bunsen. Takma kafanı dostum."

Ne var ki her zaman gecekonduda olamıyordu. Leda'nın öldüğü gün, Bıçakçı muntazam olarak hallettiği uyuşturucu satıcılığıyla ilgili işlerden birinin peşindeydi. Strike bir sonraki buluşmalarında Bıçakçı'nın kederini, vicdan azabını, tutamadığı gözyaşlarını asla unutamazdı. Bıçakçı, Kentish Town'da bir kilo birinci sınıf Bolivya kokaini için pazarlık yaparken Leda Strike pis şiltenin üzerinde yavaş yavaş can vermişti. Otopsi bulgularına göre Leda diğer gecekondu sakinleri onu derin uykusundan uyandırmaya çalışmadan altı saat evvel nefes almayı bırakmıştı.

Tıpkı Strike gibi Bıçakçı da ilk andan itibaren onu Whittaker'ın öldürdüğüne inanmıştı. Kederi ve intikam arzusu öylesine şiddetliydi ki Whittaker, Bıçakçı ona ulaşamadan gözaltına alındığı için sevinebilirdi bile. Hayatında eroine el sürmemiş anaç bir kadını anlatmak için tanık kürsüsüne çıkarılan Bıçakçı, "O herif yaptı!" diye haykırmış, bariyerin üstünden atlayıp Whittaker'a doğru hamle yapmaya çalışmış ve karga tulumba mahkeme salonundan çıkarılmıştı.

Deşildiğinde ağzında acı bir tat bırakan geçmişte gömülü bu hatıraları zihninden kovan Strike sıcak çayından bir yudum alıp tekrar cep telefonuna baktı. Robin'den hâlâ haber yoktu.

19

Workshop of the Telescopes[23]

Sekreter'in aklının başka yerde, dalgın olduğunu o sabah onu görür görmez anlamıştı. Şimdi Londra Ekonomi Üniversitesi öğrencilerine hizmet veren büyük öğrenci lokantası Garrick'te pencere kenarında oturuyordu. Bugün makyajsızdı. Kırmızı gözleri şiş, yüzü solgundu. Yanına gidip otursa aptal karı farkına bile varmazdı muhtemelen. Birkaç masa ötede dizüstü bilgisayarında çalışan gümüş saçlı şıllığa odaklandığı için dikkatini erkeklere veremezdi. Ona göre hava hoştu. Çok geçmeden nasılsa onu fark edecekti. Ve o, Sekreter'in bu dünyada gördüğü son kişi olacaktı.

Bugün Yakışıklı Çocuk olmasına gerek yoktu. Üzgün olduklarında onları asla baştan çıkarma niyeti gütmezdi. Böyle zamanlarda, ihtiyaç duyulan dost, babacan yabancı rolüne soyunurdu. *Bütün erkekler öyle değildir canım. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Sana eşlik etmeme izin ver. Hadi, seni evine bırakayım.* Sikin olduğunu unutturabilirsen onlara her istediğini yapabilirdin.

Kalabalık lokantaya girdi, tezgâhın önünde oyalandı, kahve aldı ve kendine Sekreter'i arkadan izleyebileceği bir köşe buldu.

23 (İng.) Teleskop atölyesi.

Nişan yüzüğü parmağında değildi. Bu ilginçti işte. Zaman zaman omzunda taşıdığı, zaman zaman masaların altına sakladığı çantasına yeni bir ışık vuruyordu. Ealing'deki daireden başka bir yerde mi kalmayı planlıyordu? Bir kerecik olsun tenha bir sokağa, kötü aydınlatmalı bir kestirmeye, ıssız bir alt geçide sapar mıydı ki?

İlk kez öldürdüğünde de öyle olmuştu. Bütün mesele doğru anı yakalamaktı. O deneyimin slayt gösterisi gibi her karesini hatırlıyordu çünkü çok heyecan verici ve yeniydi. O günden beri bunu bir sanata dönüştürmüş, bir oyun gibi oynamaya başlamıştı.

İlk kurbanı balıketli ve esmerdi. Arkadaşı, bir müşterinin arabasına binip gitmişti. Arabadaki adam o akşam hayatta kalacak kadını seçtiğinden habersizdi.

O ise bu esnada cebinde bıçağıyla caddede arabasıyla dolaşıyordu. Kadının yalnız ama tamamen yalnız olduğunu kesinleştirince kaldırıma yanaşmış ve pencereden onunla konuşmak için yolcu koltuğunun üzerine eğilmişti. Ağzı kupkuruydu. Fiyatta anlaşınca kadın arabaya binmişti. Sokak lambalarının da, yoldan geçenlerin de rahatsız edemeyeceği yakınlardaki bir çıkmaz sokağa gitmişlerdi.

İstediğini elde ettikten sonra, kadın doğrulurken, daha fermuarını bile çekmeden yumruğu indirmişti. Dengesini kaybeden kadın başını arabanın camına çarpmıştı. Kadının sesini çıkarmasına fırsat vermeden de bıçağı çekmişti.

Bıçak kadının etine saplanırken, kanının sıcaklığı onun ellerine akarken çığlık bile atamayan kadın inleyip koltuğa yığılmış, o da tekrar tekrar bıçağı batırmıştı. Boynundaki altın kolyeyi koparmıştı. Nihai ganimeti, yani ondan bir parça almayı ise o sırada düşünmemişti. Onun yerine kadın yanı başında can çekişirken ellerini elbisesine silmekle yetinmişti. Korku ve mutluluktan titreyerek sokaktan geri geri çıkmış, hız sınırına azami dikkat ederek ve birkaç saniyede bir dikiz aynasına bakarak, yanı başındaki cesetle arabasını şehrin dışına sürmüştü. Daha birkaç gün önce kontrol ettiği bir yer vardı. Issız taşranın ortasında otların bürüdüğü bir çukur. Kadını çukura yuvarladığında tok bir *güm* sesi gelmişti.

Diğer birkaç eşyanın yanı sıra kolyeyi hâlâ saklıyordu. Bunlar onun hazinesiydi. Peki Sekreter'den ne alabilirdi acaba?

Yakınındaki bir Çinli oğlan, tabletinde bir şeyler okuyordu. *Davranış Ekonomisi.* Psikolojik zırvalıklar. Vaktiyle bir psikoloğa görünmüştü. Daha doğrusu buna zorlanmıştı.

"Bana annenden bahset."

Ufak tefek kel adam esprilere konu olan o klişe lafı gerçekten söylemişti. Psikologlar sözde zeki olurlar. Aptal adama sırf eğlencesine annesinden bahsetmişti. Soğukkanlı, kötü, kaçık bir karı demişti. Onun doğumu annesi için bir külfet, bir utanç kaynağı olmuştu. Sağmış, değilmiş umurunda değildi.

"Peki baban?"

"Babam yok," demişti.

"Onu hiç görmedin yani?"

Sessizlik.

"Kim olduğunu bilmiyor musun?"

Sessizlik.

"Yoksa ondan hoşlanmıyor musun?"

Tek kelime etmedi. Oynamaktan sıkılmıştı. Böyle tuzaklara ancak beyinsiz insanlar düşerdi ama uzun zaman önce fark etmişti ki çoğu insan gerçekten beyinsizdi.

Her halükârda gerçeği söylemişti, babası yoktu. O rolü dolduran adam, onu her Allah'ın günü hırpalayan "sert ama adil" adam ona babalık etmemişti. Aile onun için şiddet ve reddedilme demekti. Aynı zamanda hayatta kalmayı ve kurnazlığı da evde öğrenmişti. Çocukken mutfak masasının altında saklanırken bile üstün olduğunu biliyordu. Evet, devasa yumruğu ve öfkeli suratıyla ona saldıran pislikten üstün olduğunu o zaman bile biliyordu...

Sekreter, çantasına koyduğu dizüstü bilgisayarıyla restorandan ayrılan gümüş saçlı sürtüğün peşinden kalktı. O da kahvesini başına dikip takibe koyuldu.

Sekreter bugün çok kolay bir avdı, hem de çok! Bütün tedbiri elden bırakmıştı. Dikkatini platin saçlı kaltağa vermekte bile zorlanıyordu. İkisiyle birlikte aynı trene bindi. Sekreter'e sırtı dönüktü ama bir grup Avustralyalı turistin kollarının arasından onun camdaki aksini izledi. Trenden inerken arkasından kalabalığa karışmak onun için çocuk oyuncağıydı.

Üçü arka arkaya yürüyorlardı: gümüş saçlı sürtük, Sekreter ve o. Merdivenlerden sonra kaldırıma çıktılar, Spearmint Rhino'ya doğru ilerlediler... Daha şimdiden eve geç kalmıştı ama buna karşı koyamıyordu. Sekreter bugüne kadar karanlıkta hiç dışarıda kalmamıştı, dahası nişan yüzüğünün olmayışı ve sırt çantası karşı konulmaz bir fırsata delalet ediyordu. Şey'e bir bahane uyduruverirdi artık.

Gümüş saçlı sürtük kulübün içinde gözden kayboldu. Sekreter yavaşlayıp kaldırımda kararsızca oyalandı. O ise cep telefonunu çıkardı ve karanlık bir kapı eşiğine girip Sekreter'i izledi.

20

I never realized she was so undone.[24]

Blue Öyster Cult, "Debbie Denise"

Lyrics by Patti Smith

Robin hava karardıktan sonra dışarıda kalmayacağına dair Strike'a verdiği sözü unutmuştu. Hatta farların yanından geçip gittiğini ve mağaza vitrinlerinin aydınlatıldığını fark edene kadar güneşin battığını bile anlamamıştı. Platin bugün düzenini değiştirmişti. Normalde kot pantolon, topuklu çizme ve püsküllü ceketle sokaklarda gezinmek yerine tanımadığı adamlara yarı çıplak dans etmek için Spearmint Rhino'ya birkaç saat önce gelirdi. Muhtemelen vardiyasını değiştirmişti ama birazdan sağ salim direğin etrafında dönüyor olurdu. Geriye tek bir sorun kalıyordu: Robin geceyi nerede geçirecekti?

Cep telefonu paltosunun cebinde gün boyu titremişti. Matthew otuzdan fazla mesaj göndermişti.

Konuşmalıyız.

Beni ara, lütfen.

Robin, benimle konuşmazsan hiçbir sorunu çözemeyiz.

24 (İng.) O kadar perişan olduğunu hiç fark etmemişim.

Günün ilerleyen saatlerinde Robin sessizliğini korumaya devam edince Matthew aramaya başlamıştı. Sonra mesajlarının tonu değişmişti.

Robin, seni seviyorum biliyorsun.

Keşke olmasaydı. Keşke değiştirebilsem ama yapamam.

Benim sevdiğim sensin, Robin. Seni hep sevdim ve seveceğim.

Mesajlarına karşılık vermemiş, telefonlarını açmamış, onu aramamıştı. Tek bildiği, en azından bu akşam dairesine gitmeye dayanamayacağıydı. Yarın, öbür gün ne olur bilmiyordu. Karnı acıkmış, yorulmuş ve her yanı uyuşmuştu.

İkindiye doğru Strike da en az Matthew kadar onu sıkboğaz eder olmuştu.

Neredesin? Ara beni lütfen.

Ona mesaj yollamıştı çünkü onunla konuşmayı da göze alamamıştı.

Şu an konuşamıyorum. Platin işte değil.

Strike'la aralarında daima belli bir duygusal mesafe vardı. Strike ona karşı kibar davranırsa dayanamayıp ağlamaktan, onun bir asistanda görmek istemeyeceği türden zayıflığını açığa vurmaktan korkuyordu. Ellerinde neredeyse hiç iş kalmamıştı ve bacağı gönderen adamın saldırma tehlikesi söz konusuyken, ona evde oturmasını söylemesi için Strike'ın eline bir neden daha vermemeliydi.

Strike, Robin'in cevabından tatmin olmamıştı.

En kısa sürede ara.

Bu mesajı görmezden gelmişti. Strike mesajı gönderdiğinde metro yakınlarında olduğunu ve hemen sonrasında da Platin'in peşinden trenle Tottenham Court Road'a giderken telefonu çekmediği için mesajı alamadığını söyleyebilirdi pekâlâ. İstasyondan çıkarken Robin, Strike'tan bir cevapsız arama daha gördü. Ayrıca Matthew bir mesaj daha göndermişti.

> Bu akşam eve gelip gelmeyeceğini bilmek istiyorum. Senin için endişeleniyorum. Hiç değilse hayatta olduğunu söylemek için bir mesaj at, tek istediğim bu.

"Ah, kendini bir şey sanma hemen," diye mırıldandı Robin. "Senin için kendimi ne diye öldüreyim."

Spearmint Rhino'nun girişindeki ışıkların aydınlığında, tuhaf şekilde tanıdık gelen, takım elbiseli, göbekli bir adam Robin'in yanından geçti. Çift Dikiş'ti bu. Adamın küstahça sırıttığını sandı. Yoksa Robin'e mi öyle gelmişti?

Kız arkadaşının başka adamlara dans edişini izlemek için içeri mi giriyordu? Cinsel hayatının belgelenmesinden heyecan mı duyuyordu? Ne tuhaf bir adamdı ama!

Robin başını çevirdi. Bu akşam ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Yüz adım ötede, bir kapı eşiğinde duran balıkçı şapkalı bir adam telefonda tartışıyor gibiydi.

Platin'in ortadan kaybolmasıyla Robin kendini boşlukta hissediyordu. Nerede uyuyacaktı? Orada kararsız dikilirken bir grup genç adam kasten yanından, çok yakınından geçti. İçlerinden biri çantasına değdi. Bira kokusu aldı.

"Kostümünü içeride mi bıraktın tatlım?"

Kucak dansı kulübünün önünde durduğunu fark etti. Strike'ın ofisinin istikametine gayriihtiyari döndüğünde telefonu çaldı. Daha düşünmeden telefonu açmış bulundu.

Strike'ın öfkeli sesi, "Hangi cehennemdeydin?" diye kulağına ulaştı.

Robin daha arayanın Matthew olmadığına sevinemeden Strike çıkıştı: "Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım. Neredesin?"

Robin, hâlâ gülen adamlardan hızla uzaklaşarak, "Tottenham Court Road'dayım," dedi. "Platin kulübe daha yeni girdi ve Çift..."

"Hava karardıktan sonra dışarıda durmayacaksın dememiş miydik?"

"Etraf epey aydınlık ama," dedi Robin.

Bu civarda daha önce gözüne ilişen bir otel var mıydı diye hatırlamaya çalıştı. Temiz ve ucuz bir yere ihtiyacı vardı. Ucuz olmalıydı zira müşterek hesaptan para çekiyordu. Koyduğundan fazlasını harcamamaya kararlıydı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Strike biraz daha sakin.

Robin'in boğazına bir yumru oturdu. "İyiyim," dedi kendini olabildiğince zorlayarak. Strike'ın istediği gibi olmaya, profesyonel olmaya çalışıyordu.

"Ben hâlâ ofisteyim," dedi Strike. "Tottenham Court Road'dayım mı demiştin?"

Gergin, soğuk bir sesle, "Kapatmam lazım, kusura bakma," dedi ve kapattı.

Ağlama korkusu o kadar baskın gelmişti ki aramayı sonlandırmak zorunda kalmıştı. Strike'ın buluşmayı teklif etmek üzere olduğunu sanıyordu. Eğer buluşurlarsa ona her şeyi anlatırdı ki bunu yapmamalıydı.

Ansızın gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Ondan başka kimsesi yoktu. İşte! Sonunda bunu kendine itiraf etmişti. Hafta sonları birlikte yemek yedikleri, ragbi izlemeye gittikleri insanlar hep Matthew'un dostları, Matthew'un meslektaşları, Matthew'un üniversite arkadaşlarıydı. Kendine ait olarak sadece Strike vardı.

Gözlerini ve burnunu paltosunun koluyla silerek, "Yüce Tanrım," dedi.

O sırada, "İyi misin tatlım?" diye seslendi dişsiz bir dilenci kapı eşiğinden.

Bar çalışanlarının onu tanıması, kadınlar tuvaletinin yerini bilmesi ve Matthew'un hiç gitmediği bir yer olması dışında neden Tottenham'a geldiğini bilmiyordu. Tek istediği, kalacak ucuz yerler bakabileceği sakin bir köşeydi. Ayrıca hiç huyu olmadığı halde canı içki içmek istiyordu. Tuvalette yüzüne soğuk su çarptıktan sonra kendine bir kadeh kırmızı şarap aldı, bir masaya geçip tekrar telefonunu çıkardı. Strike bir kez daha aramıştı.

Bardaki adamlar ona bakıyorlardı. Nasıl göründüğünün farkındaydı. Çantası yanı başında, gözü yaşlı ve yalnızdı. Eh, elinden bir şey gelmiyordu. Telefonuna, **Tottenham Court civarındaki oteller**, diye yazdı ve sonuçların belirmesini bekledi. Beklerken neredeyse bomboş mideyle şarabını biraz fazla hızlı içti. Ne kahvaltı yapmış ne öğle yemeği yemişti. Platin'in çalıştığı öğrenci kafeteryasında atıştırdığı bir paket kraker ve elma dışında ağzına tek lokma koymamıştı gün boyu.

High Holborn'da bir otel vardı, işini görürdü. Geceyi nerede geçireceğini bilmek biraz olsun içine su serpmişti. Bardaki adamlarla göz göze gelmemeye özen göstererek bir kadeh daha şarap almaya gitti. Belki de annemi aramalıyım, diye düşündü ansızın, ama bunun üzerine tekrar gözleri doldu. Linda'nın sevgisiyle ve hüsranıyla henüz yüzleşemezdi.

Balıkçı şapkalı, cüsseli bir adam içeri girdi fakat Robin barda pusuya yatmış adamların hiçbirine en ufak bir ümit vermemek için tüm dikkatini parasının üstüne ve şarabına vermişti.

İkinci şarap kadehinden sonra iyiden iyiye gevşedi. Strike'ın tam da bu barda ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğunu hatırladı. Sadece o akşam kendisiyle ilgili kişisel bilgiler paylaşmıştı. Belki de bu yüzden buraya geldim, diye düşündü Robin gözlerini tepedeki renkli cam kubbeye kaldırarak. Burası sevdiğin insanın seni aldattığını öğrendiğinde içmeye gittiğin bardı.

"Yalnız mısınız?" dedi bir erkek sesi.

"Birini bekliyorum," dedi Robin.

Baktığında adamı hafifçe bulanık gördü. Açık mavi gözlü, sarışın, sırım gibiydi. Ve ona inanmadığını görebiliyordu.

"Sizinle bekleyebilir miyim?"

O anda tanıdık bir ses, "Hayır, bekleyemezsin," dedi.

Strike gelmiş, devasa cüssesi, çatık kaşlarıyla ters ters yabancıya bakıyordu. Adam gönülsüzce bardaki arkadaşlarının yanında döndü.

"Burada ne işin var?" diye sordu Robin. İki kadeh şaraptan sonra dilinin uyuşmuş ve ağırlaşmış olmasına şaşırdı.

"Seni arıyorum," dedi Strike.

"Burada olduğumu nereden bildin?"

"Ben bir dedektifim. Bunlardan kaç tane içtin?" diye sordu Strike, Robin'in şarap kadehine bakarak.

"Sadece bir tane," diye yalan söyledi Robin. Bunun üzerine Strike ona bir kadeh daha şarap ve kendine de bira almak için bara gitti. Siparişini verirken balıkçı şapkalı iriyarı bir adam dışarı çıktı fakat Strike'ın gözü, Robin'e dik dik bakmakta olan ve içkileriyle Robin'in karşısına oturana kadar da ona bakmayı sürdüren sarışın adamın üzerindeydi.

"Neler oluyor?"

"Yok bir şey."

"Bırak şimdi. Berbat görünüyorsun."

"Sağ ol," dedi Robin şarabından koca bir yudum alıp. "Moralim yerine geldi."

Strike güldü.

"Neden o çantayı bütün gün yanında taşıdın?" diye sordu. Cevap alamayınca da, "Nişan yüzüğün nerede?" dedi.

Robin yanıt vermek için ağzını açtı ama içinde kabaran hain bir ağlama arzusu sözcükleri boğazında bıraktı. Kısa bir iç çekişin ve bir yudum daha şarabın ardından, "Artık nişanlı değilim," dedi.

"Neden?"

"Senden bunu duymak tuhaf."

Sarhoşum ben, diye düşündü Robin kendini, kendi bedeninin dışından izlermiş gibi. *Şu halime bak. İki buçuk kadeh şarapla kafayı buldum, açım, uykusuzum.*

"Nesi tuhaf?" diye sordu Strike kafası karışmış halde.

"Hani kişisel şeylerden konuşmayız... konuşmazsın ya, o bakımdan."

"Hatırlıyorum da tam da bu barda sana bütün sırlarımı dökmüştüm."

"Bir kez," dedi Robin.

Strike, al yanaklarından ve ağırlaşan konuşmasından Robin'in ikinci kadehini içmediğini anladı. Hem neşeli hem endişeli, "Bence bir şeyler yemen lazım," dedi.

"Ben de tam böyle demiştim sana," diye karşılık verdi Robin, "o akşam sen şeyken... ve kebap yemiştik. Ama ben," dedi vakarlı bir sesle, "kebap istemiyorum."

"Peki," dedi Strike, "burası Londra. Kebap dışında bir şeyler bulabiliriz herhalde."

"Patates cipsini severim," dedi Robin. Strike da gidip aldı.

"Neler oluyor?" diye tekrarladı Strike geri döndüğünde. Robin'in cips paketini açma girişimini birkaç saniye izledikten sonra paketi alıp kendi açtı.

"Yok bir şey. Bu akşam otelde kalacağım, hepsi bu."

"Otel."

"Evet. Bir tane bulmuştum... şeyde..."

Kapalı telefonuna bakınca dün akşam şarj etmeyi unuttuğunu fark etti.

"Yerini hatırlamıyorum," dedi. "Boş ver beni, ben iyiyim," diye ekledi burnunu silebileceği bir şey bulmak için çantasını el yordamıyla karıştırırken.

"Evet," dedi Strike ağır ağır, "seni böyle gördüm ya içim rahatladı."

"Ben *iyiyim*," dedi şiddetle. "Yarın her zamanki gibi ofiste olacağım, merak etme."

"İş için mi seni bulmaya geldim sanıyorsun?"

"Kibarlık etme!" diye homurdandı yüzünü mendiline gömüp. "Hiç kaldıramayacağım. Kendin ol!"

"Nasılmışım peki ben?" diye sordu Strike. Kafası karışmıştı.

"So... somurtkansın ve az... az konuşu..."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Belli bir konu yok," diye yalan söyledi. "Düşündüm de... profesyonellikten uzaklaşmayalım."

"Matthew'la aranda ne oldu?"

"Elin'le senin aranda ne oluyor?" diye karşılık verdi.

"Bunun ne alakası var şimdi?" diye sordu hayretler içinde.

"Aynı şey," dedi belli belirsiz, üçüncü kadehini başına dikerek. "Bir tane daha istiyorum..."

"Bu sefer alkolsüz bir şey içiyorsun."

Robin onu beklerken tavanı inceledi. Bazı tiyatro sahneleri resmedilmişti. Titania, perilerin arasında zıplıyordu.

Geri dönüp yerine oturan Strike, "Elin'le işler yolunda," dedi. Robin'in dilini çözmek için karşılıklı bilgi alışverişinin en iyi yol olduğuna karar vermişti. "Bana uyuyor, ilişkiyi gizli tutmaktan rahatsız değilim. Fazla yaklaşmamı istemediği bir kızı var. Sorunlu boşanma."

"Ah," dedi Robin kola bardağının üzerinden göz kırparak. "Nasıl tanıştınız?"

"Nick ve Ilsa aracılığıyla."

"Onu nereden tanıyorlar?"

"Tanımıyorlar. Parti vermişlerdi ve Elin kardeşiyle gelmişti. Kardeşi doktor, Nick'le aynı hastanede çalışıyor. Nick de Ilsa da daha önce Elin'le karşılaşmamışlardı."

"Ah," dedi Robin tekrar.

Strike'ın mahrem dünyasına göz atma şansı bulduğu bu anda kendi dertlerini kısa süreliğine de olsa unutmuştu. Son derece normal, son derece sıradandı! Bir partiye gitmiş ve güzel sarışınla konuşmayı başarmıştı. Kadınlar Strike'tan hoşlanırdı, birlikte çalıştıkları zaman zarfında fark etmişti bunu. Robin ise yanında çalışmaya ilk başladığında onu çekici bulmamıştı. Matthew'dan çok farklıydı.

"Ilsa, Elin'i seviyor mu?" diye sordu Robin.

Strike bu ani sezgiden etkilenmişti.

"Şey... galiba evet," diye yalan söyledi.

Robin kolasını yudumladı.

"Pekâlâ," dedi Strike sabırsızlığına güçlükle gem vurarak. "Sıra sende."

"Ayrıldık," dedi Robin.

Sorgulama teknikleri ona sessiz kalmasını söyledi. Bir dakika kadar sonra da kararında haklı çıktı.

"Bana... bir şey söyledi," dedi. "Dün akşam."

Strike bekledi.

"Ve bunun geri dönüşü yok. Bunu affedemem."

Robin solgun ve sakindi fakat Strike sözcüklerin ardındaki kederi neredeyse hissedebiliyordu. Yine de bekledi.

"Başka bir kadınla yatmış," dedi alçak, gergin bir sesle.

Bir duraksama oldu. Cips paketini aldı, içindekilerin bittiğini görünce masanın üstüne bıraktı.

"Siktir," dedi Strike.

Şaşırmıştı; Matthew'un başka bir kadınla yatmasına değil de bunu itiraf etmesine. Yakışıklı ve genç muhasebeci, onda işine geldiği gibi yaşamayı ve icabında hayatını bölümlere ayırıp sınıflandırmayı bilen bir adam izlenimi uyandırmıştı.

"Hem de sadece bir kere de değil," dedi Robin gergin sesiyle. "Aylardır yapıyormuş bunu. İkimizin de tanıdığı biriyle. Sarah Shadlock'la. Üniversiteden eski bir arkadaşı."

"Tanrım," dedi Strike. "Çok üzüldüm."

Robin'in acı çekmesine gerçekten üzülmüştü. Öte yandan bu itiraf, içinde bazı başka duyguları (genellikle sıkı denetim altında tuttuğu, tehlikeli ve yanlış saydığı duyguları) uyandırmış, kısıtlayıcı zincirlerini sınamalarına yol açmıştı.

Sakın aptallık etme, dedi kendi kendine. *Öyle bir şey asla olamaz. Bu her şeyi mahveder.*

"Bunu sana neden söyledi?" diye sordu Strike.

Robin cevap vermedi ama o sahneyi tüm netliğiyle hatırladı.

Manolya rengin hâkim olduğu oturma odaları, öyle öfkeli bir çift için fazla küçüktü. Matthew'un istemediği Land Rover'la ta Yorkshire'dan gelmişlerdi. Yolda Matthew kızgın bir anında Strike'ın Robin'e asılmasının an meselesi olduğunu ve dahası Robin'in bu girişimi memnuniyetle karşılayacağına inandığını dile getirmişti.

"O benim arkadaşım, hepsi bu!" diye haykırmıştı ucuz kanepelerinin yanından Matthew'a. Hafta sonu valizleri henüz holde duruyordu. "Bacağının kesik olmasından *tahrik olduğumu* ima etmen..."

"O kadar safsın ki!" diye bağırmıştı genç adam. "Seni yatağa atmaya çalışana kadar arkadaşındır Robin..."

"Bu hükmü kime göre veriyorsun? Sen hangi iş arkadaşına asılmak için fırsat kolluyorsun?"

"Tabii ki fırsat falan kollamıyorum, ama sen ona o kadar hayransın ki... O bir erkek ve bütün gün ofiste sadece ikiniz varsınız..."

"O benim arkadaşım, tıpkı senin Sarah Shadlock'un *arkadaşı* olduğun gibi. Sen hiç..."

Robin görmüştü. Daha önce fark etmediği bir ifade Matthew'un suratından gölge gibi geçti. Çıkık elmacıkkemiklerinden, temiz çenesinden, yıllarca hayran olduğu ela gözlerinden suçluluk akıyordu.

"...yapmadın değil mi?" dedi Robin. Ses tonuna ansızın bir merak yerleşmişti. "Yapmadın, *değil mi?*"

Matthew gereğinden fazla duraksadı.

"Hayır," demişti durdurulan filmin birdenbire başlaması gibi zorla. "Elbette yapma..."

"Yaptın," dedi. "Onunla yattın."

Robin suratından anlayabiliyordu. Matthew, kadın-erkek ilişkilerine inanmıyordu çünkü hiç öyle bir ilişkisi olmamıştı. O ve Sarah birlikte olmuşlardı.

"Ne zaman?" diye sormuştu. "Yoksa... *o zaman* mı?"

"Hayır..."

Yenildiğini bilen, hatta yenilmek isteyen bir adamın cılız itirazını duydu. Dün geceden beri bir düşünce aklından hiç çıkmamıştı: Matthew, Robin'in bunu bilmesini istemişti.

Robin'in suçlayıcıdan ziyade şaşkın, tuhaf sakinliği, Matthew'u her şeyi anlatmaya itmişti. Evet, *o zaman* olmuştu. Matthew kendini çok kötü hissediyormuş, hep de hissetmiş... Ama o ve Robin o sıralar birlikte olmuyorlarmış ve bir gece Sarah onu teselli ederken işler kontrolden çıkıvermiş...

"Seni *teselli* mi ediyordu?" diye tekrarlamıştı Robin. Nihayet o zaman artık öfkelenmiş, üzerindeki şaşkınlık halini atmıştı. "*O* mu seni teselli ediyordu?"

"Benim için de zor bir dönemdi, biliyorsun!" diye bağırmıştı Matthew.

Robin zihnini arındırmaya çalışarak başını iki yana bilinçsizce salladı fakat bu hatıralar yüzünü pembeleştirmiş, göz pınarlarını doldurmuştu.

"Ne demiştin?" diye sordu Strike'a şaşkın.

"Ona bunu itiraf ettiren neydi diye sormuştum."

"Bilmem. Tartışıyorduk. Ona göre..." Derin bir nefes aldı. Boş mideyle yarım şişe şarap içince Matthew'un dürüstlüğü ona da geçiyordu. "Senin ve benim sadece arkadaş olduğumuza inanmıyor."

Strike buna şaşırmadı. Matthew'un ona her bakışında şüphe, her tatsız yorumunda güvensizlik sezinlemişti.

"Sonra," diye devam etti Robin gergin bir sesle, "bizim sadece arkadaş olduğumuzu, ayrıca onun da platonik bir arkadaşı olduğunu belirttim, sevgili Sarah Shadlock yani. Sonra her şeyi itiraf etti. Ben evdeyken o ve Sarah üniversitede birlikte... birlikte olmuşlar."

"O kadar uzun zaman önce mi?" dedi Strike.

"Yedi yıl önce diye görmezden mi gelmeliyim sence?" diye sordu Robin. "O günden beri yalan söylemişse ve onu sürekli görsek bile mi?"

"Ben sadece şaşırdım," dedi Strike duygusuzca. Bir tartışmanın içine çekilmek istemiyordu. "Bunca zaman sonra itiraf etmesi tuhaf geldi."

"Ah," dedi Robin. "Utanmış gibiydi. Yani o zaman böyle bir şey olduğu için."

"Üniversitedeyken mi?" dedi Strike, kafası karışmıştı.

"Okulu bırakmamdan hemen sonra," dedi Robin.

"Aa," dedi Strike.

Psikoloji eğitimini yarıda bırakıp Masham'a neden döndüğünü hiç konuşmamışlardı.

Robin, hikâyesini Strike'a anlatmayı planlamamıştı fakat aç ve yorgun bedenine boca ettiği alkol denizinde bu akşam bütün kararlar akıntıya kapılmış sürükleniyordu. Ona anlatsa ne olurdu ki? Bunları bilmeden resmin tamamını görüp ona öneride bulunamazdı. Robin, Strike'a güveniyor, onun yardımını bekliyordu. Beğense de beğenmese de Strike Londra'da onun en iyi arkadaşıydı. Daha önce bu gerçekle yüzleşmemişti. Alkol seni neşelendirir ve gözlerini açar. *In vino veritas*,[25] demişlerdi, değil mi? Strike kesin bilirdi bunu. Arada Latince alıntılar yapmak gibi tuhaf bir huyu vardı.

"Üniversiteyi bırakmak *istemiyordum*," dedi Robin ağır ağır, başı dönerek, "ama bir şey oldu ve sonrasında sorunlar yaşadım..."

Hayır, bu iyi olmamıştı. Hiç açıklayıcı değildi.

25 (Lat.) Şarapta gerçek gizlidir.

"Başka bir yurtta kalan arkadaşımın yanından eve dönüyordum," dedi. "O kadar geç değildi... akşam sekiz falandı herhalde... ama yerel haberlerde... onunla ilgili bir uyarı yayınlanmıştı..."

Bu da iyi olmamıştı. Çok fazla ayrıntı vermişti. Tıpkı mahkemede yaptığı gibi, fazla detaya girmeden, gerçekleri yalın biçimde anlatması gerekiyordu.

Derin nefes aldı, Strike'a baktı ve yüzündeki idrak ifadesini gördü. Açık açık dile getirmediği için rahatlamıştı. "Biraz daha cips alabilir miyim?" diye sordu.

Strike bardan döndüğünde cipsi sessizce Robin'e verdi. Robin patronunun yüzündeki ifadeden hoşlanmadı.

"Aklından bile geçirme... fark eden hiçbir şey yok!" dedi çaresizce. "Hayatımın yirmi dakikasıydı sadece. Oldu ve bitti. Ben o değilim. Bu beni *tanımlamıyor*."

Strike bunların bir tür terapide benimsetilmiş ifadeler olduğunu tahmin ediyordu. Daha önce tecavüz kurbanlarıyla mülakatlar yapmıştı. Bir kadına onun için anlaşılmaz olanı izah etmek için kullanılan beylik lafları biliyordu. Robin hakkındaki pek çok şey artık açıklığa kavuşmuştu. Mesela Matthew'a olan uzun süreli bağlılığı. Matthew onun için güvenli limandı.

Ne var ki sarhoş Robin, Strike'ın sessizliğinde, en çok korktuğu şeyi gördü. Ona artık bir kurban gözüyle bakıyordu.

"Fark eden hiçbir şey yok!" diye tekrarladı öfkeyle. "Ben hâlâ aynıyım!"

"Biliyorum," dedi Strike, "ama yine de başına gelen şey çok korkunç."

Biraz yatışıp, "Şey, evet... öyleydi..." diye mırıldandı. Sonra tekrar canlandı. "Benim sayemde yakalandı. Onunla ilgili bazı ayrıntılar fark etmiştim o esnada... Kulağının altında derisinde beyaz bir leke vardı, vitiligo deniyormuş. Ve göz bebeklerinden biri irileşmişti, sabitti."

Üçüncü cipsini mideye indirirken konuşması biraz anlaşılmaz hale gelmeye başlamıştı.

"Beni boğmaya çalıştı. Gevşeyip ölü taklidi yaptım. O da yuttu. Maskeyle iki kıza daha saldırmıştı ama ikisi de polise bir ipucu verememişti. Benim ifadem sayesinde içeriyi boyladı."

"Buna hiç şaşırmadım," dedi Strike.

Robin bu cevabı tatmin edici buldu. Cipslerini bitirirken bir dakika kadar sessizlik içinde oturdular.

"Yalnız daha sonra odamdan çıkamadım," dedi sanki hiç ara vermemiş gibi. "Sonunda üniversite beni evime gönderdi. Aslında bir dönem ara verecektim ama ben bir daha dönmedim."

Robin boşluğa bakarak bu gerçeği düşündü. Matthew onu evde kalmaya teşvik etmişti. Bir yılın ardından, dışarı çıkma korkusu geçtiğinde Robin, Bath'taki üniversitesinde Matthew'u ziyaret etmeye başlamıştı. Yumuşak Cotswold taşından konutların arasında, heybetli Regency hilallerinin önünden geçerek, iki yakasında ağaçlar yükselen Avon Nehri boyunca el ele dolaşmışlardı. Dostlarıyla her dışarı çıktıklarında Sarah Shadlock oradaydı, Matthew'un şakalarına gülüyor, koluna dokunuyor, lafı sürekli olarak sıkıcı sevgili Robin yokken birlikte eğlendikleri güzel zamanlara getiriyordu...

Beni teselli ediyordu. Benim için de zor bir dönemdi, biliyorsun!

"Pekâlâ," dedi Strike, "sana geceyi geçirebileceğin bir yer bulmalıyız."

"Otelde kalacağım..."

"Hayır, orada kalmayacaksın."

Adı sanı meçhul insanların koridorlarında rahatça dolaşabildiği ya da yoldan geçenlerin elini kolunu sallayarak girebildiği bir yerde kalmasını istemiyordu Robin'in. Belki de paranoyaklık ediyordu ama bekârlığa veda partisi gürültüleri arasında çığlığının kaybolup gitmeyeceği bir yerde olmasını arzu ediyordu.

"Ofiste de uyuyabilirim," dedi Robin ayağa kalkarken sendeleyerek. Strike onu kolundan yakaladı. "Eğer o kamp yatağı hâlâ..."

"Ofiste uyumayacaksın," dedi. "Güzel bir yer biliyorum. *The Mousetrap*'i izlemeye geldiklerinde dayım ve yengem orada kalmışlardı. Hadi, bana çantanı ver."

Bir keresinde kolunu Robin'in omzuna atmıştı ama o zaman onu baston niyetine kullanmıştı. Bu sefer ayakta durmakta zorlanan Robin'di. Strike elini onun beline doladı ve bardan ayrıldılar.

"Matthew," dedi yürürlerken, "bundan *hiç* hoşlanmayacak."

Strike tek kelime etmedi. Tüm duyduklarına rağmen Robin'in aksine ilişkinin bittiğine inanmıyordu. Dokuz yıllık bir birliktelik söz konusuydu ve Masham'da hazır bekleyen bir gelinlik vardı. İlerideki olası tartışmalarda dile getirilebilecek, Matthew'a yönelik hiçbir eleştiride bulunmamaya özen göstermişti çünkü dokuz yılda oluşan bağlar öyle bir gecede koparılıp atılamazdı. Suskunluğu kendinden ziyade Robin'in iyiliği içindi. Matthew'dan korktuğu falan yoktu.

Robin sessizlik içinde yaklaşık yüz metre yürüdükten sonra, "O adam kimdi bu arada?" diye sordu uykulu uykulu.

"Hangi adam?"

"Bu sabahki adam... bacağı gönderen adam sandım... ödüm koptu."

"A... Bıçakçı o. Eski dostumdur."

"Ürkütücü biri."

"Bıçakçı'dan sana zarar gelmez," diye güvence verdi Strike. "Ama onu sakın ofiste yalnız bırakma," diye de ekledi.

"Niye ki?"

"Sabitlenmemiş her şeyi araklar. Karşılıksız hiçbir iş yapmaz."

"Onunla nerede tanıştın?"

Bıçakçı ile Leda'nın hikâyesi, onları saygınlık ve düzen yayan sakin kent evlerinin bulunduğu Frith Sokağı'na götürdü.

"Burası mı?" dedi Robin ağzı açık Hazlitt Oteli'ne bakarak. "Burada kalamam, çok pahalıdır!"

"Ben ödeyeceğim," dedi Strike. "Bu yılın ikramiyesi olarak düşün. İtiraz istemiyorum," diye ekledi kapı açılıp güler yüzlü genç adam içeri geçmeleri için kenara çekilirken. "Güvenli bir yere ihtiyaç duyman benim hatam."

Ahşap panelli giriş, gerçek bir ev hissi veriyordu. Tek bir giriş vardı ve kapı dışarıdan açılmıyordu.

Kredi kartını genç adama verdikten sonra Strike, ayakta duramayan Robin'i merdivenlerin başına kadar götürdü.

"Yarın sabah gelmeyebilirsin istersen..."

"Dokuzda orada olurum," dedi. "Cormoran, teşekkür... teşekkür ederim..."

"Sorun değil. İyi uykular."

Hazlitt'in kapısı kapanırken Frith Sokağı sakindi. Düşüncelere dalmış, elleri ceplerinde, Strike yola koyuldu.

Robin tecavüze uğramış ve ölüme terk edilmişti. *Lanet olsun.*

Sekiz gün önce adi herifin teki ona kesik bir kadın bacağı vermişti ama o ne geçmişine dair tek kelime etmiş ne izin istemiş ne de her gün gösterdiği profesyonelliğinden en ufak bir ödün vermişti. En iyi taciz alarmı, karanlıktan sonra dışarı çıkmama, gün boyu düzenli aralıklarla rapor verme konularında ısrar eden ise onun geçmişini bilmeyen Strike olmuştu.

Strike, Denmark Sokağı'na doğru gitmek yerine aksi istikamette ilerlediğini fark ettiği an yirmi metre ötede, Soho Meydanı'nda dolanan balıkçı şapkalı bir adam gördü. Adam dönüp hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladığında sigaranın kehribar ucu hemen yok oldu.

"Bakar mısın?"

Strike hızlanırken sesi sakin meydanda yankılandı. Şapkalı adam dönüp bakmadığı gibi koşmaya başladı.

"Hey! Bir saniye!"

Her adımda dizi feryat eden Strike da koşmaya başladı. Avı bir kez arkasına baktıktan sonra sola saptı, Strike da olabildiğince hızlı peşinden gitti. Carlisle Sokağı'na giren Strike, şapkalı adam aralarına

karışmış olabilir mi diye Toucan'ın girişinde toplanan kalabalığa gözlerini kısarak baktı. Barın önündeki âlemcilerin yanından soluk soluğa geçti, Dean Sokağı kavşağında durup olduğu yerde dönerek avını aradı. Sola ve sağa dönebilir ya da Carlisle Sokağı boyunca devam edebilirdi. Balıkçı şapkalının saklanabileceği bir dünya kapı eşiği ve bodrum alanı vardı. Bir taksi çevirmediyse elbette.

"Kahretsin," diye homurdandı Strike. Bacağının protezle temas eden yeri ağrıyordu. Adamı sadece genel hatlarıyla görebilmişti. Uzun boylu ve geniş yapılıydı, üzerinde siyah ceket ve başında da şapkası vardı. Strike seslendiğinde, onun saat ya da adres sormasını, ateş istemesini beklemeden, hemen koşmaya başlaması şüphe uyandırıcıydı.

Bir tahminde bulunup sağa, Dean Sokağı'na saptı. İki yönde de trafik akıyordu. Strike karanlık kapı eşiklerini ve bodrum boşluklarını yoklayarak yaklaşık bir saat bölgede dolaştı. Boşu boşuna uğraştığından neredeyse kesinlikle emin olsa da eğer bacağı gönderen adam tarafından takip edilmişlerse belli ki adam gözü kara herifin tekiydi ve Strike'ın işe yaramayan takibinden sonra Robin'in peşini bırakması pek olası görünmüyordu.

Uyku tulumları içindeki adamlar, onlara sade vatandaşların normalde cüret ettiklerinden çok daha fazla yaklaşan Strike'a ters ters baktılar. Ardından Strike iki kez çöp tenekelerinin arkasındaki kedileri ürküttü ama balıkçı şapkalı adam yer yarılmış da içine girmişti sanki.

21

... the damn call came,
And I knew what I knew and didn't want to know.[26]
Blue Öyster Cult, "Live for Me"

Robin ertesi sabah baş ağrısıyla ve midesinde bir ağırlıkla uyandı. Yabancı, yumuşak yastıklar üzerinde yuvarlanırken önceki akşamın olayları zihnine hücum etti. Yüzüne düşen saçlarını yana savurup doğruldu ve etrafına bakındı. Sayvanlı karyolanın oyma direkleri ve sırmalı perdelerin arasından sızan parlak ışık çizgisinin güç bela aydınlattığı odanın loş hatlarını seçebildi. Gözleri loşluğa alışınca *hulihee* sakallı, şişman bir beyefendinin varaklı çerçeveli portresini seçti. Burası çantana aceleyle doldurduğun birkaç parça kıyafetle sarhoşken gelinen değil, pahalı bir şehir kaçamağı yapmak için kalınan tarzda bir oteldi.

Strike onu bu şık ve lüks yere bugün yapacağı ciddi konuşmanın telafisi olarak mı yerleştirmişti? *Belli ki çok duygusal bir dönemden geçiyorsun... Bence işe bir süreliğine ara versen iyi olur.*

Yarım şişe şarap içince dili çözülüvermişti. Robin cılız bir iniltiyle kendini yastıkların üzerine bıraktı, yüzünü kollarıyla kapattı. Bu zayıflık ve perişanlık halinde tüm gücünü emen anılarına teslim oldu.

26 (İng.) ... o lanet çağrı geldi, öğreneceğimi öğrendim, ama keşke öğrenmeseydim.

Tecavüzcüsü kauçuk goril maskesi takmıştı. Bir kolunu boğazına bastırıp ona zarar verirken birazdan öleceğini, onu kendi elleriyle boğacağını söylemişti. Saldırganın elleri, boynunu bir ilmek gibi sıkarken panikten beyni kızıl bir boşluğa dönüşen Robin ölü taklidi yapma kabiliyeti sayesinde hayatta kalmıştı.

Daha sonra, gerçekten öldüğünü sandığı ve tamamen koptuğunu duyumsadığı bir bedende mahsur kaldığını hissettiği günler, hatta haftalar olmuştu. Kendini korumanın tek yolu, kendini kendi teninden ayırmak, aralarındaki bağı inkâr etmek gibi görünmüştü. Bedenini tekrar kabullenmesi uzun zaman almıştı.

Adi herif mahkemede süt dökmüş kedi gibiydi: "Evet, sayın yargıç", "hayır, sayın yargıç". Kulağının altındaki beyaz leke hariç kırmızı suratlı, orta yaşlı, sıradan, beyaz bir adamdı. Maskesindeki deliklerden birer çizgi gibi görünen cansız ve yorgun gözlerini sık sık kırpıştırmıştı.

O adamın yaptıkları, Robin'in dünyadaki yerine dair görüşlerini yerle bir etmiş, üniversite hayatını sona erdirip Masham'a dönmeye zorlamıştı. Çapraz sorgulamanın da neredeyse en az asıl saldırı kadar travmatik geçtiği zorlu davada, adam kendini Robin'in onu merdivenlere sevişmek için davet ettiğini söyleyerek savunmuştu. Eldivenli elleri gölgelerin arasından uzanıp onu merdivenlerin altındaki boşluğa sürükledikten aylar sonra bile Robin fiziksel temasa tahammül edememişti. Öz ailesine bile sarılamamıştı. İlk ve tek cinsel ilişkisi lekelenmiş, Matthew'la en baştan başlamak zorunda kalırken korku ve vicdan azabı hiç peşini bırakmamıştı.

Robin bütün bu düşünceleri zihninden atabilecekmiş gibi kollarını gözlerinin üstüne bastırdı. Ama artık kendisi Masham'daki odasında tek başına uzanmış saatlerce Destiny's Child posterine boş gözlerle bakarken, nezaket ve anlayış timsali saydığı genç Matthew'un, Bath'taki öğrenci evinde çıplak Sarah'yla oynaştığını biliyordu elbette. Hazlitt'in şatafatlı sükûnetinde Robin, eğer mutlu ve zarar görmemiş olsaydı Matthew onu Sarah için terk eder miydi

ya da eğer eğitimini tamamlasaydı o ve Matthew zamanla ayrılırlar mıydı diye kendine ilk defa sordu.

Kollarını indirip gözlerini açtı. Bugün kuruydu gözleri, dökecek yaş kalmadığını hissediyordu. Matthew'un itirafının sebep olduğu acı, artık canını yakmıyordu. O daha çok bunun işindeki geleceğine verebileceği zarardan korkuyordu. Başına gelenleri Strike'a anlatma aptallığını nasıl gösterebilmişti? Dürüst davrandığında neler olduğunu daha öğrenememiş miydi?

Tecavüzden bir yıl sonra, açık alan korkusunu yendiğinde, kilosu neredeyse eski haline döndüğünde, dışarı çıkıp kaybettiği zamanı telafi etmek için can atarken suç soruşturmasıyla alakalı işlere belli belirsiz bir ilgi duymaya başlamıştı. Tahsilsiz ve özgüveni yerle bir olmuşken bir tür dedektif olma arzusunu yüksek sesle dile getirmeye cesaret edememişti. Ama böylesi daha iyiydi zira tanıdığı herkes, hatta dünyanın en anlayışlı varlığı olan annesi bile, tereddütle ifade ettiği polislik mesleğinin inceliklerini keşfetme arzusundan onu vazgeçirmeye çalışmıştı. Tuhaf yeni bir merak olarak düşündükleri şeyi, Robin'in rahatsızlığının bir alameti ya da başına gelenleri atlatamadığının bir belirtisi olarak görmüşlerdi.

Ama haksızlardı çünkü bu arzusu tecavüzden çok öncesine uzanıyordu. Sekiz yaşındayken hırsızları yakalayacağını söylediğinde ağabeyleri onunla acımasızca alay etmiş ve bunu sırf kız olduğu için yapmışlardı. Robin, bir tür üniversiteli erkek refleksine dayanan tepkilerinin onun yetenekleri hakkındaki gerçek düşüncelerini yansıtmadığını umsa da dedektifliğe olan merakını gürültücü ve önyargılı ağabeyleriyle paylaşmaktan imtina etmişti. Psikoloji okumayı seçmesinin altında yatan gizli nedenin de suç profilinin nasıl oluşturulduğunu öğrenmek olduğunu hiç kimseye söylememişti.

O hedefin peşinden koşması, tecavüzcü tarafından tümüyle engellenmişti. Adi herifin ondan çaldığı bir başka şey de buydu. Etrafındaki herkesin tekrar kolunun kanadının kırılmasını bekler göründüğü bir zamanda, son derece kırılgan durumundan kurtulmaya çalışırken hedefini korumakta oldukça zorlanmıştı. En çok

ihtiyaç duyduğu zamanlarda desteğini ve sevgisini asla esirgemeyen ailesine duyduğu sorumluluk hissinden ve artık tükenmiş olmasından ötürü çocukluk tutkusunu bir kenara itmişti. Onun haricindeki herkes de buna sevinmişti.

Derken bir geçici işçi bulma ajansı tarafından yanlışlıkla özel bir dedektifin yanına gönderilmişti. Aslında sadece bir haftalığına gitmiş ama sonrasında işten ayrılmamıştı. Mucize gibiydi. Bir şekilde, önce şansla, ardından yetenek ve azmiyle kendini Strike'a yararlı kılmış ve bir yabancı onu kendi sapık eğlencesi için kullanıp, dövüp boğduktan sonra cansız bir nesne gibi bir kenara atmadan önce hep hayalini kurduğu mesleğe kavuşmuştu.

Başına gelenleri Strike'a *neden* anlatmıştı ki sanki? Hikâyesini anlatmadan önce onun için zaten endişeleniyordu. Peki şimdi ne olacaktı? Fazla kırılgan olduğuna kanaat getirecek ve bir iş arkadaşının omuzlaması gereken sorumlulukları üstlenemediği gerekçesiyle hızlı ve kısa yoldan onu kenarda bekletecekti.

Bu sakin Gregoryen odanın sessizliği ve soğukluğu boğucu gelmeye başladı.

Robin kalın yorganın altından çıkıp eğimli ahşap döşeme tahtalarının üzerinden geçerek aslan ayaklı küveti olup duşu olmayan banyoya girdi. On beş dakika sonra, giyinirken neyse ki dün akşam şarj etmeyi akıl ettiği telefonu komodinin üstünde çaldı.

"Alo," dedi Strike. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Robin narin bir sesle.

Kesin gelmemesini söylemek için aramıştı.

"Az önce Wardle aradı. Cesedi bulmuşlar."

Robin telefonu kulağına iki eliyle tutarak iskemleye çöktü.

"Ne? Nerede? Kimmiş?"

"Seni almaya gelince anlatırım. Bizimle konuşmak istiyorlar. Dokuzda otelin önünde olurum. Mutlaka bir şeyler ye," diye ekledi.

"Cormoran!" diye atıldı Robin telefonu kapatmasın diye.

"Efendim?"

"Hâlâ... hâlâ bir işim var öyleyse?"

Kısa bir duraklama oldu.

"Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki hâlâ bir işin var."

"Yani... ben... hiçbir şey değişmedi mi?" dedi.

"Sana denileni yapacak mısın?" diye sordu dedektif. "Hava kararıktan sonra hiçbir şey yapmak yok dediğimde bundan sonra dinleyecek misin?"

"Evet," dedi hafifçe titreyerek.

"İyi. Dokuzda görüşürüz."

Robin derin, titrek bir iç çekti. Strike onu hâlâ yanında istiyordu. Telefonunu makyaj masasının üstüne koymaya giderken geceleyin hayatında aldığı en uzun mesajın geldiğini fark etti.

> Robin, seni düşünmekten uyuyamıyorum. Ne kadar pişmanım bilemezsin. Çok aptalca bir hareketti ve bir bahanesi yok. 21 yaşındaydım ve şimdi bildiklerimi o zaman bilmiyordum: Senin gibisini bulamam ve hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevemem. O zamandan beri senin dışında hiç kimse olmadı. Seni ve Strike'ı kıskanıyorum. Yaptığım şey yüzünden kıskanmaya hakkım olmadığını düşünebilirsin ama belki de içten içe benden daha iyisini hak ettiğini düşünüyorumdur ve bu da beni huzursuz ediyordur. Bildiğim tek bir şey var, seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Eğer bunu istemiyorsan bana kabullenmek düşer ama lütfen Robin bana mesaj at ve iyi olduğunu söyle, lütfen.
>
> Matt

Robin telefonu makyaj masasının üstüne koyup giyinmeye devam etti. Oda servisinden istediği kruvasan ve kahve geldiğinde şaşırtıcı biçimde kendini daha iyi hissetti. Sonra Matthew'un mesajını tekrar okudu.

...belki de içten içe benden daha iyisini hak ettiğini düşünüyorumdur ve bu da beni huzursuz ediyordur...

Bu cümle dokunaklı ve Matthew'un karakterine tersti, zira bilinçaltı itkilere gönderme yapmanın hilekârlıktan farksız olduğunu sık sık dile getirirdi. Gelgelelim bu düşüncenin hemen ardından Matthew'un Sarah'yı hayatından hiç çıkarmadığı gerçeği kafasına dank etti. Matthew'un üniversiteden en iyi arkadaşlarından biriydi. Matthew'un annesinin cenazesinde ona sevgiyle sarılmış, dışarıda yedikleri yemeklerde onlara eşlik etmişti. Dahası hâlâ Matthew'a kur yapıyor, hâlâ Robin'le arasını bozuyordu.

Ben iyiyim.

Her zamanki özenli haliyle Strike'ı Hazlitt'in kapısında beklerken dokuza beş kala önünde siyah bir taksi durdu.

Strike tıraş olmamıştı ve sakalı uzadıkça çenesi kirli görünüyordu.

Robin taksiye biner binmez, "Haberleri izledin mi?" diye sordu Strike.

"Hayır."

"Basın duymuş. Çıkarken televizyonda gördüm."

Şoför ile kendilerini ayıran plastik bölmeyi çekmek için öne doğru eğildi.

"Kadın kimmiş?" diye sordu Robin.

"Henüz resmî olarak teşhis edilmedi ancak yirmi dört yaşında bir Ukraynalı olduğu sanılıyor."

"Ukraynalı mı?" dedi Robin şaşkınlıkla.

"Evet." Duraksadıktan sonra, "Ev sahibesi, onu kendi dairesinin buzdolabında parçalara ayrılmış vaziyette bulmuş. Sağ bacağı eksikmiş. Aradığımız kadın kesin o."

Diş macununun tadı ağzına gelen Robin'in midesi bulandı.

"Daire nerede?"

"Coningham Road, Shepherd's Bush. Çağrışım yaptı mı?"

"Hayır, ben... ah Tanrım. *Yüce Tanrım.* Bacağını kesmek isteyen kız mı?"

"Öyle görünüyor."

"Ama adı Ukraynalı adı değildi sanırım."

"Wardle sahte isim kullanmış olabileceği kanısında. Bilirsin, fahişe ismi."

Taksi onları Pall Mall'dan Scotland Yard'a götürdü. İki yanda beyaz neoklasik yapılar kayıp gidiyordu. Heybetli, kibirli ve kırılgan insanoğlunun darbelerine kayıtsızlardı.

"Wardle'ın beklentisine uyuyor," dedi Strike uzun bir aradan sonra. "Teorisine göre bacak en son Mezarcı Malley'yle görülen Ukraynalı bir fahişeye aitti."

Robin hikâyenin devamı olduğunu görebiliyordu. Korkuyla patronuna baktı.

"Kadının dairesinde benden mektuplar varmış," dedi Strike. "Benim adımla imzalanmış iki mektup."

"Ama sen cevap yazmadın ki!"

"Wardle sahte olduklarını biliyor. Anlaşılan adımı Cameron diye yanlış yazmışlar ama yine de beni merkeze çağırdı."

"Mektuplarda ne diyormuş?"

"Telefonda söylemek istemedi. Oldukça makul hareket ediyor," dedi Strike. "Pisliğine yapıyor değil yani."

İleride Buckingham Sarayı yükseliyordu. Kraliçe Victoria'nın devasa mermer heykeli, şaşkın ve akşamdan kalma Robin'e çatık kaşlarıyla baktıktan sonra gözden yitti.

"Bizden muhtemelen fotoğraflarına bakıp cesedi teşhis etmemizi isteyecekler."

"Tamam," dedi Robin hissettiğinden daha cesurca.

"Nasılsın peki?" diye sordu Strike.

"İyiyim," dedi. "Beni merak etme."

"Bu sabah Wardle'ı zaten arayacaktım."

"Neden?"

"Dün akşam, Hazlitt'ten uzaklaşırken bir ara sokakta bekleyen siyah balıkçı şapkalı, cüsseli bir adam gördüm. Vücut dilinden hoşlanmadım. Seslendim, ateş isteyecektim ama o sıvıştı. *Sakın*," dedi Strike, Robin ağzını bile açmadığı halde, "bana gergin olduğumu ya da parayonaklık ettiğimi söyleme. Bence bizi takip etti ve biliyor musun, bara geldiğimde galiba o da oradaydı. Yüzünü görmedim, çıkarken sadece kafasının arkasını görebildim."

Tuhaftır ki Robin itiraz etmedi. Hatta kaşlarını çatıp bulanık bir görüntüyü hatırlamaya uğraştı.

"Aslına bakarsan... dün balıkçı şapkalı, cüsseli bir adam ben de gördüm... Evet, Tottenham Court Road'da bir kapı eşiğindeydi. Ama suratı karanlıktaydı."

Strike kendi kendine söylendi.

"Lütfen benden çalışmayı bırakmamı isteme," dedi Robin her zamankinden daha tiz bir sesle. "*Ne olur*. Bu işi çok seviyorum."

"Peki ya pislik herif seni takip ediyorsa?"

Robin korkudan ürperdiyse de kararlılığı baskın geldi. Kim olursa olsun, bu hayvanın yakalanmasına yardım etmek her şeye değerdi...

"Tetikte olurum. İki tecavüz alarmım var."

Fakat Strike rahatlamış görünmüyordu.

Emniyet binasının önünde indiler ve hemen üst kata çıkarıldılar. Wardle açık plan ofiste durmuş diğer polislerle konuşuyordu. Strike ile Robin'i görünce meslektaşlarının yanından ayrılıp özel dedektif ile ortağını küçük toplantı odasına götürdü.

Strike ve Robin oval bir masadaki yerlerini alırken Wardle, "Vanessa!" diye kapıdan seslendi. "Mektuplar sende mi?"

Biraz sonra Dedektif Ekwensi plastik poşetler içinde korunan, daktiloyla yazılmış iki kâğıt ve Strike'ın Old Blue Last'ta Wardle'a

verdiği elle yazılmış mektuplardan birinin kopyasıyla geldi. Dedektif Ekwensi, Robin'i son derece rahatlatıcı bir tebessümle selamladıktan sonra bir defterle Wardle'ın yanına oturdu.

"Kahve ya da başka bir şey ister misiniz?" diye sordu Wardle. Strike ve Robin başlarını iki yana salladılar. Wardle mektupları masanın üstünden Strike'a uzattı. Strike okuduktan sonra iki mektubu da Robin'e itti.

"İkisini de ben yazmadım," dedi Strike, Wardle'a.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Wardle. "Strike'ın adına cevap yazmadınız ya Bayan Ellacott?"

Robin başını iki yana salladı.

İlk mektupta Strike bacağından kurtulmak için kesilmesini bizzat tertip ettiğini, Afganistan'daki el yapımı patlayıcıyla ilgili hikâyenin ayrıntılı bir örtbas olduğunu ve Kelsey'nin bunu nasıl öğrendiğini bilmediğini ancak kimseye söylememesi için yalvardığını itiraf ediyordu. Sahte Strike daha sonra genç kadına "yük"ünden kurtulmasında yardım etmeyi kabul edip nerede ve ne zaman yüz yüze buluşabileceklerini soruyordu.

Kısa ikinci mektupta da Strike onu 3 Nisan günü saat yedide görmeye geleceğini söylüyordu.

İki mektup da siyah, kalın mürekkeple Cameron Strike diye imzalanmıştı.

Robin okumayı bitirdikten sonra ikinci mektubu kendine çeken Strike, "Bundan," dedi, "kadının yer ve zaman belirterek bana cevap yazdığı anlaşılıyor."

"Ben de onu soracaktım," dedi Wardle. "İkinci bir mektup aldınız mı?"

Strike, Robin'e baktı, o da başını iki yana salladı.

"Pekâlâ," dedi Wardle, "kayıtlara geçsin diye soruyorum..." fotokopiye göz attı, "...Kelsey'den, adına böyle demiş, asıl mektup ne zaman geldi?"

Robin cevapladı: "Zarf ofiste duruyor..." o anda Strike'ın yüzünde anlık bir tebessüm belirdi, "...cevaplanmamış mektupları bir çekmecede saklıyorum. Posta koduna bakabiliriz ama hatırladığım kadarıyla senenin başında gelmişti. Şubat olabilir."

"Tamam, süper," dedi Wardle, "zarfı alması için birini göndeririz." Tedirgin görünen Robin'e gülümsedi. "Sakin olun, size inanıyorum. Kaçığın teki suçu Strike'a atmaya çalışıyor. Hiçbir şey birbirini tutmuyor. Strike neden bir kadını bıçaklayıp, parçalara ayırıp sonra da postayla kendi ofisine göndersin? Kendine ait mektupları neden dairede bıraksın?"

Robin gülümsemeye çalıştı.

"Bıçaklanmış mı?" diye lafa girdi Strike.

"Ölüm nedeni üzerinde çalışılıyor," dedi Wardle, "fakat adamımız onu kesmeye başlamadan önce gövdeye aldığı iki derin yaradan öldüğü kesin gibi."

Masanın altında ellerini yumruk yapan Robin tırnaklarını avuçlarına batırdı.

Wardle, "Şimdi," dedi ve Dedektif Ekwensi de kaleminin tepesine basıp ucunu çıkararak yazmaya hazırlandı, "Oxana Voloshina adı size bir anlam ifade ediyor mu?"

"Hayır," dedi Strike. Robin de başını hayır der gibi salladı.

"Görünüşe göre kurbanın gerçek adı bu," diye açıkladı Wardle. "Kira sözleşmesini bu isimle imzalamış ve ev sahibesi de kimlik gösterdiğini söylüyor. Öğrenci olduğunu iddia etmiş."

"İddia etmiş derken?"

"Gerçek kimliğini soruşturuyoruz," dedi Wardle.

Tabii ki, diye aklından geçirdi Robin, *onun bir fahişe olduğunu düşünüyor*.

"Mektubuna bakılırsa İngilizcesi iyiymiş," diye yorumda bulundu Strike. "Eğer gerçekten kendi yazdıysa elbette."

Robin ona baktı, kafası karışmıştı.

"Eğer biri benim adıma sahte mektuplar gönderiyorsa onun adına bana neden mektup gönderemedi?" diye sordu Strike.

"Seni onunla iletişime geçirmek için mi yani?"

"Evet. Beni bir buluşma yerine çekebilir veya kadın öldüğünde geride beni suçlayacak bazı belgeler bırakabilirdi."

"Van, cesedin resimleri hazır mı bir bak bakalım," dedi Wardle.

Dedektif Ekwensi odadan ayrıldı. Duruşu bir mankeninkini andırıyordu. Telaştan Robin'in midesi bulanmaya başladı. Wardle bunu sezmiş gibi ona dönüp, "Onlara bakmana gerek olacağını sanmıyorum, eğer Strike da bakacak..." dedi.

"Bakmalı bence," dedi Strike.

Wardle şaşkın görünürken Robin belli etmemeye çalışsa da, Strike onu karanlıktan sonra dışarı çıkmama kuralına uysun diye korkutmaya mı çalışıyor diye merak etmekten kendini alamadı.

"Evet," dedi sakin bir edayla Robin. "Bakmalıyım galiba."

"Pek... hoş değiller," dedi Wardle kendisinden beklenmeyen bir şekilde. Aslında hoş değil ifadesi hafif kalırdı.

"Bacak Robin'e gönderildi," diye hatırlattı Strike. "Bu kadını daha önce görmüş olma ihtimali en az benim kadar yüksek. O benim ortağım. İkimiz de aynı işi yapıyoruz."

Robin yan gözle Strike'a baktı. Daha önce bir başkasının yanında onu hiç ortağı olarak nitelendirmemişti, en azından Robin hatırlamıyordu. Strike o sırada ona bakmıyordu. Robin dikkatini Wardle'a çevirdi. Ne kadar endişeli olsa da Strike'ın onu profesyonel zeminde kendiyle eşit tuttuğunu işittikten sonra her ne görecek olursa olsun kendisinin de, patronunun da yüzünü kara çıkarmayacağını biliyordu. Dedektif Ekwensi elinde bir tomar fotoğrafla geri döndüğünde Robin yutkunup sırtını dikleştirdi.

Fotoğraflara ilk bakan Strike'ın tepkisi hiç rahatlatıcı değildi.

"Lanet olsun."

"Kafa çok iyi korunmuş," dedi Wardle sessizce, "çünkü dondurucuya konmuş."

Tıpkı elini içgüdüsel olarak sıcak bir nesneden çekmek istermiş gibi Robin şimdi başını çevirmeye, gözlerini kapamaya, fotoğrafı ters çevirmeye yönelik güçlü dürtüye karşı koymak zorundaydı. Fotoğrafı Strike'ın elinden alıp baktığında midesi düğümlendi.

Boynun üzerinde duran kesik baş, kameraya boş bir ifadeyle bakıyor ve donmuş gözlerin rengi belli olmuyordu. Ağız karanlık bir mağarayı andırıyordu. Buzla kaplı kahverengi saçları kaskatıydı. Yanakları dolgun ve tombul, çenesi ve alnı sivilceliydi. Yirmi dörtten küçük gösteriyordu.

"Onu tanıyor musun?"

Wardle'ın sesi Robin'e şaşırtıcı derecede yakından gelmişti. Kesik kafaya bakarken kilometrelerce yol kat etmiş gibi hissetmişti.

"Hayır," dedi Robin.

Fotoğrafı bırakıp Strike'tan bir sonrakini aldı. Buzdolabının içine tıkıştırılan sol bacak ve iki kol çürümeye başlamıştı. Kafayı görünce daha kötüsü olamayacağını düşünmüştü. Ağzından kaçan, korktuğunu belli eden sesinden utandı.

"Evet, korkunç," dedi Dedektif Ekwensi usulca. Robin minnetle onun gözlerine baktı.

"Sol kolunda dövme var," diye işaret etti Wardle söz konusu kolun bir masanın üzerinde çekilmiş fotoğrafını uzatarak. Artık kesinlikle midesi bulanan Robin resimde siyah mürekkeple işlenmiş bir "1D" yazısı gördü.

Wardle fotoğrafları toplayıp Dedektif Ekwensi'ye geri verirken, "Gövdeyi görmeseniz de olur," dedi.

"Neredeydi?" diye sordu Strike.

"Küvette," dedi Wardle. "Kadını banyoda öldürmüş. İçerisi bir mezbahayı andırıyordu." Tereddüt etti. "Kestiği tek şey bacak değilmiş."

Robin, Strike'ın kesilen diğer parçaları sormamasına sevindi. Daha fazlasını duymaya dayanabileceğini sanmıyordu.

"Onu kim bulmuş?" diye sordu Strike.

"Ev sahibesi. Biraz yaşlıca ve bizim oraya intikalimizden hemen sonra yere yığıldı. Kalp krizi gibi. Hammersmith Hastanesi'ne kaldırıldı."

"Nasıl anlamış?"

"Kokudan," dedi Wardle. "Alt kattan onu aramışlar. Alışverişe çıkmadan önce uğrayıp Oxana'yı evde yakalamaya karar vermiş. Genç kadın kapıyı açmayınca da kendi anahtarıyla girmiş."

"Alt kattakiler çığlık falan hiçbir şey duymamışlar mı?"

"Evde sadece öğrenciler kalıyor desem yeri var. Kuru kalabalık yani," dedi Wardle. "Yüksek sesle müzik dinliyorlar, giren çıkan belli değil. Üst kattan bir ses duyup duymadıklarını sorduğumuzda bön bön baktılar. Ev sahibesini arayan kız histeri nöbeti geçirdi. Burnuna kötü kokular geldiğinde aramadığı için kendini asla affetmeyeceğini söylüyor."

"Evet, bu her şeyi değiştirirdi," diye dalgaya aldı Strike. "Kadının başını yerine takardık ve eskisi gibi olurdu."

Wardle güldü. Dedektif Ekwensi bile gülümsedi.

Robin ansızın kalktı. Dün akşamki şarap ve bu sabahki kruvasan midesinde isyan çıkarmıştı. Alçak sesle müsaade isteyip hızla kapıya davrandı.

22

I don't give up but I ain't a stalker,
I guess I'm just an easy talker.[27]
Blue Öyster Cult, "I Just Like To Be Bad"

Robin bir saat sonra yarı sinirli yarı eğlenerek, "Teşekkür ederim, kara mizah kavramını *anlıyorum*," dedi. "Konuyu değiştirebilir miyiz?"

Strike toplantı odasındaki nükteli sözlerinden pişmanlık duydu, zira Robin yirmi dakika kaldığı lavabodan kireç gibi ve hafif terli olarak döndü. Ayrıca nane kokusuna bakılırsa yine dişlerini temizlemişti. Strike taksiye binmek yerine biraz temiz hava almak için yürümeyi önerdi. Broadway üzerinden en yakındaki bara, Feathers'a geldiler ve bir çaydanlık çay söylediler. Şahsen Strike birayı tercih ederdi fakat Robin kanlı fotoğraflar ile alkolü iyi bir ikili olarak görmüyordu ve bira, Robin'in gözündeki vurdumduymazlığını daha da pekiştirebilirdi.

Çarşamba sabahı on bir buçukta Feathers sakindi. Pencerenin dibinde alçak sesle konuşan iki sivil polisten uzağa, barın arka bölümünde bir masaya oturdular.

"Sen tuvaletteyken Wardle'a balıkçı şapkalı dostumuzdan bahsettim," dedi Strike, Robin'e. "Birkaç günlüğüne Denmark Sokağı'na sivil giyimli bir adam dikeceğini söyledi."

27 (İng.) Vazgeçmiyorum ama sapık da değilim, sadece sohbet etmeyi seviyorum sanırım.

"Sence gazeteciler geri döner mi?" diye sordu Robin. Bu konuda endişelenecek vakti olmamıştı.

"Umarım dönmezler. Wardle sahte mektupları gizli tutacak. Onları basına açıklamanın, bu kaçığın ekmeğine yağ sürmek anlamına geleceğine inanıyor. Katilin suçu benim üzerime yıkmaya çalıştığı kanaatinde."

"Sen o kanaatte değil misin?"

"Hayır," dedi Strike. "O kadar dengesiz değil. Burada daha tuhaf bir şeyler dönüyor."

Strike sustu, onun düşünme sürecine saygı gösteren Robin de sessizliğini korudu.

"Yıldırma politikası, yaptığı bu," dedi Strike ağır ağır, sakallı çenesini sıvazlayarak. "Bizi korkutmaya, gündelik yaşantımızı olabildiğince bozmaya çalışıyor. Kabul edelim ki başarılı da oluyor. Polisler ofisimizi istila ettiler, bizi emniyete çağırdılar, müşterilerimizin çoğunu kaybettik, sen desen..."

"Sen beni merak etme!" dedi Robin hemen. "Endişelenmeni istemiyorum..."

"Tanrı aşkına Robin," dedi Strike ani bir öfke patlamasıyla, "ikimiz de dün o herifi gördük. Wardle sana evde kalmanı söylememi salık verdi, ben ise..."

"Lütfen," dedi Robin. Sabahki korkuları tekrar yüzeye çıkmıştı. "Bana işi bıraktırma..."

"Evden kaçmak için öldürülmeye değmez!"

Robin'in yüzünü buruşturduğunu gören Strike hemen o an pişman oldu.

"İşimi bir kaçış olarak kullanmıyorum," diye mırıldandı Robin. "Bu işi çok seviyorum. Dün akşam sana anlattıklarım yüzünden bu sabah midem bulanarak uyandım. Artık yeterince sert olmadığımı düşünmenden korktum."

"Bunun dün akşam anlattıklarınla ve sert olmakla hiçbir alakası yok. Burada söz konusu olan, bir kadını çoktan lime lime etmiş ve seni de izliyor olması muhtemel bir psikopat."

Ilık çayını içen Robin bir şey demedi. Açlıktan ölüyordu. Fakat et içeren bar yemeklerinden yeme düşüncesi soğuk terler dökmesine neden oldu.

"İlk cinayeti olamaz herhalde?" diye kendi kendine sordu Strike, koyu renk gözleri barın üzerine elle yazılmış bira isimlerine kilitlenmişti. "Kafasını ve uzuvlarını keseceksin, parçalarını alıp götüreceksin, öyle ha deyince olmaz bunlar."

"Mantıken öyle," diye hak verdi Robin patronuna.

"Herif bunu sırf zevk için yapmış. O banyoda resmen tek kişilik âlem yapmış."

Robin açlık mı hissediyordu, midesi mi bulanıyordu artık emin değildi.

"Bana garezi olan ve bunu hobileriyle birleştirmeye karar vermiş sadist bir manyak," diye sesli düşündü Strike.

"Şüphelendiğin adamlardan bu profile uyan var mı?" diye sordu Robin. "Bildiğin kadarıyla içlerinde adam öldüren var mı?"

"Evet," dedi Strike. "Whittaker. Annemi öldürdü."

Ama çok farklı bir şekilde, diye düşündü Robin. Leda Strike'ın sonunu getiren bıçak değil, iğneydi. Karamsar görünen Strike'a hürmeten bu düşüncesini dile getirmedi. Sonra aklına başka bir şey geldi.

"Herhalde biliyorsundur," dedi temkinli bir şekilde, "Whittaker başka bir kadının cesedini bir ay boyunca dairesinde saklamıştı."

"Evet," dedi Strike. "Duymuştum."

Kız kardeşi Lucy'nin aktardığı haber ona Balkanlar'dayken ulaşmıştı. İnternette Whittaker'ın mahkemeye giderken çekilmiş bir fotoğrafını bulmuştu. Kısa saçları ve sakalıyla Strike'ın eski üvey babası neredeyse tanınmaz haldeydi, ama dik dik bakan o altın sarısı ağırlıklı ela gözleri hiç değişmemişti. Eğer Strike yanlış

hatırlamıyorsa Whittaker yeniden "yanlış bir cinayet suçlamasına" maruz kalmaktan korktuğu için ölen kadının cesedini mumyalamaya kalkmış, çöp poşetleriyle bağlayıp yer döşemelerinin altına gizlemişti. Karşısında anlayışsız bir yargıç bulan savunma makamı, müvekkilinin sorununa bulduğu bu farklı çözümün, ağır uyuşturucu kullanımından kaynaklandığını öne sürmüştü.

"O kadını öldürmemişti ama, değil mi?" diye sordu Robin, Wikipedia'da yazılanları tam olarak hatırlamaya çalışarak.

"Kadın öleli bir ay olmuştu, o yüzden otopsinin verimli geçtiğinden şüpheliyim," dedi Strike. Bıçakçı'nın çirkin olarak nitelendirdiği bakış geri gelmişti. "Şahsen onu öldürdüğüne kalıbımı basarım. Bir insan ne kadar şanssız olabilir ki? İki sevgilisi evde ölüyor ve o hiçbir şey yapmıyor, öyle mi?

"Whittaker ölümü seviyordu, cesetleri seviyordu. Yeniyetmeliğinde mezar kazdığını iddia ederdi. Cesetlere takıntısı vardı. İnsanlar onu azılı bir gotik ya da beş para etmez bir sahtekâr sanıyorlardı (ölüsevici şarkı sözleri, Şeytanın Kitabı, Aleister Crowley, bütün o saçmalıklar işte) ama aslında o tanıştığı herkese kötü, ahlaksız bir pislik olduğunu söyleyen, gerçekten kötü, ahlaksız bir pislikti. Peki sonunda ne oldu? Kadınlar ona ulaşabilmek için bir taraflarını yırttılar.

"Bir içki alacağım," diyen Strike kalkıp bara yöneldi.

Robin, Strike'ın bara gidişini izledi, bu ani öfke patlaması karşısında neye uğradığını şaşırmıştı. Whittaker'ın iki cinayet işlediği görüşü hem mahkemelerce kabul görmemiş hem de polis kanıtlarıyla desteklenmemişti. Strike'ın gerçeklerin özenle toplanıp belgelenmesi hususundaki ısrarlarına, önsezi ve kişisel nefretlerin bir soruşturmaya yön vermesine asla müsaade edilmemesi gerektiğine yönelik hatırlatmalarına alışmıştı. Elbette mesele Strike'ın öz annesi olduğunda...

Strike elinde bir bardak bira ve iki menüyle döndü.

"Affedersin," diye mırıldandı yerine oturup birasından koca bir yudum içtikten sonra. "Uzun zamandır düşünmediğim şeylerdi. Hep o kahrolası şarkı sözleri yüzünden."

"Evet," dedi Robin.

Strike sinirle, elini sık ve kıvırcık saçlarının arasından geçirip öylece bırakarak, "Tanrı aşkına, Mezarcı *olamaz*," dedi. "Adam azılı bir gangster! Eğer aleyhinde delil sunduğumu öğrenmiş ve intikam almak istiyor olsaydı beni çeker vururdu. Polisi üstüne çekeceğini bildiğinden kesik bacaklarla ve şarkı sözleriyle uğraşmazdı. Herif işadamı."

"Wardle hâlâ ondan mı şüpheleniyor?"

"Evet," dedi Strike, "ama isimsiz deliller konusunda prosedürlerin ne kadar katı olduğunu herkesten iyi o bilmeli. Aksi takdirde şehrin bütün sokakları polis kanıyla sulanırdı."

Ne kadar zorlansa da Wardle'ı daha fazla tenkit etmekten kaçındı. Adam, Strike'a sorun çıkarabilecekken gayet nazik ve yardımsever davranıyordu. Strike, Londra polisiyle en son ihtilafa düştüğünde sırf öfkeli memurların kaprisi yüzünden sorgu odasında tam beş saat tutulduğunu unutmamıştı.

"Ordudan tanıdığın şu iki adama ne oldu?" diye sordu Robin sesini alçaltarak çünkü yakındaki masaya iki kadın ofis çalışanı gelmişti. "Brockbank ve Laing. Adam öldürmüşler mi? Yani," diye ekledi, "asker olduklarını biliyorum, savaş dışında demek istedim."

"Laing'in birini öldürdüğünü duymak beni şaşırtmaz," dedi Strike, "ama bildiğim kadarıyla hapse girene kadar öldürmemişti. Eski karısına bıçak çektiğini, onu bağlayıp kestiğini biliyorum. İçeride on yıl yatmış ama ıslah olduğundan kuşkuluyum. Dört yıldır dışarıda. Cinayet işlemek için bu kadarı yeter de artar bile.

"Sana söylemedim bak, Melrose'da eski kayınvalidesiyle tanıştım. Kodesten çıkınca Gateshead'e gittiğini düşünüyor ve biz de 2008'de Corby'de olabileceğini biliyoruz... ama," dedi Strike, "bana onun hasta olduğunu da söyledi."

"Ne hastası?"

"Bir tür eklem iltihabıymış. Ayrıntılarını bilmiyordu. O fotoğraflarda gördüklerimizi sağlıksız bir adam yapabilir mi?" Strike menüyü aldı. "Pekâlâ. Ben açlıktan ölüyorum ve sen de iki gündür cipsten başka bir şey yemedin."

Robin Ploughman tabağı, Strike da kömür balığı ile patates kızartması söyledi ve konuyu yine değiştirdi.

"Kurban yirmi dört gösteriyor muydu sence?"

"Ben... pek anlayamadım," dedi Robin. Tombul yanakları ve donmuş beyaz gözleri olan kafanın görüntüsünü zihninden kovmaya çalışıyordu ama muvaffak olamamıştı. "Hayır," dedi kısa bir tereddüdün ardından. "Bana daha küçük gibi geldi."

"Bana da."

"Şey... tuvalete..." dedi Robin ayağa kalkarak.

"İyi misin?"

"Sıkıştım... çayı çok kaçırdım galiba."

Robin gittikten sonra Strike birasını bitirdi ve Robin dâhil henüz hiç kimseyle paylaşmadığı düşüncelere daldı.

Çocuğun yazdığı yazı ona Almanya'da kadın bir dedektif tarafından gösterilmişti. Strike uçuk pembe kâğıda düzgün el yazısıyla yazılmış son satırı hâlâ hatırlıyordu.

> Hanımefendi adını Anastassia yapıp saçını boyadı ve sırra kadem bastı.

"İstediğin bu mu Brittany?" diye sormuştu dedektif usulca, Strike'ın daha sonra izlediği kasette. "Kaçıp ortadan kaybolmak mı istiyorsun?"

Brittany küçümseyen bir kahkaha atmaya çalışarak, "Öylesine söylemiştim!" diye ısrar etmişti. Minik parmakları kenetli, bir bacağı neredeyse diğerini sarmış halde duruyordu. İnce sarı saçları

solgun, çilli yüzünü sarmıştı. Gözlüğü yamuktu. Bu haliyle Strike'a sarı bir muhabbet kuşunu anımsatmıştı. "Uydurmuştum sadece!"

DNA testi sonucunda buzdolabındaki kadının kim olduğu yakında ortaya çıkacaktı. Ardından polis Oxana Voloshina'nın (adı buysa eğer) gerçekten kim olduğunu bulmak için geriye dönük soruşturmaya başlayacaktı. Strike cesedin Brittany Brockbank'e ait olduğunu düşünmeye devam ederek kuruntu yapıp yapmadığını bilemiyordu. İlk mektupta neden Kelsey adı kullanılmıştı? Yüzü niçin o kadar küçük görünüyordu?

Robin üzgün bir şekilde masaya otururken saatine bakarak, "Şimdiye Platin'in peşinde olmam lazımdı," dedi. Yan masadaki ofis çalışanlarından biri doğum gününü kutluyor gibiydi. Meslektaşlarının boğuk kahkahaları arasında hediye paketinden kırmızı ve siyah bir büstiyer çıkmıştı.

Balık ve patates kızartması ile Robin'in tabağı önlerine konurken, "Merak etme," dedi Strike dalgın dalgın. Birkaç dakika sessizce yemeğini yedi, sonra bıçağı ile çatalını bıraktı, defterini çıkardı, Hardacre'ın Edinburgh ofisindeyken aldığı notları karıştırıp telefonunu eline aldı. Robin'in meraklı bakışları arasında bir şeyler yazdı.

"Pekâlâ," dedi Strike, sonuçları okuduktan sonra, "yarın Barrow-in-Furness'a gidiyorum."

"Ne yapıyorum dedin?" diye sordu Robin afallamış vaziyette. "Neden?"

"Brockbank orada, yani orada olması lazım."

"Nereden biliyorsun?"

"Edinburgh'da, emekli maaşının oraya gönderildiğini öğrenmiştim ve şimdi de ailesinin eski adresine baktım. Şu anda evde Holly Brockbank adında biri yaşıyor. Belli ki akrabası. Nerede olduğunu biliyordur. Eğer son birkaç haftadır Cumbria'da olduğunu doğrulayabilirsem bacağı onun göndermediğini ve seni Londra'da izleyenin o olmadığını öğrenmiş oluruz, öyle değil mi?"

"Brockbank hakkında bana söylemediğin ne var?" diye sordu Robin mavi gri gözlerini kısarak.

Strike bu soruyu kulak arkası etti.

"Ben şehir dışındayken evde kalmanı istiyorum. Çift Dikiş'i boş ver, Platin başka bir müşteriyle düzüşürse de kendine kızsın. Onun parası olmadan da yaşarız."

"O zaman sadece bir müşterimiz kalır ama," diye belirtti Robin.

"Bu kaçık herif yakalanmazsa hiç kalmayacakmış gibime geliyor," dedi Strike. "İnsanlar bize yaklaşmak istemeyecekler."

"Barrow'a nasıl gideceksin?" diye sordu Robin.

O anda Strike'ın kafasında bir fikir filizlenmeye başladı. Bunu neden daha önce düşünmemişti ki?

"Trenle," dedi Strike. "Biliyorsun şu an araba kiralayacak param yok."

"Peki," dedi Robin muzaffer bir edayla, "yeni Land Rover'ımla seni ben götürsem nasıl olur? Şey, biraz eski ama ayağımızı yerden keser."

"Ne zamandan beri Land Rover'ın var senin?"

"Pazar gününden beri. Annem ve babamın eski arabası."

"Hımm," dedi. "Yani, bu harika bir fikir..."

"Ama?"

"Hayır, gerçekten çok iyi olur..."

"Ama?" diye tekrarladı Robin, patronunun çekinceleri olduğunu görebiliyordu.

"Orada ne kadar kalacağımı bilmiyorum."

"Önemli değil. Bana her halükârda evde çürüyeceğimi söyledin zaten."

Strike duraksadı. Onu götürmek istemesinin nedeni Matthew'u yaralamak arzusu muydu acaba? İkisinin kuzeye baş başa yapacakları bir yolculuğu, geceyi orada geçirmelerini muhasebecinin

nasıl karşılayacağını hayal edebiliyordu. Sevgilini kıskandırmak için meslektaşını kullanmanın profesyonel ilişkilerde yeri olmamalıydı.

Strike ansızın elini cebine daldırıp, "Kahretsin," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Robin telaşla.

"Şimdi hatırladım, dün akşam Elin'le buluşacaktım. Tamamen aklımdan çıkmış. Burada bekle."

Strike dışarı çıktı. Öğle yemeğiyle baş başa kalan Robin, yerden tavana kadar yükselen pencerelerin dışında telefonu kulağında, kaldırımı arşınlayan Strike'ın iri cüssesini izlerken Elin'in Strike'ı neden aramadığını ya da mesaj atmadığını merak etti. Hemen ardından aklına başka bir soru geldi: Eve sadece Land Rover'ı almak için dönse ve çantasında birkaç günlük giysiyle ortadan kaybolsa Matthew ne derdi acaba?

Şikâyet etmeye hakkı yok, diye düşündü Robin cesur bir meydan okumayla. *Artık onu ilgilendirmez.*

Bununla birlikte kısa süreliğine de olsa Matthew'u görme fikri sinirlerini bozdu.

Strike geri döndü, gözlerini devirdi.

"Fırçayı yedik," dedi. "Akşam buluşacağız."

Robin, Strike'ın Elin'le buluşacağını söylemesinin keyfini neden kaçırdığını bilmiyordu. Yorgunluğuna verdi. Son otuz altı saatin bütün gerilimleri ve duygusal darbeleri bir öğle yemeğiyle atlatılacak değildi ya. Paketlerin birinden tüylü kelepçeler çıkınca yandaki ofis çalışanları gülmekten kırıldılar.

Doğum günü değilmiş, dedi Robin kendi kendine. *Evleniyormuş.*

"Ee, gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" diye sordu Robin.

"Gidiyoruz," dedi Strike. Bu fikre ısınıyor gibiydi (ya da Elin'le buluşacağı için neşelenmişti). "Aslına bakarsan harika olur. Sağ ol."

23

Moments of pleasure, in a world of pain.[28]
Blue Öyster Cult, "Make Rock Not War"

Ertesi sabah Regent's Park'taki ağaçların tepeleri örümcek ağı gibi yumuşak katmanlar halinde yoğun bir sisle kaplanmıştı. Elin'i uyandırmamak için alarmı hemen susturan Strike, arkasında ışığı engelleyen perde, tek ayağı üzerinde pencerede duruyordu. Hayaleti andıran parka bakarken, buhar denizinden yükselen yapraklı dalların üzerine doğan güneşin yarattığı manzaraya hayran kaldı. Bakmayı bilirsen hemen her şeyde bir güzellik bulmak mümkündü fakat gündelik koşuşturmaların arasında bu eşsiz lütfun varlığını unutmak çok kolaydı. Çocukluğundan, özellikle de Cornwall'da geçirdiği dönemden kalma bu tarz anıları vardı: sabah bir kelebeğin kanadı kadar mavi denizin ışıltısı, Trebah Garden'daki Gunnera Geçidi'nin zümrüt yeşili ve gölgeli esrarengiz dünyası, tunç rengi hırçın dalgaların üzerinde deniz kuşları gibi alçalıp yükselen beyaz yelkenliler.

Strike'ın arkasında karanlıkta yatakta Elin kıpırdanıp iç geçirdi. Perdenin arkasından dikkatle çıkan Strike duvara yaslı protezi alıp bacağına takmak için koltuklardan birine oturdu. Sonra olabil-

28 (İng.) Acılar dünyasında zevkli anlar.

diğince sessiz hareket etmeye devam edip kolunda kıyafetleriyle banyoya yöneldi.

İlk kavgalarını dün akşam etmişlerdi; her ilişkide bir dönüm noktasıydı bu. Strike salı akşamki randevularına gitmediğinde Elin'den ses çıkmaması hayra alamet değildi aslında fakat o Robin'le ve parçalanmış cesetle uğraşmaktan buna kafa yormamıştı. Tamam, özür dilemek için aradığında Elin soğuk davranmıştı ama yeni bir randevu teklifini hiç düşünmeden kabul edince yirmi dört saat sonra bizzat karşısına çıktığında buz gibi bir karşılama da beklememişti. Sancılı ve tantanalı bir sohbet eşliğinde yenen akşam yemeğinin ardından Strike onu dargınlığıyla baş başa bırakmak için gitmeyi önermişti. Strike paltosuna uzanırken Elin saman alevi gibi bir an parlayıvermiş, ardından gözyaşları içinde ve yarı özür havasında nutuk çekmeye başlamıştı. Strike işte bu nutuk sırasında Elin'in terapiye gittiğini, terapistinin onda pasif agresiflik eğilimi tespit ettiğini, salı akşamı randevuya gelmediği için Elin'in çok yaralandığını ve televizyonun karşısında bir şişe şarabı tek başına bitirdiğini öğrenmişti.

Strike tekrar özür dilemiş, zor bir vakayı, alengirli ve beklenmedik bir gelişmeyi mazeret göstermiş, randevularını unuttuğu için büyük pişmanlık duyduğunu ifade etmiş ama eğer onu affedemeyecekse de gitmesinin daha iyi olacağını eklemişti.

Bunun üzerine Elin kendini Strike'ın kollarına atmış ve doğrudan yatağa geçerek kısa ilişkilerinin en iyi seksini yapmışlardı.

Elin'in gömme ışıklı ve kar beyazı havlulu kusursuz banyosunda tıraş olan Strike ucuz kurtulduğunu düşündü. Eğer aralıklarla on altı yıl görüştüğü Charlotte'la olan randevusuna gitmeyi unutsaydı şu anda fiziksel yaralar almış olabilir, buz gibi şafak vaktinde fellik fellik Charlotte'ı aramaya çıkabilir ya da kendini balkondan aşağı atmasını engellemeye çalışıyor olabilirdi.

Charlotte için hissettiklerine aşk demişti Strike ve bir kadına karşı hissettiği en derin duyguydu bu. Ona yaşattığı acılarla ve sonrasındaki kalıcı etkileriyle, yendiğinden hâlâ emin olamadığı bir

virüse benziyordu daha çok. Strike onu ne görmüş ne aramış ne de eski erkek arkadaşıyla evlendiği gün Strike'a perişan halini göstermek için aldığı yeni e-posta adresine bir şey yazmıştı. Bu, Strike'ın acısını dizginlemek için kendince uyguladığı bir tedaviydi. Fakat derin bir yara aldığını, bir daha asla eskisi gibi hissedemeyeceğini biliyordu. Elin'in geçen akşamki üzüntüsü, vaktiyle Charlotte'ın üzüntüsü kadar yüreğini burkmamıştı. Sevme yetisi körelmiş, sinir uçları kesilmiş gibi hissediyordu. Elin'i yaralamak istememişti, onu ağlarken görmekten haz almıyordu fakat karşısındaki insanın acısını paylaşma yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Hatta Elin hıçkırırken, zihninden eve dönmenin planlarını yapmaya çoktan başlamıştı.

Strike banyoda giyindikten sonra sessizce loş aydınlatmalı hole çıktı, tıraş malzemelerini Barrow-in-Furness için hazırladığı sırt çantasına koydu. Sağında aralık bir kapı vardı. Bir anlık hevesle kapıyı açtı.

Tanışmadığı küçük kız, babasında kalmadığı zamanlarda burada yatıyordu. Pembe beyaz renklerdeki kusursuz odanın tavanı peri resimleriyle süslenmişti. Boş gülüşleriyle bir rafta yan yana dizilmiş Barbie bebeklere cafcaflı elbiseler giydirilmişti. Küçük, beyaz bir sayvanlı karyolanın yanında yere kutup ayısı başlı, sahte posttan bir kilim serilmişti.

Strike daha önce hiç küçük bir kız çocuğuyla haşır neşir olmamıştı. Pek de vaftiz babaları olmak istemediği iki vaftiz oğlu ve üç yeğeni vardı. Cornwall'daki en eski dostunun iki kızı vardı ama Strike onlarla neredeyse hiç ilgilenmezdi. Atkuyrukları uçuşarak yanından rüzgâr gibi geçer, "Selam Corm Amca, hoşça kal Corm Amca," diyerek el sallarlardı. Strike elbette kız kardeşiyle birlikte büyümüştü ama Lucy'nin pembe cibinlikli yatağı hiç olmamıştı.

Brittany Brockbank'in bir oyuncak aslanı vardı. Yerdeki kutup ayısına bakarken durduk yerde aklına geliverdi bu. Komik suratlı bir oyuncak aslandı. Kızcağızın üvey babası, kırık bira şişesiyle Strike'a saldırdığında pembe tütü etek giydirilmiş aslan kanepenin üzerinde duruyordu.

Strike hole dönüp cebini yokladı. Yanında hep bir defter ve kalem taşırdı. Elin'e gecenin en güzel kısmına atıfta bulunan kısa bir not karaladı ve onu uyandırmayı göze alamayacağı için notu holdeki masanın üzerine bıraktı. Ardından diğer her şeyi yaptığı gibi çantasını da sessizce omzuna atıp daireden çıktı. Sekizde, West Ealing'de Robin'le buluşacaktı.

Son sis kalıntıları da Hastings Road'dan kalkarken Robin bir elinde yemek poşeti, diğerinde temiz kıyafet dolu sırt çantasıyla uyku mahmuru ve telaşlı bir halde evden ayrıldı. Eski gri Land Rover'ın arka kapısını açıp kıyafetleri koyduktan sonra yemeklerle koşarak sürücü tarafına geçti.

Matthew holde ona sarılmaya çalışmış ama o karşı koymuştu. Pürüzsüz sıcacık göğsünü iki eliyle iterek onu bırakmasını söylemişti. Matthew'un üzerinde az önce sadece iç çamaşırı vardı. Ama şimdi giyinip peşine düşmesinden korkuyordu. Arabanın kapısını kapatıp bir an evvel yola çıkmak için emniyet kemerini taktı ancak kontağı çevirirken Matthew tişört, eşofman altı ve yalınayak vaziyette evden fırladı. Robin onun suratındaki ifadeyi hiç bu kadar yalın, bu kadar savunmasız görmemişti.

Robin gaza basıp kaldırımdan uzaklaşırken, "Robin," diye seslendi Matthew. "Seni seviyorum. *Seni seviyorum!*"

Direksiyonu çevirip park yerinden tehlikeli biçimde çıkarken komşularının Honda'sına çarpmaktan birkaç santimle kurtuldu. Dikiz aynasında Matthew'un küçüldüğünü görebiliyordu. Genellikle ağırbaşlı davranan Matthew komşuların meraklı ve alaycı bakışlarını üzerine çekmeyi göze alarak avazı çıktığı kadar bağırıp ilan-ı aşk etmişti.

Robin'in kalbi küt küt atıyordu. Yedi çeyrek... Strike henüz istasyona gelmemişti muhtemelen. Yolun sonundan sola saptı, Matthew'la arasına oldukça fazla mesafe koymak niyetindeydi.

Onu uyandırmadan çantasını hazırlamaya çalışsa da Matthew şafak vakti olmasına rağmen gözünü açmıştı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Strike'a soruşturmada yardım etmeye."

"Geceyi orada mı geçireceksin?"

"Galiba."

"Nerede?"

"Tam olarak bilmiyorum."

Peşlerinden gelir endişesiyle gidecekleri yeri ona söylememişti. Önceki akşam eve geldiğinde Matthew sergilediği davranışla onu sarsmış, ağlayıp yalvarmıştı. Robin onu daha önce hiç öyle görmemişti. Annesinin ölümünden sonra bile.

"Robin, konuşmamız gerek."

"Yeterince konuştuk."

"Annen nereye gittiğini biliyor mu?"

"Evet."

Yalan söylüyordu. Robin annesine nişanı attığından da, Strike'la kuzeye gittiğinden de bahsetmemişti. Ne de olsa yirmi altı yaşındaydı, annesini ilgilendirmezdi. Ne var ki Matthew'un aslında annesine düğünün iptal edildiğini söyleyip söylemediğini sorduğunu biliyordu çünkü eğer nişanlılıkları devam etseydi Robin'in, Land Rover'ı alıp yerini söylemediği bir yere Strike'la birlikte gitmeyeceğinin ikisi de farkındaydı. Safir yüzük, Matthew'un eski muhasebe kitaplarıyla dolu rafta aynen bıraktığı gibi duruyordu.

"Hay lanet," diye homurdanan Robin, gözlerini kırpıştırarak yaşlara engel olmaya çalıştı. Boş parmağına ya da Matthew'un kederli yüzüne odaklanmamaya çalışarak sessiz sokaklarda gelişigüzel dolaştı.

Strike için en kısa mesafeler bile çok uzak olabiliyordu. Günün ilk sigarasını içerken, burası Londra, diye düşündü. Vanilyalı dondurmadan bir heykeli andıran asude, simetrik Nash sıra evlerinden başlardın. Elin'in çizgili takımlı Rus komşusu Audi'sine binerken Strike'ın "Günaydın" selamlamasına başını eğerek karşılık verdi.

Baker Sokağı istasyonundaki Sherlock Holmes siluetlerinin yanında geçti, etrafı sabahın yedisinde işe gitmek üzere yola çıkan geveze Polonyalı işçilerle çevrili, kirli bir metro vagonuna oturdu. İşlek Paddington'da indi; sırtında çantası, yolcuların arasından kendine yol açarak kahve dükkânlarının önünden geçti. Son olarak Heathrow Connect üzerinde de birkaç durak ilerledi. Geniş bir West Country ailesi sabah soğuğuna rağmen Florida'ya göre giyinmişti. Gergin firavun fareleri gibi istasyon işaretlerini izliyor, her an soyulmayı beklermiş gibi valizlerini sımsıkı tutuyorlardı.

Strike, West Ealing istasyonuna on beş dakika erken geldi. Canı çok fena sigara çekiyordu. Çantasını ayaklarının dibine bırakıp bir sigara yaktı. Robin'in çabuk gelmemesini ümit etti zira Land Rover'da sigara içmesini isteyeceğinden kuşkuluydu. Gelgelelim tam birkaç fırt çekmişti ki kutu gibi araba köşeyi döndü ve Robin'in parlak kızıl kafası ön camdan net bir şekilde göründü.

Strike çantasını omzuna atıp sigarayı söndürmeye davranırken, "Sakıncası yok," diye seslendi Robin motorun gürültüsünü bastırarak, "pencereyi açık tut yeter."

Strike arabaya bindi, çantasını arkaya koydu ve kapıyı sertçe kapattı.

"Daha kötü kokmasına imkân yok," dedi Robin her zamanki uzmanlığıyla sert vitesi değiştirirken. "Leş gibi köpek kokuyor."

Kaldırımdan uzaklaşırlarken emniyet kemerini takan Strike aracın içine bakındı. Eski ve yıpranmıştı, kesif bir lastik çizme ve labrador kokusunun sindiği tartışma götürmezdi. Strike, Bosna ve Afganistan'da her türlü arazide sürdüğü askerî araçları hatırlarken bir yandan da Robin'in geçmişine dair genel bir izlenim edindi. Bu Land Rover, çamurlu yollarla sürülmüş tarlaları anlatıyordu. Dayısının çiftliği olduğunu söylemişti Robin.

"Küçükken midillin var mıydı?"

Şaşıran Robin ona baktı. O kısacık anda gözlerinin ağırlığı, teninin solgunluğu gözler önüne serildi. Çok uyumadığı belliydi.

"Niye sordun şimdi bunu?"

"Midilliyi araba yarışına götüreceğin türden bir arabaya benziyor da bu."

Robin'in yanıtında hafif bir savunma havası seziliyordu:

"Evet, vardı."

Strike güldü, pencereyi aşağıya kadar indirip sigarayı tutan sol elini yasladı.

"Nesi komik bunun?"

"Bilmem. Adı neydi?"

"Angus," dedi sola dönerken. "Haylazın tekiydi. Beni hep sırtından atardı."

"Atlara güvenmem," dedi Strike sigarasını tüttürerek.

"Hiç bindin mi ki?" Gülme sırası Robin'deydi. At sırtı, Strike'ı gerçekten rahatsız görebileceği sayılı yerlerden biriydi.

"Hayır," dedi Strike. "Niyetim de yok."

"Dayımda seni taşıyabilecek bir şey var," dedi Robin. "Clydesdale. Devasadır."

"Mesaj alındı," dedi Strike duygusuzca ve Robin güldü.

Robin yoğunluğu giderek artan sabah trafiğine odaklanırken sessizce sigarasını tellendiren Strike onu güldürmekten ne kadar hoşlandığını fark etti. Bu külüstür Land Rover'da oturmuş, Robin'le önemsiz zırvalıklardan konuşurken dün akşam Elin'le yemekte hissettiğinden çok daha mutlu, çok daha rahat hissettiğini düşündü.

Kendine rahat yalan söyleyebilen bir adam değildi. Robin'in dostluğu, Elin'in de cinsel odaklı bir ilişkinin güçlüğünü ve hazlarını temsil ettiğini iddia edebilirdi. Gerçeğin daha karmaşık olduğunu biliyordu ve Robin'in parmağından yok olan safir yüzük işi kesinlikle daha da karmaşıklaşmıştı. Robin'in, huzuru için bir tehdit teşkil edeceğini hemen hemen tanıştıkları ilk anda anlamıştı fakat hayatının en iyi iş ilişkisini tehlikeye atmak, bile bile kendi topuğuna sıkmak olurdu ki yıllar süren yıkıcı ilişkilerden, dedek-

tiflik bürosunu kurmak için yaptığı fedakârlıklardan ve verdiği emeklerden sonra buna müsaade edemezdi.

"Beni bilerek mi görmezden geliyorsun?"

"Ne?"

Dökük Land Rover'ın motoru o denli gürültülüydü ki onu duymaması gayet akla yatkındı.

"Dedim ki Elin'le durumlar nasıl?"

Robin ilişkilerle ilgili ona daha önce hiç doğrudan soru sormamıştı. İki gün evvel paylaştıkları sırlar, samimiyetlerini farklı bir düzeye çıkarmıştı muhtemelen. Elinden gelse bunu engellerdi.

Sert bir sesle, "İyi," dedi ve izmariti dışarı atıp pencereyi kapattı. Böylelikle gürültü hatırı sayılır seviyede azaldı.

"Seni affetti öyleyse?"

"Ne için?"

"Randevunuz olduğunu unuttuğun için tabii ki!"

"Ah, o mu? Evet. Şey, hayır... yani, evet."

A40 otoyoluna dönerken Strike'ın muğlak lafları ansızın Robin'in zihninde bir görüntü canlandırdı: Kıllı cüssesi ve bir buçuk bacağıyla Strike, bembeyaz tenli ve sarışın Elin'le beyaz örtülerin altında sarmaş dolaş... Elin'in örtülerinin beyaz ve temiz olduğundan emindi. Büyük ihtimalle çamaşırlarını başkasına yıkatıyordu. Üst orta sınıfa mensup Elin, Ealing'deki sıkış tıkış oturma odasında televizyonun karşısında nevresimlerini ütülemeyecek kadar zengindi.

"Peki senin?" diye sordu Strike otoyola çıkarlarken. "Matthew'la konuşman nasıl gitti?"

"İyi," dedi Robin.

"Hadi oradan," dedi Strike.

Robin tekrar gülse de o, Elin'le ilgili bu kadar az ayrıntı vermişken Strike'a kendisiyle ilgili daha fazla bilgi vermek niyetinde değildi.

"Eh, barışmak istiyor."

"Elbette ister," dedi Strike.

"Neden *elbette*?"

"Ben ağız arayamazsam sen de arayamazsın."

Robin buna ne karşılık vereceğini bilemezken keyiflendiğini de inkâr edemezdi. Strike'ın onu bir kadın olarak gördüğüne dair verdiği ilk işaret olabilirdi bu. Hemen sonra, kendi başınayken düşünmek üzere bu tespitini sessizce arşive kaldırdı.

"Özür dileyip yüzüğü tekrar takmamı istedi durdu," dedi Robin. Yine de Matthew'a duyduğu bağlılığa sadık kalıp, onun ağlamalarından ve yalvarmalarından Strike'a söz etmedi. "Ama ben..."

Sesi alçalıp söndü. Strike devamını duymak istese de başka soru sormadı ve pencereyi açıp bir sigara daha tüttürdü.

Hilton Park Hizmetleri'nde kahve molası verdiler. Strike kahveleri almak için Burger King'de sıraya girerken Robin tuvalete gitti. Aynanın önünde mesajlarına baktı. Tahmin ettiği gibi Matthew'dan mesaj gelmiş ancak yalvaran ve gönül alıcı tonu değişmişti.

> Onunla yatarsan her şey biter. Ödeşeceğimizi düşünüyor olabilirsin ama bu aynı şey değil. Sarah çok uzun zaman önceydi, daha çocuktuk ve seni incitmek için yapmamıştım. Neyi elinin tersiyle ittiğini iyi düşün Robin. Seni seviyorum.

Robin, el kurutucuya ulaşmak isteyen sabırsız bir kıza yol vermek için kenara çekilirken, "Affedersiniz," diye mırıldandı.

Matthew'un mesajını tekrar okudu. Bu sabah peşinden koştuğunda içinde peyda olan bütün o merhamet ve üzüntü tatmin edici bir öfke patlamasıyla yerle bir olmuştu. *İşte gerçek Matthew bu*, diye düşündü: **Onunla yatarsan her şey biter**. Yüzüğü çıkarıp artık onunla evlenmek istemediğini söylediğinde ciddi olduğuna inanmıyordu demek. Sadece o "bitti" dediğinde biterdi, öyle mi? **Bu aynı şey değil**. Yani doğası gereği, onun sadakatsizliği Matt-

hew'unkinden daha kötü olurdu. Matthew'un gözünde Robin sırf öç almak için bu yolculuğa çıkmıştı; katledilmiş bir kadın ve dışarıda özgürce dolaşan katil ise Robin'in hıncının bahanesiydi.

Canın cehenneme, diye düşündü telefonu cebine sokup Strike'ın sosisli ve salamlı sandviçini yediği kafeye dönerken.

Strike onun kırmızı suratını, gergin çenesini görünce Matthew'dan haber aldığını anladı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Robin ve Strike'ın başka bir şey sormasına fırsat vermeden, "Ee, bana Brockbank'ten bahsedecek misin?" diye sordu.

Soru istediğinden biraz daha agresifçe çıkmıştı ağzından. Matthew'un mesajı onu sarsmıştı ama bir yandan da zihninde Strike'la geceyi nerede geçirecekleri sorusunu doğurmuştu.

"Eğer istersen," dedi Strike temkinli bir sesle.

Cebinden telefonu çıkardı ve Brockbank'in Hardacre'ın bilgisayarından aldığı resmini bulup Robin'e uzattı.

Robin gür, siyah saçların çevrelediği uzun, esmer surata baktı, alışılmadık olsa da çirkin değildi. Aklını okumuşçasına Strike, "Şimdilerde daha çirkin. O resim orduya yeni katıldığında çekilmişti. Göz çukurlarından biri çökük ve kulağı da karnabahar kulak," dedi.

Robin kuryeyi aklına getirip, "Boyu kaç?" diye sordu.

"Benim kadar ya da daha uzun."

"Onunla orduda mı tanıştım demiştin?"

"Evet," dedi Strike.

Robin birkaç saniye Strike'ın daha fazla anlatmayacağını düşündü fakat sonra oturacak yer arayan yaşlıca bir çiftin işitme mesafesinden çıkmasını beklediğini fark etti. Çift uzaklaştığında, "Yedinci Zırhlı Tümen'de binbaşıydı. Ölen bir meslektaşının dul karısıyla evlendi. Kadının iki kızı vardı. Sonra birlikte oğulları oldu," dedi Strike.

Brockbank'in dosyasını daha yeni okuduğu için bilgiler akıveriyordu ama Strike zaten hiç unutmamıştı. Asla aklından çıkmayan vakalardan biriydi bu.

"Büyük olan kızın adı Brittany'ydi. On iki yaşındayken Almanya'da okuldan bir arkadaşına cinsel istismara uğradığını söylemiş. Arkadaşı, annesine haber vermiş ve o da polise bildirdi. Biz görevlendirildik. Ama onu bizzat sorgulamadım, o işi kadın bir polis yaptı. Ben sadece sorgu kasetini izledim."

Strike'ı en çok etkileyen, küçük kızın bir yetişkin gibi davranmaya çalışması, metanetini korumasıydı. Boşboğazlık ettiği için ailesine olacaklardan korkuyor, söylediklerini geri almaya çalışıyordu.

Hayır, onu ele verirse kız kardeşini öldürmekle tehdit ettiğini Sophie'ye elbette söylememişti! Hayır, Sophie yalan söylemiyordu, hepsi bir şakaydı sadece. Sophie'ye hamile kalmamak için ne yapılması gerektiğini sormuş, sadece merak ettiğini söylemişti, herkes böyle şeyleri bilmek isterdi. Eğer bacağıyla ilgili şeyden birine bahsederse annesini lime lime edeceğini tabii ki söylememişti babası. Ah, bacağıyla ilgili şey mi? Yani, o da şakaydı, tıpkı diğer hepsi gibi. Bacağında yara izleri vardı çünkü küçükken babası az kalsın bacağını kesiyordu ama annesi içeri girip onu görmüştü. Bunu yapmasının nedeni de daha yeni yürümeye başladığında onun çiçek tarhlarına basmasıydı, öyle demişti. Ama tabii ki bu da bir şakaydı, annesine sorabilirlerdi. Aslında dikenli tellere takılmış ve kurtulmaya çalışırken bacağı kesilmişti. Annesine sorabilirlerdi. O kesmemişti bacağını. Kesinlikle böyle bir şey yapmamıştı. Babacığı öyle şey yapmazdı.

"Baba" demek için kendini zorlarken yüzünde beliren isteksiz ifadeyi Strike dün gibi hatırlıyordu: Ceza tehdidi altında buz gibi işkembe çorbası içmeye çalışan bir çocuk gibiydi. Ancak susarsa ve onun her dediğini şikâyet etmeden yerine getirirse hayatın ailesi için katlanılabilir olduğunu daha on iki yaşında öğrenmişti.

Strike daha ilk görüşmede Bayan Brockbank'ten hazzetmemişti. Zayıf ve aşırı makyajlıydı, kendince kurban olduğuna da kuşku yoktu fakat Strike'ın gözünde diğer iki çocuğu kurtarmak için Brittany'yi gönüllü olarak feda etmiş, kocası ile büyük kızının uzun süre ortadan kayboluşlarını görmezden gelmişti. Ve bu olay-

daki duyarsızlığı, işbirliğinden farksızdı. Brockbank, Brittany'ye onu yakınlardaki ormana, karanlık ara sokaklara götürdüğü zaman arabada yaptıklarından birine bahsedecek olursa annesi ile kız kardeşini boğacağını söylemişti. Onu küçük parçalara ayıracak ve bahçeye gömecekti. Sonra Ryan'ı (Brockbank'in oğlu, ailede değer verdiği tek bireyi) alıp kimsenin bulamayacağı bir yere gidecekti.

"Şakaydı, sadece şakaydı. Ciddi değildim."

İncecik parmakları bükülü, gözlüğü yamuk, bacakları yere değmeyecek kadar kısaydı. Strike ve Hardacre, Brockbank'i almaya evlerine gittiklerinde bile fiziksel muayeneyi reddetmişti.

"Eve vardığımızda zil zurna sarhoştu. Ona geliş nedenimizi söylediğimde kırık şişeyle bana saldırdı.

"Onu yere yıktım," dedi Strike gösteriş yapmadan, "ama ona dokunmamalıydım. Gerek de yoktu."

Hardacre da Strike'ın hareketini bilmesine ve müteakip soruşturmada onu sonuna kadar desteklemesine rağmen Strike bunu daha önce hiç kimseye itiraf etmemişti.

"İyi ama sana şişeyle saldırmış..."

"Onu yere sermeden şişeyi alabilirdim."

"İri demiştin..."

"Ayakta duracak hali yoktu. Yumruk atmadan halledebilirdim. Hardacre da oradaydı, ikiye birdik.

"İşin doğrusu bana saldırmasına sevindim. Onu yumruklamak istiyordum. Sağ kroşem onu resmen bayılttı, bu sayede de kurtuldu."

"Kurtuldu derken?"

"Yakayı sıyırdı," dedi Strike. "Serbest kaldı."

"Nasıl?"

Strike, gözleri dalgın, hatırlamaya çalışarak kahvesinden bir yudum daha içti.

"Ona vurmamdan sonra hastaneye kaldırıldı çünkü beyin sarsıntısı geçirince epilepsi nöbetine girdi. Travmatik beyin yaralanması."

"Yüce Tanrım," dedi Robin.

"Beynindeki kanamayı durdurmak için acil ameliyata alınması gerekti. Sürekli nöbet geçirdi. Travmatik beyin hasarı, travma sonrası stres bozukluğu ve alkolizm teşhisi kondu. Mahkemeye çıkamaz dendi. Avukatlar hemen harekete geçtiler. Saldırıyla suçlandım.

"Neyse ki hukuk ekibimdekiler ona vurmamdan önceki hafta ragbi oynadığını keşfettiler. Biraz araştırınca yüz on kiloluk bir Galli'den kafasına diz darbesi aldığını ve sahadan sedyeyle götürüldüğünü öğrendiler. Çamur ve her tarafı yara bere içinde olduğundan genç doktor kulağındaki kanamayı görememiş, evine gidip dinlenmesini söylemiş. Avukatlarım doktorlara maçtan sonra çekilen röntgeni gösterdiklerinde anlaşıldı ki Brockbank'in kafatasında çatlak oluşmuş. Bu çatlağı oluşturansa Galli forvetmiş, ben değil yani.

"Yine de Brockbank'in bana şişeyle saldırdığına Hardy tanıklık etmeseydi boğazıma kadar batmış olurdum. Sonunda nefsi müdafaayla hareket ettiğim kabul edildi. Kafatasının çatlak olduğunu yahut yumruk atarak ne kadar hasar verebileceğimi bilemezdim.

"Bu esnada bilgisayarında çocuk pornosu bulundu. Brittany'nin hikâyesi, üvey babası tarafından yalnız başına sık sık bir yerlere götürülürken görenler tarafından doğrulandı. Öğretmeniyle yapılan görüşmede Brittany'nin okulda giderek içine kapandığı öğrenildi.

"İki yıl boyunca ona saldırmış ve birine söylerse onu, annesini ve kız kardeşini öldüreceğini söyleyerek kızı tehdit etmiş. Pek çok kez bacağını kesmeye çalışmış. Kavalkemiği yara izleriyle kaplıydı. Annesi içeri girip müdahale ettiğinde Brockbank kabuk tabakasını aldığını söylemiş. Sorgusunda anne, yara izlerinin Brittany'nin küçüklüğünden kaldığını söyledi."

Robin tek kelime etmedi. İki elini ağzına götürmüş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Strike'ın ifadesi ürkütücüydü.

"Brockbank, nöbetleri kontrol altına alınmaya çalışılırken hastanede kaldı. Ne zaman sorguya çekilecek olsa kafa bulanıklığı ve hafıza kaybı ayağına yattı. Paranın kokusunu alan avukatlar etra-

fında pervane oldular: tıbbi ihmal, saldırı... Kendisinin de istismar mağduru olduğunu, çocuk pornosunun zihinsel sorunlarının ve alkolikliğinin bir belirtisi olduğunu iddia etti. Brittany sorgularda her şeyi uydurduğunda ısrar ederken annesi de herkese Brockbank'in çocukların hiçbirine el sürmediğini, kusursuz bir baba olduğunu, zaten bir kocasını kaybettiğini ve şimdi öbürünü de kaybedeceğini haykırıp durdu. Tepedekiler suçlamaların çekilmesini istediler."

Koyu renk gözleri Robin'in mavi gri gözleriyle buluşan Strike, "Çürüğe çıkarıldı," dedi. "Yaptıkları yanına kâr kaldı, tazminat aldı, emekli maaşı bağlandı ve peşinde Brittany'yle kayıplara karıştı."

24

Step into a world of strangers
Into a sea of unknowns...[29]
Blue Öyster Cult, "Hammer Back"

Külüstür Land Rover kilometreleri metanet ve maharetle aşarken yolculuk hiç bitmeyecekmiş gibi gelmeye başlamıştı ki Barrow-in-Furness'ın ilk işaretleri belirdi. Liman kentinin ne kadar uzak, ne kadar sapa olduğu haritada yeterince net belirtilmemişti. Barrow-in-Furness'a kazara uğrayamaz, içinden geçemezdiniz. Karanın bittiği yerde, çıkmaz bir sokaktı burası.

Lake District'in güney ucunda ilerlerken koyunların otladığı tepelerin, taş duvarların, Robin'e evini, Yorkshire'ı anımsatan harikulade mezraların yanında, Ulverston'dan ("Stan Laurel'ın Doğum Yeri") geçerek kıyıya yaklaştıklarını haber veren ilk geniş halici gördüler. Nihayet öğleden sonra kendilerini sevimsiz bir sanayi bölgesinde buldular. Yolun iki tarafında kentin sınırlarını belirleyen depo ve fabrikalar sıralanmıştı.

"Brockbank'e gitmeden önce bir şeyler yiyelim," dedi son beş dakikadır Barrow'un haritasını incelemekte olan Strike. Yol bulmak için elektronik cihaz kullanmazdı çünkü kâğıt haritada verilerin inmesini beklemediğin gibi, olumsuz koşullarda bilgilerin ortadan

29 (İng.) At adımını yabancılar dünyasına, bilinmezler denizine...

kaybolması da söz konusu değildi. "Şurada bir otopark var. Kavşaktan sola dön."

Barrow Raiders takımının sahası olan Craven Park'ın harap haldeki yan girişinin yanından geçtiler. Brockbank'i görme umuduyla dikkat kesilen Strike kasabanın kendine has karakterini özümsedi. Kendisi Cornwall doğumlu olduğu için denizi görmeyi, kokusunu ciğerlerine çekmeyi ümit etmişti fakat görebildiği kadarıyla ana karanın kilometrelerce içindelerdi. İlk dikkati çeken, devasa bir ticaret merkezi oldu. Ana cadde üzerinde dört bir yanı saran dükkânların ön cepheleri cafcaflıydı. Hırdavatçılarla pizza lokantalarının arasında oraya buraya serpiştirilmiş uyumsuz ama gururlu mimari mücevherler, kentin müreffeh sanayi geçmişinin mirasıydı. Art Deco tarzı gümrük dairesi restorana dönüştürülmüştü. Klasik figürlerle bezenmiş Viktoryen mimarili teknik üniversitede *Labor Omnia Vincit*[30] yazısı görülüyordu. Biraz ileride Lowry'nin tablolarındaki kent manzarasına benzer sıra sıra dizilmiş bitişik evlerle karşılaştılar. İşçilerin yaşadığı kovan burasıydı.

Robin otoparka dönerken Strike, "Hiç bu kadar çok bar görmemiştim," dedi. Canı bira çekmişti fakat *Labor Omnia Vincit* düsturundan hareketle, Robin'in yakınlardaki bir kafede bir şeyler atıştırma önerisini kabul etti.

Nisan güneşi parlıyor, ama esinti gözle görünmeyen denizin soğuğunu taşıyordu.

"Pek de mütevazılar," diye homurdandı Strike kafenin adını görünce: Son Çare. Kafe, eski kıyafetler satan İkinci Şans ile bir rehin dükkânının karşısında yer alıyordu. Geveze yaşlı teyzelerle dolu Son Çare sıcak ve temiz bir müesseseydi. Karınlarını doyurduktan sonra gayet mutlu şekilde arabaya döndüler.

Land Rover'a döndüklerinde Robin'e haritayı göstererek, "İçeride kimse yoksa evini izlemek kolay olmayacak," dedi Strike. "Ev çıkmaz sokakta. Saklanacak yer yok."

30 (Lat.) Emek her şeyin üstesinden gelir.

Robin arabayı hareket ettirirken, saygısızlık etmek istemediği için dikkatle, "Hiç düşündün mü..." dedi, "Holly belki de Noel'dır? Belki cinsiyet değiştirmiştir?"

"Eğer öyleyse onu bulmak çocuk oyuncağı olur," dedi Strike. "Topuklarla iki metreyi aşan boy, karnabahar kulak. Buradan sağa sön," diye ekledi Skint adındaki bir gece kulübünün önünden geçerken. "Bir de buraya *Barrow'da* diye yazmışlar utanmadan."

İleride, üzerinde BAE SYSTEMS yazan krem rengi devasa bir bina, denizin görülmesini engelliyordu. Uçsuz bucaksız görünen penceresiz yapı soğuk, ruhsuz, ürkütücüydü.

"Bence Holly onun kız kardeşi ya da yeni karısı çıkacak," dedi Strike. "Sola sap... onunla aynı yaşta. Sağa, Stanley Road'u arıyoruz... görünüşe bakılırsa BAE Systems'ın yanına çıkacağız."

Strike'ın dediği gibi, Stanley Road'un bir tarafında düz bir hat halinde evler sıralanmışken öbür tarafında dikenli telli, yüksek tuğla duvarlar yükseliyordu. Bu aşılmaz engelin ötesinde heybetiyle ürküten, beyaz ve penceresiz, meşum fabrika binası yer alıyordu.

Yolda ilerlerken Land Rover'ın hızını düşüren Robin, "Nükleer Bölge Sınırı," diye okudu duvarın üzerindeki levhada.

"Denizaltı yapımı," dedi Strike dikenli tellere bakarak. "Her tarafta polis ikazları var. Bak."

Çıkmaz sokak ıssızdı. Bir çocuk parkının yanındaki küçük otoparkta son buluyordu. Arabayı park ederken Robin duvarın tepesindeki dikenli tele bazı nesneler takıldığını fark etti. Top oraya kuşkusuz kazara gitmişti fakat bir tane de alınması imkânsız küçük, pembe bir oyuncak bebek arabası dolanmıştı tellere. Bu görüntü Robin'i huzursuz etti. Biri o arabayı alınamasın diye bilerek atmıştı.

"Nereye gidiyorsun sen?" dedi Strike aracın arkasından dolanıp.

"Ben..."

"Brockbank'le ben ilgilenirim, eğer içerideyse," dedi Strike bir sigara yakıp. "Onun yanına yaklaşmayacaksın."

Robin arabaya bindi.

"Onu yumruklamamaya çalış, olur mu?" diye homurdandı Strike'ın arkasından. Stike da yolculuktan kaskatı kesilen dizi yüzünden eve doğru hafif topallayarak yürüdü.

Bazı evlerin pencereleri temizdi, camların önüne süsler yerleştirilmişti. Bazılarında tül perdeler asılıydı, birkaçı eski püskü ve denizliklerin kirli iç kısımlarına bakılırsa pisti. Strike bordo bir kapıya ulaşmak üzereyken birdenbire durdu. Robin sokağın sonunda mavi tulumlu ve baretli bir grup adam belirdiğini fark etti. İçlerinden biri Brockbank miydi? Strike onun için mi durmuştu?

Hayır. Telefonla konuşuyordu. Kapıya ve adamlara sırtını dönüp yavaşça Robin'e doğru yürüdü. Adımlarındaki kararlılığın yerini kulağındaki sese odaklanmış bir adamın amaçsızlığı almıştı.

Tulumlu adamlardan biri uzun boylu, esmer ve sakallıydı. Strike onu görmüş müydü? Robin araçtan tekrar indi, mesaj yazma bahanesiyle, olabildiğince yakınlaştırarak işçilerin fotoğraflarını çekti. Adamlar köşeyi dönüp gözden yittiler.

Robin'e on adım kala duran Strike sigara içiyor ve telefonda konuşan kişiyi dinliyordu. En yakındaki evin üst kat penceresinden kır saçlı bir kadın gözlerini kısmış onlara bakıyordu. Kadının kuşkularını gidermek isteyen Robin yüzünü evlerden çevirerek turist rolüne büründü ve devasa nükleer tesisin resmini çekti.

Strike, Robin'in arkasından yaklaşıp, "Arayan Wardle'dı," dedi. Karamsar görünüyordu. "Ceset Oxana Voloshina'ya ait değilmiş."

"Nereden biliyorlar?" diye sordu Robin şaşkın.

"Oxana üç haftadır memleketi Donetsk'teymiş. Düğün için. Bizzat onunla konuşmamışlar ama annesi telefonda Oxana'nın orada olduğunu aktarmış. Bu arada ev sahibi kadın da kendine gelmiş ve Oxana tatil için Ukrayna'ya gittiği için cesedi bulduğunda özellikle şaşırdığını söylemiş. Ayrıca kafanın pek ona benzemediğini de eklemiş."

Strike kaşları çatılı, telefonu cebine koydu. Bu gelişmeyle birlikte Wardle'ın, Malley'yi aklından çıkarıp başkasına odaklanmasını ümit etti.

"Sen arabaya bin," dedi Strike dalgın dalgın ve tekrar Brockbank'in evine yöneldi.

Robin, Land Rover'ın sürücü koltuğuna döndü. Üst kat penceresindeki kadın gözlerini dikmiş hâlâ bakıyordu.

Sokağın diğer tarafında fosforlu ceketli iki kadın polis belirdi. Strike bordo kapıya ulaşmıştı. Tahtaya vuran metalin sesi sokakta yankılandı. Kapı açılmadı. Strike tekrar kapıyı çalmaya hazırlanıyordu ki polisler onun yanına vardılar.

Polislerin Strike'tan ne istediğini merak eden Robin yerinde doğruldu. Kısa bir konuşmadan sonra üçü birlikte Land Rover'a yöneldiler.

Sebepsiz yere ansızın kendini suçlu hisseden Robin pencereyi indirdi.

Strike işitme mesafesine girdiğinde, "Bay Michael Ellacott olup olmadığımı soruyorlar," dedi.

"Ne?" dedi babasının adını duyunca aklı tamamen karışan Robin.

Polisi peşlerine Matthew'un taktığı gibi gülünç bir fikir geldi aklına. İyi ama neden Strike'ın, onun babası olduğunu söyleyecekti ki? Derken ayakları suya erdi ve hemen açıklamaya girişti.

"Araba babamın adına kayıtlı," dedi. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Çift sarı çizgi üzerine park etmişsiniz," dedi polislerden biri duygusuzca, "ama buraya gelme nedenimiz bu değil. Tesisin fotoğraflarını çekiyormuşsunuz. Bunda bir sorun yok," diye ekledi Robin'in telaşlı görünüşü karşısında. "Herkes yapıyor. Güvenlik kameralarına yakalanmışsınız. Ehliyetinizi görebilir miyim?"

Strike'ın meraklı bakışlarının farkında, "Ah," dedi Robin cılız bir sesle. "Ben sadece... sanatsal bir fotoğraf olur diye düşünmüştüm, anlarsınız ya. Dikenli teller, beyaz bina, bulutlar..."

Utancından yerin dibine giren Robin, Strike'ın bakışlarından titizlikle kaçarak ehliyetini verdi.

"Bay Ellacott babanız oluyor, doğru mu?"

Robin, polisin ebeveynlerini arayıp onun yanında Matthew, parmağında yüzük olmadan Barrow'da olduğunu öğrenmelerinden korkarak, "Arabasını ödünç aldık, hepsi bu," dedi.

"Peki siz ikiniz nerede oturuyorsunuz?"

"Biz... birlikte değiliz," dedi Robin.

İsimlerini ve adreslerini verdiler.

"Birini görmeye geldiniz, değil mi Bay Strike?" diye sordu ikinci kadın polis.

"Noel Brockbank," dedi Strike hemen. "Eski dostum. Geçerken uğrayayım dedim."

"Brockbank," diye tekrarladı polis, ehliyeti geri verirken. Robin, kadının onu tanımasını umut etti, belki kırdığı potu bu yolla düzeltebilirdi. "Güzel bir Barrow'lu soyadı bu. Pekâlâ, gidebilirsiniz. Burada başka fotoğraf çekmek yok."

İki polis uzaklaşırken Robin, Strike'a, "Çok. Özür. Dilerim," dedi üstüne basa basa. Başını iki yana sallayan Strike, gerginliğine rağmen sırıtıyordu.

"Sanatsal fotoğraf... teller... gökyüzü..."

"Sen olsan ne derdin?" diye sordu Robin. "İçlerinden biri Brockbank olabilir diye işçilerin resimlerini çekiyorum diyemezdim ya. Bak..."

Fakat işçilerin fotoğrafını açınca en uzunlarının, yani kırmızı yanaklı, kısa boyunlu ve büyük kulaklı olanın, aradıkları adam olmadığını fark etti.

En yakındaki evin kapısı açıldı. Üst kat penceresinden onları izleyen kır saçlı kadın ekose kumaşlı bir pazar arabasıyla kapıda belirdi. İfadesi neşeliydi. Polislerin gelip bir işlem yapmadıklarını gözlemledikten sonra, onların casus olmadıklarına kanaat getirdiğine şüphe yoktu.

"Hep olur," diye seslendi sokağın karşısından yankılanan sesiyle. *Hep* derken kendine has bir aksanı vardı. Barrow'un bağlı olduğu Cumbria aksanını bildiğini sanan Robin'e bu vurgu yabancı geldi. "Her yerde kamera var. Sürekli izliyorlar. Biz alıştık."

Strike tatlı dille, kadının merakını cezbederek, "Londralı olduğumuzu anlamışlardır," dedi.

"Londra mı? Sizi ta oralardan Barra'ya getiren nedir?"

"Eski bir dostumu arıyorum. Noel Brockbank," dedi Strike parmağıyla sokağın aşağısını işaret ederek. "Kapıyı çaldım ama açan olmadı. İşte herhalde."

Kadın kaşlarını çattı.

"Noel mı dediniz? Holly olmasın?"

"Buralardaysa Holly'yi de görmek isteriz elbette," dedi Strike.

"O da iştedir," dedi komşu kadın saatine bakarak. "Vickerstown'daki fırındadır. Ya da," dedi yaşlı kadın hafif kara mizahla, "bu akşam Crow's Nest'e de bakabilirsiniz. Genelde oraya takılır."

"Fırına bakalım biz... sürpriz olsun," dedi Strike. "Tam olarak nerede peki?"

"Vengeance Sokağı'nın az ilerisinde, küçük, beyaz bir dükkân."

Teşekkür ettiler. Kadın da onlara yardım etmekten memnun, yoluna koyuldu.

Strike sağ salim arabaya döndüklerinde haritayı açarak, "Doğru mu duydum?" diye mırıldandı. "Vengeance Sokağı mı dedi?"

"Öyle dedi," diyerek onayladı Robin.

Yelkenlilerin kirli görünen sularda yüzdüğü ya da çamur tabakasına saplanıp kaldığı halicin üzerindeki köprüden geçtiler. Kıyı boyundaki sanayi yapılarının yerini kimi kaba sıvalı kimi kırmızı tuğla bitişik nizam evler aldı.

Strike, Amphitrite Sokağı'nda ilerlerken, "Gemi adları," diye tahminde bulundu.

Vengeance Sokağı yukarı eğimliydi. Civarda birkaç dakikalık dolaşmanın ardından küçük, beyaz fırını buldular.

Robin cam kapıyı görebilecek bir yerde dururken Strike hemen, "İşte orada," dedi. "Kız kardeşi olmalı, şuna baksana."

Fırıncı, çoğu erkekten daha kuvvetli duruyordu. Brockbank'le aynı uzun yüze ve geniş alına sahipti, sert bakışlı gözlerine sürme çekmiş, kömür karası saçlarını gelişigüzel atkuyruğu yapmıştı. Beyaz önlüğünün altına giydiği siyah tişört bileğinden omzuna kadar dövmeyle kaplı kalın kollarını gözler önüne seriyordu. İki kulağından da altın küpeler sarkıyordu. Çatık kaşları sürekli öfkeli bir görünüm kazandırıyordu ona.

Fırın kalabalık ve hareketliydi. Holly'yi börekleri paketlerken izleyen Strike'ın aklına Melrose'daki geyik etli turta gelince ağzı sulandı.

"Bir şeyler yiyebilirim."

"Onunla orada konuşamazsın," dedi Robin. "Evinde ya da barda konuşmamız daha iyi olur."

"İçeri girip bana bir etli börek alabilirsin."

"Daha bir saat önce sandviç yedik!"

"Ee, ne olmuş? Diyet yapmıyorum ya."

"Artık ben de yapmıyorum," dedi Robin.

Bu cesur sözler Harrogate'te onu bekleyen straplez gelinliği hatırına getirdi. Gerçekten onu giymeyi düşünmüyor muydu? Çiçekler, yiyecek içecek servisi, nedimeler, ilk dans için şarkı... Bunlara artık gerek kalmayacak mıydı? Kaybedilen depozitolar, iade edilen hediyeler, haberi duyan şaşkın dostlar ve akrabaların yüzleri...

Land Rover'ın içi soğuk ve rahatsızdı, saatlerce direksiyon sallamaktan yorgun düşmüştü, Matthew ile Sarah Shadlock aklına gelince zayıf ve hain yüreği dayanamayıp gözüne yaşlar doldu.

Strike cevap beklemeden pencereyi indirip soğuk havayı içeri doldurarak, "Sigara içmemin sakıncası var mı?" dedi. Robin buna sesini çıkarmadı, ne de olsa Strike, polisle yaşanan hadiseden ötürü

onu affetmişti. Her nasılsa soğuk esinti Strike'a söylemek istediği şeye onu hazırladı.

"Holly'yle görüşemezsin."

Strike kaşlarını çatıp Robin'e döndü.

"Brockbank'i gafil avlamaya itirazım yok ama eğer Holly seni tanırsa peşinde olduğunu haber verir. Bunu ben yapmalıyım. Bir fikrim var."

"Hiç sanmıyorum," dedi Strike kesin bir dille. "Brockbank ya onunla ya da birkaç sokak uzakta yaşıyordur. Adam kaçık. Kıllanırsa çirkefleşir. Yalnız başına olmaz."

Robin paltosuna daha sıkı sarınarak soğukkanlılıkla, "Fikrimi duymak istiyor musun, istemiyor musun?" dedi.

25

There's a time for discussion and a time for a fight.[31]
Blue Öyster Cult, "Madness to the Method"

Strike hiç istemediği halde Robin'in planının iyi olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Holly'nin, Noel'ı uyarma tehlikesini göze alamazlardı, kaldı ki Robin'in başına bir bela gelmesi ihtimali oldukça düşük görünüyordu. Plan doğrultusunda, Strike varlığından tamamen bihaber olan Holly'yi saat beşte iş arkadaşıyla paydos ettikten sonra takibe başladı. Bu esnada Robin de geniş bir bataklık arazinin yanından geçen ıssız bir yola giderek arabanın arkasındaki çantasını aldı ve kot pantolonunu çıkarıp kırışık ama daha şık bir pantolon giydi.

Barrow'un kent merkezine doğru arabayla köprünün üstünden geçtiği sırada Strike arayıp Holly'nin eve dönmediğini, doğruca sokağın sonundaki bara yöneldiğini haber verdi.

Robin hoparlöre aldığı, yolcu koltuğunda yatan cep telefonuna doğru, "Harika, bence böylesi daha iyi olur zaten," diye seslendi. Land Rover sallanıp takırdıyordu.

"Ne?"

"Dedim ki... neyse boş ver, geldim sayılır!"

---

31 Konuşacak zaman başka, kavga edecek zaman başka.

Strike, Crow's Nest otoparkının dışında bekliyordu. Tam yolcu kapısını açmıştı ki Robin nefes nefese, "Eğil, eğil," diye ikaz etti.

Holly elinde birasıyla barın kapısında belirmişti. Robin'den hem daha uzun hem de siyah tişörtü ve kot pantolonuyla daha geniş duruyordu. Sigarasını yaktıktan sonra gözlerini kısarak ezbere bildiği manzaraya baktı, bakışları kısa süreliğine yabancı Land Rover'a takıldı.

Strike ön koltuğa oturup eğildi. Robin de gaza basıp hemen oradan uzaklaştı.

"Takip ederken beni fark etmedi," dedi Strike koltukta tekrar doğrulup.

"Yine de mümkün mertebe ona görünmemelisin," dedi Robin kısa ve özetle, "seni fark edip tanıyabilir."

"Ah, nasıl bilmiş olduğunu unutmuşum," dedi Strike.

"Hadi ordan!" dedi Robin bir anlık tepkiyle. Strike da bu çıkışa şaşırdı.

"Şakaydı sadece."

Robin yolun ilerisinde, Crow's Nest'in girişinden görünmeyen park alanına saptı, öğleden sonra aldığı küçük paketi çantasından çıkardı.

"Sen burada bekle," dedi Strike'a.

"Rüyanda görürsün. Ben otoparkta Brockbank'i bekleyeceğim. Anahtarları ver."

Anahtarları istemeye istemeye veren Robin'in bara gidişini izlerken Strike o ani çıkışı düşündü. Belki de Matthew'un onun başarılarını hor görmesinden kaynaklanıyordu bu.

Crow's Nest, Ferry ve Stanley yollarının buluşup keskin bir dönemeç oluşturdukları yerdeydi. Davul biçiminde, kırmızı tuğladan geniş bir yapıydı. Hâlâ kapıda dikilen Holly sigarasını içip birasını yudumluyordu. Robin heyecanlandı. Bu iş için gönüllü olmuştu. Şu anda tek sorumluluğu Brockbank'in nerede olduğunu öğrenmekti. Polisleri üzerlerine çekerek yaptığı aptalca hareket onu

alıngan yapmış ve Strike'ın zamansız esprisi de aldığı gözetleme kursu hakkında Matthew'un alttan alta küçümseyen yorumlarını hatırlatmıştı. Matthew yüksek notlarından ötürü onu âdet yerini bulsun diye tebrik ettikten sonra öğrendiklerinin zaten sıradan bilgiler olduğunu ima etmişti.

Robin'in cebindeki telefon çaldı. Yaklaşırken Holly'nin bakışlarının farkında olan Robin arayana bakmak için telefonu çıkardı. Annesiydi. Açmaması tuhaf kaçacağından telefonu kulağına götürdü.

Robin, Holly'ye bakmadan yanından geçerken annesi, "Robin?" dedi. "Barrow-in-Furness'ta mısın?"

"Evet," dedi Robin. İçeride iki kapıyla karşılaştı, soldakini seçti. Geniş ve yüksek tavanlı, köhne bir bara girdi. Kapının hemen iç tarafında mavi tulumlu iki adam bilardo oynuyordu. Robin bazı başların ortamdaki yabancı olduğu için ona çevrildiğini sezdi. Kimseyle göz teması kurmadan, konuşmasını sürdürerek bara doğru süzüldü.

"Orada ne işin var?" diye sordu Linda ve cevabı beklemeden, "Polis aradı ve arabayı babanın sana ödünç verip vermediğini sordu!" dedi.

"Bir yanlış anlaşılma oldu," dedi Robin. "Anne, şu anda gerçekten konuşamam."

Arkasındaki kapı açıldı, Holly yanından geçti, kollarını göğsünde kavuşturup Robin'i süzdü. Robin bakışlarında düşmanlık sezdi. Kısa saçlı barmaid dışında mekânda kadın olarak sadece ikisi vardı.

"Evi aradık," diye devam etti annesi ona kulak asmadan. "Matthew bize Cormoran'la gittiğini söyledi."

"Evet," dedi Robin.

"Bu hafta sonu öğle yemeği için uğrayıp uğramayacağınızı sorduğumda da..."

"Bu hafta sonu neden Masham'a geleyim ki?" diye sordu Robin kafası karışık. Göz ucuyla Holly'nin bir tabureye yerleşip BAE fabrikasından bazı mavi tulumlu adamlarla laflad ığını gördü.

"Matthew'un babasının doğum günü de ondan," dedi annesi.

"Ah, tabii ya," dedi Robin. Aklından çıkmıştı tamamen. Parti verilecekti. Tarih o kadar uzun zamandır takvimin üzerinde işaretli duruyordu ki gözü alışmış ve Masham'a gideceğini unutmuştu.

"Robin, her şey yolunda mı?"

"Dedim ya anne, şu anda müsait değilim," dedi Robin.

"*Sen iyi misin*?"

"Evet!" dedi Robin sabırsızca. "Çok iyiyim. Sonra ararım."

Telefonu kapatıp bara döndü. Siparişini almayı bekleyen barmaid tıpkı Stanley Road'daki komşunun kurnaz bakışlarıyla süzüyordu onu. Buranın insanlarında fazladan bir ketumluk vardı fakat Robin bunun, yerli halkın yabancılara duyduğu şovenist husumetten kaynaklanmadığını anlamıştı. Sadece gizliliklerini koruma arzusundalardı. Kalbi normalden biraz daha hızlı çarpan Robin zorlama bir özgüvenle, "Selam, bir şey sorabilir miyim? Holly Brockbank'i arıyorum. Burada olabileceği söylendi," dedi.

Barmaid, Robin'in ricasını düşündükten sonra, "İşte şuradaki o. Bir şey alır mısın?" dedi gülümsemeden.

"Bir kadeh beyaz şarap lütfen," dedi Robin.

Kimliğine büründüğü kadın şarap içerdi, Robin bundan emindi. Ayrıca barmenin gözlerinde gördüğü güvensizlikten, Holly'nin ters duruşundan, bilardo oynayanların tepeden tırnağa süzmelerinden de etkilenmezdi. Canlandırdığı kadın sakin, aklı başında ve hırslıydı.

Robin içkisinin parasını ödedikten sonra doğrudan Holly'nin ve barda onunla sohbet eden üç adamın yanına yöneldi. Meraklı ama gerginlerdi, Robin'in onlara doğru geldiğini idrak ettiklerinde sustular.

"Merhaba," dedi Robin gülümseyerek. "Holly Brockbank siz misiniz?"

Yüz ifadesi kararan Holly, "Evet," dedi. "Sen kimsin?"

"Efendim?"

Robin, alaycı bakışların farkında, tamamen irade gücüyle tebessümünü korudu.

"Kimsin dedim," diye yineledi Holly Londra aksanını taklit ederek.

"Adım Venetia Hall."

"Ah, geçmiş olsun," dedi Holly geniş geniş sırıtarak. En yakınındaki işçi de kıkırdadı.

Robin, o öğleden sonra Strike geride kalıp fırında Holly'yi izlerken bir alışveriş merkezinde bastırdığı kartviziti çantasından çıkardı. Göbek adını kullanması Strike'ın fikriydi. ("Güneyli kadın havası katıyor sana.")

Robin kartviziti uzattı, Holly'nin sürmeli gözlerine cesurca bakıp, "Venetia Hall. Avukatım," dedi.

Holly'nin yüzündeki sırıtış silindi. Robin'in dört buçuk sterline bastırdığı iki yüz taneden biri olan kartı, kaşlarını çatarak okudu.

Hardacre ve Hall
FERDİ KAZA AVUKATLARI

Venetia Hall
Kıdemli Ortak

Telefon: 0888 789654
Faks: 0888 465877 E-posta: venetia@h&hlegal.co.uk

"Ağabeyiniz Noel'ı arıyorum," dedi Robin. "Biz..."

"Burada olduğumu nereden öğrendin?"

Holly güvensizliği yüzünden bir kedi gibi hırçınlaşıyordu.

"Bir komşunuz söyledi."

Holly'nin mavi tulumlu arkadaşları güldüler.

"Ağabeyiniz için bazı iyi haberlerimiz var," dedi Robin yılmadan. "Onu bulmaya çalışıyoruz."

"Nerede olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil."

İşçilerden ikisi, bozguna uğrayan Robin'i izlerken belli belirsiz gülümseyen diğerini bırakarak bardan ayrılıp masalardan birine doğru yöneldi. Holly birasını başına dikti, yanındaki adama bir beşlik uzatıp bir tane daha almasını söyledi, tabureden indi, kolları bir erkeğinkiler gibi kaskatı halde kadınlar tuvaletine gitti.

"Ağabeyiyle konuşmuyorlar," dedi kulak kabartmak için yanaşan barmaid. Robin'in durumuna acımış gibiydi.

"Noel'ın nerede olduğunu *siz* biliyor musunuz?" diye sordu Robin çaresizlik içinde.

"Bir yıldır falan buralara uğramadı," dedi barmaid belli belirsiz. "Sen nerede olduğunu biliyor musun Kev?"

Holly'nin arkadaşı omuz silkerek cevap verdi ve Holly'nin birasını söyledi. Aksanından Glasgow'lu olduğu anlaşılıyordu.

"Eh, çok yazık," dedi Robin, çılgınca atan kalbine rağmen sakin bir sesle konuşmayı başardı. Strike'a eli boş dönmekten korkuyordu. "Ailesi yüklü bir ödeme alabilir, ama önce onu bulmam gerek."

Dönüp gitmeye davrandı.

"Ailesi mi, o mu?" diye sordu Glasgow'lu ansızın.

"Duruma bağlı," dedi Robin soğukkanlılıkla, tekrar döndü. Venetia Hall araştırdığı vakayla alakasız kişilerle sıkı fıkı olmazdı herhalde. "Aile bireylerinden biri ona bakmayı üstlendiyse örneğin... ama değerlendirme yapabilmek için ayrıntılara ihtiyacım olacak. Bazı akrabalar," diye yalan söyledi Robin, "hatırı sayılır tazminatlar aldılar."

Holly geri geliyordu. Robin'i Kevin'la konuşurken görünce yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. Kıvırdığı yalanın sonuç verip vermeyeceğini merak eden Robin de tuvalete gitti. Yanından geçerken Holly'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa Robin tuvalette sıkıştırılıp dayak yeme ihtimalini göz ardı edemezdi.

Ne var ki tuvaletten döndüğünde Holly ile Kevin'ı barda dip dibe gördü. Robin daha fazla ısrar etmemesi gerektiğini biliyordu: Holly zokayı yutsa da yutmasa da. Paltosunun kemerini biraz daha

sıkıp acele etmeden ama kararlı adımlarla yanlarından geçerek kapıya doğru yürüdü.

"Hey!"

"Buyurun?" dedi Robin hâlâ biraz mesafeli bir sesle. Çünkü Holly kabalık etmişti ve Venetia Hall belli seviyede saygı görmeye alışkındı.

"Pekâlâ, mesele nedir?"

Kevin sohbetlerine katılmak için can atsa da, Holly'yle özel, parasal meseleleri dinleyebilecek kadar samimi bir ilişkileri yok gibiydi. Hoşnutsuz bir ifadeyle slot makinelerine doğru gitti.

"Şurada konuşabiliriz," dedi Holly, Robin'e. Birasından ilk yudumu içip piyanonun yanındaki bir köşe masasını gösterdi.

Barın pencere denizliğine şişe içinde gemiler yerleştirilmişti: pencerelerin ötesinde, o yüksek telli duvarın ardında inşa edilen devasa, heybetli canavarlara kıyasla güzel, kırılgan şeyler. Yoğun desenli halı binlerce lekeyi başarıyla gizliyordu. Perdelerin arkasındaki bitkilerin boynu büküktü fakat uyumsuz süsler ve kupalar geniş mekâna sıcaklık katarken müşterilerinin açık mavi tulumları bir kardeşliğe mensup oldukları izlenimi uyandırıyordu.

"Hardacre ve Hall, savaş meydanı dışında ciddi ve önlenebilir yaralanmalar geçiren çok sayıda askeri temsil ediyor," dedi Robin önceden prova ettiği konuşmaya giriş yaparak. "Kayıtları gözden geçirirken ağabeyinizin dosyasıyla karşılaştık. Onunla konuşana kadar emin olamayız tabii ki ama geniş müvekkil havuzumuza onu da eklemekten mutluluk duyarız. Onunki gibi vakalarda kazanmamız neredeyse kesindir. Bize katılması, ordunun ödeme yapması için üzerindeki baskıyı artıracaktır. Ne kadar çok müşteki olursa o kadar iyi. Bay Brockbank'in cebinden tek kuruş çıkmayacak elbette. Kazanamazsak," dedi reklamlardaki düsturu taklit ederek, "ücret almayız."

Holly bir şey demedi. Solgun yüzü sert ve kararlıydı. Yüzükparmağı hariç bütün parmaklarında altın sarısı ucuz yüzükler vardı.

"Kevin ailenin de para almasıyla ilgili bir şeylerden söz etti."

"Ah evet," dedi Robin neşeyle. "Eğer Noel'ın yaralanması, ailesi olarak, sizi etkilediyse..."

"Herhalde etkiledi," diye hırladı Holly.

"Nasıl?" diye sordu Robin çantasından defter kalem çıkarıp hazır bekleyerek.

Robin, avukatın duymak istediğini düşündüğü hikâyeyi anlatma fikrine yavaş yavaş ısınan Holly'den azami düzeyde bilgi koparmak için alkolden ve mağduriyet duygusundan büyük yardım alacağını görebiliyordu.

Anlatmaya, yaralı ağabeyine yönelik oluşan husumet izlenimini yumuşatarak başladı Holly. Noel orduya on altı yaşında katılmıştı. Varını yoğunu vermişti, ordu onun hayatıydı. Ah evet, insanlar askerlerin yaptığı fedakârlıkları fark etmezdi... Robin, Noel ile Holly'nin ikiz olduklarını biliyor muydu? Evet, Noel'de dünyaya gelmişlerdi... Noel ile Holly...

Holly'nin bu arıtılmış hikâyeyi anlatmasının amacı kendini yüceltmekti aslında. Annesinin rahmini paylaştığı adam dünyaya atılmış, seyahat etmiş, savaşmış ve İngiliz ordusunda yükselmişti. Onun cesareti ve macera hissi, Barrow'da kalan Holly'ye geçmişi hatırlatıyordu.

"... sonra Irene adında bir kadınla evlendi. Duldu. Ona ve iki çocuğuna kol kanat gerdi. Tanrım... Hiçbir iyilik cezasız kalmaz, öyle derler değil mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Venetia Hall kibarca. Ilık, sirkemsi şarabından bir yudum içti.

"Onunla evlendi ve bir çocukları oldu. Sevimli bir çocuktu... Ryan... Çok sevimliydi. Onu epeydir görmedik... Altı yıl mı, yedi yıl mı ne oldu? Kaltak. Evet, Noel bir gün doktordayken Irene çekip gitti. Çocukları da aldı... ki Noel için oğlu her şeyiydi. Her şeyi. Hastalıkta ve sağlıktaymış, hadi oradan. Karıya bak hizaya gel. En çok desteğine ihtiyaç duyduğunda hem de. Pis sürtük."

Demek Noel ve Brittany o günden sonra yollarını ayırmışlardı. Yoksa hayatını değiştiren yaralanmaları için kuşkusuz en az Strike kadar suçladığı üvey kızının izini sürmeyi kendine vazife mi edinmişti? Kalbi küt küt atmasına rağmen Robin sakin bir ifade takınıyordu. Strike'a oracıkta mesaj yollayabilse ne güzel olurdu!

Noel, karısı terk ettikten sonra Stanley Road'da Holly'nin hayatı boyunca yaşadığı ve üvey babasının ölümünden sonra tek başına kaldığı iki katlı baba ocağına dönmüştü.

"Onu kabul ettim," dedi Holly sırtını dikleştirerek. "Kan sonuçta."

Brittany'nin suçlamasından söz etmedi Holly. İlgili akraba, özverili kardeş rolünü oynuyordu, sahte bir performans olsa bile Robin en önemsiz görünen bilgilerin arasında da genellikle hakikat kırıntıları olduğunu bilecek kadar tecrübeliydi.

Holly'nin çocuk istismarı suçlamalarından haberi var mıydı acaba? Ne de olsa hadise Almanya'da vuku bulmuş, yasal işlem başlatılmamıştı. Fakat eğer Brockbank çürüğe alındığında beyni gerçekten hasarlı idiyse ordudan ayrılışının yüz kızartıcı nedenini kimseye anlatmayacak kadar akıllı davranabilir miydi? Eğer masumsa ve aklı başında değilse hayatını yerle bir eden adaletsizlikten bıkmadan usanmadan bahsetmez miydi?

Holly'ye üçüncü birasını alan Robin lafı ustaca Noel'ın çürüğe ayrıldıktan sonraki haline getirdi.

"Eskisi gibi değildi. Nöbetler. Krizler. Bir dünya ilaç kullanıyordu. Kalp krizi geçiren üvey babama bakmaktan yeni kurtulmuştum ki Noel geldi. Nöbetleri, titremeleri..."

Holly cümlesinin sonunu birasına gömdü.

"Çok zor olmalı," dedi Robin küçük bir deftere not alırken. "Davranış sorunları var mıydı? Aileler çoğunlukla bu tür zorluklardan yakınırlar."

"Vardı," dedi Holly. "Yani... mevcut asabiliği beynine aldığı hasardan sonra daha da arttı. İki defa evi mahvetti. Bize karşı sürekli sinirliydi.

"Şimdilerde meşhur oldu, biliyorsundur," dedi Holly gizemli bir şekilde.

"Efendim?" dedi Robin şaşkın.

"Onu pataklayan herifçioğlu!"

"Herif..."

"Cameron Strike pisliği!"

"Aa, evet," dedi Robin. "Adını duymuştum galiba."

"Ah evet! Şimdilerde özel dedektifmiş, bütün gazetelerde çıktı! Noel'ın pestilini çıkardığında askerî polisti... Ağabeyimin hayatını mahvetti..."

Bu nutuk bir müddet daha devam etti. Notlar alan Robin, Holly'nin askerî polisin neden ağabeyini almaya geldiğini söylemesini bekledi fakat ya olanlardan bihaberdi ya da söylememeye kararlıydı. Kesin olan tek şey Noel Brockbank'in, epilepsisini tamamen Strike'a bağladığıydı.

Noel mutsuzluğunun acısını ve öfkesini bir yıl boyunca ikiz kız kardeşinden ve onun evinden çıkardıktan sonra eski bir Barrow'lu arkadaşının bulduğu fedailik işi için Manchester'a gitmişti.

"Çalışabilecek kadar düzelmiş miydi?" diye sordu Robin çünkü Holly tamamen zıvanadan çıkmış ve öfke patlamalarını denetleyemeyen bir adam profili çizmişti.

Holly, akrabalarının yaralanmalarından hayatları olumsuz etkilenenlere vaat edilen bir ödeme olduğunu birdenbire hatırlayarak, "Evet, yani, içki içmediği ve ilaçlarını aldığı sürece iyiydi. Gittiğinde bayram ettim. Onunla ilgilenmek beni tüketti resmen," dedi. "Panik atak oldum. Doktora gittim. Kayıtları mevcut."

Brockbank'in kötü davranışlarının Holly'nin hayatına etkisi üzerine konuştukları on dakika boyunca Robin ciddiyetle başını sallayıp arada anlayışla araya girerek, "Evet, bunu diğer müvekkillerimizden de duydum," ve "Ah evet, başvurunuzda bu çok önemli yer tutar," kabilinden ifadelerle onu cesaretlendirdi. Robin epey kıvama gelen Holly'ye bir bira daha söylemeyi teklif etti.

"Ben alırım," dedi Holly belli belirsiz ayağa kalkmaya davranıp.

"Yo, yo, bunlar masraf olarak yazılacak," dedi Robin. Biranın doldurulmasını beklerken telefonuna baktı. Matthew'dan bir mesaj daha gelmişti, açmadı. Strike'tan geleni açtı.

Her şey yolunda mı?

Evet, diye yazdı cevap olarak.

Masaya dönen Holly'ye, "Yani ağabeyiniz Manchester'da mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Holly birasından koca bir yudum aldıktan sonra. "Kovuldu."

"Ah, sahi mi?" dedi Robin kalem elinde. "Eğer sağlık durumunun neticesinde olduysa haksız işten çıkarma davası açа..."

"Hayır, nedeni başkaydı," dedi Holly.

Gergin, asık suratından tuhaf bir ifade geçti. Fırtına bulutlarının arasından çıkmaya çalışan bir grilik, güçlü bir şeydi bu.

"Buraya geri döndü," dedi Holly, "ve her şey yeniden başladı..."

Şiddet, yersiz öfke nöbetleri, kırılan mobilyalar. Ardından Brockbank güvenlik görevlisi statüsünde bir iş daha bulmuş ve Market Harborough'ya gitmişti.

"Derken tekrar geri döndü," dedi Holly ve Robin'in nabzı hızlandı.

"Yani şu anda Barrow'da mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Holly. Artık iyice esrimişti ve düşüncelerini tutarlı biçimde ifade etmekte zorlanıyordu. "Sadece birkaç haftalığına geldi ama bu sefer onu polis çağırmakla tehdit ettim ve temelli gitti. Çişim geldi," dedi Holly, "sonra da biraz duman alacağım. Sigara içer misin?"

Robin başını iki yana salladı. Hafifçe sarsılarak ayağa kalkan Holly tuvalete giderken Robin de cebinden telefonunu çıkarıp Strike'a mesaj yazdı.

Brockbank, Barrow'da değilmiş. Kafası bayağı güzelleşti. Hâlâ ağzını arıyorum. Sigara içmek için dışarı çıkacak, ortalarda görünme.

Aldığı gözetleme eğitimine alaycı bir göndermeyi daha tetikler kaygısıyla, "yolla" tuşuna basar basmaz son iki kelimeyi yazdığına pişman oldu fakat biraz sonra telefonu titreyince şu tek kelimeyi gördü:

Tamam.

Holly sonunda leş gibi sigara kokar halde masaya döndüğünde Robin'e aldığı bir kadeh beyaz şarapla beşinci birasını elinde tutuyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Robin.

Holly hüzünlü bir edayla, konuşmaya hiç ara vermemişler gibi, "Anlıyorsun ya," dedi, "o buradayken sağlığım çok bozuldu."

"Şüphesiz," dedi Robin. "Peki Bay Brockbank..."

"Şiddete başvururdu. Başımı buzdolabının kapağına çarptığını söylemiştim sana."

"Söylemiştiniz, evet," dedi Robin sabırla.

"Annemin tabaklarını kırmasını engellemeye çalıştığımda da gözümü morartmıştı..."

"Çok korkunç. Tazminat almanıza kesin gözüyle bakıyorum," diye yalan söyledi Robin suçluluk duygusunu göz ardı ederek ve doğrudan asıl soruya geçti. "Bay Brockbank'in Barrow'da olduğunu düşündük çünkü emekli maaşı buraya ödeniyor görünüyor."

Dört beş biranın ardından Holly'nin tepkileri yavaşlamıştı. Çektiği acılar için tazminat alma vaadi onu neşelendirmiş, hayatın kaşlarının arasına oyduğu ve sürekli bir öfke ifadesi katan o derin

çizgi bile kaybolur gibi olmuştu. Ne var ki Brockbank'in emekli maaşından söz açılınca anlaşılmaz bir şekilde savunmaya geçti.

"Hayır, ödenmiyor," dedi Holly.

"Kayıtlarımıza göre öyle ama," dedi Robin.

Slot makinesi köşede çınlayıp parladı, bilardo topları tıkırdayıp yere düştü, Barrow aksanı İskoç aksanına karıştı. Robin gerçeği hemen sezdi. Holly, ağabeyinin emekli maaşını alıyordu.

"Tabii ki," dedi Robin ikna edici bir hafiflikle, "Bay Brockbank'in parayı kendisinin almadığını biliyoruz. Emekli kişi müsait olmadığında bazen akrabalara maaşı alma yetkisi verilebiliyor."

"Evet," dedi Holly hemen. Solgun yüzüne bir kırmızılık çöküyordu. Dövmelere ve piercing'lere rağmen ona küçük bir kız görünümü veriyordu bu kırmızılık. "İlk başlarda onun yerine maaşını ben aldım. Nöbet geçirdiği zamanlarda."

Madem o kadar elden ayaktan kesilmişti, diye düşündü Robin, *maaşını neden Manchester'a, sonra Market Harborough'ya, sonra tekrar Barrow'a taşıdı?*

Kalp atışları yeniden hızlanan Robin, "Yani parayı artık ona mı gönderiyorsunuz?" diye sordu. "Yoksa kendi çekebiliyor mu?"

"Dinle," dedi Holly.

Robin'e doğru eğilirken kolunun üst kısmına işlenmiş Cehennem Melekleri dövmesindeki kanatlı ve kasklı kurukafa dalgalandı. Bira, sigara ve şekerden nefesi kokuyordu. Robin kılını kıpırdatmadı.

"Dinle," dedi tekrar, "insanlara tazminat ödetiyorsunuz, değil mi? Yani... başlarına... başlarına bir kaza geldiyse... ya da... ne bileyim işte..."

"Doğru," dedi Robin.

"Peki ya biri... ya sosyal hizmetler... bir şey yapması gerekirken... yapmadıysa?"

"Şartlara bağlı," dedi Robin.

"Annem dokuz yaşındayken bizi terk etti," dedi Holly. "Bizi üvey babamıza bıraktı."

"Çok üzüldüm," dedi Robin. "Çok zor bir durum."

"Bin dokuz yüz yetmişler," dedi Holly. "Kimsenin umurunda değildik. Çocuk istismarı."

Robin'in midesine bir ağırlık oturdu. Holly'nin benekli suratıyla dip dibe gelen Robin onun leş gibi kokan nefesini duyabiliyordu. Holly havadan bir araba dolusu para kazanma vaadine kapılmış, kendisine yaklaşan sempatik avukatın gerçek olmadığından habersizdi.

"İkimizi de taciz etti," dedi Holly. "Üvey babam. Noel her şeyin farkındaydı. Küçüklüğümüzden beri. Birlikte yataklarımızın altına saklanırdık. Sonra beni Noel da taciz etti. Ama," dedi ansızın samimi bir tavırla, "iyiydi Noel. Küçükken çok yakındık. Her neyse," ses tonundan çifte ihanet seziliyordu, "on atlı yaşına bastığımızda bizi bırakıp orduya katılmaya gitti."

Daha fazla içmek niyetinde olmayan Robin şarap kadehini alıp kocaman bir yudum içti. Holly'nin ikinci tacizcisi, ilkine birlikte karşı koyduğu müttefikiydi; yani kötünün iyisi.

"Pisliğin tekiydi," dedi Holly. Robin, onu taciz ettikten sonra yurtdışına giden ikizini değil, üvey babasını kastettiğini anladı. "Ama ben on altı yaşındayken işyerinde bir kaza geçirdi ve sonrasında onu daha iyi idare ettim. Endüstriyel kimyasallar. Adi herif! Kazadan sonra şeyini kaldıramaz oldu. Çok fazla ağrı kesici alıyordu. Sonra da kalp krizinden tahtalıköyü boyladı zaten."

Holly'nin yüzündeki kararlı kötülük ifadesi, hastalığında üvey babasına nasıl bakmış olduğunu Robin'e tam olarak anlatıyordu.

"Pislik herif," dedi usulca.

"Hiç danışmanlık hizmeti aldınız mı?" diye sordu Robin.

Gerçekten güneyli bir kadın gibi konuşuyorum.

Holly homurdandı.

"Tabii ki hayır. Bunları anlattığım ilk kişi sensin. Böyle bir dünya hikâye duymuşsundur herhalde?"

"Ah, evet," dedi Robin. Bunu Holly'ye borçluydu.

"Son gelişinde Noel'a söyledim," dedi Holly. Beş bardaktan sonra dili iyice dolanmaya başlamıştı. "Buradan defol git ve bizi rahat bırak. Ya gidersin ya da polisi arayıp yaptıklarını anlatırım. Bütün o küçük kızlar onları ellediğini söyleyip duruyorlar, bakalım polisler buna ne der, dedim."

Bu lafın üzerine Robin'in ağzındaki sıcak şarabın tadı daha da acı gelmeye başladı.

"Manchester'daki işinden bu sebeple atıldı. On üç yaşındaki bir kızı elle taciz etmiş. Market Harborough'da da aynıdır herhalde. Neden döndüğünü söylemedi ama ben yine öyle bir şeyler yaptığından emindim. İşi ustasından öğrendi," dedi Holly. "Ee, dava açabilir miyim?"

"Bence," dedi Robin, yanındaki yaralı kadına daha fazla zarar verebilecek bir nasihat vermekten imtina ederek, "polise gitmen en iyisi olur. Bu arada, ağabeyin nerede?" diye sordu, istediği bilgiyi elde edip gitmek için can atıyordu artık.

"Bilemiyorum," dedi Holly. "Ona polise gideceğimi söylediğimde çılgına döndü ama sonra..."

Sadece *emekli maaşı* kelimesinin duyulabildiği anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Robin bir anda, *Noel ona polise gitmezse emekli maaşını alabileceğini söylemiş*, diye düşündü.

Holly orada oturmuş, tacizini ifşa etmemesi için ağabeyinin verdiği parayla içerek kendi mezarını kazıyordu. Holly onun küçük kızları hâlâ "ellediğini" neredeyse kesin olarak biliyordu... Brittany'nin suçlamalarından haberi var mıydı acaba? Ya da umurunda mıydı? Yoksa kendi yarasının üzerini bağlayan kabuk, onu başka kızların ıstıraplarına duyarsızlaştıracak kadar kalınlaşmış mıydı? Hâlâ her şeyin yaşandığı, ön pencereleri dikenli tellerle tuğlalara bakan evde yaşıyordu... Neden kaçmamıştı acaba? Neden Noel gibi kaçıp gitmemişti? Neden yüksek, boş duvara bakan bir evde kalıyordu?

"Numarası falan yok, değil mi?" diye sordu Robin.

"Hayır, yok," dedi Holly.

"Bana bir irtibat numarası bulabilirsen bu işten büyük paralar alabilirsin," dedi Robin çaresizce. Artık temkinli olmayı o kadar da umursamıyordu.

Holly dili sürçerek, "Eski işyeri var," dedi ve birkaç dakika bulanık düşünceleri arasında kaybolup boş boş telefonuna baktıktan sonra, "Market Harborough'daki..." diye devam etti.

Noel'ın son çalıştığı yerin telefon numarasını uzun bir uğraştan sonra buldu. Robin numarayı not aldıktan sonra cüzdanından bir onluk çıkarıp Holly'nin istekli ellerine uzattı.

"Çok yardımcı oldunuz. Gerçekten."

"Adiler... Hepsi aynı değil mi?"

"Evet," dedi Robin neye evet dediğini bilmeden. "Size ulaşırım. Adresiniz var nasılsa."

Ayağa kalktı.

"Evet. Görüşürüz. Adiler. Hepsi aynı."

Holly'nin boş bardaklarını toplamaya gelen barmaid, Robin'in şaşkınlığına gülerek, "Erkekleri kastediyor," dedi. "Adiler dediği erkekler. Bütün erkekler aynı diyor."

"Ah evet," dedi Robin ne dediğinin neredeyse farkında olmadan. "Çok doğru. Teşekkür ederim. Hoşça kalın Holly... Kendinize iyi bakın..."

26

Desolate landscape,
Storybook bliss...[32]
Blue Öyster Cult, "Death Valley Nights"

"Psikolojinin kaybı," dedi Strike, "özel dedektifliğin kazancı. İyi iş çıkardın Robin."

Ardından kutu birasını kaldırıp Robin'i tebrik etti. Olympic Takeaway adlı müessesenin biraz uzağında park ettikleri Land Rover'da oturmuş, balık ve patates kızartması yiyorlardı. Lokantanın parlak pencereleri çevredeki karanlığı yoğunlaştırıyordu. Işık huzmelerinden sürekli siluetler geçiyor, tıklım tıklım balık patates lokantasına girerken üç boyutlu insana, çıkarken tekrar gölgeye dönüşüyorlardı.

"Demek karısı onu terk etmiş."

"Evet."

"Ve Holly, çocukları o günden beri görmemiş?"

"Doğru."

Strike düşüncelere dalmış birasını yudumladı. Brockbank'in Brittany'yle iletişimi kaybettiğine inanmak istiyor fakat şeytan herif bir şekilde kızcağızın izini sürmüşse diye korkuyordu.

"Hâlâ nerede olduğunu bilmiyoruz ama," diye iç geçirdi Robin.

32 Issız manzara, masalsı mutluluk...

"Eh, burada olmadığını ve bir yıldır buraya uğramadığını biliyoruz," dedi Strike. "Sorunlarından ötürü hâlâ beni suçladığını, hâlâ küçük kızları taciz ettiğini ve hastanedeyken sanılandan çok daha aklı başında olduğunu da biliyoruz."

"Niçin öyle dedin?"

"Çocuk istismarı suçlamasını gizli tutmuş gibi gözüküyor. Evinde oturup maluliyet maaşı alabilecekken sürekli bir işte çalışıyor. Çalışmak ona küçük kızlarla tanışmak için daha çok fırsat sunuyor galiba."

Holly'nin birden aklına düşen itirafı, genç ve dolgun, hafif şaşkın ifadesiyle donmuş kafayı zihninde canlandırdı ve, "Hayır," diye mırıldandı Robin.

"Brockbank de Laing de özgürce sokaklarda dolaşıyor ve ikisi de benden ölesiye nefret ediyor."

Kızartmasını hızlıca yiyen Strike torpido gözünü karıştırdı, yol haritasını çıkardı, bir süre sessizce sayfalarını çevirdi. Robin balık ve kızartmalarından kalanları gazeteye sarıp, "Annemi aramam lazım. Birazdan dönerim," dedi.

Biraz ötedeki sokak lambasına yaslanıp ebeveyninin numarasını tuşladı.

"İyi misin Robin?"

"Evet anne."

"Matthew'la aranızda neler oluyor?"

Robin seyrek yıldızlı gökyüzüne baktı.

"Galiba ayrıldık."

"*Galiba* mı?" dedi Linda. Sesinde ne hayret ne hüzün vardı, sadece gerçekleri öğrenmek arzusundaydı.

Robin bunu sesli olarak dile getirirken gözyaşlarını tutamamaktan korkmuştu fakat ne gözleri doldu ne de sakin konuşmak için kendini zorlaması gerekti. Belki de yüreği nasırlaşıyordu artık. Holly Brockbank'in sefil hayat hikâyesi ve Shepherd's Bush'taki

kimliği meçhul kızın korkunç sonu şüphesiz insana farklı bakış açıları sunuyordu.

"Pazartesi gecesi oldu daha."

"Cormoran yüzünden miydi?"

"Hayır," dedi Robin. "Sarah Shadlock. Anlaşılan Matt onunla yatmış, ben... evdeyken. Zamanını biliyorsun. Okulu bırakmamdan sonra."

Zil zurna sarhoş iki genç adam sendeleyerek, birbirlerine bağırıp çağırarak, küfürler ederek Olympic'ten çıktılar. Biri Robin'i görüp diğerini dürttü. Ona doğru yöneldiler.

"Sen iyi misin tatlım?"

Strike arabadan inip kapıyı sertçe çarptı, karanlıkta ikisinden de bir kafa boyu uzundu. Birden sesleri kesilen gençler oradan sıvıştılar. Strike yüzü karanlıkta, arabaya yaslanıp bir sigara yaktı.

"Anne, orada mısın?"

"Sana bunu pazartesi gecesi mi söyledi?" diye sordu Linda.

"Evet," dedi Robin.

"Neden?"

"Yine Cormoran'la ilgili tartışıyorduk," diye mırıldandı Robin, Strike'ın birkaç metre ötede olduğunun farkındaydı. "Ben, 'Bizimki de tıpkı seninle Sarah arasındaki gibi arkadaşça bir ilişki,' dedim, sonra yüzünü gördüm ve o da itiraf etti."

Annesi derin derin iç geçirdi. Robin ondan öğüt ve teselli bekledi.

"Yüce Tanrım," dedi Linda. Uzun bir sessizlik daha oldu. "Gerçekten nasılsın Robin?"

"İyiyim anne, gerçekten. Çalışıyorum. İyi geliyor."

"Onca yer dururken Barrow'da ne işin var?"

"Strike'ın bacağı göndermiş olabileceğini düşündüğü adamlardan birinin izini sürmeye çalışıyoruz."

"Nerede kalacaksınız?"

"Otele gideceğiz," dedi Robin. "Ayrı odalarda kalacağız elbette," diye aceleyle ekledi.

"Kentten ayrıldığından beri Matthew'la konuştun mu?"

"Beni sevdiğini söyleyen mesajlar gönderip duruyor."

O anda, son mesajı okumadığını fark etti. Daha yeni aklına gelmişti.

"Özür dilerim," dedi Robin annesine. "Gelinlik, düğün, her şey için... çok özür dilerim."

"Onlar aklımdaki son şeyler," dedi Linda ve tekrar sordu: "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet, gerçekten iyiyim." Duraksadı, sonra handiyse meydan okurcasına, "Cormoran da çok anlayışlı davrandı," dedi.

"Ama Matthew'la konuşman gerekecek," dedi Linda. "Onca yaşanmışlıktan sonra... konuşmamak olmaz."

Robin soğukkanlılığını kaybetti, öfkeden sesi ve elleri titreyerek anlatmaya başladı.

"Daha iki hafta önce Sarah ve Tom'la ragbi maçına gittik. Üniversiteden beri birlikte takılıyorlar, ben... o sıra birlikte olmuşlar... Matthew onu hayatından hiç çıkarmadı, Sarah sürekli ona sarılıyor, kur yapıyor, aramızı bozmaya çalışıyor, maç sırasında lafı Strike'a getirip, *ah, çok çekici biri, ofiste sadece ikiniz varsınız, değil mi,* dedi. Ben ise bunca zaman bunun tek taraflı olduğunu sanmıştım, üniversitedeyken Matthew'u yatağa atmaya çalıştığını *biliyordum* ama ben asla... on sekiz ay boyunca birlikte olmuşlar... Ve bana ne dedi biliyor musun? Sarah onu *teselli* ediyormuş... İstemeye istemeye razı olup Sarah'nın düğüne gelebileceğini söylemek zorunda kaldım çünkü Matt'e sormadan Strike'ı çağırmıştım, bu benim cezamdı çünkü o kadını düğünümde istemiyordum. Matt ne zaman onun işyerinin yakınlarında olsa öğle yemeğine çıkıyorlar..."

"Londra'ya seni görmeye geleceğim," dedi Linda.

"Hayır anne..."

"Bir günlüğüne. Birlikte öğle yemeği yeriz."

Robin cılız bir kahkaha attı.

"Anne, benim öğle paydosum yok. Öyle bir iş değil benimki."

"Londra'ya geleceğim Robin."

Annesinin sesi böyle kararlı çıktığında tartışmak yersizdi.

"Ne zaman döneceğimizi bilmiyorum."

"Döndüğünde haber verirsin, ben de tren biletimi alırım."

"Ben... peki, tamam," dedi Robin.

Vedalaşıp telefonu kapattıklarında gözlerinde yaş olduğunu fark etti. Aksi gibi davransa da annesini göreceği düşüncesiyle teselli buldu.

Land Rover'a baktı. Strike hâlâ arabaya yaslanmış telefonla konuşuyordu. Yoksa konuşuyormuş gibi mi yapıyordu? Robin yüksek sesle konuşmuştu. Strike da istediğinde duymamış gibi davranarak nazik olabiliyordu.

Elindeki telefona bakıp Matthew'un mesajını açtı.

Annen aradı. İş için şehir dışına çıktığını söyledim. Doğum gününe gelmeyeceğini babama söylememi isteyip istemediğini bana haber ver. Seni seviyorum Robin. M

İşte yine yapıyordu. İlişkinin bittiğine gerçekten inanmıyordu. Babama söylememi isteyip istemediğini haber ver... Sanki Robin ortada bir şey yokken aşırı tepki veriyordu, sanki babasının doğum günü partisine gitmeyerek durumu abartıyordu... *Kahrolası babandan hoşlanmıyorum bile...*

Öfkeyle cevabı yazıp gönderdi.

Elbette gelmeyeceğim.

Arabaya bindi. Strike telefonda gerçekten konuşuyor gibiydi. Yolcu koltuğunda yol haritası açık duruyordu. Strike, Market Harborough'nun Leicestershire kasabasına bakıyor olmalıydı.

"Tamam, sen de," dedi Strike. "Tamam. Döndüğümde görüşürüz."

Elin, diye düşündü Robin.

Strike arabaya bindi.

"Wardle mıydı?" diye sordu masumca.

"Elin'di," dedi.

Benimle olduğunu biliyor mu? Baş başa olduğumuzu?

Robin kızardığını hissetti. Bu düşüncenin nereden çıktığını bilmiyordu. Neticede...

"Market Harborough'ya mı gitmek istiyorsun?" diye sordu Robin haritayı kaldırıp.

Strike birasından bir yudum daha alıp, "Olabilir," dedi. "Brockbank'in son çalıştığı yer. İpucu bulabiliriz. Bakmamak aptallık olur... ayrıca madem oradan geçeceğiz..."

Kitabı Robin'in elinden alıp birkaç sayfa çevirdi.

"Corby'ye sadece on sekiz kilometre mesafede. Uğrayıp 2008'de bir kadınla birlikte orada yaşayan Laing'in aradığımız Laing olup olmadığına da bakabiliriz. Kadın hâlâ orada yaşıyor, adı Lorraine MacNaughton."

Robin, Strike'ın isimleri ve ayrıntıları aklında tutma yeteneğine alışkındı.

"Tamam," dedi ve yarın sabah Londra'ya dönmek yerine soruşturmaya devam edeceklerini düşünerek sevindi. Belki ilginç bir şey bulurlarsa yollarda bir gece daha geçirir ve Matthew'u on iki saat daha görmezdi, ama sonra Matthew'un ertesi akşam babasının doğum günü için kuzeye gideceğini hatırladı. Daire her halükârda ona kalacaktı.

"Onun izini sürmüş olabilir mi acaba?" diye sesli düşündü Strike uzun bir sessizliğin ardından.

"Affedersin, ne? Kim?"

"Brockbank bunca zaman sonra izini sürüp Brittany'yi öldürmüş olabilir mi? Yoksa vicdan azabı çektiğim için yanlış taşın altına mı bakıyorum?"

Arabanın kapısına yumruğuyla hafifçe vurdu.

"Ama bacak..." dedi Strike kendi düşüncesine karşı çıkarak. "Tıpkı onunki gibi yara izleriyle kaplıydı. Bu onların arasında bir şeydi: 'Küçükken bacağını kesmeye çalıştım ama annen araya girdi.' Canavar herif... Başka kim bana yara izli bir bacak gönderir ki?"

"Şey," dedi Robin ağır ağır, "neden bacağın seçildiğine dair aklıma bir fikir geliyor ama bunun Brittany Brockbank'le hiçbir alakası olmayabilir."

Strike dönüp ona baktı.

"Devam et."

"O kızı her kim öldürdüyse sana onun hangi uzvunu gönderse aynı sonucu elde ederdi," dedi Robin. "Kol ya da... ya da göğüs..." soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yaptı, "de gönderse hem polisler hem basın yine başımıza üşüşürdü. İşlerimiz yine sekteye uğrar ve sarsılırdık, ama o sağ bacağı göndermeyi seçti ve tam da senin bacağının kesildiği yerden keserek yaptı bunu."

"O melun şarkıya uyuyor galiba. Gerçi..." diye düşündü Strike. "Hayır, saçmalıyorum, değil mi? Kol da gönderse aynı işi görürdü. Ya da boyun."

"Senin bacağına açık bir göndermede bulunuyor," dedi Robin. "Bacağın onun için ne anlam ifade ediyor?"

"Tanrı bilir," dedi Strike, Robin'i yandan izleyerek.

Robin, "Kahramanlık," dedi.

Strike güldü.

"Yanlış zamanda yanlış yerde olmanın kahramanca hiçbir yanı yok."

"Sen madalyalı bir gazisin."

"Havaya uçtuğum için madalya almadım. Madalya ondan önceydi."

"Bana bundan hiç bahsetmedin."

Robin ona döndü ama Strike konudan sapmak istemedi.

"Devam et. Neden bacağı seçti?"

"Senin aldığın yara bir savaş hatırası. Cesareti, mağlup edilmiş düşmanı temsil ediyor. Basında adın her geçtiğinde bacağına değiniliyor. Bence bacak onun için şöhret, başarı ve şerefle özdeşleşmiş. Senin yarana leke sürmeye, seni korkunç bir olayla özdeşleştirmeye, halkın gözündeki kahramanlık algısını değiştirerek seni kesik bacaklar gönderilen bir adam olarak göstermeye çalışıyor. Başına dert açmak istiyor, evet, ama süreçte de seni silmek istiyor. Senin sahip olduklarını isteyen, şöhret ve itibar arzulayan biri."

Strike eğilip ayağının dibindeki kahverengi torbadan bir kutu bira daha aldı. Kapağın açılırken çıkardığı çatırtı soğuk havada yankılandı.

"Eğer haklıysan," dedi Strike sigara dumanının karanlığa karışmasını izleyerek, "eğer bu manyak herifi çıldırtan benim meşhur olmamsa, Whittaker şüpheli listesinin en tepesine oturur. Onun tüm hayali buydu çünkü, şöhret olmak."

Robin bekledi. Üvey babası hakkında ona neredeyse hiçbir şey anlatmamış olsa da Strike'ın ondan gizlediği pek çok ayrıntıya internetten ulaşmıştı.

"Tanıdığım en asalak yaratıktı," dedi Strike. "Birinin şöhretinden nasiplenmeye çalışmak tam onluk bir davranış olurdu."

Robin, Strike'ın o küçük alanda sinirlenmeye başladığını hissedebiliyordu. Üç şüphelinin adı her geçtiğinde aynı tutarlı tepkiyi veriyordu. Brockbank'te vicdan azabı duyarken Whittaker'da öfkeleniyordu. Önyargısız adını anabildiği tek isim Laing'di.

"Bıçakçı'dan daha ses yok mu?"

"Catford'daymış. Bıçakçı onun izini sürecektir. Whittaker pis bir köşede saklanıyordur. Londra'da olduğuna şüphe yok."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Londra'da olduğundan mı?" dedi Strike otoparkın ötesindeki evlere bakarak. "Whittaker, Yorkshire'lı biliyorsun ama Doğu Londra özentisidir."

"Onu uzun zamandır görmedin, değil mi?"

"Gerek de yok zaten, ciğerini biliyorum. Voliyi vurmak için başkente gelen ama bir türlü gitmek bilmeyen çöptür o. Londra'nın onu hak eden tek yer olduğunu düşünürdü. Whittaker en büyük sahneden başkasını istemezdi."

Fakat Whittaker suçun, fakirliğin ve şiddetin bakteri gibi türediği, Bıçakçı'nın hâlâ ikamet ettiği başkentin pis, tekinsiz yerlerinden kurtulmayı asla başaramamıştı. Orada yaşamayan biri, Londra'nın başlı başına bir ülke olduğunu idrak edemezdi. Diğer İngiliz kentlerinden daha güçlü ve zengin olduğu için Londra'dan nefret edebilirlerdi fakat fakirliğin orada farklı yaşandığını, her şeyin daha pahalı olduğunu, başarılı olan ile başarısız olan arasındaki acımasız farklılıkların her zaman görülemediğini anlayamazdı. Elin'in Clarence Terrace'taki krem rengi sütunlu dairesi ile Strike'ın annesinin can verdiği Whitechapel'daki pis gecekondu arasındaki mesafe kilometrelerle ölçülemezdi. Onları birbirinden ayıran sonsuz farklılıklar vardı; kader, tesadüfler, yanlış kararlar ve şans. Annesi de Elin de güzel ve zeki kadınlardı, biri uyuşturucu ve ahlaksız insanlar yüzünden batağına saplanmışken diğeri Regent's Park'a nazır evinde lekesiz camların ardından yaşıyordu.

Robin de Londra'yı düşünüyordu. Matthew, Londra'ya hayrandı fakat o, dedektiflik görevleri sırasında Robin'in her gün girip çıktığı çapraşık dünyalara ilgi duymuyordu. Onun hayranlığı kentin ışıltılı yüzeyine, en iyi restoranlarına, yaşanacak yerlerineydi, Londra onun için bir Monopoly tahtasıydı. Yorkshire'a ve memleketleri Masham'a hiçbir zaman tam bir bağlılık duymamıştı. Babası Yorkshire doğumluyken Surrey'li olan rahmetli annesinde kuzeye karşı hep bir gönülsüzlük havası hâkimdi. Matthew'daki ve kız kardeşi Kimberley'deki Yorkshire ağzını sürekli düzeltirdi. Görüşmeye başladıklarında Robin'in kardeşlerinin Matthew'dan

etkilenmemelerinin nedeni, Matthew'un dikkat ederek konuştuğu nötr aksanıydı: Robin'in itirazlarına, kendi Yorkshire'lı adına rağmen kardeşleri ondaki güneyli özentisini sezmişlerdi.

"Burası ilginç bir yer, değil mi?" dedi Strike gözlerini evlerden ayırmadan. "Ada gibi. Buranın aksanını da daha önce hiç duymadım."

Yakınlardan bir adamın sesi geldi, coşkulu bir şarkı söylüyordu. Robin bu ezgiyi önce bir marş sandı. Derken adamın benzersiz sesine başka sesler de eklendi ve rüzgârın yön değiştirmesiyle birkaç satırını gayet açık şekilde duydular:

"Friends to share in games and laughter
Songs at dusk and books at noon..."[33]

"Okul şarkısı," dedi Robin gülümseyerek. Şimdi onları görebiliyordu, siyah takımlar giymiş bir grup orta yaşlı adam şarkılar söyleyerek Buccleuch Sokağı'nda yürüyorlardı.

"Cenaze marşı," diye tahminde bulundu Strike. "Eski okul arkadaşlarını kaybetmişler. Şu hallerine bak."

Siyah takımlı adamlar arabanın hizasına geldiklerinde içlerinden biri Robin'in baktığını fark etti.

"Barrow Ortaokulu!" diye bağırdı adam, gol atmış gibi yumruğunu havaya kaldırarak. Adamlar nara attılar ancak içki güdümlü hal ve hareketlerinde melankoli vardı. Gözden kaybolurken şarkıyı tekrar söylemeye başladılar.

"Harbour lights and clustered shipping
Clouds above the wheeling gulls..."[34]

---

33 (İng.) Oyunlar oynanıp kahkahalar atılan dostlar, günbatımında şarkılar ve öğle vakti kitaplar...

34 (İng.) Liman ışıkları ve küme küme gemiler, gökyüzünde dönen martıların tepesinde bulutlar...

"Memleket," dedi Strike.

Ömrünü St Mawes'ta geçirmiş ve son nefesini yine orada verecek, memleketiyle bütünleşmiş, yerli halktan birileri oldukça hatırlanacak, barın duvarlarındaki solmuş fotoğraflardan gülümseyerek bakacak, sapına kadar Cornwall'lı olan Ted dayısı gibi adamları düşünüyordu. Ted öldüğünde, ki Strike bunun en az yirmi otuz yıl daha gerçekleşmemesini umuyordu, onun da meçhul Barrow'lu çocuk gibi yası tutulacaktı: içkiyle, gözyaşıyla, kutlamalarla. Çocuk tacizcisi, esmer, irikıyım Brockbank ve karısına işkence eden kızıl saçlı Laing doğdukları yerlerde geride ne bırakmışlardı? Gittikleri için rahatlama, döndüklerinde korku, yıkılmış hayatlar ve kötü anılar.

"Gidelim mi?" diye sordu Robin usulca ve Strike başını salladı, sigarasını sadece dibinde kalan birasının içine atıp ufak, tatmin edici tıslama sesiyle söndürdü.

27

A dreadful knowledge comes...[35]
Blue Öyster Cult, "In the Presence of Another World"

Otelde beş kapı arayla birer oda tuttular. Robin resepsiyondaki adamın çift kişilik oda teklif etmesinden korkmuştu fakat Strike adamın ağzını açmasına fırsat vermeden, "Tek kişilik iki oda," diyerek o ihtimali ortadan kaldırdı.

Robin'in birden mahcup hissetmesi çok gülünçtü çünkü gün boyu arabanın içinde fiziksel olarak asansördekinden daha yakın durmuşlardı. Odasının kapısına vardığında Strike'a iyi geceler dilemek tuhaf geldi. O da hiç oyalanmadan iyi geceler dileyip kendi odasına doğru yürüdü fakat Robin anahtar kartıyla kapıyı açıp telaşla el sallayarak içeri girene kadar kapısının önünde bekledi.

Neden el sallamıştı ki? Saçmaydı.

Çantasını yatağın üstüne bırakıp pencereye gitti, birkaç saat evvel kasabaya gelirken yanından geçtikleri sanayi depolarının kasvetli manzarası görünüyordu sadece. Londra'dan ayrılalı çok uzun zaman geçmiş gibi hissetti.

Kalorifer çok güçlü yanıyordu. Robin pencereyi zorlanarak açtı ve kare biçimli havasız odayı istilaya hevesli serin gece havası içeri

35 (İng.) Tüyler ürperten bir haber gelir.

hücum etti. Telefonunu şarja taktıktan sonra soyunup geceliğini giydi, dişlerini fırçaladı, serin örtülerin arasına girdi.

Strike'tan beş oda uzakta uyuduğunu bilmesine karşın hâlâ tuhaf biçimde huzursuz hissediyordu kendini. Bu Matthew'un suçuydu elbette. *Onunla yatarsan her şey biter.*

Birdenbire, kapının çalındığını ve Strike'ın sudan bir bahaneyle içeri girdiğini hayal etti...

Komik olma.

Döndü, kızaran suratını yastığa gömdü. Neler düşünüyordu böyle? Kahrolası Matthew, bunları kafasına hep o sokmuştu, herkesi kendi gibi sanıyordu...

Bu esnada Strike henüz yatağa girememişti. Arabada saatlerce hareketsiz kaldığı için her yeri tutulmuştu. Protezi çıkarınca rahatladı. Banyo tek bacaklı bir adam için pek elverişli olmasa da kapının iç tarafındaki demire dikkatle tutunarak ağrıyan dizini sıcak suyla rahatlatmaya çalıştı. Havluyla kurulandıktan sonra dikkatle yatağa gitti, telefonunu şarja taktı, çıplak halde yorganın altına süzüldü.

Elleri başının altında uzanırken karanlık tavana baktı ve beş oda ötede yatan Robin'i düşündü. Matthew'un yine mesaj gönderip göndermediğini, telefonda konuşup konuşmadıklarını, bugün ilk defa yalnız kalan Robin'in ağlayıp ağlamadığını merak etti.

Alt kattan büyük olasılıkla bir bekârlığa veda partisinin sesleri geliyordu: erkek kahkahaları, bağırış çağırışlar, çarpılan kapılar. Biri müzik açtı ve bas sesi odada yankılandı. Alt katta bulunan 12 Bar Café'de çalan müziğin kamp yatağının metal ayaklarını titrettiği, ofisinde uyuduğu geceleri hatırlattı bu ona. Gürültünün Robin'in odasına ulaşmadığını umdu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı, yarın daha dört yüz kilometre direksiyon sallayacaktı. Strike esneyerek döndü, bangır bangır müziğe ve bağırışlara rağmen hemen uykuya daldı.

Anlaştıkları üzere ertesi sabah yemek salonunda buluştular. Robin büfedeki semaverden termoslarını gizlice doldururken tabaklarına

tostları yığdılar. Tam teşekküllü İngiliz kahvaltısına karşı koymayı başaran Strike bu kontrollü davranışını çantasına birkaç Danimarka çöreği koyarak mükâfatlandırdı. Saat sekizde arabaya bindiler, bulanık mavi gökyüzünün altında Cumbria'nın görkemli taşrasından, fundalık ve turbalıkların arasından geçerek güney istikametinde M6 otoyoluna girdiler.

"Araba kullanamadığım için özür dilerim," dedi kahvesini yudumlayan Strike. "O debriyaj beni öldürür. İkimizi de öldürür."

"Hiç önemli değil," dedi Robin. "Ben araba kullanmayı seviyorum, biliyorsun."

Munis sessizlik içinde yol aldılar. Kadın şoförlere karşı kökleşmiş bir önyargısı olan Strike'ın, arabasında bulunmaya katlanabildiği tek kişi Robin'di. Genelde kimseyle paylaşmazdı lakin bunun temeli, Cornwall'lı yengesinin acemiliğinden kız kardeşi Lucy'nin dikkatsizliğine, Charlotte'ın tehlikeye davetiye çıkaran şoförlüğüne kadar çok sayıdaki olumsuz yolculuk deneyimine dayanıyordu. Kendisi gibi askerî polis olan eski kız arkadaşı Tracey direksiyon başında ustaydı ancak o da yüksek, dar Alp yollarında o kadar korkmuştu ki kenara çekmek zorunda kalmıştı. Neredeyse soluk alıp vermekte zorlandığı halde ne direksiyonu Strike'a vermiş ne de yola devam edebilmişti.

"Matthew, Land Rover'ı beğendi mi?" diye sordu Strike bir üstgeçitten geçerlerken.

"Hayır," dedi Robin. "Üstü açık A3 istiyor o."

"İster tabii," dedi Strike kendi kendine, arabanın gürültüsünden duyulmayacak şekilde. "Serseri."

Market Harborough'ya dört saatte vardılar Robin'in de Strike'ın da daha önce bu kasabaya yolu düşmemişti. Saman çatılı evlerden müteşekkil küçük köylerin, on yedinci asırdan kalma kiliselerin, süslü budanmış ağaçların yer aldığı bahçelerin, Bal Küpü Sokağı gibi adları olan yerleşim yerlerinin arasından geçtiler. Strike, Noel Brockbank'in çocukluk evinin karşısındaki katı, boş duvarı, di-

kenli telleri ve denizaltı fabrikasını hatırladı. Brockbank'i buraya, taşranın ortasındaki bu güzel ve çekici yere ne getirmiş olabilirdi? Holly'nin Robin'e verdiği ve şu anda Strike'ın cüzdanında duran telefon numarası nasıl bir işletmeye aitti?

Market Harborough'ya vardıklarında o kibar, nostaljik hava daha da arttı. Gösterişli ve eski St Dionysius kilisesi kasabanın ortasında gururla yükseliyor, yanı başında ana caddenin ortasında ahşap destekler üzerine kurulmuş küçük, tahta bir evi andıran olağanüstü bir yapı yer alıyordu.

Bu tuhaf binanın arkasında bir park alanı buldular. Strike dumanlamak ve dizini esnetmek arzusuyla arabadan inip bir sigara yaktı, ahşap destekler üzerindeki yapının 1614 yılında inşa edilmiş eski bir okul olduğu bilgisini veren bir levhayı incelemeye gitti. Yapının etrafına altın harflerle İncil'den ayetler yazılmıştı.

İnsan dış görünüşe, Rab ise yüreğe bakar.

Arabada kalan Robin, bir sonraki durakları Corby'ye en kestirme yolu bulmak için haritayı inceliyordu. Strike sigarasını bitirince yolcu koltuğuna yerleşti.

"Pekâlâ, o numarayı arayacağım. Eğer bacaklarını esnetmek istersen sigaram da bitmek üzere."

Robin gözlerini devirdi ama Strike'ın uzattığı onluğu alıp sigara almaya gitti.

İlk aramada telefon meşguldü. İkinci denemede telefonu ağır aksanlı bir kadın açtı.

"Thai Orchid Masaj Salonu, buyurun?"

"Alo," dedi Strike. "Numaranızı bir arkadaşımdan aldım. Yeriniz nerede?"

Kadın St Mary's Road'da bir adres verdi, hemen haritaya bir göz atan Strike da adresin birkaç dakikalık mesafede olduğunu gördü.

"Bu sabah benim için müsait olan bir kız var mı?" diye sordu.

"Hangi tür seversiniz?" dedi ses.

Kızıl saçları rüzgârda özgürce uçuşan Robin'in elinde bir paket sigarayla geldiğini dikiz aynasında görebiliyordu.

"Esmer," dedi Strike anlık bir tereddüdün ardından. "Taylandlı."

"Sizin için Taylandlı iki kızımız müsait. Nasıl bir hizmet arzu ediyorsunuz?"

Robin şoför kapısını açıp içeri girdi.

"Neler var?" diye sordu Strike.

"Tek kızımızla yağlı, erotik masaj doksan sterlin. İki kızımızla yağlı, erotik masaj yüz yirmi sterlin. Yağlı çıplak vücut masajı yüz elli sterlin. Ekstraları kızımızla görüşürsünüz, anlaştık mı?"

"Anlaştık, ben... şey... tek olanı istiyorum," dedi Strike. "Birazdan orada olurum."

Telefonu kapadı.

Haritayı inceleyerek, "Numara masaj salonuna aitmiş," dedi Robin'e, "ama ağrın için gideceğin türden bir salon değil."

"Sahi mi?" dedi Robin şaşkınlıkla.

"Her yerde var bunlardan," dedi Strike. "Biliyorsun."

Strike, Robin'in telaşlanmasını anlıyordu. Aracın ön camından görülen manzara, kasabanın reklamının yapıldığı bir posterin üzerinde de yer alabilecek kadar etkileyiciydi. St Dionysius, ahşap destekler üzerindeki okul, kalabalık ve müreffeh ana cadde, civardaki bir barın dışında dalgalanan İngiltere bayrağı.

"Ne yapmayı... neredeymiş?" dedi Robin.

"Uzakta değil," dedi haritada göstererek. "Ama önce bir bankamatik bulmam lazım."

Gerçekten masaj mı yaptıracak, diye düşündü Robin hayretler içinde ama soruyu nasıl soracağını bilmediği gibi cevabı duymak istediğinden de emin değildi. Bir bankamatiğin önünde durup Strike ek hesabından iki yüz sterlin daha çektikten sonra ana caddenin sonunda yer alan St Mary's Road'un yerini tarif etti. St Mary's Road, iki tarafında çoğu büyük, müstakil binalarda emlakçıların,

güzellik salonlarının ve hukuk bürolarının sıralandığı son derece saygın görünümlü bir caddeydi.

Strike köşedeki mütevazı müessesenin yanından geçerken parmağıyla göstererek, "İşte burası," dedi. Parlak mor ve altın sarısı bir tabelanın üzerinde THAI ORCHID MASAJ yazıyordu. Sadece pencerelerdeki siyah jaluziler bile, ağrıyan eklemlere şifa dağıtmanın ötesindeki faaliyetleri ima ediyordu. Robin bir ara sokağa park edip Strike'ı gözden kaybolana kadar izledi.

Masaj salonunun girişine yaklaşırken Strike tepesindeki parlak tabelanın üzerine resmedilmiş orkidenin şaşırtıcı derecede vulvaya benzediğini fark etti. Zili çaldı, kapı uzun saçlı ve en az onun kadar iri bir adam tarafından anında açıldı.

"Az önce aramıştım," dedi Strike.

Koruma homurdanıp başıyla Strike'a bir çift kalın, siyah perdenin arasından geçmesini işaret etti. İçerideki halı döşeli küçük salonda bulunan iki kanepede yaşlıca bir Taylandlı kadın ile biri on beş yaşlarında gösteren iki Taylandlı kız oturuyordu. Köşedeki televizyonda *Kim Milyoner Olmak İster?* yayınlanıyordu. Strike'ın girişiyle kızların bıkkın ifadesi değişti. Yaşlıca kadın ayaklandı. Şakırdatarak sakız çiğniyordu.

"Sen aradı, değil mi?"

"Doğru," dedi Strike.

"İçki istersin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Taylandlı kızları seversin?"

"Evet," dedi Strike.

"Hangisi istersin?"

Strike boyundan bağlamalı pembe bir bluz, süet mini etek ve ucuz görünümlü stiletto giyen daha genç olanı parmağıyla göstererek, "Onu," dedi. Kız gülümseyip ayağa kalktı. Cılız bacakları bir flamingonunkileri andırıyordu.

"Tamam," dedi kadın. "Önce para, özel oda sonra, tamam?"

Strike doksan sterlini verdikten sonra seçtiği kız gülümseyerek onu çağırdı. Elin'in kızının rafındaki plastik Barbie bebekleri hatırlatan, sahte olduğu belli göğüsleri haricinde yeniyetme bir delikanlının vücuduna sahipti.

Özel odaya kısa bir koridordan gidiliyordu. Siyah jaluzili, az ışık alan, sandal ağacı kokan küçük bir odaydı. Köşeye bir duş sıkıştırılmıştı. Masaj masası sahte siyah deriden yapılmıştı.

"Önce duş almak ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Strike.

"Pekâlâ, üstünüzü orada çıkarın," diyen kız, Strike'ın bir doksanlık cüssesini saklamakta çok zorlanacağı, perdeyle kapatılmış küçük bir köşeyi işaret etti.

"Giyinik daha iyi. Seninle konuşmak istiyorum."

Kız rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Her türlüsünü görmüştü.

Ensesindeki düğüme uzanarak neşeyle, "Üstümü çıkarayım mı?" dedi. "Üst çıkarma ekstra on sterlin."

"Hayır," dedi Strike.

"Elle rahatlama?" dedi Strike'ın fermuarına bakıp. "Elle rahatlama? Ekstra yirmi sterlin."

"Hayır, sadece seninle konuşmak istiyorum," dedi Strike.

Kızın yüzünde beliren kuşku ansızın korkuya dönüştü.

"Polis misiniz?"

"Hayır," dedi Strike teslim olurmuş gibi ellerini kaldırarak. "Polis değilim. Noel Brockbank adında bir adamı arıyorum. Burada çalışıyordu. Kapıda diye tahmin ediyorum, koruma olarak."

Strike bu kızı özellikle seçmişti çünkü çok küçük görünüyordu. Brockbank'in eğilimlerini bildiği için diğer kızlardan ziyade onunla ilişki kurmaya çalışmış olabileceğini düşünmüştü fakat kız başını iki yana salladı.

"O gitti," dedi kız.

"Biliyorum," dedi Strike. "Nereye gittiğini bulmaya çalışıyorum."

"Mama onu kovdu."

İşletmenin sahibi annesi miydi yoksa bu bir unvan mıydı? Strike bu işe Mama'yı karıştırmamayı yeğliyordu çünkü kadın kurnaz ve çetin cevize benziyordu. İşe yaramaması muhtemel bilgi için yüklü ödeme yapmak mecburiyetinde kalabilirdi. Seçtiği kızda ise tatlı bir saflık vardı. Brockbank'in vaktiyle burada çalıştığını ama sonra kovulduğunu söylemek karşılığında para isteyebilecekken bunu akıl edememişti.

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu Strike.

"Ben geldiğim hafta o kovuldu," dedi.

"Neden kovuldu?"

Kız kapıya baktı.

"Telefon numarasını bilen ya da nereye gittiğini bilen biri var mı burada?"

Kız tereddüt etti. Strike cüzdanını çıkardı.

"Yirmi sterlin," dedi, "beni nerede olduğunu bilen biriyle görüştürürsen bu senin olur."

Ona bakarken bir çocuk gibi süet eteğinin kenarıyla oynadı, sonra Strike'ın elindeki onlukları alıp eteğinin cebine sıkıştırdı.

"Burada bekle."

Strike sahte deriden masaj masasına oturup bekledi. Oda küçük olmasına karşın pırıl pırıldı, bu Strike'ın hoşuna gitti. Pisliği son derece itici bulurdu, ona hep annesini ve Whittaker'ı, o pis gece-konduyu, lekeli şilteleri ve üvey babasının leş gibi kokusunu hatırlatırdı. Burada, bir dolabın üzerine muntazaman dizilmiş yağların yanında erotik düşüncelerin filizlenmemesi neredeyse imkânsızdı. Yağlı, çıplak vücut masajı fikri oldukça cazipti.

Durup dururken aklına arabada bekleyen Robin geldi. Ahlaksız bir şey yaparken yakalanmış gibi aniden ayağa kalktı, sonra öfkeli Tayca sesler kulağına çalındı. Kapı hışımla açıldı ve Mama ile seçtiği kız ortaya çıktılar, kız korkmuş görünüyordu.

"Bir kız için masaj parası verdin!" dedi Mama öfkeyle.

Tıpkı küçük kız gibi onun da gözleri fermuarına kaydı. İş pişirilmiş mi, pişirilmemiş mi diye kontrol ediyordu.

"Fikir değiştirdi," dedi kız çaresizce. "İki kız istiyor, bir Taylandlı, bir sarışın. Biz bir şey yapmadık. O fikir değiştirdi."

"Sadece bir kız için para verdin," diye bağırdı Mama, pençe gibi parmağını Strike'a doğrultmuştu.

Strike ağır ayak seslerini duyunca uzun saçlı korumanın yaklaşmakta olduğunu tahmin etti.

"Ben," dedi içten içe söverek, "ikili masajın da parasını vereceğim."

"Yüz yirmi sterlin daha?" diye bağırdı Mama kulaklarına inanamayarak.

"Evet," dedi Strike. "Evet."

Ödemeyi yapmak için salona dönmek zorunda kaldı. Kilolu bir kızıl, siyah likralı elbisesiyle orada oturuyordu. Umutlu görünüyordu.

Strike yüz yirmi sterlin daha verirken, suç ortağı da, "Sarışın istiyor," dedi. Bunun üzerine kızıl saçlının suratı düştü.

"Ingrid müşteriyle," dedi Mama, Strike'ın parasını çekmeceye koyup. "İşi bitene kadar burada bekle."

Strike cılız Taylandlı kız ile kızılın arasına oturdu ve *Kim Milyoner Olmak İster?* izledi, ta ki beyaz sakallı, takım elbiseli, ufak tefek bir adam koridordan aceleyle çıkıp kimseyle göz teması kurmadan, siyah perdelerin arasında gözden kaybolduktan sonra sokağa kaçana kadar. Beş dakika sonra mor likralı elbisesi ve diz boyu çizmeleriyle Strike'ın kendi yaşlarında olduğunu zannettiği zayıf bir peroksit sarışın belirdi.

"Ingrid'le gidin," dedi Mama. Strike ile Taylandlı kız da onu dinleyip özel odaya geçtiler.

Kapı kapandığında ilk kız, sarışına nefes nefese, "Masaj istemiyor," dedi. "Noel nereye gitti bilmek istiyor."

Sarışın, kaşlarını çatarak Strike'a baktı. Yaşı, arkadaşının iki katından fazla olabilirdi fakat koyu kahve gözleri ve çıkık elmacık kemikleriyle gayet güzel bir kadındı.

"Onu ne için arıyorsun?" dedi saf Essex aksanıyla ve sonra, "Polis misin?" diye ekledi.

"Hayır," dedi Strike.

Güzel yüzü ansızın aydınlandı.

"Dur biraz," dedi ağır ağır. "Seni tanıyorum... sen o Strike'sın! Sen Cameron Strike'sın! Lula Landry olayını çözen dedektifsin. Tanrım, birisi sana *bacak* göndermişti, değil mi?"

"Şey, evet, göndermişti."

"Noel sana kafayı *takmıştı*!" dedi. "Neredeyse tek konuştuğu sendin. Haberlere çıkmandan sonra."

"Öyle mi?"

"Evet, onun beynine zarar verdiğini söyleyip durdu!"

"Tek sebebi ben değilim. Onu iyi tanır mıydın?"

"*O kadar* iyi değil!" dedi Strike'ın imasını doğru yorumlayarak. "Kuzeydeki arkadaşını tanırdım, adı John. Harika bir adamdı, Suudi Arabistan'a gitmeden önce düzenli müşterilerimdendi. Evet, galiba okul arkadaşıydı ikisi. Noel eski asker olduğundan ve bazı sorunlar yaşadığından John ona acıyordu, o yüzden onu buraya tavsiye etti. Şanssız bir dönemden geçtiğini söyledi. Noel'a dairemde oda bile kiraladım."

John'un Brockbank'e acımasının bir hata olduğunu düşündüğü kadının ses tonundan açıkça anlaşılıyordu.

"Nasıl gitti?"

"Başta iyiydi ama kendini sakınmayı bırakınca sürekli atıp tutmaya başladı. Ordu hakkında, senin hakkında, oğlu hakkında. Oğluna, oğlunu geri almaya kafayı takmıştı. Onu senin yüzünden göremediğini söylüyordu ama bunu halledebileceğini sanmıyorum. Eski karısının, onu çocuğuna neden yaklaştırmak istemediğini kim olsa anlar."

"Nasıl yani?"

"Mama onu torunuyla yakaladı. Kızcağızı kucağına oturtmuş, elini eteğinin altına atmıştı," dedi Ingrid. "Kız altı yaşında."

"Ah," dedi Strike.

"Bana iki haftalık kira borcunu takıp gitti ve onu bir daha da görmedim. Çok şükür kurtulduk."

"Kovulduktan sonra nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Hiçbir iletişim bilgisi yok mu yani?"

"Cep numarası olacaktı," dedi. "Hâlâ kullanıyor mu bilmiyorum ama."

"Rica etsem..."

"Üstümde cep telefonu var gibi mi duruyorum?" diye sordu kollarını kaldırıp. Likra kıyafet ile çizmeler bütün kıvrımları ortaya çıkarıyordu. Dikleşen göğüs uçları ince kumaşın altında görülebiliyordu. Strike kendini göz temasını sürdürmeye zorladı.

"Daha sonra buluşup numarayı bana verir misin?"

"Müşterilere iletişim bilgilerimizi vermemiz yasak. Sözleşme koşulları böyle tatlım. O yüzden de telefon taşımıyoruz zaten. Bak ne diyeceğim," dedi Strike'ı tepeden tırnağa süzerek, "sana kanım kaynadığından, adi herifi yumrukladığını bildiğimden ve savaş kahramanı falan olduğundan mesaim bittiğinde seninle yolun yukarısında buluşacağım."

"Bu harika olur," dedi Strike. "Çok teşekkür ederim."

Kadının gözlerinde flört parıltısı mı görmüştü? Muhtemelen masaj yağlarının kokusu ve sıcak, kaygan bedenleri düşünmek dikkatini dağıtıyordu.

Yirmi dakika sonra, Mama'ya rahatlamanın gerçekleştiğini düşündürtecek kadar bekledikten sonra Strike, Thai Orchid'den ayrılıp yolun karşısına geçti, Robin arabada bekliyordu.

Robin kaldırımdan uzaklaşıp kasaba merkezine doğru hızlanırken Strike, "Eski bir cep numarası için iki yüz otuz sterlin," dedi. "Umarım buna değer. Adam and Eve Sokağı'nı arıyoruz. Kadın sağda olduğunu söyledi, kafenin adı Appleby's. Birazdan benimle orada buluşacak."

Robin bir park alanı buldu ve beklemeye koyuldular, Strike'ın kahvaltı büfesinden arakladığı Danimarka böreklerini yerken Ingrid'in Brockbank hakkında söylediklerini tartıştılar. Robin, Strike'ın fazla kilolarının sebebini anlamaya başlıyordu. Daha önce yirmi dört saatten fazla süren bir soruşturmada yer almamıştı. Her öğünü dışarıda yemek zorunda kaldığında hemen hazır yiyeceklere ve çikolataya meylediyordun.

"Bu o," dedi Strike kırk dakika sonra. Land Rover'dan inip Appleby's'e yöneldi. Robin, şimdi kot pantolon ve sahte kürk ceket giymiş sarışının yaklaşmasını izledi. Manken gibi vücudu vardı, Robin'in aklına hemen Platin geldi. On dakika, on beş dakika geçti ama ne Strike ne kadın ortaya çıktı.

"Bir telefon numarası vermek ne kadar sürebilir ki?" diye söylendi Robin arabanın içinde öfkeyle. Arabanın içi soğuktu. "Hani Corby'ye gidecektik?"

Strike ona salonda hiçbir şey olmadığını söylemişti fakat belli olmazdı. Belki de olmuştu. Belki de kadın Strike'ı yağlamış ve...

Robin parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu. Elin'i, Strike'ın o gün ne yaptığını bilse onun ne hissedeceğini düşündü. Sonra hafif irkilerek Matthew'dan haber var mı diye telefonuna bakmadığını hatırladı. Paltosunun cebinden çıkardı ve mesaj gelmediğini gördü. Babasının doğum günü partisine gitmeyeceğini söylediğinden beri sesi kesilmişti.

Sarışın ve Strike kafeden çıktılar. Ingrid'in Strike'ı bırakmaya niyeti yok gibiydi. Strike el salladığında öne doğru eğilip onu yanağından öptü ve kırıtarak uzaklaştı. Robin'i, onu izlerken yakalayan Strike utangaç bir ifadeyle arabaya bindi.

"İlginç görünüyordu," dedi Robin.

"Pek sayılmaz," dedi Strike cep telefonuna kaydettiği numarayı göstererek: **NOEL BROCKBANK CEP**. "Biraz gevezeydi."

Eğer Robin erkek olsaydı, "İşi pişirmek üzereydik," diye eklerdi muhakkak. Masanın karşısından arsızca flört eden Ingrid, telefonundaki rehberi yavaş yavaş inceleyerek Strike'ı eli boş döneceğine inandırmak için numarayı silmiş olabileceğini ima etmiş, şöyle hakiki bir Tayland masajı yaptırıp yaptırmadığını, Noel'ı ne için aradığını sormuş, çözdüğü vakaları, özellikle de onu üne kavuşturan ölen güzel mankenle ilgili vakayı irdelemiş, son olarak da sıcak bir tebessümle "her ihtimale karşı" onun numarasını da almasında ısrar etmişti.

Robin, Ingrid'in arkasından bakakalan Strike'ın dikkatini çekmek için, "Brockbank'i şimdi aramak istiyor musun?" diye sordu.

"Ne? Hayır. Biraz düşünmem gerek. Eğer telefonu açarsa tek bir şansımız olabilir." Saatine baktı. "Hadi yola koyulalım, çok geç kalmak istemiyorum Corb..."

Elindeki telefon çaldı.

"Wardle," dedi.

Telefonu açtı, Robin de duyabilsin diye hoparlöre aldı.

"Ne oldu?"

"Cesedin kimliğini teşhis ettik," dedi Wardle. Tanıdıkları bir isim duyacaklarına dair bir uyarı tınısı vardı sesinde. Takip eden kısa duraksamada, bir kuşunkileri andıran ufacık gözleriyle o küçük kızın görüntüsü Strike'ın zihnine panikle düştü.

"Kızın adı Kelsey Platt, bacağını kesme konusunda tavsiye istemek için sana mektup yazan kız. Gerçekmiş. On altı yaşında."

Strike hem rahatladı hem de kulaklarına inanamadı. El yordamıyla bir kalem aradı ama Robin çoktan yazmaya başlamıştı.

"Bir meslek yüksek okulunda çocuk bakıcılığı kursu alıyormuş, Oxana Voloshina'yla da orada tanışmış. Kelsey genellikle üvey ablası ve onun sevgilisiyle Finchley'de kalıyormuş. Onlara iki haftalığına

staj işlemlerini halletmek için gittiğini söylemiş. Kayıp ihbarı yapmamışlar, merak etmemişler. Bu akşama kadar dönmesini beklemiyorlarmış.

"Oxana'ya göre Kelsey ablasıyla anlaşamıyormuş ve biraz kafa dinlemek için birkaç hafta onunla kalmak istemiş. Sana o adresten yazdığına bakılırsa kız her şeyi planlamış. Anlaşılacağı üzere ablası yıkılmış durumda. Henüz işe yarar bilgi edinemedim ama mektuptaki el yazısının ona ait olduğunu doğruladı. Ayrıca bacağından kurtulmak istemesine de şaşırmadı. Kızın tarağından DNA örnekleri aldık. Eşleşiyor. Kurban o."

Notlarına bakmak için Strike, Robin'e doğru eğildi. Kıyafetlerine sinen sigara kokusunun yanı sıra hafif de bir sandal ağacı kokusu duyulabiliyordu.

"Ablası da sevgilisiyle mi yaşıyormuş?" diye sordu Strike. "Erkek mi?"

"Suçlu o olamaz," dedi Wardle. Strike, Wardle'ın çoktan bu denemede bulunduğunu anladı. "Kırk beş yaşında, emekli itfaiyeci, sağlığı yerinde değil. Ciğerleri bitik ve söz konusu hafta sonu için de sağlam bir mazereti var."

"Hafta sonu mu?" diye söze girdi Robin.

"Kelsey, ablasının evinden 1 Nisan akşamı ayrılmış. İkisi ya da üçünde öldüğünü biliyoruz, zira bacak sana dördünde teslim edildi. Strike, başka bazı soruları cevaplandırmak için tekrar merkeze gelmeni istiyorum. Rutin sorular ama o mektuplarla ilgili resmî ifadeni almak zorundayız."

Söylenecek başka söz kalmamıştı. Strike bilgilendirme için teşekkür ettikten sonra Wardle telefonu kapattı. Geride artçı sarsıntılarla sallanan bir sessizlik kaldı.

28

... oh Debbie Denise was true to me,
She'd wait by the window, so patiently.

Blue Öyster Cult, "Debbie Denise"[36]
Lyrics by Patti Smith

"Market Harborough'ya boşuna gittik. Kurban Brittany değilmiş. Adamımız Brockbank olamaz."

Strike müthiş bir rahatlama hissetmişti. Adam and Eve Sokağı'nın renkleri birden daha temiz, yayalar daha ışıltılı, daha cana yakın görünür olmuştu. Brittany hâlâ hayatta olmalıydı o halde. Bu Strike'ın hatası değildi. Bacak Brittany'ye ait değildi.

Robin tek kelime etmedi. Strike'ın sesindeki zafer tınısını duyabiliyor, gevşediğini hissedebiliyordu. Strike elbette Brittany Brockbank'i hiç görmemişti ve kızın güvende olduğuna seviniyordu ama başka bir kızın korkunç koşullar altında can verdiği gerçeği de yadsınamazdı. Strike'ın hissettiği suçluluk duygusu doğrudan Robin'e sirayet etmişti. Kelsey'nin mektubunu okuyup cevap yazmadan kaçıklar çekmecesine kaldıran oydu. Kelsey'yle iletişime geçip yardım almasını tavsiye etse acaba farklı mı olurdu? Ya da Strike onu arayıp bacağını savaşta kaybettiğini, sakatlığıyla ilgili kendisine her ne söylendiyse yalan olduğunu anlatsa? Pişmanlıktan Robin'in yüreği sızlıyordu.

36 (İng.) ... ah Debbie Denise bana sadıktı, pencerede sabırla beklerdi.

İkisinin de kendi özel düşüncelerine daldığı bir dakikalık sessizliğin ardından Robin, "Emin misin?" dedi.

"Neyden emin miyim?" diye sordu Strike dönüp ona bakarak.

"Brockbank olamayacağından."

"Ölen kız Brittany değilse..."

"Ama bana dedin ki o kadın..."

"Ingrid mi?"

"Ingrid," dedi Robin sabırsızlıkla, "evet. Brockbank'in sana kafayı taktığını söylemiş. Beyin hasarından ve ailesini kaybetmesinden seni sorumlu tutuyormuş."

Strike kaşlarını çatıp düşünerek Robin'i izledi.

"Dün akşam katilin sana iftira atmak ve savaş geçmişini lekelemek istemesiyle ilgili söylediklerimin hepsi Brockbank hakkında bildiklerimizle örtüşüyor," diye devam etti Robin. "Ayrıca Kelsey'yle tanışması ve belki de Brittany'nin bacağındakilere benzeyen yara izlerini görmesi ya da onun bacağından kurtulmak istediğini duyması, bilemiyorum, içindeki bir şeyleri tetiklemiş olamaz mı sence? Yani," dedi Robin çekinerek, "sonuçta beyin hasarının boyutunu bilemiyoruz..."

"Beyni o kadar hasarlı değil," diye çıkıştı Strike. "Hastanede numara yapıyordu. Bundan eminim."

Robin hiçbir şey söylemedi, direksiyonun başında oturup Adam and Eve Sokağı'nda alışveriş yapanları izledi. Onlara imreniyordu. Dertleri ne olursa olsun kesik vücutlar ya da cinayet bunlardan biri değildi.

"İyi noktalara değindin," dedi Strike sonunda. Robin, onun kendince yaptığı kutlamaya gölge düşürdüğünü görebiliyordu. Saatine baktı. "Hadi, eğer bu işi bugün halledeceksek Corby'ye yola çıkmamız iyi olur."

İki kasaba arasındaki yirmi kilometrelik mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar katettiler. Asık suratına bakılırsa Strike, Brock-

bank hakkında yaptıkları konuşmayı düşünüyordu. İki tarafında çalılar ve ağaçlar bulunan yol sıradan, çevresindeki arazi düzdü.

Robin, Strike'ı rahatsız düşüncelerinden çıkarmaya çalışarak, "Pekâlâ, Laing," dedi. "Biraz hatırlatsan..."

"Laing, evet," dedi Strike yavaşça.

Brockbank hakkında düşüncelere daldığı doğruydu. Şimdi kendini odaklanmaya zorladı.

"Laing karısını yatağa bağlayıp üzerinde bıçak kullandı. Bildiğim kadarıyla en az iki kez tecavüzle suçlandı ama bu suçtan hiç hüküm giymedi. Ha, bir de boks ringinde suratımı ısırmaya kalkmıştı. Özetle şiddet eğilimli ve sinsi bir herif ama dediğim gibi kayınvalidesi, hapisten çıktığında hasta olduğu kanısında. Gateshead'e gittiğini söyledi ama 2008'de o kadınla Corby'de kaldıysa Gateshead'de uzun süre yaşamış olamaz," dedi Lorraine MacNaughton'ın adresini bulmak için haritaya bakarken. "Yaş ve zaman aralığı tutuyor... bakalım. Lorraine evde değilse saat beşten sonra tekrar deneriz."

Strike'ın talimatlarına uyan Robin, Corby kasabasının tam merkezinden geçti. Beton ve tuğla binaların arasında alışveriş merkezi yükseliyordu. Çatısındaki antenlerle devasa belediye binası gökyüzüne hükmediyordu. Ana meydanı, eski kilisesi ve yarı ahşap bir ortaokulu yoktu. Corby 1940'larda ve 1950'lerde sayılarında patlama yaşanan göçmen işçileri iskân etmek için tasarlanmış, iç karartıcı binaların çoğu kullanışlılık esası gözetilerek yapılmıştı.

"Sokakların yarısına İskoç adları verilmiş," dedi Robin, Argyll Sokağı ve Montrose Sokağı'ndan geçerlerken.

Strike, Edinburgh House levhasını gördüğü sırada, "Buraya eskiden Küçük İskoçya derlerdi, değil mi?" dedi. Sanayisinin altın çağını yaşadığı dönemde Corby'nin sınırın güneyindeki en büyük İskoç nüfusa sahip olduğunu duymuştu. Hatta evlerin balkonlarında İskoç bayrakları bile dalgalanırmış. "Laing'in neden Gateshead'de değil de burada kendini daha rahat hissettiğini anlamak mümkün. Bölgede tanıdıkları olabilir."

Beş dakika sonra, çelik fabrikalarının açılmasından evvelki Corby'nin güzel taş binalarının izlerini taşıyan, kasabanın eski kısmına geldiler. Hemen sonrasında kendilerini Lorraine MacNaughton'ın yaşadığı Weldon Road'da buldular.

Evler altışarlı bloklar halindeydi. Bitişik her iki evin ön kapıları yan yana, pencereleri tam tersi düzende konumlandırılmıştı. Her kapının üzerindeki taş lentoya bir isim kazınmıştı.

"Şuradaki onun evi," dedi Strike, Northfield ile bitişik olan Summerfield'ı göstererek.

Summerfield'ın ön bahçesi çakıl taşı kaplıydı. Northfield'ın çimlerinin biçilmesi gerekiyordu. Robin, Londra'daki kendi dairesini hatırladı.

"Bence birlikte gitmeliyiz," dedi Strike emniyet kemerini açıp. "Bayan MacNaughton sen varken daha rahat hissedecektir."

Kapı zili bozuk gibiydi. Strike da kapıyı eliyle çaldı. Öfkeli havlama sesleri evde en az bir canlı yaşadığını ortaya koyuyordu. Derken bir kadının sinirli ama hiçbir etki göstermeyen sesi duyuldu.

"Şşş! Sessiz ol! Kes şunu! Şşş! Yapma!"

Kapı açılınca Robin elli yaşlarında sert yüzlü bir kadınla karşılaştı. Tam o sırada kaba tüylü Jack Russell cinsi bir köpek hırlayarak ve havlayarak hızla geldi ve dişlerini Strike'ın ayak bileğine geçirdi. Strike şanslıydı ama dişleri çeliğe çarpan Jack Russell o kadar talihli sayılmazdı. Acıyla havlamasını fırsat bilen Robin çabucak eğilip köpeği boynundan kavradı ve havaya kaldırdı. Hayvan kendini havada sallanırken bulduğuna o kadar şaşırdı ki orada öylece durdu.

"Isırmak yok," dedi Robin.

Onu tutacak kadar cesur bir kadının saygıyı hak ettiğine kanaat getirmiş olacak ki köpek, Robin'in onu daha sıkı kavramasına izin verdi, havada dönerek elini yalamaya kalktı.

"Özür dilerim," dedi kadın. "Annemin köpeğiydi. Tam bir kâbus. Sizi sevdi, bakın. Mucize bu."

Omuzlarına dökülen kahverengi saçlarının köklerine grilikler düşmüştü. İnce dudaklı ağzının iki yanında derin çizgiler oluşmuştu. Bir bastona yaslanıyordu, ayak bileklerinden biri şişmiş ve sargıya alınmıştı, sandalet içindeki ayağının sararan tırnakları görünüyordu.

Strike kendini tanıttı, ardından Lorraine'e ehliyetini ve kartvizitini gösterdi.

"Siz Lorraine MacNaughton mısınız?"

"Evet," dedi tereddütle. Gözleri Robin'e kayınca Robin köpeğin kafasının üzerinden gülümsedi. "Siz... neyim dediniz?"

"Dedektifim," dedi Strike, "ve Donald Laing hakkında bilgi toplamaya çalışıyorum. Telefon kayıtlarına göre iki yıl önce burada sizinle yaşamış."

"Evet, yaşadı," dedi kadın ağır ağır.

"Hâlâ burada mı?" diye sordu Strike cevabı bilmesine karşın.

"Hayır."

Strike, Robin'i işaret etti.

"Meslektaşım ve ben içeri gelip size birkaç soru sorabilir miyiz? Bay Laing'i bulmaya çalışıyoruz da."

Bir duraksama oldu. Lorraine kaşlarını çatıp alt dudağını çiğnedi. Robin köpeği kucağına aldı, hayvan Danimarka böreğinin tadını almış olacaktı ki onun parmaklarını şimdi şevkle yalıyordu. Strike'ın yırtılan pantolon paçası hafif esintide sallandı.

"Tamam, buyurun," dedi Lorraine içeri girmelerine izin vermek için koltuk değneğiyle geri çekilerek.

Basık salonda bayat sigara dumanı kokusu hâkimdi. Her tarafta yaşlı kadınlara has dokunuşlar dikkat çekiyordu: tığ ile örülmüş peçetelik kılıfları, ucuz fırfırlı yastıklar, cilalı bir büfe üzerinde düzenlenmiş şık giyimli oyuncak ayılar. Duvarlardan birinde palyaço gibi giyinmiş iri gözlü bir çocuğun tablosu yer alıyordu. Strike, Donald Laing'in burada yaşadığını hayal edemiyordu.

İçeri geçtiklerinde Robin'in kucağından inmek için debelenen köpek tekrar Strike'a havlamaya başladı.

"Ah, kes sesini," diye homurdandı Lorraine. Soluk kahverengi kadife kanepeye oturdu, iki eliyle sargılı ayak bileğini deri pufun üzerine koyduktan sonra yan taraftan paketini alıp bir sigara yaktı.

"Ayağımı yukarıda tutmam gerekiyor," diye açıkladı sigara ağzında, kristal kül tablasını alıp kucağına koyarken. "Mahalle hemşiresi sargıları değiştirmek için her gün geliyor. Buyurun oturun."

"Ayağınıza ne oldu?" diye soran Robin, kanepede Lorraine'in yanına oturmak için kahve masasının yanından geçti. Köpek anında onun yanına tırmanıp havlamayı bıraktı.

"Üzerime kızartma yağı döküldü," dedi Lorraine. "İşyerinde."

"Tanrım," dedi Strike koltuğa kurularak. "Canınız çok yanmıştır."

"Evet, yandı. En az bir ay işe gidemeyeceğimi söylüyorlar. Neyse ki acil servis uzak değildi."

Anlaşıldığı üzere Lorraine yerel hastanenin kantininde çalışıyordu.

Yaralanmasıyla ilgili konu netliğe kavuştuktan sonra, "Ee, Donnie ne yaptı bakalım?" diye mırıldandı Lorraine sigarasının dumanını üfleyerek. "Yine soyguna mı karıştı?"

"Neden öyle dediniz?" diye sordu Strike dikkatle.

"Beni soydu da ondan," dedi.

Robin sert ifadenin aslında bir maske olduğunu gördü. Bunu söylerken Lorraine'in sigarası titremişti.

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Strike.

"Buradan giderken. Bütün takılarımı aldı. Annemin alyansını, her şeyi. Onun benim için anlamını biliyordu. Öleli daha bir yıl olmamıştı. Evet, bir gün evden ayrıldı ve bir daha geri dönmedi. Polisi aradım, başına bir kaza geldi sanmıştım. Sonra cüzdanımın boş olduğunu ve mücevherlerimin yerinde olmadığını fark ettim."

Olayın mahcubiyetini hâlâ taşıyordu. Çökük yanakları kıpkırmızı kesildi.

Strike ceketinin iç cebini yokladı.

"Aynı adamdan bahsettiğimizden emin olmak istiyorum. Bu fotoğraf tanıdık geliyor mu?"

Strike, Melrose'da Laing'in eski kayınvalidesinin verdiği resimlerden birini yaşlıca kadına uzattı. Dağ gelinciği gibi koyu renk gözleri ve kısa kesilmiş kızıl saçlarıyla, iri ve geniş cüsseli Laing, sarı mavi eteği içinde bir nikâh dairesinin önünde duruyordu. Üzerine tam oturmayan, muhtemelen ikinci el gelinliğiyle Rhona da koluna girmişti.

Lorraine uzun süre fotoğrafı inceledi. Sonunda, "*Galiba* o. Olabilir," dedi.

"Fotoğrafta görünmüyor ama sol kolunda sarı bir gül dövmesi vardı," dedi Strike.

"Evet," dedi Lorraine ağır ağır. "Doğru. Vardı."

Fotoğrafa bakarak sigarasını içti.

"Demek evliymiş," dedi Lorraine sesinde hafif titremeyle.

"Size söylemedi mi?" diye sordu Robin.

"Hayır. Bana hiç evlenmediğini söyledi."

"Onunla nasıl tanıştınız?" diye sordu Robin.

"Barda," dedi Lorraine. "Onunla tanıştığımda daha farklı görünüyordu."

Arkasındaki büfeye doğru dönüp kalkmak için cılız bir hamle yaptı.

"Yardım edebilir miyim?" dedi Robin.

"Orta çekmecede. Bir fotoğraf olacaktı."

Robin peçete halkaları, dantel altlıklar, hediyelik çay kaşıkları, kürdanlar ve çeşitli resimleri ihtiva eden çekmeceyi açarken köpek yine havlamaya başladı. Robin alabildiği kadar resim alıp Lorraine'e getirdi.

Robin'in, Lorraine'in annesi olduğunu varsaydığı oldukça yaşlı bir kadının yer aldığı fotoğrafları karıştırdıktan sonra Lorraine, "Bu o," dedi ve fotoğrafı Strike'a uzattı.

Yolda yanından geçse Laing'i tanıyamazdı. Eski boksör balon gibi şişmişti, özellikle de suratı. Boynu artık görünmüyordu, derisi gergin, hatları çarpık gibiydi. Bir kolunu tebessüm eden Lorraine'in omuzlarına atmıştı, diğeri boştaydı. Gülümsemiyordu. Strike daha yakından baktı. Sarı gül dövmesi görülebiliyordu fakat bileği ile dirseğinin arasını kaplayan kızarıklıklarca kısmen gizlenmişti.

"Derisinde bir sorun mu var?"

"Psöriatik artrit," dedi Lorraine. "Bayağı ciddiydi. O yüzden hastalık yardımı alıyordu. İşi bırakmak zorunda kaldı."

"Öyle mi?" dedi Strike. "Öncesinde ne iş yapıyordu?"

"Büyük inşaat şirketlerinden birinin müdürü olarak gelmişti buraya," dedi, "ama rahatsızlanınca çalışamadı. Melrose'da kendi inşaat şirketi vardı. Genel müdürdü."

"Sahi mi?" dedi Strike.

"Evet, aile şirketi," dedi Lorraine fotoğraf destesini arayarak. "Babasından miras kalmış. İşte burada, bakın."

Bira bahçesinde çekilmişe benzeyen bu fotoğrafta el ele tutuşuyorlardı. Lorraine gülümserken yuvarlak suratındaki koyu renk gözleri birer çizgi halini almış Laing şaşkın görünüyordu. Yüzünde ilaç kullanan bir adamınki gibi bir ifade vardı. Tilki kürkünü andıran saçları aynıydı ama onun dışında vaktiyle Strike'ın yüzünü ısıran çakı gibi, genç boksörün hatlarını seçmekte zorlandı.

"Ne kadar süre birlikte kaldınız?"

"On ay. Onunla annem öldükten hemen sonra tanıştım. Annem doksan iki yaşındaydı, burada benimle yaşıyordu. Komşum Bayan Williams'a yardım ediyordum, o da seksen yedi yaşında. Kafası gidip geliyor. Oğlu Amerika'da. Donnie ona iyi davranıyordu. Çimlerini biçiyor, alışverişini yapıyordu."

Kan alacak damarı biliyormuş namussuz, diye düşündü Strike. Yemek yapabilen, kendine ait evi olan, annesinden miras para kalan, bakacağı kimse olmayan orta yaşlı ve yalnız bir kadın, o sıralarda hasta, işsiz ve meteliksiz olan Laing için tam bir talih kuşu olsa

gerekti. İstediğini elde etmek için biraz sahte sevgi gösterisi yapmaya değerdi. Laing istediğinde oldukça çekici olabilirdi.

"Tanıştığımızda iyi birine benziyordu," dedi Lorraine asık suratla. "O zaman elinden benim için pek fazla bir şey gelmiyordu. Sağlığı yerinde değildi. Eklemleri falan şişmişti. Sürekli iğne vurulması gerekiyordu... Bilahare keyifsizleşti fakat ben bunu sağlığına yordum. Hasta insanlar hep neşeli olamazlar, değil mi? Herkes annem gibi değildir. Harika biriydi, sıhhati o kadar kötü olmasına rağmen hep gülerdi ve... ve..."

"Size bir peçete vereyim," dedi Robin ve başını kucağına yaslayan Jack Russell'ı rahatsız etmemek için usulca peçeteliğe uzandı.

Lorraine peçeteyi alıp kırışıklarla dolu yüzünü silince, "Takılarınızın çalındığını polise haber verdiniz mi?" diye sordu Strike.

"Hayır," dedi kısık sesle. "Ne fark ederdi ki? Nasılsa bulamayacaklardı."

Utancını resmî makamlarla paylaşmak istemediğini tahmin eden Robin, Lorraine'i anlıyordu.

"Size karşı hiç şiddet kullandı mı?" diye sordu Robin kibarca.

Lorraine şaşırmış gibiydi.

"Hayır. Buraya bunun için mi geldiniz yoksa? Birine zarar mı verdi?"

"Bilmiyoruz," dedi Strike.

"Ben kimseye zarar verebileceğini düşünmüyorum şahsen," dedi. "Öyle bir adam değildi. Bunu polise de söyledim."

"Affedersiniz," dedi Robin uyuklayan köpeğin başını okşayarak. "Hırsızlık olayını polise haber vermediniz sanıyordum."

"Bu dediğim daha sonra oldu," dedi Lorraine. "O gittikten bir ay kadar sonra. Biri Bayan Williams'ın evine girdi, onu bayıltıp evini soydu. Polisler Donnie'nin nerede olduğunu sordular. Ben de çoktan gittiğini, taşındığını söyledim. Her neyse, o böyle bir şey yapmaz dedim. Bayan Williams'a karşı çok nazikti. Yaşlı bir kadına el kaldırmazdı."

Bira bahçesinde vaktiyle el ele tutuşmuşlardı. Yaşlı kadının çimlerini biçmişti. Laing'in kötü biri olduğuna inanmayı reddediyordu.

"Komşunuz hırsızın eşkâlini verememiştir herhalde?" diye sordu Strike.

Lorraine başını iki yana salladı.

"O geceden sonra bir daha ayılamadı Bayan Williams. Huzurevinde öldü. Northfield'da ailesi var," dedi Lorraine. "Üç çocuk. Gürültüyü bir duymalısınız... Bir de utanmadan köpeğimden yakınmazlar mı!"

Tam bir çıkmaza girmişlerdi. Laing'in nereye gittiğine dair Lorraine'in hiçbir fikri yoktu. Ne Melrose dışında bir yerden bahsettiğini hatırlıyordu ne de dostlarından biriyle tanışmıştı. Geri dönmeyeceğini anladığında telefon numarasını da silmişti. Laing'in iki fotoğrafını vermeyi kabul etti ancak bunun haricinde pek yardımı dokunmadı.

Robin'in sıcacık kucağından ayrılmaya havlayarak itiraz eden Jack Russell, hoşnutsuzluğunun bütün acısını koltuğundan kalkmakta olan Strike'tan çıkarma belirtileri gösterdi.

Lorraine debelenen köpeği kanepede zorlukla zapt ederek sertçe, "*Kes şunu* Tigger," dedi.

"Biz kendimiz çıkarız," diye bağırdı Robin köpeğin çılgınca havlamasını bastırarak. "Yardımlarınız için teşekkür ederiz!"

Onu orada, tıkış tıkış, dumanlı oturma odasında sargılı ayak bileği havada ve ziyaretleri sebebiyle muhtemelen biraz daha hüzünlü ve huzursuz bir halde bıraktılar. Âdeta kendinden geçen köpeğin havlamalarını bahçe patikasının sonuna kadar duydular.

"Keşke bir fincan çay falan yapsaydık," dedi Robin arabaya binerken vicdan azabıyla.

"Verilmiş sadakası varmış da haberi yok," diye yorumda bulundu Strike da. "Şuradaki yaşlı kadını bir düşünsene," dedi Northfield'ı parmağıyla göstererek, "üç kuruş için canından olmuş zavallı."

"Sence bunu Laing mi yaptı?"

Robin motoru çalıştırırken, "Herhalde Laing yaptı," dedi Strike. "Kadına yardım etme ayağına evi inceliyordu. Ayrıca sen de fark etmişsindir, sözde eklem iltihabı olmasına rağmen çimleri biçebiliyor ve yaşlı kadınların canına kastedebiliyordu."

Bayat sigara dumanından başı ağrıyan, aç ve bitap haldeki Robin başını sallayıp Strike'la hemfikir olduğunu söyledi. İnsanın ruhunu daraltan bir görüşme olmuştu bu ve iki buçuk saatlik eve dönüş yolculuğu da pek cazip gelmiyordu.

"Yola çıksak olur mu?" dedi Strike saatine bakarak. "Elin'e akşam onda kalacağımı söyledim."

"Olur tabii," dedi Robin.

Ama nedendir bilinmez, belki baş ağrısından, belki onu terk eden sevenlerinin anıları arasında Summerfield'da bir başına kalan kadın yüzünden, Robin dokunsan ağlayacak duruma geldi.

29

I Just Like To Be Bad[37]

Bazen arkadaşı dediği insanlarla takılmakta zorlanıyor, onları daha çok para kaynağı olarak görüyordu. Asıl meslekleri hırsızlık, başlıca eğlenceleri cumartesi akşamları kadın peşinde koşmaktı. Onu sevip sayıyor, arkadaş, dost, kendilerine denk biri olarak görüyorlardı. Denk! Hem de onu!

Polislerin kadını buldukları gün, tek istediği yapılan haberlerin yalnız başına tadını çıkarmaktı. Gazetelerdeki hikâyelerden iyi malzeme çıkıyordu. Kendisiyle gurur duyuyordu: Acele etmeden, her şeyi istediği gibi düzenleyerek, başkası yokken ilk kez öldürmüştü. Sekreter'le de aynısını yapmak niyetindeydi. Öldürmeden önce onunla da biraz eğlenmek istiyordu.

Hüsrana uğradığı tek nokta, polisi Strike'ın peşine takması gereken mektupların basında hiç yer almamasıydı. Oysaki o mektuplar ışığında Strike sorguya çekilip taciz edilecek, gazetelerde haysiyeti iki paralık olacak ve aptal halk ondan şüphelenecekti.

Ne var ki sadece sütun sütun makalelere, kızı öldürdüğü dairenin fotoğraflarına ve yakışıklı polis memuruyla sorgulara yer

37 (İng.) Kötü olmayı seviyorum işte.

veriliyordu. Yapılan haberleri saklıyordu; tıpkı özel koleksiyonu için aldığı kızın parçaları gibi onlar birer andaçtı.

Elbette gururunu ve mutluluğunu Şey'den saklamalıydı çünkü Şey şu sıralar çok hassas bir dönemden geçiyordu. Mutlu değildi, hem de hiç mutlu değildi. İşler Şey'in planladığı gibi gitmiyordu ve o da bunu umursarmış, ilgilenirmiş, iyi bir adammış gibi yapmak zorundaydı çünkü Şey onun işine yarıyordu: Şey hem eve para getiriyordu hem de onun için tanıklık yapması gerekebilirdi. Ne zaman ne olacağı hiç belli olmazdı. Daha önce bir kez direkten dönmüştü.

O zaman Milton Keynes'ta ikinci cinayetini işlemişti. Kendi evinin önüne pislemezsin: Yol gösterici ilkelerinden biriydi bu. Daha önce de o günden sonra da Milton Keynes'a hiç gitmemişti ve orayla hiçbir bağlantısı yoktu. Çocuklardan bağımsız, tek başına bir araba çalmıştı. Sonra belki talih yüzüne güler umuduyla gelişigüzel dolaşmıştı. İlk cinayetinden bu yana iki başarısız girişimi olmuştu. Barlarda, kulüplerde kızları tavlama, tenhaya çekme denemeleri geçmişteki kadar işe yaramıyordu. Eskisi kadar yakışıklı olmadığının farkındaydı fakat fahişeleri öldürerek belli bir kalıp yaratmak istemiyordu. Her seferinde aynı tarzda öldürürsen polisler neler döndüğünü anlamaya başlardı. Bir keresinde, çakırkeyif bir kızı bir ara sokakta kıstırmayı başarmış ama bıçağını çekmesine kalmadan gürültücü bir grup velet ortaya çıkınca topuklamıştı. O olaydan sonra alışıldık yollarla kız tavlamaktan vazgeçmiş, güç kullanmaya karar vermişti.

Arabayla saatlerce dolaşmış ve giderek öfkelenmişti. Koskoca Milton Keynes'ta tek bir müstakbel kurbana rastlamamıştı. Gece yarısına on kala, tam pes edip bir fahişe ayarlamak üzereyken onu görmüştü. Kısa saçlı, kot pantolonlu bir genç kadın, yolun ortasında bir kavşakta erkek arkadaşıyla tartışıyordu. Yanlarından geçerken dikiz aynasından çifti izledi. Genç kadın, öfkesinin ve gözyaşlarının etkisiyle kendini kaybetmiş vaziyette sevgilisinin yanından çekip gitti. Geride bıraktığı sinirli adam arkasından bağırdıktan sonra bir tiksinti hareketiyle ters istikamette sendeleyerek uzaklaştı.

O da U dönüşü yapıp genç kadına doğru sürdü. Yürürken hıçkırarak ağlıyor, gözyaşlarını koluna siliyordu.

Pencereyi indirdi.

"İyi misin tatlım?"

"Git başımdan be!"

Genç kadın onu takip eden arabadan kurtulmak amacıyla yol kenarındaki çalıların arasına öfkeyle dalarak kaderini çizdi. Bir yüz adım daha gitse iyi aydınlatılmış bir yola ulaşacaktı halbuki.

Onun da tek yapması gereken kenara çekip park etmek olmuştu. Arabadan inmeden önce kar maskesini taktı, bıçağını aldı, genç kadının gözden kaybolduğu yere doğru sakin adımlarla yürüdü. Gri, bölünmüş yolun çevresine yumuşak bir dokunuş katmak için şehir planlamacıları tarafından dikilen sık çalılarla ağaçların arasından çıkmaya çalıştığını duyabiliyordu. Burada sokak lambası yoktu. Karanlık yeşilliklerin etrafından dolanırken yoldan geçen sürücüler onu göremiyordu. Genç kadın kaldırıma ulaştığında o da bıçağıyla kadını geri gitmeye zorlamak için hazır bekliyordu.

Cesedin yanından ayrılmadan önce çalılıklarda bir saat geçirmişti. Küpelerini çekip kopardıktan sonra kaygısızca salladığı bıçakla onu lime lime etti. Trafikteki bir anlık boşluktan yararlanarak yüzünde kar maskesi, soluk soluğa, karanlıkta duran çalıntı arabaya yöneldi.

Cepleri ıslak, bütün hücreleri coşkun ve doygun halde oradan uzaklaştı. Ancak ondan sonra sis perdesi kalktı.

Geçen sefer, daha sonra iş arkadaşlarının gözü önünde adamakıllı temizlediği iş arabasını kullanmıştı. Koltuklara işleyen kanın çıkacağından kuşkuluydu ve DNA'sı da her yere bulaşmıştı. Ne yapacaktı? Paniklemeye en çok yaklaştığı andı bu.

Kilometrelerce sürdükten sonra hiçbir binayı görmeyen, anayoldan uzak, ıssız bir tarlada arabadan indi. Burada, soğuktan tir tir titreyerek sahte plakaları söktü, çoraplarından birini benzin deposuna daldırdı, ön koltuğa atıp yaktı. Aracın adamakıllı tu-

tuşması biraz zaman aldı. Birkaç defa alevleri beslemek zorunda kaldı, ağaçların arasında titreyerek izlediği sırada nihayet sabahın üçünde araç havaya uçtu. Sonra da oradan kaçtı.

Kış olduğu için hiç değilse kar maskesi göze batmıyordu. Sahte plakaları bir ağacın dibine gömdü, başı önde, elleri ceplerindeki kıymetli andaçlarında, hızlı adımlarla yürüdü. Andaçları da gömmeyi düşünmüş ama gönlü razı olmamıştı. Pantolonundaki kan lekelerini çamurla kapatmış, istasyonda kar maskesini çıkarmamış, vagonda insanları kendinden uzak tutmak için kendi kendine mırıldanarak, yalnız bırakılmak istediğinde bir güvenlik şeridi vazifesi gören tehdit ve delilik havası yayan sarhoş numarasına başvurmuştu.

Eve vardığında genç kadının cesedi çoktan bulunmuştu. O akşam, kucağındaki tepsiden yemeğini yerken olayı televizyondan takip etti. Yanmış araba bulunduysa da plakalar bulunamadı. Bu onun benzersiz şansının, kâinatın ona bahşettiği tuhaf, koruyucu desteğin bir kanıtıydı. Kadının tartıştığı erkek arkadaşı tutuklandı, suçlandı ve aleyhindeki deliller zayıf olmasına rağmen mahkûm edildi. O pisliğin hapiste çürüdüğünü düşündükçe hâlâ gülesi geliyordu...

Bununla birlikte polisle ölümcül bir karşılaşma yaşayabileceği, ceplerini boşaltmasının istenebileceği ya da keskin bakışlı bir yolcunun, üzerindeki kurumuş kanları fark edebileceği o akşam karanlıkta yaptığı yolculuk sırasında çok değerli bir ders almıştı: Her ayrıntıyı planla. Hiçbir şeyi şansa bırakma.

İşte bu yüzden çıkıp bir Vicks VapoRub nefes açıcı alması gerekiyordu. Şu anda birinci önceliği, Şey'in yeni saçma planının kendi planına engel olmamasını sağlamaktı.

30

I am gripped, by what I cannot tell...[38]
Blue Öyster Cult, "Lips in the Hills"

Strike soruşturmalar sırasında oluşan şiddetli hareketlilik ve mecburi dinginlik dönemleri arasındaki değişimleri kanıksamıştı. Gelgelelim Barrow, Market Harborough ve Corby'ye yaptıkları seyahatten sonraki hafta sonu kendini tuhaf bir gerginlik halinde buldu.

Son birkaç yıldır sivil hayata uyum sağlama sürecinde, orduda-yken uğramadığı baskılara maruz kalmıştı. Çocukluğunu paylaştığı üvey kız kardeşi Lucy cumartesi sabahı erkenden arayıp ortanca yeğeninin yaş günü partisine gelip gelmeyeceğini neden haber vermediğini sordu. Şehir dışında olduğunu, ofise gönderilen postalara erişemediğini söyledi fakat Lucy onu dinlemedi.

"Jack sana tapıyor, biliyorsun," dedi. "Gelmeni çok istiyor."

"Özür dilerim Lucy," dedi Strike. "Gelemem. Hediyesini göndereceğim."

Strike hâlâ orduda görev yapsa Lucy duygusal şantaj uygulama hakkını kendinde görmeyebilirdi. Dünyayı dolaşırken ailevi sorumluluklardan kaçmak kolaydı. Lucy onu o zamanlarda devasa ve amansız bir makinenin vazgeçilmez bir parçası olarak görüyordu. Strike, bahçe kapısında boş yere Cormoran dayısının yolunu göz-

38 Açıklayamadığım bir şeyin pençesindeyim...

leyen sekiz yaşındaki yeğeninin çaresiz görüntüsünü kullanan kız kardeşinin duygu sömürüsüne boyun eğmeyi ısrarla reddedince Lucy pes etti ve bacağı gönderen adamı soruşturma işinin nasıl gittiğini sordu. Ses tonunda bacak gönderilmesiyle ilgili bir onursuzluk iması seziliyordu. Telefonu kapamak için can atan Strike her şeyi polise bıraktığını söyledi.

Kız kardeşini ne kadar sevse de ilişkilerinin neredeyse tamamen ortak ve büyük oranda travmatik hatıralara dayandığını kabul etmişti. Dertleşmek genellikle telaşa ve kaygıya yol açtığından harici olaylar mecbur bırakmadıkça Lucy'ye hiç içini dökmezdi. Daimi bir hayal kırıklığı içinde yaşayan Lucy'ye göre, otuz yedi yaşındaki Strike onu mutlu edeceğine inandığı her şeye direniyordu: düzenli çalışma saatleri olan bir işe, daha fazla paraya, bir eşe ve çocuklara.

Kardeşini başından savdığına sevinen Strike sabahın üçüncü çayını yaptı ve bir yığın gazeteyle yatağa uzandı. Birkaçında CİNAYET KURBANI KELSEY PLATT'in denizci üniformalı, masum, sivilceli suratlı fotoğrafı basılmıştı.

Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı ve geçtiğimiz iki haftada yediği hazır yemekler ve çikolatalar yüzünden kıllı göbeği iyice büyümüştü. Bisküvilerini kemirirken haberlerin birkaçına göz attı ama yeni hiçbir bilgiye rastlamayınca dikkatini ertesi gün oynanacak Arsenal-Liverpool maçıyla ilgili yorumlara çevirdi.

Gazeteyi okurken cep telefonu çaldı. Ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti, o kadar hızlı tepki verdi ki Wardle şaşırdı.

"Vay anasını, ne çabuk açtın! Ne yapıyordun, üzerinde falan mı oturuyordun?"

"Ne oldu?"

"Kelsey'nin ablasının evine gittik, adı Hazel, hemşire. Kelsey'nin temas kurduğu kişileri araştırıyoruz, odasının altını üstüne getirdik, dizüstü bilgisayarına baktık. İnternette kendi uzuvlarını kesmek isteyen insanların buluştuğu bir foruma girmiş, senin hakkında sorular sormuş."

Strike, gözü tavanda, kulağı Wardle'dayken gür, kıvırcık saçlarını kaşıdı.

"Forumda düzenli olarak etkileşim kurduğu birkaç kişinin şahsi bilgilerine eriştik. Pazartesi günü resimleri elimde olur. Sen nerede olacaksın?"

"Burada, ofiste."

"Ablasının sevgilisi, eski itfaiyeci, Kelsey'nin ona binalarda, araba kazalarında mahsur kalan insanlar hakkında sürekli sorular sorduğunu söyledi. O bacaktan gerçekten kurtulmak istiyormuş."

"Tanrım," diye mırıldandı Strike.

Wardle telefonu kapattıktan sonra Strike, Arsenal'daki personel değişikliklerine odaklanamadı. Birkaç dakikanın ardından Arsène Wenger'in yönetim ekibinin kaderiyle ilgili yazılanları okumayı bıraktı, cep telefonunu elinde dalgın dalgın çevirerek tavandaki çatlaklara bakmaya başladı.

Bacağın Brittany Brockbank'e ait olmadığını öğrenmesiyle yüreğine su serpilen Strike her zamankinden farklı olarak kurbana hiç kafa yormamıştı. Şimdi, ilk kez Kelsey'yi ve gönderdiği ama onun zahmet edip de okumadığı mektubu düşündü.

Birinin kendi uzvunu kesme arayışına girmesi Strike'ı iğrendiriyordu. Telefonunu elinde döndürmeye devam ederek Kelsey hakkında tüm bildiklerini toparlamaya, sadece ismini ve acıma, tiksinti duygularını kullanarak onu zihninde canlandırmaya çalıştı. On altı yaşındaydı, ablasıyla anlaşamıyordu, çocuk bakımı okuyordu... Strike defterine uzanıp yazmaya başladı: *Okulda erkek arkadaş? Okutman?* İnternete girip hakkında sorular sormuştu. Neden? Strike'ın kendi bacağını kestiği fikrine nereden kapılmıştı? Yoksa gazetelerde çıkan haberlerden kendi kendine bir kurgu mu yaratmıştı?

Akıl hastalığı? Şizofreni? diye yazdı.

Kızın internette temas kurduğu kimseleri Wardle zaten araştırıyordu. Kelsey'nin fotoğrafını, dondurucudaki dolgun yanakla-

rını, donmuş gözlerini hatırlayan Strike yazmaya ara verdi. *Geçici kilolar*. En başından beri, yirmi dört yaşında olamayacak kadar küçük göründüğünü düşünmüştü. İşin doğrusu, on altı yaşında bile göstermiyordu.

Kalemini bırakıp sol elinde telefonunu çevirmeye devam etti, düşündü...

Ordudaki başka bir tecavüz vakasında bir psikoloğun Strike'a dediği gibi, Brockbank "gerçek" bir pedofil miydi? Çocuklara sadece cinsel çekim duyan bir adam mıydı? Yoksa farklı türde bir istismarcı, sırf savunmasız oldukları ve kolayca susturulabildikleri için küçük kızları hedef alan ama aslında bir kurban bulabilse daha geniş cinsel zevklerini ortaya çıkaracak bir adam mıydı? Kısacası, bebek yüzlü on altı yaşındaki bir kız Brockbank'e cinsel açıdan çekici gelmeyecek kadar büyük müydü yoksa fırsatını bulsa kolayca sindirebileceği bütün dişilere tecavüz eder miydi? Strike bir keresinde altmış yedi yaşındaki bir kadına tecavüze yeltenen on dokuz yaşındaki bir askerle uğraşmak zorunda kalmıştı. Bazı erkeklerin vahşi cinsel doğasının ortaya çıkması için sadece fırsat gerekirdi.

Strike, Ingrid'den aldığı Brockbank'in telefon numarasını henüz aramamıştı. Koyu renk gözleri güneşin cılızca aydınlattığı gökyüzünü gösteren küçük pencereye kaydı. Belki de Brockbank'in numarasını Wardle'a vermeliydi. Belki de şimdi o numarayı aramalıydı...

Ne var ki Strike rehberde isimleri karıştırmaya başlarken bile tekrar düşündü. Şüphelerini Wardle'la paylaşmakla şu ana kadar eline ne geçmişti? Hiçbir şey. Adamın operasyon odasında ipuçlarını araştırmakla, kendi soruşturmalarını yürütmekle meşgul olduğuna kuşku yoktu ve sezgileri dışında elinde hiçbir kanıt olmayan kişilere ne kadar inanıyorsa Strike'a da onlardan biraz daha fazla inanıyordu, bu kadarı aşikârdı. Elindeki bütün imkânlara rağmen Wardle'ın Brockbank'i, Laing'i yahut Whittaker'ı bulamamış olması onlara öncelik vermediğini gösteriyordu.

Hayır, Strike eğer Brockbank'i bulmak istiyorsa Robin'in yarattığı sahte hikâyeyi, eski askerler için tazminat peşinde koşan avukat

hikâyesini mutlaka sürdürmeliydi. Barrow'daki kız kardeşiyle yaptıkları konuşmalar çok işlerine yarayabilirdi. Hatta, diye düşündü Strike yatakta doğrularak, şu an Robin'i arayıp ona Brockbank'in numarasını bile verebilirim. Matthew, Masham'da evindeyken Robin'in Ealing'deki dairesinde yalnız olduğunu biliyordu. Onu arayıp belki...

Saçmalama, seni aptal herif.

Bir telefonun nelere yol açabileceğini düşündü, kendisini Tottenham'da Robin'le birlikte hayal etti. İkisi de boşluktalardı. İçkilerini yudumlarken vakayı görüşebilirlerdi...

Cumartesi akşamı mı? Hadi oradan.

Yatak acı vermeye başlamış gibi Strike ansızın kalktı, giyindi ve markete gitti.

Elinde plastik poşetlerle Denmark Sokağı'na dönerken Wardle'ın bölgedeki balıkçı şapkalı iri adamı gözlemek için diktiği sivil polislerinden birini gördüğünü sandı. Kabanlı genç adam fazla tetikteydi ve poşetlerini sallayarak yanından geçen dedektife biraz fazla uzun baktı.

Strike dairesinde tek başına akşam yemeğini yedikten çok sonra Elin aradı. Her zamanki gibi cumartesi akşamı buluşmaları olanaksızdı. Telefonda konuşurken arkada oynayan kızının sesini duyabiliyordu. Pazar akşamı yemekte görüşmek üzere zaten sözleşmişlerdi fakat Elin daha önce görüşmek ister mi diye sormak için aramıştı. Kocası, Clarence Terrace'taki kıymetli daireyi satmaya kararlıydı ve o da yeni bir ev aramaya başlamıştı.

"Gelip benimle birlikte bakmak ister misin?" diye sordu Elin. "Yarın saat ikide örnek daireyi görmek için randevu aldım."

Strike, bu davetin bir gün orada beraber yaşayacakları umuduyla yapılmadığını, Elin'in fırsat oldukça daima yanında birini bulundurmayı seçen bir kadın olmasından kaynaklandığını biliyordu ya da en azından öyle sanıyordu. O havalı, özgür kadın görüntüsü yanıltıcıydı. Birkaç saat kendi başına kalmak yerine kardeşinin tanımadığı meslektaşlarıyla dolu bir partiye katılmayı tercih etmemiş olsaydı

asla tanışmayabilirlerdi. Elbette bunun, sosyal olmanın hiçbir yanlış tarafı yoktu fakat Strike bir yıldır yaşantısını kendi alışkanlıklarına göre düzenlemişti ve bu düzeni bozmak istemiyordu.

"Gelemem," dedi, "kusura bakma. Üçe kadar işim var."

İnandırıcı bir yalandı bu. Elin de inandı. Daha önce anlaştıkları gibi pazar akşamı restoranda buluşmayı kararlaştırdılar ki bu durumda Arsenal-Liverpool maçını rahatça izleyebilecekti.

Telefonu kapattıktan sonra aklına yine Matthew'la paylaştığı dairede tek başına olan Robin geldi. Sigarasına uzandı, televizyonu açtı ve karanlıkta yastıklarına gömüldü.

Robin tuhaf bir hafta sonu geçiriyordu. Sırf yalnız olduğu ve Strike, Elin'le buluşmaya gittiği için (Bu da nereden aklına gelmişti şimdi? Elbette gidecekti, ne de olsa hafta sonuydu ve Strike'ın hafta sonunu nerede geçirdiği onu ilgilendirmezdi.) somurtmamaya kararlı, dizüstü bilgisayarının karşısında saatlerce, inatla araştırmaya devam etmişti.

Cumartesi akşamı geç vakitte internette dolaşırken ufak oturma odasında üç zafer turu atmasına ve neredeyse Strike'ı aramasına yol açan bir keşif yaptı. Kalbi o kadar hızlı atıyor, o kadar hızlı nefes alıyordu ki birkaç dakikada ancak sakinleşebildi. Bu yeni gelişmeyi pazartesiye kadar kendine saklamaya karar verdi. Strike'a bizzat söylemek çok daha tatmin edici olacaktı.

Robin'in yalnız olduğunu bilen annesi hafta sonu boyunca iki kez aradı, her seferinde de Londra'ya ne zaman gelebileceğini sordu.

"Bilmiyorum anne ama şimdi olmaz," diye iç geçirdi Robin pazar sabahı. Pijamalarıyla kanepede oturmuş, her zamanki gibi dizüstü bilgisayarının karşısında, VBİKB topluluğundan, kendine <<Δēvōtėė>> diyen bir üyeyle sohbet etmeye çalışıyordu. Annesinin telefonunu açmıştı çünkü aksi takdirde çat kapı gelmesi işten bile değildi.

<<Δēvōtėė>>: **Nereni kestirmek istiyorsun?**

TransHopeful: **Uyluğumdan aşağısını**
<<Δēvōtėė>>: **İki bacağının da mı?**

"Yarına ne dersin?" diye sordu Linda.

"Olmaz," dedi Robin hemen. Tıpkı Strike gibi akıcı bir inandırıcılıkla yalan söyledi: "Bir işin ortasındayım. Önümüzdeki hafta daha uygun."

TransHopeful: **Evet, ikisinin de. Bunu yapan bildiğin biri var mı?**
<<Δēvōtėė>>: **Forumda bunu paylaşamam. Nerede yaşıyorsun?**

"Onu görmedim," dedi Linda. "Robin, bilgisayarda bir şeyler mi yazıyorsun?"

"Hayır," diye tekrar yalan söyleyen Robin'in parmakları klavyenin üzerinde asılı kaldı. "Kimi görmedin?"

"Matthew'u elbette!"

"Ah. Yani bu hafta sonu geleceğini sanmıyordum zaten."

Tuşlara daha sessiz basmaya çalıştı.

Transhopeful: **Londra**
<<Δēvōtėė>>: **Ben de. Resim göndersene?**

"Bay Cuncliffe'in doğum günü partisine gittiniz mi?" diye sordu Robin klavye tuşlarının sesini bastırmak amacıyla.

"Tabii ki gitmedik!" dedi Linda. "Eh, haftaya hangi gün müsait olduğunu haber vermeyi unutma. Biletimi ona göre alacağım. Paskalya dolayısıyla yoğunluk olacaktır."

Robin annesinin isteğini kabul edip sevgi dolu bir sesle veda ettikten sonra tüm dikkatini <<Δēvōtėė>>'ye verdi. Maalesef Robin

adama ya da kadına (erkek olduğundan neredeyse emindi) resmini göndermeyeceğini söyledikten sonra <<Δēvōtėė>> yazışmayı bırakıp sessizleşti.

Robin, Matthew'un babasının evinden pazar akşamı döneceğini sanıyordu ama dönmedi. Saat sekizde, Matthew'un pazartesi günü işten izin almayı planladığını hatırladı. Hafta sonu planları yapılırken Robin yaş günü partisine gitmeyi kabul etmiş, Matthew'a Strike'tan bir günlük izin isteyeceğini söylemişti. Ama neyse ki ayrılmışlardı ve böylelikle çalışma saatleriyle ilgili bir tartışmadan daha kurtulmuştu.

Ne var ki daha sonra müşterek geçmişlerinin hatıralarıyla dolu yatak odasında tek başına hüngür hüngür ağladı. Matthew'un birlikte geçirdikleri ilk Sevgililer Günü'nde ona verdiği oyuncak fil (Matthew o dönemde henüz o denli rahat değildi, fili verirken kızardığını hatırlayabiliyordu Robin) ve yirmi birinci yaş gününde verdiği mücevher kutusu. Yunanistan ve İspanya'daki tatillerde ve Matthew'un kız kardeşinin düğününde gülerken çekilmiş fotoğraflar. En büyük fotoğrafta Matthew'un mezuniyetinde kol kolalardı. Mezuniyet cübbesi içindeki Matthew'un yanı başında yaz elbisesiyle duran Robin, daha sonra goril maskeli bir adam tarafından kendisinden çalınan bir başarıyı kutlarken gülüyordu.

31

Nighttime flowers, evening roses,
Bless this garden that never closes.[39]
Blue Öyster Cult, "Tenderloin"

Ertesi sabah kendisini ön kapıda karşılayan muhteşem bahar havasıyla Robin'in keyfi yerine geldi. Metroyla Tottenham Court Road'a doğru giderken gözünü dört açmayı ihmal etmedi ama balıkçı şapkalı iri adamın izine rastlamadı. Sabah işe giderken asıl dikkatini çeken, basının kraliyet düğünü için giderek artan heyecanıydı. Metroda birlikte yolculuk ettiği kişilerin tuttuğu neredeyse bütün gazetelerin ön sayfasında Kate Middleton vardı. Bu, Robin'e bir yıl boyunca alyansını taktığı yüzükparmağındaki çıplak, hassas yeri hatırlattı. Gelgelelim araştırmasının sonuçlarını Strike'la paylaşmak için sabırsızlandığı için kederden sıyrıldı.

Tam Tottenham Court Road istasyonundan çıkmıştı ki bir adamın adını haykırdığını duydu. Bir an Matthew'un ona pusu kurduğundan korktu fakat sonra sırtında çantasıyla kalabalığı yararak kendine yol açan Strike göründü. Geceyi Elin'le geçirmişti muhtemelen.

"Günaydın. Hafta sonun nasıldı?" diye sordu. Sonra Robin'in cevap vermesine kalmadan, "Affedersin. Belli ki berbattı," dedi.

39 (İng.) Gece çiçekleri, akşam gülleri, hiç kapanmayan bu bahçe kutsansın.

Robin yoldaki bariyer ve çukurların arasından yol alarak, "Yoo, iyi anlarım da oldu," dedi.

"Ne buldun?" diye sordu Strike susmak bilmez matkapların sesini bastırarak.

"Efendim?" diye bağırdı Robin.

"Ne. Buldun?"

"Bir şey bulduğumu nereden biliyorsun?"

"Suratında o ifade var," dedi Strike. "Bana bir şeyi söylemek için can attığında takındığın o ifade."

Robin sırıttı. "Göstermem için bilgisayar gerekli."

Köşeyi dönüp Denmark Sokağı'na girdiler. Simsiyah giyinmiş bir adam, elinde koca bir demet kırmızı gülle ofis kapısının önünde bekliyordu.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Robin.

Birden korkuya kapıldı. Zihni bir an için çiçekleri göz ardı edip sadece siyahlı adamı görmüştü ama o kurye değildi elbette. Yaklaştıkça bunun kask takmayan, uzun saçlı, genç bir çiçek teslimatçısı olduğunu anladı. Delikanlı, hayatında elli tane kırmızı gülü teslim ederken daha isteksiz bir alıcıyla karşılaşmamıştı herhalde.

"Babasının başının altından çıkmıştır eminim," dedi Robin karamsarca. Strike kapıyı tutarken Robin hiç nazik olmayan bir tavırla çiçekleri alıp içeri girdi. "*Bütün kadınlar güllere bayılır,* demiştir kesin. Bir bu eksikti yani, bir demet kahrolası çiçek."

Eğlenen ama bunu belli etmemek için elinden geleni yapan Strike Robin'in arkasından metal merdivenlerden çıktı. Ofisin kapısını açtı. Robin masasına gidip gülleri sertçe bıraktı, yeşilimsi su rengindeki kurdeleli paketin içindeki çiçekler titredi. Bir kart vardı. Strike'ın yanında açmak istemiyordu.

"Ee?" diye sordu Strike sırt çantasını kapının yanındaki askıya asarken. "Ne buldun?"

Robin tek kelime edemeden kapı çaldı. Dalgalı saçları, deri ceketiyle buzlu camın ardındaki Wardle'ın siluetini tanımamak olanaksızdı.

"Bu civardaydım. Erken gelmedim, değil mi? Beni aşağıdaki eleman içeri aldı."

Wardle'ın gözleri anında Robin'in masasının üstündeki güllere kaydı.

"Doğum günü mü?"

"Hayır," dedi kısaca. "Kahve ister misiniz?"

"Ben yaparım," dedi Strike su ısıtıcıya doğru yönelip bir yandan da Robin'le konuşarak. "Wardle bize bir şeyler gösterecek."

Robin'in keyfi kaçtı. Polis ondan önce mi davranacaktı? Cumartesi akşamı bilgiye ulaştığında niye Strike'ı aramamıştı ki sanki?

Wardle, üzerine belli bir kilonun üstünde biri oturduğunda gaz çıkarma sesleri çıkaran sahte deriden kanepeye oturdu. İrkildikten sonra usulca kıpırdanıp bir dosya açtı.

"Görünüşe bakılırsa Kelsey uzuvlarından kurtulmak isteyen başka insanlar için bir internet sitesine mesajlar yazıyormuş," dedi Wardle, Robin'e.

Robin masasının ardındaki yerine oturdu. Güller polisi görmesini engelliyordu, onları sabırsızlıkla alıp yere koydu.

"Strike'tan bahsetmiş," diye devam etti Wardle. "Hakkında bilgi sahibi olan var mı diye sormuş."

"Nowheretoturn rumuzunu mu kullanıyormuş?" diye sordu Robin sakin bir sesle. Wardle hayretle bakışlarını kaldırırken Strike da ağzında kahve kaşığıyla ona döndü.

"Evet, o," dedi Wardle. "Nasıl bildin?"

"O forumu geçen hafta buldum," dedi Robin. "Mektubu yazan kızın Nowheretoturn olabileceğini düşünmüştüm."

Wardle, Robin'e ve Strike'a bakarak, "Tanrım," dedi. "Sana bir iş teklifinde bulunmalıyız."

"Onun bir işi var zaten," dedi Strike. "Devam et. Kelsey forumda..."

"Evet, şey, iki kişiyle e-posta yoluyla yazışmış. Pek bir şey çıkmadı ama onlarla görüşüp görüşmediğini tespit etmeye çalışıyoruz, bilirsiniz, gerçek hayatta yani," dedi Wardle.

Tuhaf, diye düşündü Strike, çocukluğunda oyunların hayali dünyası ile yetişkinlerin hakikatlerden müteşekkil sıkıcı dünyası arasındaki farkı ayırt etmek için yaygın biçimde kullanılan o ifade artık kişilerin internet dışındaki yaşamlarını belirtir olmuştu. Wardle ile Robin'e kahvelerini verdi, sonra tuhaf sesler çıkaran kanepeyi Wardle'la paylaşmamayı tercih ederek sandalye almak için kendi ofisine girdi.

Geri döndüğünde Wardle, Robin'e iki kişinin Facebook sayfalarının bilgisayar çıktılarını gösteriyordu.

İki çıktıyı da dikkatle inceledikten sonra Strike'a verdi. Biri yuvarlak, solgun suratlı, küt siyah saçlı, gözlüklü, tıknaz bir genç kadına aitti. Diğeri açık renk saçlı, gözleri şaşı olan, yirmilerinde bir adamdı.

"*Kadın* trans-engellilik hakkında blog yazıları yazıyor, her ne demekse işte, *adamsa* uzuvlarını kesme konusunda bir dünya mesaj yazmış forumda. Bana sorarsan ikisinin de ciddi sorunları var. Tanıdık geliyorlar mı?"

Strike da Robin de başlarını iki yana salladılar. İç geçiren Wardle resimleri geri aldı.

"Belki tanırsınız demiştim."

"Ya çıktığı diğer adamlar? Üniversiteden kimse yok mu?" diye sordu Strike cumartesi günü aklına gelen soruları sorarak.

"Yani, ablası Kelsey'nin hiç tanışmadıkları gizemli bir erkek arkadaştan bahsettiğini söyledi. Hazel öyle biri olduğuna inanmıyor. Kelsey'nin üniversite arkadaşlarından birkaçıyla konuştuk, hiçbiri erkek arkadaş falan görmemişler ama araştırıyoruz."

Wardle kahvesini alıp bir iki yudum içtikten sonra devam etti: "Hazel demişken... Sana bir mesaj iletmemi istedi. Seninle görüşmek istiyor."

"Benimle mi?" dedi şaşıran Strike. "Neden?"

"Bilmiyorum," dedi Wardle. "Bence temize çıkmak istiyor. Gerçekten zor durumda."

"Temize çıkmak mı istiyor?"

"Bacak olayını tuhaf ve ilgi çekme çabası olarak gördüğü için vicdan azabı duyuyor ve Kelsey'nin de bu yüzden başka birinden yardım istediğine inanıyor."

"Mektubuna cevap yazmadığımı biliyor, değil mi? Onunla hiç görüşmediğimi?"

"Evet, evet, bunu açıkladım ona. Yine de seninle konuşmak istiyor. Bilemiyorum," dedi Wardle hafif sabırsızca, "sana kardeşinin bacağı gönderildi, şoktayken insanların nasıl davrandıklarını bilirsin. Dahası sen Cormoran Strike'sın, değil mi?" dedi Wardle sesinde belli belirsiz bir gerginlikle. "Polis eline yüzüne bulaştırırken Harika Çocuk olayı çözer diye düşünüyordur muhtemelen."

Robin ve Strike birbirlerine bakmaktan kaçındılar, Wardle istemeye istemeye ekledi:

"Aslında Hazel'ı daha iyi idare edebilirdik. Ama adamlarımız sevgilisini sorgularken biraz fazla hırçın davrandılar. O da bize karşı cephe aldı. Senin bizim yanımızda olman onu yumuşatabilir; zavallı bir masumu hapisten çıkaran dedektif."

Strike, Wardle'ın sesindeki alıngan iğnelemeyi duymazdan gelmeye karar verdi.

"Elbette onunla yaşayan elemanı sorgulamak zorundaydık," diye ekledi Wardle, Robin'e yönelik. "Prosedür gereği."

"Evet," dedi Robin. "Elbette."

"Ablasının sevgilisi ve şu gizemli erkek arkadaş dışında hayatında başka erkek yok mu?" diye sordu Strike.

"Ellili yaşlarında, zayıf, siyahi bir danışmana gidiyormuş ama öldüğü hafta sonu adam Bristol'daki ailesini ziyarete gitmiş. Bir de kilise gençlik grubu lideri, Darrell adında biri var," dedi Wardle. "Kot pantolonlu şişko bir adam. Sorgu boyunca iki gözü iki çeşme ağladı. Pazar günü bütün cemaat kilisedeymiş, bunun dışında orada olup olmadığını kontrol edemiyoruz ama satırla insan parçalayacak birine benzemiyor. Bütün bildiklerimiz bunlar. Gittiği kurstakilerin neredeyse tamamı kız."

"Kilise gençlik grubunda hiç oğlan yok mu?"

"Oradakilerin de hemen hepsi kız. En büyük oğlan on dört yaşında."

"Peki benim Hazel'la görüşmeme emniyet nasıl bakıyor?" diye sordu Strike.

"Seni durduramayız," dedi Wardle omuz silkerek. "Ben destekliyorum, faydalı bir bilgiye ulaşırsan bize aktaracağını varsayarak elbette, ama bir şey çıkacağını sanmam. Herkesi sorguya çektik, Kelsey'nin odasını aradık, dizüstü bilgisayarını inceledik. Şahsen konuştuğumuz insanların hiçbiri bir şey bilmiyordu. Hepsi staj işlemlerini halletmeye gittiğini sanıyormuş."

Wardle kahve için teşekkür edip Robin'e gülümsedikten sonra ofisten ayrıldı.

"Brockbank, Laing ya da Whittaker hakkında tek kelime etmedi," diye homurdandı Strike, Wardle'ın metal merdivende takırdayan ayak sesleri duyulmaz olunca. "Bu arada, internette araştırma yaptığından bana hiç bahsetmedin," diye ekledi Robin'e.

"Onun mektubu yazan kız olduğuna dair elimde kanıt yoktu," dedi Robin, "ama Kelsey'nin internette yardım arayabileceği aklıma geldi."

Strike ayağa kalktı, Robin'in bardağını masasından aldı ve kapıya yöneldi. O sırada Robin öfkeyle, "Sana ne söyleyeceğimi merak etmiyor musun?" diye sordu.

Strike şaşkın halde döndü.

"Söylemedin mi zaten?"

"Hayır!"

"Ee?"

"Galiba Donald Laing'i buldum."

İki elinde de birer bardak tutan Strike tek kelime etmeden boş bir ifadeyle bakakaldı.

"Ne yaptım dedin? Nasıl?"

Robin bilgisayarını açtı, Strike'ı çağırdı, yazmaya başladı. Strike omzunun üzerinden bakmak için arkasına dolandı.

"İlk önce," dedi Robin, "psöriatik artritin nasıl yazıldığını öğrenmem gerekti. Sonra... şuna baksana."

JustGiving adlı hayır cemiyetinin sayfası açılmıştı. Üstteki küçük resimden bir adam ters ters bakıyordu.

"Vay canına, bu o!" dedi Strike, o kadar bağırmıştı ki Robin irkildi. Bardakları masaya koydu, ekrana bakabilmek için sandalyesini masanın arkasına çekti. Bu sırada Robin'in güllerini devirdi.

"Hay aksi... özür dilerim..."

"Hiç önemli değil," dedi Robin. "Sen buraya otur, ben toplarım."

Strike, Robin'den boşalan döner koltuğa oturdu.

Küçük bir fotoğraftı, Strike üzerine tıklayarak büyüttü. Somurtan Laing kalın, yeşilimsi cam korkulukları olan bir balkonda koltuk değnekleriyle duruyordu. Kısa, fırça gibi saçları alnında hâlâ seyrekti, fakat yıllar içinde tilki postu gibi kırmızı olmaktan çıkarak koyulaşmış gibiydi. Sinekkaydı tıraşıyla cildindeki çukurlar ortaya çıkmıştı. Lorraine'in resmindekine nazaran suratı daha az şişti fakat mermer Atlas heykeli gibi kaslı olduğu ve boks ringinde Strike'ın yüzünü ısırdığı günlerden bu yana kilo almıştı. Üzerinde sarı bir tişört vardı, sağ kolundaki sarı dövme de değişmişti; artık içinden bir hançer geçiyor, çiçekten bileğine doğru kan damlaları düşüyordu. Balkonda Laing'in arkasında buzlu, tırtıklı desenli, siyah ve gümüş pencereler vardı.

Gerçek adını kullanmıştı:

Donald Laing Bağışlarınızı Bekliyor

Psöriatik artritten muzdarip bir İngiliz gazisiyim. Artrit Araştırması için bağış topluyorum. Lütfen elinizden gelen yardımı esirgemeyin.

Sayfa üç ay önce oluşturulmuştu. Bin sterlinlik hedef konmuş ama tek peni bile toplanamamıştı.

"Yapılacak bağış karşılığında hiçbir vaatte bulunmamış," dedi Strike. "Doğrudan *verin* demiş..."

Robin yere dökülen çiçek sularını kâğıt havluyla silerken, "Ama kendisi için istemiyor," diye düzeltti. "Cemiyet için istiyor."

"Sen öyle san."

Strike, balkonda duran Laing'in arkasındaki tırtıklı desene gözlerini kısarak baktı.

"Şu arkasındaki pencereler sana bir çağrışım yapıyor mu?"

"İlk başta aklıma Gherkin geldi," diyen Robin kâğıt havluları çöpe atıp ayağa kalktı. "Ama desen farklı."

Daha fazla bilgi edinmek için sayfadaki her yere tıklayan Strike, "Nerede yaşadığına dair hiçbir şey yok," dedi. "JustGiving'de bilgileri olmalı."

"Nasıl oluyorsa kötü insanların hastalanabileceklerini düşünmüyorsun hiç," dedi Robin.

Saatine baktı.

"On beş dakika sonra Platin'in peşinde olmam gerek. Çıksam iyi olur."

Strike, Laing'in resmine bakmayı sürdürerek, "Tamam," dedi. "İletişimde kal ve bir de... ah evet, yapmanı istediğim bir şey var."

Cebinden telefonunu çıkardı.

"Brockbank."

Robin ceketini giyerken duraksayıp, "Yani ondan hâlâ şüpheleniyor musun gerçekten?" diye sordu.

"Olabilir. Şahsi yaralanma avukatı Venetia Hall kimliğinle onu aramanı istiyorum."

"Ah. Peki," diyen Robin cebinden kendi telefonunu çıkarıp numarayı kaydetti ama sakin görüntüsünün altında içi içine sığmıyordu. Venetia onun kendi fikri, kendi buluşuydu ve şimdi Strike soruşturmayı ona devrediyordu.

Robin güneşli havada Denmark Sokağı'nı yarılamıştı ki artık ezilmiş olan güllerle birlikte bir de kart geldiğini ve onu okumadan ofiste bıraktığını hatırladı.

32

What's that in the corner?
It's too dark to see.[40]

Blue Öyster Cult, "After Dark"

Gün boyu etrafı trafik sesleri ve türlü türlü gürültüyle çevrili olduğundan Robin, saat beşe kadar Noel Brockbank'i arama fırsatı bulamadı. Platin'i her zamanki gibi işyerine kadar takip ettikten sonra kucak dansı kulübünün yanı başındaki Japon lokantasına girdi ve yeşil çay alıp sessiz bir köşe masasına geçti. Orada beş dakika bekledi, Brockbank'in kulağına çalınabilecek arka plan seslerinin ana yol üzerinde bir ofise ait olabileceğine ikna olunca kalbi küt küt atarken numarayı tuşladı.

Numara hâlâ kullanılıyordu. Robin yirmi saniye bekledi ve tam ümidi kesmek üzereyken telefon açıldı.

Hattın öbür ucundan ağır nefes alışlar geliyordu. Telefon kulağında, Robin kıpırdamadan oturdu. Tiz bir çocuk sesi, "ALO!" deyince irkildi.

"Alo?" dedi Robin temkinli bir tonda.

Arka planda boğuk bir kadın sesi duyuldu:

"Ne o, Zahara?"

40 (İng.) Şu köşedeki ne? Çok karanlık, göremiyorum.

Bir sürtünme, ardından, "O, Noel'ın, ne zamandır..." diyen daha gürültülü bir ses.

Hat kesildi. Kalbi hâlâ çılgınca atan Robin telefonu usulca kulağından çekti. Görüşmeyi yanlışlıkla sonlandıran o yapışkan minik parmağı neredeyse gözünde canlandırabiliyordu.

Elinde telefon titremeye başladı. Brockbank'in numarası arıyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes alıp telefonu açtı.

"Alo, Venetia Hall."

"Ne?" dedi kadın sesi.

"Venetia Hall... Hardacre ve Hall," dedi Robin.

"Ne?" dedi kadın tekrar. "Az önce bu numarayı mı aradın?"

Kadın Londra aksanıyla konuşuyordu. Robin'in ağzı kupkuru oldu.

"Evet, aradım," dedi Robin. "Bay Noel Brockbank'i arıyorum."

"Neden?"

Neredeyse algılanamaz bir duraksamanın ardından Robin, "Kiminle görüşüyorum, öğrenebilir miyim?" dedi.

"Neden?" Kadının sesi giderek hırçınlaşıyordu. "Kimsin?"

"Adım Venetia Hall," dedi Robin, "ve kişisel yaralanma tazminatları konusunda uzman bir avukatım."

Önündeki masaya oturan bir çift İtalyanca konuşmaya başladı.

"Ne?" dedi hattın öbür ucundaki kadın yeniden.

Komşularına içinden küfreden Robin sesini yükselterek Barrow'da Holly'ye anlattığı hikâyenin aynısını anlattı.

"*Ona* para verilecek, öyle mi?" dedi meçhul kadın azalan bir husumetle.

"Evet, davası olumlu sonuçlanırsa," dedi Robin. "Bir şey sorabilir..."

"Onu nasıl buldun?"

"Diğer müşterilerimizi araştırırken Bay Brockbank'in kayıtlarına rastladık..."

"Ne kadar?"

"Duruma göre değişir." Robin derin bir nefes aldı. "Bay Brockbank nerede?"

"İşte."

"Nerede olduğunu sorabilir miyim?"

"Ona seni aratırım. Bu numarayı arayacak, değil mi?"

"Evet, lütfen," dedi Robin. "Yarın sabah dokuzda ofiste olurum."

"Vene... Ven... adın ne demiştin?"

Robin, Venetia adını harf harf kodladı.

"Evet, tamam öyleyse. Seni aratırım. Hoşça kal."

Robin metroya yürürken, olanları anlatmak için Strike'ı aradı ama telefonu meşguldü.

Merdivenlerden inerken keyfi kaçtı. Matthew eve dönmüş olmalıydı. Eski nişanlısını görmeyeli uzun zaman olmuş gibi hissediyor, onunla bir araya gelmekten çekiniyordu. Eve dönüş yolunda morali daha da bozuldu, daireye gitmemek için geçerli bir neden aradı fakat hava kararduktan sonra dışarıda kalmayacağına dair Strike'a verdiği sözü istemeye istemeye de olsa yerine getirdi.

Kırk dakika sonra West Ealing istasyonuna vardı. Yüreğinde korkuyla dairesine doğru yürürken ikinci arama girişiminde Strike'a ulaştı.

Robin'in Brockbank'le iletişim kurmayı başardığını söylemesi üzerine Strike, "Harika iş çıkardın!" dedi Strike. "Kadının Londra aksanı mı vardı?"

"Galiba," dedi Robin. Strike'ın daha önemli bir noktayı gözden kaçırdığını hissediyordu. "Anladığım kadarıyla bir de küçük kızı var."

"Evet. Brockbank onun için orada kalıyordur herhalde."

Strike'ın, çocuk tacizcisi olduğunu bildiği adama yakın bir çocuk için daha çok endişeleneceğini düşünmüştü ama hayır, o hemen konuyu değiştirdi.

"Telefonda az önce Hazel Furley'yle konuştum."

"Kim?"

"Kelsey'nin ablası, hatırladın mı? Benimle görüşmek istiyordu hani. Cumartesi günü buluşacağız."

"Ah," dedi Robin.

"Cumartesiden önce olmaz, Çılgın Baba Chicago'dan döndü. İyi de oldu. Çift Dikiş bizi sonsuza dek beslemez."

Robin cevap vermedi. Aklı hâlâ telefonu açan çocuktaydı. Strike'ın tepkisi onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Strike.

"Evet."

Hastings Road'un sonuna ulaşmıştı.

"Eh, yarın görüşürüz," dedi.

Aramayı sonlandırdı. Strike'la konuştuğu için beklenmedik şekilde kendini daha kötü hisseden Robin endişeyle evinin ön kapısına doğru ilerledi.

Boşuna endişelenmişti. Matthew, Masham'dan döndüğünde Robin'e saat başı yalvaran adam değildi artık. Kanepede uyudu. Sonraki üç gün, Robin mesafeli ve nazik davranırken Matthew zaman zaman gülünçlüğe varan gösterişli bir bağlılıkla hareket etti. Robin bardağındakileri bitirir bitirmez aceleyle bardaklarını yıkayan Matthew perşembe sabahı Robin'e saygı dolu bir ses tonuyla işinin nasıl gittiğini sordu.

Robin onun yanından geçip ön kapıya doğru yürürken, "Ah, bırak şimdi!" dedi.

Herhalde ailesi üstüne gitmemesini, ona zaman tanımasını salık vermişti. Düğünün iptal olduğunu eşe dosta nasıl söyleyeceklerini henüz konuşmamışlardı ve Matthew'un bu konuşmayı yapmak istemediği aşikârdı. Gerçi bu konuda Robin'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu hani. Bazen bu korkaklığın nedeni, yüzüğü tekrar takma arzusu mu acaba diye kendine soruyordu. Bazen de isteksizliğinin yorgunluktan, o güne kadarki muhtemelen en kötü

ve en acılı yüzleşmeden kaçınma isteğinden ve son ayrılık öncesi gücünü toplama ihtiyacından kaynaklandığını biliyordu. Annesinin Londra'ya gelişini teşvik etmese de Robin, bilinçaltında yapılması gerekeni yapmak için Linda'dan güç almayı umuyordu.

Masasındaki güller yavaş yavaş kurudu. Kimse suya koymaya tenezzül etmediğinden geldikleri ambalajın içinde sessiz sedasız öldüler, fakat Robin onları atmak için orada değildi ve ofise nadiren eşyalarını almak için uğrayan Strike da çiçekleri ya da hâlâ açılmamış kartı onun atmasının yakışık almayacağını hissediyordu.

Düzenli görüştükleri bir önceki haftanın ardından Robin ve Strike birbirlerini nadiren gördükleri bir çalışma düzenine girmişlerdi. Platin'i ve Amerika'dan döner dönmez küçük çocuklarını takip etmeye başlayan Çılgın Baba'yı sırayla izliyorlardı. Perşembe öğleden sonra telefonda Robin, Noel Brockbank'i tekrar arasın mı, aramasın mı onu konuştular çünkü Brockbank hâlâ aramamıştı. Biraz düşündükten sonra Strike, Venetia Hall gibi meşgul bir avukatın yapacak başka işleri olduğuna kanaat getirdi.

"Yarına kadar aramazsa tekrar deneyebilirsin. Tam beş iş günü olacak. Arkadaşı numarayı kaybetmiş de olabilir elbette."

Strike telefonu kapatınca Robin, Çılgın Baba'nın ailesinin yaşadığı Kensington'daki Edge Sokağı'nda dolaşmaya başladı. Burası Robin'i neşelendiren bir yer değildi. İnternette yaşayacak başka bir yer aramaya başlamıştı fakat Strike'ın verdiği maaşla tutabileceği yerler tahmininden de kötüydü. En iyi ihtimalle müşterek evlerde oda tutabilirdi.

Cilalı kapıları, yapraklı tırmanıcı bitkileri, çiçeklikleri ve parlak sürme pencereleriyle Viktorya tarzı güzel evler, Robin'in daha kazançlı bir meslek edinmeye hazır olduğu günlerde Matthew'un arzuladığı rahat ve refah dolu yaşantıyı yansıtıyorlardı. Robin, Matthew'a en başından beri parayı umursamadığını, en azından onun kadar önemsemediğini söylemişti ve bu hâlâ doğruydu. Fakat bu güzel ve sakin evlerin arasında gezinip de onları kendi bütçesine uygun olan "kendi odanızda olmak şartıyla cep telefonuyla

konuşabildiğiniz, tamamen vejetaryen evde küçük oda" ile ya da Hackney'deki "SİZİ KUCAKLAMAYA hazır sıcak, saygılı evde" kutu gibi bir odayla kıyaslamamak tuhaf kaçardı.

Cep telefonu tekrar çaldı. Arayanın Strike olduğu beklentisiyle ceketinin cebinden telefonu çıkardığında midesi altüst oldu. *Brockbank*. Derin bir nefes alıp aramayı cevapladı.

"Venetia Hall."

"Sen o avukat mısın?"

Nasıl bir sesle karşılaşmayı beklediğini bilmiyordu. Strike'ın hafıza kaybına uğramış numarası yaptığına inandığı bu uzun çeneli kabadayı ve çocuk tacizcisi, zihninde canavarımsı bir şekil almıştı. Sesi derinden geliyor ve ikizi kadar ağır olmasa da belirgin bir Barrow aksanıyla konuşuyordu.

"Evet," dedi Robin. "Bay Brockbank'le mi görüşüyorum?"

"Evet, ta kendisiyim."

Brockbank'in sessizliği her nedense tehditkârdı. Robin, onunla buluşmayı kabul ederse kendisini bekleyen tazminatla ilgili uydurma hikâyeyi çabucak anlattı. Sözlerini bitirdiğinde adam tek kelime etmedi. Robin kendini tuttu çünkü Venetia Hall sessizliği bozmak için acele etmeyecek kadar özgüvenliydi fakat hattaki cızırtı sinirlerini bozuyordu.

"Peki beni nasıl buldun?"

"Dosyanıza denk geldiğimizde araştırma yapıyorduk..."

"Neyi araştırıyordunuz?"

Robin neden tehdit duygusuna kapılıyordu? Adam yakınlarda olamazdı fakat yine de etrafına bakındı. Güneşli, zarif sokakta kimsecikler yoktu.

"Diğer askerlerin başına gelen savaş dışı yaralanmaları araştırıyorduk," dedi sesinin korktuğu kadar tiz çıkmamasını dileyerek.

Yine sessizlik oldu. Köşeden dönen bir araba ona doğru geldi.

Kahretsin, diye düşündü Robin çaresizlik içinde. Direksiyon başındakinin gizlice izlemesi gereken takıntılı baba olduğunu fark

etmişti. Robin arabaya doğru dönünce adam doğrudan suratına bakmıştı. Robin başını eğip yavaşça okuldan uzaklaştı.

"Peki ne yapmam lazım, ha?" diye sordu Noel Brockbank.

"Buluşup geçmişiniz hakkında sohbet edebilir miyiz?" diye sordu Robin. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsü acıyordu.

"Geçmişimi okudun sanıyordum," dedi ve Robin'in tüyleri diken diken oldu. "Cameron Strike adında bir şerefsiz yüzünden beynimde hasar oluştu."

"Evet, bunu dosyanızda görmüştüm," dedi Robin soluk soluğa, "ama ifadenizi almam önemli, böylece..."

"İfademi almak mı?"

Ansızın tehlikeli görünen bir duraklama oldu.

"Kalpakçı olmadığından emin misin?"

Kuzeyli olan Robin Ellacott bunu anlardı fakat Londralı olan Venetia Hall neredeyse kesinlikle anlamazdı. Kalpakçı, kuzeyde polisler için kullanılan bir sözcüktü.

Kafası karışmış gibi duyulmak için olabildiğince kibarca, "Anlamadım, ne olmadığımdan emin miyim?" dedi.

Çılgın Baba ayrı yaşadığı karısının evinin önüne park etmişti. Oğulları oyun buluşması için dadılarıyla her an dışarı çıkabilirdi. Eğer onlara yaklaşırsa Robin'in bunu fotoğraflaması gerekiyordu. Şu anda asıl işinin üzerine düşmüyordu, Çılgın Baba'nın hareketlerini fotoğraflamalıydı.

"Polis," dedi Brockbank saldırgan bir dille.

Şüpheyle karışık eğlenmeyi ifade eden o sesi yansıtmak için çabalayan Robin, "Polis mi?" dedi. "Tabii ki değilim."

"Bundan eminsin, değil mi?"

Çılgın Baba'nın karısının evinin ön kapısı açılmıştı. Dadının kızıl saçlarını gören Robin araba kapısının açıldığını işitti. Gücenmiş ve şaşkın konuşmaya zorladı kendini.

"Evet, elbette eminim. Bay Brockbank, eğer ilgilenmiyorsanız..."

Telefonu tutan eli hafif nemlenmişti. Sonra Robin'i şaşırtan bir hareketle, "Pekâlâ, seninle buluşacağım," dedi karşı taraf.

Dadı iki küçük çocuğu kaldırıma götürürken Robin, "Harika," dedi. "Neredesiniz?"

"Shoreditch'te," dedi Brockbank.

Robin bütün sinirlerinin uyuştuğunu hissetti. Aradıkları adam Londra'daydı.

"Peki, sizin için neresi uygun olur?"

"O gürültü ne?"

Dadı, kendisine ve çocuklara yaklaşmakta olan Çılgın Baba'ya bağırıyordu. Çocuklardan biri ağlamaya başladı.

"Ah, aslına bakarsanız oğlumu okuldan alıyordum," dedi Robin arka plandaki bağırış çağırışları bastırarak.

Hattın öbür ucuna yine sessizlik çöktü. Soğukkanlı Venetia Hall sessizliği mutlaka bozardı fakat mantıksız bir korkunun ele geçirdiği Robin donakalmıştı.

Sonra Brockbank, Robin'in hiç duymadığı kadar tehditkâr bir tonda konuştu. Yarı mırıldanarak telaffuz ettiği sözcükleri ahizeye o kadar yakından söyledi ki nefesini âdeta ensesinde hissetti.

"Seni tanıyor muyum küçük kız?"

Robin konuşmaya çalıştıysa da ağzından tek kelime çıkmadı. Hat kesildi.

33

Then the door was open and the wind appeared...[41]
Blue Öyster Cult, "(Don't Fear) The Reaper"

"Brockbank işini batırdım," dedi Robin. "Çok özür dilerim... ama *nasıl* batırdığımı bilmiyorum! Dahası fazla yakın olduğumdan Çılgın Baba'nın fotoğraflarını çekmeye de cüret edemedim."

Cuma sabahı saat dokuzdu, Strike ofise üst kattan değil, giyinik vaziyette ve yine sırtında çantasıyla sokaktan gelmişti. Yani Elin'de kalmıştı. Robin, Brockbank'le yaptığı telefon görüşmesinden bahsetmek için önceki akşam onu aramış ancak uzun konuşamayacağını söyleyen Strike bugüne söz vermişti.

"Çılgın Baba'yı dert etme. Onu başka bir gün yakalarız," dedi Strike ısıtıcıyla uğraşırken. "Ayrıca Brockbank konusunda harika iş çıkardın. Shoreditch'te olduğunu, beni kafasından atamadığını ve senin polis olmandan şüphelendiğini biliyoruz. Peki, bunun sebebi, ülke çapında küçük çocuklarla oynaşması mı yoksa yakın zamanda genç bir kızı lime lime etmesi mi?"

Brockbank kulağına o beş kelimeyi söylediğinden beri Robin tam olarak kendine gelememişti. Önceki akşam Matthew'la neredeyse hiç konuşmamışlardı ve bir türlü anlam veremediği ani savunmasızlık hissini kimseyle paylaşamadığından bütün ümidini

41 Derken kapı açıldı ve rüzgâr geldi...

Strike'la yüz yüze görüşüp o meşum beş kelimenin manasını bulmaya bağlamıştı: *Seni tanıyor muyum küçük kız?* Bugün karşısında bacağın gönderilmesini bir tehdit olarak gören ve onu hava kararduktan sonra dışarı çıkmama konusunda uyaran ciddi ve temkinli Strike'ı görmek isterdi. Ama neşeyle kendine kahve hazırlayan ve çocuk istismarıyla cinayetten duygusuzca bahseden Strike hiçbir teselli vermiyordu. Kulağına mırıldanırken Brockbank'in ne kadar ürkütücü olduğunu Strike bilemezdi.

"Brockbank hakkında bildiğimiz bir şey daha var," dedi Robin gergin bir sesle. "Küçük bir kızla aynı evde yaşıyor."

"Onunla aynı evde yaşamıyor olabilir. Telefonu nerede bıraktığını bilmiyoruz."

"Pekâlâ öyleyse," dedi Robin daha da gerginleşerek. "Madem kılı kırk yaracağız, şöyle diyelim o zaman: Küçük bir kızla yakın temasta olduğunu biliyoruz."

Robin, geldiğinde kapının önünden aldığı postayla meşgul olma bahanesiyle diğer tarafa döndü. Strike'ın ofise girerken şarkı mırıldanması canını sıkmıştı. Elin'le geçirdiği gece muhtemelen kafasını dağıtmasını, eğlenmesini ve dinlenmesini sağlamıştı. Buz gibi sessizlik içinde geçen, sürekli diken üstünde olduğu gün ve gecelerden kısa süreliğine de olsa kurtulmayı ne kadar da isterdi... Mantıksız davrandığını bilmek, kızgınlığını azaltmıyordu. Plastik ambalaj içindeki solan gülleri masanın üstünden alıp doğrudan çöpe attı.

"O çocuk için yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Strike.

Robin'in içinden tuhaf bir öfke dalgası geçti.

"Ben de onun için endişelenmem o zaman," diye çıkıştı.

Zarftan faturayı çıkarmaya çalışırken yanlışlıkla zarfı yırtıverdi.

"İstismar riski taşıyan tek çocuk o mu sanıyorsun? Şu anda Londra'da onun gibi yüzlercesi var."

Artık ne kadar öfkeli olduğunu belli ettiği için Strike'ın biraz yumuşamasını bekleyen Robin etrafına bakındı. Strike ise hiçbir şefkat belirtisi sergilemeksizin, hafif kısık gözlerle onu izliyordu.

"İstediğin kadar endişelenebilirsin ama nafile olduğunu da bil. Senin de benim de o çocuk için elimizden hiçbir şey gelmez. Brockbank'in adı hiçbir yerde kayıtlı değil. Hiç hüküm giymemiş. Kaldı ki kızın nerede olduğunu ya da adını bile bilmiyoruz..."

"Adı Zahara," dedi Robin.

Dehşetle fark etti ki sesi ciyaklamayı andırıyordu ve kıpkırmızı kesilen suratından yaşlar süzülmeye başladı. Tekrar diğer tarafa döndü ama geç kalmıştı.

"Hey," dedi Strike kibarca ama Robin elleriyle ona susmasını işaret etti. Kendini bırakmayacaktı. Onu ayakta tutan tek şey işini yapmaya ve ileriye bakmaya devam etmesiydi.

"Ben iyiyim," dedi dişlerini sıkarak. "Gerçekten. Boş ver."

Brockbank'in sesini ne kadar tehditkâr bulduğunu şu anda itiraf edemezdi. *Küçük kız* demişti ona. O küçük bir kız *değildi*. Perişan ya da kırılgan da değildi, artık daha güçlüydü. Ama Zahara, o her kimse...

Strike'ın sahanlığa çıktığını duydu, biraz sonra ıslak gözlerinin önünde bir tomar tuvalet kâğıdı belirdi.

"Teşekkür ederim," dedi kısık sesle ve tuvalet kâğıdını Strike'ın elinden alıp burnunu sildi.

Sessiz birkaç dakika geçti, Robin düzenli aralıklarla gözyaşlarını silip sümkürürken ofisin kendine ait kısmına gitmek yerine ona ait bölümünde kalan Strike'a bakmaktan kaçındı.

Robin sonunda Strike'ın orada öylece durup onu izlemesine öfkelenerek, "*Ne var?*" dedi.

Strike sırıttı. Robin de her şeye rağmen ansızın bir gülme arzusu duydu.

"Akşama kadar orada dikilecek misin?" diye sordu öfkeli çıkmasına uğraştığı bir sesle.

"Hayır," dedi Strike sırıtmayı sürdürerek. "Sadece sana bir şey göstermek istiyordum."

Çantasını kurcaladı ve kuşe kâğıttan bir emlak broşürü çıkardı.

"Elin'in," dedi. "Dün bakmaya gitti. Orada bir daire almak istiyor."

Bütün gülme arzusu kayboldu. Sevgilisinin son derece pahalı bir daire satın almayı düşündüğünü bilmenin Robin'i neşelendireceğini sanan Strike'ın aklından tam olarak ne geçiyordu acaba? Yoksa (Robin'in morali iyiden iyiye bozulmaya başladı) Elin'le birlikte yaşayacağını mı duyurmak üzereydi? Gözlerinin önünden film şeridi gibi geçti âdeta: Üst kattaki dairenin boş olduğunu, Strike'ın lüks içinde yaşadığını, kendisinin de Londra'nın kenarındaki kutu gibi bir odada, vejetaryen ev sahibesi duymasın diye cep telefonuna fısıldadığını gördü.

Strike broşürü önüne serdi. Kapağında üç göz şeklinde yerleştirilmiş rüzgâr türbinleriyle tepesi tuhaf, kalkanvari bir suratı andıran yüksek, modern bir bina vardı. Açıklama yazısında, "Strata SE1, Londra'nın en gözde rezidansı," diyordu.

"Gördün mü?" dedi Strike.

Kendisine ait olmayan lüks bir daireyle övünmek ona hiç yakışmadığı için Strike'ın muzaffer tavrı Robin'i daha da çileden çıkarıyordu fakat yanıt vermesine kalmadan ofisin cam kapısı çalındı.

Kapıyı açıp karşısında Bıçakçı'yı gören Strike şaşkınlığını gizlemeyerek, "Bak sen," dedi. Parmaklarını şıklatarak içeri giren Bıçakçı leş gibi sigara ve esrar kokuyordu.

"Bu civardaydım," dedi Bıçakçı farkında olmadan Eric Wardle'ın lafını kullanarak. "Onu buldum Bunsen."

Bıçakçı sahte deri kanepeye kendini bıraktı, bacaklarını ayırdı, cebinden sigarasını çıkardı.

Bıçakçı'nın sabahın bu vaktinde uyanık olmasına şaşıran Strike, "Whittaker'ı mı buldun?" diye sordu.

"Bulmamı istediğin başkası mı vardı?" diyen Bıçakçı sigarasını derin derin içine çekti ve yarattığı etkinin keyfini sürdü. "Catford Broadway. Balık ve patates kızartması dükkânının üstünde bir daire. Bir fahişeyle yaşıyor."

Strike uzanıp Bıçakçı'nın elini sıktı. Altın dişine ve üst dudağını büken yara izine rağmen konuğunun sırıtışı tuhaf biçimde çocuksuydu.

"Kahve ister misin?" diye sordu Strike.

Zaferinin keyfini çıkarmaya hazır görünen Bıçakçı, "Olur," dedi ve Robin'e de neşeyle, "Nasılsın?" diye ekledi.

Robin gergin bir tebessümle, "Teşekkürler," dedi ve açılmamış zarflara geri döndü.

Isıtıcıda su kaynarken ve Bıçakçı kayıtsızca sigarasını tüttürüp telefonundaki mesajlara bakarken, "Şansa bak," dedi Strike, Robin'e sessizce. "Üçü de Londra'da. Whittaker Catford'da, Brockbank Shoreditch'te ve artık biliyoruz ki Laing de Elephant and Castle'da... ya da en azından üç ay önce oradaydı."

Robin, Strike'la hemfikirdi.

"Laing'in Elephant and Castle'da olduğunu nereden biliyoruz?"

Strike masanın üzerindeki Strata broşürüne vurdu.

"Sana bunu niye gösteriyorum sence?"

Robin, Strike'ın ne demek istediğini anlamamıştı. Broşüre birkaç saniye boş boş baktıktan sonra jetonu düştü. Gümüş paneller, karartılmış pencerelerin uzun tırtıklı hatlarını ön plana çıkarıyordu: Laing balkonda dururken görünen arka plandı bu.

Robin cılız bir sesle, "*Ah*," dedi.

Strike, Elin'le aynı daireye taşınmıyordu. Neden tekrar kızardığını bilmiyordu. Duyguları tamamen kontrolden çıkmıştı. Neyi vardı böyle? Gelen postaya odaklanmak için döner koltuğunda yeniden dönerek yüzünü iki adamdan sakladı.

"Üzerimde yeterince para var mı bilmiyorum Bıçakçı," dedi Strike cüzdanını karıştırarak. "Birlikte bankamatiğe gidelim mi?"

Bıçakçı sigarasından dökülen külleri silkelemek için Robin'in çöpüne eğilirken, "Olur Bunsen," dedi. "Whittaker konusunda yardım gerekirse nerede olduğumu biliyorsun."

"Tamam, sağ ol. Herhalde hallederim ama."

Robin posta yığının içindeki son zarfa uzandı, sertti ve sanki bir tür promosyon ürünü iliştirilmiş bir kart ihtiva ediyormuş gibi bir köşesinde ilave bir şişkinlik vardı. Zarfı açmak üzereyken Strike'a değil, kendisine gönderildiğini fark etti. Şüpheyle durakladı, zarfa baktı. Posta mührü Londra'nın merkezine aitti ve mektup önceki gün gönderilmişti.

Strike ve Bıçakçı'nın sesleri alçalıp yükseliyordu ama onların dediklerini anlamıyordu.

Yok bir şey, dedi kendi kendine. *Sinirlerin bozuk sadece. Bir daha olması imkânsız.*

Yutkunarak zarfı açtı ve kartı usulca çıkardı.

Kartta üzerine örtü serilmiş bir sandalyede oturan bir sarışının profilden Jack Vettriano imzalı bir tablosu yer alıyordu. Elinde çay fincanı tutan sarışın, ayak taburesinde yükselen stilettolu, siyah çoraplı, zarif bacaklarını üst üste atmıştı. Kartın ön yüzüne hiçbir şey tutturulmamıştı. Dışından hissettiği nesne, kartın içine yapıştırılmıştı.

Strike ve Bıçakçı hâlâ konuşuyorlardı. Bıçakçı'nın vücut kokusuna rağmen burnuna çürük kokusu geldi.

"Yüce Tanrım," dedi Robin usulca ama iki adam da onu duymadı. Kartı çevirdi.

Kartın iç köşesine çürüyen bir ayak parmağı yapıştırılmıştı. Büyük harflerle, özenli bir şekilde şöyle yazılmıştı:

SHE'S AS BEAUTİFUL AS A FOOT[42]

Robin kartı masanın üzerine düşürdü ve ayağa kalktı. Ağır ağır Strike'a döndü. Strike onun dehşete kapılmış suratından sonra masanın üzerinde yatan tiksinç nesneye baktı.

"Uzaklaş ondan."

42 (İng.) O BİR AYAK KADAR GÜZEL.

Midesi bulanan, titreyen ve Bıçakçı'nın orada olmamasını dileyen Robin söyleneni yaptı.

"Ne?" deyip durdu Bıçakçı. "O ne? O ne?"

"Biri bana kesik bir ayak parmağı göndermiş," dedi Robin kendine ait olmayan sakin bir sesle.

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedi Bıçakçı büyük bir merakla öne doğru ilerleyerek.

Strike, Bıçakçı'nın Robin'in elinden düştüğü yerde duran kartı almasına engel oldu. "She's as Beautiful as a Foot" cümlesini tanıdı. Bir başka Blue Öyster Cult şarkısının adıydı bu.

"Wardle'ı arayacağım," dedi Strike ama cep telefonunu çıkarmak yerine yapışkanlı bir not kâğıdına dört haneli bir şifre karalayıp cüzdanından kredi kartını çıkardı. "Robin, git ve Bıçakçı'nın parası çekip ver, sonra buraya geri gel."

Robin temiz hava alacağı için son derece minnettar, not kâğıdını ve kredi kartını aldı.

İkili cam kapıya ulaştığında Strike aniden, "Bu arada, Bıçakçı," dedi, "onu buraya geri getir, tamam mı? Ona ofise kadar eşlik et."

Bıçakçı tuhaflık, aksiyon ve tehlike kokusu aldığında her zaman olduğu gibi canlanarak, "Merak etme Bunsen," dedi.

34

The lies don't count, the whispers do.[43]

Blue Öyster Cult, "The Vigil"

Strike o akşam çatı katı dairesinin mutfak masasında tek başına oturdu. Sandalye rahatsızdı ve Doğa Tarihi Müzesi'ne giden küçük oğlunu izlemek için bugün işe gitmeyen Çılgın Baba'yı birkaç saat takip ettikten sonra protezli dizi ağrımaya başlamıştı. Adam muhtemelen kendi şirketinde çalışıyordu, yoksa çalışma saatlerini çocuklarını ürküterek geçirdiği için şimdiye kadar kesin kovulmuştu. Ne var ki Platin izlenmemiş ve fotoğraflanmamıştı. O akşam annesinin geleceğini öğrenen Strike, Robin'in üç gün izin almasında ısrar etmiş, itirazlarını duymazdan gelmiş, ona metroya kadar eşlik etmiş ve dairesine sağ salim ulaştığında mesaj atmasını tembihlemişti.

Strike'ın gözünden uyku akıyor ama kendini kalkıp yatağa gidemeyecek kadar bitkin hissediyordu. Katilin bu ikinci gönderisinden, Robin'e belli ettiğinden çok daha fazla rahatsız olmuştu. Bacağın gelişi ne kadar dehşeti verici olsa da paketin Robin'in adına gönderilmesinin çirkin bir şaka olduğuna dair bir umut kırıntısı beslediği de gerçekti. Strike'a yönelik o kurnaz, dolaylı göndermeye rağmen ("She's As Beautiful As a Foot"), Robin'e gönderilen bu ikinci paket göstermişti ki bu adam her kimse Robin'i gözüne kestirmişti.

43 (İng.) Yalanlar sayılmaz ama fısıltılar sayılır.

Seçtiği kartın (yalnız, uzun bacaklı sarışın resmi) ön yüzündeki tablonun adı bile meşumdu: "Seni Düşünüyorum".

Hareketsiz oturan Strike'ın içinde yorgunluğunu yok eden bir öfke kabardı. Kireç gibi yüzünü hatırlayınca Robin'in bacağın çılgın bir adam tarafından rastgele gönderildiğine dair beslediği cılız umudun da söndüğüne tanıklık ettiğini anladı. Buna rağmen Robin, ellerinde kalan son iki işin sürekli çakıştığını söyleyerek ısrarla izin kullanmak istememişti: Ona göre Strike tek başına iki hedefi de hakkıyla takip edemeyecek ve sonunda Platin ile Çılgın Baba arasında bir tercih yapmak zorunda kalacaktı. Fakat Strike son derece kesin konuşmuştu, Robin'in işe ancak annesi Yorkshire'a döndükten sonra dönmesini istiyordu.

İşkencecileri, Strike'ın müşteri sayısını ikiye düşürmeyi başarmıştı. Ofisi ikinci kez polis istilasına uğrayan Strike olanlar basının kulağına gider diye korkuyordu ama Wardle kart ve parmakla ilgili gelişmeyi basına duyurmayacağına söz vermişti. Wardle iki hususta Strike'la hemfikirdi: Katilin emellerinden biri, basının ve polisin dikkatini Strike'ın üzerinde yoğunlaştırmaktı ve medyaya haber vermek, katilin ekmeğine yağ sürmek anlamına gelirdi.

Küçük mutfakta cep telefonu gürültüyle çaldı. Saatine baktı, onu yirmi geçiyordu. Telefonu aldı, kulağına götürürken Wardle'ın adını fark etmedi bile çünkü aklı Robin'deydi.

"Haberler iyi," dedi Wardle. "Yani, bir bakıma. Yeni bir kurban yok. Parmak Kelsey'ye ait. Diğer bacağından. Sakla samanı gelir zamanı, ha?"

Şaka kaldıracak durumda olmayan Strike kaba bir karşılık verdi. Wardle telefonu kapattıktan sonra mutfak masasında oturmaya devam etti, aşağıdaki Charing Cross Yolu'nda trafik homurdanırken düşüncelere daldı. Yarın sabah Kelsey'nin ablasıyla buluşmak için Finchley'ye gideceğini anımsayınca yatmadan önceki meşakkatli protez çıkarma işlemine koyulmak için içinde biraz istek uyandı.

Strike annesinin gezme alışkanlıkları sayesinde Londra'yı neredeyse avucunun içi gibi bilirdi ancak bazı boşluklar vardı ve

Finchley de bunlardan biriydi. Bu bölge hakkında tek bildiği, Leda ve Lucy'yle birlikte Whitechapel ve Brixton gibi yerlerde gecekonduda gecekonduya gezdiği 1980'lerde burasının Margaret Thatcher'ın seçim bölgesi olduğuydu. Tamamen toplu taşımaya bel bağlamış ve yemeklerini dışarıdan söyleyen bir aile için merkezden fazla uzakta konumlanan Finchley, çoğu zaman elektrik faturasını ödeyecek parayı bile bulamayan bir kadın için fazla pahalıydı: Kız kardeşi Lucy'nin bir zamanlar özlemle dile getirdiği gibi, düzgün ailelerin yaşadığı türden bir yerdi burası. Lucy bir metrajcıyla evlenip üç tane aslan gibi erkek evlat dünyaya getirerek çocukluk hayali olan tertip, düzen ve güvenliğe kavuşmuştu.

Strike metroyla Batı Finchley'ye ulaştıktan sonra Summers Lane'e kadar olan uzun yolu yürüdü çünkü taksi için parası yoktu. Yumuşak havada hafif terleyerek, sakinliğinden ve referans noktası olarak belirleyebileceği hiçbir yer olmamasından ötürü küfürler ederek müstakil evlerin arasında ilerledi. İstasyondan ayrıldıktan otuz dakika sonra nihayet Kelsey Platt'in çevresindekilerin çoğundan küçük, dışı beyaz ve bahçe kapısı dövme demirden evini buldu.

Kapıyı çaldı ve kendi ofis kapısındakine benzer buzlu camın ardından hemen sesler duydu.

"Galiba o dedektif geldi tatlım," dedi Tyneside'lı bir ses.

"Bakıver!" dedi bir kadının tiz sesi.

Camın ardında kocaman kırmızı bir kütle belirdi ve kapı açıldı. Kızıl bornoz giyen yalınayak, cüsseli bir adam holün girişinde duruyordu. Keldi ama biraz şen görünseydi gür kırçıl sakalı ve kırmızı bornozuyla Noel Baba'yı aratmayabilirdi. Ne var ki bornozunun koluyla çılgınca suratını siliyordu. Gözlüğünün ardındaki gözleri şişlikten çizgi halini almış, gözyaşlarıyla ıslanan al yanakları parlıyordu.

Strike'ın içeri girmesi için kenara çekilirken boğuk sesle, "Kusura bakmayın," dedi. "Geceleri çalışıyorum da," diye ekledi kılığını açıklama gayretiyle.

Strike içeri süzüldü. Adam feci halde Old Spice ve naftalin kokuyordu. Biri sarışın, biri esmer iki orta yaşlı kadın merdivenlerin başında birbirine sarılmış ağlıyorlardı. Strike'ın bakışları arasında ayrılıp yüzlerini sildiler.

"Özür dilerim," dedi esmer kadın soluk soluğa. "Sheryl bizim komşumuz. Magaluf'taydı, Kelsey'nin başına gelenleri daha yeni du... duydu."

"Özür dilerim," diye tekrarladı ağlamaktan gözleri kızaran Sheryl. "Ben artık gideyim Hazel. Bir şeye ihtiyaç duyarsan çekinme. Ray, sen de... sakın çekinme."

Sheryl, Strike'ın yanından geçerken, "Affedersiniz," dedi ve Ray'e sarıldı. Birlikte kısa süreliğine sallandılar, ikisi de iri insanlardı, göbekleri birbirine değiyordu ve kolları birbirlerinin boynundaydı. Yüzü Sheryl'ın geniş omzunda, Ray tekrar hıçkırmaya başladı.

Hazel hıçkırarak ve gözlerini silerek, "Geçin lütfen," dedi ve Strike'ı oturma odasına aldı. Yuvarlak yanakları, ileriye doğru çıkık çenesi ve geniş burnuyla bir Bruegel köylüsünü andırıyordu. Ağlamaktan şişen gözlerinin üzerinde kaplan güvesi tırtılı kadar gür ve kalın kaşları vardı. "Bütün hafta böyleydi. Kara haberi alan geldi... özür dilerim," dedi soluğu kesilerek.

Strike'dan iki dakikada altı kez özür dilenmişti. Başka kültürlerde insanlar yeterince kederli görünmemekten çekinirken burada, Finchley'de Strike'ın buna tanıklık etmesinden çekiniyorlardı.

Hazel, "Kimse ne diyeceğini bilmiyor," diye fısıldadı ve gözyaşlarını silerken Strike'a kanepeye oturmasını işaret etti. "Ne araba çarptı ne de hastaydı. Ne diyeceklerini bilemiyorlar, Tanrı kimseye böyle..." Duraksadı, gerisini getiremedi, burnunu çekerek cümlesini noktaladı.

"Başınız sağ olsun," dedi Strike. "Sizin için çok kötü bir zaman olduğunu biliyorum."

Pırıl pırıl oturma odasının her nedense, belki de barındırdığı soğuk renkler yüzünden hasmane bir havası vardı. Çizgili gümüşi

gri kumaşla kaplı üçlü koltuk takımı, ince gri çizgili duvar kâğıdı, uçları üzerinde duran yastıklar, şöminenin üstüne kusursuz simetriyle yerleştirilmiş süs eşyaları... Zerre kadar toz olmayan televizyon ekranı da camdan giren ışıkla parlıyordu.

Tül perdenin öbür tarafından Sheryl'ın belli belirsiz silueti gözlerini silerek geçti. Omuzları çökük Ray çıplak ayaklarını sürüyerek, bornozunun kemerinin ucuyla gözlüğünün altını kurulayarak oturma odasının kapısının önünden geçti. Hazel, Strike'ın zihnini okumuşçasına, "Yanan bir pansiyondan bir aileyi çıkarmaya çalışırken Ray'in sırtı kırıldı. Duvar çökünce merdiveni devrildi. Üçüncü kattan," dedi.

"Tanrım," dedi Strike.

Hazel'ın dudakları ve elleri titriyordu. Strike, Wardle'ın dediklerini hatırladı; polis, Hazel konusunda sınıfta kalmıştı. Sevgilisi Ray'den şüphelenilmesi ya da saldırganca sorguya çekilmesi bu şok halinde onun için kabul edilemez, korkunç acısını daha da derinleştiren affedilmez bir zulümdü. Kişisel yıkım zamanlarında yetkililerin acımasız tacizlerine aşinaydı. İki tarafta da bulunmuştu.

Ray mutfaktan, "Çay isteyen?" diye seslendi boğuk sesiyle.

"Git yat sen!" diye karşılık verdi Hazel elinde ıslak peçeteleri tutarak. "Ben yaparım! Sen git yat!"

"Emin misin?"

"Sen yat, üçte kaldırırım!"

Hazel yüz havlusuymuş gibi yeni bir peçeteyle yüzünü sildi.

"Malullük aylığı almaktan hoşlanmıyor ama kimse de ona düzgün bir iş vermek istemiyor," dedi Strike'a usulca. Ray ayaklarını sürüyerek, burnunu çekerek tekrar kapının önünden geçti. "Sırtı ve ciğerleri bu haldeyken, onun yaşında birinin iş bulması zor. Sigortasız da olsa... vardiyalı da olsa..."

Sesi alçalıp söndü, ağzı titredi ve ilk kez Strike'ın gözünün içine baktı.

"Gelmenizi neden istedim bilmiyorum," diye itiraf etti. "Kafam allak bullak. Kelsey size mektup yazmış ama siz cevap yazmamışsınız ve sonra size onun... onun..."

"Çok sarsılmış olmalısınız," dedi Strike ama ne söylese hafif kalacağının bütünüyle farkındaydı.

"Çok," dedi hararetle, "korkunçtu. Çok korkunç. Hiçbir şey bilmiyorduk. Staj için gittiğini sanıyorduk. Polisler kapımıza geldiğinde... üniversiteden bir okulda staj ayarlandığını, oraya gittiğini söylemişti ve ben de inanmıştım. Doğruyu söylüyor sandım, aksini hiç düşünmedim, ama çok yalancıydı. Sürekli yalan söylerdi. Üç yıl benimle yaşadı ve hâlâ... yani, onu bu alışkanlığından vazgeçiremedim."

"Hangi konuda yalan söylerdi?" diye sordu Strike.

"Her konuda," dedi Hazel hafif abartılı bir hareketle. "Günlerden salıysa çarşamba derdi. Bazen durduk yere yalan söylerdi. Nedenini bilmiyorum. Bilmiyorum."

"Neden sizinle kalıyordu?" dedi Strike.

"O benim üvey kardeşim... kardeşimdi. Aynı anneden. Babamızı yirmi yaşımdayken kaybettik. Annem işyerinden bir adamla evlendi ve Kelsey'yi dünyaya getirdi. Aramızda yirmi dört yaş vardı. Ben evden ayrılmıştım, onun için abladan çok bir teyzeydim. Sonra annem ve Malcolm üç yıl önce İspanya'da araba kazası geçirdiler. Sarhoş bir sürücü yüzünden. Malcolm hemen oracıkta can verdi, annemse dört gün komada kaldıktan sonra öldü. Başka kimse olmadığı için Kelsey'yi yanıma aldım."

Evin aşırı düzenli oluşu, muntazam yastıklar, temiz ve ışıl ışıl yüzeyler... Strike bir yeniyetmenin buraya nasıl ayak uydurduğunu merak etti.

"Kelsey'yle anlaşamazdık," dedi Hazel yine Strike'ın düşüncelerini okumuş gibi. Gözlerinden yaşlar akarken parmağıyla Ray'in yatmaya çıktığı üst katı gösterdi. "Onun huysuzluklarına ve somurtmalarına karşı çok daha sabırlıydı. Yurtdışında çalışan yetişkin bir

oğlu var. Çocuklarla arası benden daha iyi. Derken polisler geldi," dedi ansızın öfkelenerek, "ve bize Kelsey'nin... Ray'i sorgulamaya başladılar, ömründe karıncayı bile incitmemiş Ray'i... tam bir kâbustu. Haberlerde görünüyorsunuzdur, insanlar çocuklarına eve dönme çağrısı yapıyorlar... yapmadıkları şeylerden ötürü mahkemeye çıkarılıyorlar... aklınızdan bile geçirmiyorsunuz... aklınızdan bile geçirmiyorsunuz... ama kayıp olduğunu bile bilmiyorduk. Bilsek arardık. Ama bilmiyorduk. Polis, Ray'e sorular sordu... nerede olduğunu falan..."

"Bana onun olayla bir ilgisi olmadığı söylendi," dedi Strike.

"Evet, buna *şimdi* inanıyorlar," dedi Hazel öfkeli gözyaşları arasından, "üç adam onlara bekârlığa veda eğlencesi düzenledikleri hafta sonu boyunca sürekli yanlarında olduğunu söyledikten ve fotoğraflarla bunu kanıtladıktan sonra..."

Kelsey'yle aynı evde yaşayan adamın onun ölümüyle ilgili sorgulanması Hazel'a mantıklı gelmiyordu. Brittany Brockbank, Rhona Laing ve onlar gibi pek çok kişinin ifadesini duyan Strike çoğu kadının tecavüzcü ve katillerinin merdiven altlarındaki karanlık yerlerden çıkan maskeli yabancılar olmadıklarını biliyordu. Onlar genelde babaları, kocaları, annelerinin ya da ablalarının erkek arkadaşları olurdu...

Hazel gözyaşlarını tombul yanaklarına düşer düşmez sildi, sonra birdenbire sordu: "Bu arada, gönderdiği saçma mektubu ne yaptınız?"

"Asistanım onu olağandışı mektupları koyduğumuz çekmeceye koydu," dedi Strike.

"Polisler ona cevap yazmadığınızı söylediler. Buldukları mektuplar sahteymiş, öyle dediler."

"Bu doğru," dedi Strike.

"Öyleyse onları her kim yazdıysa Kelsey'nin sizinle ilgilendiğini biliyor olmalı."

"Evet," dedi Strike.

Şiddetle burnunu temizleyen Hazel sordu:

"Bir fincan çay ister misiniz o zaman?"

Strike çay teklifini sırf Hazel'ın kendini toplamasına fırsat vermek için kabul etti. Kadın odadan çıkar çıkmaz etrafına bakındı. Sadece yanı başındaki köşede duran sehpaların üzerinde bir fotoğraf vardı. Hasır şapka takan, altmışlarında bir kadın gülümsüyordu. Hazel ile Kelsey'nin annesiydi bu muhtemelen. Resmin yanındaki sehpanın yüzeyinde bulunan hafif koyu bir şerit, vaktiyle orada ucuz ahşabın üzerindeki o ufak şeridin güneşten ağarmasına engel olan başka bir fotoğraf daha olduğunu gösteriyordu. Strike'a göre bu, bütün gazetelerde yayımlanan Kelsey'nin okul fotoğrafıydı.

Hazel bir tepsi üzerinde çay fincanları ve bir tabak bisküviyle geri döndü. Strike'ın çayını annesinin fotoğrafının yanındaki altlığın üzerine dikkatle koyduktan sonra Strike, "Duyduğuma göre Kelsey'nin erkek arkadaşı varmış," dedi.

"Saçmalık," dedi Hazel koltuğuna yerleşerek. "Yalan."

"Neden böyle dediniz?"

"Adının Niall olduğunu söylemişti. Niall. *Gerçekten.*"

Gözlerinden yine yaşlar boşandı. Strike, Kelsey'nin erkek arkadaşının adının neden Niall olamayacağını idrak edememişti ve bu da yüzüne vurdu.

"One Direction," dedi mendilinin üzerinden.

"Affedersiniz," dedi Strike kafası tamamen karışmış halde. "Anlaya..."

"Şu grup var ya. *The X Factor*'da üçüncü olan müzik grubu. Kelsey onlara kafayı takmıştı ve Niall da favorisiydi. Yani Niall adında, on sekiz yaşında bir çocukla tanıştığını ve motosikleti olduğunu söylediğinde başka ne düşünecektik ki?"

"Ah. Anlıyorum."

"Onunla danışmanlık ofisinde tanıştığını söylemişti. Bir danışmana gidiyordu. Niall'la bekleme salonunda tanışmış, o da Kelsey gibi annesi ve babasını kaybettiği için oradaymış. Onu hiç görmedik.

Ray'e, 'Yine uyduruyor,' dedim ve o da bana, 'Boş ver, öyle mutlu oluyor,' dedi ama onun yalan söylemesinden hoşlanmıyordum," dedi Hazel tutucu bir bakışla. "*Hep* yalan söylüyordu, bir gün bileğinde yara bandıyla geldi, kestiğini söyledi ama aslında One Direction dövmesi yaptırmıştı. Üniversite stajına gittiğini söyledi ama bakın ne oldu... Yalan söyleyip durdu ve başına ne geldi!"

Gözle görülür bir çaba harcayarak yeni bir gözyaşı seline mani oldu, titreyen dudaklarını bir arada tutup mendili gözlerine bastırdı. Derin bir nefes alarak, "Ray'in bir fikri var. Polislere anlatmak istedi ama onlar oralı olmadılar, sadece Ray'in nerede olduğuyla ilgilendiler... Ama Ray'in bahçe işleriyle uğraşan Ritchie adında bir arkadaşı var ve Kelsey Ritchie'yle tanışmıştı..." dedi.

Hazel teoriyi çok sayıda harici ayrıntı ve tekrarla anlattı. Acemi görgü tanıklarının tutarsız konuşmalarına alışkın olan Strike dikkatle ve nezaketle dinledi onu.

Hazel, büfenin çekmecesinden hem Kelsey'nin öldürüldüğü sırada Ray'in Shoreham-by-Sea'de üç arkadaşıyla bekârlığa veda partisinde olduğunu kanıtlayan hem de genç Ritchie'nin yaralarını gözler önüne seren bir fotoğraf çıkardı. Ritchie ile Ray bir boğadikeni kümesinin yanı başında oturmuş, ellerinde birayla sırıtıyor ve güneşe bakıyorlardı. Ray'in kel kafası terden parlıyordu. Şiş suratında dikişler ve morluklar olan genç Ritchie'nin bacağı ortopedik alçıdaydı.

"Görüyorsunuz ya, Ritchie kazadan hemen sonra buraya gelmişti ve Ray, Kelsey'nin bundan etkilendiği kanısında. Ona göre Kelsey bacağına bir şey yapmayı ve sonra da trafik kazası geçirmiş gibi davranmayı planlıyordu."

"Ritchie erkek arkadaşı olamaz, değil mi?" dedi Strike.

"Ritchie! O biraz saftır. Öyle olsa bize söylerdi. Her neyse, Kelsey onu çok az tanıyordu. Tamamen bir hayaldi. Bence Ray haklı. Bacağına yine bir şeyler yapmayı ve sonra da çocuğun birinin bisikletinden düşmüş gibi davranmayı planlıyordu."

Eğer Kelsey motosiklet kazası geçirmiş gibi yaparak hastaneye yatsa ve hayalî erkek arkadaşını korumak için ayrıntı vermeyi reddetse bu harika bir teori olurdu, diye düşündü Strike. Ama Ray'e hakkını teslim etmek gerekirdi, zira bu tam da on altı yaşında kendini beğenmiş ve basiretsiz bir kızın başının altından çıkabilecek bir plandı. Ne var ki bu teori geçersizdi. Kelsey vaktiyle sahte bir motosiklet kazası planlasın ya da planlamasın, kanıtlar gösteriyordu ki o plandan vazgeçmiş ve bacağından nasıl kurtulacağını Strike'a sormaya karar vermişti.

Diğer taraftan ilk kez birisi Kelsey ile bir motosiklet sürücüsü arasında bağlantı kurmuştu. Ayrıca Strike, Kelsey'nin bütün erkek arkadaşlarının hayal ürünü olduğuna dair Hazel'ın mutlak inancına sıcak bakıyordu.

"Şey, çocuk bakımı kursunda neredeyse hiç erkek yoktu," dedi Hazel. "Peki, onunla başka nerede tanışabilirdi ki? *Niall*. Okulda falan hiç erkek arkadaşı olmadı. Danışmana gidiyordu ve bazen de yolun yukarısındaki kilisede takılıyordu, orada bir gençlik grubu var ama *orada* motosikletli Niall falan yok," diye devam etti Hazel. "Polisler araştırdılar, arkadaşlarına sordular. Grubun lideri Darrell çok üzgündü. Ray bu sabah eve gelirken onu görmüş. Yolun karşısından göz göze geldiklerinde Darrell'ın gözyaşlarını tutamadığını söyledi."

Strike not almak istiyor lakin bunun beslemeye çalıştığı güven ortamını bozacağını da biliyordu.

"Darrell kim?"

"Onun olayla bir ilgisi yok. Kilisede bir gençlik çalışanı. Bradford'lı," dedi Hazel anlaşılmaz şekilde, "hem Ray onun eşcinsel olduğundan emin."

"Kelsey evde hiç..." Strike tereddüt etti, ne diyeceğini bilemedi. "Bacağıyla ilgili sorunundan bahseder miydi?"

"Bana bahsetmezdi," dedi Hazel açıkça. "İzin vermezdim, dinlemek istemezdim, nefret ederdim. On dört yaşındayken bana

söylemişti ve ona ne düşündüğümü aynen söyledim. Dikkat çekmeye çalışıyordu."

"Bacağında eski bir yara izi vardı. O nasıl..."

"Annemiz öldükten hemen sonra yaptı onu. Benim derdim bana yetmezmiş gibi. Bacağına bir tel dolayıp kan dolaşımını kesmeye çalışmıştı."

Strike ablanın ifadesinde tiksintiyle karışık öfke gördü.

"Annem ve Malcolm öldüğünde o da arabada arka koltuktaydı. Ona bir danışman ayarlamak zorunda kaldım. Danışman, bacağına yaptığının bir yardım çağrısı falan olduğunu düşünüyordu. Keder, hayatta kalma suçluluğu, öyle bir şeydi işte. Ama o bunu kabul etmedi, bacağının bir süreliğine gitmesini istediğini söylüyordu... bilemiyorum," dedi Hazel şiddetle başını iki yana sallayarak.

"Bu meseleyi başkasıyla konuştu mu? Ray'le mesela?"

"Biraz, evet. Yani Ray onun nasıl biri olduğunu biliyordu. Ray yanıma taşındığında ona sağlam palavralar uydurdu; babası casusmuş da arabaları onun için kaza yapmış da falan işte. Yok daha neler. Demem o ki Ray onun nasıl biri olduğunu biliyordu ama ona kızmazdı. Konuyu değiştiriverir, lafı okula getirirdi..."

Hazel'ın suratı kıpkırmızı kesilmişti.

"Size onun ne istediğini söyleyeyim," diye patladı Hazel. "Tekerlekli sandalyede olmak, bir bebek gibi gezdirilip şımartılmak ve ilgi odağı olmak istiyordu. Tüm mesele bundan ibaret. Bir yıl kadar önceydi herhalde, bir günlük buldum. Yazdığı, hayal ettiği şeyleri bir görmeliydiniz. Gülünç ötesi!"

"Ne gibi mesela?"

"Mesela bacağının kesildiğini ve tekerlekli sandalyede olduğunu, sahnenin kenarına itildiğini, One Direction'ı izlediğini, engelli olduğu için konserden sonra yanına gelip onun üzerine titrediklerini hayal ediyordu," dedi Hazel tek nefeste. "Bir düşünsenize. İğrenç. Gerçekten engelli olan insanlar var ve onlar asla böyle bir

şey istemiyorlardı. Ben hemşireyim. Biliyorum. Onları görüyorum. Şey," dedi Strike'ın bacaklarına bakarak, "*siz* de biliyorsunuzdur."

Sonra aniden, "Yapmadınız, değil mi?" diye sordu. "*Siz* kendiniz yapmadınız, kendiniz *kesmediniz*, değil mi?"

Acaba bunun için mi onunla görüşmek istemişti, Strike merak etti. Ansızın akıntıya kapıldığı denizde tutunacak bir şamandıra bulmaya çalışırken, bilinçaltının yönlendirmesiyle (kız kardeşi ölmüş olmasına rağmen) bir şeyleri ispatlamak mı istemişti, yastıkların muntazam yerleştirildiği ve sakatlıkların çöken duvarlar ya da yol kenarında patlayan bombalar aracılığıyla yalnızca tesadüfen oluştuğu gerçek dünyada insanlar bunu *yapmaz* mı demeye çalışmıştı?

"Hayır," dedi Strike. "Bomba patladı."

"İşte, gördünüz mü!" dedi tekrar gözlerinden yaşlar akarak, muzaffer bir edayla. "Ona bunu söyleyebilirdim... ona bunu söyleyebilirdim eğer benden... eğer benden yardım... ama o ne yaptı?" dedi Hazel yutkunarak. "Bacağının orada olmaması gerektiğini hissediyormuş. O bacağın orada olması yanlışmış ve bir tümör misali alınması gerekiyormuş gibi. Onu dinlemedim. Tamamen saçmalıktı. Ray onunla konuşmuş. Ona ne istediğini bilmediğini, kendisinin sırtı kırıldığında sargılar içinde, cilt yaraları ve enfeksiyonlarla boğuşarak aylarca hastanede kaldığını, bunun hiç güzel bir tecrübe olmadığını söylemiş. Ama Ray ona hiç kızmazdı. Ona gel de bahçede bana yardım et der, onu oyalamaya çalışırdı.

"Polis bize internette kendisi gibi insanlarla konuştuğunu söyledi. Bilmiyorduk. Yani on altı yaşındaydı, gidip de bilgisayarını kurcalayamazdık, değil mi? Zaten nereye bakacağımı da bilmezdim ya."

"Size hiç benden bahsetti mi?" diye sordu Strike.

"Bunu polisler de sordular. Hayır. Sizden bahsettiğini hatırlamıyorum, Ray de hatırlamıyordur. Yani yanlış anlamayın da Lula Landry duruşması da hatırımda ama Kelsey sizden bahsetseydi adınızı onun haricinde de hatırlardım. Tuhaf bir adınız var, kusura bakmayın."

"Ya arkadaşları? Sık sık dışarı çıkar mıydı?"

"Neredeyse hiç arkadaşı yoktu. Pek popüler değildi. Okuldaki bütün çocuklara yalan söylerdi, kimse yalandan hoşlanmaz, değil mi? Ona bunun için bir de zorbalık ederlerdi. Onu tuhaf bulurlardı. Çok nadiren dışarı çıkardı Kelsey. O da şu sözde *Niall*'la buluştuğunda, bilemiyorum."

Strike kadının öfkesine şaşırmadı. Kelsey, onun kusursuz hanesine hesapta olmayan bir ilaveydi. Hazel şimdi de ömrünün sonuna kadar vicdan azabı, keder, dehşet ve pişmanlık içinde yaşayacaktı, özellikle de kız kardeşinin hayatına, aralarını soğutan tuhaflıklardan kurtulamadan son verilmişken.

"Lavabonuzu kullanabilir miyim?" diye sordu Strike.

Hazel mendille gözlerini silerken başını salladı.

"Hemen merdivenlerden çıkınca."

Strike mesanesini boşaltırken klozetin üstünde asılı duran, itfaiyeci Ray Williams'a verilmiş "üstün cesaret" belgesini gördü. Çerçeve içindeki bu belgeyi oraya asanın Ray değil, Hazel olduğunu tahmin etti. Bunun haricinde banyoda ilgi çekici bir şey yoktu. Temizlik ve tertip konusunda oturma odasında sergilenen itina, Strike'ın Hazel'ın hâlâ regl olduğunu, toptan diş macunu aldıklarını ve ikisinden birinin ya da ikisinin de basur olduğunu öğrendiği ecza dolabında da dikkati çekiyordu.

Mümkün mertebe sessizce banyodan çıktı. Kapalı kapılardan birinin ardından gelen cılız bir gürültü Ray'in uyuduğuna delalet ediyordu. Sağa doğru kararlı iki adım atan Strike kendini Kelsey'nin kutu gibi odasında buldu.

Aynı eflatun tonlarıyla kaplı olan her şey birbiriyle uyumluydu: duvarlar, yorgan, abajur, perdeler. Strike evin geri kalanını görmemiş olsa bile burada kaosun cebren düzenle bastırılmaya çalışıldığını rahatlıkla sezebiliyordu.

Büyük mantar pano, duvarlarda gözü rahatsız eden hiçbir iğne izi olmamasını sağlıyordu. Kelsey panoya Strike'ın One Direction

olduğunu varsaydığı beş yakışıklı delikanlının fotoğrafını tutturmuştu. Oğlanların kafaları ve bacakları panonun dışına taşıyordu. Sarışın bir çocuk özellikle dikkati çekiyordu. One Direction fotoğrafları dışında çoğunlukla şitsu cinsi yavru köpek resimleri, rastgele sözcükler ve kısaltmalar kesip yapıştırılmıştı: OCCUPY, FOMO ve AMAZEBALLS. Üzerine kalplerin yapıştırıldığı NIALL ismi de tekrar tekrar yineleniyordu. Bu savruk, gelişigüzel kolaj, yatağın üzerindeki yorganın kusursuz serilişi ve yerdeki eflatun kilimin intizamıyla kesinlikle çelişen bir tutumun belirtisiydi.

Dar kitaplıkta ilk göze çarpan *One Direction: Forever Young – Our Official X Factor Story* adlı kitaptı. Bunun haricinde *Alacakaranlık* serisi, takı kutusu, Hazel'ın simetrik hale getiremediği bir sürü incik boncuk, ucuz makyaj malzemeleriyle dolu bir plastik tepsi ve iki adet pelüş oyuncak vardı.

Yukarı çıkması durumunda Hazel'ın gürültü yapacak kadar ağır olduğuna güvenen Strike hızlıca çekmeceleri açtı. Vakayla alakalı her şeyi polisler almıştı muhtemelen: dizüstü bilgisayar, karalanmış kâğıt parçaları, telefon numaraları ya da isimler ve Hazel eşyalarını karıştırdıktan sonra tutmaya devam ettiyse günlük... Birkaç ıvır zıvır kalmıştı sadece: Strike'a yazdığı mektup kâğıdına benzer bir kutu kâğıt, eski bir Nintendo DS, bir paket takma tırnak, Guatemala'da yapılmış renkli bebekler ve komodinin en alt çekmecesinde tüylü bir kalem kutusunun içine tıkıştırılmış, folyoya sarılmış haplar. Hapları çıkardı, Accutane etiketli, hardal sarısı oval kapsüllerdi bunlar. Birkaç ilacı alıp cebine koydu, çekmeceyi kapatıp dağınık ve hafif küf kokulu elbise dolabına yöneldi. Kelsey siyah ve pembe renklerden hoşlanıyor olmalıydı. Kumaşların kat yerlerini yokladı, giysilerin ceplerini karıştırdı ama eli boş döndü. Ta ki bol bir elbisenin cebinde 18 numaralı, buruşturulmuş bir piyango ya da vestiyer bileti bulana kadar.

Strike yanından ayrıldığından beri Hazel kıpırdamamıştı. Biraz daha uzun kalsaydı yine de fark etmezdi herhalde. Strike odaya girdiğinde acılı kadın irkildi. Yine ağlamıştı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi boğuk sesiyle, ayağa kalkarak. "Özür dilerim, ben..."

Ve gerçekten hıçkırmaya başladı. Strike elini onun omzuna atar atmaz kadın yüzünü göğsüne gömdü, ceketinin yakalarını tutarak, işveden uzak, tamamen kedere teslim bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağladı. Strike kollarını kadının omuzlarına doladı ve bir dakika kadar öylece durdular. Sonra Hazel iç çekerek geri çekildi ve Strike'ın kolları iki yanına düştü.

Söyleyecek sözü kalmayan Hazel başını salladı, Strike'ı kapıya kadar geçirdi. Strike baş sağlığı dileklerini yineledi. Karanlık hole düşen güneş ışığında yüzü bembeyaz görünen Hazel yine başını salladı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Sizi görmem gerekiyordu. Nedenini bilmiyorum. Çok özür dilerim."

35

Dominance and Submission[44]

Babasının evinden ayrıldı ayrılalı üç kadınla birlikte yaşamıştı ama bu seferki (Şey) sınırlarını zorluyordu. O üç rezil karının üçü de onu sevdiğini iddia etmişti, bu her ne demekse artık. Sözde aşkları sayesinde ilk ikisini parmağında istediği gibi oynatabilmişti. Elbette özünde bütün kadınlar verdiklerinden fazlasını almaya kararlı, sahtekâr birer pislikti fakat ilk ikisi ile Şey arasında dağlar kadar fark vardı. Ne olursa olsun Şey'in kahrını çekmek zorundaydı çünkü Şey büyük planının olmazsa olmaz bir parçasıydı.

Gelgelelim sürekli Şey'i öldürmenin hayalini kuruyordu. Bıçağı karnına batırdığında *bebeğinin* (Şey ona *bebeğim* derdi) onu öldürdüğüne inanamayan Şey'in ablak suratının gevşediğini, sıcacık kanının ellerine aktığını, titrerken attığı çığlıklar arasında paslı kokunun havayı doldurduğunu hayal edebiliyordu...

İyi adam rolünü oynamak onun özdenetimini mahvediyordu. Cazibesini artırıp onları kendine çekmek ve hoş tutmak onun için çocuk oyuncağıydı, hep öyle olmuştu. Ne var ki rolü uzun müddet sürdürmek bambaşka bir meseleydi. Soyunduğu rol onu kırılma noktasına taşıyordu. Bazen öyle anlar geliyordu ki Şey'in soluma

44 (İng.) Hâkimiyet ve Kölelik

sesi bile bıçağı alıp lanet ciğerlerini delik deşik etme istediği uyandırıyordu...

Yakında birini gebertmezse patlayabilirdi.

Pazartesi sabahı bir bahane uydurup dışarı çıktı ama işe gelirken Sekreter'i görmek niyetiyle Denmark Sokağı'na yaklaştığı sırada bir farenin bıyıklarının seğirmesi gibi içinde bir ürperti hissetti.

Yolun karşı yakasında telefon kulübesinin yanında durakladı, Denmark Sokağı'nın köşesinde, bir sirk posteri gibi cafcaflı renklerle boyanmış müzik enstrümanı mağazasının hemen önünde duran kişiye gözlerini kısarak baktı.

Polisi, onların hamlelerini, oyunlarını biliyordu. Elleri kabanının cebinde duran genç adam ilgisiz davranıyor, çevresini izlemiyormuş gibi yapıyordu...

Bu oyunu o icat etmişti. Kendini neredeyse görünmez yapabilirdi. Köşede durmuş, kaban giyince kendini diğerlerinden biri sanan şu ahmağa bak hele... *Tereciye tere satılmaz adamım.*

Yavaşça dönüp telefon kulübesinin arkasında gözden yitti ve kafasındaki balıkçı şapkasını çıkardı... Strike'tan kaçarken onu takıyordu. Kabanlı'nın elinde eşkâli olabilirdi. Bunu düşünmeli, Strike'ın polis dostlarından yardım isteyeceğini tahmin etmeliydi, ödlek pezevenk...

Robot resim yayımlanmadı ama, diye düşündü ve geldiği yoldan geri giderken kendine güveni geri geldi. Strike aslında burnunun dibine kadar gelmiş ama onu fark etmemişti ve kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Tanrım, Sekreter'i öldürdükten sonra Strike'ın halini düşündükçe içi bir hoş oluyordu. O ve dedektiflik bürosu reklam çamuruna gömülecek, çalışanını koruyamadığı ve ölümünde parmağı olduğu kuşkusuyla polis ve basın Strike'ın başına üşüşecek, namı lekelenecek, mahvolacaktı...

Şimdiden bir sonraki hamlesini planlıyordu. Sekreter'in sıklıkla takip ettiği şu sarışın şıllığın okuduğu Londra Ekonomi Üniversitesi'ne gidecek ve ona kancayı orada atacaktı. Bu arada farklı bir şapka ve

belki yeni bir gözlük gerekecekti. Ceplerini yokladı. Her zamanki gibi çok az parası vardı. Şey'i tekrar çalışmaya zorlaması gerekecekti. Evde sızlanıp bahaneler uydurarak durmasından gına gelmişti.

Nihayet iki şapka aldı; bir beyzbol şapkası ve bir de Cambridge Circus'ta çöpe attığı siyah şapkanın yerine gri renkli yün balıkçı şapka. Sonra metroyla Holborn'a geçti.

Sekreter orada değildi. Öğrenci de yoktu. Sekreter'in sarı saçlarını boş yere aradıktan sonra bu pazartesinin Paskalya tatili olduğunu hatırladı. Üniversite resmî tatil nedeniyle kapalıydı.

Birkaç saat sonra Tottenham Court Road'a döndü, Sekreter'i orada arayıp Spearmint Rhino'nun girişi civarında bir müddet oyalandı ama hiçbir yerde bulamadı.

Dışarı çıkıp Sekreter'i arayamadığı birkaç günün ardından yaşadığı hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki neredeyse fiziksel bir acı duydu. Tedirgindi, ıssız ara sokaklarda gezinmeye başladı, karşısına bir kız çıkar diye ümit ediyordu, herhangi bir kadın da olabilirdi, illa Sekreter olmasa da olurdu. Ceketinin altındaki bıçaklar şu an her şeye razıydı.

Belki de tebrik kartı Sekreter'i o denli sarsmıştı ki istifa etmişti. Ama bu onun istediği şey değildi kesinlikle. Sekreter'in yüreğine korku salmak ve onu hazırlıksız yakalamak istiyordu ama Strike'ın yanında çalışmaya devam etmesi önemliydi zira adi herife onun vasıtasıyla ulaşacaktı.

Cebinde düş kırıklığıyla akşam erkenden Şey'e döndü. Önümüzdeki iki gün Şey'le kalmak zorunda olduğunu biliyor ve bu da içinde kalan son denetim kırıntılarını tüketiyordu. Sekreter'i kullanmayı planladığı şekilde Şey'i kullanabilseydi durum farklı olur, rahatlardı. Eve koşa koşa gidip bıçaklarını hazırlardı. Ama buna cüret edemiyordu. Şey'e canlı ve kölesi olarak ihtiyacı vardı.

Daha kırk sekiz saat geçmeden bir öfke patlamasının eşiğine gelmişti. Çarşamba akşamı Şey'e, ertesi gün bir işini halletmek için erken çıkması gerektiğini söyledi ve açık açık kendine bir iş

bulmasını salık verdi. Buna tepki olarak Şey'in ağlayıp sızlamaları neticesinde sinirlendi. Ani öfkesinden ürken Şey onu sakinleştirmeye çalıştı. Şey ona muhtaçtı, Şey onu istiyordu, Şey üzgündü...

Hâlâ kızgın olduğu bahanesiyle Şey'den ayrı uyudu. Böylelikle mastürbasyon yapma fırsatı buldu ancak bu yeterli gelmedi. Onun istediği, ihtiyaç duyduğu, keskin çelik vasıtasıyla kadın bedeniyle temas kurmak, kanlar fışkırırken egemenliğini hissetmek, çığlıklarında, yakarışlarında, can verirken kesilen soluğunda ve inlemelerinde topyekûn teslimiyeti duymaktı. Geçmiş anıları teselli vermiyor, bilakis ihtiyacını daha da körüklüyordu. Bunu tekrar yapmak için yanıp tutuşuyordu. Sekreter'i istiyordu.

Perşembe sabahı beşe çeyrek kala kalktı, giyindi, beyzbol şapkasını taktı ve Sekreter'in Yakışıklı Çocuk'la paylaştığı daireye gitmek için Londra'nın öbür ucuna yola koyuldu. Hastings Road'a ulaştığında güneş doğmuştu. Evin biraz uzağına park edilmiş eski bir Land Rover'ın arkasına saklandı. Arabaya yaslandı, ön camdan Sekreter'in dairesinin pencerelerini gözetledi.

Saat yedide oturma odası pencerelerinin ardında bir hareketlilik oldu. Biraz sonra Yakışıklı Çocuk takım elbisesiyle evden çıktı. Bitkin ve mutsuz görünüyordu. *Sen buna mutsuzluk mu diyorsun, seni dangalak herif... Ben kız arkadaşınla eğlenene kadar bekle bakalım...*

Derken sonunda ona çok benzeyen yaşlıca bir kadın eşliğinde Sekreter göründü.

Tanrı aşkına.

Kahrolası annesiyle gezmeye çıkarak ne halt etmeye çalışıyordu bu kadın? Onunla dalga geçiyordu sanki. Bazen bütün dünya ona karşıymış, istediklerini yapmasına engel olmaya, onu zapt etmeye çalışıyormuş gibi geliyordu. Her şeyi yapabilme kudretinin ellerinden kayıp gitmesi, insanların ve koşulların onu kısıtlayarak sıradan, öfkeli bir faniye dönüştürmesi hissinden nefret ediyordu. Birileri bunun hesabını verecekti.

36

I have this feeling that my luck is none too good...[45]
Blue Öyster Cult, "Black Blade"

Perşembe sabahı alarm çaldığında Strike ağır kolunu uzatıp eski saatin üzerindeki düğmeye öyle sert vurdu ki saat komodinin üzerinden yere düştü. Gözlerini kısarak bakınca anladı ki ince perdelerin arasından sızan güneş ışınları, alarmın gürültülü ısrarını destekliyordu. Yuvarlanıp tekrar uykuya dalma arzusuna az kalsın yenik düşünüyordu. Aydınlığa siper ettiği kolu, gözlerinin üstünde birkaç saniye daha uzandı, sonra yarı iç geçirerek yarı homurdanarak örtüleri kenara attı. Biraz sonra banyo kapısının kolunu el yordamıyla ararken geride kalan beş gecede ortalama üçer saat uyuduğunu tahmin etti.

Robin'in öngördüğü gibi, onu eve gönderince Platin ile Çılgın Baba arasında bir tercih yapmak zorunda kalmıştı. Yakın zamanda oğullarının önüne beklenmedik şekilde çıktığını ve çocukların korku dolu gözyaşlarını düşünen Strike, Çılgın Baba'ya öncelik vermesi gerektiğine kanaat getirmişti. Platin'i kusursuz alışkanlıklarına terk etmiş, haftanın büyük bölümünü asık suratlı babanın, oğullarını gizlice izleyen ve anneleri olmadığında onlara yanaşan adamın fotoğraflarını çekerek geçirmişti.

45 (İng.) İçimden bir ses şansımın yaver gitmediğini söylüyor.

Çılgın Baba'yla uğraşmadığı vakitlerde Strike kendi soruşturmalarıyla meşgul oldu. Polisler ona sorarsanız çok yavaş ilerliyorlardı ve elinde Brockbank'in, Laing'in ya da Whittaker'ın, Kelsey Platt'in ölümüyle bağlantılı olduğuna dair en ufak bir ipucu olmayan Strike son beş günde neredeyse boş kaldığı her anını daha evvel yalnızca ordu için yaptığı amansız, yoğun soruşturmalara adamıştı.

Tek ayağı üstünde, duşun kolunu saat yönünde çevirdi ve şiş gözlerini serinleten, göğsünde, kollarında ve bacaklarındaki koyu renk kılları diken diken eden buz gibi suyla kendine geldi. Ufak duş yerinin tek iyi yanı, ayağı kayarsa düşecek alan olmamasıydı. Temizlendikten sonra sekerek yatak odasına geçti, üstünü kabaca kuruladı ve televizyonu açtı.

Bütün kanallarda ertesi gün yapılacak kraliyet düğünü hazırlıkları yayınlanıyordu. Protez bacağını takıp giyinirken ve çay ile kızarmış ekmeğini yerken sunucular ve yorumcular, Westminster Abbey yolu boyunca ve hemen önünde çadır kuran insanlar ve düğüne tanıklık etmek için Londra'ya akın eden turistler hakkında heyecanlı yorumlarını aralıksız sürdürdüler. Strike televizyonu kapatıp geniş geniş esneyerek alt kattaki ofisine indi, basında gece gündüz işlenen bu düğün muhabbetinin korkunç bir sürpriz içeren Jack Vettriano kartının geldiği geçen cumadan beri görmediği Robin'i nasıl etkileyeceğini düşündü.

Üst katta koca bir kupa çayı daha yeni bitirmiş olmasına karşın Strike ofise girdiğinde ilk olarak ısıtıcıyı açtı, ardından boş zamanlarında derlemeye başladığı striptiz kulüplerinin, kucak dansı kulüplerinin ve masaj salonlarının listesini Robin'in masasına koydu. Robin geldiğinde ondan araştırmaya ve Shoreditch'te bulabildiği bütün yerleri aramaya devam etmesini istemek niyetindeydi, bu işi evinden güvenli bir şekilde yapabilirdi. Aslında elinden gelse Strike onu annesiyle birlikte Masham'a gönderirdi. Robin'in kireç gibi bembeyaz yüzünün görüntüsü bütün hafta gözünün önünden gitmemişti.

Devasa bir esnemeyi bastırarak e-postalarına bakmak için Robin'in masasına oturdu. Evine gönderme niyetine rağmen onu görmeyi dört gözle bekliyordu. Onun ofisteki varlığını, şevkini, gayretini, doğal kibarlığını özlüyor, şu anda kafasına taktığı üç adam hakkında kaydettiği ilerlemeleri anlatmak istiyordu.

Whittaker'ı Catford Tiyatrosu'nun arkasında, işlek yaya caddesi üzerindeki balık ve patates kızartması lokantasının üzerinde bulunan dairesine girip çıkarken görmeye çalışarak Catford'da neredeyse on iki saat geçirmişti. Tiyatronun etrafını saran balıkçılar, perukçular, kafeler ve fırınların her birinin üzerinde üçgen biçiminde üçer adet kemerli pencere vardı. Bıçakçı'ya göre Whittaker'ın kaldığı dairenin ince perdeleri daima kapalıydı. Gündüzleri caddeyi dolduran pazar tezgâhları, Strike'ın gizlenmesine yardımcı oluyordu. Düş kapanı tezgâhından yükselen tütsüye karışan buza yatırılmış balıkların kokusu gözden yitene kadar burun deliklerini doldurdu.

Karşısındaki tiyatronun sahne kapısından üç akşam daireyi izleyen Strike perdelerin arkasında hareket eden siluetler dışında hiçbir şey görmemişti. Sonra, çarşamba akşamı, patates kızartması ve balık lokantasının yanındaki açılan kapıdan bir deri bir kemik kalmış yeniyetme bir kız çıkmıştı.

Koyu renk, pis saçları arkaya taranmıştı, bir veremlininkini andıran çökük ve tavşanvari suratı solgundu. Göbeği açık bir tişört, fermuarlı gri bir kapüşonlu ve incecik bacaklarını pipo temizleyici gibi gösteren bir tayt giymişti. Kollarını ince gövdesinde sımsıkı kavuşturmuş halde, açılana kadar kapıya yüklenerek kızartma dükkânına düşercesine girdi. Strike yolun karşısına o kadar hızlı geçti ki kapıyı kapanmadan yakalayıp sırada genç kızın hemen arkasındaki yerini aldı.

Tezgâha yaklaştığında görevli ona ismiyle hitap etti.

"İyi misin Stephanie?"

"Evet," dedi kız boğuk sesle. "İki kola lütfen."

Kulaklarında, burnunda ve dudağında piercing'ler vardı. Ödemeyi yapmak için bozuklukları saydıktan sonra başı önde, Strike'a bakmadan dükkândan ayrıldı.

Strike yolun karşısındaki karanlık kapı eşiğine döndü, kızarmış patates ve balıkçının üstündeki aydınlık pencereden gözlerini bir an olsun ayırmadan az önce aldığı patatesleri mideye indirdi. Kızın iki kola alması Whittaker'ın yukarıda olduğu anlamına geliyordu ve muhtemelen Strike'ın gençliğinde sık sık gördüğü gibi şiltenin üzerinde çıplak halde uzanmıştı. Strike kendini hep soğukkanlı addederdi ama kızarmış patates almak için sırada beklerken sadece birkaç metre uzağındaki adi herifle arasında ince bir tahta ve alçı tavan olduğunu bilmek nabzını hızlandırmıştı. Pencerelerdeki ışıklar gece bir gibi sönene kadar daireyi inatla izledi ama Whittaker'dan hiçbir ize rastlayamadı.

Laing konusunda da şansı yaver gitmemişti. Google Sokak Görünümü'nde yaptığı araştırmada kızıl saçlı Laing'in JustGiving fotoğrafı için poz verdiği balkonun, Wollaston Close'da, Strata'ya fazla uzak olmayan köhne bloktaki bir daireye ait olduğunu gördü. Evin ne telefon ne de seçmen kayıtları Laing'e aitti fakat Strike onun o dairede bir başkasının misafiri olarak ya da üzerine geçirdiği sabit bir hat olmadan kiracı olarak yaşıyor olabileceği umudunu hâlâ koruyordu. Yanında getirdiği ve karanlık çöktüğünde perdesiz pencerelerin içini görmesini sağlayan gece görüş dürbünüyle salı akşamı daireleri saatlerce izlemiş ancak İskoç'u ne dairelere girip çıkarken ne de içinde hareket ederken görebilmişti. Peşinde olduğunu Laing'in öğrenmesini istemeyen Strike kapı kapı dolaşmamaya karar vermiş ama gündüzleri yakınlardaki bir demiryolu köprüsünün tünelimsi bir görünüme kavuşturulan tuğla kemerleri civarında pusuya yatmıştı. Burada küçük işletmeler yer alıyordu: bir Ekvador kafesi, bir kuaför. Neşeli Güney Amerikalıların arasında sessiz sedasız yiyip içen Strike sessizliği ve somurtkanlığıyla dikkat çekmişti.

Robin'in bilgisayar koltuğunda gerinirken esnemesi yine bir yorgunluk inildemesine dönüşünce Strike merdivenlerdeki ayak seslerini duymadı. Birinin ofise doğru geldiğini anlayıp saatine baktığında (kesinlikle Robin olamazdı, annesinin treni on birde kalkacaktı) buzlu camın önünde bir gölge gördü. Kapı çalındı ve Strike'ın hayret dolu bakışları arasında Çift Dikiş içeri girdi.

Göbekli, orta yaşlı bir iş adamı olan Çift Dikiş, bakımsız, alelade görüntüsünün aksine bir hayli varlıklıydı. Akılda kalıcı her türlü özellikten yoksun, ne yakışıklı ne çirkin suratı şaşkınlıkla çarpılmıştı.

Doğrudan sadede gelip, "Beni terk etti," dedi Strike'a.

Göbekli adam, sahte deriden kanepeye oturunca çıkan yellenme sesine şaşırdı, bu herhalde bugün uğradığı ikinci şoktu. Terk edilmeyi beklemiyor olmalıydı zira aldatma delillerini toplayıp söz konusu sarışına sunmayı, böylelikle de ilişkilerini bitirmeyi planlayan kendisiydi. Strike müşterisini tanıdıkça bunun Çift Dikiş için bir tür cinsel tatmin aracı teşkil ettiğini daha iyi anlamıştı. Adam mazoşist, röntgenci ve kontrol delisi özellikleri taşıyan tuhaf bir karışıma sahipti.

Strike ayağa kalkıp su ısıtıcıya doğru yönelirken, "Sahi mi?" dedi. Kafeine ihtiyacı vardı. "Onu çok yakından izliyorduk ve başka bir erkeğe dair hiçbir belirtiye rastlamadık."

Aslında bütün hafta Platin'le ilgili hiçbir şey yapmamış, sadece Kuzgun'un telefonda verdiği raporları dinlemişti ki onda da Çılgın Baba'yı takip ederken bazı aramaları telesekretere yönlendirmişti. Şimdi düşünüyordu da acaba hepsini dinlemiş miydi? Kuzgun'un özel ayrıcalıklar karşılığında Platin'in okul masraflarını karşılamaya hazır başka bir zengin adamın ortaya çıktığını haber vermediğini ümit etti, yoksa Çift Dikiş'in paracıklarına sonsuza dek elveda demek zorunda kalacaktı.

"Beni niye terk etti o zaman?" diye sordu Çift Dikiş.

Çünkü tuhaf herifin tekisin.

"Yani bir başkası olmadığıyla ilgili iddiaya giremem," dedi Strike kupasına hazır kahve dökerken sözcüklerini dikkatle seçerek. "Demem o ki eğer biri varsa çok kurnaz davranmıştır. Her hareketini izliyoruz," diye yalan söyledi. "Kahve?"

"Senin en iyisi olduğunu sanıyordum," diye homurdandı Çift Dikiş. "Hayır, hazır kahve içmem ben."

Strike'ın cep telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp arayana baktı: Wardle.

"Affedersin, bunu açmam lazım," dedi memnuniyetsiz müşterisine ve aramayı cevapladı.

"Alo, Wardle."

"Malley'yi eledik," dedi Wardle.

Bu kelimelerin Strike için bir iki saniyeliğine hiçbir anlam ifade etmemesi bitkinliğinin göstergesiydi. Neden sonra Wardle'ın, bir zamanlar bir adamın penisini kesen ve bacak meselesinde suçlu gözüyle baktığı gangsterden bahsettiğini idrak etti.

"Mezarcı, evet," dedi Strike dikkatini verdiğini göstermek için. "Elediniz demek."

"O yapmış olamaz. Kız öldürüldüğünde İspanya'daymış."

"İspanya'da mı?" dedi Strike.

Çift Dikiş kalın parmaklarıyla kanepenin kolçağında ritim tuttu.

"Evet," dedi Wardle, "lanet olası Menorca'da."

Strike kahvesinden bir yudum aldı fakat o kadar sertti ki hepsini dökmek istedi. Kafasında inceden bir ağrı başlıyordu. Nadiren olurdu bu.

"Ama sana resimlerini gösterdiğim o iki kişiyle ilgili ilerleme kaydettik," dedi Wardle. "Hani Kelsey'nin senin hakkında sorular sorduğu şu ucube sitesine yazılar yazan delikanlı ve kız vardı ya, onlarla ilgili."

Wardle'ın resimlerini gösterdiği şaşı genç adam ve siyah saçlı, gözlüklü kadını Strike hayal meyal hatırladı.

"Onları sorguya çektik, Kelsey'yle hiç görüşmemişler, sadece çevrimiçi temas kurmuşlar. Dahası Kelsey'nin öldüğü gün oğlanın kaya gibi sağlam mazereti var: Leeds'te, Asda'da çift vardiya çalışıyormuş. Kontrol ettik."

"Ama," dedi Wardle ve Strike umut vadeden bir gelişmeden bahsedeceğini anladı, "forumda takılan, kendine 'Devotee' diyen ve hepsini biraz ürküten bir eleman var. Adamın uzvunu kaybetmiş kişilere özel bir ilgisi var. Kadınlara hangi uzuvlarını kestirmek istediklerini sormuş ve anlaşılan birkaçıyla buluşmaya çalışmış. Son zamanlarda pek sesi çıkmaz olmuş. İzini sürmeye çalışıyoruz."

"Anladım," dedi Strike. Çift Dikiş'in sinirlerinin giderek bozulduğunun gayet farkındaydı. "Ümit var gibi."

"Evet, senin kesik bacağından hoşlanan adamın gönderdiği şu mektubu da unutmadım," dedi Wardle. "Onu da araştırıyoruz."

Strike ne dediğinin pek bilincinde olmayarak, "Harika," dedi ve sonra kanepeden kalkmak üzere olan Çift Dikiş'e işinin neredeyse bittiğini göstermek için elini kaldırdı. "Bak, şu an konuşamayacağım Wardle. Sonra konuşalım."

Wardle telefonu kapatınca Strike görüşmenin sona ermesini öfkeyle bekleyen Çift Dikiş'i teskin etmeye çabaladı. Elindeki işi kaybetmeyi göze alamadığından kız arkadaşının onu terk etmesi konusunda ne düşündüğünü sormaya cesaret edemedi. Başının ağrısı giderek artarken zehir gibi kahvesini yudumlayan Strike, Çift Dikiş'e o an defol git diyebilmeyi ne kadar çok istediğini düşündü.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu müşterisi.

Strike, Çift Dikiş ondan Platin'i ilişkiye geri dönmeye zorlamasını mı, başka bir erkek arkadaş bulma umuduyla onu Londra'da nereye gitse takip etmesini mi, yoksa parasını iade etmesini mi istiyordu emin değildi. Ne var ki cevap vermesine kalmadan metal basamaklarda ayak sesleri eşliğinde kadın sesleri duydu. Çift Dikiş şaşkın, soran gözlerle Strike'a bakar bakmaz cam kapı açıldı.

Robin, Strike'ın belleğindeki Robin'den daha uzun görünüyordu, hatta daha güzel ve daha utangaçtı da sanki. Arkasında (normal şartlar altında bu durumdan keyif bile alabilirdi) yalnızca annesi olabilecek bir kadın vardı. Biraz daha kısa ve geniş olması dışında aynı kızıl saçlara, aynı mavi gri gözlere ve Strike'a son derece tanıdık gelen iyiliksever, zeki ifadeye sahipti.

"Çok özür dilerim," dedi Robin, Çift Dikiş'i görünce aniden durup. "Biz aşağıda bekleyebiliriz. Hadi anne..."

Mutsuz müşterileri ayağa kalktı, kesinlikle kızgındı.

"Hayır, hayır gitmeyin," dedi. "Randevusuz geldim. Ben giderim. Son faturamı kesiver o zaman Strike."

Böylece Çift Dikiş ofisten bir hışımla çıktı.

Bir buçuk saat sonra, Linda'nın valizi yerde hafif sallanarak, Robin ve annesi taksiyle King's Cross'a gidiyorlardı.

Linda, Yorkshire'a dönmeden önce Strike'la tanışmakta ısrar etmişti.

"Bir yıldan fazladır onun için çalışıyorsun. Uğrayıp selam versek bir şey demez herhalde? Hiç değilse çalıştığın yeri görmek istiyorum, böylece ofisten bahsettiğinde gözümde canlandırabilirim..."

Annesini Strike'la tanıştırma fikrinden utanan Robin bu teklife olabildiğince direnmişti. Çocukça, yersiz ve saçma buluyordu bunu. Özellikle de annesiyle birlikte karşısına çıkarsa Strike'ın, onun Kelsey vakasıyla ilgilenemeyecek kadar sarsılmış olduğu inancını pekiştirmekten korkuyordu.

Robin, Vettriano kartı geldiğinde sıkıntısını belli ettiğine şimdi pişmandı. Korktuğunu belli etmemesi gerekirdi, özellikle de Strike'a tecavüz olayından bahsetmişken. Strike bunun hiçbir şeyi değiştirmediğini söylemişti ama Robin öyle olmadığını biliyordu, ona neyin iyi neyin kötü olduğunu söyleyen pek çok insan tanımıştı.

Taksi, Inner Circle'da ilerlerken Robin kendine Çift Dikiş'e rastlamalarının annesinin hatası olmadığını hatırlattı. Adamın önceden

Strike'a haber vermesi gerekirdi. İşin aslı Robin, Strike dışarıda ya da üst katta olur umuduyla Linda'ya ofisi gösterip ikisini tanıştırmadan oradan ayrılmayı planlamıştı. Eğer arasaydı doğası gereği muzip ve meraklı olan Strike'ın, annesiyle tanışmak için bilhassa orada olacağından korkmuştu.

Linda ve Strike sohbet ederken Robin kenarda sessizce çay yapmıştı. Linda'nın Strike'la tanışmak istemesinin altında yatan asıl nedenin, kızı ile patronu arasındaki samimiyet düzeyini ölçmek olduğundan şüpheleniyordu. Neyse ki yoğun çalışma temposundan dolayı uykudan feragat eden, uzamış sakalı ve çökmüş gözleriyle olduğundan on yıl daha yaşlı görünen Strike berbat haldeydi. Linda artık Strike'ı gördüğüne göre Robin'in ona karşı gizli bir hayranlık beslediğini düşünmekte ısrar etmezdi herhalde.

St Pancras tren istasyonunun kırmızı tuğlaları göründüğünde Linda, "Onu sevdim," dedi. "Ayrıca söylemeden geçemeyeceğim, yakışıklı olmayabilir ama bir cazibesi var."

"Evet," dedi Robin soğuk bir tavırla. "Sarah Shadlock da senin gibi düşünüyor."

İstasyona doğru yola çıkmalarından kısa süre önce Strike, Robin'le kendi ofisinde beş dakika yalnız görüşmek istemişti. İçeride ona Shoreditch'teki masaj salonlarının, striptiz ve kucak dansı kulüplerinin bir listesini vermiş, hepsine sırayla telefon ederek Noel Brockbank'i aramaya başlamasını istemişti.

"Düşünüyorum da," demişti Strike, "bence Brockbank hâlâ bir barda falan koruma olarak çalışıyor olabilir. Onun gibi beyin hasarlı ve sabıkalı geçmişe sahip o kalıpta biri başka ne iş yapar ki?"

Konuşmalarını dinleme ihtimali olan Linda'yı düşünerek, Strike, Brockbank'in hâlâ, savunmasız kadınların çok rahat bir şekilde bulunabildiği seks endüstrisinde çalıştığından emin olduğunu eklemekten kaçınmıştı.

Robin, Strike'ın verdiği listeyi masanın üstünde bırakıp, "Tamam," demişti. "Annemi uğurlayıp gelirim..."

"Hayır, bu işi evden yapmanı istiyorum. Bütün aramalarının kaydını tut, masrafları ben karşılarım."

Robin'in zihninde birden Destiny's Child'ın *Survivor* posteri belirdi.

"Ofise ne zaman döneceğim?"

"Önce bu işi bir bitir bakalım da sonrasına bakarız," dedi. Robin'in ifadesini doğru şekilde okuyan Strike şöyle eklemişti: "Bak, galiba Çift Dikiş'i temelli kaybettik. Çılgın Baba'yı tek başıma halledebilirim..."

"Ya Kelsey?"

"Sen Brockbank'in izini sürmeye çalışıyorsun ya," dedi elindeki listeyi işaret ederek. Sonra (Robin bilmese de başı çatlıyordu), "Bak, yarın herkes izinde, resmî tatil, kraliyet düğünü de..."

Daha net ifade edilemezdi. Strike, Robin'i devre dışı bırakma arzusundaydı. Robin ofiste değilken bir şeyler değişmişti. Belki de Strike onun askerî polis eğitimi almadığını, kapısına getirilene kadar daha önce kesik bir uzuv görmediğini, kısacası bu vakada işine yarar türden bir ortak olmadığını hatırlıyordu.

"Beş gündür izin yapıyorum zaten..."

"Tanrı aşkına," dedi Strike sabrını yitirerek, "alt tarafı liste yapıp birkaç yeri arayacaksın, bunun için buraya gelmene ne gerek var ki?"

Alt tarafı liste yapıp birkaç yeri arayacaksın.

Bir anda Elin'in, onun için Strike'ın sekreteri dediğini hatırladı.

Annesiyle takside giderken bir öfke ve kızgınlık seli bütün mantığını alıp götürdü. Parçalanmış bir cesedin fotoğraflarına bakmak için emniyete gittiklerinde Wardle'ın önünde onu ortağı olarak lanse etmişti. Fakat ne yeni bir sözleşme imzalamış ne de iş ilişkilerine yönelik resmî bir görüşme yapmışlardı. Geniş, kıllı parmaklı Strike'tan daha hızlı yazıyordu Robin. Faturalarla ve e-postalarla da o ilgileniyordu. Dosyalama işlerinin de çoğu ondaydı. Belki de, diye düşündü Robin, Elin'e ondan sekreter olarak

bahseden kişi Strike'tı. Belki de gönlünü hoş etmek için, lafın gelişi ortak demişti ona. Belki de (şu anda kendi öfkesini bilerek körüklüyordu ve bunun farkındaydı) Strike ve Elin, kocasından gizlice yedikleri yemekler sırasında Robin'i çekiştiriyorlardı. İlk geldiğinde sıradan bir geçici sekreter olan kadını işe aldığı için şimdilerde ne kadar pişman olduğunu anlatmış olabilirdi Elin'e. Hatta muhtemelen tecavüzden bile bahsetmişti.

Benim için de zor bir dönemdi.

Alt tarafı liste yapıp birkaç yeri arayacaksın.

Neden ağlıyordu? Öfke ve kırgınlık gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Robin?" dedi Linda.

Robin hiddetle, "Yok bir şey, yok bir şey," dedi ve ellerinin topuklarıyla gözlerinin altını sildi.

Küçücük alandaki üç köşeli tuhaf sessizliklerle, o banyodayken Linda'nın Matthew'la fısıldaşarak yaptığı konuşmalarla geçen evdeki beş günün ardından işe dönmek için can atıyordu. Yeniden eve hapsolmak istemiyordu. Mantığa ters geliyordu fakat o balıkçı şapkalı irikıyım adamın tehdidine rağmen Londra'nın göbeğinde, Hastings Road'daki dairesinden daha güvende hissediyordu.

Sonunda King's Cross'a geldiler. Kalabalık istasyonda perona doğru giderken Linda'nın yan yan bakışlarının farkında olan Robin duygularını denetim altında tutmak için çabalıyordu. O ve Matthew bu akşam baş başa olacak, o nihai, belirleyici konuşmayı yapacaklardı. Linda'nın gelip kalmasını istememişti fakat şimdi onu uğurlamaya hazırlanırken Robin annesinin varlığında teselli bulduğunu itiraf ediyordu.

Linda valizini bagaj rafına yerleştirip son birkaç dakikasını kızıyla geçirmek için perona döndüğünde, "Pekâlâ," dedi. "Bu senin için."

Ona beş yüz sterlin uzatıyordu.

"Anne, bunu alamam..."

"Bal gibi de alırsın," dedi Linda. "Kalacağın yeni yer için depozito olarak kullan ya da düğün için kendine bir çift Jimmy Choo al."

Salı günü Bond Caddesi'nde gezintiye çıkmış, vitrinlerdeki kusursuz mücevherlere, ikinci el arabalardan daha pahalı el çantalarına, insanın istemeye bile cesaret edemeyeceği marka kıyafetlere bakmışlardı. Harrogate'teki mağazalarla arasında dünya kadar fark vardı. Robin'in gözü ayakkabı mağazalarının vitrinlerinde kalmıştı. Matthew onun yüksek topuklu giymesinden hoşlanmıyordu, Robin de inadına on üç santim topuklu ayakkabılara bakmıştı.

"Alamam," diye tekrarladı Robin perondaki gürültü ve hareketliliğin ortasında. Annesi ve babası, kardeşi Stephen'ın yılın ilerleyen zamanında gerçekleşecek düğününün masraflarının bir kısmını yükleneceklerdi. Robin'in bir kez ertelenen düğünü için de hatırı sayılır bir kaporayı çoktan ödemiş, gelinliğin ve üzerinde yapılan değişikliklerin parasını vermiş, düğün arabaları için yatırdıkları kaporayı kaybetmişlerdi...

"Almanı istiyorum," dedi Linda kararlılıkla. "İster bekâr hayatına yatırım yap, istersen de düğün ayakkabılarını al."

Gözyaşlarını tutmak için çabalayan Robin tek kelime etmedi.

"Kararın ne olursa olsun baban ve ben arkandayız," dedi Linda, "ama düğünün iptal edildiğini neden kimseye haber vermediğini kendine sormanı istiyorum. Belirsizlik içinde yaşayamazsın. Böylesi ikiniz için de iyi değil. Parayı al. Kararını ver."

Robin'e sımsıkı sarıldı, kulağının altından öptü ve trene bindi. Robin el sallarken gülümsemeyi başardı ama annesini Masham'a, babasına, labrador cinsi köpeklerine, canayakın ve tanıdık olan her şeye götüren tren kalktıktan sonra soğuk metal bir banka oturdu, yüzünü ellerine gömdü ve Linda'nın verdiği banknotların üstüne sessizce ağladı.

"Neşelen biraz tatlım. Elini sallasan ellisi."

Başını kaldırdı. Üstü başı dağınık bir adam önünde duruyordu. Göbeği kemerinin üzerinden taşıyordu ve gülüşü de şehvetliydi.

Robin yavaşça ayağa kalktı. Boyu adam kadardı. Gözleri aynı hizadaydı.

"Defol git başımdan," dedi Robin.

Adam göz kırptı. Gülümsemeyi bırakıp kaşlarını çattı. Annesinin verdiği parayı cebine tıkıştırıp uzaklaşırken adamın bir şeyler söylediğini duydu ama oralı olmadı. Duygu gösterilerini açık kapı gibi gören adamlara, şarap raflarına bakarmış gibi yapıp aslında göğüslerini dikizleyenlere, fiziksel varlığından tahrik olan adamlara karşı içinde muazzam bir öfke kabardı.

Büyüyen öfkesi Strike'ı da kapsadı. Onu artık yük olarak gördüğü için eve, Matthew'un yanına göndermişti ve en iyi yaptığı şeyi, bazen onu gölgede bıraktığı şeyi yapmasına izin vermektense birlikte büyüttükleri dedektiflik bürosunu tehlikeye atmayı, tek başına mücadele etmeyi tercih ediyordu çünkü yedi yıl önce yanlış zamanda yanlış merdivende bulunan Robin onun gözünde artık daimi bir kusura sahipti.

O yüzden evet, kendisine "küçük kız" diyen herifi bulmak için lanet olası kucak dansı ve striptiz kulüplerini arayacaktı ama başka bir şey daha yapacaktı. Strike'a anlatmak için can atmış fakat Linda'nın trenine yetişecekleri için vakit bulamamış, Strike ona evde oturmasını söyledikten sonra da söyleyesi kalmamıştı.

Robin kemerini sıktı ve kaşlarını çatarak yürümeye devam etti. Bir ipucunu Strike'a haber vermeden, tek başına takip etmeye devam edecekti, bu hakkı kendinde görüyordu.

37

This ain't the garden of Eden.[46]
Blue Öyster Cult, "This Ain't the Summer of Love"

Madem evde duracaktı, televizyonda düğünü izleyebilirdi herhalde. Robin ertesi sabah oturma odasındaki kanepeye kuruldu, dizüstü bilgisayarı kucağına aldı, cep telefonunu yanına koydu ve televizyonu açtı. Matthew da izinliydi fakat Robin'den uzakta, mutfakta vakit geçiriyordu. Bu sabah öyle şevkli çay teklifleri, işiyle ilgili sorular ya da aşırı ilgi göstermeler yoktu. Annesi gittiğinden beri Robin onda bir değişiklik seziyordu. Tedirgin, temkinli, daha ciddi görünüyordu. Linda yaptıkları sessiz konuşmalarda, Matthew'u olanların geri dönüşü olamayabileceğine her nasılsa inandırmış gibiydi.

Robin öldürücü darbeyi indirmesi gerektiğinin gayet farkındaydı. Linda'nın ayrılırken sarf ettiği sözler, üzerindeki baskıyı artırmıştı. Henüz kalacak bir yer bulamamıştı fakat yine de Matthew'a taşınacağını söylemeli ve dostlarıyla ailelerine ne diyeceklerine karar vermelilerdi. Fakat küçük daireyi kaplayan, duvarlara baskı yapan, havayı sürekli gergin tutan meseleyle ilgilenmek yerine kanepede oturmuş çalışıyordu.

Küçük süs çiçeği demetleri takan sunucular ekranda Westminster Abbey'deki süslemeler hakkında konuşuyorlardı. Tanınmış konuklar

46 (İng.) Burası cennet bahçesi değil.

girişe doğru ilerlerken Robin bir kulağı televizyonda, Shoreditch ve civarındaki kucak dansı ve striptiz kulüplerinin, masaj salonlarının telefon numaralarını bir kenara not ediyordu. Arada sırada, birileri Noel adında bir korumadan söz etmiş mi diye müşteri görüşlerine bakmak için sayfayı aşağı kaydırıyordu ama orada çalışan kadınlar haricinde hiçbir bireyin adı verilmemişti. Müşteriler kadınları genellikle işlerine olan tutkularına dayanarak tavsiye etmişlerdi. Masaj salonlarından birinde, Mandy "otuz dakikayı dolu dolu geçiriyor" ve "hiç acele etmiyor"du. Beltway Strippers'tan göz kamaştırıcı Sherry daima "istekli, uysal ve neşeli" idi. "Zoe'yi kesinlikle tavsiye ederim," diyordu bir müşteri, "harika bir vücut ve *mutlu son!!!*"

Farklı bir ruh halinde ya da belki farklı bir hayatta olsa Robin kadınlar hakkındaki bu konuşmaları komik bulabilirdi. Seks için para veren adamların çoğu, kadınların gerçekten istekli olduklarına, karşısındaki erkekleri memnun etmek için acele etmediklerine, müşterilerin esprilerine gerçekten güldüklerine, masaj yapmaktan keyif aldıklarına inanmalılardı. Görüş bildirenlerden biri en beğendiği kızla ilgili bir şiir dahi paylaşmıştı.

Robin telefon listesini özenle derlerken sağlıksız geçmişiyle Brockbank'in üst sınıf müşterilere hitap eden, internet sitelerinde vücutları sanatsal biçimde boyanmış çıplak kadınlara yer veren ve çiftleri birlikte katılmaya davet eden mekânlarca işe alınmasını ihtimal dışı görüyordu.

Robin genelevlerin yasadışı olduğunu biliyordu fakat onlar hakkında bilgi edinmek için internette fazla derine inmeye gerek yoktu. Strike'ın yanında çalışmaya başladığından bu yana internette kıyıda köşede kalmış bilgilerin kokusunu almada ustalaşmıştı ve nitekim çok geçmeden bu tarz bilgi etkileşimine adanmış özensiz sitelerde bahsi geçen yerel işletmeleri incelemeye başladı. Burada, piyasanın en ucuz tarafında şiir yoktu: "Anal 60 sterlin civarında." "Bütün kızlar yabancı, yerli yok." "Körpeler, daha önce yapmamışlar da var. Bazılarına bakmaya kıyamıyorsunuz."

Genellikle kesin bir konum belirtilmemişti. Strike'ın, "çoğunlukla Doğu Avrupalı kızların" ya da "tamamen Çinli kızların" çalıştığı bodrum ya da binaların hiçbirini aramasına izin vermeyeceğini biliyordu.

Bilinçaltında göğsündeki düğümü gevşetme umuduyla mola veren Robin televizyona baktı. Prens William ve Prens Harry mihraba doğru birlikte yürüyorlardı. Robin ekrana bakarken oturma odasının kapısı açıldı ve Matthew elinde bir fincan çayla içeri girdi. Robin'e istiyor musun diye sormamıştı. Koltuğa oturdu, hiçbir şey demeden yayını izledi.

Matthew'un yanında olduğunun tamamen bilincinde, Robin işine geri döndü. Matthew'un tek kelime etmeden ona katılması bir kopuştu. Ayrılıklarını kabullenmesi, işine müdahale etmemesi, hatta çay bile ikram etmemesi de yeniydi. Kumandayı alıp kanalı değiştirmemesi de.

Kameralar Kate Middleton'ın gelinliğiyle ilk kez görüleceği Goring Oteli'nin önüne çevrildi. Robin sayfayı aşağı kaydırarak Commercial Road yakınlarında bir genelev hakkında bir dizi bayağı yorumu okurken dizüstü bilgisayarının üzerinden kaçamak bakışlar attı.

Ansızın dile getirilen heyecanlı yorumlar ve tezahüratlar üzerine Robin başını kaldırdı ve Kate Middleton'ı tam limuzine binerken yakaladı. Uzun dantelli kollar tıpkı kendi gelinliğinden söktürdüğü gibiydi...

Limuzin ağır ağır uzaklaştı. Kate Middleton araba içinde babasının yanında zar zor görülebiliyordu. Demek saçlarını açık tutmayı seçmişti. Robin de hep öyle yapmayı planlamıştı. Matthew böyle beğeniyordu. Ama bunun bir önemi yoktu artık...

Göz alabildiğine uzanan kalabalık Mall yolu boyunca sevinçle, coşkuyla bağırıyordu.

Matthew ona doğru dönerken Robin tekrar dizüstü bilgisayarına gömülmüş gibi yaptı.

"Çay ister misin?"

"Hayır," dedi. Sonra, "Sağ ol," diye ekledi gönülsüzce. Sesinin biraz hırçın çıktığının bilincindeydi.

Robin'in cep telefonu bipledi. İzin günlerinde bu olduğunda Matthew genellikle kaşlarını çatar ya da suratını asardı. Mesajın Strike'tan geldiğini varsayar, bazen haklı da çıkardı. Bugün ise televizyonu izlemeye kaldığı yerden devam etti.

Robin telefonunu alıp gelen mesajı okudu:

Gazeteci olmadığını nereden bileyim?

Bu, Strike'ın bilgisi dışında peşinden gittiği ipucuydu ve vereceği cevap hazırdı. Ekranda insanlar limuzinin yavaş yavaş ilerlemesini coşkuyla selamlarken Robin mesajını yazdı:

Gazeteci olsaydım evinin önüne basın çoktan doluşmuştu. İnternette beni araştırmanı söylemiştim. Owen Quine'in cinayet vakasında delil teslim etmek için mahkemeye girerken çekilmiş fotoğrafım var. Onu buldun mu?

Telefonu tekrar bıraktı, kalbi küt küt atıyordu.

Kate Middleton, Abbey'de limuzinden iniyordu. Dantelli gelinliğin içinde beli incecik duruyordu. Çok mutlu... gerçekten mutlu görünüyordu... Bu güzel kadının, başında tacıyla kilisenin girişine doğru ilerleyişini izlerken Robin'in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Telefonu yeniden bipledi.

Evet, fotoğrafı gördüm. Ne olmuş?

Matthew çayını içerken tuhaf bir ses çıkardı. Robin onu duymazdan geldi. Muhtemelen Strike'la yazıştığını düşünüyordu, surat ekşitmelerinin ve sinirli homurtularının nedeni genelde bu olurdu

çünkü. Robin telefonunun kamerasını açıp yüzüne tuttu ve kendi fotoğrafını çekti.

Matthew patlayan flaştan irkildi, etrafına bakındı. Ağlıyordu.

Mesajla fotoğrafını gönderirken Robin'in parmakları titredi. Sonrasında Matthew'a bakmamak için tekrar televizyon seyretti.

Kate Middleton ve babası şimdi şapkalı konuk denizini ikiye ayıran kızıl halı kaplı yolda yavaşça yürüyorlardı. Dinlediği bütün o masalların sonu şu anda gözlerinin önünde vuku buluyordu: Halktan bir kız ağır ağır prensine doğru yürüyor, kraliyetteki yerini almak üzere kararlı adımlarla ilerliyordu...

Robin hiç istemediği halde Matthew'un Piccadilly Meydanı'ndaki Eros heykelinin altında ona evlenme teklif ettiği geceyi hatırladı. Matthew diz çökerken basamaklarda oturan dilenciler bağırmışlardı. Kirli basamaklardaki bu beklenmedik sahne onu tamamen gafil avlamıştı. Egzoz dumanını bastıran alkol kokuları onlara doğru sürüklenirken nemli, pis taşların üzerinde en iyi takımını ziyan eden Matthew küçük, mavi kadife kutuyu açıp Kate Middleton'ınkinden daha küçük ve soluk safir yüzüğü çıkarmıştı. Matthew daha sonra gözleriyle uyumlu olduğu için o yüzüğü seçtiğini söyledi. Robin evet dediğinde dilencilerden biri ayağa kalkıp sarhoş haliyle alkışlamıştı. Robin, Piccadilly'nin yanıp sönen neon ışıklarının Matthew'un gülen yüzüne yansıdığını hatırladı.

Kavgayla, barışmayla ve sevgiyle birlikte geçen dokuz ortak yıl. Birbirlerine sımsıkı sarılarak atlattıkları türlü badirelerle geçen dokuz yıl.

Evlenme teklifinin ertesi gününü hatırladı, o gün geçici personel bulan ajans tarafından Strike'ın yanına gönderilmişti. Şimdi o günler çok, çok uzak geliyordu. Farklı biri gibi hissediyordu kendini. En azından Strike işe ortağı olarak ne zaman döneceği sorusundan kaçınarak ona evde oturup telefon numaralarını derlemesini söyleyene kadar gerçekten farklı biri gibi hissetmişti.

"*Onlar* da ayrıldılar."

"Ne?" dedi Robin.

"*Onlar* da ayrıldılar," dedi Matthew sesi çatallaşarak. Başıyla ekranı işaret etti. Prens William geline dönmüştü. "Kısa süreliğine ayrılmışlardı."

"Biliyorum," dedi Robin.

Buz gibi bir sesle konuşmaya çalıştı ama Matthew'un ifadesi kederliydi.

Belki de içten içe benden daha iyisini hak ettiğini düşünüyorumdur.

"Aramızda... her şey bitti mi?" diye sordu.

Kate Middleton sunakta Prens William ile aynı hizaya gelmişti. Kavuştukları için mutlu görünüyorlardı.

Ekrana bakan Robin bugün Matthew'un sorusuna vereceği yanıtın nihai olacağını biliyordu. Nişan yüzüğü hâlâ bıraktığı yerde, kitaplıktaki eski muhasebe kitaplarının tepesinde duruyordu. Parmağından çıkardığından beri ikisi de dokunmamıştı.

"Sevgili evlatlarım..." diye başladı Westminster rahibi ekranda.

Matthew'un ona ilk kez çıkma teklif ettiği günü düşünüp okuldan eve heyecan ve gururdan içi kıpır kıpır yürümesini hatırladı. Sarah Shadlock'ın kıkırdayışını, Bath'taki bir barda Matthew'a yaslanışını ve Matthew'un hafif kaşlarını çatıp kendini geri çekişini hatırladı. Strike ile Elin'i düşündü... *Onların bununla ne alakası vardı şimdi?*

Tecavüzden sonra yirmi dört saat tutulduğu hastanede Matthew'un yüzünün kireç gibi olduğunu ve tir tir titrediğini hatırladı. Onun için sınavını kaçırdığını hatırladı, kimseye tek kelime etmeden öylece çekip gidivermişti. Annesi buna kızmıştı. Yazın bütünleme sınavına girmek zorunda kalmıştı.

21 yaşındaydım ve şimdi bildiklerimi o zaman bilmiyordum: Senin gibisini bulamam ve hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevemem...

Sarah Shadlock kollarını Matthew'a dolamış, şüphesiz sarhoşken agorafobik, dokunulamayan Robin'le ilgili içini döküyor...

Cep telefonu bipledi. Robin hemen alıp baktı.

Pekâlâ, sana inanıyorum.

Okuduklarına inanamayan Robin cevap yazmadan telefonu kanepenin üstüne koydu. Ağladıklarında erkekler çok acınası görünüyorlardı. Matthew'un gözleri kızarmıştı. Omuzları inip kalkıyordu.

Kısık sesle, onun sessiz hıçkırıklarını bastırarak, "Matt," dedi.

Ve elini uzattı.

38

Dance on Stilts[47]

Gökyüzü pembeydi ama sokaklar hâlâ insan kaynıyordu. Bir milyon Londralı ve turist kaldırımları istila etmişti: kırmızı, beyaz ve mavi şapkalar, İngiltere bayrakları ile plastik taçlar, yüzleri boyalı çocukların ellerinden tutan, bira içen soytarılar... hepsi abartılı bir duygu seline kapılmış sallanıp dönüyorlardı. Metroda, sokakta, her yerdelerdi. İhtiyacı olan şeyin peşinde, aralarından kendine yol açarken birkaç kez ulusal marşın nakaratının, çakırkeyif bir güruh tarafından ahenksizce ve bir kez de istasyondan çıkarken yolunu kesen gürültücü bir grup Galli kadın tarafından ustalıkla söylendiğini duydu.

Şey'i hıçkıra hıçkıra ağlarken bırakmıştı. Düğün, Şey'e geçici olarak dertlerini unutturmuş, sevgisinin kabarmasına ve kendine acıdığını gösteren gözyaşları dökmesine, bağlılık ve yoldaşlıkla ilgili dokunaklı göndermeler yapmasına yol açmıştı. O ise sinirlerine hâkim olabilmişti ama bunun tek sebebi bedenindeki her bir hücreyle bu gece yapacağı şeye odaklanmış olmasıydı. Yaklaşmakta olan rahatlamaya odaklandığı için sabırlı ve sevecen davranmıştı fakat Şey onun bu tavrına, gitmesine engel olmaya çalışarak karşılık vermişti.

47 (İng.) Cambaz Ayaklıklarında Dans

İçinde bıçaklarının bulunduğu ceketini çoktan giymiş fakat sonra sinir krizi geçirmişti. Şey'e hiç el kaldırmamış olmasına karşın sözcüklerle, vücut diliyle, içindeki canavarı ansızın serbest bırakarak onu nasıl korkutacağını ve gözdağı vereceğini biliyordu. Evden kapıyı çarparak çıkmış, Şey'i sinmiş ve dehşete düşmüş halde bırakmıştı.

Kaldırımda kafayı çeken bir güruhun içinden geçerken bunu telafi etmek zorunda kalacağını düşündü. Bir demet işe yaramaz çiçek, biraz sahte pişmanlık, stresli olmakla ilgili bir iki zırvalık... Yüzüne şeytani bir ifade oturttu. Aralarından kendine yol açarken birkaçına çarpmasına rağmen cüssesi ve tutumu nedeniyle kimse ona kafa tutmaya cüret edemedi. Bovling pistindeki kukalara benziyorlardı ve onun gözündeki değerleri de o kadardı. Hayatında yalnızca onun için bir şeyler yapabilen kişilerin bir önemi vardı. Sekreter'in bu kadar önem kazanması da bundan kaynaklanıyordu. Daha evvel bir kadını hiç bu kadar uzun süre takip etmemişti.

Evet, sonuncu da biraz zaman almıştı fakat durum farklıydı. O aptal karı o denli neşeyle pençesine düşmüştü ki lime lime edilmenin hayattaki en büyük tutkusu olduğunu düşünebilirdiniz. Nitekim lime lime de edilmişti zaten...

Bu düşünce onu keyiflendirdi. Şeftali rengi havlular ve kanın kokusu... O hisse, o her şeye kadir olma hissine tekrar kapılmaya başlıyordu. Bu akşam şansı yaver gidecekti, bunu içten içte sezebiliyordu...

Toplantıya gidiyorum, herkesi selamlayarak...

Sürüden ayrılmış, içkiden ve aşırı duygusallıktan sersemlemiş bir kız arıyordu fakat hepsi sokaklarda grup halinde dolaşıyorlardı, dolayısıyla işini bir fahişeyle görmek daha akla yatkın gelmeye başlamıştı.

Zaman değişmişti. Artık eskisi gibi değildi. Cep telefonları ve internet varken fahişeler artık sokaklarda gezinmeye ihtiyaç duymuyorlardı. Bugünlerde kendine bir kadın satın almak eve yemek söylemek kadar kolaydı fakat internette veya bir orospunun telefon kayıtlarında iz bırakmak istemiyordu. Yalnızca en değersizler so-

kaklarda kalmıştı ve o da bütün bölgeleri biliyordu. Ama yine de Şey'le hiçbir bağı bulunmayan, ondan çok uzak bir yer bulmalıydı.

Gece yarısına on kala, Shacklewell'de yüzünü, ceketinin yukarı kaldırdığı yakalarıyla gizlemiş, şapkasını alnına kadar indirmiş, yürürken bıçaklar (biri et bıçağı, diğeri küçük bir pala) göğsüne çarparak sokaklarda dolaşıyordu. Hint lokantaları ile barların pencereleri aydınlıktı, dört bir yanda İngiltere bayrakları dalgalanıyordu... Bütün gecesini de alsa onu bulacaktı...

Karanlık bir köşede mini etekli üç kadın sigara içip konuşuyordu. Yolun karşı tarafına geçince içlerinden bir tanesi ona seslendi ama o, kadını duymazdan gelip karanlığın içine daldı. Üç çok fazlaydı, geride iki tanık kalacak demekti.

Yaya olarak avlanmak hem daha kolay hem daha zordu. Aracın plakası kameralara yakalanır diye endişeleri olmuyordu ama bu sefer de kadını götürecek yer bulmak sorundu, olay yerinden uzaklaşmak da cabası.

Bir saat kadar daha sokakların altını üstüne getirdikten sonra kendini o üç orospunun durduğu yolda buldu. Sayıları ikiye inmişti. Daha idare edilebilirdi. Tek bir tanık olacaktı. Yüzü neredeyse tamamen kapalıydı. Tereddüt etti, bu esnada yavaşlayan bir arabanın sürücüsü, kızlarla kısa bir konuşma yaptı. Biri arabaya bindi ve araba uzaklaştı.

Görkemli zehir, damarlarına ve beynine hücum etti. Tıpkı ilk sefer öldürdüğündeki gibiydi. O zaman da çirkin olanla idare etmiş, canı ne isterse yapmıştı.

Tereddüt edecek vakit yoktu. Kadınların arkadaşları her an dönebilirdi.

"Geri geldin demek yavrum?"

Genç görünmesine karşın sesi gırtlaktan geliyordu. Kırmızı kınalı saçlarını dağınık topuz yapmıştı, kulakları ve burnu piercing'liydi. Sanki üşütmüş gibi burun delikleri nemli ve pembe görünüyordu.

Deri ceketi ve kauçuk eteğinin yanı sıra dengede durmakta zorlandığı yüksek topuklu ayakkabılar giymişti.

"Ne kadar?" diye sordu ama kadının cevabına doğru düzgün kulak vermedi. Önemli olan yerdi.

"İstersen evime gidebiliriz."

Kabul etti ama gergindi. Müstakil oda ya da kendine ait bir daire olsa ne iyi olurdu. Merdivenlerde kimse olmamalıydı, bütün gözlerden ve kulaklardan uzak, bir cesede layık pis, karanlık bir kuytu idealdi. Umumi bir yer, gerçek bir genelev olursa, başka kızların ve şişko, yaşlı bir patroniçe ya da daha kötüsü bir pezevengin olduğu bir yer olursa...

Kız, yayalar için yeşil yanmadan sendeleyerek yola çıktı. Beyaz bir minibüs hızla geçerken kızı kolundan tutup geri çekti.

"Kurtarıcım benim!" diye kıkırdadı kız. "Sağ ol şekerim."

Kızın uyuşturucu aldığı barizdi. Onun gibi onlarcasını görmüştü. Kırmızı, nemli burnu midesini bulandırıyordu. Önünden geçtikleri karanlık vitrinlerdeki yansımalarda baba-kız gibi görünüyorlardı, kız çok kısa ve sıska, o ise iri ve kalıplıydı.

"Düğünü izledin mi?" diye sordu kız.

"Ne?"

"Kraliyet düğünü? Kate çok güzeldi."

Bu pis orospu bile düğün manyağıydı. Ucuz ayakkabılarıyla yürürken konuştu da konuştu, sık sık da güldü. O ise tek kelime etmedi.

"Ama annesi oğlunun mürüvvetini göremedi. Çok yazık, değil mi? İşte geldik," dedi kız bir blok ileride bir apartmanı göstererek. "Şuradaki benim ev."

Uzakta aydınlatılmış kapının etrafında insanlar vardı, basamaklarda bir adam oturuyordu. Olduğu yerde durdu.

"Hayır."

"Ne oldu? Onları takma canım, beni tanıyorlar," dedi kız içtenlikle.

"Olmaz," dedi tekrar, aniden öfkeye kapılıp kızın incecik kolunu sağ eliyle sıktı. Neyin peşindeydi bu sürtük? Onu dünkü çocuk mu sanıyordu?

"Şuraya," dedi iki binanın arasındaki karanlık alanı işaret ederek.

"Yavrum, yatak var..."

"Şuraya," diye tekrarladı sinirli sinirli.

Ağır makyajlı gözleriyle kız ona göz kırptı. Biraz ürkmüştü ama aptal sürtüğün zihni bulanıktı. Onu sessizce, güçlü etkisiyle ikna etmişti.

"Tamam yavrum, dediğin gibi olsun."

Kısmen çakıl taşı olduğu anlaşılan yüzeyde ayakkabıları çatırdadı. Güvenlik ışıkları veya sensörler olabileceğinden korkuyordu ama yoldan yirmi metre içeride daha yoğun, daha derin bir karanlık onları bekliyordu.

Elleri eldivenliydi. Banknotları uzattı. Kız onun fermuarını indirdi. Hâlâ sertleşmemişti. Kız karanlıkta dizleri üzerinde onu sertleştirmeye çalışırken o da ceketinin içine sakladığı bıçakları sessizce çekiyordu. Sürtünme sesi geldi, plastik sapları kavrayan avuçları terliydi...

Karnına o kadar sert bir tekme attı ki kız geriye savruldu. Boğulur gibi, hırıltılı bir nefes, ardından çakıl taşlarının çıtırtısı kızın düştüğü yeri ele verdi. Fermuarı açık, pantolonu kalçasından aşağı kayarak öne doğru atıldı ve kıza takılıp üzerine çullandı.

Et bıçağını sapladı da sapladı, kemiğe denk geldi, muhtemelen kaburgaydı, sonra bıçağı tekrar batırdı. Kızın ciğerlerinden bir ıslık yükseldi, ardından kız çığlık atınca şaşırdı.

Bacakları iki yanında, üzerinde oturmasına rağmen kız direniyordu ve boğazını bulamadığı için işini bitiremiyordu. Sol elindeki palayı kuvvetle salladı ama kız inanılmaz bir şekilde bir feryat daha koparmayı başardı...

Ağzından bir dizi küfür döküldü, et bıçağını sapladı, sapladı, tekrar sapladı, kızın onu durdurmaya çalıştığı avucunu delip geçti.

Aklına bir fikir geldi... Kızın kolunu yere çarptı, üzerine dizini bastırdı, bıçağını kaldırdı...

"Seni pis fahişe..."

"Kim var orada?"

Lanet olsun.

Cadde istikametindeki karanlıktan gelen erkek sesi tekrar duyuldu: "Kim var orada?"

Kızın üzerinden kalktı, donunu ve pantolonunu çekti, mümkün mertebe ses çıkarmadan uzaklaştı. Sol elinde iki bıçak, sağ elinde kızın hâlâ sıcak, kemikli ve kanayan iki parmağını tutuyordu... Kız hâlâ inleyip ağlıyordu... Sonra son bir hırıltıyla sesi kesildi...

Bir köpeğin geldiğini fark eden kedi gibi tetikte, kızın hareketsiz bedeninden uzağa, meçhule doğru aksayarak yürüdü.

"Orada her şey yolunda mı?" dedi yankılı bir erkek sesi.

Beton bir duvara ulaşmıştı. El yordamıyla biraz ilerledikten sonra duvar yerini tel örgüye bıraktı. Uzaktaki bir sokak lambasının ışığında, tellerin ötesinde köhne bir oto tamirhanesinin hatlarını seçti. Araçların siluetleri karanlıkta tuhaf görünüyordu. Az önce geride bıraktığı yerde ayak sesleri duydu: Adam, çığlıkların kaynağını araştırmaya gelmişti.

Paniğe kapılmamalıydı. Koşmamalıydı. Gürültü ölümcül olabilirdi. Eski arabaları çevreleyen tel örgü boyunca karanlık bir alana doğru ağır adımlarla ilerledi. Bitişikteki sokağa da açılabilirdi, çıkmaz sokak da olabilirdi. Kanlı bıçakları ceketinin içine koydu, ellerini cebine soktu, nefes almamaya çabalayarak yürüdü.

Ara sokaktan bir bağırış yankılandı.

"Lanet olsun! Andy... ANDY!"

Koşmaya başladı. Bağırışları duvarlarda yankılanırken onu artık duyamazlardı. Ve kainat tekrar onun tarafına geçmiş gibi ayaklarının altında yumuşak çimenler buldu ve açıklıktaki yeni karanlığın içine daldı...

Çıkmaz sokak, bir seksenlik duvar. Öbür tarafta trafiğin sesini duyabiliyordu. Başka çare yoktu, bir zamanlar olduğu gibi formda, güçlü ve genç olmayı dileyerek, nefes nefese, kasları âdeta isyan ederken kendini yukarı kaldırmaya çalıştı, ayaklarına destek aradı...

Panik insana neler yaptırmazdı ki! Duvarın üstüne çıkıp aşağı atladı. Sert bir iniş oldu bu, dizlerini fena zorladı ama sendelese de dengesini sağladı.

Yürümeye devam et, yürümeye devam et... Normal davran... normal davran... normal davran...

Yanından arabalar geçti. Kanlı ellerini gizlice ceketine sildi. Uzaktan bağırışlar geliyordu, duyulamayacak kadar boğuklardı... Buradan olabildiğince çabuk uzaklaşmalıydı. Şey'in bilmediği o yere gidecekti.

Otobüs durağı. Kısa mesafeyi koşarak kat etti ve kuyruğa girdi. Nereye gittiğinin önemi yoktu, buradan gitmesi yeterliydi.

Başparmağı bilette kanlı bir iz bıraktı. Bileti cebine daldırınca kızın kesik parmaklarıyla temas etti.

Otobüs hareket etti. Sakinleşmek için uzun, yavaş nefesler aldı.

Üst katta biri yine ulusal marşı söylemeye başladı. Otobüs hızlandı. Yüreği pır pır etti. Soluması normale döndü.

Kirli pencerede kendi aksine bakarken kızın hâlâ sıcak serçeparmağını elinde evirip çevirdi. Azalan paniğin yerini coşku aldı. Camdaki karanlık yansımasına sırıttı, onu anlayabilecek tek kişiyle zaferini paylaştı.

39

The door opens both ways...[48]

Blue Öyster Cult, "Out of the Darkness"

Elin pazartesi sabahı elinde bir kâse tahıl gevreğiyle televizyonun karşısında hayalet görmüş gibi dikilerek, "Şuna bak," dedi. "İnanılır gibi değil!"

Alışıldık pazar akşamı buluşmalarının ardından yıkanıp giyinen Strike mutfağa girmişti. Krem rengi ve beyaz ağırlıklı duvarlar, pırıl pırıl yerler, paslanmaz çelik yüzeyler ve loş aydınlatma içeriye uzay çağı ameliyathanesi havası katıyordu. Masanın arkasındaki duvara plazma televizyon sabitlenmişti. Ekranda Başkan Obama bir kürsüde konuşuyordu.

"Usame bin Ladin'i öldürmüşler!" dedi Elin.

Olduğu yere mıhlanıp kalan Strike ekranın altında kayan yazıları okuyarak, "Hadi canım," dedi.

Temiz giysiler giyip tıraş olmak da bitkin, perişan görüntüsünü değiştirmeye pek yetmemişti. Laing'i ya da Whittaker'ı bulmak için harcadığı saatler vücuduna zarar veriyordu. Gözleri kanlı, teni kül rengiydi.

Kahve makinesinin başına geçti, bir fincan doldurup içti. Dün akşam Elin'in üzerinde az kalsın uyuyakalmış ama işin sonunu

48 (İng.) Kapı iki tarafa da açılıyor...

getirebildiği için hiç değilse bunu haftanın sayılı başarıları arasında saymıştı. Şimdi çelik kaplı mutfak adasına yaslandı, içten içe imrendiği kusursuz başkanı izledi. Hiç değilse o, aradığı adamı yakalamıştı.

Elin, Strike'ı metroya bırakırken Bin Ladin'in ölümünün açıklanan ayrıntılarından konuştular.

"O olduğundan ne kadar eminlerdi merak ediyorum," dedi Elin istasyonun önünde durarak, "baskını yapmadan önce yani."

Bunu Strike da merak ediyordu. Bin Ladin'in kendine has fiziksel nitelikleri vardı elbette, boyu bir seksenin üzerindeydi... Strike'ın düşünceleri Brockbank, Laing ve Whittaker'a kaydı. Sonra Elin konuştu.

"Çarşamba günü iş arkadaşlarımla içmeye gidiyoruz, istersen gelebilirsin." Sesinde sıkılganlık seziliyordu. "Duncan'la hemen her konuda anlaştık. Gizli gizli buluşmaktan bıktım artık."

"Üzgünüm, gelemem," dedi Strike. "İzleme işlerim varken olmaz, sana söylemiştim."

Brockbank, Laing ve Whittaker'ı arama işini ücret karşılığı yapıyormuş gibi davranmak zorundaydı çünkü aksi takdirde Elin, Strike'ın şu ana kadarki beyhude ısrarını hayatta anlamazdı.

"Tamam, beni aramanı bekleyeceğim o zaman," dedi Elin. Strike onun sesinde bir ima sezdi ama bunu kulak arkası etmeyi seçti.

Sırtında çantayla yeraltına inerken, *buna değer mi,* diye sordu kendine. Peşinde olduğu adamları değil Elin'i kastediyordu. Keyifli bir eğlence olarak başlayan ilişki gitgide külfetli bir zorunluluğa dönüşmeye başlamıştı. Buluşmalarının tahmin edilebilirliği; aynı restoranlar, aynı akşamlar kabak tadı vermeye başlamıştı fakat Elin bu düzenin dışına çıkmayı teklif ettiğinde de kendinde bir isteksizlik hissetmişti. Akşamını bir grup Radyo Üç sunucusuyla bir şeyler içerek geçirmek yerine yapabileceği bir düzine şey sayabilirdi hemen oracıkta. Listenin başını da uyku çekiyordu.

Elin çok geçmeden onu kızıyla da tanıştırmak isteyecekti, Strike bunun yaklaştığını hissedebiliyordu. Strike otuz yedi yıllık ömründe "annenin erkek arkadaşı" statüsünden başarıyla sakınmıştı. Leda'nın hayatından geçen kimi iyi kimi belalı erkekler ve onlarla ilgili anıları (Whittaker'da belanın hasını görmüştü) ağzında tiksinti boyutunda acı bir tat bırakmıştı. Kapı her açıldığında karşısında başka bir erkek gören kız kardeşi Lucy'nin gözlerinde okuduğu korku ve güvensizliği başka bir çocuğun gözlerinde görmeyi istemiyordu. Kendi suratında nasıl bir ifade belirdiğine dair bir fikri yoktu. Zihnini Leda'nın hayatının o kısmına elinden geldiğince kapatmış, onun sarılmalarına ve kahkahalarına, başarılarından duyduğu annelik gururuna odaklanmıştı.

Notting Hill Gate istasyonunda metrodan inip okula doğru giderken telefonu titredi. Çılgın Baba'nın ayrı yaşadığı karısından mesaj gelmişti.

> Resmî tatil sebebiyle çocukların bugün okulda olmadıklarını hatırlatmak istedim. Büyükbabalarındalar. Onları orada takip etmez.

Strike içinden sövdü. Resmî tatili unutmuştu gerçekten. Bunun iyi tarafıysa, ofise dönüp bazı kâğıt işleriyle ilgilenebilir, sonra da bir değişiklik yaparak gündüz Catford Broadway'e gidebilirdi. Mesaj keşke Notting Hill'e varmadan önce gelseydi.

Kırk beş dakika sonra metal merdivenlerden ofisine çıkan Strike asansörün tamiri konusunda ev sahibiyle neden iletişime geçmediğini kendine bilmem kaçıncı kez sordu. Ne var ki ofisinin cam kapısına ulaştığında çok daha mühim bir soruyla karşılaştı. Işıklar neden yanıyordu?

Strike kapıyı o kadar şiddetli açtı ki Robin onun geldiğini duymasına rağmen koltuğunda sıçradı. Robin meydan okuyan, Strike suçlayan bir ifadeyle, öylece bakıştılar.

"Burada ne arıyorsun?"

"Çalışıyorum," dedi Robin.

"Sana evden çalış demiştim."

"İşimi bitirdim," dedi masanın üzerinde duran, üzerlerine elle notlar alınmış ve telefon numaraları yazılmış bir tomar kâğıda vurarak. "Shoreditch'te bulabildiğim bütün numaralar burada."

Strike'ın gözleri elini takip etti fakat dikkatini çeken şey özenle yazılmış küçük kâğıt yığını değil parmağındaki safir nişan yüzüğüydü.

Duraksama oldu. Robin kalbinin, kaburgalarını niye dövdüğünü merak etti. Kendini savunma ihtiyacı hissetmesi ne gülünçtü... Matthew'la evlenip evlenmemesi onun bileceği bir işti. Bunu kendine belirtme gereksinimi duyması bile saçmaydı...

Strike ceketi ile sırt çantasını asarken sırtını dönüp, "Barıştınız demek?" dedi.

"Evet," dedi Robin.

Kısa bir tereddüt oldu. Strike dönüp Robin'e baktı.

"Sana verecek görevim yok. Elimizde sadece bir tane iş kaldı. Çılgın Baba'yı kendi başıma halledebilirim."

Robin gri mavi gözlerini kıstı.

"Ya Brockbank, Laing ve Whittaker?"

"Ne olmuş onlara?"

"Onları aramayı bıraktın mı?"

"Hayır ama konu bu..."

"Peki dört vakaya birden nasıl yetişeceksin?"

"Onlar vaka değil. Onlar için kimseden para almıyoruz..."

"O zaman bir tür hobi bu senin için, öyle mi?" dedi Robin. "Onun için mi bütün hafta sonu telefon numarası aradım?"

"Bak... onları bulmayı istiyorum, evet," dedi Strike. Yorgunluğa ve daha zor tanımlanabilen diğer hislere rağmen (Matthew'la barışmışlardı... Bunun olacağını en başından tahmin etmişti... Evde

Matthew'la vakit geçirirse bu kaçınılmazdı elbette) savlarını açıklamaya çalıştı: "Ama diğer taraftan da..."

"Seni Barrow'a götürmeme izin verdin," dedi tartışma zırhını kuşanıp gelen Robin. Strike'ın onu ofiste istemediğini gayet iyi biliyordu. "Holly Brockbank'i ve Lorraine MacNaughton'ı sorgulamama karşı çıkmadın. Ne değişti peki?"

"Manyak herif sana bir uzuv daha gönderdi, değişen bu işte Robin!"

Niyeti bağırmak değildi ama sesi dosya dolaplarında yankılandı.

Robin tepki vermedi. Strike'ı daha önce de öfkeli görmüş, küfrettiğini duymuş, o metal çekmeceleri yumrukladığına tanıklık etmişti. Bundan rahatsızlık duymadı.

"Evet," dedi sakince, "çok sarsıldım. Bir zarfın içinde ayak parmağı gönderilen kim olsa sarsılırdı bence. Senin bile miden bulandı."

"Evet, işte tam da bu yüzden..."

"... dört vakayı da tek başına araştırmaya çalışıyorsun ve beni eve gönderdin. Ben izne çıkmak istemedim."

Yüzüğü parmağına taktıktan sonraki o coşkulu anda Matthew, Robin'e işe geri dönüş gerekçelerini açıklamayı prova etmesinde yardım etmişti. Geriye dönüp bakınca epey sıradışı bir deneyim olmuştu bu. Matthew, Strike rolünü oynarken Robin savlarını ortaya atmıştı ama 2 Temmuz'da onunla evlenmeyi kabul ettiği sürece Matthew zaten ona yardım etmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

"İşe hemen dönmek istedim..."

"Senin işe dönmek istemen," dedi Strike, "bunun senin menfaatine olduğu anlamına gelmez."

"Ah, meslek terapistliği yapabildiğini bilmiyordum," dedi Robin ince bir alayla.

Strike Robin'in soğukkanlı aldırmazlığına her zamankinden daha fazla sinirlenerek, "Bak," dedi ve safir yüzük parmağında yine parıldadı, "ben senin işvereninim ve sana karşı sorumlu..."

"Senin ortağınım sanıyordum," dedi Robin.

"Fark etmez," dedi Strike, "ortak ya da değil, hâlâ bir sorumluluğum var..."

Solgun yüzü sinirden kıpkırmızı kesilen Robin, "Benim çalışmama izin vermektense bu büronun kapanmasını yeğliyorsun yani?" dedi. Strike tartışmayı kaybettiğini hissetmesine karşın Robin'in soğukkanlılığını yitirmesinden gizli bir haz aldı. "Bu büroyu büyütmene yardım ettim! Beni safdışı bırakarak, para getiren vakaları ihmal ederek, dinlenmeden çalışarak, artık her kimse, o adamın ekmeğine yağ sürüyorsun..."

"Dinlenmeden çalıştığımı nereden an..."

"Berbat görünüyorsun," dedi Robin açık açık ve gafil avlanan Strike da günlerdir ilk kez neredeyse güldü.

"Ya ortağınımdır," diye devam etti Robin, "ya da değilimdir. Eğer bana sadece zarar görmeyeceğimi düşündüğün özel günlerde çıkardığın porselen takımı gibi muamele edeceksen işimiz yaş. Büronun işi de yaş. Belki de Wardle'ın önerisine uymalıyım..."

"Hangi önerisine?" dedi Strike aniden.

"Polis olmak için başvurmamla ilgili önerisine," dedi Robin doğrudan Strike'ın suratına bakarak. "Bu benim için bir oyun değil, biliyorsun. Küçük bir kız değilim ben. Ayak parmağından çok daha kötülerini atlattım. O yüzden..." Cesaretini topladı. Olayın ültimatom boyutuna ulaşmamasını umuyordu. "Bir karar ver. Ortağın mıyım yoksa senin için ayak bağı mıyım? Bana güvenemiyorsan, senin girdiğin risklere benim de girmeme izin veremiyorsan, o zaman..."

Sesi neredeyse çatallaştı ama kendini devam etmeye zorladı.

"... ayrılmayı tercih ederim," diye sözünü bitirdi.

O duygu patlamasıyla bilgisayarına dönmek için koltuğunu biraz fazla hızlı çevirince kendini duvarla yüz yüze buldu. Kalan son onur kırıntılarıyla koltuğunu ekrana dönecek şekilde ayarladı ve bir cevap beklerken e-postaları açmaya devam etti.

Strike'a ipucundan bahsetmemişti. Önce tekrar ortak olduklarını duymak istiyordu, ipucunu zafer ganimeti olarak mı yoksa veda hediyesi olarak mı paylaşacağına ondan sonra karar verecekti.

"Adamımız her kimse kadınları zevk için doğruyor," dedi Strike usulca, "ve aynısını sana da yapmak istediğini açıkça ortaya koydu."

"Ben orasını anlıyorum da," dedi Robin gergin sesiyle, gözleri ekranda, "eğer çalıştığım yeri biliyorsa muhtemelen yaşadığım yeri de bildiğini ve o kadar kararlıysa nereye gidersem gideyim peşimden geleceğini *sen* de anlıyor musun? Oturup harekete geçmesini beklemektense yakalanmasına yardım etmeyi yeğlediğimi anlayamıyor musun?"

Yalvarmayacaktı. Strike bitkin sesiyle tekrar konuşana kadar mesaj kutusundan on iki adet gereksiz postayı silmişti.

"Pekâlâ."

"Pekâlâ ne?" diye sordu Robin temkinli bir edayla etrafına bakınarak.

"Pekâlâ... işe dönebilirsin."

Gülümsedi. Strike ise tebessümüne karşılık vermedi.

Robin ayağa kalkıp masanın etrafından dolanarak, "Ah, neşelen biraz," dedi.

Bir an için Strike'ın aklına çılgınca bir fikir geldi, çok mutlu göründüğünden Robin'in ona sarılmak üzere olabileceğini düşündü (ve parmağındaki koruyucu yüzükle birlikte belki de Strike güvenle sarılabileceği, kısırlaştırılmış, rekabet dışı kalmış birine dönüşmüştü). Halbuki Robin sadece ısıtıcıya yönelmişti.

"Bir ipucu buldum," dedi Robin.

Bu yeni duruma alışmakta hâlâ zorlanan Strike, "Öyle mi?" dedi. (Ondan tehlikeli olmayan neyi yapmasını isteyecekti? Onu nereye gönderebilirdi?)

"Evet," dedi. "VBİKB forumunda Kelsey'yle konuşan insanlardan biriyle temas kurdum."

Geniş geniş esneyen Strike ağırlığı altında her zamanki gaz çıkarma sesini çıkaran sahte deri kanepeye külçe gibi yığıldı ve Robin'in kimden söz ettiğini hatırlamaya çalıştı. O denli uykusuzdu ki geniş ve hatasız belleği bile güvenilmez bir hal almıştı.

"Erkek olanla mı, kadın olanla mı?" diye sordu Wardle'ın gösterdiği fotoğrafları hayal meyal anımsayarak.

Robin çay poşetlerinin üzerine kaynar suyu boşaltırken, "Erkek olanla," dedi.

İlişkilerinde ilk kez Strike onun bir açığını yakaladı.

"Demek benden habersiz internet sitelerinde geziyor, kime bulaştığını bilmeden meçhul müşterilerle oyunlar oynuyorsun?"

"Sana o siteye girdiğimi söylemiştim," dedi Robin hiddetle. "Bir forumda Kelsey'nin senin hakkında sorular sorduğunu görmüştüm, hatırladın mı? Kendine Nowheretoturn diyordu. Wardle buradayken sana bütün bunları *anlatmıştım*. *O* da etkilenmişti," diye ekledi.

"O senden önce davranmış ama," dedi Strike. "Kelsey'nin çevrimiçi konuştuğu o iki kişiyi de sorguya çekmiş. Çıkmaz sokak. Onunla hiç görüşmemişler. Şimdilerde sitedeki kadınlarla buluşmaya çalışan Devotee adında bir adamın üzerinde duruyor."

"Devotee'yi biliyorum ki ben zaten."

"Nasıl?"

"Benden resmimi istedi, göndermeyince de kabuğuna çekildi..."

"Demek bu çatlaklarla flört de ediyorsun?"

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Robin bıkkınlıkla, "onlarla aynı kafadaymışım gibi yapıyorum sadece, buna flört mü denir? Hem Devotee konusunda endişelenmeye gerek olmadığı kanısındayım."

Robin ona bir fincan çay uzattı, Strike'ın tam istediği kreozot rengindeydi. Tuhaftır, bu onu sakinleştireceğine sinirlendirdi.

"Devotee konusunda endişelenmeye mahal olmadığını mı düşünüyorsun? Neye dayanarak?"

"Senin adına gönderilen o mektup geldiğinden beri akrotomofillerle ilgili araştırma yapıyorum, senin bacağına kafayı takan

adam, hatırladın mı? Parafililer nadiren şiddetle özdeşleştirilir. Bence Devotee potansiyel avlarını düşünerek klavyesinin başında kendini tatmin etmekle yetiniyordur daha çok."

Buna verecek bir cevap bulamayan Strike çayından içti.

"Her neyse," dedi Robin (Strike'ın çay için teşekkür etmemesi içine dert olmuştu), "Kelsey'nin internette konuştuğu adam, o da uzvunu kesmek istiyor, Wardle'a yalan söylemiş."

"Ne demek yalan söylemiş?"

"Gerçek hayatta Kelsey'yle görüşmüş."

"Öyle mi?" dedi Strike ilgisiz bir edayla. "Nereden biliyorsun?"

"Bana her şeyi anlattı çünkü. Polis onunla temasa geçtiğinde ödü kopmuş (bacağından kurtulma takıntısını ne ailesi ne arkadaşları biliyor), o yüzden de paniğe kapılmış ve Kelsey'yle hiç görüşmediğini söylemiş. Görüştüğünü itiraf ederse bunun duyulmasından ve mahkemede ifade vermek zorunda kalacağından korkmuş.

"Her neyse, onu kim olduğuma, yani gazeteci ya da polis olmadığıma inandırdıktan sonra..."

"Ona gerçeği mi söyledin?"

"Evet, gerçeği söylemekten başka çarem yoktu çünkü kim olduğuma ikna olduktan sonra benimle buluşmayı kabul etti."

"Peki seninle gerçekten buluşacağını düşündüren ne?" diye sordu Strike.

"Çünkü elimizde poliste olmayan bir koz var."

"Ne gibi mesela?"

"Mesela," dedi Robin duygusuzca, farklı bir yanıt verebilmeyi dileyerek, "sen gibi. Jason seninle tanışmak için can atıyor."

"Benimle mi?" dedi Strike, afallamıştı. "Neden?"

"Çünkü bacağını kendi kendine kestiğine inanıyor."

"*Ne?*"

"Kelsey onu, bacağını kendi kendine kestiğine inandırmış. Bunu nasıl yaptığını bilmek istiyor."

"Yüce Tanrım," dedi Strike, "akıl sağlığı yerinde mi bu adamın? Tabii ki değil," diye cevapladı kendi sorusunu hemen. "Elbette akıl sağlığı yerinde değil. Adam lanet bacağını kesmek istiyor. Yüce Tanrım."

"Eh, biliyorsun ki VBİKB'nin akıl hastalığı mı yoksa bir tür beyin anomalisi mi olduğuna dair tartışmalar var," dedi Robin. "Bu rahatsızlıktan muzdarip kişilerin beyinlerini tara..."

"Her neyse," dedi Strike elini sallayıp konuyu değiştirerek. "Bu çatlağın elinde işe yarar bilgi olduğunu düşündüren ne sana?"

"*Kelsey'yle tanışmış*," dedi Robin sabırsızca, "senin onlardan biri olduğuna neden inandığını Kelsey ona anlatmış olmalı. On dokuz yaşında, Leeds'te, Asda'da çalışıyor, Londra'da halası var ve buraya gelecek, onda kalıp benimle buluşacak. Tarihi kararlaştırmaya çalışıyoruz. Ne zaman izin alabileceğine bir bakacak.

"Bak, Kelsey'yi bacağını kendi kendine kestiğine inandıran kişiden sadece iki adım uzaklıkta bu çocuk," diye devam etti Robin. Bireysel çalışmasının sonuçları karşısında Strike'ın sergilediği isteksizlik yüzünden hem düş kırıklığına uğramış hem de kızmıştı ama bu kadar huysuz ve yerici olmayı bırakır diye içinde hâlâ cılız bir umut taşıyordu, "ve o kişinin katil olduğu da neredeyse kesin!"

Strike çayından biraz daha içti, yorgun beyninde fikirlerin yavaşça demlenmesini bekledi. Muhakeme gücü yerindeydi; Robin'in Jason'ı buluşmaya ikna etmesi mühim bir başarıydı. Onu övmeliydi. Ancak bunun yerine sessizce oturup çayını yudumladı.

"Wardle'ı arayıp bu bilgiyi ona aktarmalı mıyım sence..." dedi Robin gözle görülür bir öfkeyle.

"Hayır," dedi Strike ve yanıt veriş hızı Robin'e küçük de olsa bir memnuniyet yaşattı. "Anlatacaklarını dinleyene kadar bekleyelim... Wardle'ın vaktini boşa harcamamış oluruz böylece. Jason'ın bildiklerini bir dinleyelim, sonra Wardle'a haber veririz. Londra'ya ne zaman geliyor demiştin?"

"İşyerinden izin almaya çalışıyor, henüz bilmiyorum."

"Birimiz Leeds'e gidip onunla buluşabiliriz."

"O buraya gelmek istiyor. Bütün bunları kendisini tanıyanlardan gizli tutmak istiyor."

Strike kan çanağına dönen gözlerini ovuşturarak kabaca, "Peki," dedi. Robin'i hem meşgul edecek hem de beladan uzak tutacak bir plan kurgulamaya çalışıyordu. "Onu sıkıştırmaya devam et öyleyse ve şu numaraları da aramaya başla, bakalım Brockbank'le ilgili ipucu elde edebilecek misin?"

"Başladım bile," dedi Robin. Strike onun sesindeki saklı isyankârlığı, tekrar sokaklara dönme arzusunu duydu.

"Bir de," dedi Strike hızlı düşünerek, "Wollaston Close'u gözetlemeni istiyorum."

"Laing'i mi arayacağım?"

"Aynen. Göze batma, karanlıktan sonra orada durma. Ve balıkçı şapkalı adamı görürsen oradan hemen uzaklaş ya da kahrolası tecavüz alarmını çal. Bana kalırsa ikisini birden yap."

Strike'ın asık suratı bile Robin'in keyfini kaçıramadı. İşe geri dönmüş, tekrar Strike'ın ortağı olmuştu.

Robin, Strike'ın kendince onu bir çıkmaz sokağa gönderdiğini bilemezdi. Strike düzenli olarak konum değiştirerek, gece görüş dürbünüyle balkonları ve pencereleri tarayarak apartmanın girişlerini gece gündüz izlemişti. Laing'in içeride gizlendiğine dair hiçbir işaret görmemişti. Ne perdelerin arkasında geniş bir gölge ne geniş bir alın ya da dağ gelinciğininkini andıran koyu renk gözler ne de koltuk değnekleriyle yalpalayarak ya da eski bir boksör gibi çalımla yürüyen devasa bir figür gözüne ilişmişti. Binaya girip çıkan herkesi dikkatle inceleyen Strike, Laing'in JustGiving fotoğrafına ya da yüzünü görmediği balıkçı şapkalı adama benzeyen birini aramış ama eli boş çıkmıştı.

"Evet," dedi Strike, "sen Laing'le ilgilen ve şu Brockbank numaralarının yarısını bana ver, bölüşelim. Ben Whittaker'ın peşinde kalacağım. Düzenli haberleşiyoruz, tamam mı?"

Kanepeden kalktı.

"Tabii ki," dedi Robin coşkuyla. "Ah, Cormoran..."

Strike çoktan kendi ofisine yönelmişti ama döndü.

"... bunlar ne?"

Robin, Strike'ın Kelsey'nin çekmecesinde bulduğu ve internette araştırdıktan sonra masanın üzerine bıraktığı Accutane haplarını tutuyordu.

"Ah, onlar mı?" dedi Strike. "Önemli bir şey değil."

Robin'in neşesi azaldı. Cılız bir suçluluk duygusuna kapılan Strike huysuz bir pislik gibi davrandığını biliyordu. Robin bunu hak etmiyordu. Kendine gelmeye çalıştı.

"Akne ilacı," dedi. "Kelsey'ye ait."

"Tabii ya, ablasının evine gitmiştin! Ne oldu? Ne dedi?"

Strike şu anda Hazel Furley'yle yaşadıklarını ona anlatmak istemiyordu. Görüşme çok uzun zaman önce gerçekleşmiş gibiydi, bitkindi ve ters tavrını sürdürüyordu.

"Yeni, önemli bir şey söylemedi," dedi Strike.

"Bu hapları niye aldın öyleyse?"

"Doğum kontrol hapı olabileceklerini sandım... belki de ablasından habersiz işler çeviriyordu."

"Hımm," dedi Robin. "Gerçekten önemli değillermiş."

Robin hapları çöpe attı.

Strike egosuna yenik düştü, başka açıklaması yoktu, bal gibi egoydu bu. Robin sağlam bir ipucu bulmuştu, o ise tam olarak ne işe yaradığını bilmediği bir kutu ilaç.

"Bir de bilet buldum," dedi.

"Ne bileti?"

"Vestiyer biletine benziyor."

Robin merakla bekledi.

"On sekiz numara," dedi Strike.

Robin açıklama bekledi ama nafile. Strike esnedi ve yenilgiyi kabullendi.

"Sonra görüşürüz. Ne yaptığını ve nerede olduğunu bana bildir."

Kendi ofisine girdi, kapısını kapattı, masasının başına oturdu ve koltuğuna yaslandı. Robin'in sokaklara çıkmasını engellemek için elinden geleni yapmıştı. Şimdiyse sadece onun ofisten çıktığını duymak istiyordu.

40

... love is like a gun
And in the hands of someone like you
I think it'd kill.[49]
Blue Öyster Cult, "Searchin' for Celine"

Robin, Strike'tan on yaş küçüktü. Profesyonel kariyerinin dibe vurduğu, hiç beklemediği bir anda ofisine geçici sekreter olarak gelmişti. Strike onu sadece bir hafta çalıştırmayı planlamıştı ki o da geldiği gün onu az daha metal merdivenlerden aşağı yuvarladığı ve bu yüzden de borçlu hissettiği içindi. Robin yanında çalışmaya devam etmek için onu bir şekilde ikna etmişti, önce bir haftalığına, sonra bir aylığına ve nihayet de temelli. İflastan kurtulmasına yardım etmiş, işlerin büyümesi için uğraşmış, işi iş başında öğrenmişti ve şimdi de işler yine kötüye giderken, büro ayakta kalma mücadelesi verirken onun yanında durmak istiyordu.

Robin'i herkes seviyordu. Robin'i *o* da seviyordu. Birlikte atlattıkları onca badireden sonra onu nasıl sevmezdi ki? Ne var ki en başından kendine şöyle demişti: Her şeyin bir sınırı olmalı. Mesafe korunmalı. Bazı bariyerler yerinde kalmalı.

Mutluluktan ziyade acı çektiği on altı yıllık uzatmalı ilişkisinin ardından Charlotte'tan temelli ayrıldığı gün hayatına girmişti

49 (İng.) ... Bir silah gibidir aşk. Senin gibi birinin elinde ölümcül olabilir.

Robin. Yardımseverliği, özenli oluşu, yaptığı işe ilgisi, Strike'a olan hayranlığı (madem kendine karşı dürüst davranıyordu, bunu adamakıllı yapmalıydı) Charlotte'ın açtığı yaralara, ayrılık hediyesi olarak morarttığı gözünden ve kesiklerden çok daha uzun süren o iç yaralara merhem olmuştu.

Robin'in parmağındaki safir yüzük o sırada hızır gibi yetişmiş, onu bir kalkan gibi korumuştu. Daha fazla ileri gitmesine engel olup onu özgür kılmıştı... Peki ama ne için? Robin'e güvenmek için mi? Onunla arkadaş olmak için mi? Bariyerlerin zamanla aşınmasına izin vermek için mi? Zira geriye dönüp baktığında neredeyse başka kimsenin bilmediği mahrem bilgiler paylaştıklarını fark etti. Robin, Charlotte'ın düşürdüğünü iddia ettiği ya da aldırdığı sözde çocuğu bilen üç kişiden biriydi (en azından Strike öyle sanıyordu). Strike, Matthew'un onu aldattığını bilen birkaç kişiden biriydi. Aradaki mesafeyi korumak için sarf ettiği bütün çabaya rağmen birbirlerine yaslanmışlardı. Hazlitt Oteli'ne doğru yürürlerken elini Robin'in beline dolamanın nasıl bir duygu olduğunu tam olarak hatırlıyordu. Kolayca sarılabileceği boydaydı. Eğilmeyi sevmiyordu. Fazla ufak tefek kadınlardan oldu olası hiç hazzetmemişti.

Matthew bundan *hiç* hoşlanmayacaktır, demişti Robin.

Strike'ın bundan ne kadar keyif aldığını bilse bir o kadar daha hoşlanmazdı.

Robin, güzellikte Charlotte'ın yanından bile geçmezdi. Charlotte erkeklere ne söyleyeceklerini unutturan, akıllarını başlarından alan bir güzelliğe sahipti. Bilgisayarı kapatmak için eğildiğinde fark ettiği üzere Robin de çok seksi bir kızdı ama erkeklerin onun huzurunda dili tutulmazdı. Hatta Wardle düşünüldüğünde, onların dillerini bile çözerdi.

Ama Strike onun yüzünü seviyordu. Sesini seviyordu. Onun yanında olmayı seviyordu.

Onunla birlikte *olmak* istemiyordu, bu çılgınlık olurdu. Hem işleri yürütüp hem de bir ilişki yaşayamazlardı. Her halükârda Robin gönül eğlendirmek için ilişki yaşanacak türden bir kız değildi.

Strike onu bildi bileli ya nişanlıydı ya da nişanı bozulduğu için kederliydi, dolayısıyla onu, kaderinde evlenmek yazılı bir kadın olarak görüyordu.

Bildiği ve gözlemlediği bütün bu şeyleri bir araya getirince daha güvenli, daha kapalı, daha geleneksel bir dünyayı bünyesinde barındıran Robin'le arasında, gece ile gündüz kadar fark olduğunu fark etti. Üniversiteden beri aynı kendini beğenmiş adamla birlikte olduğunu (gerçi Strike bunu artık daha iyi kavramıştı), on yıllardır evli olan mutlu ebeveynleri, Yorkshire'da orta sınıfa mensup güzel bir ailesi, labrador cinsi bir köpeği, Land Rover'ı ve bir *midillisi* olduğunu kendine hatırlattı Strike. Kızın bir midillisi vardı yahu!

Derken başka anılar canlandı zihninde, bu güvenli ve muntazam geçmişten farklı bir Robin ortaya çıktı: ÖAB'de bile görev yapabilecek bir Robin. Bu Robin ki ileri düzey direksiyon dersleri almış, korkusuzca bir katilin peşine düşmüş, bıçaklanan Strike'ın koluna mantosuyla soğukkanlılıkla turnike yapıp onu hastaneye götürmüştü. Bu Robin ki doğaçlama sorgulama yöntemleriyle şüphelilerden polisin elde edemediği bilgileri elde etmiş, Venetia Hall'u yaratıp başarıyla canlandırmış, bacağını kesmek isteyen korkmuş bir genç adamın güvenini kazanmayı başarmış, Strike'a yüzlerce girişkenlik, ustalık ve cesaret örneği sunmuştu ve vaktiyle merdiven altında saklanan maskeli bir şerefsizin saldırısına uğramasa şimdiye belki de sivil polisti.

Ve bu kadın Matthew'la evlenecekti! Kendi maaşını tamamlayacak dolgun bir maaşla onun insan kaynaklarında çalışmasına bel bağlayan, nişanlısının uzun, düzensiz çalışma saatlerinden ve düşük maaşından yakınan Matthew'la... Ne kadar aptalca bir şey yaptığını *göremiyor* muydu Robin? Ne diye o yüzüğü tekrar parmağına takmıştı ki? Strike'ın hâlâ sevgiyle hatırladığı Barrow'a yaptıkları yolculukta özgürlüğün tadına bakmamış mıydı?

Çok büyük bir hata yapıyor, hepsi bu.

Hepsi buydu. Kişisel bir şey değildi bu. Robin nişanlı olsun, evli olsun, bekâr olsun, Strike'ın geliştirdiği bu zaaftan asla hayır

gelmezdi. Robin'in sarhoşken paylaştığı itirafları ve kuzeye yaptıkları seyahat sırasında gerçekleşen yakınlaşmayla bir şekilde azalan profesyonel mesafeyi tekrar tesis edecek ve Elin'le ilişkisini sonlandırma planını geçici bir süreliğine rafa kaldıracaktı. Yakınında başka bir kadın olması şu an için ona güven veriyordu, üstelik de yataktaki şevki ve ustalığıyla normal hayattaki yadsınamaz uyumsuzluklarını telafi eden güzel bir kadındı bu.

Strike, Robin'in Matthew'la evlendikten sonra yanında çalışmaya ne kadar daha devam edeceğini merak etti. Matthew, maaşı düşük olduğu kadar tehlikeli de olan bu meslekten onu koparmak için her türlü yola başvuracaktı muhakkak. Eh, bu da Robin'in sorunuydu tabii, o çözecekti.

Yalnız bir kez ayrıldın mı tekrar ayrılmak çok daha kolaydı. Bunu biliyordu. O ve Charlotte kaç kez ayrılmışlardı? İlişkileri kaç kez paramparça olmuş, dağılan enkazı kaç kez toplamaya çalışmışlardı? Sonunda elle tutulur bir ilişki kalmamıştı ortada. Umut, acı ve sahte hayallerle bir arada duran, fay hatlarından oluşan bir örümcek ağında yaşar hale gelmişlerdi.

Robin ve Matthew'un düğününe sadece iki ay kalmıştı.

Hâlâ vakit vardı.

41

See there a scarecrow who waves through the mist.[50]
Blue Öyster Cult, "Out of the Darkness"

Bir sonraki hafta Strike, Robin'i çok az gördü. Farklı konumlarda izleme yapıyor ve neredeyse sadece cep telefonlarıyla bilgi alışverişine bulunuyorlardı.

Wollaston Close ve çevresinde eski Kraliyet Sınır Alayı askerinden hiçbir ize rastlamadıkları gibi Catford'daki adamlarını da görmeyi başaramamışlardı. Bir deri bir kemik Stephanie kızarmış patates balık lokantasının üstündeki daireye birkaç kez girip çıktı. Strike günün yirmi dört saati orada bulunamasa da çok geçmeden kızın bütün giysilerini gördüğüne kanaat getirdi: birkaç kirli kazak ve yırtık pırtık bir kapüşonlu svetşört. Eğer Bıçakçı'nın iddia ettiği gibi gerçekten fahişeyse seyrek işe çıkıyordu. Strike görünmemek için azami özen gösteriyordu fakat karşısına çıksaydı da kızın çukura kaçmış gözlerinin onu fark edeceğinden kuşkuluydu. İçleri kapkara kesmiş, önünü göremeyen o gözler dış dünyaya kapanmıştı.

Strike, Whittaker sürekli içeride mi duruyor yoksa Catford Broadway'deki daireye hiç uğramıyor mu anlamaya çalışmıştı fakat adrese kayıtlı bir sabit telefon yoktu ve internette dairenin sahibi

50 (İng.) Bak, sislerin arasından bir korkuluk el sallıyor.

olarak da Bay Dareshak diye biri görünüyordu. Adam daireyi ya kiraya vermişti ya da kiracılarından kurtulamıyordu.

Bir akşam Strike sahne kapısının yanında sigarasını içiyordu ve pencereleri izlerken bir hareketlilik gördüğünü sandı. Tam o sırada telefonu çaldı, arayan Wardle'dı.

"Alo? Hayırdır?"

"Pek hayır değil aslında," dedi Wardle. "Dostumuz yine saldırdı sanırım."

Strike telefonu önünden geçen yayalardan uzak tarafa, diğer kulağına götürdü.

"Devam et."

"Birisi Shacklewell'de bir fahişeyi bıçaklayıp kestiği iki parmağını hatıra olarak almış. Parmaklarını kasten kesmiş, kadının kolunu yere mıhlayıp kesmiş."

"Tanrım. Ne zaman olmuş bu?"

"On gün önce, 29 Nisan'da. Kadın komadan yeni çıkmış."

Strike gözlerini Whittaker'ın saklanıyor olabileceği pencerelerin ardından tamamen çekip bütün dikkatini Wardle'a vererek, "Hayatta mı yani?" dedi.

"Tam bir mucize," dedi Wardle. "Adam karnını bıçaklamış, ciğerini delmiş, sonra da parmaklarını kesmiş. Mucize eseri hayati organlara denk gelmemiş. Muhtemelen öldü sanmış. Kadın sakso çekmek için adamı iki binanın arasına götürmüş ama işleri yarım kalmış: Shacklewell Yolu'nda yürüyen iki öğrenci kadının çığlığını duymuş ve ara sokağa ne olduğuna bakmaya gitmişler. Beş dakika sonra gelseler kadın öbür tarafı boyluyormuş. Yaşatmak için iki kez kan nakli yapılmış."

"Ee?" dedi Strike. "Kadın ne diyor?"

"Şu anda ilaçların etkisinde olduğundan saldırı anını hatırlamıyor. İriyarı, kaslı, beyaz bir adammış. Şapka takıyormuş. Koyu renk ceket giyiyormuş. Yakası yukarı kalkıkmış. Yüzünü pek görememiş ama kuzeyli olabilirmiş."

"Sahi mi?" dedi Strike. Kalbi çılgınca göğsünü dövüyordu.

"Öyle dedi. Biraz zihni karışık ama. Ah, adam bir de onu ezilmekten kurtarmış, son hatırladığı buymuş. Minibüs gelirken onu kaldırıma çekmiş."

"Tam bir beyefendi," dedi Strike sigarasının dumanını yıldızlı geceye üfleyerek.

"Evet," dedi Wardle. "Eh, ganimetine zarar gelsin istememiştir, değil mi?"

"Robot resim ihtimali var mı?"

"Kadını yarın ressamla görüştüreceğiz ama yerinde olsam fazla umutlanmazdım."

Strike karanlıkta düşündü. Wardle'ın bu yeni saldırı yüzünden sarsıldığını hissedebiliyordu.

"Benim elemanlardan haber var mı?" diye sordu.

"Henüz yok," dedi Wardle kısaca. Sinirlenen Strike üstelememeye karar verdi. Soruşturmanın bu tarafının açık kalmasını istiyordu.

"Peki ya Devotee ipucunuz?" diye soran Strike dönüp hiçbir değişikliğin olmadığı Whittaker'ın dairesine baktı. "O ne durumda?"

"Bilişim suçlarındakileri onun peşine takmaya çalışıyorum ama an itibarıyla yapacak daha önemli işleri olduğunu söylediler," dedi Wardle, sözlerinde memnuniyetsizlik tınısıyla. "Sıradan bir sapık olduğu görüşündeler."

Strike, Robin'in de aynı şekilde düşündüğünü hatırladı. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Telefonu kapattı, soğuk duvardaki oyuğa yaslandı. Sigarasını tüttürürken Whittaker'ın perdeli pencerelerini izlemeye kaldığı yerden devam etti.

Strike ve Robin ertesi sabah ofiste tesadüfen karşılaştılar. Koltuğunun altında Çılgın Baba'nın resimlerini ihtiva eden dosyayla dairesinden henüz çıkan Strike aslında ofise uğramadan doğruca dışarı çıkmak niyetindeydi fakat buzlu camın ardında Robin'in bulanık siluetini görünce fikrini değiştirdi.

"Günaydın."

"Selam," dedi Robin. Strike'ı gördüğüne sevinmiş, onun gülümsediğini gördüğüne daha çok sevinmişti. Son konuşmaları biraz tatsız geçmişti. Strike onu daha ince gösteren en iyi takımını giymişti.

"Neden bu kadar şıksın?" diye sordu.

"Olağanüstü toplantı: Çılgın Baba'nın karısı, onlara elimdeki her şeyi, adamın okulun dışında beklerken ve çocuklara koşarken çekilmiş fotoğrafları göstermemi istiyor. Dün akşam aradı, adam kafayı çekip eve gelmiş, tehditler savurmuş. Dava açıp mahkeme kararı çıkartmaya çalışacakmış."

"Onu izlemeyi bırakıyor muyuz yani?"

"Sanmam. Çılgın Baba kolay pes etmez," dedi Strike saatine bakarak. "Neyse, onu boş ver sen şimdi. On dakikam var. Yeni bir gelişme olmuş."

Böylece katilin Shacklewell'deki fahişeyi öldürme girişimini anlattı. Sözünü bitirdiğinde Robin ciddi ve düşünceli görünüyordu.

"Parmaklarını mı almış?"

"Evet."

"Demiştin ki... Feathers'ta otururken demiştin ki Kelsey onun ilk cinayeti olamaz. Öncesi olmalı, ona yaptıkları bunu gerektirir demiştin."

Strike başını salladı.

"Polis, uzuvların kesilip alındığı diğer kadın cinayetlerini araştırmış mı, biliyor musun?"

"Araştırmışlardır," dedi Strike haklı olduğunu umarak. Ve Wardle'a sormak üzere bunu aklının bir köşesine not etti. "Her neyse," dedi, "bundan sonra araştırırlar."

"Peki kadın, adamı görse tanıyamaz mıymış?"

"Dedim ya, suratını gizlemiş. İriyarı beyaz bir adam, siyah ceketli."

"Kadından DNA kanıtı almışlar mı?" diye sordu Robin.

Aynı anda ikisi de Robin'in tecavüz sonrası hastanede maruz kaldığı süreci düşündü. Daha önce tecavüz vakalarını soruşturan Strike doldurulan belgeye âşinaydı. Robin ansızın o perişan anları hatırladı: Saldırganın yumruğunun isabet ettiği bir gözü tamamen kapalı, her yanı ağrı içinde, sıkılan boğazı şiş, numune şişesine işemek ve sonra muayene masasına uzanmak zorunda kalmıştı. Neyse ki doktoru, Robin'in bacaklarını ayırırken kibar davranmıştı.

"Hayır," dedi Strike. "Birleşme olmamış. Her neyse, gitsem iyi olacak. Bugün Çılgın Baba'yı izlemene gerek yok. İpliğinin pazara çıktığını biliyor, okula gideceğinden kuşkuluyum. Wollaston'ı gözleyebilirsin..."

"Dur! Yani vaktin varsa," diye ekledi Robin.

"Birkaç dakikam var," dedi tekrar saatine bakarak. "Ne oldu? Laing'i görmedin ya?"

"Hayır," dedi Robin, "ama galiba, kesin değil, Brockbank'le ilgili bir ipucu bulmuş olabiliriz."

"Şaka yapıyorsun!"

"Commercial Road'da bir striptiz kulübü... Google Sokak Görünümü'nden baktım. Epey iğrenç bir yere benziyor. Arayıp Noel Brockbank'i sorduğumda bir kadın, 'Kim?' dedi ve sonra, '*Nile*'ı mı soruyorsun yoksa?' diye de ekledi. Elini ahizenin üstüne kapatıp başka bir kadınla yeni korumanın adı üzerine konuştu. Anlaşılan Noel yeni işe girmiş. Ben de onu tarif ettim ve kadın, 'Evet, Nile bu,' dedi. Elbette," dedi Robin alçak gönüllülükle, "o olmayabilirdi, adı Nile olan herhangi esmer bir adam olabilirdi ama uzun çeneyi tarif ettiğimde şüphe kalmadı..."

"Her zamanki gibi iyi iş çıkarmışsın," dedi Strike saatine bakarak. "Gitmeliyim. Şu striptiz kulübünün ayrıntılarını bana mesajla yollayıver, olur mu?"

"Ben düşünmüştüm ki..."

"Olmaz, senin Wollaston Close'da kalmanı istiyorum," dedi Strike. "Beni bilgilendir."

Cam kapıyı arkasından kapatıp metal merdivenlerden tangır tungur inerken Robin Strike'tan övgü aldığı için sevinmeye çalıştı. Gelgelelim Wollaston Close'daki dairelere saatlerce boş boş bakmak dışında bir şeyler yapma fırsatı yakalamayı ummuştu. Laing'in orada olmadığından ve daha da kötüsü Strike'ın bunu bildiğinden şüphelenmeye başlıyordu.

Strike'ın görüşmesi kısa ama verimliydi. Avukatlar, Çılgın Baba'nın velayet anlaşmasını sürekli ihlal ettiğini belgeleyen bol miktarda delil olmasına çok sevindiler.

Avukatlardan biri elindeki büyütülmüş resmin üzerinden, "Ah, mükemmel," diye gülümsedi. Resimde babası, burun buruna geldiği dadıya hırlarken en küçük oğlan korkudan ağlıyordu. "Mükemmel, mükemmel..."

Sonrasında avukat, çocuğunun görüntüsüne üzülen müvekkilinin sıkıntılı ifadesini görünce sevincini saklamak için aceleyle çay ikram etmişti.

Bir saat sonra cebine tıktığı kravatı dışında takımı hâlâ üzerinde olan Strike, Catford alışveriş merkezine giden Stephanie'yi takip ediyordu. Alışveriş merkezine giden ara sokak boyunca uzanan putrelin üzerinde oturan, cam elyafından devasa bir kara kedi heykelinin altından geçti. Sarkan patisi ile gökyüzünü gösteren şen kuyruğunun arası iki apartman katı yüksekliğinde olan kedi alttan geçen alışveriş tutkunlarının üzerine atlayıverecek gibiydi.

Strike, Stephanie'yi daha önce takip etmediği için bir hevesle izlemeye karar vermişti ve niyeti, nereye gittiğini ve kiminle buluştuğunu öğrendiğinde daireyi gözetlemeye geri dönmekti. Stephanie her zamanki gibi kollarını gövdesine sımsıkı dolamış, sanki kendine hâkim olmaya çalışıyormuş gibi yürüyordu ve siyah mini etek ile taytın üzerine o bildik gri kapüşonlusunu giymişti. Büyük ve kaba spor ayakkabıları çırpı bacaklarının sıskalığını iyiden iyiye

vurguluyordu. Strike'ın camdan izlediği Stephanie bir eczaneye girip sandalyeye oturdu, kimseyle göz teması kurmadan, ayaklarına bakarak ilaçlarını bekledi. Beyaz kâğıt torba içinde ilaçlarını alınca patisi aşağı sarkan dev kedinin altından geçerek geldiği yoldan geri döndü, anlaşılan dairesine gidiyordu. Ne var ki Catford Broadway'deki balık ve patatesçiyi geçip gitti, kısa süre sonra Afro Caribbean Food Centre'dan sağa saparak alışveriş merkezinin arkasında bulunan Catford Ram adında küçük bir barda gözden kayboldu. Tek pencereli bar, ahşap dış cephesiyle Viktorya Dönemi büfelerini andırıyordu; tek fark hazır yiyecek, Sky Sports ve kablosuz bağlantı reklamı yapan panolardı.

Bütün alan yayalar için düzenlenmişti fakat Strike barın girişine iki adım ötede park edilen külüstür bir gri minibüsün arkasına saklanıp seçeneklerini tarttı. Bu noktada Whittaker'la yüzleşmek hiçbir amaca hizmet etmezdi. Bar o kadar küçüktü ki içeri girerse eski üvey babasının, eğer Stephanie onunla buluşuyorsa, onu görmemesi imkânsızdı. Tek istediği Whittaker'ın mevcut dış görünümünü balıkçı şapkalı adamın ve belki de Court'u izleyen kamuflaj ceketli adamın vücut yapısıyla kıyaslama fırsatını yakalamaktı.

Strike minibüse yaslanıp bir sigara yaktı. Stephanie'nin bardan kiminle çıktığını görebilmek için tam biraz uzakta hâkim bir nokta bulmaya karar vermişti ki arkasına saklandığı minibüsün arka kapıları birdenbire açılıverdi.

Strike aceleyle birkaç adım geri giderken ÖAB günlerinden hemen taş kokain olduğunu anladığı kuvvetli, kesif bir yanık plastik kokusu yayan bir duman bulutu eşliğinde araçtan dört adam indi.

Kirli kot pantolon ve tişörtler giymiş, dördü de hırpani kılıklı adamların yaşını kestirmek güçtü zira hepsinin yüzü çökmüş ve erkenden kırışmıştı. Dişlerini kaybeden ikisinin ağzı içe doğru çökmüştü. Karşılarında iki dirhem bir çekirdek yabancıyı görünce bir an için afalladılarsa da Strike'ın yüzündeki şaşkın ifadeden minibüsün içinde olan biteni bilmediği sonucuna varıp minibüsün kapılarını kapadılar.

Üçü kurumlanarak bara gitti ama dördüncü oradan ayrılmadı. Strike'la bakıştılar. Adam Whittaker'dı.

Strike'ın hatırladığından daha iriydi. Whittaker'ın neredeyse kendi kadar uzun olduğunu bilmesine karşın cüssesini, omuzlarının genişliğini, dövmeli derisinin altındaki kemiklerin nasıl iri olduğunu unutmuştu. Hem askerî hem esrarengiz nitelikler taşıyan, Slayer logolu ince tişörtü esintide dalgalanıyor, kaburgalarının hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Sapsarı yüzü dondurucuda kurutulmuş bir elmaya benziyor, eriyip bitmiş derisi kemiklerine yapışmış gibi görünüyor, çıkık elmacıkkemiklerinin altında çukurlar göze çarpıyordu. Şakaklarından açılmaya başlayan donuk saçları, gümüş küpeyle süslenmiş kulak memelerinin etrafından fare kuyruğu şeklinde sarkıyordu. İtalyan takımıyla alışılmadık biçimde şık görünen Strike ile uyuşturucu kokan, altın sarısı gözlerinin altı kırışıp sarkmış Whittaker karşı karşıya duruyorlardı.

Strike ne kadar süre bakıştıklarını bilemese de aklından son derece tutarlı düşünceler geçti...

Whittaker katil olsa paniğe kapılır ama Strike'ı gördüğüne şaşırmazdı. Eğer katil değilse minibüsünün dışında Strike'ı görünce muazzam bir şok yaşardı. Fakat Whittaker diğer insanlar gibi tepkiler vermezdi. O hep şaşırmaz ve bilmiş havalarında olmaktan hoşlanırdı.

Derken Whittaker tepki verdi, Strike ondan başka bir şey yapmasını beklemenin mantıksız olduğunu hissetti. Whittaker kararmış dişlerini göstererek sırıtınca yirmi yıl önceki öfke, Strike'ın içinde hemen oracıkta kabardı ve yumruğunu Whittaker'ın suratının ortasına indirmeyi arzuladı.

"Bakın kimler varmış burada," dedi Whittaker usulca. "Kahrolası Sherlock Holmes!"

Kafasını çevirince seyrelen saçların arasında kafa derisini gören Strike Whittaker'ın kelleşmesinden müthiş bir haz aldı. Kibirli herifin teki olduğundan bundan hiç hoşlanmazdı.

"Banjo!" diye bağırdı Whittaker üç dostundan barın girişine ulaşan sonuncusuna. "Onu buraya getir!"

Tebessümü küstahlığını korurken çılgın gözleri minibüs, Strike ve bar arasında gidip geldi. Pis parmaklarını esnetiyordu. Bütün o kaygısızlık maskesinin altında tedirginlik yatıyordu. Strike'a burada olma sebebini neden sormuyordu? Yoksa zaten biliyor muydu?

Banjo adındaki adam, incecik bileğinden tuttuğu Stephanie'yi bardan sürükleyerek çıkardı. Genç kız, boştaki eliyle eczaneden aldığı beyaz kâğıt torbayı kavramıştı. Torba onun ve Banjo'nun ucuz ve pis kıyafetlerinin yanında oldukça yeni görünüyordu. Stephanie'nin boynundaki altın kolye sağa sola sallanıyordu.

"Neden? Ne?" diye ağlandı Stephanie neler olduğunu kavrayamadan.

Banjo onu Whittaker'ın yanına getirdi.

"Git bize bira getir," diye buyurdu Whittaker ve Banjo itaatkârca ayaklarını sürüyerek gitti. Whittaker elini Stephanie'nin incecik boynuna atınca genç kız ona, tıpkı kendisinden önce Leda'nın yaptığı gibi, Strike'ın asla göremediği muhteşem şeyleri gören büyük bir hayranlıkla baktı. Derken Whittaker Stephanie'nin boynunu etrafı bembeyaz oluncaya dek sıkıp kızı sallamaya başladı, yoldan geçenlerin dikkatini çekmeyecek ama genç kızın ifadesini umutsuz bir korkuyla doldurmaya yetecek kadar şiddetliydi bu hareket.

"Bununla ilgili ne biliyorsun?"

"Ne... neyle il-ilgili?" diye kekeledi. Beyaz kâğıt torbadaki haplar sallandı.

"Onunla!" dedi Whittaker usulca. "Seni pis sürtük, şu peşinden getirdiğin herifle..."

"Bırak onu," dedi Strike. İlk kez konuşuyordu.

Whittaker Strike'a usulca, geniş geniş sırıtarak, çılgın gözleriyle, "Senden mi emir alacağım lan?" dedi.

Whittaker şaşırtıcı bir kuvvetle ansızın Stephanie'nin boynunu iki eliyle kavrayıp kızın ayaklarını yerden kesti, serbest kalmak için debelenirken ilaç torbasını düşüren genç kız ayaklarını salladı, suratı mosmor kesildi.

Strike sonuçlarını düşünmeden Whittaker'ın karnına sert bir yumruk attı, Whittaker Stephanie'yle birlikte geriye doğru düştü. Strike'ın çaresiz bakışları arasında genç kızın başı betona çarptı. Geçici bir süre nefessiz kalan Whittaker siyah dişleri arasından kendi kendine küfürler ederek ayağa kalkmaya çalıştı, bu esnada en önde Banjo, Whittaker'ın arkadaşları bardan dışarı birbiri ardına çıktılar. Kirli pencereden olan biten her şeyi görmüşlerdi. Birinin elinde kısa, paslı bir bıçak vardı.

"Gelin hadi!" diye sataştı Strike olduğu yerde kollarını yanlara açarak. "Bütün polisleri buraya toplayın!"

Nefesi kesilen Whittaker yerden arkadaşlarını durduran bir işaret yaptı, Strike'ın ondan gördüğü en sağduyulu hareketti belki de bu. Barın penceresinden meraklı gözler olanları izliyordu.

"Seni pislik... seni piç..." dedi Whittaker hırıltıyla.

"Yoksa annem hakkında mı konuşmak istiyorsun, konuşalım o zaman," dedi Strike Stephanie'yi ayağa kaldırırken. Heyecandan güçlükle yerinde durabiliyordu. O sarı suratını pelteye çevirene kadar Whittaker'ı yumruklamak için can atıyordu. Kızın çukura kaçan gözlerine bakarak, "Annemi öldürdü," dedi. Kolları o kadar inceydi ki Strike'ın parmakları neredeyse birbirine değiyordu. "Dediğimi duydun mu? Bir kadını öldürdü. Başkaları da olabilir."

Whittaker, Strike'ın dizlerini kavrayıp yere düşürmeye çalıştı ama hâlâ Stephanie'yi tutan Strike tekmesiyle onu savuşturdu. Whittaker'ın elleri ve zincirinden kalp sarkan kolyesi genç kızın bembeyaz boynunda kırmızı izler bırakmıştı.

"Şimdi benimle gel," dedi Strike. "O bir katil. Kadınlar için sığınma evleri var. Uzaklaş ondan."

Kızın gözleri, hiç bilmediği bir karanlığa açılan kuyular gibiydi. Strike ona Anka kuşunu vermeyi vadetmişti sanki. Teklifi çılgınca, hatta imkânsızdı. Ve Whittaker boğazını sıkmış olmasına rağmen genç kız akıl almaz bir şekilde Strike'tan kendini kurtarıp Whittaker'a doğru atıldı ve onu korumak istermişçesine başucunda diz çöktü. Kalp kolyesi sallandı.

Stephanie'nin yardımıyla ayağa kalkan Whittaker, Strike'a döndü, yumruk yediği karnını ovuşturdu ve ardından kocakarı gibi kıkır kıkır gülmeye başladı. Whittaker kazanmıştı, ikisi de biliyordu bunu. Stephanie kurtarıcısına sarılır gibi tutunuyordu ona. Whittaker pis parmaklarıyla kızı saçlarından kavrayıp kendine çekti ve öptü, ama diğer eliyle de olanları izleyen dostlarına minibüse binmelerini işaret etti. Banjo sürücü koltuğuna bindi.

Whittaker Stephanie'yi minibüsün arkasına iterken Strike'a, "Görüşürüz ana kuzusu," diye fısıldadı. Dostlarının küfürleri ve kahkahaları arasında kapılar kapanmadan evvel Whittaker doğrudan Strike'ın gözlerinin içine baktı ve sırıtarak boğaz kesme hareketini yaptı. Minibüs uzaklaştı.

Strike birden etrafını saran kalabalığı fark etti, beklenmedik bir anda ışıklar yandığında seyircilerin gözlerinde peyda olan boş ama şaşkın ifadeyle ona bakıyorlardı. Meraklı gözler hâlâ barın penceresindeydi. Tek yapabileceği, köşeyi dönmeden önce külüstür minibüsün plakasını aklına kazımak oldu. Öfkeyle olay yerinden ayrılırken etraftakiler de dağıldılar.

42

I'm living for giving the devil his due.[51]

Blue Öyster Cult, "Burning for You"

Arada çuvallarsın, dedi Strike kendi kendine. Askerî hayatında da ufak tefek aksilikler yaşamıştı. Gece gündüz talim yapsan da, teçhizatın her parçasını kontrol etsen de, her türlü olasılığa göre plan yapsan da hesapta olmayan bir aksilik yine de çıkardı. Bir keresinde, Bosna'da bozuk bir cep telefonunun beklenmedik şekilde şarjının bitmesi üzerine tetiklenen talihsizlikler zinciri neticesinde Mostar'da yanlış sokağa giren Strike'ın arkadaşı, canını zor kurtarmıştı.

Birini izlerken dikkatsizce park edilmiş bir minibüse boş olup olmadığına bakmadan yaslanmak Strike gibi eski bir ÖAB askerine hiç yakışmıyordu, bu büyük bir hataydı. Whittaker'la yüzleşmeyi planlamamıştı, en azından kendine böyle söylüyordu, ama sakin kafayla düşününce eylemlerinin farklı bir hikâye anlattığını itiraf etmek zorunda kaldı. Whittaker'ın dairesini izleyerek geçen yorucu saatlerden sonra artık kendini gizlemeye pek özen göstermeyen Strike, Whittaker'ın minibüsün içinde olduğunu bilmesi imkânsız olmasına karşın adi herifi nihayet yumrukladığı için vahşi bir haz duymuştu.

51 (İng.) Kötüye bile hakkını vermek için yaşıyorum.

Onun canını fena halde yakmak istemişti. Kibirli kahkahası, fare kuyruğu saçları, Slayer tişörtü, keskin kokusu, genç kızın ince, beyaz boynunu kavrayan parmakları, Strike'la alay edişi... Whittaker'ı beklenmedik şekilde karşısında gören Strike'ın içinde eylemlerinin sonuçlarını göz ardı eden, kavgaya hevesli, on sekiz yaşındaki delikanlının hissettiği duygular kabarmıştı.

Whittaker'ın canını yakmaktan aldığı zevk bir yana, bu karşılaşmadan işe yarar bir bilgi edinememişti. Geriye dönük bir kıyaslama yapmak için elinden geleni yapsa da sadece dış görünüşüne bakarak Whittaker'ın balıkçı şapkalı iri figürle aynı kişi olup olmadığını bir türlü tespit edemedi. Soho'da kovaladığı karanlık siluet, Whittaker'ın donuk buklelerine sahip değildiyse de uzun saçlar bağlanabilir ya da şapkanın içine tıkıştırılabilirdi ve Whittaker'dan daha yapılı görünse de dolgulu ceket yardımıyla kolaylıkla o cüsseye kavuşabilirdi. Ancak minibüsün önünde gördüğünde Whittaker'ın tepkisi de Strike'a gerçek bir ipucu vermemişti. O anları düşündükçe Whittaker'ın mağrur ifadesinde zafer emareleri görüp görmediğine yahut pis parmaklarıyla havayı yararak yaptığı boğaz kesme hareketinin onun bildik numaralarından, altında ödleklik yatan tehditlerinden, ne pahasına olursa olsun en kötü, en korkutucu olmayı kafaya koymuş bir adamın çocukça misillemelerinden biri olup olmadığına karar veremedi.

Özetle, yüzleşmenin sonucunda Whittaker'ın hâlâ narsist ve şiddet eğilimli olduğunun teyidi dışında Strike iki ilave bilgi edinmişti. İlk olarak Stephanie, Strike'a ilgi göstererek Whittaker'ı çileden çıkarmıştı ve Strike bunun tamamen vaktiyle Whittaker'ın üvey oğlu olmasından kaynaklandığını varsaysa da Whittaker'ın ağzından kaçırdığı intikam alma arzusu ihtimalini de bütünüyle göz ardı edemezdi. İkinci olarak, Whittaker kendine erkek arkadaşlar edinmeyi başarmıştı. Belli kadınlar için Strike'ın aklının almadığı bir çekim gücüne sahip olmakla birlikte Strike'ın onu tanıdığı günlerde Whittaker neredeyse istisnasız bütün erkeklerin nefretini kazanmıştı. Hemcinsleri onun yapmacık tavırlarından,

Satanist zırvalıklarından, her zaman öne çıkma arzusundan hazzetmez ve kadınlar üzerindeki tuhaf cazibesinden nefret ederlerdi. Ne var ki Whittaker birlikte uyuşturucu kullanıp emirlerine itaat edecek bir grup adam bulmuştu anlaşılan.

Strike kısa vadede yapılacak en faydalı işin Wardle'a olanları anlatıp minibüsün plakasını vermek olduğu sonucuna vardı. Polisler zaman ayırır da araçta veya daha da iyisi, restoranın üstündeki dairede uyuşturucu ve suç teşkil edecek başka deliller bulur umuduyla yaptı bunu.

Wardle, Strike'ın taş kokain kokusu aldığına yönelik ısrarlarını isteksizce dinledi. Strike görüşmeleri sona erdikten sonra düşününce Wardle'ın yerinde olsa, bu delilleri bir arama izni gerekçesi olarak görmeyeceğini kabul etmek zorunda kaldı. Wardle belli ki Strike'ın üvey babasına kin beslediğini düşünüyordu ve Strike'a göre Whittaker'la arasındaki Blue Öyster Cult bağlantısını ne kadar dile getirirse getirsin Wardle'ın fikri değişmeyecekti.

Robin her zamanki ilerleme raporunu sunmak için o akşam aradığında Strike olanları anlatınca rahatlayıp teselli buldu. Verecek haberleri olmasına rağmen Strike'ın Whittaker'la yüzleştiğini duyar duymaz bütün hikâyeyi can kulağıyla, sessizce dinledi.

Strike kavganın yaşanmasına izin verdiği için kendini cezalandırmayı bitirdiğinde Robin, "Doğrusu ona vurduğuna sevindim," dedi.

"Sevindin mi?" dedi Strike, afallamıştı.

"Elbette sevindim. Kızı boğuyormuş ya!"

Bu sözcükler ağzından çıktığı anda Robin pişman oldu. Anlatmamış olmayı dilediği olayı Strike'a hatırlatacak hiçbir sebep vermek istemiyordu.

"Gezgin şövalyelerin dediği gibi, kötü günümdeydim. Kız onunla birlikte yere düştü ve başını kaldırıma çarptı. Aklımın almadığıysa," diye ekledi Strike düşünmek için biraz durakladıktan sonra, "*kızın yaptığı*. Eline fırsat geçmişti. Onu bırakabilirdi. Onu bir sığınma

evine sokabilirdim. Ne diye ona döndü ki? Kadınlar bunu neden yaparlar?"

Robin yanıt vermeden önceki kısa tereddüt anında Strike onun bu sözlere şahsi bir yorum getirebileceğini fark etti.

"Sanırım," diye başladı Robin ve aynı anda Strike, "aslında demek istediğim..." dedi.

İkisi de durdu.

"Affedersin, devam et," dedi Strike.

"Sadece şunu söyleyecektim, istismara uğrayanlar istismarcılarına tutunurlar, değil mi? Başka alternatifleri olmadığı hissi içlerine işlemiştir."

O başka alternatif bendim, tam karşısında duruyordum!

"Bugün Laing'den iz var mı?" diye sordu Strike.

"Hayır, yok," dedi Robin. "Aslına bakarsan onun *gerçekten* orada olduğunu sanmıyorum."

"Yine de bence izlemekte fayda..."

"Dinle, bir tanesi hariç bütün dairelerde kimlerin oturduğunu biliyorum," dedi Robin. "İnsanlar diğer hepsine girip çıkıyorlar. Sonuncusu ya boş ya da içeride biri ölü yatıyor çünkü kapısı hiç açılmıyor. Gelen giden ne bakıcı ne hemşire gördüm."

"Bir hafta daha bekleyelim," dedi Strike. "Laing hakkında elimizdeki tek ipucu o. Dinle," diye ekledi Robin'in itirazına sinirlenen Strike, "o striptiz kulübünü gözetlerken ben de aynı konumda olacağım."

"Tek farkla, Brockbank'in orada olduğunu biliyoruz," dedi Robin sertçe.

"Görmeden inanmam," diye karşılık verdi Strike.

Birkaç dakika sonra, karşılıklı memnuniyetsizliklerini pek saklamadan vedalaştılar.

Bilgi ve ilham kaynakları kuruyup tükendiğinde her soruşturmanın durağan ve kurak dönemleri olurdu fakat Strike felsefi bir yaklaşım benimsemekte zorlanıyordu. Bacağı gönderen meçhul şahıs yüzünden işler kesatlaşmıştı. Parasını ödeyen son müşterisi, yani Çılgın Baba'nın karısı da artık ona ihtiyaç duymuyordu. Yargıcı, uzaklaştırma emrinin gerekli olmadığına ikna etmek umuduyla Çılgın Baba karara riayet ediyordu.

Başarısızlık ve sapıklık kokuları bürosundan yayılmaya devam ettikçe büronun uzun süre ayakta kalması mümkün değildi. Strike'ın tahmin ettiği gibi, Kelsey Platt'in öldürülmesi ve bedeninin parçalara ayrılmasıyla bağlantılı olarak adı internette hızla yayılıyordu. Dahası kanlı ayrıntılar önceki başarılarını unutturmakla kalmıyor, verdiği dedektiflik hizmetlerinin reklamlarını da gölgeliyordu. Kimse bu kadar kötü şöhretli birini tutmak istemez, çözülmemiş cinayetle bu kadar yakından bağlantılı bir dedektifle çalışma fikrine sıcak bakmazdı.

Strike, Noel Brockbank'i bulmayı umduğu striptiz kulübüne giderken işte bu yüzden kararlı ve biraz da çaresizdi. Shoreditch'te Commercial Road üzerinde bir ara sokakta yer alan kulüp, eski bir bardan dönüştürülmüştü. Dış cephesindeki tuğlalar yer yer dökülüyordu, karartılmış pencerelerin üzerine kaba, beyaz çıplak kadın siluetleri resmedilmişti. Mekânın geniş altın sarısı harflerle yazılmış eski adı ("The Saracen") çift kanatlı kapıların üzerinde dökülen siyah boyanın altında hâlâ seçilebiliyordu.

Bölgede ağırlıkla Müslüman nüfus yaşıyordu. Strike başörtülü ve takkeli insanların yanından geçerken tamamı International Fashion ve Made in Milan benzeri isimler taşıyan, vitrinlerinde naylon ve polyester giydirilmiş, sentetik peruklu mutsuz mankenler sergilenen çok sayıdaki ucuz kıyafet dükkânına göz gezdirdi. Commercial Road'da Bangladeş bankaları, pejmürde kılıklı emlakçılar, İngilizce kursları ve tozlu camların ardında olgunlaşmış meyveler satan viran manavlar vardı ama oturacak tek bir bank hatta alçak, soğuk bir duvar bile yoktu. Sık sık ağırlığını bir bacağından diğerine verme-

sine rağmen uzun süre ayakta dikilmekten Strike'ın dizi ağrımaya başladı. İşin kötü yanıysa boşuna bekliyordu çünkü Brockbank'ten en ufak bir iz yoktu.

Kapıdaki adam tıknaz ve boyunsuzdu. Strike müşteriler ve striptizciler haricinde içeri girip çıkanı görmedi. Kızlar gelip gidiyorlardı ve tıpkı çalıştıkları yer gibi onlar da Spearmint Rhino'da çalışanlardan daha pespaye ve daha bakımsızlardı. Kimileri dövmeli ve piercing'li, kimileri şişmandı ama sabahın on birinde mekâna girerken sarhoş görünen bir tanesi vardı ki kulübün tam karşısında bulunan kebapçının penceresinden görüldüğü kadarıyla bariz şekilde pisti. Robin'e her ne derse desin, Strike, Saracen'i büyük umutlarla üç gün izledikten sonra Brockbank'in ya orada hiç çalışmadığına ya da kovulduğuna kanaat getirdi.

Cuma sabahı olduğunda ipucu yakalayamadan geçen moral bozucu günlere bir yenisi daha eklenmişti. World Flair adında son derece kasvetli bir giysi mağazasının kapısında oyalanırken Strike'ın telefonu çaldı. Arayan Robin'di.

"Jason yarın Londra'ya geliyor. Forumdan bulduğum şu kendi bacağını kesmek isteyen adam vardı ya, o işte."

"Harika!" dedi Strike, biriyle görüşme yapabilecek olmak bile içine su serpmişti. "Onunla nerede buluşacağız?"

Robin sesinde belirgin bir çekince tınısıyla, "Yalnız gelmiyor," dedi. "Jason'la birlikte Tempest da geliyor. O..."

"Affedersin," diye araya girdi Strike. "*Tempest* mı?"

"Gerçek adının bu olduğundan şüpheliyim," dedi Robin duygusuzca. "Kelsey'nin internette etkileşimde bulunduğu kadın. Siyah saçlı, gözlüklü."

"Ah, tamam, hatırladım," diyen Strike sigarasını yakarken telefonu çenesi ile omzunun arasında tuttu.

"Az önce telefonda onunla konuştum. Trans-engelli topluluğunda önemli bir eylemci ve oldukça baskın bir karakter ama Jason

onun harika biri olduğunu ve onunla daha güvende hissedeceğini düşünüyor."

"Pekâlâ," dedi Strike. "Jason ve Tempest'la nerede buluşuyoruz öyleyse?"

"Gallery Mess'e gitmek istiyorlar. Saatchi Galerisi'ndeki kafe."

"Cidden mi?" Jason'ın süpermarkette çalıştığını hatırlayan Strike, onun Londra'ya ayak bastığında ilk arzusunun modern sanat olmasına şaşırmıştı.

"Tempest tekerlekli sandalye kullanıyor," dedi Robin. "Görünüşe bakılırsa orası da engelliler için çok uygunmuş."

"Tamam," dedi Strike. "Kaçta buluşuyoruz?"

"Birde," dedi Robin. "Tempest... şey... ödeme yapıp yapmayacağımızı sordu."

"Galiba yapacağız."

"Bu arada, Cormoran, bu sabah izin almamın sakıncası var mı?"

"Hayır, elbette yok. Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Düğünle ilgili bazı işleri halletmem gerekiyor da."

"Sorun değil. Baksana," diye ekledi Strike telefonu kapamadan, "onları sorgulamadan önce bir yerde buluşalım mı? Görüşme stratejimizi belirlemek için."

"Harika olur!" dedi Robin. Onun bu heyecanından etkilenen Strike da King's Road'daki bir sandviççide buluşmayı önerdi.

43

Freud, have mercy on my soul.[52]

Blue Öyster Cult, "Still Burnin'"

Ertesi sabah Strike, King's Road'daki Pret A Manger'ye geldikten beş dakika sonra omzunda beyaz çantasıyla Robin göründü. Çoğu eski erkek asker gibi o da kadın modasından anlamazdı ama Jimmy Choo adını o bile tanıdı.

Strike kahve söyledikten sonra parmağıyla göstererek, "Ayakkabı herhalde," dedi.

"Bravo," dedi Robin sırıtarak. "Ayakkabı. Evet. Düğün için," diye ekledi çünkü düğünün gerçekleşeceğini ikisi de artık kabul etmeliydi. Robin yüzüğünü parmağına tekrar taktığından beri bu konudan konuşmaya çekinir olmuşlardı.

Robin pencere kenarında bir masaya otururlarken, "Geleceksin, değil mi?" diye sordu.

Strike düğüne geleceğini daha önce söyleyip söylemediğini merak etti. İlki gibi krem rengi kartın üzerine işlenen siyah yazılarla yenilenen davetiyeyi almıştı ama ona geleceğini söylediğini hatırlamıyordu. Robin cevap beklentisiyle onu izlerken Strike'ın aklına Lucy ve yeğeninin, onu doğum günü partisine katılmaya ikna etme girişimleri geldi.

52 (İng.) Freud, ruhuma merhamet et.

"Evet," dedi Strike gönülsüzce.

"Senin yerine anneme haber vereyim mi?" diye sordu Robin.

"Hayır," dedi. "Ben veririm."

Bu durumda Robin'in annesini araması gerekecekti galiba. Kadınlar seni böyle ağlarına düşürüyorlardı işte. Seni listelerine ekliyor, gelmeye zorluyorlardı. Gelmezsen bir tabak yemeğin çöpe gideceğini, altın arkalıklı sandalyenin boş kalacağını, mukavva isim kartının masanın üzerinde utançla oturacağını, kabalığını cümle âlemin duyacağını zihnine işliyorlardı. O an, Robin ile Matthew'un evlendiklerini izlemekten daha az istediği hiçbir şey aklına gelmedi.

"Elin'i de davet etmemi ister... ister misin?" diye sordu Robin cesurca. Strike'ın somurtkan ifadesinin biraz olsun azaldığını görmek istiyordu.

"Hayır," dedi Strike hiç tereddüt etmeden. Ama Robin'in teklifinde bir tür rica sezince ona duyduğu gerçek sevgi, iyi yanının ağır basmasına yol açtı. "Hadi ayakkabılara bakalım o zaman."

"Ayakkabılara bakalım mı dedin?"

"Evet, öyle dedim."

Robin kutuyu, Strike'ı eğlendiren abartılı hareketlerle çıkardı, kapağını açtı, ince kâğıdı kenara attı. Şampanya rengi, topuklu ayakkabılardı bunlar.

"Düğün için biraz sadeler sanki," dedi Strike. "Ben daha şey olurlar sanmıştım... bilemiyorum... çiçekli."

"Neredeyse görünmüyorlar zaten," dedi parmağıyla ayakkabıyı okşayarak. "Platform topuklar da vardı ama..."

Cümlesini tamamlamadı. İşin aslı şuydu ki Matthew onun kendisinden uzun görünmesinden hoşlanmıyordu.

"Ee, Jason ve Tempest konusunda nasıl bir yol izleyeceğiz?" dedi ayakkabı kutusunu kapatıp çantaya yerleştirerek.

"Görüşmeyi sen yürüteceksin," dedi Strike. "Onlarla sen temas kurdun. İcap ederse ben de dâhil olurum."

"Farkındasın, değil mi?" dedi Robin tuhaf biçimde, "Jason bacağınla ilgili sana sorular soracak. Bacağını nasıl kaybettiğinle ilgili yalan... yalan söylediğini düşünüyor."

"Evet, biliyorum."

"Pekâlâ. Kırılıp gücenmeni istemiyorum, hepsi bu."

"İdare ederim herhalde ya," dedi Strike. Robin'in endişeli bakışları onu eğlendirmişti. "Ona vurmayacağım, eğer seni kaygılandıran buysa."

"Eh, içime su serptin," dedi Robin, "çünkü resimlerine bakılırsa bir sıkımlık canı var."

Strike'ın elinde sigara, King's Road'da yan yana yürüdüler. Galerinin girişi, yoldan biraz içeride, Sir Hans Sloane'un peruklu ve uzun çoraplı heykelinin arkasında kalıyordu. Donuk tuğla duvardaki kemerin altından geçip yeşil bir meydana girdiler, arkalarında bıraktıkları işlek caddenin gürültüsü olmasa kendilerini bir taşra mülkünde sanabilirlerdi. On dokuzuncu yüzyıldan kalma binalar meydanın üç yanını kuşatıyordu. İleride, vaktiyle kışla olması muhtemel yerin içinde Gallery Mess bulunuyordu.

Galeriye ilave edilmiş bir kantinle karşılaşmayı bekleyen Strike çok daha pahalı ve kaliteli bir alana girmekte olduğunu fark edince kredi kartının limitini aştığını endişeyle hatırladı ve büyük olasılıkla dört kişilik öğle yemeğinin parasını ödemeyi kabul ettiği için pişmanlık duydu.

Girdikleri yer uzun ve dardı, sol taraflarındaki kemerli açıklıklardan ikinci ve daha geniş bir alan görünüyordu. Başgarsonun peşi sıra mekânın iç kısmına doğru ilerlerken beyaz masa örtüleri, üniformalı garsonlar, yüksek kemerli tavanlar ve duvarlardaki çağdaş sanat eserleri, Strike'ın ödeyeceği hesaba yönelik kaygılarını daha da artırdı.

Aradıkları ikiliyi zevkli giyinmiş, ekseriyetle kadın müşterilerin arasında bulmaları zor olmadı. Jason uzun burunlu, sıska bir genç adamdı, bordo kapüşon ile bir kot pantolon giymişti ve en ufak bir

terslikte tüyecek gibi bir ifadesi vardı. Peçetesine bakarken hırpani bir balıkçıla benziyordu. Topuz yaptığı katran karası saçları kesinlikle boyanmış olan ve kalın, kare çerçeveli siyah gözlük takan Tempest fiziksel olarak Jason'ın tam zıddıydı: soluk beniz, kısa ve tombul bir beden, kurabiyedeki kuru üzümler gibi küçük, çukur gözler. Üzerinde rengârenk bir midilli bulunan siyah tişörtüyle tekerlekli sandalyesinde masaya bitişik oturuyordu. İkisinin de önünde menüleri açıktı. Tempest kendine bir kadeh şarap söylemişti bile.

Strike ile Robin'in yaklaştığını gören Tempest gülümsedi, kalın parmağıyla Jason'ın omzunu dürttü. Delikanlı kaygıyla etrafına bakındı. Strike da onun, biri diğerinden en aşağı bir santim yukarıda olan donuk mavi gözlerinin belirgin asimetrisini fark etti. Bu özelliği ona savunmasız bir görünüm kazandırıyordu.

"Selam," dedi Robin gülümseyip elini önce Jason'a uzatarak. "Sonunda tanıştığımıza sevindim."

Jason da, "Selam," diye mırıldandı gevşek parmaklarını uzatarak. Strike'ı hızlıca süzdükten sonra kıpkırmızı kesilip bakışlarını kaçırdı.

Hâlâ gülümseyen Tempest, Strike'a elini uzatıp, "Merhaba," dedi. Tekerlekli sandalyesini birkaç santim ustaca döndürüp Strike'a yan masadan bir sandalye çekmesini önerdi. "Burası harika bir yer. Bir yerden bir yere gitmek çok kolay ve çalışanlar da çok yardımcı oluyorlar. Affedersiniz!" dedi garsonlardan birine bağırarak, "İki menü daha alabilir miyiz lütfen?"

Strike, Tempest'ın yanına otururken Jason da Robin'in yanına oturması için manevra yaptı.

"Çok güzel bir yer, değil mi?" dedi Tempest şarabını yudumlayarak. "Çalışanlar da tekerlekli sandalye konusunda müthiş yardımcılar. Sitemde burayı kesinlikle tavsiye edeceğim. Engelli dostu mekânların bir listesini yapıyorum da."

Göz teması kurmaktan korktuğu için olacak, Jason menüsüne gömüldü.

Tempest, Strike'a rahat bir edayla, "Ona canı ne çekerse sipariş edebileceğini söyledim," dedi. "Senin o vakaları çözdüğünde köşeyi döneceğinin farkında değildi. Ona anlattım, sırf hikâye için bile basın sana çuvalla para verir. Sanırım yaptığın iş bu, yüksek profilli vakaları çözmeye çalışıyorsun?"

Strike hızla azalan banka hesap bakiyesini, ofisin üstündeki görkemli dairesini ve kesik bacağın işler üzerindeki yıkıcı tesirini düşündü.

"Uğraşıyoruz," dedi Robin'e bakmaktan kaçınarak.

Robin en ucuz salatayı sipariş edip yanına da su istedi. Tempest hem aperitif hem ana yemek söyledi, Jason'ı da kendisi gibi yapmaya teşvik etti, sonra da zarif bir ev sahibesi edasıyla menüleri garsona vermek üzere topladı.

"Ee Jason," diye başladı Robin.

Tempest, Strike'a hitap ederek anında Robin'in sözünü kesti.

"Jason gergin. Sizinle buluşmasının ne gibi sonuçlar doğuracağını etraflıca düşünmemişti. Ona anlattım, gece gündüz telefondaydık, faturaları bir görseniz... Belki de size ödetmeliyim, ha ha! Ama cidden..."

İfadesi ansızın ciddileşti.

"... polise her şeyi anlatmadığımız için başımızın belaya girmeyeceğine dair güvence istiyoruz. Elimizde faydalı bilgi de yoktu zaten. Sorunları olan zavallı bir çocuk o. Hiçbir şey bilmiyoruz. Onunla sadece bir kez görüştük ve onu kimin öldürdüğüne dair en ufak bir fikrimiz yok. Bizden çok daha fazlasını bildiğinizden eminim. Doğrusunu istersen Jason'ın ortağınla konuştuğunu duyduğumda epey kaygılandım çünkü bence topluluk olarak ne kadar sıkıntılar yaşadığımızı kimse anlamıyor. Bizzat kendim ölüm tehditleri aldım... Belki bunu araştırman için seni tutmalıyım, ha ha."

Şaşıran Robin nazikçe, "Ölüm tehditlerini yapan kimdi?" diye sordu.

"Görüyorsunuz ya, site *bana* ait," dedi Tempest, Robin'i göz ardı edip Strike'a hitap ederek. "Onu ben yönetiyorum. Bir nevi yuvanın bekçisiyim ya da baş rahibesi, ha ha... her neyse, içini dökmek ve öğüt istemek için herkes bana gelir, dolayısıyla cahiller bizi hedef aldıklarında saldırıları *ben* göğüslerim. Galiba kendimi pek düşünmüyorum. Başkalarının yerine mücadele ediyorum, öyle değil mi Jason? Her neyse," dedi şarabından koca bir yudum içmek için duraksayıp. "Başının belaya girmeyeceğine dair teminat almadan Jason'ın sizinle konuşmasına izin veremem."

Strike, bu meseledeki yetkisine dair Tempest'ın aklından neler geçtiğini merak etti. Gerçek şuydu ki Jason ve Tempest polisten bilgi saklamışlardı ve gerekçeleri her ne olursa olsun, sakladıkları bilgi ister değerli ister değersiz olsun, bu davranışları aptalca ve muhtemelen de zararlıydı.

"İkinizin de başının derde gireceğini sanmam," diye yalan söyledi Strike rahatça.

"Pekâlâ, bunu duyduğuma sevindim," dedi Tempest biraz rahatlayarak, "çünkü yardım etmeyi gerçekten istiyoruz. Yani Jason'a da söyledim, eğer bu adam VBİKB topluluğunu gözüne kestirdiyse, ki bu mümkün... yani yardım etmek *görevimiz*. Site üzerinden maruz kaldığımız kötü muamele ve nefret düşünüldüğünde pek şaşırmıyorum aslında. Akıl alır gibi değil. Yani cehaletten kaynaklandığı aşikâr ama bizim tarafımızda olduğunu sandığımız, ayrımcılık görmenin ne demek olduğunu çok iyi bilen insanların da kötü muamelesine maruz kalıyoruz."

İçkiler geldi. Strike'ın dehşet dolu bakışları arasında Avrupalı garson bira şişesini içi buz dolu bir bardağa boca etti.

"Hey!" dedi Strike sertçe.

Strike'ın aşırı tepki gösterdiğini düşünen garson, "Bira soğuk değil," dedi.

Strike bardağındaki buzları çıkararak, "Tanrı aşkına," diye homurdandı. Kendisini bekleyen yüklü fatura zaten yeterince mo-

ral bozucuydu. Garson, Tempest'ın şarap kadehini hafif dargın bir edayla tazeledi. Robin de fırsat bu fırsat deyip lafa girdi:

"Jason, Kelsey'yle ilk kez temas kurduğunda..."

Fakat Tempest kadehini bırakıp Robin'in sesini bastırdı.

"Evet, kayıtlarımızı kontrol ettim, Kelsey siteye ilk kez aralık ayında girmiş. Evet, polise bunu söyledim, kayıtlara bakmalarına izin verdim. *Seni* sormuş," dedi Tempest, Strike'a sitesinde kendisinden söz edildiği için gurur duyması gerektiğini ima ediyor gibiydi, "sonra Jason'la konuşmaya başlamış ve birbirlerinin e-postalarını almışlar. O andan itibaren doğrudan temas kurmuşlar, öyle değil mi Jason?"

"Evet, öyle," dedi Jason cılız bir sesle.

"Derken buluşmayı önermiş, o zaman Jason benimle iletişime geçti, değil mi Jason, ve yanında ben olursam daha rahat hissedeceğini düşünmüş çünkü ne de olsa burada mevzubahis olan internet, değil mi? Hiç belli olmaz. Kelsey herhangi biri olabilirdi. Erkek bile çıkabilirdi."

Robin, Jason'a, "Kelsey'yle görüşmek istemenin nedeni ne..." diye sormaya kalktı fakat Tempest yine sözünü kesti.

"İkisi de seninle ilgileniyorlardı," dedi Tempest, Strike'a. "Kelsey, Jason'ı da ikna etti, değil mi Jason? Hakkında her şeyi biliyordu," dedi Tempest sanki uygunsuz sırlar paylaşmışlar gibi sinsi sinsi gülerek.

Strike, delikanlıya, "Peki Kelsey benim hakkımda ne anlattı Jason?" diye sordu.

Jason, Strike'ın ona hitap etmesi üzerine kıpkırmızı kesilince Robin birdenbire bu çocuk eşcinsel olabilir mi diye düşündü. Forumda yaptığı kapsamlı araştırma sırasında bazı kullanıcıların, ama özellikle de <<Δēvōṫėė>>'nin fantezilerinde erotik eğilimler saptamıştı.

"Bana dedi ki," diye mırıldandı Jason, "ağabeyi sizi tanıyormuş. Sizinle çalışmış."

"Gerçekten mi?" dedi Strike. "Ağabeyi dediğine emin misin?"

"Evet."

"Çünkü ağabeyi yoktu. Ablası var sadece."

Jason'ın asimetrik gözleri masadaki nesnelerin üzerinde tedirgince gezindikten sonra Strike'a döndü.

"Ağabeyi dediğinden eminim."

"Benimle ordudayken mi çalışmış?"

"Hayır, ordudayken değil galiba. Daha sonra."

Sürekli yalan söylerdi... Günlerden salıysa çarşamba derdi.

"Şimdi, *ben* de erkek arkadaşından duyduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Tempest. "Bize Neil adında bir erkek arkadaşı olduğunu söylemişti Jason, hatırlıyor musun?"

"Niall," diye mırıldandı Jason.

"Ah, öyle miydi? Tamam, Niall olsun. Birlikte kahve içtikten sonra gelip onu almıştı, hatırlıyor musun?"

"Dur biraz," dedi Strike elini kaldırarak ve Tempest itaatkârca durakladı. "Niall'ı *gördünüz* mü yani?"

"Evet," dedi Tempest. "Kelsey'yi almaya geldi. Motosikletiyle."

Kısa bir sessizlik oldu.

Strike aniden hızlanan nabzıyla çelişen sakin ses tonuyla, "Motosikletli bir adam onu almaya geldi öyle mi? Nerede buluştunuz?" diye sordu.

"Tottenham Court Road'daki Café Rouge'da," dedi Tempest.

"Orası ofisimize hiç uzak değil," dedi Robin.

Jason'ın suratı daha da kırmızı bir renk aldı.

"Ah, Kelsey ve Jason bunu biliyorlardı, ha ha! Cormoran'ın kafeye uğramasını umuyordun, değil mi Jason? Ha ha ha," diye güldü Tempest neşeyle, garson aperatiflerini getirirken.

"Motosikletli bir adam onu almaya mı geldi Jason?"

Tempest'ın ağzı dolu olduğundan Jason nihayet konuşabildi.

Gözlerini durmadan kaçırarak Strike'a, "Evet," dedi. "Yolun ilerisinde onu bekliyordu."

"Nasıl biri olduğunu görebildin mi?" diye sordu Strike gelecek cevabı doğru tahmin ederek.

"Hayır, sanki... sanki köşede saklanıyordu."

"Kask takıyordu," dedi Tempest sohbete bir an evvel katılmak için ağzındakileri şarapla midesine yollayarak.

"Motosiklet ne renkti, hatırlıyor musunuz?" diye sordu Strike.

Tempest siyah olduğunu düşünürken Jason kırmızı olduğundan emindi fakat markasını göremeyecek kadar uzakta olduğu hususunda hemfikirdiler.

"Kelsey, erkek arkadaşıyla ilgili başka herhangi bir şey söyledi mi, hatırlıyor musunuz?" diye sordu Robin.

İkisi de kafalarını iki yana salladılar.

Tempest'ın geliştirdiği sitenin sunduğu avukatlık ve destek hizmetlerine dair yaptığı ayrıntılı açıklamanın ortasında yemekler geldi. Jason doğrudan Strike'a hitap ederek konuşacak cesareti ancak ağzı kızarmış patatesle doluyken bulabildi.

"Doğru mu?" dedi birden. Yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Ne doğru mu?" dedi Strike.

"Şey yaptığınız... şey..."

Ağzındakileri şiddetle çiğneyen Tempest tekerlekli sandalyesinde Strike'a doğru eğildi, elini onun koluna koyup yutkundu.

"Kendin mi kestin demeye çalışıyor," diye fısıldadı Tempest belli belirsiz göz kırparak.

Tempest kalın baldırlarının pozisyonunu kurnazca değiştirmişti, bacakları sandalyeden kaldırırken öylesine sarkmıyor, kendi ağırlıklarını taşıyorlardı. Strike, Selly Oak Hastanesi'nde savaşta aldığı yaralar neticesinde belden aşağısı tutmaz ve elini ayağını kullanamaz hale gelen adamlarla birlikte kalmış, onların mahvolan bacaklarını, vücutlarının kullanamadıkları alt kısımlarının hareket kısıtlılığını telafi etmek için üst vücut hareketleri öğrendiklerini

görmüştü. Tempest'ın yaptığı şeyin farkına ilk kez o an vardı. Aslında tekerlekli sandalyeye ihtiyacı yoktu. Eli ayağı tutuyordu.

Tuhaftır, Strike sakinliğini ve kibarlığını Robin'in ifadesi sayesinde korudu; onun Tempest'a bakışlarındaki tiksinti ve öfkede temsili bir rahatlama bulmuştu. Jason'a hitap ederek konuştu.

"Doğru mu, değil mi söyleyebilmem için önce sana ne söylendiğini duymam gerekiyor."

Angus etli burgerine neredeyse hiç dokunmamış olan Jason, "Şey," dedi, "Kelsey bana onun ağabeyiyle bara gittiğinizi, sarhoş... sarhoş olduğunuzu ve ona gerçeği anlattığınızı söyledi. Bir tabanca alıp Afganistan'daki üssünüzden ayrılmış, karanlıkta gidebildiğiniz kadar uzağa gitmişsiniz, sonra... sonra kendinizi bacağınızdan vurup bir doktora bacağınızı kestirmişsiniz."

Strike birasından koca bir yudum içti.

"Peki bunu neden yapmışım?"

"Efendim?" dedi Jason gözlerini kırpıştırarak, aklı karışmıştı.

"Çürüğe ayrılmak için mi yoksa..."

"Ah, hayır!" dedi Jason kırılmış görünerek. "Hayır, siz..." o kadar kızardı ki vücudunun geri kalanında hiç kan kalmamış olması muhtemeldi "... bizim gibiymişsiniz. Buna ihtiyacınız varmış," diye fısıldadı. "Kesmeye ihtiyaç duyuyormuşsunuz."

Ansızın Strike'a bakamadığını fark eden Robin, elinde tek bir ayakkabı tutan tuhaf bir tabloya bakarmış gibi yaptı. Tabloda görünen hiç değilse ayakkabı tutan bir eldi. İçinde pembe kaktüs büyüyen kahverengi bir saksı da olabilirdi pekâlâ.

"Kelsey'ye benden bahseden... şu ağabey... onun kendi bacağını kesmek istediğini biliyor muydu?"

"Sanmıyorum, hayır. Sadece bana söylemiş, Kelsey öyle dedi."

"Yani sence sadece bir tesadüf müydü, benim..."

"İnsanlar bunu sır olarak saklıyorlar," dedi Tempest ilk fırsatta kendini sohbete dâhil ederek. "Çünkü utanıyorlar, hem de *çok* utanıyorlar. Ben çalışmıyorum," dedi sevinçle, bacaklarını göstererek.

"Omurgamın hasar gördüğünü söylüyorum. Trans-engelli olduğumu bilseler hayatta anlayış göstermezler. Tıp dünyasındaki önyargıya yine hiç girmeyeyim, gerçekten inanılmaz boyutlarda. İki kez doktor değiştirdim, psikiyatrik yardım almam gerektiğini söylemelerinden artık gına gelmişti. Hayır, Kelsey kimseye açılamadığını bize söylemişti, zavallıcık. Sığınacak kimsesi yoktu. Kimse anlamıyordu. O yüzden bizden yardım istedi. Ve senden elbette," dedi Strike'a biraz hor gören bir tebessümle, zira onun aksine Strike, Kelsey'nin çağrısına kulak tıkamıştı. "Merak etme, bu konuda yalnız değilsin. İnsanlar peşinde oldukları şeyi elde ettikten sonra topluluğumuzdan genelde ayrılıyorlar. Bunu yapmalarını anlıyoruz ama sonunda kaderlerinde yazılı olan bedenin içinde olmanın nasıl bir duygu olduğunu tarif etmek için aramızda kalmaları çok önemli."

Robin, sanatseverlerin fısıltıyla konuştukları bu nazik beyaz salonda Strike'ın serinkanlılığını kaybetmesinden korkuyordu. Gelgelelim eski ÖAB subayının uzun yıllar yürüttüğü sorgular sırasında kendine hâkim olmayı öğrendiğini hesaba katmamıştı. Tempest'a gösterdiği nazik tebessümü biraz zalimceydi belki ama Jason'a dönüp sorusunu sordu:

"Öyleyse benimle temas kurmak, Kelsey'nin ağabeyinin fikri değil miydi sence?"

"Hayır," dedi Jason. "Bence bu tamamen Kelsey'nin fikriydi."

"Peki benden tam olarak ne istiyordu?"

"Yani, açık değil mi?" diye lafa karıştı Tempest gülerek. "Senin yaptığını yapmak için tavsiye istiyordu tabii ki!"

"Sen de öyle mi düşünüyorsun Jason?" diye sordu Strike ve oğlan başını salladı.

"Evet... Kesilmesi için bacağına ne ölçüde zarar vermesi gerektiğini bilmek istiyordu ve galiba bacağınızı kesen doktorla onu tanıştırabileceğinizi umuyordu."

Tempest, Strike üzerinde yarattığı etkiye kayıtsız bir halde, "İşte asıl sorun bu," dedi, "güvenilir cerrah bulmak. Genellikle hiç halden

anlamazlar. Kendi bacaklarını kesmeye çalışırken ölen insanlar var. İskoçya'da VBİKB'den muzdarip kişilere birkaç kez ampütasyon uygulayan muhteşem bir cerrah vardı ama onu engellediler. On yıl önceydi bu. İnsanlar çareyi yurtdışına gitmekte buluyorlar ama meteliksizsen, seyahat edecek paran yoksa... Kelsey'nin neden senin irtibat listene ulaşmak istediğini şimdi daha iyi anlıyorsundur!"

Robin bıçağını ve çatalını yere düşürdü, Strike'ın gücendiğini hissedebiliyordu. *İrtibat listesi!* Bacağının kesilmesi kara borsada satılan nadide bir eserdi sanki...

Strike hem Jason'ın hem Tempest'ın on beş dakika kadar daha ağzını aradıktan sonra işe yarar başka bilgiyi haiz olmadıklarına kanaat getirdi. Bir kez görüştükleri Kelsey'ye dair çizdikleri tabloya bakılırsa toy ve çaresiz kızın bacağını kestirme arzusu o kadar güçlüydü ki iki internet arkadaşının da rızasıyla, bu uğurda ne olsa yapmaya hazırdı.

"Evet," diye iç geçirdi Tempest, "o da onlardan biriydi. Küçükken telle bir kez girişimde bulunmuştu. O kadar çaresiz insanlarla karşılaştık ki bacaklarını tren raylarına koyanlar vardı. Bir tanesi bacağını sıvı nitrojenle dondurmaya çalışmıştı. Amerika'da bir kız kayakla atlarken kasten yere çakılmıştı ama burada şöyle bir tehlike mevcut: Arzu ettiğin sakatlık seviyesine ulaşamayabilirsin..."

"Peki *sizin* arzu ettiğiniz seviye nedir?" diye sordu Strike. Hesabı istemek için elini kaldırmıştı.

"Ben omuriliğimin kopmasını istiyorum," dedi Tempest gayet soğukkanlı bir tavırla. "Belden aşağısının felçli kalmasını istiyorum yani, evet. Bana kalsa bir cerraha yaptırırım. Bu esnada da idare ediyorum işte," dedi tekerlekli sandalyesini işaret ederek.

"Engelli tuvaletlerini ve merdiven asansörlerini kullanarak, öyle mi?" diye sordu Strike.

"Cormoran," dedi Robin uyaran ses tonuyla.

Bunların olacağını tahmin etmişti. Strike stresli ve uykusuzdu. Robin istedikleri malumatı en başta aldıklarına sevindi.

"Bu bir ihtiyaç," dedi Tempest sakince. "Kendimi bildim bileli bu böyle. Yanlış bedendeyim ben. Felçli olmam gerekiyor."

Garson gelmişti. Robin hesabı almak için elini uzattı çünkü Strike onu fark etmemişti.

"Çabuk, lütfen," dedi asık suratlı garsona. Bira bardağına buz koyduğu için Strike'ın azarladığı adamdı bu.

"Bir sürü engelli insan tanıyorsundur, değil mi?" diye sordu Strike, Tempest'a.

"Tanıdığım birkaç tane var," dedi. "Sitemizde epey var..."

"Hiçbir ortak noktanız yok. Bir tane bile."

"Biliyordum," diye mırıldandı Robin kendi kendine, garsonun elinden pos cihazını alıp kredi kartını soktu. Strike ayağa kalkıp Tempest'ın başında dikildi, felç heveslisi kadının birden cesareti kırılmış gibiydi. Kapüşonlusunun içinde ortadan kaybolmayı arzuluyormuş gibi görünen Jason ise sandalyesinde iyice sindi.

"Hadi, Corm..." dedi Robin cihazdan kartını çekip.

Robin paltosunu alıp onu masadan uzaklaştırmaya çalışırken, Strike hem Tempest'a hem Jason'a hitap ederek, "Bilin diye söylüyorum," dedi, "içinde olduğum araba havaya uçtu." Gözleri yaşlarla dolan Jason ellerini kıpkırmızı suratına götürmüştü. Tempest'ın ağzı bir karış açılmıştı. "Şoför iki parçaya ayrıldı, belki *bu* sizin işinize yarardı ha?" dedi Tempest'a vahşice. "Ama öldü, o yüzden artık yaramaz. Diğer adam yüzünün yarısını kaybetti, ben bacağımı kaybettim. Bunun *istemekle* yakından uzaktan ala..."

"Tamam," dedi Robin, Strike'ın kolundan tutarak. "Gidiyoruz. Bizimle buluştuğun için çok teşekkür ederim Jason..."

"Yardım al," dedi Strike yüksek sesle Jason'ı işaret ederek. Bir yandan da diğer müşterilerin ve garsonların şaşkın bakışları arasında Robin'in onu götürmesine izin veriyordu. "Yardım al. *Kafadan*."

Galeriden yaklaşık bir blok ötedeki yapraklı yola ulaştıklarında Strike'ın nefesi normale dönmeye başladı.

"Tamam," dedi Strike, Robin konuşmamış olmasına karşın. "Beni uyarmıştın. Özür dilerim."

"Sorun değil," dedi uysalca. "İstediğimizi aldık."

Birkaç metre sessizlik içinde yürüdüler.

"Hesabı sen mi ödedin? Fark etmedim."

"Evet. Masraf kasasından alırım."

Yürümeye devam ettiler. İyi giyimli erkek ve kadınlar bir yerlere koşturuyordu. Rastalı, bohem görünüşlü bir kız uzun, şal desenli elbisesiyle yanlarından süzülüp geçti fakat beş yüz sterlinlik el çantası ortaya koydu ki hippi kimliği en az Tempest'ın engelliliği kadar sahteydi.

"En azından ona yumruk atmadın," dedi Robin. "Tekerlekli sandalyesinde. Onca sanatseverin gözü önünde."

Strike gülmeye başladı. Robin de başını iki yana salladı.

"Kendini kaybedeceğini biliyordum," diyerek iç geçirdi Robin ama gülümsüyordu.

44

Then Came the Last Days of May[53]

Öldüğünü sanmıştı. Haberlerde çıkmamasını dert etmemişti çünkü bir fahişeydi. İlk öldürdüğüyle ilgili de gazetelerde bir habere rastlamamıştı. Fahişelerin değeri yoktu, bir hiçlerdi, kimsenin umurunda olmazlardı. Ama Sekreter bütün gazetelerde haber olacaktı çünkü o adi herif için çalışıyordu. Yakışıklı bir nişanlısı olan pirüpak bir kız, tam da basının ağzını sulandıracak cinsten...

Ne var ki fahişenin nasıl hayatta kaldığını aklı almıyordu. Gövdesine sapladığı bıçağın verdiği hissi, derisini kesen metalin, kemiğe sürten çeliğin sesini, kanın fışkırmasını hatırladı. Gazetede yazdığına göre onu öğrenciler bulmuştu. Kahrolası öğrenciler.

Ama parmakları hâlâ ondaydı.

Robot resmini vermişti. Şaka gibiydi! Polisler üniformalı maymundan başka bir şey değildi. O resmin işlerine yarayacağını mı sanıyorlardı? Onunla yakından uzaktan alakası yoktu, zerre kadar ona benzemiyordu, beyaz ya da siyah herhangi biri olabilirdi. Şey yanında olmasa kahkahayı koyuverirdi ama Şey, onun ölü bir fahişeye ya da bir robot resme gülmesinden hazzetmezdi...

53 (İng.) Derken Mayısın Son Günleri Geldi.

Şey'in şu sıralar huysuzluğu üstündeydi. Ona kötü muamele edişini telafi etmek için akla karayı seçmiş, özür dilemek, iyi adam rolünü oynamak zorunda kalmıştı. "Sinirliydim," demişti. "Çok sinirliydim." Şey'le oynaşmak, Şey'e kahrolası çiçekler almak, evde oturmak, öfkeli davranışlarını telafi etmek zorunda kalmıştı ve kadınların her zaman yaptığı gibi Şey şimdi bunu suistimal ediyor, daha fazlasını koparmaya çalışıyordu.

"Evden çekip gitmen hoşuma gitmiyor."

Böyle yapmaya devam edersen çekip gitmeyi göstereceğim ben sana.

Şey'e karşısına çıkan bir iş fırsatı olduğu palavrasını sıkmış, ama Şey ilk kez onu sorgulama cüretini göstermişti: Kim söyledi? Ne kadar süre için gideceksin?

Şey'i konuşurken izlediği sırada ona çirkin suratındaki bütün kemikleri kıran okkalı bir yumruk indirdiğini hayal etti...

Ama ona bir müddet daha ihtiyacı vardı, en azından Sekreter'in işini bitirene kadar.

Şey onu hâlâ seviyordu, bu onun elindeki kozdu. Terk etmekle tehdit ederek Şey'i hizaya sokabileceğini biliyordu. Ne var ki bu kozunu kullanmak istemiyordu. O nedenle çiçekler almaya, öpücükler yağdırmaya, öfkesinin hatırasını Şey'in aptal, karmaşık hafızasından silen nazik davranışları sergilemeye devam etti. İçeceklerine sakinleştirici, dengesini bozacak, boynunda ağlamasını, ona tutunmasını sağlayacak bir şeyler katmayı seviyordu.

Sabırlı, nazik ama kararlıydı.

Sonunda Şey, onun bir haftalığına gitmesine ikna olmuştu, sonunda istediği gibi hareket edebilecekti.

45

Harvester of eyes, that's me.[54]

Blue Öyster Cult, "Harvester of Eyes"

Wardle, Jason ve Tempest'ın adamlarına yalan söylemesinden son derece hoşnutsuzdu fakat Wardle'ın daveti üzerine pazartesi akşamı Feathers'ta iki tek atmak için buluştuklarında Strike onu beklediğinden daha az sinirli buldu. Şaşırtıcı sabrının nedeni basitti: Kelsey'nin, Café Rouge'daki buluşmasından motosikletli bir adam tarafından alınması Wardle'ın yeni teorisine cuk diye oturuyordu.

"Siteye giren Devotee adındaki herifçioğlunu hatırlıyor musun? Ampüte fetişi vardı, Kelsey'nin öldürülmesinin ardından kayıplara karıştı hani?"

Strike, Robin'in onunla yazıştığını hatırlayıp, "Evet, biliyorum," dedi.

"İzini sürdük. Bil bakalım garajından ne çıktı?"

Tutuklama yapılmadığı gerçeğinden yol çıkan Strike ceset parçaları bulmadıklarını varsayarak, "Motosiklet mi?" dedi.

"Kawasaki Ninja," dedi Wardle. "Honda aradığımızı biliyorum," diye ekledi Strike'tan önce davranarak, "ama karşısında bizi görünce korkudan altına kaçırdı."

54 (İng.) Göz hasatçısı, işte ben buyum.

"Kapısında Cinayet Masası'nı kim görse aynı tepkiyi verir. Devam et."

"Çok terleyen ufak tefek bir adam, adı Baxter, satış temsilcisi, ayın ikisi ve üçü olan hafta sonu ile yirmi dokuzu için mazereti yok. Boşanmış, çocuğu yok, evde oturup kraliyet düğününü izlediğini iddia ediyor. Evde kadın olmasa kraliyet düğününü izler miydin?"

"Hayır," dedi görüntüleri haberlerde izleyen Strike.

"Motosikletin ağabeyine ait olduğunu ve kendisinin sadece göz kulak olduğunu iddia etti ama kısa bir sorgunun ardından birkaç kez bindiğini itiraf etti. Yani motosiklete binebildiğini biliyoruz, bir Honda kiralamış yahut ödünç almış olabilir."

"Siteyle ilgili ne dedi?"

"Onu tamamen geçiştirmeye çalıştı, öylesine takıldığını, aslında önemsemediğini, ampütelerden tahrik olmadığını söyledi ama bilgisayarına bakmak istediğimizde bundan hiç hoşlanmadı. Cevap vermeden önce avukatıyla konuşmak istedi. Orada bıraktık ama yarın tekrar gideceğiz. Dostane bir sohbet yapacağız."

"Kelsey'yle çevrimiçi konuştuğunu itiraf etti mi?"

"Kelsey'nin dizüstü bilgisayarı ve Tempest'ın kayıtları elimizdeyken bunu inkâr etmesi zor. Kelsey'ye bacağıyla ilgili planlarını sormuş ve buluşmayı teklif etmiş ama Kelsey onu başından atmış, en azından internette. Kahretsin, bu adamı araştırmalıyız," dedi Wardle, Strike'ın kuşkucu bakışlarına karşılık. "Mazereti yok, motosikleti, kesik uzuvlara karşı zaafı var ve Kelsey'yle buluşmak istemiş!"

"Evet, elbette," dedi Strike. "Başka ipucu var mı?"

"Var, seninle bu yüzden buluşmak istedim. Donald Laing'i bulduk. Elephant and Castle'da, Wollaston Close'da."

"Öyle mi?" dedi Strike gerçekten şaşkın bir halde.

Strike'ı bir kez olsun şaşırtabilmenin keyfini çıkaran Wardle sırıttı.

"Evet. Ve hasta herifin teki. Onu JustGiving sayfası sayesinde bulduk. Arayıp adresini istedik."

Strike ile Wardle arasındaki fark buydu elbette: Wardle hâlâ bir rozete, yetkiye ve Strike'ın ordudan ayrıldığında bıraktığı türden güce sahipti.

"Onu gördün mü?" diye sordu Strike.

"Birkaç adam gönderdim, orada değildi ama komşular onun dairesi olduğunu doğruladılar. Kiracı olarak kalıyor, yalnız yaşıyor ve anlaşılan oldukça hasta. Bir süreliğine evine, İskoçya'ya dönmüş. Dostunun cenazesi için. Yakında dönermiş."

"Palavra," diye mırıldandı Strike birasına doğru konuşarak. "Laing'in İskoçya'da arkadaşı kalmışsa ben de bu bardağı yerim."

"Keyfin bilir," dedi Wardle hem gülerek hem sabırsızlanarak. "Senin adamların peşinden gittiğimize sevinirsin diyordum."

"Seviniyorum da," dedi Strike. "Kesin hasta mıymış?"

"Komşuya göre koltuk değneği kullanıyormuş. Sık sık hastaneye yatıyormuş galiba."

Tepelerindeki deri kenarlıklı ekranda geçen ay oynanan Arsenal-Liverpool maçı sesi kapalı olarak veriliyordu. Strike, dairesindeki küçük televizyonda seyrederken Van Persie'nin, Arsenal'ı çok ihtiyacı olan üç puana taşıyabileceğini düşündüğü penaltıyı atışını izledi. Ama olmamıştı tabii ki. Tıpkı Strike gibi topçular için de işler yolunda gitmiyordu.

"Görüştüğün biri var mı?" diye sordu Wardle damdan düşer gibi.

"Ne?" diye sordu Strike, afallamıştı.

Wardle bunu gülünç bulduğunu Strike'a anlatmak için sırıtarak, "Coco seni beğenmiş," dedi. "Karımın arkadaşı olan Coco. Kızıl saçlı, hatırladın mı?"

Strike, Coco'nun vodvil dansçısı olduğunu hatırlıyordu.

"Sormamı istedi," dedi Wardle. "Senin sefil herifin teki olduğunu söyledim. Ama onun için önemli olmadığını söyledi."

"Ona söyle, gururum okşandı," dedi Strike, ki bu doğruydu, "ama evet, biri var."

"Ortağın değil, değil mi?" dedi Wardle.

"Hayır," dedi Strike. "O evleniyor."

"Mis gibi kızı kaçırmışsın dostum," dedi Wardle esneyerek. "Ben olsam kaçırmazdım."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi Robin ertesi sabah ofiste. "Laing'in gerçekten Wollaston Close'da yaşadığını öğrenir öğrenmez dairesini izlememi bırakmamı istiyorsun."

"Beni dinle," dedi Strike çay yaparken. "Komşularının dediğine göre şehirdışındaymış."

"Ama İskoçya'ya gittiğini düşünmediğini daha şimdi söyledin bana!"

"Sen izlemeye başladığından beri dairesinin kapısının kapalı olması, *bir yerlere* gittiğini gösteriyor."

Strike çay poşetlerini fincanların içine bıraktı.

"Dostunun cenazesine gittiğine zerre kadar inanmıyorum ama bunak annesinden para koparmak için Melrose'a gitmişse hiç şaşırmam. Bu tam Donnie'nin tatil eğlencesi anlayışına uyan bir davranış olur."

"Geri dönmesi ihtimaline karşı birimiz orada olmalıyız..."

"Birimiz orada olacak zaten," dedi Strike teskin edici bir sesle, "ama bu esnada senden başka bir şey yapmanı istiyorum..."

"Brockbank'i izlememi mi?"

"Hayır, Brockbank'i ben izleyeceğim," dedi Strike. "Senden Stephanie'yle ilgilenmeni istiyorum."

"Kim?"

"Stephanie. Whittaker'ın kız arkadaşı."

"Neden?" diye sordu Robin yüksek sesle. Kapağı takırdayarak taşkın köpüklerle kaynayan ısıtıcının arkasındaki cam buharlaştı.

"Kelsey'nin katledildiği gün ve Shacklewell'deki kızın parmaklarının kesildiği gece Whittaker'ın ne yaptığını öğrenmeye çalış. Tam olarak nisanın üçü ve yirmi dokuzu."

Strike çay poşetlerinin üzerine sıcak suyu döküp süt ekledi, karıştırırken kaşık fincanın kenarlarına çarptı. Robin, düzenindeki bu değişikliğe sevinse mi, üzülse mi bilemedi. Genel olarak memnun olsa da Strike'ın onu saf dışı bırakmaya çalıştığına dair şüpheleri dağılmadı.

"Whittaker'ın katil olabileceğini hâlâ düşünüyor musun?"

"Evet," dedi Strike.

"Ama elinde hiç delil..."

"Elimde hiçbiri için delil yok, değil mi?" dedi Strike. "Delil bulana ya da hepsini aklayana kadar uğraşmaya devam edeceğim."

Robin'e çay fincanını verip sahte deri kanepeye oturdu, ilk kez o tuhaf ses çıkmadı. Küçük bir zaferdi bu ama hiç yoktan iyiydi.

"Mevcut haline bakarak Whittaker'ı elerim diye ümit etmiştim," dedi Strike, "ama o balıkçı şapkalı adam olması *mümkün*. Bir şeyden eminim: Eskiden ne kadar aşağılıksa şimdi de öyle. Stephanie'yle bir çuval inciri berbat ettim, artık benimle konuşmaz ama seninle konuşabilir. Eğer o tarihlerde Whittaker'ın başka yerde olduğunu kanıtlayabilir ya da bizi başka birine yönlendirebilirse seçeneklerimizi değerlendiririz. Aksi takdirde listemizdeki yerini korur."

"Peki ben Stephanie'yle konuşurken sen ne yapacaksın?"

"Brockbank'i arayacağım. Karar verdim," dedi Strike bacaklarını esnetip onu canlandıran çayından içerken, "bugün striptiz kulübüne gidip ona ne olduğunu öğreneceğim. Sürekli kebap yiyip kıyafet dükkânlarının arasında ortaya çıkmasını beklemekten bıktım."

Robin bir yorum yapmadı.

"Ne oldu?" dedi Robin'in ifadesini izleyen Strike.

"Yok bir şey."

"Bırak şimdi."

"Tamam... ya oradaysa?"

"O zaman düşünürüm... Ona vurmayacağım," dedi Strike, Robin'in düşüncelerini okuyarak.

Robin önce, "Tamam," dese de bir an sonra, "Whittaker'a vurdun ama," diye ekledi.

"O başkaydı," dedi Strike. Robin yanıt vermeyince, "Whittaker'ın yeri ayrı. O aileden," diye açıkladı.

Robin güldü ama gönülsüz bir gülüştü bu.

Strike, Commercial Road'daki bir ara sokakta yer alan Saracen'e girmeden önce bir bankamatikten elli sterlin çekerken hesabının ekside olduğunu gördü. Suratı asık, kapıdaki kısa boyunlu fedaiye bir onluk verip siyah plastik şeritlerin arasından geçti. İçerisi loştu fakat mekânın köhneliğini gizlemek için yeterli değildi.

Eski barın içi tamamen sökülmüştü. Yenilenen dekor bakımsız kalmış, loş ve ruhsuz bir halkevi izlenimi uyandırıyordu. Cilalı meşe zemin, mekânın bir tarafını kaplayan bar boyunca uzanan geniş neon ışıklarını yansıtıyordu.

Vakit daha öğlen olmasına karşın barın uzak ucundaki küçük sahnede bir kız dans ediyordu bile. Kırmızı ışığın altında ve vücudunun her bir karışının görülebilmesi için değişik açılarla yerleştirilmiş aynaların önünde duran kız, Rolling Stones'un "Start Me Up" şarkısı eşliğinde sutyenini çıkarıyordu. Yüksek masaların önündeki yüksek taburelerde oturan dört adam kâh bir direğin etrafında sakarca sallanan kıza, kâh Sky Sports'un açık olduğu büyük ekran televizyona bakıyordu.

Strike doğrudan bara yöneldi. "Mastürbasyon yaparken yakalanan müşteri atılır" yazılı tabelayla karşı karşıya buldu kendini.

Uzun saçlı, mor göz farı sürmüş hızmalı kız, "Ne içersin tatlım?" diye sordu.

Bir bardak bira söyleyen Strike barda oturdu. Fedai dışında görünürdeki diğer tek erkek çalışan, striptizcinin yanındaki pi-

kabın arkasında oturan adamdı. Tıknaz, sarışın, orta yaşlıydı ve Brockbank'e zerre kadar benzemiyordu.

Strike, barmaid, "Bir arkadaşımı görmeye geldim," dedi. Başka müşterisi olmadığı için bara yaslanmış, dalgın dalgın televizyona bakıyor ve uzun tırnaklarını yiyordu.

"Öyle mi?" dedi sıkkın bir tonda.

"Evet," dedi Strike. "Burada çalıştığı söylenmişti."

Fosforlu yelekli bir adam bara yaklaşınca kız ona hizmet etmek için tek kelime etmeden uzaklaştı.

"Start Me Up" bitince striptizcinin gösterisi de sona erdi. Sahneden indi, bir havluya sarındı ve barın arkasında bir perdenin ardında gözden yitti. Kimse alkışlamadı.

Son derece kısa bir naylon kimono ile jartiyer giymiş bir kadın perdenin arkasından çıktı ve müşterilere boş bir bira bardağı uzatarak barda dolaşmaya başladı, müşteriler teker teker pamuk ellerini ceplerine atıp bozukluk verdiler. En son Strike'a geldi, o da iki sterlin attı. Kadın doğrudan sahneye yöneldi, para bardağını DJ'in pikabının yanına özenle koyduktan sonra kimonosunu çıkardı ve sutyen, iç çamaşırı, jartiyer ve topuklu ayakkabıyla sahneye adımını attı.

"Baylar, bu gösteriye bayılacaksınız... Güzeller güzeli Mia için kocaman bir alkış lütfen!"

Gary Numan'ın "Are 'Friends' Electric" adlı parçası eşliğinde dans etmeye başladı. Şarkı ile hareketleri arasında en ufak bir ahenk yoktu.

Barmaid, Strike'ın yakınındaki pozisyonuna geçti. Strike oturduğu yerden televizyonu çok net görebiliyordu.

"Evet, dediğim gibi," diye başladı Strike, "bir arkadaşım onun burada çalıştığını söyledi."

"Hı hı," dedi kız.

"Adı Noel Brockbank."

"Öyle mi? Öyle birini tanımıyorum."

"Peki," dedi Strike, Brockbank'in ortalarda görünmediğini saptamış olmasına rağmen mekânı tararmış gibi yaparak. "Belki de yanlış yere geldim."

İlk striptizci perdenin arkasından çıkageldi, kasıklarını neredeyse açıkta bırakan çiklet pembesi bir mini elbise giymişti ve bir şekilde önceki çıplaklığından daha uygunsuz görünüyordu. Fosforlu ceketli adama yaklaşıp bir şey sordu ama adam başını iki yana salladı. Etrafına bakınırken Strike'la göz göze geldi, gülümseyip ona yanaştı.

"Selam," dedi. İrlanda aksanıyla konuşuyordu. Sahnenin kırmızı ışığında sarı sandığı saçları aslında bakır rengiydi. Yoğun turuncu rujun ve kalın takma kirpiklerin altında sanki hâlâ okulda olması gereken bir kız saklıydı. "Ben Orla. Sen kimsin?"

Strike, adını kavramakta zorlanan insanların genelde ona hitap ederken kullandığı ismi vererek, "Cameron," dedi.

"Özel dans ister misin Cameron?"

"Nerede oluyor o?"

"Şurada," dedi perdenin arkasında üstünü değiştiği yeri eliyle göstererek. "Seni burada daha önce hiç görmedim."

"Doğru. Bir arkadaşımı arıyorum."

"Kimmiş bu kadın?"

"Erkek."

"Yanlış yere gelmişsin o zaman tatlım."

Kız o kadar gençti ki Strike, kız ona tatlım dediği için kendini kötü hissetti.

"İçki ısmarlayayım mı?" diye sordu Strike.

Genç kız tereddüt etti. Özel dansta daha çok para vardı ama belki de öncesinde biraz ısınmaya ihtiyaç duyan türden bir adamdı bu.

"Ismarla bakalım."

Strike votka limona fahiş bir meblağ ödedi, göğüsleri elbisesinin dışına taşan genç kız yanındaki taburede, Strike'ın bu ikramını resmî

bir edayla yudumladı. Teni Strike'a katledilen Kelsey'yi hatırlattı: pürüzsüz, sıkı ve gençliği çağrıştıracak şekilde yağlı. Omzuna üç küçük yıldız dövmesi işlenmişti.

"Arkadaşımı tanıyorsundur belki," dedi Strike. "Noel Brockbank."

Küçük Orla saf değildi. Strike'a fırlattığı keskin yan bakışta şüphe ve kurnazlık bir aradaydı. Market Harborough'daki masöz gibi onun polis olup olmadığını merak ediyordu.

"Bana borcu var," dedi Strike.

Pürüzsüz alnı kırışık, Strike'ı bir süre daha süzdükten sonra yalanı yuttu.

"Noel," dedi. "Galiba gitti. Dur biraz. Edie?"

Bıkkın barmaid gözlerini televizyondan ayırmadı.

"Ne var?"

"Geçen hafta Des'in kovduğu şu adamın adı neydi? Hani sadece birkaç gün dayanabilen."

"Adını bilmiyorum."

Orla, Strike'a, "Evet, galiba kovulan Noel'dı," dedi. Sonra ani ve sevecen bir açık sözlülükle, "Bana bir onluk uçlanırsan kesin öğrenirim," dedi.

İçinden kendini sakin kalmaya zorlayan Strike onluğu uzattı.

"Burada bekle," dedi Orla neşeyle. Tabureden indi, onluğu iç çamaşırının lastiğine kıstırdı, elbisesini aşağı çekiştirdi ve DJ'in yanına gitti. Orla konuşurken Strike'a ters ters bakan, kırmızı ışıkta yüzü parlayan, gerdanı kat kat olmuş DJ başını salladı ve Orla memnun bir şekilde geri geldi.

"Tam tahmin ettiğim gibi!" dedi Strike'a. "Ben burada değildim ama nöbet falan geçirmiş."

"Nöbet mi?" dedi Strike.

"Evet, daha ilk haftasıymış. İri bir adam, değil mi bu? Kocaman çeneli."

"Doğru," dedi Strike.

"Evet, bir de geç kalmış, Des buna çok kızmış. Şuradaki Des," diye ekledi hiç gereği yokken. Strike'ı şüpheli gözlerle izlerken "Are 'Friends' Electric?" bitince Cyndi Lauper'dan "Girls Just Wanna Have Fun" şarkısına geçen DJ'i gösterdi. "Senin adamın geç kaldığı için Des'ten fırçayı yerken yere yığılıp kıvranmaya başlamış. Dediklerine göre," dedi Orla keyifle, "altına kaçırmış."

Strike, Des'in gazabından kaçmak için Brockbank'in altına işeyeceğine ihtimal vermiyordu. Gerçek bir epilepsi nöbeti geçirmiş olmalıydı.

"Sonra ne olmuş?"

"Dostunun kız arkadaşı arka taraftan koşup gelmiş..."

"Hangi kız arkadaş bu?"

"Bekle... Edie?"

"Ne?"

"Şu peruklu siyahi kız kimdi? Koca memeli olan, Des'in hazzetmediği."

"Alyssa," dedi Edie.

Orla, Strike'a, "Alyssa," diye tekrarladı. "Arka taraftan koşarak gelmiş, Des'e ambulans çağırması için bağırıyormuş."

"Çağırmış mı peki?"

"Evet. Seninkini götürmüşler, Alyssa da onunla gitmiş."

"Peki Brock... Noel o günden beri hiç geldi mi?"

"Biri ona bağırınca yere yığılıp altına işeyecekse koruma falan olamaz, değil mi?" dedi Orla. "Alyssa, Des'ten ikinci bir şans istemiş ama Des ikinci bir şans vermez."

"Bunun üzerine Alyssa, Des'e basmış küfrü," dedi Edie bir anda uyuşukluk halinden sıyrılarak, "ve Des onu da kovmuş. Aptal karı. Paraya ihtiyacı vardı oysa. Çocukları var."

Strike, Orla ve Edie'ye, "Bütün bunlar ne zaman oldu?" diye sordu.

"Birkaç hafta önce," dedi Edie. "Ama o herif bir tuhaftı. Neyse, kurtulduk."

"Hangi yönden tuhaftı?" diye sordu Strike.

"İnsan anlıyor işte," dedi Edie yorgun ama külyutmaz bir tavırla. "Hiç şaşmaz. Alyssa'nın erkekler konusunda berbat zevki vardır."

Şimdi tangasıyla kalan ikinci striptizci az sayıdaki müşteriye doğru şevkle kalçalarını sallıyordu. Kulübe az önce giren iki yaşlıca adam bara geçmeden önce tereddüt etti, gözlerini çıkmak üzere olan tangaya dikti.

Strike, bilgi karşılığında para talep etmeyecek kadar bıkkın görünen Edie'ye, "Noel'ı nerede bulabilirim biliyor musun?" diye sordu.

"Bow'da bir yerde Alyssa'yla yaşıyor," dedi barmaid. "Sosyal konutlarda oturuyor ama sürekli yakınıyordu. Tam olarak yerini bilmiyorum," dedi erken davranıp Strike'ın sorusunu sormasına müsaade etmeden. "Hiç gitmedim."

"Ben evini seviyor sanıyordum," dedi Orla belli belirsiz. "İyi bir kreş var diyordu."

Striptizci tangasını çıkarmış, başının üstünde kement gibi sallıyordu. Göreceklerini gören iki yeni müşteri bara doğru süzüldü. İçlerinden Orla'nın dedesi yaşında olan, çapaklı gözlerini dekoltesine dikti. Orla adamı şöyle bir süzdükten sonra Strike'a döndü.

"Ee, özel dans istiyor musun istemiyor musun?"

"Almayayım," dedi Strike.

Strike daha cümlesini bitirmeden Orla bardağını bırakmış, taburesinden inmiş, dişlerinin yarısından fazlasını kaybeden, sırıtmakta olan altmışlık adama doğru kaymıştı.

Strike'ın yanı başında izbandut gibi bir cüsse belirdi: boyunsuz koruma.

O kadar geniş cüsseli bir adama göre şaşırtıcı derecede tiz sesli olmasa tehditkâr olabilecek bir tonla, "Des konuşmak istiyor," dedi.

Strike etrafına bakındı. Barın öbür ucundan bakan DJ onu yanına çağırıyordu.

Strike korumaya, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Varsa Des söyler," diye meşum bir cevap aldı.

Strike, DJ'le konuşmak için barın öbür ucuna yürüdü ve müdürün kürsüsüne çağrılan devasa bir öğrenci gibi adamın başında dikildi. Durumun saçmalığının bütünüyle farkında, bekledi. Üçüncü striptizci, bardağındaki bozuklukları döner tablanın yanında bırakıp, mor bornozunu çıkarıp siyah dantelli çamaşırıyla ve yüksek topuklularıyla sahneye çıktı. Vücudu dövmeyle kaplı, makyajın altındaki yüzü sivilceliydi.

"Baylar, huzurlarınızda... Jackaline!"

Toto'dan "Africa" çalmaya başladı. Kendinden önceki iki meslektaşından da daha maharetli olan Jackaline direğin etrafında dönmeye başladı ve Des mikrofonu eliyle kapatıp öne doğru eğildi.

"Pekâlâ dostum."

Sahnenin kırmızı ışığında göründüğünden daha yaşlı ve daha sert görünüyor, gözleri kurnaz bakıyordu ve çenesi boyunca uzanan, Bıçakçı'nınki kadar derin bir yara izi vardı.

"O adamı ne diye arıyorsun?"

"Arkadaşım olur kendisi."

"Sözleşme yapmamıştık."

"Yaptınız demedim zaten."

"Haksız işten çıkarmaymış, hadi oradan. Bana hastalığı olduğunu söylemedi. Seni buraya o Alyssa kaltağı mı gönderdi?"

"Hayır," dedi Strike. "Noel'ın burada çalıştığını duydum."

"O karı delinin teki."

"Bilemem. Ben Noel'ı arıyorum."

Bir metre ötede Jackaline sutyeninin askılarını omuzlarından aşağı kaydırıp yarım düzine müşteriye ters ters baktı.

"O herif Özel Kuvvetler'de *nah* görev yapmıştır," dedi Des hırçınca, sanki Strike bu konuda ısrar etmiş gibi.

"Sana öyle mi söyledi?"

"O değil, sevgilisi olacak kadın söyledi. Alyssa. Öyle bir enkazı kim ne yapsın be. Her neyse," dedi Des gözlerini kısarak, "hoşlanmadığım başka şeyler de vardı."

"Öyle mi? Ne gibi?"

"Orası beni ilgilendirir. Ona bunu aynen böyle söyle. Tek sorun onun lanet nöbeti değildi. O karıya söyle, onu neden işe geri almak istemediğimi Mia'ya sorsun. Ayrıca de ki arabama bir daha aptalca bir şey yaparsa ya da dostlarından birini daha üzerime salarsa onu mahkemeye veririm. Ona aynen böyle söyle!"

"Pekâlâ," dedi Strike. "Adresi var mı?"

"Yürü git," diye hırladı Des. "Defol git buradan."

Mikrofona eğildi.

Jackaline kızıl ışıkta göğüslerini ritmik olarak sallarken Des profesyonel bir sırıtışla, "Güzel," dedi ve Strike'a *yaylan* der gibi bir hareket yaptıktan sonra eski taş plaklarına geri döndü.

Kaçınılmaz olana boyun eğen Strike kapıya kadar koruma eşliğinde gitti. Kimse ona bakmadı, müşterilerin dikkati Jackaline ile dev ekrandaki Lionel Messi arasında bölünmüştü. Strike kapıda takım elbiseli bir grup genç adamın içeri girmesi için kenara çekildi, hepsi de şimdiden çakırkeyifti.

İçlerinden biri striptizciyi göstererek, "Off meme!" diye bağırdı. "*Meme!*"

Koruma bu tepki üzerine adamların içeri girmesine karşı çıktı. Hafif bir atışma yaşandı, bağıran adam arkadaşlarınca ve korumanın başparmağını birkaç kez onun göğsüne bastırarak yaptığı uyarılarla sindirildi.

Strike meselenin halledilmesini sabırla bekledi. Genç adamların nihayet içeri girmelerine izin verildiğinde Yazz'in "The Only Way Is Up" parçasının giriş tınıları eşliğinde bardan ayrıldı.

46

Subhuman[55]

Ganimetleriyle baş başa, kendini tamamen bütün hissediyordu. Bunlar onun üstünlüğünün, polisin ve koyun gibi kitlelerin arasından bir yarı tanrı misali, istediğini alarak, fark edilmeden süzülebilme yeteneğinin kanıtıydı.

Elbette bu ganimetler ona başka bir şey daha veriyordu.

Öldürme anında asla sertleşmiyordu. Öncesinde ise durum farklıydı: Bazen yapacaklarını düşünerek, ihtimalleri zihninde tüm incelikleriyle canlandırarak, yeniden kurgulayarak mastürbasyon yapar gibi kendinden geçebiliyordu. Sonrasında, mesela şimdi, Kelsey'nin gövdesinden kestiği ve tekrar tekrar havayla temas ettiği için hafif kayışımsı bir hal alan buz gibi, kauçuğumsu, buruşmuş göğsünü elinde tutarken sorun yoktu. *Şimdi* çadırı kurmuştu.

Sonuncunun parmakları buz kutusundaydı. Birini çıkardı, dudaklarına bastırıp sertçe ısırdı. Parmağın hâlâ o fahişenin eline bağlı olduğunu, acıyla haykırdığını hayal etti. Parmağı çiğnedi, soğuk etin yarılmasının, dişlerinin kemiğe değmesinin verdiği hissin tadını çıkardı. Bir elini eşofmanının ipine götürdü...

Sonrasında parmakları buzdolabına koydu, kapağını kapatıp okşadı, kendi kendine sırıttı. Yakında orada çok daha fazlası ola-

55 (İng.) Mahluk, altinsan.

caktı. Sekreter ufak tefek değildi, tahminine göre bir yetmiş ya da bir yetmiş üçtü.

Küçük bir sorun vardı... Sekreter'in nerede olduğunu bilmiyordu. İzini kaybetmişti. Bu sabah ofise gitmemişti. Bir umut Londra Ekonomi Üniversitesi'ne gitmiş, orada platin sürtüğü görmüş ama Sekreter'den hiçbir ize rastlamamıştı. Court'a bakmış, hatta Tottenham'ı bile kontrol etmişti. Fakat bu geçici bir aksilikti. Onu bulup ortaya çıkaracaktı. Gerekirse yarın sabah West Ealing istasyonundan peşine takılacaktı.

Kendine kahve yaptı, aylar önce aldığı şişeden kupasına viski ekledi. Hazinelerini sakladığı kirli sığınağında, gizli tapınağında fazla eşya yoktu: su ısıtıcı, birkaç kupa, mesleğinin sunağı olan buzdolabı, üzerinde uyuduğu şilte ve iPod'unu koyduğu şarj ünitesi. Bu önemliydi. Ritüelinin bir parçası haline gelmişti.

İlk duyduğunda berbat olduklarını düşünmüştü fakat Strike'ı yok etme takıntısı büyüdükçe müziklerine olan ilgisi de artmıştı. Sekreter'i takip ederken, bıçaklarını temizlerken o şarkıyı kulaklıkla dinlemekten hoşlanıyordu. Artık onun için kutsal bir şarkıydı. Bazı sözleri bir dinî ayinin parçaları gibi içine işlemişti. Dinledikçe anlaşıldığını hissediyordu.

Bıçakla yüz yüze geldiklerinde kadınlar basitleşiyor, dehşetleri sayesinde arınıyorlardı. Canlarını bağışlaması için yalvarıp yakarırken bir tür saflık içinde oluyorlardı. Kendi deyimiyle Cult, onu anlıyor gibiydi. İşi çözmüşlerdi.

iPod'unu üniteye koyup en sevdiği parçalardan birini seçti, "Dr. Music". Sonra lavaboya ve çatlayan tıraş aynasına yöneldi, jiletle makası hazırlardı: Bir insanın kendini bütünüyle dönüştürmek için ihtiyaç duyduğu bütün gereçlerdi bunlar.

iPod biriminin tek hoparlöründen Eric Bloom'un sesi yankılandı:

Girl don't stop that screaming'
You're sounding so sincere...[56]

56 (İng.) Çığlık atmaya devam et, sesin çok içten geliyor...

47

I sense the darkness clearer...[57]

Blue Öyster Cult, "Harvest Moon"

Robin bugün (1 Haziran'da) ilk kez, "Önümüzdeki ay evleniyorum," diyebildi. 2 Temmuz birden çok yakın göründü gözüne. Harrogate'teki terzi son bir prova istiyordu fakat Robin'in eve ne ara gidebileceğine dair bir fikri yoktu. Hiç değilse ayakkabıları vardı. Düğüne katılacaklar listesini hazırlayan annesi onu düzenli olarak bilgilendiriyordu. Robin tuhaf şekilde kendini tüm bu hazırlıklardan kopuk hissediyordu. Catford Broadway'deki gözetleme ve kızarmış patates ve balık restoranının üstündeki daireyi izleme görevleri sırasında geçen sıkıcı saatler ile alınacak çiçekler, düğündeki oturma düzeni ve (bu Matthew'un isteğiydi) Matthew'un çoktan yer ayırttığı ve sır gibi sakladığı balayı için Strike'tan iki haftalık izin isteyip istemediği gibi meseleler arasında sanki bir uçurum vardı.

O hiç fark etmeden düğünün nasıl bu kadar yaklaştığını bilmiyordu. Gelecek ay Robin Cuncliffe olacaktı, en azından o öyle varsayıyordu. Matthew onun soyadını almasını kesinlikle istiyordu. Bugünlerde inanılmaz neşeliydi, koridorda yanından geçerken tek kelime etmeden ona sarılıyor, hafta sonlarına sarkan uzun çalışma saatlerine gıkını çıkarmıyordu.

57 (İng.) Karanlığı daha net seziyorum...

Son birkaç sabah, Robin'i arabayla Catford'a bırakmıştı çünkü Bromley'de denetlediği şirkete giderken orası da yolun üstünde kalıyordu. Vites değiştirirken bağırsa da, kavşaklarda motoru dursa da vaktiyle hor gördüğü Land Rover konusunda artık daha saygılı davranıyor, bunun ne kadar harika bir hediye olduğunu, Linda'nın ne kadar iyiliksever olduğunu, şehirdışında bir yere gönderildiğinde arabanın ne kadar işine yaradığını söylüyordu. Dün sabahki yolculuk sırasında Sarah Shadlock'ı düğün davetli listesinden çıkarmayı teklif etmişti. Robin, Sarah'nın adının anılmasının bir tartışmayı tetikleyebileceğinden korkan Matthew'un o soruyu sormak için bile cesaretini toplaması gerektiğini görebiliyordu. Robin uzun süre meseleye kafa yorduktan, ne hissettiğini düşündükten sonra nihayet hayır dedi.

"Sorun değil benim için," dedi Robin. "Gelmesini tercih ederim hatta. Gelebilir."

Listeden çıkarılırsa Sarah, Robin'in yıllar önce olanları öğrendiğini anlardı. En iyisi Matthew uzun zaman önce bunu itiraf etmiş ama o pek de önemsememiş gibi yapmaktı, onun da bir kadınlık gururu vardı neticede. Ne var ki Sarah'nın gelip gelmeyeceğini merak eden annesi Robin'e, Sarah ve Matthew'un üniversiteden ortak arkadaşları Shaun gelemeyeceği için Sarah'nın yanına kimi oturtacağını sorduğunda Robin buna soruyla yanıt verdi.

"Cormoran sana döndü mü?"

"Hayır," dedi annesi.

"Ah," dedi Robin. "Ama geleceğini söyledi."

"Onu Sarah'nın yanına oturtmak istiyorsun galiba."

"Tabii ki hayır!" diye bağırdı Robin.

Kısa bir duraksama oldu.

"Özür dilerim," dedi Robin. "Özür dilerim, anne... çok gerginim... hayır, Cormoran'ı şeyin yanına oturtur musun... bilemiyorum..."

"Kız arkadaşı geliyor mu?"

"Gelmeyecek dedi. Nereye oturtursan oturt, yeter ki Sarah'nın yanı olmasın."

Robin şu ana kadarki en sıcak sabahta Stephanie'yi görebilmek için pusuya yattı. Catford Broadway'deki alışverişçiler tişört ve sandalet giymiş, siyahi kadınlar kafalarına parlak renkli örtüler sarmışlardı. Eski bir kot ceketin altına yazlık elbise giyen Robin tiyatro binasının alışıldık kuytularından birine yaslandı, telefonda konuşur gibi yaparak zaman öldürdükten sonra en yakınındaki tezgâhta bulunan kokulu mumları ve tütsüleri incelermiş gibi yaptı.

Boşa kürek çektiğini bildiğinde insan konsantrasyonunu korumakta zorlanıyordu. Strike, Kelsey'nin öldürülmesinde Whittaker'ı hâlâ bir şüpheli olarak görmekte ısrar etse de Robin tam olarak ikna olmamıştı. Strike'ın eski üvey babasına kin güttüğü ve her zamanki sağlam muhakemesine eski dargınlıkların gölge düşürdüğü yönündeki Wardle'ın görüşünü benimsemeye daha yatkındı. Whittaker'ın dairesinin hareketsiz perdelerine düzenli aralıklarla bakan Robin, Stephanie'nin en son Whittaker tarafından bir minibüsün arkasına apar topar bindirildiğini hatırlıyordu. Şimdi dairede olduğundan da kuşkuluydu.

Bugünün de boşa harcanacağı inancından doğan sinirin de etkisiyle, Strike'a duyduğu asıl nefreti düşünmeye daldı: Noel Brockbank'i arama işini tek başına üstlenmesi. Her nedense Robin, Brockbank'in kendi özel şüphelisi olduğunu hisseder olmuştu. Venetia Hall karakterini başarıyla canlandırmasa Brockbank'in Londra'da yaşadığını asla öğrenemez, Nile'ın Noel olduğunu fark etmese Saracen'e kadar onun izini asla süremezlerdi. Ürkütücü olsa da kulağındaki o boğuk ses (*Seni tanıyor muyum küçük kız?*) bile tuhaf bir bağlantı oluşturuyordu.

Buz gibi taşa yaslanıp dairenin hareketsiz kapısını izlerken Whittaker ve Stephanie'yle özdeşleşen çiğ balık ve tütsü karışımı koku burun deliklerini doldurdu. Dağınık düşünceleri ampule üşüşen sinekler gibi, Zahara'ya, Brockbank'in cep telefonunu açan küçük kıza gitti. Konuştukları günden beri aklından bir an olsun çıkma-

mış, striptiz kulübünden dönüşünde Strike'a küçük kızın annesiyle alakalı her ayrıntıyı sormuştu.

Strike, Robin'e Brockbank'in kız arkadaşının siyahi ve adının Alyssa olduğunu, dolayısıyla küçük kızın da öyle olması gerektiğini söylemişti. Belki de şu anda caddede paytak paytak yürüyen, annesinin işaretparmağını sımsıkı kavramış, ciddi ve karanlık gözlerle Robin'e bakan saçları örgülü küçük kıza benziyordu. Robin gülümsedi ama küçük kız karşılık vermedi, annesiyle yanından geçerken Robin'i süzmeyi sürdürmekle yetindi. Robin gülümsemeye devam etti, ta ki Robin'le göz temasını kesmemek adına neredeyse yüz seksen derece dönen küçük kız, minik sandaletli ayaklarıyla tökezleyene kadar. Yere düşüp ağlamaya başlayınca vurdumduymaz annesi onu kaldırıp kucağına aldı. Düşen kızın feryatları caddede yankılanırken suçluluk duygusu içindeki Robin, Whittaker'ın pencerelerini gözetlemeye kaldığı yerden devam etti.

Zahara'nın, Strike'ın sözünü ettiği Bow'daki dairede yaşadığı neredeyse kesindi. Görünüşe bakılırsa Zahara'nın annesi daireden yakınıp duruyordu fakat Strike'ın dediğine göre kızlardan biri...

Kızlardan biri...

"Tabii ya!" diye mırıldandı Robin heyecanla. "*Tabii ya!*"

Strike bunu akıl edemezdi, elbette edemezdi çünkü o bir erkekti! Telefonun tuşlarına bastı.

Bow'da yedi kreş vardı. Telefonunu dalgınca cebine koyarken aklına gelen fikirle canlanan Robin pazar tezgâhlarının arasından, aklı tamamen Brockbank'i bulmaya odaklanmış, Whittaker'ın dairesinin pencerelerine ve daima kapalı kapısına arada şöyle bir bakarak her zamanki güzergâhını takip etmeye başladı. Aklında olası iki yöntem vardı: yedi kreşin her birini izleyip Zahara adındaki kızı almaya gelen siyahi kadını kollamak (ama aradığı anne ile kızın hangisi olduğunu nereden bilecekti?) ya da... ya da... Etnik takılar satan bir tezgâhın yanında duraksadı, gözü hiçbir şeyi görmüyordu, zihni bütünüyle Zahara'ya odaklanmıştı.

Tam tüylü ve boncuklu bir çift küpeden başını kaldırdığı sırada, tamamen tesadüf eseri, Strike'ın ona kusursuz bir biçimde tarif ettiği Stephanie'nin, restoranın bitişiğindeki kapıdan çıktığını gördü. Yüzü solgun, kan çanağına dönen gözlerini parlak ışıkta bir albino tavşanı gibi kırpıştıran Stephanie restoranın kapısına yaslandı ve içeri devrilir gibi girip bankoya yürüdü. Robin kendine gelene kadar Stephanie elinde bir kutu kolayla yanından geçip çıktığı beyaz kapıdan binaya girmişti bile.

Hay lanet.

Bir saat sonra telefonda Strike'a, "Bir gelişme yok," dedi. "Hâlâ içeride. Harekete geçme fırsatım olmadı. Üç dakika içinde girdi ve çıktı."

"Peşini bırakma," dedi Strike. "Tekrar dışarı çıkabilir. En azından uyanık olduğunu biliyoruz."

"Laing'le ilgili bir gelişme var mı?"

"Ben oradayken yoktu ama ofise dönmek zorunda kaldım. İyi bir haberim var: Çift Dikiş beni affetti. Az önce buradaydı. Paraya ihtiyacımız var, onu geri çeviremedim."

"Ah, Tanrı aşkına, yeni birini *mi bulmuş*?" diye sordu Robin.

"Bulmamış. Flört ettiği yeni bir kucak dansçısını izlememi, ilişkisi var mı diye öğrenmemi istiyor."

"Kendisine *soruverse* ya?"

"Sormuş. Kız kimseyle görüşmediğini söylemiş ama biliyorsun ki kadınlar sinsi, dalavereci pislikler Robin."

"Ah evet, elbette," diye iç geçirdi Robin. "Unutmuşum. Bak, aklıma bir fikir geldi Br... Dur biraz, bir şey oluyor."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Strike aniden.

"Yolunda... bekle..."

Önünde bir minibüs durmuştu. Robin telefonu kulağına tutarak neler olduğunu görmek için etrafından dolanmaya çalıştı. Seçebildiği kadarıyla şoförün saçları kısaydı fakat ön cama vuran güneş gözlerini kamaştırıp adamın hatlarını belirsizleştiriyordu.

Stephanie kaldırımda belirmişti. Kollarıyla bedenini sarmalamış halde yolun karşısına geçip minibüse bindi. Telefonla konuşur gibi yapan Robin minibüsün geçmesi için geri çekildi. Şoförün gözlerini gördü, koyu renkti ve gözkapakları düşüktü.

"Gidiyor, eski bir minibüse bindi," dedi Strike'a. "Direksiyondaki Whittaker'a benzemiyordu. Melez ya da Akdenizli olabilir. Tam göremedim."

"Eh, Stephanie'nin fahişelik yaptığını biliyoruz. Büyük ihtimalle Whittaker için para kazanmaya gidiyordur."

Robin, Strike'ın duygusuz sesine sinirlenmemeye çalıştı. Ne de olsa karnına yumruk atarak Whittaker'ın ellerinden Stephanie'yi kurtarmıştı. Duraksadı, bir gazete büfesinin camına baktı. Kraliyet düğününün heyecanı hâlâ hissediliyordu. Kasadaki Asyalı adamın arkasındaki duvarda İngiltere bayrağı asılıydı.

"Ne yapmamı istiyorsun? Çift Dikiş'in yeni sevgilisinin peşine gideceksen Wollaston Close'a gidip senin yerine görevi devralabilirim. Bence man... ah," dedi.

Yürümeye devam etmek için tam dönmüşken keçi sakallı, uzun boylu bir adama çarpmıştı. Adam ona küfretti.

Adam gazete büfesine girerken Robin hemen, "Özür dilerim," dedi.

"Ne oldu az önce?" diye sordu Strike.

"Yok bir şey, birine çarptım da... Dinle, Wollaston Close'a gidiyorum," dedi.

"Pekâlâ," dedi Strike hissedilir bir duraksamadan sonra, "ama Laing ortaya çıkarsa resmini çekmeye çalış. Yanına sakın gitme."

"Öyle bir niyetim yoktu zaten," dedi Robin.

"Bir gelişme olursa beni ara. Olmasa da ara."

Robin Catford istasyonuna ulaştığında Wollaston Close'a gitme ihtimalinin doğurduğu anlık heyecan sönmüştü. Ansızın neden mahzun ve tedirgin hissettiğine bir anlam veremedi. Belki de acık-

mıştı. Değişiklikler yapılan gelinliğe sığmasını tehlikeye atan çikolata alışkanlığını bırakmaya kararlı, trene binmeden evvel iştah kapatıcı görünen bir enerji barı aldı.

Trenle Elephant and Castle'a doğru giderken talaş tadı veren yiyeceği çiğneyen Robin iriyarı, keçi sakallı adamın çarptığı kaburgalarını fark etmeden ovalarken buldu kendini. Tanımadığın insanlardan küfür yemek, Londra'da yaşamak için ödediğin bedeldi elbette. Masham'da bir yabancıdan tek bir küfür bile yediğini hatırlamıyordu.

Durduk yere etrafına bakınma gereği hissetti fakat çevresinde, ne içinde bulunduğu tenha vagonda ne de bitişikteki diğer vagonlarda iri bir adam görebildi. Şimdi düşünüyordu da Catford Broadway'e aşinalığı ve aklının Brockbank ile Zahara'da olması sebebiyle bu sabah her zamanki temkinli halini elden bırakmıştı. Onu izleyen biri olsa fark eder miydi diye düşündü... fakat bu resmen paranoyaklıktı. Matthew bu sabah onu Land Rover'la bırakmıştı. Hastings Road'da bir tür araçla pusuya yatmadıkça katil onu Catford'a kadar nasıl takip edebilirdi ki?

Yine de rehavete kapılmamalıydı. Trenden indiğinde biraz arkasında yürüyen uzun boylu, esmer bir adam fark etti, durup yanından geçmesini bekledi. Adam dönüp bakmadı. Kesinlikle paranoyaklık ediyorum, diye düşündü bitirmediği yiyeceğini çöpe atarken.

Wollaston Close'un ön avlusuna bir buçukta ulaştı, Strata binası eski köhne dairelerin üzerinde, gelecekten gelen bir elçi misali yükseliyordu. Catford'daki pazar yerinde hiç sırıtmayan uzun yazlık elbise ile eski kot ceket burada biraz öğrenci kıyafeti gibi kaçıyordu. Yine telefonla konuşurmuş gibi yapan Robin yukarı kaçamak bir bakış attığında kalbi duracak gibi oldu.

Bir şey değişmişti. Perdeler çekilmişti.

Dikkat kesilen Robin pencereden izleniyor olma ihtimaline karşı, balkonu gözleyebileceği gölge bir yer bulma niyetiyle yoluna devam etti. Gizlenecek kusursuz yeri bulmaya ve telefon görüşme-

sinin şüphe çekmemesini sağlamaya o denli odaklanmıştı ki önüne bakmayı ihmal etmişti.

"*Hayır!*" diye ciyakladı Robin. Sağ ayağı kayıp sol ayağı uzun etekliğinin kenarına takılmış, yoldaki yarığa düşüp devrilince telefonunu düşürmüştü.

"Hay lanet," diye inledi. Üzerine basıp kaydığı şey kusmuk ya da hatta dışkıya benziyordu. Bir kısmı elbisesine, sandaletine bulaşmış ve düşerken eli çizilmişti ama onu en çok endişelendiren yoğun, sarı kahverengi renkte, yapış yapış topaklı maddeydi.

Civardan bir adam kahkaha attı. Hem sinirlenen hem utanan Robin kıyafetlerine ve ayakkabılarına daha fazla pislik bulaşmadan kalkmaya çalıştı, kahkahanın kaynağını bulmak için acele etmedi.

Arka taraftan yumuşak bir İskoç aksanı, "İyi misin tatlım?" dedi. Robin ani bir hareketle arkasına bakınca vücuduna birkaç volt elektrik yemiş gibi hissetti.

Hava sıcak olmasına karşın uzun kulaklıklı şapka takmış, kırmızı siyah ekose ceket ve kot pantolon giymişti. Hatırı sayılır ağırlığının büyük bölümünü taşıyan metal koltuk değnekleriyle ayakta duruyor, sırıtıyordu. Solgun yanakları, çenesi ve ufak, koyu renk gözlerinin altındaki torbalar çiçek bozuğu lekeleriyle kaplıydı. Kalın boynu da sanki yakasına taşıyordu.

Elinde market alışverişi yaptığına işaret eden plastik bir poşet taşıyordu. Robin, adamın kolundaki sarı gül dövmesinin içinden geçtiğini bildiği hançerin ucunu görebiliyordu. Bileğine kadar inen kan damlaları gerçek gibi görünüyordu.

"Sana bir musluk lazım," dedi Robin'in ayağını ve elbisesinin kenarını işaret ederken geniş geniş sırıtarak, "bir de fırça."

"Evet," dedi Robin titreyerek. Cep telefonunu almak için eğildi. Ekranı çatlamıştı.

"Şurada oturuyorum," diyen Donald Laing, Robin'in bir aydır düzensiz aralıklarla izlediği daireyi başıyla işaret etti. "İstersen gelebilirsin. Üstünü başını temizlersin."

"Hayır, hiç gerek yok. Teşekkür ederim," dedi Robin soluk soluğa.

"Rica ederim," diyen Laing, bakışlarıyla Robin'in vücudunu tepeden tırnağa süzdü. Robin, adam sanki parmağını üzerinde gezdirmişçesine ürperdi. Koltuk değnekleri üzerinde dönerek uzaklaşmaya başladı, plastik poşet tuhaf biçimde sallanıyordu. Yüzünün kıpkırmızı kesildiğinin farkında olan Robin durduğu yerde kalakaldı.

Laing dönüp bakmadı. Dairelerin etrafından ağır ağır dolaşıp gözden kaybolurken şapkasının kulaklıkları, sarkık memeler gibi sallanıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. Eli ve dizi sızlayan Robin farkında olmadan yüzüne düşen saçları kenara itti. Kaygan maddenin köri olduğunu parmaklarındaki kokudan anlayınca içi rahat etti. Donald Laing'in pencerelerinden görünmeyecek bir köşeye hızlı adımlarla gitti, ekranı çatlayan telefonun tuşlarına bastı ve Strike'ı aradı.

48

Here Comes That Feeling[58]

Londra'nın üstüne çöken sıcak dalgası onun için bir düşmandı. Tişörtte bıçakları saklayacak yer yoktu ve kılık değiştirmek için başvurduğu şapkalar ve yüksek yakalar dikkat çekiyordu. Şey'in bilmediği yerde öfke ve çaresizlik içinde beklemekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Nihayet pazar günü hava bozdu. Yağmur, kuruyan parkları yıkadı, arabaların silecekleri dans etti, plastik yağmurluklarını giyen turistler su birikintilerine aldırmadan gezmeye devam etti.

Heyecan ve azim dolu, şapkasını gözlerine kadar indirip özel ceketini sırtına geçirdi. Yürürken astarı yırtarak açtığı uzun ceplerin içinde sallanan bıçaklar göğsüne çarpıyordu. Başkentin sokakları, parmakları buz kutusunda bekleyen fahişeyi bıçakladığı zamanki kadar kalabalıktı neredeyse. Turistler ve Londralılar dört bir yanı karıncalar gibi sarmıştı. Kimileri İngiltere bayrağı motifli şemsiye ve şapkalar satın almıştı. Sırf çarpmanın tadına varmak için insanların üzerine yürüdü.

Öldürme ihtiyacı giderek dayanılmaz bir hal alıyordu. Heba olan son birkaç gün su gibi akıp geçmişti. Şey'den aldığı iznin süresi

58 (İng.) İşte Yine O His

yavaş yavaş doluyordu ama Sekreter hâlâ hayatta ve özgürdü. İzini bulmak için onu saatlerce aramış, sonra hiç beklenmedik bir anda, hem de güpegündüz o küstah karıyı karşısında buluvermişti. Fakat her yerde tanık vardı...

Onu görünce yaptıklarını bilse psikiyatr kesin *yetersiz dürtü kontrolü,* derdi. Yetersiz dürtü kontrolü! İstediğinde dürtülerini gayet başarıyla kontrol edebiliyordu; polisin ruhu bile duymadan üç kadını öldürüp birini de sakat bırakan insanüstü zekâya sahip bir adamdı, o yüzden psikiyatrın da, o aptal tanılarının da canı cehennemeydi. Fakat boşa geçen onca günün ardından öylece karşısında görünce onu korkutmak ve yanına, onu koklayabilecek, onunla konuşabilecek, korku dolu gözlerinin içine bakabilecek kadar yakınına gitmek istemişti.

Sekreter sonra hızla uzaklaşmış ama o takip etmeye cüret edememişti, o sırada olmazdı, fakat gidişini izlerken canından da can gitmişti. Şu anda et parçaları halinde buzdolabında yatıyor olmalıydı. Kurbanlarına tamamen sahip olup onlarla gönlünce oynama fırsatı yakaladığı anda yüzündeki dehşete ve ölüme tanıklık etmeliydi.

O yüzden şimdi buz gibi yağmurda içi yanarak yürüyordu çünkü günlerden pazardı ve Sekreter yine Yakışıklı Çocuk sürekli orada olduğu için ona yaklaşamadığı yere gitmişti.

Daha fazla, çok daha fazla özgürlüğe gereksinim duyuyordu. Asıl engel, Şey'in her daim evde bulunması, onu gözetlemesi, ona yapışmasıydı. Bütün bunların değişmesi gerekecekti. Şey'i isteği dışında çalışmaya zorlamıştı bile. Şimdi o da yeni bir işe girmiş gibi davranmaya karar vermişti. İcap ederse para bulmak için çalmayı bile göze alırdı, daha önce defalarca yapmıştı ne de olsa. Sonra özgür kaldığında, Sekreter'in gardını düşürdüğü, kimsenin görmediği, yanlış köşeyi döndüğü bir anda yakınında olmak için ihtiyaç duyduğu zamanı ayırabilecekti.

Yanından geçenler onun gözünde cansız birer nesneden farksızdı. Aptal, aptal, aptal... Her gittiği yerde bir sonraki kurbanını aradı. Yakışıklı Çocuk'la barıştığı için Sekreter ihtimal dışıydı, fa-

kat bıçaklı bir adamla birlikte yürüyecek kadar aptal ya da sarhoş herhangi bir kadın işini görürdü. Şey'e geri dönmeden önce birini haklamalıydı, buna mecburdu. Şey'in sevdiği adam gibi yaşamaya başladıktan sonra ancak bu şekilde avunabilirdi. Şapkasının altında parıldayan gözleri potansiyel kurbanlarını tarayıp eledi: erkekli kadınlar, çocuklu kadınlar... Ama hiçbiri yalnız değildi, hiçbiri istediği gibi değildi...

Karanlık çökene kadar kilometrelerce yürüdü, kadınlar ile erkeklerin gülüp oynaştıkları barların, restoranların, sinemaların önünden geçti. Bakınarak, bekleyerek, bir avcının sabrıyla. Pazar akşamı işçiler evlerine erkenden dönüyorlardı ama önemi yoktu. Londra'nın tarihinin ve gizeminin çekimine kapılan turistler ve başka kentlerden gelenler hâlâ sokakları doldurmaktaydı...

Kaldırımda kıkır kıkır gülerek, sendeleyerek ilerleyen kafası güzel, gürültücü bir grup kız, uzun otların arasındaki tombul mantarlar gibi dikkatini çektiğinde vakit gece yarısına geliyordu. Sarhoş kavgalarının ve çığlık atan bir kızın doğal karşılandığı, gönlünde ayrı bir yere sahip sefil, köhne sokaklardan birindelerdi. On metre geriden onları takip etti, sokak lambalarının altından geçmelerini, itişip kakışmalarını, kıkırdamalarını izledi. Ama biri farklıydı. İçlerinde en sarhoş ve en genç görüneniydi; hatta her an kusabilirdi. Topuklularıyla tökezleyince arkadaşlarının biraz gerisinde kaldı. Aptal sürtük. Arkadaşları onun ne durumda olduğunu fark etmemişlerdi. Zil zurna sarhoşlardı, sendeleyerek yürürken kahkahalarla gülüyorlardı.

Peşlerinden gitti, dikkat çekmeden.

Sokak ortasında kussaydı gürültüye dikkat kesilen arkadaşları durup yanına koşardı. Kız, kusma isteğine karşı koymaya çalışmaktan konuşamıyordu. Yavaş yavaş arkadaşlarıyla arasındaki mesafe açıldı. Sallanıp sendelerken ona o uzun topuklu fahişeyi hatırlattı. Bu seferki hayatta kalmamalı, robot resim çizdirememeliydi.

Taksi yaklaşıyordu. Senaryoyu gözünde canlandırdı. Kızlar taksiyi bağırış çağırışlarla, kollarını sallayarak çağırdılar, koca

popolarıyla bir bir içine doluştular. O da başı önde, yüzü gizlenmiş halde hızlandı. Su birikintilerinde yansıyan sokak lambaları, sönük "kiralık" ışığı, motorun homurtusu...

Arkadaşlarını unutmuşlardı. Yalnız kız duvara doğru sendeledi, destek almak için kolunu kaldırdı.

Sadece birkaç saniyesi vardı. Arkadaşlarının yanlarında olmadığını her an fark edebilirdi içlerinden biri.

"İyi misin tatlım? Başın mı dönüyor? Buraya gel. Bu taraftan. İyi olacaksın. Hemen şuraya gel."

Ara sokağa çekmeye başladığı kız öğürmeye başladı. Genç kız cılız bir gayretle kolunu kurtarmaya çalıştı, öğürdü, üstü başı kusmuk oldu.

Elini hemen ceketinin altındaki bıçağın sapına atıp, "Pis sürtük," diye hırladı. Erotik video dükkânı ile eskicinin arasındaki karanlık bir girintiye doğru onu zorla sürükledi.

"Hayır," dedi kız nefes nefese ama neredeyse kusmuğunda boğulacaktı.

Yolun karşısında açılan kapıdan bir merdivene ışık saçıldı. İnsanlar kahkahalarla kaldırıma aktı.

Direnmeye çalışan kızı duvara çarpıp hareketsiz kıldı, öptü. Pisti ve kusmuk kokuyordu. Karşıdaki kapı kapandı, kahkahalar uzaklaşırken sakin gecede sesleri yankılandı, ışık söndü.

"Lanet olsun," diyerek tiksinip ağzını sildi ama kızı vücuduyla duvara sabitlemeye devam ediyordu.

Kız çığlık atmak için nefes aldı ama o, çoktan hazırladığı bıçağını kurbanının kaburgalarının arasına, inatla direnen son kızın tam aksine kolayca sapladı. Sıcacık kan eldivenine akarken ses, kızın lekeli dudaklarında öldü. Kıvrandı, konuşmaya çalıştı, beyazları görünen gözlerini devirdi, bıçağın ucundaki vücudu gevşedi.

Son nefesini veren kız kollarına düşerken et bıçağını çekip, "Aferin kızıma," diye fısıldadı.

Kızı toplanmayı bekleyen çöplerin biriktirildiği girintiye sürükledi. Siyah poşetleri tekmeyle itip kızı bir köşeye fırlattı, satırını çıkardı. Ganimet olmazsa olmazdı ama zamanı kısıtlıydı. Başka bir kapı açılabilir ya da sersem arkadaşları taksiyle geri gelebilirlerdi...

Kesip biçti, sıcak, kanlı ganimetlerini cebine koydu, ardından çöpleri üzerine yığdı.

Beş dakikadan kısa sürmüştü her şey. Bir kral, bir tanrı gibi hissediyordu kendini. Bıçaklar yerinde, serin, temiz gece havasını içine çekerek uzaklaştı, ana yola ulaşınca adımlarını biraz hızlandırdı. Uzaktan boğuk bağırışlar duyduğunda bir blok uzaklaşmıştı bile.

"Heather! *Heather, neredesin, seni sersem?*"

"Heather sizi duyamaz," diye fısıldadı karanlığın içine.

Yüzünü yakasına gömerek kahkahasına engel olmaya çalıştıysa da coşkusunu dizginleyemedi. Ceplerinde kızın küçük plastik külah biçimindeki küpelerinin hâlâ takılı olduğu lastiksi kıkırdak ve deriyle oynuyordu.

49

It's the time in the season for a maniac at night.[59]
Blue Öyster Cult, "Madness to the Method,"

Haziranın ikinci haftasına girilirken hava hâlâ serin, yağmurlu ve hafif esintiliydi. Kraliyet düğününün debdebesi geride kalmıştı. Baş döndürücü romantizm ateşi sönmüş, düğün eşyaları ve tebrik dövizleri mağaza vitrinlerinden kaldırılmış, başkentin gazeteleri eli kulağında metro grevi de dâhil olmak üzere daha olağan meselelere dönmüştü.

Derken çarşamba sabahı gazetelerin ön sayfalarına dehşet düştü. Genç bir kadının parçalara ayrılmış cesedi çöp torbalarının altında bulunmuştu. Polisin görgü tanıklarıyla ilgili çağrısının üzerinden birkaç saat geçmeden Londra sokaklarında yeni bir Karındeşen Jack'in kol gezdiği dedikoduları dolaşmaya başlamıştı.

Kısa bir süre içinde üç kadın saldırıya uğrayıp cesetleri parçalanmıştı fakat Londra polisinin elinde tek bir ipucu yoktu. Hikâyenin olası bütün yönlerini, saldırıların konumunu gösteren Londra haritalarını, üç kurbanın fotoğraflarını yazmak isteyen gazeteciler, biraz geç kalmış olabileceklerinin bilincinde, kaybedilen zamanı telafi etmek için kararlı görünüyorlardı. Kelsey Platt'in katledilmesini münferit bir çılgınlık ve sadizm eylemi olarak görmüş, on sekiz

59 (İng.) Mevsimin bu zamanı, bir manyak çıkar gece ortaya.

yaşındaki fahişe Lila Monkton'a yapılan saldırıya ise gazetelerinde hemen hemen hiç yer vermemişlerdi. Kraliyet düğünü gününde bedenini para karşılığında satan bir kızın sarayın yeni düşesini ön sayfalardan indirmesi beklenemezdi herhalde.

İnşaat şirketinde çalışan, Nottingham'lı, yirmi iki yaşındaki Heather Smart'ın cinayeti ise bambaşka bir meseleydi. Düzenli işi, başkentin güzelliklerini görmek gibi masum arzusu ve ilkokul öğretmeni sevgilisiyle manşetleri süsleyen Heather tam haber yapılacak bir karakter profili çiziyordu. Ölümünden önceki akşam *Aslan Kral*'ı izleyen Heather, Çin Mahallesi'nde mantı yemiş ve arkasından Kraliyet Atlı Birlikleri geçerken Hyde Park'ta fotoğraf çekilmişti. Eltisinin otuzuncu yaş gününü kutlamak için hafta sonu gittiği başkentte, erotik malzemeler satan bir dükkânın arka alanında vahşice katledilişinden sütunlar dolusu hikâye çıkarılabilirdi.

Bütün iyi hikâyeler gibi bir amip hastalığı misali yayılan bu hikâyeden de hepsi kendi içinde çelişkili sonsuz sayıda haber, köşe yazısı ve dayanaksız makale türedi. Genç İngiliz kadının sarhoşken sergilediği içler acısı eğilimlerden tutun da kurbanı suçlamaya kadar varan ithamlara yer verildi. Cinsel şiddet hakkında dehşet dolu yazılar yazıldı, bu saldırıların diğer ülkelere kıyasla çok daha nadir gerçekleştiğini hatırlatan notlar düşüldü. Heather'ı istemeden kaderine terk eden, vicdan azabı içinde kıvranan perişan haldeki arkadaşlarıyla görüşmeler yapıldı, bu görüşmelerin neticesinde kederli genç kadınlar sosyal medyada çeşitli saldırı ve karalamalara maruz kaldılar.

Her hikâyenin odağında kadınların uzuvlarını kesen manyağın, meçhul katilin gölgesi vardı. Basın, Kelsey'nin bacağının gönderildiği adamın yaşadığı Denmark Sokağı'na tekrar kâbus gibi çöktü. Robin'in uzun zamandır ertelediği son gelinlik provası için Masham'a günübirlik gitme vaktinin geldiğine kanaat getiren Strike da sırt çantası ve yüreğinde ezici bir âcizlik hissiyle yine Nick ile Ilsa'nın evinin yolunu tuttu. Belki postaya şüpheli bir şey gelir diye

Denmark Sokağı'nda bir sivil polis görevlendirildi. Wardle, Robin adına başka bir uzuv gönderilmesinden korkuyordu.

Ulusal basının gözü kulağı üzerindeyken bir soruşturma yürütmenin zorlukları altında ezilen Wardle, Heather'ın cesedinin bulunmasını takip eden altı gün boyunca Strike'la yüz yüze görüşemedi. Strike akşamın ilk saatlerinde tekrar Feathers'a gitti, Wardle bezgin görünse de vakanın hem içinde hem dışında yer alan adamla fikir teatisi yapmak için can atıyordu.

Wardle, Strike'ın getirdiği birayı alırken, "Ne boktan haftaydı be," diye iç geçirdi. "Sigaraya tekrar başladım. April'ın siniri tepesinde."

İçkisinden uzun bir fırt çektikten sonra Heather'ın cesedinin bulunmasıyla ilgili gerçeği Strike'la paylaştı. Strike'ın fark ettiği üzere, basında çıkan haberlerdeki önemli ayrıntılarda çelişkiler olsa da cesedi ancak yirmi dört saat sonra bulabilen polisin suçlanması hususunda mutabakat vardı.

"Heather da, arkadaşları da zil zurna sarhoşmuş," dedi Wardle doğrudan sadede gelerek. "Dördü taksiye binmişler, o kadar zom olmuşlar ki Heather'ı unutmuşlar. Yanlarında olmadığını ta bir blok ötede fark etmişler.

"Gürültü yaptıkları ve uygunsuz davrandıkları için taksici küplere binmiş. Yolun ortasında U dönüşü yapamayacağını söyleyince kızlardan biri küfretmeye başlamış. Büyük bir tartışma çıkmış, Heather'ı almak için geri dönmeyi kabul edene kadar beş dakika geçmiş.

"Onu bıraktıklarını sandıkları sokağa nihayet ulaştıklarında (unutma ki bunlar Notthingham'lılar ve Londra'yı hiç bilmiyorlar) Heather'ı görünürde bulamamışlar. Taksi yolda ağır ağır giderken açık pencereden bağırmışlar. Derken biri uzakta Heather'ı otobüse binerken gördüğünü sanmış. İkisi taksiden inmiş; yaptıklarının mantıkla bağdaşır hiçbir yanı yok, körkütük sarhoşlar... Çığlıklar atarak otobüsün arkasından koşmaya başlamışlar, bu esnada diğerleri de onlara taksiye binmelerini ve otobüsün peşinden taksiyle gitmeleri

gerektiğini bağırıyormuş. Sonra taksiciyle tartışan kız adama aptal Pakistanlı demiş, o da taksisinden inmelerini söyleyip uzaklaşmış.

"Yani özetle," dedi Wardle yorgun argın, "kızı ancak yirmi dört saat geçtikten sonra bulduğumuz için maruz kaldığımız bunca tantananın tüm müsebbibi alkol ve ırkçılık. O aptal yellozlar Heather'ın o otobüse bindiğinden eminmiş gibi konuştular, o yüzden biz de benzer bir ceket giyen kadının izini sürmeye çalışarak bir buçuk günü heba ettik. Sonra erotik mağaza sahibi çöpünü atmaya çıktığında Heather'ı burnu ve kulakları kesilmiş halde torbaların altında yatarken bulmuş."

"O kısım doğruymuş demek," dedi Strike.

Bütün gazetelerin hemfikir olduğu tek teferruat kızın parçalanmış yüzüydü.

"Evet, o kısım doğruydu," dedi Wardle ağır ağır. "*Shacklewell Katili.* Kulağa hoş geliyor."

"Tanık var mı?"

"Kimse bir şey görmemiş."

"Devotee ve motosikletinden bir sonuç çıktı mı?"

"Onu eledik," diye itiraf etti Wardle karamsar ifadeyle. "Heather'ın öldürüldüğü saatte sağlam bir mazereti var, aile düğünü. Kaldı ki diğer iki saldırıyla ilgili elle tutulur bir kanıta da ulaşamadık."

Wardle'ın ona başka bir şey anlatmak istediği izlenimine kapılan Strike anlayışla bekledi.

"Bunun basının kulağına gitmesini istemiyorum," dedi Wardle sesini alçaltarak, "ama adamımızın iki cinayet daha işlemiş olabileceğinden şüpheleniyoruz."

Strike iyiden iyiye endişeye kapılıp, "Tanrım... Ne zaman?" diye sordu.

"Geçmişte," dedi Wardle. "2009'da Leeds'te çözülememiş cinayet vakası. Aslen Cardiff'li bir hayat kadını. Bıçaklanmış. Hiçbir uzvu kesilmemiş ama sürekli taktığı kolyesi şehrin dışında bir çukura atılmış. Ceset iki hafta sonra bulunmuş.

"Sonra, geçen yıl, Milton Keynes'ta bir kız öldürülüp uzuvları kesilmiş. Adı Sadie Roach. Erkek arkadaşı tutuklanmış. Araştırdım. Ailesi serbest bırakılması için mücadele etmiş ve temyizle çıkmış. Kızla tartışması ve bir kez çakıyla tehditler savurması haricinde adamı cinayetle bağlayan hiçbir delil yok.

"Bir psikolog ve birkaç adli tıp çalışanına beş saldırıyı inceletik ve aynı faile işaret eden ortak özellikler bulunduğu sonucuna vardılar. Görünen o ki adamımız iki bıçak kullanıyor, et bıçağı ve pala. Kurbanlarını hep savunmasız insanlardan, fahişelerden, sarhoşlardan, duygusal olarak dengesiz durumdakilerden seçmiş ve Kelsey hariç hepsini sokaktan bulmuş. Hepsinden ganimetler almış. Kadınlardan benzer DNA elde edip edemeyeceğimizi söylemek için çok erken. Ama büyük ihtimalle edemeyeceğiz. Hiçbiriyle cinsel ilişkiye girmemiş. Adam başka türlü tatmin oluyor."

Strike'ın karnı açtı ama içinden bir ses, Wardle'ın karamsar suskunluğunu bölmemesini söyledi. Wardle birasından içtikten sonra, Strike'ın gözünün içine bakmadan, "Senin adamlarını araştırıyordum. Brockbank, Laing ve Whittaker'ı."

Eh, bir zahmet artık.

"Brockbank ilginç biri," dedi Wardle.

Birasını tam dudaklarına götürmüşken duran Strike, "Onu buldunuz mu?" diye sordu.

"Henüz bulamadık ama beş hafta öncesine kadar bir kilisenin müdavimi olduğunu biliyoruz."

"Kilise mi? Aynı adam olduğundan emin misin?"

"Uzun boylu, eski asker, eski ragbici, uzun çeneli, gözlerinden biri içe çökük, karnabahar kulaklı, siyah kısa saçlı," dedi Wardle. "Adı Noel Brockbank. Bir doksan boylarında. Bariz kuzey aksanlı."

"Bu o," dedi Strike. "Ama... *kilise* mi?"

"Bekle," dedi Wardle ayağa kalkarak. "Su dökmem lazım."

Öte yandan, neden olmasın ki, diye düşündü Strike iki bira daha almak için bara giderken. Mekândaki müşteri sayısı artıyordu.

Biralarla birlikte masaya bir de menü getirdi ama kendini yemek seçme işine veremedi. *Koroda küçük kızlar var... bunu yapan ilk kişi olmaz...*

"Bayağı sıkışmıştım," dedi Wardle, Strike'ın yanına gelip. "Dışarıda bir tüttüreyim, sonra gelirim..."

"Önce Brockbank'le ilgili söyleyeceklerini bitir," dedi Strike birayı ona doğru iterek.

Wardle oturup birayı kabul ederken, "Dürüst olmak gerekirse onu tesadüfen bulduk," dedi. "Adamlarımızdan biri yerel bir uyuşturucu baronunun annesini takip ediyordu. Annenin, iddia ettiği gibi masum olduğuna inanmıyorduk, o yüzden adamımız kadını kiliseye giderken takip etti. Brockbank'i kapıda ilahi kitapları dağıtırken görmüş. Kim olduğunu bilmeden polisle konuşmuş ama adamımız Brockbank'in arandığından habersizmiş.

"Dört hafta önce adamımız beni, Kelsey Platt vakasında Noel Brockbank'i aradığımızdan bahsederken duymuş. Gelip bana bir ay önce Brixton'da aynı isimde bir adamla karşılaştığını söyledi. Gördün mü?" dedi Wardle her zamanki belli belirsiz sırıtışıyla. "Senin tüyolarına itibar ediyorum Strike. Landry olayından sonra aksini yapmak aptallık olur."

Mezarcı Mallery ve Devotee'den elin boş dönünce itibar edersin tabii, diye düşündü Strike ama asıl konuya dönmeden evvel etkilendiğini ve minnetini anlatan sesler çıkardı.

"Brockbank kiliseye gitmeyi bıraktı mı demiştin?"

"Evet," diye göğüs geçirdi Wardle. "Dün oraya gittim, papazla konuştum. Şehir merkezindeki kilisede görev yapıyor, genç ve hevesli. Nasıl olduklarını bilirsin," dedi Wardle ama Strike bilmiyordu çünkü ruhban sınıfıyla teması, din işleri subaylarıyla kısıtlıydı. "Brockbank'le epey vakit geçirdiğini söyledi. Adamın çileli bir hayatı olmuş."

"Beyin hasarlı, ordudan çürüğe ayrılmış, ailesini kaybetmiş falan filan..." dedi Strike.

"Özetle evet," dedi Wardle. "Oğlunu özlediğini söylemiş."

Strike geç bunları der gibi, "Hı hı," dedi. "Brockbank'in yaşadığı yeri biliyor muymuş?"

"Hayır, ama anlaşılan kız arkadaşı..."

"Alyssa mı?"

Hafif kaşlarını çatan Wardle ceketinin iç cebine uzandı, defterini çıkarıp baktı.

"Evet, öyleymiş," dedi. "Alyssa Vincent. Bunu nereden biliyorsun?"

Strike aceleyle, Wardle dikkatinin dağıldığına dair işaretler verince, "Yakın zamanda ikisi de bir striptiz kulübünden kovulmuşlar. Birazdan açıklarım," dedi. "Alyssa'yla ilgili ne buldunuz?"

"Yani Doğu Londra'da annesinin yanında bir sosyal konuta yerleşmiş. Brockbank onun ve çocuklarının yanına taşınacağını söylemiş papaza."

Strike'ın aklı Robin'e gitti. "Çocukları mı?" diye sordu.

"Kadının iki kızı var galiba."

"Bu evin nerede olduğunu öğrenebildiniz mi?" diye sordu Strike.

Wardle, iki adamın sigara içmekte olduğu kaldırıma doğru huzursuzca bakarak, "Henüz öğrenemedik. Papaz onun gidişine üzülmüş," dedi. "Dediğine göre Kelsey'nin öldüğü hafta sonuna denk gelen 3 Nisan günü Brockbank kilisedeymiş."

Wardle'ın artan huzursuzluğu karşısında Strike yorum yapmadı, onun yerine birer sigara içmek için kaldırıma çıkmayı önerdi.

Sigaralarını yaktılar, birkaç dakika yan yana tüttürdüler. Ofiste geçen uzun saatlerin ardından bitap düşen çalışanlar her iki istikamette yürüyorlardı. Hava kararıyordu. Tam tepelerinde, yaklaşan gecenin çivit mavisi ile batan güneşin mercan rengi arasında cansız ve boş havanın sıkıştığı dar, renksiz gökyüzü uzanıyordu.

"*Tanrım*, amma özlemişim ha," diyen Wardle sigarasını anne sütü içermiş gibi içine çektikten sonra sohbete kaldıkları yerden devam etti. "Evet, Brockbank o hafta sonu kilisede yardım ediyormuş. Çocuklarla da arası çok iyiymiş anlaşılan."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Strike.

"Ama biraz yürek ister, değil mi?" dedi Wardle yolun karşı tarafına doğru dumanını üfleyerek. Gözü, Epstein'in Londra Ulaşım Dairesi'ni süsleyen *Gece Gündüz* heykeli üzerindeydi. Tahttaki adamın önünde duran bir oğlan, vücudunu yan dönmüş, hem arkasındaki krala sarılıyor hem de bakanlara penisini sergiliyordu. "Bir kızı öldürüp lime lime edeceksin, sonra da hiçbir şey olmamış gibi kiliseye gideceksin."

"Katolik misin?" diye sordu Strike.

Wardle şaşırmıştı.

"Evet," dedi şüpheyle. "Niye ki?"

Strike hafif tebessüm ederek başını iki yana salladı.

"Böyle şeylerin bir psikopat için önemsiz olduğunun farkındayım," dedi Wardle biraz da kendini savunarak. "Demek istediğim... Her neyse, adamlarımız şu anda onun nerede yaşadığını bulmaya çalışıyorlar. Eğer söz konusu olan sosyal konutlarsa ve Alyssa Vincent gerçek adıysa zor olmayacaktır."

"Harika," dedi Strike. O ve Robin, polisin elindeki kaynaklarla boy ölçüşemezdi. Belki de sonunda eline kesin bir bilgi geçecekti. "Peki ya Laing?"

"Aa," dedi Wardle sigarasını söndürüp hemen yenisini yakarak, "onun hakkında daha fazla bilgi topladık. On sekiz aydır Wollaston Close'da yalnız yaşıyormuş. Sakatlık maaşıyla yaşamını idame ettiriyormuş. Göğsünden enfeksiyon kapmış, ikisi ve üçünde hastaymış ve arkadaşı Dickie ona yardıma gelmiş. Markete bile gidemiyormuş."

"Tesadüfe bak sen," dedi Strike.

"Ama gerçek galiba," dedi Wardle. "Dickie'yle konuştuk ve Laing'in bize anlattıklarının doğru olduğunu teyit etti."

"Polisin kapısına dayanıp sorular sormasına şaşırmadı mı?"

"Başta epey şaşırmış görünüyordu."

"İçeri girmenize razı oldu mu?"

"Gerek kalmadı. Ona koltuk değnekleriyle parkta dolaşırken rastladık ve civardaki bir kafede konuştuk."

"Tüneldeki şu Ekvador müessesesinde mi?"

Wardle, Strike'ı sert bakışlarına maruz bırakırken dedektif de Wardle'a bir o kadar rahat ifadeyle baktı.

"Onu sen de izliyorsun, değil mi? Sakın işleri batırma Strike. Biz ilgileniyoruz."

Strike, basın müdahil olmasa ve kendi ipuçları boş çıkmasa Wardle'ın onun üç şüphelisine ciddi kaynak ayırmayacağını söyleyecekti ama suskun kalmayı yeğledi.

"Laing aptal değil," diye devam etti Wardle. "Sorgulamaya başladıktan hemen sonra meseleyi anladı. Adını bize senin vermiş olabileceğini biliyordu. Sana bir bacak gönderildiğini gazetelerde görmüş."

"Meseleye ilişkin görüşleri neydi peki?"

"Bu iş senin başına geldiği için biraz sevinmiş gibime geldi," dedi Wardle hafif sırıtarak, "ama genel olarak beklenebilecek şeyler söyledi. Biraz meraklıydı, biraz kendini savundu."

"Hasta görünüyor muydu?"

"Evet," dedi Wardle. "Bizim geldiğimizi bilmiyordu ve değnekleriyle ayaklarını sürüyerek yürüdüğü sırada karşılaştık onunla. Yakından hiç de iyi görünmüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Cildi sanki çatlamıştı. Berbattı anlayacağın."

Strike tek laf etmedi. Laing'in hastalığına hâlâ inanmıyordu. Fotoğraflarda cildindeki çatlak ve yaraları kendi gözleriyle net bir şekilde görmesine karşın Laing'in gerçekten hasta olduğu fikrine inatla karşı çıkıyordu.

"Diğer kadınlar öldürüldüğü sırada ne yapıyormuş?"

"Tek başına evdeymiş," dedi Wardle. "Aksine ya da lehine hiçbir kanıt yok."

"Hımm," dedi Strike.

Bara girdiler. Masalarına bir çift oturmuştu. Bunun üzerine caddeye bakan, yerden tavana uzanan pencerenin dibinde başka bir masa buldular.

"Peki ya Whittaker?"

"Evet, dün akşam onu bulduk. Bir müzik grubunun organizasyon işlerine bakıyor."

"Bundan emin misin?" diye sordu Strike kuşkuyla. Ve Bıçakçı'nın iddiasını hatırladı: Whittaker, iddia ettiğinin aksine aslında Stephanie'yi sömürüyordu.

"Evet, eminim. Hapçı sevgilisine uğradık..."

"Daireye girebildiniz mi?"

"Kız bizimle kapıda konuştu, hiç şaşırmadık," dedi Wardle. "İçerisi leş gibi kokuyordu. Her neyse, bize Whittaker'ın grup üyeleriyle çıktığını söyledi, konser yerinin adresini verdi ve Whittaker gerçekten oradaydı. Dışarıda eski bir minibüs park edilmişti, grupsa daha da eskiydi. Death Cult'ı duydun mu hiç?"

"Hayır," dedi Strike.

"Üzülme, bok gibi çalıyorlar," dedi Wardle. "Yarım saat kadar oturduktan sonra Whittaker'a yaklaşabildim. Wandsworth'te bir barın bodrumundaydı. Ertesi gün akşama kadar kulaklarım çınladı.

"Whittaker bizi gördüğüne şaşırmamış gibiydi," dedi Wardle. "Görünüşe bakılırsa birkaç hafta evvel seni minibüsünün dışında bulmuş."

"Sana bundan bahsetmiştim," dedi Strike. "Taş kokain kokusu..."

"Evet, evet," dedi Wardle. "Ona zerre kadar güvenmiyorum ama kraliyet düğünü günü için Stephanie'nin ona kefil olabileceğini söyledi ki bu durumda Shacklewell'deki fahişe saldırısından yırtıyor. Ayrıca Kelsey ile Heather'ın öldürüldükleri sıralarda da Death Cult'la konserde olduğunu iddia ediyor."

"Üç cinayet için de bahanesi hazır demek?" dedi Strike. "İyiymiş. Death Cult üyeleri onlarla birlikte olduğunu doğruladılar mı?"

"Açıkçası net bir cevap alamadık," dedi genç dedektif. "Solist işitme cihazı kullanıyor. Ona sorduklarımın hepsini anladı mı emin bile değilim. Merak etme, adamlarımız tanık ifadelerini bir bir kontrol

ediyorlar," diye ekledi Strike'ın kaşlarını çattığını görünce. "Doğruyu söyleyip söylemediğini öğreneceğiz."

Wardle esneyip gerindi. "Ofise dönmem lazım. Sabahlamam gerekebilir. Gazeteler kokuyu aldıkları için bilgi yağmuru altındayız."

Strike kurt gibi acıkmıştı fakat bar gürültülüydü ve düşünebileceği bir yerde yemeyi tercih ederdi. O ve Wardle birer sigara daha yakıp yolda birlikte ilerlediler.

"Psikolog bir fikir ortaya attı," dedi Wardle gökyüzündeki karanlık perdesi yayılırken. "Eğer haklıysak ve bir seri katille uğraşıyorsak çoğunlukla fırsatçıdır. Bayağı sağlam yöntemleri var. Belli ölçüde bir plan yapıyor olmalı, yoksa şimdiye yakayı çoktan ele verirdi. Ama Kelsey cinayetinde düzenin dışına çıktı. Onun nerede kaldığını gayet iyi biliyordu. Mektuplar ve orada kimsenin olmayacağını bilmesi... tamamen plan dâhilinde.

"Sorun şu ki enine boyuna araştırdık ama senin adamlarının Kelsey'ye yaklaştığına dair hiçbir delil bulamadık. Kızın dizüstü bilgisayarını bir sökmediğimiz kaldı ama o da sonuç vermedi. Bacağı hakkında konuştuğu kişiler sadece Jason ile Tempest. Pek arkadaşı yokmuş ve olanlar da hep kızmış. Telefonunda şüpheli hiçbir bulguya rastlamadık. Bildiğimiz kadarıyla senin elemanlar Kelsey'nin okulunun ya da üniversitesinin yakınına gitmek bir yana Finchley'de ya da Shepherd's Bush'ta ne yaşamış ne de çalışmışlar. Dostlarından hiçbiriyle bilindik bir bağlantıları yok. Ailesi fark etmeden onu kontrol edebilecek kadar yakınlaşmayı nasıl başarabildiler peki?"

"Yalancı olduğunu biliyoruz," dedi Strike. "Ama onu Café Rouge'dan aldığında gerçek olduğu anlaşılan erkek arkadaşı da unutma."

"Evet," diye iç geçirdi Wardle. "O motosikletle ilgili hâlâ bir ipucu bulamadık. Basına eşkâli verildi ama nafile."

Wardle işyerinin cam kapılarının önünde duraklayarak, ama sigarasını bitirmeye de kararlı görünerek, "Ortağın nasıl?" diye sordu. "İyidir umarım."

"Gayet iyi," dedi Strike. "Gelinlik provası için Yorkshire'a gitti. İzin kullanmasını istedim, son zamanlarda hafta sonları bile çalıştı."

Robin hiç sızlanmadan gitmişti. Basın Denmark Sokağı'nda pusuya yatmışken, aldığı maaş bu kadar kötüyken, polisler Brockbank, Laing ve Whittaker'ı onların yapabileceğinden daha etkili izlerken ne diye kalacaktı ki?

"İyi şanslar," dedi Strike, Wardle'la ayrılırlarken. Strike'ın şans dileğini kabul ettiğini göstermek ve veda etmek için elini kaldıran Wardle, New Scotland Yard yazısıyla ışıldayan döner prizmanın ardında, devasa binanın içinde gözden kayboldu.

Strike metroya yürürken canı kebap çekti. Bir yandan da Wardle'ın önüne koyduğu sorunu düşünüyordu. Şüphelendiği adamlar, Kelsey Platt'e onun hareketlerini bilecek ya da güvenini kazanacak kadar yaklaşmayı nasıl başarmış olabilirlerdi?

Wollaston Close'daki kasvetli dairesinde yaşayan, sakatlık maaşı alan, kilolu ve hasta, otuz dört yaşından çok daha büyük gösteren Laing'i düşündü. Vaktiyle komik bir adamdı. Motoruna binmesini ya da kızın ailesinin tamamen bihaber olduğu Shepherd's Bush'taki dairesine götürmesini sağlayacak kadar bir genç kızı etkileyebilecek cazibeye hâlâ sahip miydi?

Peki ya leş gibi taş kokain kokan, dişleri kararmış ve sönük saçları seyrelmiş Whittaker? Doğru, Whittaker'ın zamanında baş döndürücü bir cazibesi vardı ve sıska, uyuşturucu bağımlısı Stephanie onu çekici buluyor gibiydi fakat Kelsey'nin bilinen tek tutkusu kendinden yalnızca birkaç yaş büyük, sarışın bir oğlandı.

Sonra bir de Brockbank vardı. Strike'a göre muhtemelen yakışıklı Niall'ın aksine, devasa ve esmer eski ragbici düpedüz iticiydi. Brockbank, Kelsey'nin evinden ve işinden kilometrelerce uzakta yaşıyor ve çalışıyordu. İkisi kiliseye gitseler de ibadet yerlerinin arasından Thames Nehri geçiyordu. Polis iki kilisenin cemaati arasındaki bağlantıları şimdiye ortaya çıkarmıştı muhtemelen.

Kelsey ile Strike'ın üç şüphelisi arasında bilindik bir bağlantının olmaması, onların katil olamayacağı anlamına gelir miydi? Mantıken cevap evet olmalıyken Strike'ın içinden bir ses hayır diye fısıldamayı sürdürüyordu.

50

I'm out of place, I'm out of my mind...[60]
Blue Öyster Cult, "Celestial the Queen"

Robin memleketinde tuhaf bir gerçekdışılık hissine kapıldı. Kimseye, annesine bile ayak uyduramıyordu. Düğün hazırlıklarıyla ilgilenen annesi, Robin'in Shacklewell Katili'yle ilgili bir gelişme var mı diye sürekli telefonuna bakmasını anlayışla karşılamasına rağmen biraz bezgindi.

Mutfakta Rowntree ayaklarının dibinde kestirirken, aralarında ahşap masanın üzerine serilmiş oturma planı, Robin kendi düğününün sorumluluğundan kaçtığını fark etmeye başladı. Linda hediyeler, konuşmalar, nedimelerin ayakkabıları, saç süsü, papazla konuşmanın ne zaman uygun olacağı, o ve Matt'in hediyelerin nereye gönderilmesini istedikleri, Matthew'un teyzesi Sue'nun nerede oturacağıyla ilgili sürekli sorular soruyordu. Oysa Robin evinde biraz dinleneceğini hayal etmişti. Ama tam tersi, bir yandan annesinin boş sorularıyla, diğer yandan da Martin'in, Heather Smart'ın cesedinin bulunmasıyla ilgili sorularıyla uğraşması gerekmişti. Hatta Martin o kadar ileri gidip iğrençleşmişti ki Robin çileden çıkmış ve sinirleri bozuk olan Linda da evinde cinayetten bahsedilmesini yasaklamıştı.

60 (İng.) Garip hissediyorum, aklım başımda değil...

Bu sırada, belli etmemeye çalışsa da Matthew, Robin balayı için Strike'tan iki haftalık izni hâlâ istemediği için kızgındı.

"Eminim, sorun çıkmayacak," dedi Robin akşam yemeğinde. "Elimizde neredeyse hiç iş yok ve Cormoran'ın dediğine bakılırsa bütün ipuçlarımızı polis araştırmaya başlamış."

Robin'in ne kadar az yediğini dikkatle izleyen Linda, "Hâlâ teyit etmedi," dedi.

"Kim teyit etmedi?" diye sordu Robin.

"Strike. Hâlâ geleceğini söylemedi."

"Ben hatırlatırım ona," dedi Robin şarabından kocaman bir yudum alıp.

Tecavüzden sonraki aylarda yattığı yatakta şimdi hâlâ geceleri kâbuslar görerek uyandığını hiç kimseye, hatta Matthew'a bile söylememişti. Bu kâbuslarda iriyarı bir adam geliyordu. Bazen Strike'la çalıştıkları ofise dalıyordu. Ama çoğunlukla elinde bıçaklarla Londra'nın arka sokaklarında karanlıkta saklanıyordu. O sabah Robin'in gözlerini oymak üzereydi. O sırada uyku sersemi ne dediğini soran Matthew'un sesine soluk soluğa uyanmıştı.

"Yok bir şey," demişti Robin alnına yapışan terli saçlarını kenara iterek. "Yok bir şey."

Matthew'un pazartesi işe dönmesi gerekiyordu. Robin'i Masham'da düğün hazırlıkları için annesiyle bırakmaktan memnun gibiydi. Anne kız, pazartesi öğleden sonra nikâh hakkında son kez konuşmak için St Mary the Virgin Kilisesi'nde papazla buluştular.

Robin pederin neşeli önerilerine, dinî konuşmalarına odaklanmak için çok uğraştı fakat gözleri kilisenin sağ tarafındaki duvara tutunmuş görünen büyük taş yengece kayıp durdu.

Bu yengeç çocukluğunda onu büyülemişti. Kilisenin duvarına neden büyük bir yengeç oyulduğunu hiçbir zaman idrak edememiş, bu merakı Linda'ya da bulaşmıştı. Yerel kütüphaneye giderek kayıtları inceleyen Linda, yengecin kadim Scrope ailesinin simgesi olduğunu kızına muzaffer bir edayla anlatmıştı.

Dokuz yaşındaki Robin bu cevap karşısında düş kırıklığına uğramıştı. İstediği bir açıklama değildi çünkü. Onun tek derdi, gerçeği öğrenmek isteyen tek kişi olmaktı.

Robin ertesi gün altın kaplama çerçeveli aynası ve yeni halı kokusuyla gelinlikçinin kutu gibi giyinme kabininde dikilirken Strike aradı. Robin arayanın Strike olduğunu biliyordu çünkü Strike'a özel melodi atamıştı. El çantasına doğru hamle yaptı. Ustalıkla iğnelediği ipek tül elinden düşerken gelinlikçi sinir ve hayretle bağırdı.

"Alo?" dedi Robin.

"Selam," dedi Strike.

Bu tek sözcük, Robin'in kötü bir şeyler olduğunu anlamasına yetti.

Robin, gelinlikçinin önünde diz çökmüş gelinliğin kenarıyla uğraştığını unutarak, "Aman Tanrım, biri daha mı öldürüldü yoksa?" diye ağzından kaçırdı. Ağzı iğne dolu kadın aynadan ona baktı.

"Affedersiniz, bana biraz müsaade eder misiniz? Sen değil!" diye ekledi Strike'a telefonu kapatır korkusuyla.

Robin gelinlikçinin arkasından perdeyi çekip gelinliğiyle köşedeki tabureye çökerek, "Özür dilerim," dedi. "Yanımda biri vardı da. Gerçekten biri daha mı öldürüldü?"

"Evet," dedi Strike, "ama sandığın gibi değil. Ölen Wardle'ın kardeşi."

Robin'in bitkin zihni durumu kavramaya çalıştı.

"Vakayla alakası yok," dedi Strike. "Yaya geçidinde hız yapan bir minibüs çarpmış."

"Tanrım," dedi Robin üzüntüyle. Ecelin bir manyağın bıçağı dışında da çok farklı şekillerde gelebileceğini bir an unutmuştu.

"Berbat bir durum. Üç çocuğu varmış, dördüncü de yoldaymış. Wardle'la az önce konuştum. Korkunç gerçekten."

Robin'in beyninin çarkları tekrar dönmeye başladı.

"Yani Wardle..."

"Mazeret iznine ayrıldı," dedi Strike. "Bil bakalım yerine kim geçti?"

Robin birden endişeye kapılıp, "Anstis değildir herhalde?" diye sordu.

"Daha da beteri," dedi Strike.

"Carver deme, sakın Carver deme..." dedi Robin felaketin yaklaştığını hissederek.

En meşhur iki dedektiflik zaferi sırasında Strike'ın gücendirdiği ve rezil ettiği polisler arasında Komiser Roy Carver en çok madara olan ve dolayısıyla da Strike'a en fazla nefret besleyendi. Ünlü bir mankenin çatı katı dairesinden düşmesini soruştururken yaptığı hatalar basın tarafından mercek altına alınmış ve hatta abartılmıştı. Kepekli, ter kokan, alacalı suratlı bir adam olan Carver, Strike onun bir cinayeti gözden kaçırdığını kanıtlamadan önce de ondan hazzetmiyordu.

"Dedim bile," dedi Strike. "Üç saattir buradaydı, daha yeni gitti."

"Ah, Tanrım... Neden?"

"Hadi ama," dedi Strike, "nedenini biliyorsun. Adam bunun hayaliyle yaşıyor, bir dizi cinayetle ilgili beni sorguya çekmek için bahane bulmuş, daha ne istesin. Bana bir mazeret sormadığı kaldı, ayrıca Kelsey'ye gönderilen o sahte mektuplar üzerinde de epey durdu."

Robin homurdandı.

"Wardle'ın yerine ne diye Carver'ı getirirler ki? Yani geçmişi ortada..."

"Bizim için inanması zor olsa da kariyeri boyunca bir pislik değilmiş. Amirleri Landry vakasında bir talihsizlik yaşadığını düşünüyor olmalı. Sözde Wardle izindeyken geçici bir görev bu, ama soruşturmadan uzak durmam konusunda beni uyardı bile. Brockbank, Laing ve Whittaker soruşturmalarının nasıl gittiğini sorduğumda egomu da sezgilerimi de çekemeyeceğini söyledi. Soruşturmayla ilgili bundan sonra içeriden bilgi alamayacağız, orası kesin."

"Ama Wardle'ın soruşturmasını kaldığı yerden devam ettirecektir, değil mi?" dedi Robin.

"Ölür de vakalarından birini daha çözmeme izin vermez, benim ipuçlarımı takip edeceğini sanmam o yüzden. Sorun şu ki Landry cinayetinde şansımın yaver gittiğine kendini inandırmış ve bence bu olaydaki üç şüpheliyi de gösteriş yapmak için uydurduğumu düşünüyor. Keşke," dedi Strike, "Wardle izne çıkmadan Brockbank'in adresini alabilseydik."

Robin, Strike'ı dinlerken bir dakika kadar suskun kaldığı için gelinlikçi onun provaya devam etmek için hazır olduğunu düşünmüş olacaktı ki başını perdeden içeri soktu. Suratı ansızın mutlu bir ifadeye bürünen Robin kadını sabırsızca kışkışladı.

Perde kapanırken Robin gururlu bir sesle, "Brockbank'in adresi var bende," dedi.

"Ne?"

"Sana söylemedim çünkü Wardle adresi bulmuştur diye düşünmüştüm ama ne olur ne olmaz dedim... Zahara'nın annesi Alyssa kimliğiyle yerel kreşleri aradım. Yeni adresimiz ellerinde var mı kontrol etmek istediğimi söyledim. Aile irtibat dosyasından bana adresi okudular. Bow'da, Blondin Sokağı'nda oturuyorlar."

"Yüce Tanrım... Robin, bu çok zekice!"

Gelinlikçi sonunda işine geri döndüğünde bıraktığından çok daha sevinçli bir gelinle karşılaştı. Gelinliği düzeltme sürecinde Robin'in sergilediği isteksizlik, kadının işinden aldığı zevki baltalamıştı. Robin açık ara en güzel müşterisiydi ve gelinlik tamamlandığında reklamda kullanmak amacıyla onun bir fotoğrafını çekmeyi umut ediyordu.

Robin son dikişyerini çekiştiren terziye gülümseyerek, "Bu harika," dedi ve birlikte aynadaki görüntüye baktılar. "Bu gerçekten harika."

Ve ilk kez gelinliğin kötü görünmediğini düşündü.

51

Don't turn your back, don't show your profile,
You'll never know when it's your turn to go.[61]
Blue Öyster Cult, "Don't Turn Your Back"

"Halktan olağanüstü dönüşler alıyoruz. An itibarıyla takip ettiğimiz bin iki yüzün üzerinde ipucunun bazıları umut vadediyor," dedi Komiser Roy Carver. "Kelsey Platt'in bacağını taşımada kullanılan Honda CB750 marka kırmızı motosikleti görenlerin bu bilgiyi bizimle paylaşmalarını ve Heather Smart'ın öldürüldüğü 5 Haziran gecesi Old Street'te bulunanların bizimle irtibata geçmelerini rica ediyoruz."

Robin'e göre altındaki kısa yazıya bakılırsa POLİS SHACKLEWELL KATİLİYLE İLGİLİ YENİ İPUÇLARININ PEŞİNDE manşeti biraz abartılıydı ama Carver'ın yeni gelişmelerin ayrıntılarını basınla paylaşacağını da sanmıyordu.

Shacklewell Katili'nin kurbanları olduğuna inanılan beş kadının fotoğrafları sayfanın büyük bölümünü kaplamış, kimlikleri ve vahşi sonları, göğüslerine siyah harflerle damgalanmıştı.

61 (İng.) Arkanı dönme, profilini gösterme, gitme sırası ne zaman sana gelecek bilemezsin.

Martina Rossi, 28, hayat kadını, bıçaklandı, kolyesi çalındı.

Balıketli ve esmer bir kadın olan Martina'nın üzerinde beyaz bir kolsuz gömlek vardı. Bulanık fotoğrafından bunun bir *selfie* olduğu anlaşılıyordu. Boynunda kalp şeklinde bir arp kolyesi asılıydı.

Sadie Roach, 25, yönetici asistanı, bıçaklandı, bedeni parçalandı, küpeleri alındı.

Sadie kısa saçlı güzel bir kızdı ve halka küpe takıyordu. Kenarındaki kırpılan figürlere bakılırsa fotoğraf bir aile buluşmasında çekilmişti.

Kelsey Platt, 16, öğrenci, bıçaklandı, parçalara ayrıldı.

Strike'a mektup yazan bu tombul suratlı kız okul üniforması içinde gülümsüyordu.

Lila Monkton, 18, hayat kadını, bıçaklandı, parmakları kesildi, hâlâ hayatta.

Bulanık fotoğraftaki bir deri bir kemik kız parlak kırmızı kınalı saçlarını dağınık topuz yapmıştı, piercing'leri fotoğraf makinesinin flaşında parlıyordu.

Heather Smart, 22, mali hizmetler çalışanı, bıçaklandı, burnu ve kulakları kesildi.

Yuvarlak suratlı ve masum görünüşlü, dalgalı kahverengi saçlı, çilliydi ve utangaç bir tebessümü vardı.

Robin *Daily Express*'ten başını iç geçirerek kaldırdı. Matthew, High Wycombe'da bir müşteriyi denetlemeye gönderildiği için bugün Robin'i gideceği yere bırakamamıştı. Londra sıcağında terleyen turistlerle ve günlük yolcularla dolu vagonlarda, Ealing'den Catford'a tam bir saat yirmi dakikada gidebilmişti. Şimdi koltuğundan kalkıp kapıya yöneldi, tren yavaşlayıp Catford Bridge istasyonunda dururken diğer yolcularla birlikte sallandı.

İzin dönüşündeki hafta bir tuhaf geçmişti. Carver'ın soruşturmadan uzak durma talimatına riayet etmeye hiç niyeti olmayan Strike soruşturmayı yürüten polisi yine de ciddiye alıyordu.

"Polisin soruşturmasına zarar verdiğimize dair delil sunarsa işimizin bittiğinin resmidir," dedi Strike. "Ve biliyoruz ki doğru ya da yanlış olsun, benim işleri batırdığımı söyleyecek."

"Neden devam ediyoruz öyleyse?"

Robin şeytanın avukatlığını yapıyordu çünkü eğer Strike ipuçlarının peşini bıraktıklarını ilan etse buna çok üzülür ve öfkelenirdi.

"Çünkü Carver şüphelilerimin bir halta yaramadığını düşünüyor ve ben de onun beceriksiz dangalağın teki olduğunu düşünüyorum."

Strike, yine de Catford'a gidip Whittaker'ın kız arkadaşını izlemesini söylediğinde Robin'in kahkahası yarıda kesilmişti.

"Hâlâ mı?" diye sordu. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun. Stephanie ona kilit tarihler için tanıklık edebilir mi bilmek istiyorum."

"Bak ne diyeceğim," dedi Robin cesaretini toplayıp. "Catford'da zaten çok vakit geçirdim. Eğer senin için fark etmezse Brockbank'in peşine düşmeyi yeğlerim. Alyssa'nın ağzını aramama ne dersin?"

"İlla değiştirmek istiyorsan Laing de var," dedi Strike.

"Düştüğümde beni yakından gördü," diye anında karşılık verdi Robin. "Laing'i sen izlesen daha iyi olmaz mı sence?"

"Sen yokken dairesini izledim," dedi Strike.

"Ee?"

"Ee'si çoğunlukla içeride duruyor ama arada markete çıkıyor."

"Artık ondan şüphelenmiyorsun, değil mi?"

"Onu elemedim," dedi Strike. "Neden Brockbank'i izlemeye bu kadar heveslisin?"

"Çünkü," dedi Robin cesurca, "onunla ilgili araştırmanın yükünü ben çektim diye düşünüyorum. Market Harborough'daki adresi Holly'den ve Blondin Sokağı'nı da kreşten ben öğrendim..."

"Ayrıca onunla yaşayan çocuklar için de kaygılanıyorsun," dedi Strike.

Robin, Catford Broadway'de ona bakarken ayağı takılıp düşen örgülü saçlı küçük siyahi kızı hatırladı.

"Ne olmuş kaygılanıyorsam?"

"Ben Stephanie'nin peşinde kalmanı tercih ederim."

Robin küplere binmişti, öyle ki pat diye iki haftalık izin istedi. Başka zaman olsa asla böyle bir manevra yapmazdı.

Strike şaşırıp, "İki hafta izin mi?" diye sordu. Robin'in, işinin başından ayrılmak için değil, işinin başında kalmak için yalvarmasına alışıktı.

"Balayım için."

"Ah," dedi. "Doğru. Evet. Tarih yakın mıydı?"

"Herhalde. Düğün ayın ikisinde."

"Tanrım, sadece üç hafta kalmış."

Robin, Strike'ın düğünün bu kadar yaklaştığını fark etmemesine içerlemişti.

"Evet," dedi ayağa kalkıp ceketine uzanarak. "Ayrıca düğüne gelip gelmeyeceğini anneme haber verir misin artık?"

Ve böylece Robin, Catford'a, işlek pazar tezgâhlarına, tütsü ve çiğ balık kokusuna, Broadway Tiyatrosu'nun sahne kapısının üzerindeki çömelen taş ayıların altında boşu boşuna bekleyerek geçen saatlere geri döndü.

Robin bugün saçlarını hasır şapkanın altına gizlemiş ve güneş gözlüğü takmıştı fakat Whittaker ile Stephanie'nin dairesinin üçlü

penceresinin karşısında bir kez daha pusuya yatarken tezgâhları başındakilerin gözlerinde onu tanıdıklarına dair bir işaret var mı diye merak etti. İzlemeye başladığından bu yana Stephanie'yi yalnızca birkaç kez görebilmiş, onlarda da konuşma fırsatı yakalayamamıştı. Whittaker'dan ise hiçbir iz yoktu. Uzun, sıkıcı bir güne daha hazırlanan Robin tiyatro duvarının serin, gri taşına yaslandı ve esnedi.

Vakit ikindiye geldiğinde terleyip yorulmuştu ve gün boyu düğünle ilgili sorular sorup mesajlar gönderen annesine sinirlenmemeye çalışıyordu. Annesinin müşkülpesent bir başka talimatını, çiçekçiyi aramasını söyleyen son mesajını aldığında Robin bir şeyler içmeye karar vermişti. Mesajına cevap olarak, sırf başka karar vermemek adına, her yere (kafasına, buketine, kilisenin dört bir tarafına) plastik çiçek koydurmaya karar verdiğini söylese Linda ne tepki verirdi merak ederek soğuk içecekler de satan patates balık restoranına gitti.

Kapının koluna dokunmak üzereydi ki restorana girmeye çalışan başka biriyle çarpıştı.

"Özür dilerim," dedi Robin hemen. Ardından, "Aman Tanrım," diye ekledi.

Suratı şişmiş ve morarmış Stephanie'nin bir gözü tamamen kapanmıştı.

Çarpışma şiddetli değildi fakat ufak tefek kız dengesini yitirmişti. Robin kızın düşmesine engel olmak için uzandı.

"Tanrım... Ne oldu?"

Stephanie'yi tanırmış gibi konuştu. Bir bakıma tanıdığını da hissediyordu. Kızın gündelik hareketlerini gözlemlerken vücut diline, giyimine, kola sevgisine aşina olmuş, ona tek taraflı bir yakınlık beslemişti. Şimdi de İngiltere'de bir yabancının bir başkasına kolay kolay sormayacağı bir soruyu gayet rahat sorabilmişti: "İyi misin?"

Nasıl başardığını kendi de bilmiyordu ama iki dakika sonra Robin, Stephanie'yi restoranın birkaç kapı ilerisindeki Stage Door Café'nin gölgesinde bir sandalyeye oturtuyordu. Stephanie belli ki acı

çekiyor ve görünüşünden utanıyordu ama aynı zamanda yukarıda, dairede kalamayacak kadar da acıkmış ve susamıştı. Şimdi ona bedava yemek teklifinde bulunan ve onun için kaygılanan kadının güçlü iradesine boyun eğmişti. Stephanie'yi caddede yürütürken anlamsız şeylerden bahseden Robin, cömert sandviç teklifinin, onu az kalsın düşüreceği için duyduğu suçluluk duygusundan kaynaklandığı yalanını sürdürdü.

Stephanie soğuk bir Fanta ile ton balıklı sandviç aldı fakat birkaç ısırıktan sonra elini acıyla yanağına götürüp sandviçi bıraktı.

"Dişin mi?" diye sordu Robin endişeyle.

Kız başını salladı. Kapanmayan gözünden bir yaş süzüldü.

Robin aceleyle, "Bunu kim yaptı?" diye sordu ve masanın karşısında oturan Stephanie'nin eline uzandı.

Büründüğü karaktere giderek ısınıyordu. Hasır şapkası ve uzun yazlık elbisesi ona iyiliksever bir hippi kız görünümü veriyordu. Stephanie saldırganını ele vermeyeceğini belirtmek için kafasını iki yana sallarken bile Robin parmaklarının hafif sıkıldığını hissetti.

"Tanıdığın biri mi?" diye fısıldadı Robin.

Stephanie'nin yüzünden yaşlar süzüldü. Elini geri çektikten sonra içeceğinden bir yudum aldı, soğuk Fanta kırık dişiyle temas edince yüzünü buruşturdu.

"Baban mı yaptı?" diye fısıldadı Robin.

İlk akla gelen varsayımlardan biriydi bu. Stephanie taş çatlasa on yedi yaşındaydı. O kadar zayıftı ki göğüsleri neredeyse yoktu. Gözyaşları yüzünden rimelleri akmıştı. Dişleri hafif önde, kirli yüzü çocuksuydu fakat asıl dikkati çeken morluklardı. Whittaker kızcağızı sağ gözündeki kan damarları (görünen kısım kıpkırmızıydı) patlayana kadar yumruklamıştı.

"Hayır," diye fısıldadı Stephanie. "Erkek arkadaşım."

Robin soğuk içecek yüzünden buz kesen Stephanie'nin eline tekrar uzanıp, "Nerede o?" diye sordu.

"Gitti."

"Seninle birlikte mi yaşıyor?"

Stephanie başını salladı, soğuk meşrubatı yüzünün moraran yerinden uzak tutarak bir yudum daha içti.

"Gitmesini istemiyordum," diye fısıldadı Stephanie.

Robin öne doğru eğilince genç kız maruz kaldığı nezaket ve tatlılık karşısında kendini tutmaktan vazgeçti.

"Onunla gitmek istedim ama o kabul etmedi. Başka bir kadına gittiğinden eminim, adım gibi hem de. Başka biri var, Banjo konuşurken duydum. Bir yerlerde başka bir kız arkadaşı var."

Stephanie'nin kendi kırılan dişine, moraran ve dağılan suratına değil de o aşağılık uyuşturucu satıcısı Whittaker'ın başka bir yerde başka bir kadınla yatıyor olabileceğine üzülmesi karşısında Robin az kalsın küçük dilini yutuyordu.

"Ben sadece onunla birlikte gitmek istedim," diye tekrarladı Stephanie ve suratından daha yoğun yaşlar süzülürken yarı kapalı gözü daha da kızardı.

Robin canlandırdığı kibar, hafif çatlak kadının şu an Stephanie'ye onu öldüresiye döven adamı terk etmesi için yalvaracağını biliyordu. Sorun şuydu ki bu hareketin Stephanie'yi kaçıracağına emindi.

"Onunla gitmek istedin diye mi kızdı?" dedi Robin. "Nereye gitti ki?"

"Geçen seferki gibi Cult'la takılacağını söyledi, şu müzik grubuyla," diye mırıldandı Stephanie elinin tersiyle burnunu silerek. "Onların ekipmanlarıyla ilgileniyor ama bu sadece bir bahane," dedi ağlaması şiddetlenirken. "Aslında kendine başka kızlar bulmaya gidiyor. Geçen sefer onunla gittiğimde benden... benden şey istemişti ve ben de onun için bütün grupla..."

Robin az önce söylenenleri anlamış gibi görünmemek için elinden geleni yaptı. Ne var ki takınmaya çalıştığı nazik ifadesinde öfke ve tiksinti belirmiş olacak ki Stephanie birden kendini geri çekti. Yargılanmak istemiyordu. Bununla her gün karşılaşıyordu zaten.

"Doktora gittin mi?" diye sordu Robin usulca.

"Ne? Hayır," dedi Stephanie incecik kollarını gövdesine dolayarak.

"Erkek arkadaşın ne zaman dönecek?"

Stephanie başını iki yana sallayıp omuz silkti. Aralarında oluşan sıcaklık kaybolmuş gibiydi.

"Cult dedin ya," dedi Robin çabucak doğaçlama yaparak, ağzı kupkuru, "Death Cult değildir herhalde?"

"Evet, o," dedi Stephanie hafif şaşkın.

"Nerede çıkıyorlar? Daha geçen gün dinledim onları!"

Tanrı aşkına, nerede dinlediğimi sorma...

"Green Fiddle mıydı neydi öyle bir barda. Enfield'da."

"Ah, olamaz, aynı yer değilmiş," dedi Robin. "Seninki ne zamandı?"

"Çişim geldi," diye mırıldandı Stephanie kafede etrafına bakınarak.

Ayaklarını sürüyerek tuvalete gitti. Kapı arkasından kapandığında Robin çılgınlar gibi telefonuna arama sözcüklerini girdi. Birkaç girişimin ardından aradığını buldu: Death Cult, 4 Temmuz Cumartesi günü, Heather Smart'ın öldürülmesinden önceki gün Enfield'daki Fiddler's Green adında bir barda çalmıştı.

Kendileri dışında kimsenin kalmadığı kafenin dışında gölgeler uzuyordu. Hava kararıyordu. Kafe şüphesiz birazdan kapanacaktı.

"Sandviç ve her şey için teşekkürler," dedi Stephanie, tekrar yanı başında belirmişti. "Ben..."

Masaları silen garson kadın onları dışarı atacak gibi bakmasına rağmen Robin, "Bir şeyler daha yesene. Çikolata falan," diye teşvik etti.

"Neden?" diye sordu Stephanie ilk şüphe emaresini göstererek.

"Çünkü erkek arkadaşın hakkında konuşmak istiyorum," dedi Robin.

Stephanie, "Neden?" diye tekrarladı, biraz gerilmişti.

"Lütfen otur. Kötü bir niyetim yok. Senin için kaygılanıyorum sadece."

Stephanie tereddüt ettikten sonra yavaş yavaş sandalyesine oturdu. Robin boynundaki derin kırmızı izi ilk kez fark etti.

"Seni... seni boğmaya çalışmadı, değil mi?" diye sordu.

"Ne?"

Stephanie ince boynuna dokununca göz pınarları tekrar doldu.

"Ah, o mu? Onu kolyem yaptı. Bana o vermişti ve sonra... çünkü yeterince para kazanmıyordum," dedi ve gerçekten ağlamaya başladı. "Kolyeyi sattı."

Aklına başka çare gelmeyen Robin diğer elini de uzatıp Stephanie'nin ellerini tuttu ve genç kız uzaklaşan bir düzlükteymiş gibi sımsıkı kavradı.

"Az önce seni şey yapmaya zorladı mı dedin... bütün grupla?" diye sordu Robin usulca.

"O ücretsizdi," dedi Stephanie gözyaşları içinde. Robin, Stephanie'nin hâlâ para kazanma yeteneklerini düşündüğünü anladı. "Sadece sakso çektim."

"Sahneden sonra mı?" diye sordu.

Robin, Stephanie'ye peçete vermek için bir elini çekti. Sonra Stephanie, "Hayır," dedi burnunu silerek, "sonraki akşam. Solistin evinin orda, minibüste kaldık. Enfield'da yaşıyor."

Robin aynı anda hem iğrenmenin hem sevinmenin mümkün olduğunu bilmezdi. Eğer Stephanie 5 Temmuz gecesi Whittaker'la birlikteyse Whittaker, Heather Smart'ı öldürmüş olamazdı.

"O... erkek arkadaşın da orada mıydı?" diye sordu Robin alçak sesle. "Sen şey yaparken... bilirsin..."

"Ne oluyor lan burada?"

Robin bakışlarını kaldırdı. Ödü kopan Stephanie elini çekti.

Whittaker tepelerinde dikiliyordu. Robin internette gördüğü fotoğraflardan onu anında tanıdı. Uzun boylu ve geniş omuzlu

olsa da sıskaydı. Eski siyah tişörtü yıkana yıkana neredeyse griye dönmüştü. Altın sarısı gözleri ise büyüleyiciydi. Cansız saçlarına, çökmüş, sararan suratına, mide bulandırmasına rağmen ondan yayılan leş kokusu gibi tuhaf, yoğun çekim gücünü hissedebiliyordu. Kötücül, kokuşmuş, hatta utanç verici olduğu için tesirli olan ne varsa onu araştırma dürtüsünü uyandırıyordu.

"Sen de kimsin?" diye sordu. Hırçınlık bir yana sesinde kedi mırıltısını andıran bir ton vardı. Arsızca Robin'in yazlık elbisesinin dekoltesine bakıyordu.

"Dükkânın önünde kız arkadaşına çarptım da," dedi Robin. "Ona içecek bir şeyler ısmarladım."

"Öyle mi?"

"Kapatıyoruz," dedi garson yüksek sesle.

Whittaker'ın gelişi bardağı taşıran son damla olmuştu, bu gayet açıktı. Vücudunu kaplayan piercing'leri, dövmeleri, deli deli bakan gözleri, kokusu yemek satan çok az işletmede kabul görürdü.

Stephanie'nin ödü kopmuştu fakat Whittaker onu görmezden geliyordu. Dikkatini tamamen Robin'e vermişti. Robin utana sıkıla hesabı ödedikten sonra kalktı, peşinde Whittaker'la caddeye çıktı.

"Eh... hoşça kal o halde," dedi cılız bir sesle Stephanie'ye.

Keşke Strike'ın cesareti bende de olsa diye düşündü Robin. Strike, Whittaker'ın burnunun dibinde Stephanie'ye onunla gelmesini söylemiş ama Robin'in ağzı birden kuruyuvermişti. Whittaker ona bir dışkı yığınının üzerinde büyüleyici ve ender rastlanan bir şey görmüş gibi bakıyordu. Arkalarında garson kadın kapıları kilitliyordu. Batan güneş, sıcak ve pis kokulu caddeye soğuk gölgeler düşürüyordu.

"Sırf iyilikten yardım etmedin herhalde, değil mi tatlım?" diye sordu Whittaker usulca. Robin onun sesindekinin tehdit olup olmadığını anlayamadı.

O arası açık gözlere bakmaya kendini zorlayarak, "Endişelenmiştim," dedi. "Çünkü Stephanie'nin yaraları ciddi görünüyor."

Whittaker elini Stephanie'nin mor ve kül rengi suratına koyup, "Onlar mı?" diye sordu. "Bisikletten düştün, öyle değil mi Stephanie? Seni küçük sakar."

Robin o an Strike'ın bu adama duyduğu nefreti anladı. İçinden ona vurmak geldi.

"Umarım yine görüşürüz Stephanie," dedi Robin.

Whittaker'ın önünde genç kıza numarasını vermeye cüret edemedi. Kendini bir korkak gibi hisseden Robin dönüp yürümeye başladı. Stephanie o adamla birlikte üst kattaki daireye çıkmak üzereydi. Daha fazlasını yapmalıydı, ama ne? Fark yaratacak ne söyleyebilirdi? Saldırıyı polise bildirebilir miydi? Peki bu, Carver'ın soruşturmasına müdahale sayılır mıydı?

Whittaker'ın görüş açısından çıkınca Robin sırtında görünmez karıncalar gezindiği hissinden kurtuldu. Cep telefonunu çıkarıp Strike'ı aradı.

Robin, Strike'ın onu azarlamasına fırsat bırakmadan, "Biliyorum," dedi, "vakit geç oldu ama şu anda istasyona doğru gidiyorum ve anlatacaklarımı duyduğunda anlayacaksın."

Hızlı adımlarla yürüdü. Giderek artan akşam serinliğinde üşüyen Robin, Stephanie'nin söylediklerinin hepsini anlattı.

"Yani mazereti mi var?" dedi Strike ağır ağır.

"Heather cinayeti için evet. Tabii eğer Stephanie doğruyu söylüyorsa, ki bence söylüyor. Onunla birlikteymiş, aynı zamanda bütün grup üyeleriyle de."

"Gruptakilerle takılırken Whittaker'ın orada olduğunu kesinlikle söyledi mi?"

"Galiba. Tam cevap vereceği sırada Whittaker geldi. Bekle."

Robin durup etrafına bakındı. Konuşmaya dalmış, istasyona giderken yanlış yola sapmıştı. Güneş artık batıyordu. Gözünün ucuyla bir duvarın arkasında hareket eden bir gölge gördüğünü sandı.

"Cormoran?"

"Buradayım."

Belki de kuruntu yapıyordu. Bilmediği bir meskûn bölgedeydi ama pencereler aydınlıktı ve uzakta bir çift yürüyordu. Güvendesin, dedi kendi kendine. Her şey yolunda. Tek yapması gereken geldiği yoldan geri dönmekti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Strike ansızın.

"Yolunda," dedi. "Yanlış bir yola saptım, hepsi bu."

"Tam olarak neredesin?"

"Catford Bridge istasyonu civarında," dedi. "Buraya nasıl geldim bilmiyorum."

Gölgeden bahsetmek istemiyordu. Gölgeyi gördüğünü sandığı duvarın yanından yürümemek için karanlık çöken yolun karşı tarafına geçti. Telefonunu sol eline aktardıktan sonra sağ cebindeki tecavüz alarmını daha sıkı kavradı.

"Geldiğim yoldan geri gidiyorum," dedi Strike'a, nerede olduğunu bilmesini istiyordu.

"Bir şey mi gördün?" diye sordu Strike.

"Bilmiyorum... Olabilir," diye itiraf etti Robin.

Fakat gölgeyi gördüğünü sandığı evlerin arasındaki boşluğa ulaştığında orada kimse yoktu.

"Gerginim biraz," dedi adımlarını hızlandırarak. "Whittaker'la karşılaşmam pek eğlenceli geçmedi. Onda kesinlikle tehlikeli bir yan var."

"Şimdi neredesin?"

"En son sorduğunda olduğumdan yaklaşık yirmi metre ötedeyim. Bir dakika, bir sokak adı görüyorum. Tekrar karşıya geçiyorum, nerede karıştırdığımı anladım, aslında..."

Ayak seslerini ancak arkasına geldiklerinde duyabildi. Simsiyah, devasa iki kol bedenini kavradı, kollarını yanlarına sabitledi, ciğerlerindeki havayı boşalttı. Cep telefonu elinden kayıp kaldırıma düştü.

52

Do not envy the man with the x-ray eyes.[62]

Blue Öyster Cult, "X-Ray Eyes"

Bow'da bir deponun gölgesinde gizlenmiş, Blondin Sokağı'nı izleyen Strike, Robin'in nefesinin kesilişini, telefonun kaldırıma düşüşünü ve sonra da asfalta sürtünen ayak seslerini duydu.

Koşmaya başladı. Robin'in telefonu hâlâ açıktı ama hiçbir şey duyamıyordu. En yakın istasyon istikametinde karanlık bir sokakta koşarken, düşünme gücünü artıran panik, bütün acı algısını yok etti. İkinci bir telefona ihtiyacı vardı.

"Onu almam lazım dostum!" diye bağırdı ona doğru yürüyen iki sıska, siyahi gence. Biri telefonla konuşuyordu. "Suç işleniyor, o telefonu almam lazım!"

Kendisine doğru koşan Strike'ın cüssesi ve otoriter havasından korkan delikanlı yüzünde şaşkın bir ifadeyle telefonunu teslim etti.

Strike, kendi telefonu hâlâ kulağında, bir taksi bulabileceği daha işlek sokaklara doğru yanlarından koşarak geçtiği iki oğlana, "Benimle gelin!" diye bağırdı. "Polis!" diye haykırdı Strike delikanlının telefonuna, neye uğradığını şaşıran gençler de yanında korumaları gibi koşuyordu. "Catford Bridge istasyonu civarında bir kadın saldırıya uğradı. Saldırı gerçekleştiğinde telefonda konu-

62 (İng.) Röntgen gözlü adama imrenme.

şuyorduk! Şu anda, hayır, sokak adını bilmiyorum ama istasyona çok yakın, şu anda saldırı devam ediyor, adam onu yakaladığında konuşuyorduk, saldırıyı duydum, evet... acele edin!"

Soluk soluğa kalan Strike, "Sağ ol delikanlı," dedi ve artık koşması gerekmediği halde birkaç metre daha onun yanında koşmayı sürdüren sahibine telefonu attı.

Strike bir köşeyi döndü. Bow, Londra'da ona tamamen yabancı bir bölgeydi. Dengesini sağlamak için sadece bir kolu boşta ve tuhaf hareket ederek, dizindeki ağrıyı göz ardı ederek Bow Bells barının yanından hızla geçti. Hâlâ kulağına yapıştırdığı telefonundan ses gelmiyordu. Sonra hattın öbür ucunda tecavüz alarmının çaldığını duydu.

"TAKSİ!" diye bağırdı uzakta parlayan ışığa. Sonra telefona, "ROBIN!" diye haykırdı. Kulakları sağır eden alarmın sesinden onu duyamadığına emin. "ROBIN, POLİSE HABER VERDİM! POLİS YOLDA, GELİYOR. DİNLİYOR MUSUN ADİ HERİF?"

Taksi, Strike'ı almadan gitmişti. Bow Bells'in dışında demlenenler topallayarak, bağırarak, telefonuna küfürler sıralayarak önlerinden hızla geçip giden çılgın adama bakakaldılar. Bir taksi daha belirdi.

Strike, "TAKSİ! TAKSİ!" diye bağırınca araç dönüp ona doğru yöneldi. Tam o esnada Robin'in nefes nefese sesini duydu.

"Ora... orada mısın?"

"YÜCE TANRIM! NE OLDU?"

"Bağırmayı... kes..."

Sesini güçlükle ayarladı.

"Ne oldu?"

"Göremiyorum," dedi Robin. "Hiçbir şey... göremiyorum..."

Strike taksinin arka kapısını açıp kendini içeri attı.

"Catford Bridge istasyonu, çabuk! Ne demek göremiyorsun, sana ne yaptı? SANA DEMEDİM!" diye bağırdı kafası karışan taksiciye. "Gazla! Gazla!"

"Hayır... senin kahrolası... tecavüz alarmın... suratımda... ah... kahretsin..."

Taksi zaten hızlı gidiyordu ama Strike taksiciyi gazı köklemeye teşvik etmemek için kendini zor tutuyordu.

"Ne oldu? Yaralandın mı?"

"Bi... biraz... yanımda insanlar var..."

Robin'i çevreleyen, mırıldanan, aralarında heyecanla konuşan insanları duyabiliyordu.

Robin'in uzaktan gelen sesi, "... hastane..." diyordu.

"Robin? ROBIN?"

"Bağırmayı kes!" dedi. "Dinle, ambulans çağırdılar, beni..."

"SANA NE YAPTI?"

"Kolumu... kesti... galiba dikiş gerekecek... Tanrım, çok acıyor..."

"Hangi hastaneye götürecekler? Oradan birini ver telefona! Seninle orada buluşurum!"

Strike, Lewisham Üniversite Hastanesi'nin Acil Bölümü'ne yirmi beş dakika sonra topallayarak geldiğinde yüzünde o kadar kederli bir ifade vardı ki nazik bir hemşire doktorun birazdan onunla ilgileneceğini söyledi.

"Hayır," dedi hemşireyi eliyle uzaklaştırıp danışmaya doğru ilerleyerek, "ben birini görmeye geldim... adı Robin Ellacott, bıçaklandı..."

Gözleriyle tıklım tıklım dolu bekleme salonunu çılgınca taradı. Küçük bir çocuk annesinin kucağında ağlıyor, homurdanan bir ayyaş da kanlı kafasını ellerinin arasında tutuyordu. Bir erkek hemşire, nefessiz kalan yaşlı bir kadına solunum cihazını nasıl kullanacağını gösteriyordu.

Danışma görevlisi, Strike'ın lüzumsuz ve sinir bozucu bulduğu bir kararlılıkla bilgisayar kayıtlarına bakarken, "Strike... evet... Bayan Ellacott geleceğinizi söylemişti," dedi. "Koridorun ilerisinde sağda... ilk yatak."

Aceleden parlak zeminde hafifçe kaydı, küfür etti ve hızla yoluna devam etti. Gözleriyle onun iri, hantal bedenini takip eden birkaç kişinin iki tahtası eksik mi diye merak ediyordu bir yandan da.

"Robin? Kahretsin!"

Yüzünü kızıl lekeler kaplamış, iki gözü de şişmişti. Kolundaki yirmi beş santimlik yarayı inceleyen genç erkek doktor bağırdı: "İşim bitene kadar dışarı!"

Strike perdenin arkasına çekilirken Robin, "Kan değil!" diye seslendi. "Tecavüz spreyinin içindeki lanet sıvı!"

Doktorun, "Kıpırdamayın lütfen," dediğini duydu Strike.

Strike kenarda biraz dolaştı. Koğuştaki diğer beş yatak, perdelerle sırlarını koruyordu. Cilalı gri zeminde hemşirelerin kauçuk tabanları gıcırdıyordu. Hastanelerden ölesiye nefret ediyordu Strike. Kendine has kokuları, insanların çürüme kokusunun karıştığı kurumsal hijyenleri onu doğrudan, bacağı havaya uçtuktan sonra aylarca kaldığı Selly Oak'a götürüyordu.

Ne yapmıştı böyle? *Ne yapmıştı*? Adi herifin onu hedef aldığını bile bile çalışmasına izin vermişti. Robin ölebilirdi de. Bu çok yüksek bir ihtimaldi! Hemşireler hışırdayan mavi kıyafetleriyle yanından geçiyordu. Perdenin arkasında Robin acıyla iç çekince Strike dişlerini gıcırdattı.

"Doğrusu, şansı yaver gitmiş," dedi doktor on dakika sonra perdeyi aralayıp. "Kolundaki atardamar kesilebilirmiş. Ama tendonları da zarar görmüş ve onu ameliyathaneye alana kadar da hasarın boyutunu öğrenemeyeceğiz."

Doktor belli ki ikisini sevgili sanmıştı. Strike düzeltme gereği duymadı.

"Ameliyata mı girecek?"

"Tendon hasarını onarmak için," dedi doktor, Strike'ın anlaması kıtmış gibi. "Dahası şu yaranın adamakıllı temizlenmesi gerek. Kaburgalarının röntgeninin çekilmesini de istiyorum."

Doktor gitti. Strike kendini hazırlayıp bölmeye girdi.

"Batırdım, biliyorum," dedi Robin.

"Sen ne diyorsun? Seni azarlayacağımı mı sandın yoksa?"

"Olabilir," dedi Robin yatakta biraz yukarı çıkıp. Kolu geçici sargıya alınmıştı. "Karanlık çökmüştü. Dikkatsizdim de."

Strike doktorun boşalttığı sandalyeye külçe gibi yığıldı, yanlışlıkla bir tepsiyi yere devirdi. Metal nesne tangırdayınca protezli ayağını üzerine koydu.

"Robin, nasıl kurtuldun?"

"Kendimi savundum," dedi. Sonra Strike'ın yüzündeki ifadeyi doğru okuyarak ters bir şekilde, "Dövüş sporu yaptığıma inanmadığını *biliyordum*," dedi.

"Sana inanıyorum... ama Tanrı aşkına..."

"Harrogate'te eski asker bir kadından dersler almıştım," dedi Robin yastıkların üzerinde tekrar pozisyonunu değiştirirken hafif yüzünü buruşturarak. "Malum olaydan sonra..."

"Bu dediğin, ileri düzey sürüş testlerinden önce miydi, sonra mı?"

"Sonra," dedi, "çünkü bir süre açık alana çıkmaya korktum. Sürüş dersleri dışarı çıkmamı sağladı ve sonra da dövüş sporları kursuna gittim. İlk kayıt yaptırdığım yeri işleten adam ahmağın tekiydi," dedi Robin. "Judo hareketleri öğretiyordu sadece, bir halta yaramıyordu. Ama Louise harikaydı."

"Öyle mi?" dedi Strike.

Robin'in sakinliği Strike'ın sinirini bozuyordu.

"Öyle," dedi Robin. "Hep şöyle derdi: Sıradan bir kadınsan işin sırrı zekice yumruklar atmakta değil. İşin sırrı akıllıca ve hızlı tepki vermekte. Yerini sakın kaybetme. Zayıf noktalara saldır ve sonra arkana bakmadan kaç.

"Beni arkadan yakaladı ama hamlesini yapmadan hemen önce onu duydum. Bunu Louise'le defalarca çalışmıştım. Eğer seni arkadan yakalarlarsa eğileceksin."

"Eğileceksin..." diye tekrarladı Strike uyuşuk uyuşuk.

"Tecavüz alarmı elimdeydi. Eğildim ve toplarına vurdum. Eşofman giymişti. Birkaç saniyeliğine beni bıraktı ama bu lanet elbiseye takıldım yine. Bıçağını çıkardı... sonrasında ne olduğunu net hatırlayamıyorum... Ayağa kalkmaya çalışırken beni kesmeye çalıştığını biliyorum... Ama alarmın düğmesine basmayı başardım ve çıkan sesten korktu... Yüzümün her tarafı mürekkebe bulandı, onunkine de bulaşmış olmalı çünkü bana çok yakındı, kar maskesi taktığı için net göremedim ama üzerime eğildiğinde şahdamarına esaslı bir darbe indirdim. Louise'in öğrettiği bir başka teknik de bu, boynun yan tarafına vuracaksın, doğru yaparsan karşındakini yere indirebilirsin... Sendeledi ve sonra galiba insanların geldiğini fark edince kaçtı."

Strike'ın nutku tutulmuştu.

"Çok acıktım," dedi Robin.

Strike ceplerini yokladı, bir çikolata bulup çıkardı.

"Sağ ol."

Ama daha ısıramadan yatağın ayak ucundan geçen yaşlı adama refakat eden hemşire, "Hiçbir şey yemek yok, ameliyathaneye gidiyorsunuz!" dedi.

Gözlerini deviren Robin çikolatayı Strike'a geri verdi. Cep telefonu çaldı. Strike hayretler içinde onu izliyordu.

"Alo... anne," dedi Robin.

Göz göze geldiler. Strike, Robin'in olanları annesinden en azından geçici bir süreliğine gizleme arzusunu anladı ama oyalama taktiklerine gerek kalmadı zira Linda, Robin'in konuşmasına izin vermiyordu. Robin telefonu dizlerinin üzerine koyup hoparlöre aldı, kaderine boyun eğdi.

"... en kısa zamanda haber vermelisin çünkü inci çiçeğinin mevsimi değilmiş, o yüzden istiyorsan özel sipariş vermen gerekecek."

"Tamam," dedi Robin, "inci çiçeği kalsın."

"O zaman onu kendin arayıp *ne* istediğini bizzat söyle Robin çünkü aracılık yapmak hiç kolay değil. Sana yığınla sesli mesaj bıraktığını söyledi."

"Özür dilerim anne," dedi Robin. "Onu ararım."

"Burada telefon kullanmak yasak!" dedi başka bir otoriter hemşire.

"Affedersiniz," dedi Robin. "Anne, kapatmam lazım. Sonra konuşuruz."

"Neredesin sen?" diye sordu Linda.

"Ben... sonra ararım," dedi Robin ve aramayı sonlandırdı.

Strike'a bakıp sordu: "Bana içlerinden hangisi olduğunu sormayacak mısın?"

"Bilmediğini varsayıyorum," dedi Strike. "Adamın kar maskesi taktığı ve senin de gözlerine mürekkep kaçtığı düşünülürse."

"Tek bir şeyden eminim," dedi Robin. "Whittaker değildi. Yanından ayrıldığım gibi eşofman giymediyse tabii ki. Whittaker kot pantolon giyiyordu ve... cüssesi uyuşmuyordu. Bu adam kuvvetli ama yumuşaktı, anlarsın ya. İriydi ama. Senin kadar iri."

"Olanlardan Matthew'a bahsettin mi?"

"Geliyo..."

Robin'in suratına dehşeti andıran bir ifade yerleşince Strike döndüğünde öfkeden çılgına dönmüş bir Matthew'la karşılaşacağını sandı. Oysa Robin'in yatağının ayak ucunda saçı başı dağınık Komiser Roy Carver belirmişti ve uzun boylu, zarif Dedektif Ekwensi de ona eşlik ediyordu.

Carver gömlekleydi. Koltukaltlarında geniş ter lekeleri oluşmuştu. Açık mavi gözlerinin sürekli pembe renkte olan beyazları ona hep klorlu suda yüzmüş gibi bir görünüm veriyordu. Gür, kırçıl saçlarını iri iri kepekler kaplamıştı.

"Nasıls..." diye başladı Dedektif Ekwensi badem gözlerini Robin'in koluna dikerek ama Carver suçlayıcı bir ifadeyle araya girdi.

"Neler çeviriyorsunuz siz?"

Strike ayağa kalktı. Uzun zamandır içinde tuttuğu birilerini cezalandırma arzusunu tatbik için kusursuz hedef sonunda gelmişti. Robin'in başına gelenlerden dolayı hissettiği vicdan azabını birinden çıkarmalıydı.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Carver, Strike'a. "Ekwensi, onun ifadesini al."

Kimsenin konuşmasına ya da kıpırdamasına kalmadan tatlı yüzlü genç bir hemşire farkında olmadan iki adamın arasına girdi, Robin'e gülümsedi.

"Sizi röntgene götürmeye geldim Bayan Ellacott," dedi.

Ağır devinimlerle yataktan kalkıp uzaklaşan Robin kendini kontrol etmesini söyleyen bir ifadeyle omzunun üzerinden Strike'a baktı.

Carver, Strike'a, "Şuraya gel," diye homurdandı.

Özel detektif, komiseri takip etti. Carver, muhtemelen akrabalara ölüm haberinin verildiği küçük bir ziyaretçi odasına el koymuştu. İçeride birkaç dolgulu sandalye, küçük bir masa üzerinde bir kutu peçete ve turuncunun tonlarında soyut bir resim çıktısı vardı.

Carver odanın ortasında kollarını kavuşturup bacaklarını iki yana açarak, "Sana karışma demiştim," dedi.

Kapı kapalıydı, Carver'ın vücut kokusu odaya yayıldı. Whittaker'dan farklı kokuyordu, içine işlemiş pislik ve uyuşturucu kokusu değil, gün boyu kontrol edemediği bir ter kokusuydu onunki. Tepedeki ışık cildindeki lekeleri daha da ön plana çıkarıyordu. Kepekleri, ıslak gömleği, lekeli cildiyle yıkılmış bir görüntü çiziyordu. Lula Landry cinayetinde onu basında yerin dibine sokan Strike'ın da şüphesiz bunda katkısı olmuştu.

Suratı tencerede kaynıyormuşçasına yavaş yavaş kızaran Carver, "Onu Whittaker'ı izlemeye gönderdin, değil mi?" diye sordu. "Kızın başına gelenler senin yüzünden."

"Canın cehenneme," dedi Strike.

Carver'ın ter kokusuyla burnunun direği kırılan Strike bir süredir bildiği şeyi sonunda kendine itiraf etti: *Katil, Whittaker değil.* Strike, Robin'i Stephanie'nin peşine takmıştı çünkü içten içe oranın en güvenli yer olduğunu düşünüyordu ama katilin haftalardır peşinde olduğunu bilmesine rağmen onu sokaklardan çekmemişti.

Carver, Strike'ın yarasını deştiğini anladı. Sırıtıyordu.

"Üvey babandan intikam almak için katledilen kadınları kullanıyorsun," dedi. Strike'ın yüzünün renk değiştirmesinden haz alıyor, iri ellerini yumruk yaptığı için sırıtıyordu. Strike'ı saldırıdan içeri tıkabilse dünyalar Carver'ın olurdu, ikisi de bunu biliyordu. "Whittaker'ı araştırdık. Üç şüphelini de araştırdık. Hiçbirinden bir şey çıkmadı. Şimdi beni dinle."

Strike'a bir adım yaklaştı. Bir kafa boyu kısa olmasına karşın öfkeli, dünyaya küsmüş ama güçlü bir adamın, tüm polis kuvvetlerini arkasına almış, rüştünü ispat etme derdinde bir adamın kudretini yansıtıyordu. Strike'ın göğsüne parmağını doğrultarak, "Bu işe karışma. Ortağın ölmediği için şanslısın. Soruşturmaya en ufak bir müdahaleni görürsem seni içeri tıkarım. Anladın mı?" dedi.

Bodur parmağını Strike'ın göğsüne bastırdı. Strike parmağı itme dürtüsüne karşı koydu ama çenesindeki kasları seğirdi. Birkaç saniye bakıştılar. Daha da geniş sırıtan Carver güreş müsabakasında galip gelmişçesine soluk aldıktan sonra kapıya yönelip çıktı, Strike'ı öfkesi ve pişmanlığıyla baş başa bıraktı.

Geri dönerken uzun boylu, yakışıklı Matthew takım elbisesiyle çift kanatlı kapıdan koşarak içeri girdi. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi, saçı başı dağınıktı. Tanışıklıkları boyunca ilk defa Strike ona karşı tiksinti dışında bir duygu hissetti.

"Matthew," dedi.

Matthew, Strike'a onu tanımamış gibi baktı.

"Röntgene alındı," dedi Strike. "Birazdan döner. Şu tarafta," diye gösterdi parmağıyla.

"Ne diye röntgene..."

"Kaburgaları için," dedi Strike.

Matthew dirseğiyle onu kenara itti. Strike sesini çıkarmadı. Hak ettiğini düşünüyordu. Onun, Robin'in bulunduğu istikamete gidişini izledi. Kısa bir tereddüdün ardından çift kanatlı kapıya döndü ve gecenin içine daldı.

Açık gökyüzünü yıldızlar işgal etmişti. Dışarı vardığında bir sigara yakmak için duraksadı. Wardle'ın yaptığı gibi, nikotin yaşamın özüymüşçesine derin derin içine çekti. Yürümeye başladı, dizindeki ağrıyı hissediyordu. Attığı her adımda kendinden biraz daha nefret etti.

"RICKY!" diye bağırdı yolun aşağısından bir kadın. Bir yandan büyük ve ağır bir poşetle boğuşurken diğer yandan kaçan ufak çocuğa geri dönmesi için yalvarıyordu. "RICKY, BURAYA GEL!"

Minik çocuk kıkır kıkır gülüyordu. Ne yaptığını düşünmeden Strike eğilip yola koşan çocuğu yakaladı.

Ardından anne, "Teşekkür ederim!" dedi ve Strike'a doğru koşarken derin bir oh çekti. Kollarındaki poşetten çiçekler yere düştü. "Babasını ziyarete gelmiştik... Tanrım..."

Strike'ın kollarındaki çocuk çılgınca debeleniyordu. Strike onu yere, düşen bir demet nergisi kaldırımdan toplayan annesinin yanına indirdi.

"Tut şunları," dedi kadın çocuğa sertçe ve çocuk denileni yaptı. "Onları babana vereceksin. Sakın düşürme! Teşekkür ederim," dedi kadın tekrar Strike'a. Ve sonra ufaklığın elini sımsıkı tutarak uzaklaştı. Sarı çiçekleri elinde bir asa gibi tutarak, bir iş yapacak olmanın gururuyla çocuk şimdi annesinin yanında uysalca yürüyordu.

Strike birkaç adım yürüdükten sonra kaldırımın ortasında ansızın kalakaldı, gözlerini soğuk havada önünde asılı duran görünmez bir şeye dikmiş gibiydi. Soğuk bir esinti yüzünü gıdıklarken çevresine tamamen kayıtsız, dikkati tamamen kendi içine dönüktü.

Nergis... inci çiçeği... Mevsimsiz çiçekler.

Derken annenin sesi gecede yeniden yankılandı. "Ricky, hayır!" Ve Strike'ın beyninde zincirleme bir tepkime başlattı. Onu katile götüreceğini adı gibi bildiği teorinin temeli oluştu. Yanan bir binanın çelik gövdesinin ifşa olması gibi Strike da bu ilham anında katilin planının ana hatlarını gördü. Gözden kaçırdığı, herkesin gözden kaçırdığı ama en nihayetinde katilin ve onun korkunç planının alaşağı edilmesinin önünü açacak o mühim kusurları fark etti.

53

You see me now a veteran of a thousand psychic wars...[63]

Blue Öyster Cult, "Veteran of the Psychic Wars"

Aydınlık hastanede kaygılanmıyormuş gibi yapmak kolay olmuştu. Robin gerek Strike'ın, kaçışına duyduğu şaşkınlık ve hayranlıktan gerekse de katili nasıl püskürttüğünü kendi ağzından dinleyişinden güç almıştı. Saldırının hemen sonrasında içlerinde en sakini oydu, mürekkebe bulanmış suratını ve kolundaki uzun yarayı gördüğünde gözyaşlarını tutamayan Matthew'u yine o avutmuştu. Adrenalinden beslenen cesareti sayesinde normal yaşamına dönmeyi, tecavüzden sonra yaşadığı o karanlık çukura tekrar saplanmadan ayaklarını yere sağlam basıp geleceğe güvenle bakmayı umarak herkesin zayıflığından güç almıştı...

Ne var ki olaydan sonraki hafta uyumakta çok zorlandı ve bu da yalnızca şu anda koruyucu alçıda olan yaralı kolunun sızlamasından kaynaklanmıyordu. Gece ya da gündüz uyuyabildiği kısa dönemlerde saldırganın onu saran kalın kollarını hissediyor, kulağında nefesini duyuyordu. Bazen görmediği gözler, on dokuz yaşındayken saldırısına uğradığı tecavüzcünün gözleri oluyordu: cansız, bir gözbebeği sabit. Siyah kar maskelerinin ve goril mas-

63 (İng.) Görüyorsun bin psişik savaştan çıkmış bir gaziyim ben...

kelerinin ardından çıkan siluetler birleşiyor, değişiyor, büyüyor, gecesini gündüzünü kaplıyordu.

En kötü kâbuslarında Robin adamın bir başkasına saldırmasını izliyor, yardım etmekten ve kaçmaktan âciz, sıranın ona gelmesini bekliyordu. Bir keresinde kurban, mahvolan suratıyla Stephanie olmuştu. Bir başka seferinde, küçük siyahi bir kız annesinden yardım istiyordu. Robin karanlıkta bu kâbustan bağırarak uyandı ve Matthew onun için o denli kaygılandı ki Robin'le kalabilmek adına ertesi gün işten izin aldı. Robin minnet mi duysa, sinirlese mi bilemedi.

Elbette annesi geldi ve onu Masham'a gitmeye ikna etmeye çalıştı.

"Düğüne on gün kaldı, Robin, neden benimle eve gelip biraz rahatlamıyorsun..."

"Ben burada kalmak istiyorum," dedi Robin.

Artık çocuk değildi, yetişkin bir kadındı. Nereye gittiğine, nerede kaldığına, ne yaptığına kendi karar veriyordu. Robin karanlıktan çıkan bir adamın saldırısına son maruz kaldığında terk etmek zorunda kaldığı kimlikler için tekrar mücadele veriyormuş gibi hissediyordu şimdi. O adam onu örnek bir öğrenciden bir deri bir kemik kalmış, dışarı çıkmaya korkan bir insana, adli tıp psikoloğu olma hayali kuran bir genç kızdan tıpkı ailesi gibi polisi işe karıştırmanın zihinsel sorunlarını artıracağına inanan mağlup bir kıza dönüştürmüştü.

Bu tekrar olmayacaktı. Buna izin vermeyecekti. Neredeyse uyumuyor, ağzına lokma koymuyordu ama kendi gereksinimlerini ve korkularını inkâr ederek öfkeyle çalışmaya başladı. Matthew onunla ters düşmek istemiyordu. Eve gitmesine gerek olmadığını isteksizce de olsa kabul etmişti ama Robin onu mutfakta annesiyle fısıldaşırken duymuştu.

Strike'tan da destek görmemişti. Ne hastanede onunla vedalaşma zahmetine girmiş ne de nasıl olduğunu görmeye gelmiş, sa-

dece telefonda konuşmakla yetinmişti. O da Robin'in Yorkshire'a gitmesini isteyenlerdendi.

"Düğün öncesi yapacak bir sürü işin olmalı."

"Bana patronluk taslama," dedi Robin öfkeyle.

"Kim patronluk taslıyor?"

Robin, Strike'ın göremediği sessiz gözyaşları dökerek ve sesini normal tutmaya çalışarak "Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim... gerginim. Düğünden önceki perşembe eve gidiyorum, daha evvel gitmenin lüzumu yok."

Yatağına uzanmış Destiny's Child posterine bakan kız değildi artık. O kız olmayı reddediyordu.

Londra'da kalmak için neden bu kadar kararlı olduğunu kimse anlayamazdı, o da açıklamaya hazır değildi zaten. Saldırıya uğradığında giydiği yazlık elbiseyi attı. Robin elbiseyi çöpe tıkıştırırken mutfağa Linda girdi.

"Lanet şey," dedi annesinin bakışlarını yakalayan Robin. "Dersimi aldım. Uzun elbiseyle gözetleme yapma."

Meydan okurcasına konuştu. *İşe döneceğim. Bu geçici bir durum.*

Annesi bu sözsüz meydan okumayı göz ardı edip, "O elini kullanmaman gerek," dedi. "Doktor dinlendirmeni ve yukarıda tutmanı söyledi."

Matthew da annesi de Robin'in basından soruşturmayı (takıntı raddesinde) takip etmesinden hazzetmiyorlardı. Carver onun adını vermeyi kabul etmemişti. Basının Robin'in üstüne akbabalar gibi üşüşmesini istemediğini gerekçe göstermişti ama Robin de Strike da onun basının eline malzeme vermekten korktuğundan kuşkulanıyorlardı. Strike'ın olaydaki varlığı, Carver'la çekişmesini tekrar gündeme getirebilirdi.

Strike telefonda Robin'e, "Doğrusunu istersen," dedi (Robin kendine onu günde bir kez arama sınırı koymuştu), "bu en son ihtiyacımız olan şey. Adi herifin yakalanmasına bir faydası olmaz."

Robin yorum yapmadı. Yatak odasında uzanmış, Linda ve Matthew'un ricalarına rağmen aldığı gazeteleri okuyordu. Shacklewell Katili'nin sözde beş kurbanının yan yana resimlerinin konduğu *Mirror*'daki iki sayfalık yazıya gözü takıldı. Altıncı bir kadına ait siyah siluet Robin'i temsil ediyordu. Siluetin altındaki açıklamada "26 yaşındaki ofis çalışanı, saldırganın elinden kaçtı" yazıyordu. 26 yaşındaki ofis çalışanının saldırı sırasında katile kırmızı mürekkep sıkmasının epey üstünde durulmuştu. Böyle bir cihaz taşıma basiretini gösterdiği için bir yan sütunda emekli bir polis tarafından kendisine övgüler dizilirken sayfada bir de tecavüz alarmları üzerine ayrı bir makale yer alıyordu.

"Gerçekten vazgeçiyor musun?" diye sordu Robin.

"Bu vazgeçme meselesi değil," dedi Strike. Robin, Strike'ın ofiste gezindiğini duyabiliyordu, sadece çay yapmak ya da e-postaları yanıtlamak için bile olsa orada olmayı diledi. "Olayı polise bırakıyorum. Seri katil bizim boyumuzu aşar Robin. Hep aştı zaten."

Robin seri cinayetlerden sağ kurtulan diğer tek kadının zayıf yüzüne bakıyordu. "Lila Monkton, hayat kadını." Katilin domuz gibi soluduğunu Lila da biliyordu. Katil, Lila'nın parmaklarını kesmişti. Robin'in kolunda sadece uzun bir yara izi olacaktı. Beyninin çarkları öfkeyle döndü. Bu kadar kolay kurtulduğu için kendini suçlu hissediyordu.

"Keşke yapabileceğim..."

"Boş ver," dedi Strike. Tıpkı Matthew gibi sesi sinirli geliyordu. "Benden bu kadar Robin. Seni Stephanie'ye asla göndermemeliydim. O bacak geldiğinden beri, Whittaker'a olan kinimin muhakememi etkilemesine göz yumdum ve bu yüzden az daha seni..."

"Tanrı aşkına," dedi Robin sabırsızlıkla. "Beni öldürmeye çalışan sen değildin, oydu. Senin kabahatin yok. Whittaker'dan şüphelenmek için mantıklı gerekçelerin vardı... şarkı sözleri. Her neyse, yine de..."

"Carver, Laing ile Brockbank'i araştırmış ve bir sonuç çıkmayacağı kanısında. Bu işe karışmayacağız Robin."

On beş kilometre ötedeki ofisinde Strike onu ikna edebildiğini umuyordu. Hastanenin önünde o küçük çocukla karşılaştıktan sonra hatırladığı olaydan Robin'e bahsetmemişti. Ertesi sabah Carver'a ulaşmaya çalışmış fakat görevli polis memuru Carver'ın meşgul olduğunu söyleyip bir daha aramamasını salık vermişti. Strike, Carver'a anlatmayı istediği şeyi aksi ve biraz da hırçın memura anlatmakta ısrar etmişti. Mesajının bir harfinin bile iletilmediğine sağlam bacağı üzerine bahse girebilirdi.

Strike'ın ofisinin pencereleri açıktı. Sıcak haziran güneşi, an itibarıyla müşteriden yoksun ve yakında belki de kirası ödenemediği için boşaltılacak iki odayı ısıtıyordu. Çift Dikiş'in yeni kucak dansçısına ilgisi sönmüştü. Strike'ın yapacak hiçbir işi yoktu. Robin gibi o da hareket arzuluyordu ama bunu ona söylemedi. Tek istediği onun iyileşmesi ve güvende olmasıydı.

"Sokağında hâlâ polis var mı?"

"Evet," diye iç geçirdi Robin.

Carver, Hastings Road'da yedi gün yirmi dört saat bir sivil polis görevlendirmişti. Matthew ve Linda da polisin orada oluşundan son derece memnunlardı.

"Cormoran, dinle. Biliyorum ki biz..."

"Robin, şu anda *biz* diye bir şey yok. Ben işsiz güçsüz kıçımın üstünde oturuyorum, sen de o katil yakalanana kadar lanet evinde kalıyorsun."

"Ben soruşturmadan bahsetmiyordum," dedi Robin. Küt küt atan kalbi kaburgalarını dövüyordu. İçindekileri söylemeliydi yoksa patlayacaktı. "Bizim... *senin* yapabileceğin bir şey var o halde. Brockbank katil olmayabilir ama ikimiz de bir tecavüzcü olduğunu biliyoruz. Alyssa'ya gidip onu uyarabilirsin..."

"Olmaz," dedi Strike'ın kulak tırmalayan sesi. "Son kez söylüyorum Robin, herkesi kurtaramazsın! Adam bir kez bile hüküm giymedi! Hata yaparsak Carver canımıza okur..."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ağlıyor musun sen?" diye sordu Strike çekinerek çünkü Robin'in nefes alış verişleri düzensizleşmişti.

"Hayır, ağlamıyorum," dedi Robin gerçeği söyleyerek.

Strike'ın, Brockbank'in çevresinde yaşayan küçük kızlara yardım etmeyi kabul etmemesi yüzünden vücuduna tuhaf bir soğukluk yayılmıştı.

Robin, "Gitsem iyi olacak, yemek vakti," dedi. Ancak onu kimse çağırmamamıştı..

"Bak," dedi Strike, "istediğin şeyi anlıyorum..."

"Sonra konuşuruz," diyen Robin telefonu kapadı.

Biz diye bir şey yok.

Her şeyi sil baştan yaşamıştı. Karanlıktan çıkan bir adam ona saldırmış, hem güvenlik duygusunu hem statüsünü koparıp almıştı. Oysa dedektiflik bürosunun ortağıydı...

Yoksa değil miydi? Yeni bir sözleşme imzalamamıştı. Zam almamıştı. O kadar yoğun, o kadar meteliksizlerdi ki sözleşme istemek de zam istemek de aklına gelmemişti. Strike'ın onu bu şekilde gördüğünü düşünmek onu mutlu ediyordu. Ama şimdi o da elinden kopup gitmişti; belki geçici belki temelli olarak. *Biz diye bir şey yok.*

Düşüncelere dalan Robin birkaç dakika oturduktan sonra gazeteleri hışırdatarak yataktan kalktı. Üzerinde gümüş harflerle Jimmy Choo yazan beyaz ayakkabı kutusunun bulunduğu makyaj masasına yaklaştı, elini uzatıp kartonun el değmemiş yüzeyini okşadı.

Onun planı, Strike'ın hastanenin önündeyken zihninde çakan şimşek gibi yakıcı bir heyecanla aniden belirmemişti aklında. Bilakis yavaş yavaş ortaya çıkmış, geride kalan haftanın mecburi pasifliğinden ve Strike'ın harekete geçmeyi inatla reddetmesine duyduğu buz gibi öfkeden doğmuştu. Karanlık ve tehlikeliydi. Dostu bildiği Strike düşman saflarına katılmıştı. Bir doksan boyunda eski bir boksördü ne de olsa. Kendini küçük, zayıf ve âciz hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu bilmezdi. Tecavüzün kendi vücudunla ilgili hislerini ne hale getirdiğini, kendini bir eşyaya, bir nesneye,

düzülebilir bir et parçasına indirgenmiş bulmanın ne anlama geldiğini bilmezdi.

Telefondaki sesine bakılırsa Zahara taş çatlasa üç yaşındaydı.

Makyaj masasının önünde hareketsiz duran Robin düğün ayakkabılarının olduğu kutuya bakarak düşündü. Tıpkı bir ip cambazının ayaklarının altındaki kayalar ve azgın sular gibi, riskler gözlerinin önüne seriliverdi.

Evet, herkesi kurtaramazdı. Martina, Sadie, Kelsey ve Heather için artık çok geçti. Lila ömrünün geri kalanını sol elinde iki parmakla ve ruhunda, Robin'in gayet iyi anladığı korkunç bir yarayla geçirecekti. Bununla birlikte kimse harekete geçmediği takdirde Tanrı bilir daha ne kadar acılar çekecek iki de küçük kız vardı.

Robin yeni ayakkabılardan yüzünü çevirdi, cep telefonuna uzandı ve rızayla verilen ama kullanacağını asla hayal etmediği bir numarayı aradı.

54

And if it's true it can't be you,
It might as well be me.
Blue Öyster Cult, "Spy in the House of the Night"[64]

Planını kurgulamak için üç günü vardı çünkü işbirlikçisinin bir araba temin etmesini ve yoğun programında bir boşluk bulmasını beklemek zorundaydı. Bu esnada Jimmy Choo'ların ayağını sıktığını ve fazla cafcaflı olduğunu annesine söyledi ve birlikte iade etmeye gittiler. Sonra planını tatbik etmek adına gereken yeterli zamanı kazanmak için annesine ve Matthew'a nasıl bir yalan söyleyeceğine karar vermesi gerekti.

Sonunda onlara polis sorgusuna gittiğini söyledi. Yalanını sürdürebilmek için, onu almaya gelen Bıçakçı'yı hem arabada beklemeye hem de dikişlerini aldırmaya (aslında iki gün sonraydı bu) gittiğini söylemek için sokakta devriye gezen sivil polisin yanında durmaya ikna etmek zorunda kaldı.

Bulutsuz bir akşamda saat yediydi. Eastway İş Merkezi'nin sıcak tuğla duvarına yaslanan Robin haricinde etrafta in cin top oynuyordu. Güneş ağır ağır batarken uzak, sisle kaplı ufukta, Blondin Sokağı'nın öbür ucunda Orbit heykeli yükseliyordu. Robin heykelin çizimlerini gazetelerde görmüştü: Çok yakında kendi bükümlü

64 (İng.) Eğer doğruysa sen olamazsın, ama ben olabilirim pekâlâ.

teliyle sarmalanmış devasa bir leylek telefona benzeyecekti. Onun ötesinde Olimpiyat Stadı'nın giderek büyüyen silueti seçilebiliyordu. Devasa yapıların uzaktan etkileyici görünüşü, her nasılsa insanüstü ve Alyssa'ya ait olduğunu bildiği yeni boyanmış ön kapının ardında saklı sırlardan dünyalar kadar uzaktı.

Belki de yapmak için geldiği şey yüzünden, izlediği sessiz evler cesaretini kırdı. Yeni, modern ve bir şekilde ruhsuzlardı. Uzakta inşa edilmekte olan heybetli yapılar hariç, karakterden ve topluluk hissinden yoksun bir yerdi burası. Ne çoğunda "Kiralık" tabelası asılı alçak, kare biçimli evlerin sert hatlarını yumuşatacak bir ağaç ne köşe başında bir market ne bir bar ne de bir kilise vardı. Üst pencerelerinde kefen gibi beyaz perdelerin asılı olduğu ve metal garaj kapıları duvar yazılarıyla kaplı depoya yaslanan Robin göz önündeydi. Kalbi koşarmış gibi atıyordu. Artık onu hiçbir şey geri döndüremezdi ama yine de korkuyordu.

Yakınlarda ayak sesleri yankılanınca Robin aniden döndü, terli parmakları yedek tecavüz alarmını sımsıkı kavradı. Uzun boylu, esnek, yara izli Bıçakçı bir elinde çikolata, öbüründe sigarayla ona doğru geliyordu.

"Geliyor," dedi boğuk sesiyle.

"Emin misin?" dedi Robin kalbi her zamankinden hızlı atarak. Başı dönmeye başlıyordu.

"Siyahi kız, iki çocukla bu tarafa geliyor. Bunu alırken gördüm onu," dedi çikolatayı sallayarak. "İster misin?"

"Hayır, sağ ol," dedi Robin. "Şey... önümden çekilir misin?"

"Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?"

"Hayır," dedi Robin. "Sadece *onu* görürsen gel."

"Namussuzun zaten içeride olmadığını nereden biliyorsun?"

"İki kez aradım. Evde değil."

"Köşede beklerim o zaman," dedi Bıçakçı ve kâh çikolatasından ısırıklar alarak kâh sigarasından nefes çekerek Alyssa'nın kapısından görünmeyecek bir yere geçti. Bu esnada Alyssa eve girerken Robin

de onunla karşılaşmamak için Blondin Sokağı'nın aşağısına doğru koştu. Bir dizi koyu kırmızı dairenin balkonunun altına sığınan Robin bir elinde küçük bir çocuk ve peşinde de Robin'in on bir yaşında olduğunu sandığı daha büyük bir kız ile uzun boylu, siyahi bir kadının sokağa sapmasını izledi.

Robin eve doğru yöneldi. Bugün kot pantolon ve spor ayakkabı giymişti, takılıp düşmek yoktu. Alçısının altındaki yeni bağlanmış tendonlar sızlıyordu.

Alyssa'nın kapısını çalarken kalbi o kadar hızlı atıyordu ki canı yandı. Kapının açılmasını beklerken sağındaki cumbadan büyük kız dışarı baktı. Robin gergin bir ifadeyle gülümsedi. Kız içeri kaçtı.

Biraz sonra kapıda beliren kadın göz kamaştırıcı güzellikteydi. Uzun boylu ve esmerdi, bir iç çamaşırı mankeninin fiziğine sahipti, rastalı saçları beline düşüyordu. Eğer bir striptiz kulübünden bile kovuluyorsa Alyssa gerçekten karmaşık bir kişilik olmalı, diye düşündü Robin.

Kadın, Robin'e kaşlarını çatarak, "Evet?" dedi.

"Merhaba," dedi Robin ağzı kupkuru. "Alyssa Vincent'la görüşecektim."

"Benim. Sen kimsin?"

"Adım Robin Ellacott," dedi Robin ağzı kupkuru. "Sizinle Noel hakkında biraz konuşabilir miyiz?"

"Ne olmuş ona?" dedi Alyssa.

"İçeride konuşmayı tercih ederim," dedi Robin.

Alyssa hayatın kendisine atacağı bir sonraki yumruğa göğüs germeye her daim hazır, temkinli ve meydan okuyan bir duruşa sahipti.

"Lütfen. Çok önemli," dedi Robin. Ağzının için kupkuru olduğu için dili damağına yapışmıştı. "Önemli olmasa rahatsız etmezdim."

Göz göze geldiler. Alyssa'nın sıcak karamel kahverengisi ve Robin'in berrak gri mavi gözleri kenetlendi. Robin teklifinin geri çevrileceğinden emindi. Derken kalın kirpikli gözler aniden irileşti

ve sanki hoş bir aydınlanma yaşamış gibi Alyssa'nın yüzünde tuhaf bir heyecan peyda oldu. Alyssa başka söz söylemeden loş aydınlatmalı hole doğru geri bir adım atıp son derece gösterişli bir hareketle Robin'i içeri davet etti.

Robin neden ani bir korkuya kapıldığını bilmiyordu. İki küçük kızın içeride olduğu düşüncesi sayesinde o eşiği atladı.

Ufak holden oturma odasına geçiliyordu. Televizyon ile kanepe dışında mobilya yoktu. Yerde bir masa lambası duruyordu. Duvarda asılı ucuz süslemeli çerçeveler içindeki iki fotoğraftan biri kelebek tokalarıyla uyumlu turkuaz bir elbise giymiş tombul Zahara'ya, diğeriyse bordo okul üniformasıyla poz veren ablasına aitti. Abla, annesinin birebir kopyasıydı. Ve fotoğrafçı onda bir tebessüm yakalayamamıştı.

Robin ön kapının kilitlendiğini duydu. Cilalı ahşap zeminde gıcırdayan spor ayakkabıları üzerinde döndü. Yakında bir yerden gelen sinyal sesi mikrodalganın işini bitirdiğini haber verdi.

"Anne!" dedi tiz bir ses.

Alyssa oturma odasına geçip, "Angel!" diye bağırdı. "Yemeği fırından çıkarıver! Pekâlâ," dedi sonra kollarını kavuşturarak, "Noel hakkında bana ne söyleyeceksin bakalım?"

Alyssa'nın mahrem bir bilgiye vakıf olduğuna dair Robin'in izlenimi, güzel kadının yüzüne yayılan çirkin sırıtışla pekişti. Kollarını kavuşturmuş vaziyette duran eski striptizcinin göğüsleri bir geminin baş süsü gibi öne fırlamış, uzun saçları beline dökülüyordu. Robin'den beş santim uzundu.

"Alyssa, Cormoran Strike'la birlikte çalışıyorum. O..."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Alyssa ağır ağır. Robin'in gelişine memnun olduğu şeklinde yorumlanabilecek ifadesi aniden kaybolmuştu. "Noel'ın epilepsi olmasına yol açan adi herif o! Canınız cehenneme! Ona gittin, değil mi? Onunla işbirliği yapıyorsun, değil mi? Polise niye gitmedin, seni yalancı sürtük? Madem o *sana*..."

Robin'in omzuna sertçe vurdu ve kendini savunmasına fırsat vermeden her sözcükle birlikte yumruk atmaya başladı.

"... gerçekten... *bir şey*... YAPTI!"

Alyssa birdenbire rastgele yumruklar savurmaya başladı. Robin kendini savunmak için sağını korumaya çalışarak sol kolunu kaldırdı, Alyssa'nın dizine tekme attı. Acıyla bağıran Alyssa geriye doğru sıçradı. Robin'in arkasından ufaklık çığlık atarken ablası da koşarak odaya geldi.

"Seni pis sürtük!" diye haykırdı Alyssa. "Çocuklarımın önünde bana saldırırsın ha..."

Robin'in üstüne atıldı, onu saçından kavrayıp kafasını perdesiz cama çarptı. Robin, ince ve sırım gibi Angel'ın ikisini ayırmaya çabaladığını hissetti. Kendini tutmayı bırakan Robin, Alyssa'nın kulağına bir darbe indirince kadın acıyla geriye çekildi. Robin, Angel'ı koltukaltlarından tutup kenara çekti, başını eğip Alyssa'ya hücum etti ve onu kanepeye devirdi.

"Annemi bırak... *Annemi rahat bırak*!" diye bağırdı Angel. Robin'in yaralı kolunu tutup asılınca Robin de acıyla bağırdı. Elinde ters dönmüş bir akıtmaz bardaktaki sütle, Zahara kapı eşiğinden bağırıyordu.

"BİR PEDOFİLLE YAŞIYORSUN!" diye gürledi Robin gürültüyü bastırarak, Alyssa yeniden saldırmak için kanepeden doğrulmaya çalışırken.

Robin bu kahredici haberi verdiğinde Alyssa'nın şaşırıp yıkılacağını hayal etmişti. Kafasını kaldırıp ona hırlayarak, "Ya, eminim öyledir. Kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun, seni yalancı kaltak? Hayatını mahvettiğin yetmedi mi?" diyeceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Tekrar Robin'e saldırdı. Alan o kadar dardı ki Robin yine duvara çarptı. Birbirlerine kenetli, yanlamasına kayarak televizyonu meşum bir gürültüyle devirdiler. Robin, kolundaki yaraya temas edilince acıyla bir feryat daha kopardı.

"Anne! Anne!" dedi Zahara ağlayarak. Angel ise Robin'in kot pantolonunun arkasını kavramış, Alyssa'ya karşı koymasına mani oluyordu.

Robin, Angel'ın inatçı elinden kurtulmaya çalışırken ve yumruklar ile dirsekler havada uçuşurken, "Kızlarına sor!" diye bağırdı. "Kızlarına sor, onlara..."

"Sakın çocuklarımı bu işe karıştırayım..."

"Sor onlara!"

"Seni yalancı sürtük... O lanet olası annen..."

"*Annem* mi?" dedi Robin ve müthiş bir gayretle Alyssa'nın diyaframına öyle sert bir dirsek vurdu ki uzun boylu kadın iki büklüm olup tekrar kanepeye yığıldı. Robin kızın parmaklarını pantolonundan ayırarak, "Angel, bırak beni!" diye gürledi. Alyssa'nın tekrar hücuma geçmesi an meselesiydi. Zahara kapı eşiğinde ağlamaya devam ediyordu. "*Kim*," dedi Robin soluk soluğa, Alyssa'nın tepesinde dikilerek, "olduğumu düşünüyorsun sen benim?"

"Aman ne komik!" dedi Alyssa nefes nefese. "O kahrolası Brittany'sin! Sürekli onu arayıp taciz eden..."

"*Brittany* mi?" dedi Robin hayretler içinde. "Ben Brittany değilim!"

Ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı. "Kredi kartıma bak... bak hadi! Ben Robin Ellacott'ım ve Cormoran Strike'la çalışıyorum..."

"Ona beyin hasarı veren pisli..."

"Cormoran'ın onu tutuklamaya niçin gittiğini biliyor musun?"

"Karısı ona çamur attığı için..."

"Kimse ona çamur falan atmadı! Brittany'ye tecavüz etti ve küçük kızların ırzına geçtiği için de girdiği bütün işlerden atıldı! Kendi kız kardeşinin bile ırzına geçmiş... Onunla tanıştım!"

"Pis yalancı!" diye bağırdı Alyssa kanepeden doğrulmaya yeltenirken..

Robin, Alyssa'yı yastıkların üzerine itip, "Ben... YALAN... söylemiyorum!" diye gürledi.

"Seni manyak," dedi Alyssa kesik kesik nefesiyle, "defol git evimden!"

"Kızına onu incitip incitmediğini sorsana! Sor hadi! Angel?"

"*Sakın çocuklarımla konuşayım deme, seni sürtük!*"

"Angel, söyle annene..."

"Ne oluyor lan burada?"

Zahara o kadar çok bağırıyordu ki kapının açıldığını duymamışlardı.

Dev cüsseli, siyah saçlı ve sakallıydı, simsiyah bir eşofman giymişti. Bir gözü burnuna doğru içe göçmüş, bakışlarını yoğun ve rahatsız edici kılmıştı. Koyu renk, gölgeli gözleri Robin'in üzerinde, usulca eğilip Zahara'yı kucağına aldı. Küçük kız gülümseyip ona sırnaştı. Öte yandan Angel duvara doğru sindi. Brockbank, gözlerini Robin'den ayırmadan Zahara'yı yavaşça annesine verdi.

"Seni görmek ne güzel," dedi acı vadeden bir tebessümle.

Tepeden tırnağa ürperen Robin çaktırmadan elini cebindeki tecavüz alarmına götürmeye çalıştı fakat Brockbank anında onun tepesine binip bileğini yakaladı, dikişlerini sıktı.

"Kimseyi kandıramazsın, seni sinsi sürtük. Sen olduğunu anlamadım sandın, değil mi..."

Dikişleri gerilen Robin, Brockbank'ten kurtulmaya çalıştı ve bağırdı:

"BIÇAKÇI!"

"Elime fırsat geçmişken seni gebertmeliydim, pis sürtük!"

Derken etrafa tahta parçaları saçılarak ön kapı açıldı. Robin'i bırakan Brockbank arkasına döndü ve bıçak önde, üzerine atılan Bıçakçı'yı gördü.

"*Onu bıçaklama!*" dedi Robin soluk soluğa, kolunu kavrayarak.

Annesine sarılan küçük kız dâhil küçücük odaya sıkışmış altı kişi bir an için donup kaldı. Derken ince bir ses yükseldi, çaresiz ve

titrekti ama dövmeli parmakları bir bıçağı sımsıkı kavrayan altın dişli, yaralı yüzlü bir adamın varlığı sayesinde artık kurtulmuştu.

"Yaptı! Yaptı, anne. Yaptı!"

Alyssa, Angel'a doğru bakarak, "Ne?" dedi. Suratı birdenbire şaşkınlıkla gevşemişti.

"Yaptı, anne! Bu kadının söylediği şeyi. Bana yaptı!"

Bıçakçı, bıçağını kaldırıp iriyarı adamın göğsüne tutarken Brockbank belli belirsiz kasıldı ama hemen kendini tuttu.

Karşıdaki evlerin ardında yavaş yavaş batan güneşte altın dişi parıldayan Bıçakçı, Angel'a "Her şey yolunda," dedi. "Artık sana bir şey yapamayacak. Seni pis sübyancı," dedi Brockbank'in suratına. "Senin derini yüzeceğim."

"Neden bahsediyorsun Angel?" dedi hâlâ Zahara'yı tutan Alyssa. Suratında bir dehşet ifadesi vardı. "O asla..."

Brockbank birden başını öne eğip ragbi günlerinden kalma alışkanlıkla Bıçakçı'ya saldırdı. Onun yarısı genişlikte olan Bıçakçı bir kukla gibi yana devrildi. Brockbank göçen kapıdan tüyerken Bıçakçı küfürler yağdırarak onun peşine düştü.

"Boş ver onu, *bırak gitsin*!" diye bağırdı Robin sokakta koşan iki adamı pencereden izlerken. "Ah, Tanrım... BIÇAKÇI!... polisler... Angel nerede?"

Alyssa ağlayıp çığlıklar atan minik kızı kanepede bırakıp çoktan büyük kızının arkasından dışarı çıkmıştı. İki adama yetişemeyeceğini iyi bilen Robin birdenbire titremeye başlayıp çömeldi, midesi bulanınca başını tuttu.

Yapmak istediği şeyi sonunda yapmıştı ve yan hasarlar olacağının en başından beri farkındaydı. Brockbank'in kaçması ya da Bıçakçı tarafından bıçaklanması öngördüğü ihtimallerdendi. Şu an emin olduğu tek şey bu iki ihtimale de engel olamadığıydı. Bir iki derin nefes aldıktan sonra tekrar doğrulup çok korkan Zahara'yı teselli etmek için kanepeye doğru ilerledi ama küçük kızın zihninde

Robin şiddet ve histeriyle özdeşleştiğinden Zahara daha çok çığlık atıp minik ayağıyla Robin'e vurmaya çalıştı.

"Hiç anlamadım," dedi Alyssa. "Yüce Tanrım. Yüce Tanrım. Neden bana söylemedin Angel? Neden bana söylemedin?"

Hava kararıyordu. Robin manolya rengi duvarlara soluk gri gölgeler savuran lambayı açmıştı. Üç kambur hayalet kanepenin arkasında çömelmiş, Alyssa'nın her hareketini taklit ediyor gibiydi. Annesinin kucağına kıvrılmış hıçkıran Angel annesiyle öne arkaya sallanıyordu.

İki kez çay servisi yapan ve Zahara'ya makarna pişiren Robin pencerenin dibinde, yerde oturuyordu. Bıçakçı'nın omzuyla kırdığı kapıyı tamir edecek bir marangoz gelene kadar yanlarından ayrılmayı içine sindirememişti. Kimse henüz polisi aramamıştı. Anne-kız hâlâ kendi aralarında konuşurken Robin kendini fazlalık gibi hissetse de sağlam bir kapı ve kilit temin edilene dek ailenin yanından ayrılamıyordu. Kanepede annesi ile ablasının yanına kıvrılan Zahara başparmağı ağzında, akıtmaz bardak halen tombul elinde, mışıl mışıl uyuyordu.

Angel, annesinin boynuna, "Sana söylersem Zahara'yı öldüreceğini söyledi," dedi.

"Ah, yüce Tanrım," diye inledi Alyssa gözyaşları kızının sırtına damlarken. "Ah, ulu Tanrım."

Robin'in içinde uğursuz bir his vardı, midesinde âdeta dikenli ayaklı yengeçler geziniyordu. Annesi ile Matthew'a attığı mesajda polisin ona birkaç robot resim daha göstereceğini söylemişti ama ikisi de onun uzun süreli gidişinden endişe duymaya başlamışlardı ve Robin'in onları oyalamak için elindeki geçerli mazeretler her geçen saniye tükeniyordu. Farkında olmadan basmış olabilirim diye telefonundaki sessiz tuşunu tekrar tekrar kontrol etti. Nerede kalmıştı bu Bıçakçı?

Marangoz sonunda geldi. Robin, tamir masraflarını karşılamak için adama kredi kartı bilgilerini verdikten sonra Alyssa'ya gitmesi gerektiğini söyledi.

Alyssa, Angel ile Zahara'yı kanepede bırakıp Robin'e alacakaranlık sokağa kadar eşlik etti.

"Dinle," dedi Alyssa.

Yüzünde hâlâ gözyaşı izleri vardı. Robin, Alyssa'nın teşekkür etme alışkanlığı olmadığını görebiliyordu.

"Sağ ol, tamam mı?" dedi neredeyse hırçın bir sesle.

"Bir şey değil," dedi Robin.

"Hiç... yani... onunla *kilisede* tanıştım. Sonunda iyi bir adama rastladım dedim, bilirsin... çocuklarla... çocuklarla çok iyi anlaşıyordu..."

Hıçkırmaya başladı. Robin elini uzatmayı aklından geçirdiyse de vazgeçti. Omuzlarında Alyssa'nın vurduğu yerler morarmıştı ve bıçak yarası da feci şekilde sızlıyordu.

"Brittany gerçekten onu arıyor muydu?" diye sordu Robin.

"Bana öyle söyledi," dedi Alyssa elinin tersiyle yaşlarını silerek. "Eski karısının ona iftira attığını, Brittany'ye de yalan söylettiğini düşünüyordu... Genç, sarışın bir kız gelip saçmalıklar zırvalarsa söylediği tek kelimeye inanmamam gerektiğini söylüyordu."

Robin kulağındaki boğuk sesi hatırladı:

Seni tanıyor muyum küçük kız?

Brockbank onu Brittany sanmıştı. *Onun* için telefonu kapatıp bir daha aramamıştı demek ki.

West Ealing'e gitmenin ne kadar süreceğini merak eden Robin, "Gitsem iyi olacak," dedi. Vücudunun her tarafı ağrıyordu. Alyssa ona esaslı darbeler indirmişti. "Polisi arayacaksın, değil mi?"

"Galiba," dedi Alyssa. Robin bu fikrin onun için yeni olduğu kanısındaydı. "Evet."

Robin ikinci tecavüz alarmını eliyle sımsıkı kavramış, karanlıkta yürürken Brittany Brockbank'in, üvey babasını neden aradığını merak etti. Sonra cevabı bildiğini düşündü: "Unutmadım. Bir kez daha yaparsan polise haber veririm." Belki de vicdanını rahatlatma çabasıydı bu. Belki de ona yaptıklarını başkalarına da yapmasından korkuyor ama geçmişte doğruyu söylememesinin sonuçlarıyla yüzleşemiyordu.

Mahkemenin bilgisine sunuyorum, Bayan Brockbank, üvey babanız size asla elini sürmedi, bu hikâye tamamen siz ve anneniz tarafından uyduruldu...

Robin sürecin nasıl işlediğini biliyordu. Karşılaştığı savunma avukatı duygusuz ve alaycı, ifadesi kurnazdı.

Öğrenci barından dönüyordunuz ve içkiliydiniz, değil mi Bayan Ellacott?

Herkesin önünde erkek arkadaşınızın... ilgisini çekememekten yakınmıştınız, doğru mu?

Bay Trewin'le tanıştığınızda...

Onunla tanışmadım...

Yurdun önünde Bay Trewin'le tanıştığınızda...

Tanışmadım...

Bay Trewin'e erkek arkadaşınızın...

Onunla hiç konuşmadık...

Mahkemenin bilgisine sunuyorum, Bayan Ellacott, Bay Trewin'i davet etmeye utanıyordunuz...

Davet falan etmedim...

Barda bir espri yapmıştınız, Bayan Ellacott, erkek arkadaşınızın size... cinsel ilgisini kaybettiği...

Ben öyle bir şey deme...

Kaç kadeh içmiştiniz Bayan Ellacott?

Robin, insanların kendilerine yapılanı anlatmaktan, kabul etmekten, çirkin, utanç verici, acı gerçeğin kendi hasta hayal güçlerinin bir

ürünü olduğunun söylenmesinden korkmalarını gayet iyi anlıyordu. Ne Holly ne Brittany mahkemeye çıkmayı göze alabilmişlerdi ve belki de Alyssa ile Angel da korkacaklardı. Fakat Robin emindi ki Noel Brockbank'i küçük kızların ırzına geçmekten alıkoyabilecek tek şey ölüm ya da hapishaneydi. Buna rağmen Bıçakçı'nın onu öldürmediğini bilmekten mutluluk duyardı çünkü eğer öldürürse...

İlerideki sokak lambasının altından uzun boylu, dövmeli, eşofmanlı bir figür geçerken, "Bıçakçı!" diye bağırdı Robin.

"Namussuzu bulamadım Rob!" dedi Bıçakçı'nın yankılanan sesi. Robin'in tam iki saattir onun dönmesini beklediğini hiç düşünmemiş gibiydi. "İri miri ama bayağı hızlı koşuyor pezevenk."

"Polisler bulur onu," dedi ansızın dizlerinde derman kalmayan Robin. "Alyssa onlara haber verecek, sanırım. Bıçakçı, rica etsem... beni eve bırakır mısın?"

55

Came the last night of sadness
And it was clear she couldn't go on.[65]
Blue Öyster Cult, "(Don't Fear) The Reaper"

Strike, Robin'in yaptıklarından yirmi dört saat boyunca habersiz kaldı. Ertesi gün öğle vakti aradığında Robin telefonu açmadı fakat kendi ikilemleriyle boğuşmakta olduğundan ve evde annesiyle güvende olduğuna inandığından bunu ne tuhaf buldu ne de tekrar arama gereği gördü. Yaralı ortağı, geçici olarak çözümlendiğine inandığı birkaç sorundan biriydi ve hastanenin önünde yaşadığı aydınlanmadan bahsederek Robin'in kafasına işe geri dönme düşünceleri sokmak niyetinde değildi.

Ne var ki şu anda başlıca endişesi buydu. Ne de olsa tek bir müşterinin arayıp uğramadığı yalnız ve sessiz ofisinde zamanını ya da dikkatini bölecek bir meşguliyeti yoktu artık. Strike oturmuş birbiri ardına sigaraları yakarken ortamdaki tek ses, puslu gün ışığında açık pencerelerden içeri dalan sineğin vızıltısıydı.

Kesik bacağın teslim edilişinden bu yana geçen neredeyse üç aya geri dönüp baktığında Strike hatalarını net bir şekilde gördü. Kelsey Platt'in evine gittikten sonra katilin kimliğini çözmesi gerekirdi. O zaman bunu fark etmiş olsaydı, katilin yanlış yönlendirmesine kanmamış, diğer dengesiz adamların peşine takılmamış olsaydı, Lila

65 Gelip çattı son hüzün akşamı, belliydi daha fazla devam edemeyeceği.

Monkton'ın bugün on parmağı da yerinde olur ve Heather Smart da Nottingham'daki inşaat şirketinin ofisinde sağ salim oturmuş, belki de Londra'daki eltisinin yaş günü eğlencesindeki kadar bir daha asla içmeyeceğine yemin ediyor olurdu.

Strike, Kraliyet Askerî Polisi'nin Özel Araştırma Birimi'nde yükselirken bir soruşturmanın duygusal sonuçlarını idare etmeyi de öğrenmişti. Önceki akşam yaşananlar tamamen bağımsız bir öfke dışavurumuydu fakat gözünün önündekini görmediği için kendini cezalandırırken katilin küstah zekâsını da takdir etmişti. Geçmişini Strike'a karşı kullanırken, Strike'ı kendinden şüpheye düşürüp kararlarını sorgulatırken, kendi muhakemesine olan güvenini baltalarken ince bir sanatla yapmıştı bunu.

Katilin, Strike'ın hakikaten ilk andan itibaren kuşkulandığı adamlardan biri olması züğürt tesellisiydi. Strike hiçbir soruşturmada şu anki kadar huzursuzluk hissettiğini hatırlamıyordu. Issız ofisinde tek başına oturmuş, ulaştığı sonuca konuştuğu memurun inanmadığına da bunu Carver'a iletmediğine de emin olan Strike, ne kadar mantıksız olsa da bir cinayet daha işlendiği takdirde bundan kendini sorumlu tutardı.

Öte yandan soruşturmaya karışırsa, katili gözetlemeye ya da izlemeye başlarsa Carver polis soruşturmasına müdahale etmekten ya da soruşturmayı engellemekten onu kesinlikle mahkemeye verirdi. Carver'ın yerinde olsa o da aynını yapardı. Yalnız, bir anlık tatlı bir öfkeyle, ne kadar sinir bozucu olsa da elinde güvenilir kanıtı olduğunu iddia eden herkese kulak verirdim, diye düşündü Strike. Sırf geçmişte seni alt ettiği için bir tanığı görmezden gelerek böylesine çapraşık bir vakayı çözemezdin.

Strike o akşam Elin'le yemek yiyeceğini ancak karnı guruldayınca hatırladı. Boşanma anlaşması ve velayet işlemleri tamamlanmış ve Elin telefonda, değişiklik olsun diye düzgün bir akşam yemeği yemenin vaktinin geldiğini ve Le Gavroche'ta *(Ben ısmarlıyorum)* yer ayırttığını söylemişti.

Ofisinde yalnız başına sigarasını tüttüren Strike, akşamki yemeği düşünürken aklının Shacklewell Katili'ne gitmesine engel olamıyordu.

Bir taraftan, meteliğe kurşun attığı ve dün akşam karnını kızarmış ekmek üzerine fasulyeyle doyurduğu göz önünde bulundurulursa Elin'le yiyeceği yemek ağzını sulandırıyordu. Elin'in dağılan ailesinin yakında tahliye edilecek evinde, bembeyaz dairesinde sevişme ihtimalleri de vardı. Diğer taraftan (bu yalın gerçekle yüzleşirken buldu kendini) onunla konuşması gerekecekti ki Elin'le konuşmak, sonunda kendine itiraf ettiği üzere hiç de keyif aldığı bir meşgale değildi. Söz konusu kendi işi olduğunda sohbet etmek özellikle çetin bir hal alıyordu. Elin ilgili olmasına ilgiliydi ama tuhaftır ki hayal gücü kıttı. Robin'in diğer insanlara duyduğu ilgiye ve empatiye sahip değildi. Strike'ın müşterilerine taktığı iki kelimelik nükteli lakaplara gülmek yerine boş boş bakıyordu.

Sonra o iki uğursuz kelime vardı: *Ben ısmarlıyorum.* Aralarındaki giderek artan gelir dengesizliği gün yüzüne çıkmak üzereydi. Strike, Elin'le tanıştığında hiç değilse hesabında para vardı. Elin eğer bu sürprizine Le Gavroche'ta başka bir akşam yemeğiyle karşılık bulacağını düşünüyorsa büyük düş kırıklığına uğrardı.

Strike kendisinden katbekat zengin başka bir kadınla on altı yıl geçirmişti. Charlotte kâhı parayı silah olarak kullanmış kâh Strike'ın olduğundan farklı bir biçimde yaşamak istememesine hayıflanmıştı. Elin de *değişiklik olsun diye* düzgün bir yemek yemekten bahsettiğinde, onun arzuladığı sürprizleri yapmayı reddedince Charlotte'ın arada tutulduğu küsme nöbetleri aklına gelen Strike'ın cinleri tepesine çıktı. Elin'in eski kocasının onları görme ihtimali olmayan ücra bar ve lokantalarda yedikleri Fransız ve Hint yemeklerinin faturalarını çoğunlukla Strike ödemişti. Zorla kazandığı paranın bu şekilde savrulmasından hazzetmiyordu.

Dolayısıyla o akşam sekizde, en fiyakalı İtalyan takımını giymiş, seri katille ilgili düşünceler yorgun beynini kemirirken Mayfair'e doğru yola düştüğünde kendini pek cömert hissetmiyordu.

Görkemli on sekizinci yüzyıl konutlarına ev sahipliği yapan Upper Brook Sokağı'nda, dövme demir tentesi ve sarmaşık kaplı korkulukları, aynalı ön kapısının çağrıştırdığı pahalı güven ve emniyet hissiyle Le Gavroche'un cephesi Strike'ın huzursuz ruh haliyle

uyumsuzdu. Strike, kar beyazı masa örtülerinin ve altın yaldızlı çerçeveli yağlı boya tablolarının üzerinde ışık huzmeleri düşecek şekilde maharetle aydınlatılmış yeşil kırmızı yemek salonundaki yerini aldıktan kısa süre sonra Elin geldi. Üzerine tam oturan uçuk mavi elbisesiyle göz kamaştırıcıydı. Strike onu öpmek için kalkarken geçici bir süre bütün huzursuzluğunu, dargınlığını unuttu.

Elin gülümseyerek yuvarlak masadaki kavisli, kapitone sandalyeye yerleşirken, "Bu iyi oldu," dedi.

Siparişlerini verdiler. Aslında canı bira çeken Strike, Elin'in seçtiği şaraptan içti ve o gün bir paketi bitirmiş olmasına rağmen bir sigara yakabilmeyi diledi. Bu esnada Elin gayrimenkulden konuşmaya başladı. Strata'daki çatı katından vazgeçmişti ve Camberwell'de gelecek vadeden bir mülke bakıyordu. Telefonunda Strike'a resmini de gösterdi: Gregoryen tarzında bir başka beyaz, sütunlu ve kemerli ev Strike'ın yorgun gözleriyle buluştu.

Elin, Camberwell'e taşınmanın muhtelif artı ve eksilerini sayarken Strike sessizce içkisini yudumladı. Hatta şarabın lezizliğini kıskandı bile, kızgınlığını alkolle unutmak için ucuz bir şarapmış gibi başına dikti. Ama işe yaramadı. Bilakis yabancılaşma hissi daha da körüklendi. Bu konforlu Mayfair restoranı, loş aydınlatması ve derin halısıyla bir tiyatro sahnesini andırıyordu; yanıltıcı, faniydi. Çekici ama sıkıcı bir kadınla burada ne yapıyordu? Neden Elin'in pahalı yaşam tarzına ilgi duyuyormuş gibi yapıyordu? Üstelik de bürosu can çekişirken ve koskoca Londra'da Shacklewell Katili'nin kimliğini bilen tek kişiyken?

Yemekleri geldi ve bifteğin lezzeti kızgınlığını biraz olsun hafifletti.

Elin her zamanki gibi özenli tavrıyla nazikçe, "Ee, neler yapıyorsun?" diye sordu.

Strike'ı çetin bir seçim bekliyordu. Neler yaptığına dair gerçeği söylemesi, çoğu insanın belki de ömrü boyunca duymayacağı kadar çok olaydan Elin'i haberdar etmediğini itiraf etmesini gerektirirdi. Katilin son saldırısından sağ kurtulmayı başaran gazetelerdeki kızın kendi iş ortağı olduğunu açıklamak, daha önceki başka bir sansas-

yonel cinayette küçük düşürdüğü adam tarafından soruşturmadan uzaklaştırıldığını söylemek zorunda kalırdı. Son zamanlarda neler yaptığını anlatacaksa artık katilin kim olduğunu bildiğini de ilave etmesi gerekirdi. Bunun düşüncesi bile sıkılıp bunalmasına yetti. Bu olaylar vuku bulurken bir kez olsun Elin'i aramak aklına gelmemişti ki bu da yeterince açık bir mesaj veriyordu aslında.

Şarabından bir yudum daha içerek zaman kazanmaya çalışan Strike ilişkisini bitirmeye karar verdi. Bu gece onunla Clarence Terrace'a gitmemek için bir bahane uydurur, bu da niyetine dair ona bazı işaretler verirdi; en başından beri ilişkinin en iyi kısmı seksti. Ardından bir sonraki görüşmelerinde her şeyin bittiğini ona söylerdi. Onun ısmarladığı bir yemekte ilişkiyi bitirmek görgüsüzlük olduğu gibi, Elin'in uzak da olsa masadan kalkıp gitme ve kredi kartı şirketinin ödemeyi kuşkusuz reddedeceği hesabı Strike'a bırakma ihtimali de vardı.

"Pek bir şey yaptığım yok aslında," diye yalan söyledi Strike.

"Peki ya şu Shackle..."

Strike'ın cep telefonu çaldı. Ceketinin cebinden çıkarıp numaranın gizli olduğunu gördü. Altıncı hissi açmasını söyledi.

"Affedersin," dedi Elin'e. "Sanırım buna bakmam..."

Carver'ın belirgin Güney Londralı sesi, "Strike," dedi. "Onu sen mi gönderdin?"

"Ne?" dedi Strike.

"Kahrolası ortağını. Brockbank'e onu sen mi gönderdin?"

Strike yerinden o kadar ani kalktı ki masanın kenarına çarptı. Bembeyaz masa örtüsüne kahverengimsi sıvı döküldü, bifteği tabaktan düştü, şarap kadehi devrilip Elin'in uçuk mavi elbisesine sıçradı. Garson ve yan masadaki çiftin ağızları bir karış açık kaldı.

Hattın öbür ucundaki ses haricinde her şeye kayıtsız olan Strike, "Nerede o? Ne oldu?" diye sordu bağırarak.

"Seni uyardım, Strike," diyen Carver'ın sesi öfkeden çatallaşmıştı. "Seni uzak durman konusunda uyardım. Bu sefer sıyrılamayacaksın..."

Strike telefonunu indirdi. Öfkeden çılgına dönen Carver, Strike'ın yakınında kim varsa hepsinin duyabileceği şekilde "şerefsizler" ve "pislikler" diye bağırıyordu. Artık elbisesi mor bir renk alan Elin'e döndü, güzel yüzü şaşkınlık ve hiddet karışımıyla buruşmuştu.

"Gitmem gerek. Kusura bakma. Sonra ararım."

Elin'in tepkisini görmek için beklemedi, umurunda da değildi zaten.

Aceleyle kalkarken dizini burktuğu için hafif topallayan Strike, telefon kulağında, restorandan hızlı adımlarla çıktı. Carver artık düpedüz saçmalıyor, Strike ne zaman bir şey söyleyecek olsa onu azarlıyordu.

"Carver, dinle," diye bağırdı Strike Upper Brook Sokağı'na çıkarken, "sana söylemek istediğim bir şey... dinle bir dakika be adam!"

Fakat komiserin küfürle yoğrulan monoloğu gitgide zıvanadan çıktı.

"Seni geri zekâlı herif, adam ortadan kayboldu, neler çevirdiğini biliyorum, onu bulduk, seni şerefsiz, kilise bağlantısını bulduk! Eğer bir kez daha... kapa şu lanet çeneni, ben konuşuyorum... *bir* kez daha soruşturmama burnunu sokmaya kalkarsan..."

Strike ılık gecede yürürken dizi sızlıyor, attığı her adımda hüsranı ve hiddeti artıyordu.

Robin'in Hastings Road'daki dairesine varması neredeyse bir saat sürdü. Bu müddet zarfında bütün olan biteni öğrendi. Carver'dan edindiği malumata göre polisler bu akşam Robin'in evine gitmişlerdi ve belki de hâlâ orada, onu Brockbank'in evine gitmesi, çocuk tacizi şikâyeti ve şüphelilerinin firarı konularında sorguluyorlardı. Brockbank'in fotoğrafı bütün polislere dağıtılmış ama henüz yakalanmamıştı.

Strike geldiğini Robin'e haber vermemişti. Sızlayan dizinin el verdiği ölçüde hızlı Hastings Road'a dönerken dairesindeki bütün ışıkların yandığını gördü. Kapıya yaklaşırken sivil kıyafetleriyle bile kolaylıkla tanınan iki polis memuru ön girişte belirdi. Ön kapının kapanma sesi durgun sokakta yankılandı. Polisler yolun karşısında

bekleyen arabalarına gidip aralarında sohbet ederken Strike gölgelere saklandı. Arabayla uzaklaşmalarından sonra Strike beyaz ön kapıya ilerleyip zile bastı.

"... güya bugünlük bu kadardı," dedi Matthew'un bıkkın sesi kapının arkasından. Söylediklerinin duyulmadığını sanıyordu muhtemelen zira Robin'in nişanlısı karşısında Strike'ı görür görmez suratındaki sırnaşık tebessüm kayboldu.

"Ne istiyorsun?"

"Robin'le konuşmam lazım," dedi Strike.

Strike'ın içeri girmesini engellemek istediği her halinden belli olan Matthew tereddüt ederken arkasında, holde Linda belirdi.

"Ah," dedi Strike'ı görünce.

Geçen seferki karşılaşmalarına nazaran hem daha zayıf hem de daha yaşlı görünüyordu sanki. Kızının ölümden dönmesinin, sonra şiddete meyilli bir cinsel sapığın evine kendi isteğiyle gidip tekrar saldırıya uğramasının bundaki payı yadsınamazdı. Strike diyaframının altında kabaran öfkeyi hissedebiliyordu. Robin'i kapı eşiğine getirtmek için icap ederse bağırmaya hazırdı fakat bu kararı almasıyla Robin'in Matthew'un arkasında gözükmesi bir oldu. O da her zamankinden daha solgun ve zayıf görünüyordu. Her zamanki gibi, gerçek hali, yanında olmadığında zihninde canlandırdığından çok daha güzeldi. Fakat bu ona karşı nazik davranması için yeterli olmadı.

Robin de annesiyle aynı sıkıcı tonda, "Ah," dedi.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Strike.

"Pekâlâ," diyen Robin, kızıl saçlarını omuzlarında dans ettiren hafif meydan okur bir tavırla başını yukarı kaldırdı. Annesine ve Matthew'a, sonra da Strike'a baktı. "Mutfağa geçelim mi?"

Robin önde, holden geçerek mutfağa girdiler. Köşede iki kişilik bir masa duruyordu. Robin kapıyı arkalarından dikkatle kapadı. İkisi de oturmadı. Eviyenin yanında bulaşıklar birikmişti, polisler Robin'i sorguya çekmeye gelmeden önce belli ki makarna yiyorlardı. Nedendir bilinmez, yol açtığı kargaşanın ardından Robin'in hiçbir

şey olmamış gibi davrandığına delalet eden bu manzara, itidalini kaybetmemek için akla karayı seçen Strike'ın cinlerini tepesine çıkardı.

"Sana," dedi, "Brockbank'e yaklaşma demiştim."

"Evet," dedi Robin onu daha da küplere bindiren duygusuz bir sesle. "Hatırlıyorum."

Strike, Linda ile Matthew kapıda onları dinliyorlar mı diye merak etti. Ufak mutfak sarımsak ve domates kokuyordu. Robin'in arkasındaki duvarda İngiltere ragbi takvimi asılıydı. Otuz haziran tarihi daire içine alınmış, altına DÜĞÜN İÇİN EVE DÖNÜŞ yazılmıştı.

"Ama beni dinlemedin," dedi Strike.

Zihninde şiddet dolu sahneler canlandı, çöp kovasını alıp buğulu pencereye fırlatıyordu. İri ayakları çizik muşamba zeminde sabit durmuş, Robin'in beyaz ve inatçı suratına baktı.

"Pişman değilim," dedi. "Küçücük çocuklara..."

"Carver seni benim gönderdiğimi düşünüyordu. Brockbank sırra kadem basmış. Onun kaçmasına sebep oldun. Bir sonraki kurbanını ağzını açmasına fırsat vermeden keserse ne yapacaksın?"

"Sakın bunu benim üstüme yıkmaya kalkma!" dedi Robin sesini yükselterek. "Sakın! Tutuklamaya gittiğinde onu yumruklayan sensin! Ona vurmasaydın Brittany'ye tacizden içeri girebilirdi!"

"Bu da senin yaptığını haklı kılıyor, öyle mi?"

Bağırmaktan sakınmasının tek nedeni, ne kadar sessiz hareket ettiğini düşünse de Matthew'un koridorda dolaştığını duyabilmesiydi.

"Angel'ın istismara uğramasına engel oldum ve eğer bu kötü bir şeyse..."

Strike, Robin'i olduğu yere mıhlayan sakin bir sesle, "Dedektiflik büromu uçurumdan aşağı yuvarladın," dedi. "O şüphelilerden uzak durmamız, soruşturmaya karışmamamız söylendi, ama sen doğrudan işin içine daldın ve Brockbank ortadan kayboldu. Basın bunun için peşime düşecek. Carver onlara bir çuval inciri berbat ettiğimi söyleyecek. Hayatımı cehenneme çevirecekler. Bütün bunları

umursamıyorsan bile," dedi Strike suratı öfkeden mosmor, "polisin Kelsey'nin gittiği kilise ile Brockbank'in Brixton'da gittiği kilise arasında bir bağlantı bulmasına ne diyeceksin?"

Robin üzgün görünüyordu.

"Ben... bilmiyordum..."

"Tabii, ne diye kanıtları bekleyesin ki?" dedi Strike. Tepe lambasının keskin ışığında gözleri karanlık birer gölge gibi görünüyordu. "Evine gidip polisler tutuklamadan adamı kaçırmak dururken... Öyle değil mi?"

Dehşete düşen Robin tek kelime etmedi. Strike ondan hiç hazzetmiyormuş gibi, Robin'e göre aralarında eşsiz bir bağ kuran hiçbir deneyimi paylaşmamışlar gibi bakıyordu. Robin, Strike'ın bunun yerine yine duvarları, dolapları yumruklamasına hazırdı, hatta öfkeye kapılıp...

"Bitti," dedi Strike.

Ve Robin'in gizleyemediği ürkme hareketinden, yüzünün aniden kireç gibi bembeyaz kesilmesinden memnuniyet duydu.

"Ciddi olamaz..."

"Olamam mı? Talimatlarıma uymayacak, kesinlikle yapma dediğim şeyi yapacak, polislerin önünde beni sorun çıkaran ve bir cinayet şüphelisinin ortadan kaybolmasına sebep olan bencil bir pislik gibi gösterecek bir ortağa ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?"

Strike bütün bunları tek nefeste söyledi. Bir adım geri giden Robin duvardaki İngiltere ragbi takvimini hışırtı ve takırtıyla yere düşürdü ama kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki bunu duymadı. "Seni kovmalıyım!" diye bağırdığını kafasında canlandırmış ama bir kez olsun bunu gerçekten yapabileceğini düşünmemiş, onun için bütün yaptıklarının (riskler, yaralanmalar, sezgiler ve keşifler, rahatsız ve zahmetli geçen uzun saatler) bu iyi niyetli itaatsizlikle unutulup gideceğine ihtimal vermemişti. İtiraz edecek dermanı bile yoktu çünkü Strike öyle bir ifade takınmıştı ki ne derse desin yaptığı davranıştan ötürü biraz daha azarlanacağını ve işleri batırdığının yüzüne vurulacağını biliyordu. Bu darbenin inmesini beklediği geri-

lim dolu saatlerde Robin, Angel ve Alyssa'nın kanepede birbirlerine sarılmalarını düşünerek, Angel'ın çilesinin bittiğini ve annesinin ona inanıp destek olduğunu bilerek teselli bulmuştu. Yaptığı şeyi Strike'a söylemeye cüret edememişti. Şimdi ise söylemediği için pişmanlık duyuyordu.

"Ne?" dedi Robin saf saf çünkü Strike bir soru sormuştu. Ama sesler bir anlam ifade etmemişti ona.

"*Oraya kiminle gittin?*"

"Seni ilgilendirmez," diye fısıldadı kısa bir tereddüdün ardından.

"Dediklerine göre Brockbank'i tehdit etmiş, hem de bıça... Bıçakçı!" dedi Strike, jetonu daha yeni düşmüştü. O anda Robin canlanan, hiddetli suratında tanıdığı Strike'tan bir iz gördü. "*Bıçakçı'nın numarasını nereden buldun?*"

Ama Robin konuşamadı. Kovulduğu dışında hiçbir gerçeğin önemi yoktu. Strike bir ilişki bitti dedi mi biterdi. On altı yıllık kız arkadaşı, ilişkilerinin bitmesinden sonra ondan hiç haber alamamıştı. Gerçi Charlotte kendisi bizzat iletişime geçmeyi denemişti.

Strike kapıya yönelmişti bile. Uyuşuk bacaklarıyla onu takip ederken, dayak yedikten sonra affedilme ümidiyle işkencecisinin peşinden giden bir köpek gibi hissediyordu kendini.

Strike, oturma odasına çekilen Linda ve Matthew'a, "İyi geceler," diye seslendi.

"Cormoran," diye fısıldadı Robin.

"Geçen ayki maaşını yollarım," dedi ona bakmadan. "Görevini çok iyi suistimal ettin. Çok iyi."

Kapı arkasından kapandı. Robin ayak sesinden onun uzaklaştığını duyabiliyordu. İç çekerek ağlamaya başladı. Linda ve Matthew koşarak hole geldi ama çok geçti. Robin çoktan yatak odasına kaçmıştı. Ama sonunda Robin dedektiflik hayalinden vazgeçmek zorunda kalacağı için ikisi de derin bir oh çekmiş ve sevinmişti.

56

When life's scorned and damage done
To avenge, this is the pact.
Blue Öyster Cult, "Vengeance (The Pact)"[66]

Ertesi sabah dört buçukta uyanık olan Strike'ın gözüne neredeyse hiç uyku girmemişti. Mutfağındaki formika masada işinin ve geleceğinin yok oluşunu düşünürken gece boyu içtiği sigaralar yüzünden dili acıyordu. Robin'i düşünmemeye çalışıyordu. Yatışmak bilmeyen öfkesinde, karların erime döneminde kalın buz tabakalarında açılanlara benzer ince çatlaklar oluşmaya başlamıştı fakat yüzeyin altı o kadar soğuk sayılmazdı. Çocuğu kurtarma dürtüsünü anlayabiliyordu, kim anlamazdı ki? Robin'in gayet düşüncesizce belirttiği gibi, Brittany'nin kasete alınan ifadesini izledikten sonra Brockbank'e saldırmamış mıydı? Fakat Bıçakçı'yla, ona haber vermeden gitmesi, özellikle de bunu Carver şüphelilere yaklaşmayın dedikten sonra yapması damarlarındaki hiddetin tekrar kabarmasına yol açtı. Sigara paketini ters çevirince boş olduğunu gördü.

Ayağa kalktı, anahtarlarını aldı, üzerinde hâlâ dün akşam giydiği İtalyan takımıyla daireden çıktı. Charing Cross'ta ağır adımlarla yürürken güneş doğuyor, her şeyi tozlu ve kırılgan gösteren şafakta solgun gölgelerle dolu gri bir ışık yayılıyordu. Covent Garden'da

66 (İng.) Yaşam hor görülüp canlar yandığında intikam alınır, böyledir anlaşma.

marketten bir paket aldıktan sonra sigarasını içerek ve düşünerek yürümeye devam etti.

Sokakları arşınlayarak geçen iki saatin ardından Strike bir sonraki hamlesine karar verdi. Ofise geri dönerken siyah elbiseli bir garsonun Charing Cross Road'da Caffé Vergnano 1882'nin kapılarını açtığını gördü, aç olduğunu fark etti ve içeri girdi.

Ufak kahve dükkânı sıcak ahşap ve espresso kokuyordu. Strike sert meşe sandalyeye kurulunca son on üç saattir aralıksız sigara içtiğini, kıyafetleriyle uyuduğunu, biftek yiyip kırmızı şarap içtiğini ve dişlerini fırçalamadığını rahatsızlık hissiyle fark etti. Camdaki aksine bakınca kırışık elbiseli ve pasaklı bir adam gördü. Salamlı ve peynirli sandviç, bir şişe su ve duble espresso söylerken genç garsonun, kötü kokulu nefesini duymaması için çabaladı.

Tezgâhtaki bakır başlıklı kahve makinesi tıslayarak çalışırken Strike uzaklara dalıp rahatsız edici bir soruya gerçekçi bir yanıt bulmak amacıyla vicdanını yokladı.

Carver'dan daha mı iyiydi? Katili durdurmanın tek yolu olduğu için mi riskli ve tehlikeli bir yol haritası çiziyordu kendine? Yoksa muvaffak olursa (katili bulup mahkûm edilmesini sağlarsa) itibarının ve bürosunun aldığı bütün yaraları sarıp Londra polisinin çözemediği vakayı çözen adam olarak şöhretini geri kazanacağını bildiği için mi daha riskli seçeneğe meylediyordu? Kısacası, kime sorsanız tedbirsiz ve budalaca diyeceği bir yönteme onu güdüleyen şey ihtiyaç mıydı, ego muydu?

Garson sandviç ile kahveyi önüne bıraktı ve Strike çiğnediğinin tadını alamayacak kadar kafası dolu bir adamın donuk bakışlarıyla yemeye başladı.

Bu, Strike'ın bugüne kadar karşılaştığı en tanınmış suç vakalarından biriydi. Muhtemelen polise an itibarıyla ihbar yağıyordu ve Strike kalıbını basardı ki onları sinsi ve usta katile götürmeyecek olmasına karşın bunların hepsinin kontrol edilmesi gerekiyordu.

Carver'ın amirleriyle irtibat kurma seçeneği hâlâ duruyordu ama şu an polisle arası açık olduğundan bir başkomiserle doğrudan

konuşabileceğinden şüpheliydi. Kaldı ki konuşabilse bile emniyet yetkilisinin öncelikli bağlılık göstereceği yine kendi adamları olurdu. Diğer yandan Carver'ı es geçip amirlerine başvurmak, soruşturmanın başını baltalama çabası olarak da görülebilirdi.

Dahası Strike'ın elinde kanıt değil, kanıtların bulunabileceği yere dair bir teori vardı sadece. Londra polisinde Strike'ı ciddiye alıp vadettiği şeyi aramaya gidecek biri çıkmasına çıkabilirdi fakat Strike bu gecikmenin bir hayata daha mal olmasından korkuyordu.

Sandviçini bitirdiğini görünce şaşırdı. Doymadığı için bir tane daha söyledi.

Hayır, diye düşündü ani bir kararlılıkla, *başka türlü olamaz.*

Bu hayvan en kısa zamanda durdurulmalıydı. İlk kez katilden önce bir hamle yapma vakti gelmişti. Ne var ki vicdanını rahatlatmak istermişçesine, birincil amacının şöhretten ziyade katili yakalamak olduğunu kendine kanıtlarmışçasına, Strike cep telefonunu tekrar çıkarıp polis gücündeki en eski tanıdıklarından Dedektif Richard Anstis'i aradı. Bugünlerde Anstis'le arasının iyi olduğu söylenemezdi fakat Strike, Londra polisinin bu vakayı çözmesi için elinden gelen bütün yardımı yaptığından emin olmak istiyordu.

Uzun bir aranın ardından yabancı bir çevir sesi kulağına çalındı. Kimse açmadı. Anstis tatildeydi. Strike sesli mesaj bırakmayı düşündüyse de vazgeçti. Elinden hiçbir şey gelmeyeceği halde Anstis'in telefonuna böyle bir mesaj bırakmak tatilini kesinlikle mahvederdi. Kaldı ki Anstis'in karısı ve üç çocuğu olduğu düşünüldüğünde adamın bir tatile ihtiyacı olduğu ortadaydı.

Telefonu kapattıktan sonra dalgın dalgın son aramalarını karıştırdı. Carver ona numarasını bırakmamıştı. Robin'in adı birkaç satır aşağıdaydı. Bu isim, yorgun ve çaresiz Strike'ın kalbine ok gibi saplandı çünkü hem ona kızgındı hem de onunla konuşmak için can atıyordu. Telefonu kararlılıkla masaya koydu, elini ceketinin cebine daldırıp kalem ve defter çıkardı.

İkinci sandviçini de ilki kadar hızlı yiyen Strike liste yapmaya koyuldu.

1) Carver'a mektup gönder.

Bu kısmen vicdanını rahatlatmaya kısmen de "postu sağlama almaya" yönelik bir hamleydi. Göndereceği e-postanın, an itibarıyla Scotland Yard'a yağmakta olan onca ihbarın arasından, adresini bilmediği Carver'a ulaşacağından şüpheliydi. İnsanlar geleneksel olarak mürekkep ve kâğıdı ciddiye almaya meyillilerdi, özellikle de imzalıysa. İmza karşılığı alınacak eski usul bir mektup kesinlikle Carver'ın masasına ulaşırdı. Bu durumda Strike tıpkı katilin yaptığı gibi arkasında Carver'a katilin nasıl durdurulacağını iletmek için her yolu denediğini son derece net bir şekilde gösteren bir iz bırakmış olurdu. Kendilerini mahkeme salonunda bulduklarında bu muhtemelen çok işine yarardı çünkü Strike şafak vakti uykudaki Covent Garden'da yürürken yaptığı planı başarılı olsa da olmasa da işin mahkemede biteceğinden emindi.

2) Gaz tüpü (propan?)
3) Fosforlu yelek
4) Kadın – kim?

Duraksadı, kaşlarını çattı, artıları eksileri tarttı. Enine boyuna düşündükten sonra gönülsüzce yazdı:

5) Bıçakçı

Bu durumda bir sonraki madde şöyle olacaktı:

6) t500 (nereden?)

Ve son olarak, biraz daha düşündükten sonra:

7) Robin'in yerine gelecek kişi için ilan ver.

57

Sole survivor, cursed with second sight,
Haunted savior, cried into the night.[67]
Blue Öyster Cult, "Sole Survivor"

Dört gün geçti. Şaşkınlıktan ve kederden tüm zihni uyuşan Robin ilk başta Strike'ın arayacağını, söylediklerinden pişmanlık duyacağını, ne büyük bir hata yaptığını fark edeceğini umdu, hatta buna inandı. Son ana kadar desteğini esirgemeyen Linda gitmişti ama dedektifle olan ilişkisi bittiği için annesinin de içten içe sevindiğinden emindi Robin.

Robin'in perişan hali karşısında Matthew büyük anlayış göstermişti. Strike'ın, ne kadar şanslı olduğunu bilmediğini söylemişti. Robin'in Strike için yaptığı onca şeyi sıralamış, uzun çalışma saatlerine rağmen kabul ettiği gülünç maaşı da eklemeden geçmemişti. Robin'e bürodaki ortaklık statüsünün bütünüyle hayalden ibaret olduğunu hatırlatıp Strike'ın ona saygı göstermediğinin bütün kanıtlarını dile getirdi: ortaklık anlaşması yoktu, mesai ücreti yoktu, çayı yapan ve sandviç almaya giden de hep Robin'di.

Bir hafta önce olsa Robin bütün bu ithamlar karşısında Strike'ı savunurdu. Uzun çalışma saatlerinin işin doğasından kaynaklandığını, büro ayakta kalma mücadelesi verirken zam istemenin doğru

67 (İng.) Yegâne kurtulan önseziyle lanetlendi, dertli kurtarıcı gecenin içine haykırdı.

olmayacağını, Strike'ın da en az onun kadar sıklıkla çay yaptığını söylerdi. Kısıtlı bütçesine rağmen Strike'ın onu gözetleme ve karşı gözetleme eğitimlerine gönderdiğini, büronun kıdemli ortağı, yegâne yatırımcısı ve kurucu üyesi olarak, Robin'i hukuki açıdan kendisiyle eşit görmesinin akla yatkın olmadığını ekleyebilirdi.

Fakat bunların hiçbirini dile getirmedi çünkü Strike'ın sarf ettiği son üç kelimeyi hiç aklından çıkmıyordu: *Görevi kötüye kullandın.* Strike'ın suratındaki o son ifadeden sonra Robin'in bazı şeyleri tıpkı Matthew gibi görüyormuş gibi yapması kolaylaştı; buna göre şu anda Robin'in baskın duygusu öfkeydi ve onun için çok büyük öneme sahip olan işinin yerine de bir başka iş bulunabilirdi. Diğer yandan Angel'ın güvenliğinin her şeyden önce geldiğini idrak edemiyorsa Strike doğruluk ve ahlak duygusundan da yoksundu. Diğer yandan Robin'in, Matthew'un Brockbank olayında ilk başta küplere binip sonradan tavır değiştirmesinden bahsedecek ne isteği ne de dermanı vardı.

Strike aramadan günler geçerken Robin nişanlısının baskısını üzerinde hissediyor, kovulmasının üzüntüsünü atlatmış, tüm benliğiyle cumartesi günü yapılacak düğüne odaklanmış gibi davranıyordu. Birlikteyken heyecanlıymış gibi yapmak zorunda kalan Robin, Matthew gündüz işteyken tek başına kaldığında rahat bir nefes alıyordu. Her akşam Matthew işten eve dönmeden önce internette sürekli Shacklewell Katili'yle ilgili haberleri araştırdığı ve Google'da Strike'ı arattığı görünmesin diye bilgisayarındaki arama geçmişini siliyordu.

Matthew, Masham'a yola çıkacakları günün arifesinde eve pek sıklıkla okumadığı *Sun* gazetesiyle geldi.

"Neden aldın onu?"

Matthew cevap vermeden önce tereddüt edince Robin'in içi burkuldu.

"Yoksa bir tane daha mı?"

Ama yeni bir cinayet işlenmediğini biliyordu, bütün gün haberleri takip etmişti.

Matthew gazetenin onuncu sayfasını açtı, ifadesiz bir suratla Robin'e verdi. Robin kendi fotoğrafını gördü. Owen Quine cinayeti davasında ifade verdikten sonra mahkemeden ayrılırken çekilen fotoğrafta trençkotlu Robin başı önde yürüyordu. Kendi fotoğrafının içine iki tane daha fotoğraf yerleştirilmişti: biri akşamdan kalma görünen Strike'a, diğeri katilini birlikte yakaladıkları güzeller güzeli mankene aitti. Fotoğrafın altına şunlar yazılmıştı:

LANDRY DEDEKTİFİ YENİ ASİSTANINI ARIYOR

Süpermodel Lula Landry ve yazar Owen Quine cinayetlerini çözen özel dedektif Cormoran Strike, yirmi altı yaşındaki çekici asistanı Robin Ellacott'la yollarını ayırdı.

Dedektif, bu pozisyonu için internete ilan verdi: "Daha önce polis ya da ordu soruşturmasında görev yaptıysanız ve bu alanda çalışmak isterseni..."

Birkaç paragraf daha vardı ama Robin onları okumaya dayanamadı. Haberi yapan kişinin adına baktı: Strike'ın bizzat tanıdığı gazeteci Dominic Culpepper'dı bu. Büyük olasılıkla Strike onu sık sık rahatsız eden Culpepper'ı aramış ve yeni asistan arayışının mümkün mertebe duyulması için bu haberi yapmasına izin vermişti.

Robin olduğundan daha kötü hissedebileceğine ihtimal vermemişti ama şimdi yanıldığını anlıyordu. Yaptığı onca şeyden sonra gerçekten kovulmuştu. Onun gözünde bir sekreterden, bir asistandan farksızdı, hiçbir zaman ortağı, hiçbir zaman dengi olmamıştı ve polis ya da ordu geçmişine sahip birini aramaya çoktan başlamıştı. Emir almaya alışkın, disiplinli birini.

Robin öfkenin pençesine düştü. Hol, gazete, anlayışla ona bakan Matthew, her şey bulanıklaşmıştı. Robin cep telefonunun şarj olduğu oturma odasına gidip Strike'ı arama dürtüsüne güçlükle

karşı koydu. Son dört günde bunu yapmayı çok düşünmüştü ama bundaki amacı ondan kararını gözden geçirmesini istemek, yalvarmak içindi.

Ama artık değişmişti. Artık ona bağırmak, onu küçük düşürmek, nankörlükle, riyakârlıkla, haysiyetsizlikle suçlamak istiyordu...

Öfke saçılan gözleriyle Matthew'a bakınca ifadesinde, Strike'ın bu kadar büyük bir hata yapmasından duyduğu mutluluğu gördü. Matthew'un gazeteyi Robin'e göstermek için can attığı aşikârdı. Robin, Strike'tan ayrıldığı için Matthew'un hissettiği coşku, Robin'in üzüntüsünün yanında bir hiçti.

Matthew'a bağırmamaya karar verip mutfağın yolunu tuttu. Tartışırlarsa bu Strike için bir zafer olurdu. Eski patronunun, üç gün içinde evlenmek zorunda olduğu –evlenmek *istediği* adamla ilişkisini bozmasına izin vermeyecekti. Bir tencere spagettiyi kevgirden geçirirken üzerine kaynar su sıçrayınca Robin küfretti.

"Yine mi makarna?" dedi Matthew.

"Evet," dedi Robin duygusuzca. "Bir sorun mu var?"

Matthew arkasına geçip kollarını onun beline dolayarak, "Tanrım, hayır," dedi ve sonra yüzünü Robin'in saçlarına gömüp, "Seni seviyorum," dedi.

Robin bir makine edasıyla, "Ben de seni seviyorum," diye cevapladı.

Kuzeyde kalacakları süre zarfında, Swinton Park Oteli'ndeki düğün gecesinde ve Robin'in sadece "sıcak bir yere" gideceklerini bildiği balayında ihtiyaç duyacakları her şeyi Land Rover'a doldurmuşlardı. Ertesi sabah onda, ikisi de parlak güneş ışığında tişörtlerle yola çıktılar. Robin arabaya binerken, Matthew'dan uzaklaşmak ve Strike'a ulaşmak için aracına atlayıp gittiği nisan ayındaki o sisli sabahı hatırladı.

Matthew'dan çok daha iyi bir sürücüydü ama birlikte seyahat ederken direksiyona hep Matthew geçerdi. M1 otoyoluna dönerken

Matthew, Daniel Bedingfield'ın "Never Gonna Leave Your Side" adlı parçasını söylüyordu. İkisinin de üniversiteye başladıkları yıl çıkan eski bir şarkıydı bu.

Robin ansızın, daha fazla dayanamayıp, "O şarkıyı söylemesen olmaz mı?" dedi.

"Affedersin," dedi neye uğradığını şaşıran Matthew. "Duruma uygun düşer demiştim."

"Senin için mutlu anıları canlandırıyor olabilir," dedi Robin dönüp camdan dışarı bakarak, "ama benim için öyle değil."

Göz ucuyla Matthew'un ona baktığını, sonra dikkatini yola verdiğini gördü. Bir kilometre kadar sonra keşke dilimi tutsaydım, dedi kendi kendine.

"Başka şarkı söyleyemeyeceğin anlamına gelmez bu."

"Sorun değil."

Kahve için durdukları Donington Park Hizmetleri'ne vardıklarında sıcaklık biraz düşmüştü. Robin tuvalete giderken ceketini sandalyesinde asılı bıraktı. Yalnız kalan Matthew gerindi, tişörtü yukarı çıkınca görünen dümdüz karnı Costa Coffee tezgâhının gerisinde servis yapan kızın dikkatini çekti. Matthew, kendiyle ve hayatla barışık, kıza sırıtıp göz kırptı. Kıpkırmızı kesilip kıkırdayan kız, pis pis sırıtan diğer garson kıza döndü.

Robin'in ceketindeki telefonu çaldı. Linda'nın varmalarına ne kadar kaldığını sormak için aradığını sanan Matthew, kızların gözlerinin üzerinde olduğunun bilincinde, tembel bir hareketle uzandı ve telefonu Robin'in cebinden çıkardı.

Arayan Strike'tı.

Farkında olmadan eline tarantula almış gibi, Matthew titreyen cihaza baktı. Telefon elinde çalmaya ve titremeye devam ediyordu. Etrafına bakındı. Robin ortalıkta görünmüyordu. Telefonu açtı, sonra hemen kapattı. Şimdi ekranda *Corm Cevapsız Arama* yazıyordu.

O iriyarı çirkin herif Robin'i işe geri istiyordu, Matthew bundan adı gibi emindi. Strike ondan daha iyisini bulamayacağını beş günde fark etmişti. Belki de mülakatlara başlamış ve hiçbir adayı beğenmemişti. Ya da belki teklif ettiği acınası maaşa adayların tamamı gülmüştü.

Telefon tekrar çaldı. Telefonun kazara mı kasten mi kapandığını öğrenmek için Strike tekrar arıyordu. Kararsızlıktan donakalan Matthew telefona baktı. Robin'in yerine açıp Strike'a sövmeye cesaret edemiyordu. Strike'ı tanıyordu, Robin'le konuşana kadar aramaya devam edecekti.

Matthew aramayı telesekretere yönlendirdi. Kayıtlı bir özürden daha kötüsü olamayacağını fark etti. Robin mesajı tekrar tekrar dinleyip sonunda yorulabilir ve yumuşayabilirdi...

Başını kaldırıp baktı, Robin'in lavabodan döndüğünü gördü. Elinde onun telefonuyla ayağa kalkıp konuşuyormuş gibi yaptı.

"Babam," diye yalan söyledi Robin'e, eliyle telefonu kapatıp Strike'ın o sırada tekrar aramaması için dua etti. "Benimkinin şarjı bitti... Baksana, şifren neydi? Balayı uçuşlarımız için bir şeye bakmam lazım... babama söyleyeceğim de..."

Robin şifreyi söyledi.

"Bana bir dakika izin ver, balayıyla ilgili hiçbir şeyi duymanı istemiyorum," dedi ve uzaklaştı. Hem vicdan azabı hem de pratik zekâsıyla gurur duydu.

Erkekler tuvaletine vardığında telefonu açtı. Strike'ın aramalarından kurtulmak için bütün arama geçmişini silmesi gerekiyordu ve nitekim sildi de. Sonra sesli mesajları açtı, Strike'ın kayıtlı mesajını dinleyip onu da sildi. Ve son olarak telefonun ayarlarına girip Strike'ı engelledi.

Derin bir nefes alıp aynadaki yakışıklı aksine döndü. Strike sesli mesajında ondan haber alamazsa bir daha aramayacağını söylemişti. Düğüne kırk sekiz saat kalmıştı ve tedirgin, küstah Matthew, Strike'ın sözünü tutmasına bel bağlamıştı.

58

Deadline[68]

Havaya girmişti, gergindi, aptalca bir şey yaptığından epey emindi. Metro güney istikametinde tangırdayarak yol alırken deri tutacağı sımsıkı tuttuğu için parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Güneş gözlüğünün ardındaki şiş, kırmızı gözlerini kısarak durak işaretlerine bakıyordu.

Şey'in tiz sesi hâlâ kulak zarını deliyordu.

"Sana inanmıyorum. Gece çalışıyorsun madem para nerede? Hayır... seninle konuşmak istiyorum... hayır... bu sefer dışarı çıkmıyorsun..."

Şey'e vurmuştu. Bunu yapmamalıydı, biliyordu. Dehşete düşen suratı şu anda onunla alay ediyordu. Şaşkınlıktan gözleri yuvalarından uğramış, elini beyaz teninde parmaklarının kırmızı bir iz bıraktığı yanağına götürmüştü.

Ama kabahat ondaydı. Şey özellikle son birkaç haftadır giderek sertleşmişti ve o daha fazla kendini tutamamıştı. Gözlerinde kırmızı mürekkeple eve gelince alerjik reaksiyona maruz kaldığını söylemiş ama kalpsiz karı ona anlayışsız davranmıştı. Şey'in tek yaptığı, ortadan kaybolmasının hesabını sormak ve ondan ilk kez,

68 (İng.) Son Mühlet

kazandığını iddia ettiği parayı istemekti. Ama o bütün vaktini avlanmaya ayırdığı için son zamanlarda çocuklarla hırsızlık yapmaya da pek zaman bulamamıştı.

Şey, eve Shacklewell Katili'nin gözlerinin çevresinde kırmızı mürekkep lekeleri olabileceğiyle ilgili bir haberin yer aldığı bir gazete getirmişti. Gazeteyi bahçede yakmıştı ama haberi başka yerde okumasına mani olamazdı. Önceki gün, onu yüzünde tuhaf bir ifadeyle izleyen Şey'i şaşırttığını düşünmüştü. Şey aptal değildi, hem de hiç değildi. Yoksa şüphelenmeye mi başlıyordu? Tam da Sekreter'i yakalama girişimi fiyaskoyla sonuçlanmışken bu tedirginlik, ihtiyacı olan en son şeydi.

Artık Sekreter'in peşinden gitmek manasızdı çünkü Strike'ın yanından temelli ayrılmıştı. Haberi sırf Şey'den uzaklaşmak için arada vakit öldürdüğü internet kafede okumuştu. Bıçağının onu ürkütmesi, kolundaki yara izini ölene dek taşıyacak olması bir nebze teselli verse de bu yeterli değildi.

Aylardır yaptığı itinalı planlar hep Strike'ı cinayete bulaştırmak, şüpheleri onun üzerine çekmek içindi. Onu ilk olarak bacağını kestirmek isteyen aptal kızın ölümüne karıştıracak, böylece polisler onun tepesine üşüşecek ve gerizekâlı halk da onun cinayetle alakası olduğunu düşünecekti. Sonra Sekreter'i gebertecekti. Strike'ın bu cinayetten yakasını kurtarmasına izin verecek, sonrasında eski şöhretine dönmesinin bir anlamı kalmayacaktı.

Ama adi herif her seferinde paçayı kurtarıyordu. Basında mektuplardan, kendisinin bizzat yazıp Kelsey'nin adıyla gönderdiği ve Strike'ı baş şüpheli konumuna düşürecek mektuptan bahsedilmemişti. Sonra Sekreter'in adını vermeyerek ve onunla Strike arasındaki bağlantıyı ifşa etmeyerek basın da o pislikle işbirliği yapmıştı.

Belki de şimdi vazgeçmek akıllıca olabilirdi... Ama vazgeçemezdi. Buraya kadar gelmişti. Strike'ı mahvetmek için uğraştığı kadar hiçbir şey için uğraşmamıştı. O şişko, kötürüm pezevenk, Sekreter'in yerine birini bulmak için çoktan ilan vermişti ve bürosunun kapanmasına göz yumacak bir adama benzemiyordu.

Ne var ki olumlu bir gelişme vardı: Denmark Sokağı'nda artık polislerden eser yoktu. Geri çağrılmışlardı. Sekreter gittiğine göre onlara ihtiyaç kalmadığı düşünülmüştü herhalde.

Belki Strike'ın işyerine dönmemesi gerekirdi fakat ellerinde kutularla ofisten çıkan korku dolu Sekreter'i ya da kederli ve yılgın Strike'ı görebileceğini ümit etmişti. Fakat hayır, sokağı izleyebileceği gizli bir yerde konum aldıktan kısa müddet sonra, adi herif Charing Cross Road'dan yanında göz kamaştırıcı bir kadınla gelmişti. Gayet de soğukkanlı görünüyordu.

Kız geçici sekreter olmalıydı zira Strike'ın mülakat yapıp kalıcı birini işe alacak vakti olmamıştı. Hiç şüphesiz Koca Adam'ın postalarını açacak birine ihtiyacı vardı. Kız kırıtarak, kalçalarını sallayarak yürüyordu ve küçük bir fahişeye taş çıkartacak topuklular giymişti. Siyahileri severdi, hep de sevmişti. Hatta seçme şansı verilse Sekreter'in yerine siyahi olanı gözü kapalı tercih ederdi.

Bu kızın gözetleme eğitimi almadığı aşikârdı. Sabah onu ilk gördüğü andan beri Strike'ın ofisini izlemişti. Postaneye gidip gelen kız neredeyse sürekli telefondaydı ve etrafında olup bitenden bihaberdi. Uzun saçlarını omuzlarına savurmakla o kadar uğraşıyordu ki kimseyle uzun süre göz teması kuramıyor, anahtarlarını düşürüyor, telefonda ya da karşılaştığı herhangi biriyle avazı çıktığı kadar bağırarak konuşuyordu. Saat birde kızın arkasından sandviç dükkânına süzülmüş ve ertesi akşam Corsica Studios'a gitmeyi planladığını duymuştu.

Corsica Studios'un ne olduğunu biliyordu. *Nerede* olduğunu da biliyordu. İçini bir heyecan kapladı. Ona sırtını dönüp pencereden dışarıyı izlermiş gibi yapmak zorunda kaldı çünkü yüzündeki ifade her şeyi ele verebilirdi... Eğer kızı hâlâ Strike için çalışırken öldürürse planını gerçekleştirmiş olurdu: Strike, cesedi parçalanmış iki kadınla ilişkilendirilir ve polisten de halktan da kimse ona bir daha güvenmezdi.

Hem bu çok daha kolay olacaktı. Sürekli tetikte olan, kendi başının çaresine bakabilen ve onun için tam bir baş belası haline

gelen Sekreter her akşam evine, cici sevgilisine kalabalık ve iyi aydınlatılmış yollardan giderken Geçici, ona kendini altın tepside sunuyordu. Arkadaşlarıyla nerede buluşacağını bütün sandviç dükkânına ilan ettikten sonra topuklularıyla yürüyerek işe geri dönmüş, yolda Strike'ın sandviçlerini bir kez düşürmeyi de ihmal etmemişti. Sandviçleri almak için eğildiğinde parmağında evlilik ya da nişan yüzüğü olmaması dikkatini çekti. Planını yaparak oradan uzaklaşırken coşkusunu dizginlemekte çok zorlanmıştı.

Keşke Şey'e vurmasaydı. Şimdi kendini daha iyi, heyecanlı ve sevinçli hissediyor olurdu. Tokat, akşam için pek de iyi bir başlangıç olmamıştı. Gergin olmasına şaşmamalıydı. Kalıp Şey'i sakinleştirecek, gönlünü alacak vakti yoktu. Geçici'ye kavuşmaya kararlı halde çekip gitmişti ama hâlâ gergindi... Ya Şey, polisi ararsa ne yapacaktı?

Aramazdı. Alt tarafı bir tokat atmıştı. Kadın onu seviyordu, bunu hep dile getirirdi. Eğer seviliyorsan cinayet bile yanına kâr kalırdı...

Ensesinde bir ürperti duyunca vagonun köşesinden Strike'ın onu izlediğine dair çılgınca bir hisse kapılarak etrafına bakındı ama o şişko piçe zerre kadar benzeyen hiç kimseyi görmedi. Yalnızca bir araya toplanmış bir grup bakımsız adam vardı. İçlerinden biri, yaralı yüze ve altın dişe sahip olanı gerçekten onu izliyordu ama güneş gözlüğünün ardından gözlerini kısıp baktığında adam incelemesini sonlandırıp cep telefonuyla oynamaya devam etti...

Belki de metrodan indiğinde, Corsica Studios'un yolunu tutmadan Şey'i arayıp onu sevdiğini söylemeliydi.

59

With threats of gas and rose motif.
Blue Öyster Cult, "Before the Kiss"[69]

Strike telefonu elinde, gölgede bekliyordu. Bu sıcak haziran akşamı için fazla kalın olan ikinci el ceketinin derin cebi, saklamak istediği nesnenin ağırlığıyla kabarmış ve sarkmıştı. Planladığı şey en iyi şekilde karanlıkta başarılabilirdi ama gizlendiği yerden görülen uyumsuz çatıların ardında güneş batmamak için nazlanıyordu.

Akşam onu bekleyen tehlikeli göreve odaklanması gerektiğini biliyor fakat aklı Robin'e gidip duruyordu. Aramasına cevap vermemişti. Kendi kendine ona bir mühlet vermişti. Bu akşam aramazsa bir daha aramayacak demekti. Robin ertesi gün saat on ikide Yorkshire'da Matthew'la evlenecekti ve Strike bunun bir milat teşkil ettiğinden emindi. O yüzük Robin'in parmağına takılmadan konuşamazlarsa bir daha konuşmaları olası değildi. Hayatta, kaybettiğinin değerini anlamasını sağlayan bir şey varsa o da ne kadar güzel olursa olsun, son birkaç gündür ofisini paylaştığı kadının saldırgan ve gürültücü varlığıydı.

Batıda, çatıların üzerinde uzanan gökyüzü, bir muhabbet kuşunun kanatları kadar parlak renklerle bezendi: kızıl, turuncu ve

69 (İng.) Gaz tehditleri ve gül motifiyle.

hatta biraz da yeşil. Bu şaşaalı gösterinin ardından tek tük yıldızların serpiştirildiği soluk bir eflatun perde indi. Gitme zamanı.

Bıçakçı aklından geçenleri duymuş gibi Strike'ın telefonu titredi, gelen mesaja baktı:

Yarın birer bira yuvarlayalım mı?

Kendi aralarında bir şifre belirlemişlerdi. Olay mahkemeye intikal ederse, ki Strike bunu son derece olası görüyordu, Bıçakçı'yı tanık kürsüsünden oldukça uzak tutmak niyetindeydi. Bu akşam aralarında suçlayıcı hiçbir mesaj olmamalıydı. "Yarın birer bira yuvarlayalım mı?", "Kulüpteyim" anlamına geliyordu.

Telefonu cebine koyup gizlenme yerinden çıkan Strike, Donald Laing'in metruk dairesinin altındaki karanlık otoparktan geçti. Kan kırmızısı ışınların son zerrelerini yansıtan tırtıklı pencereleriyle uçsuz bucaksız ve siyah Strata binası, yürürken tepeden ona bakıyordu.

Kuşların konmalarını ve kapı ile pencerelerden içeri uçmalarını engellemek adına Wollaston Close'un balkonlarının önüne ince ağlar gerilmişti. Strike daha evvel bir grup genç çıktıktan sonra kamayla aralık bıraktığı yan girişe yöneldi. Kamasına kimse el sürmemişti. İnsanlar birilerinin ellerinin dolu olacağı için bunu yaptığını varsaymış ve onun gazabına maruz kalmaktan korkmuşlardı. Buralarda öfkeli bir komşu, davetsiz bir misafir kadar tehlike arz edebilirdi ve sonrasında da o komşuyla birlikte yaşamanız gerekiyordu.

Merdivenlerin yarısında Strike ceketini çıkarınca fosforlu yelek göründü. Propan tüpünü gizlemek için ceketi elinde taşıyarak yoluna devam etti ve Laing'in dairesinin balkonuna çıktı.

Balkonu paylaşan evlerin ışıkları yanıyordu. Bu sıcak yaz akşamında pencerelerini açan Laing'in komşularının sesleri ve televizyonlarının gürültüsü gecenin içine süzülüyordu. Strike uçtaki karanlık, boş daireye usulca yürüdü. Otoparktan sıklıkla izlediği kapının önünde, ceketine sarılı gaz tüpünü sol kolunun altına kıstırdı,

cebinden ilk olarak bir çift lateks eldiven, sonra bir kısmı kendisine ait olan ama çoğu bu iş için Bıçakçı'dan ödünç aldığı uyumsuz bazı gereçler çıkardı. Bunların içinde maymuncuk ve çeşitli tokalar vardı.

Strike, Laing'in ön kapısındaki iki kilit üzerinde çalışmaya koyulduğu sırada bitişikteki pencereden Amerikan aksanlı bir kadının sesi gecenin içinde yankılandı.

"Kanunları uygulamak var, bir de doğru olanı yapmak var. Ben doğru olanı yapacağım."

Kafası dumanlı bir erkek sesi, "Jessica Alba'yı düzmek için neler vermezdim?" dedi. Ardından iki erkek de ona kahkahalarla karşılık verdi.

Strike alttaki kilitle cebelleşirken bir yandan da gizlediği propan tüpünü tutarak, "Hadi lanet olası," dedi. "Hadi... *hadi*..."

Kilit bir tıkırtıyla açıldı. Strike kapıyı iterek açtı.

Tahmin ettiği gibi içerisi berbat kokuyordu. Mobilyasız ve viran haldeki odanın içinde Strike çok az şeyi seçebiliyordu. Işıkları açmadan evvel perdeleri kapaması gerekiyordu. Sola döndü, kutu benzeri bir şeyi devirdi. Nesne ağırdı ve yere şangırtıyla düşmüştü.

Kahretsin.

"Hey!" diye bağırdı ince duvarın öbür tarafından bir ses. "Sen misin Donnie?"

Strike kapıya koştu, kapının bitişiğindeki duvarı yokladı ve ışık düğmesini buldu. Ansızın ışığa boğulan odada eski, lekeli bir çift kişilik şilte ile üzerinde iPod şarj biriminin durduğu ve düştüğü için şu anda yerde bulunan turuncu kutu dışında hiçbir şey yoktu.

Şimdi balkondan gelen ses, "Donnie?" dedi.

Strike propan tüpünü çıkardı, kapağını açtı ve turuncu kutunun altına tıktı. Balkondaki ayak seslerinin peşinden kapı çalındı. Strike kapıyı açtı.

Benekli, yağlı saçlı bir adam bulanık gözlerle ona baktı. Zilzurna sarhoş görünen adamın elinde bir kutu bira vardı.

"Tanrım," dedi uykulu bir edayla burnunu çekerek. "Bu koku da ne?"

Strike, Ulusal Elektrik ve Gaz Şebekesi'ni temsilen fosforlu yeleğiyle "Gaz," dedi. "Üst kattan bir ihbar aldık. Görünüşe bakılırsa buradan geliyormuş."

Midesi bulanan komşu, "Lanet olsun," dedi. "Havaya uçmayacağız değil mi?"

"Ben de onun için geldim," dedi Strike kısa ve öz. "Yan tarafta yanan bir şey yok değil mi? Sigara falan içmiyorsunuz ya?"

Komşu ansızın korkuya kapılıp, "Gidip bir bakayım," dedi.

"Peki. Buradaki işim bitince sizin dairenize de uğrayabilirim," dedi Strike. "Destek gelmesini bekliyorum."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu ama karşısındaki, bir havagazı memurundan gelen bu sözleri garipsemedi. Dönüp giderken Strike sordu:

"Dairenin sahibi Donnie, değil mi?"

"Donnie Laing," dedi gergin komşu. Dairesine dönüp zulasını saklamak ve yanan şeyleri söndürmek için can atıyordu. "Bana kırk sterlin borcu var."

"Ah," dedi Strike. "O konuda yardım edemem bak."

Adam uzaklaşırken Strike kapıyı kapattı ve tedbirli davranmayı akıl ettiği için şans yıldızına şükretti. Artık tek gereken, polise ihbarda bulunmaktı. Bir kanıt sunmadan önce...

Turuncu kutuyu kaldırdı, tıslayan propanı kapadı ve sonra iPod'u kutunun üstündeki şarj birimine yerleştirdi. Dairenin diğer tarafına gitmek üzereydi ki aklına gelen fikirle iPod'a geri döndü. Lateks eldivenli parmağıyla dokununca minik ekran aydınlandı. "Hot Rails to Hell" çıktı ilk olarak karşısına. Strike'ın çok iyi bildiği Blue Öyster Cult'ın parçasıydı bu.

60

Vengeance (The Pact)[70]

Kulüp hıncahınç doluydu. Tıpkı dairesinin karşısındakiler gibi burası da iki demiryolu kemeriyle inşa edilmişti ve kavisli, kıvrımlı demir çatının pekiştirdiği bir yeraltı hissi veriyordu. Bir projektör, metalin kenarlarına rengarenk ışıklar saçıyordu. Müzik kulakları sağır edecek kadar yüksekti.

Onu içeri alırken pek istekli davranmamışlardı. Korumaların ters tutumuyla karşılaşmıştı. Bir an için onun üzerini arayacaklarından, ceketinin içine sakladığı bıçakları bulacaklarından korkmuştu.

Görebildiği herkesten daha yaşlı görünüyordu ve bundan nefret etti. Bunlar hep psöriatik artritin sonuçlarıydı, yüzü çiçek bozuğu olmuş, vücudu steroidlerle şişmişti. Boksörlük günlerindeki kasların yerini yağlar almıştı. Kıbrıs'tayken kızları rahatlıkla tavlardı ama o günler geride kalmıştı. Işıklı topun altında tıkış tıkış dans eden yüzlerce hoppa hatunun hiçbirinin ona bakmayacağını biliyordu. Hiçbiri bir kulüpte görmeyi beklediği gibi giyinmemişti. Tıpkı lezbiyenler gibi, çoğunda kot pantolon ve tişört vardı.

Muhteşem kalçaları ve tatlı güzelliğiyle Strike'ın geçici asistanı neredeydi? Burada uzun boylu siyahi kadınların sayısı fazla değildi.

---

70 (İng.) İntikam (Anlaşma)

Onu rahatlıkla bulması gerekirdi ama barı ve dans pistini taramasına karşın ondan hiçbir ize rastlamamıştı. Dairesine bu kadar yakın bu kulüpten bahsetmesi âdeta takdiri ilahîydi. Tanrıvari statüsünün geri döndüğünü, kâinatın tekrar onun lehine çalışmaya başladığını düşünmüştü ama o geçici yenilmezlik hissi, Şey'le yaşadığı tartışma yüzünden neredeyse tamamen yok olmuştu.

Müzikten kafası zonkluyordu. Evde olup Blue Öyster Cult dinlemeyi, ganimetlerini düşünerek kendini tatmin etmeyi yeğlerdi ama onun buraya geleceğini *duymuştu* bir kere... Kahretsin, o kadar kalabalıktı ki ona yanaşıp bıçaklasa kimsenin ruhu duymazdı... Neredeydi bu sürtük?

Wild Flag tişörtlü mankafa ona o kadar çok çarpmıştı ki adama esaslı bir tekme oturtmak için içi gidiyordu. Fakat dirsekleriyle kendine yol açarak, tekrar dans pistine bakmak için bardan uzaklaştı.

Hareketli ışıklar, sallanan kolların ve terli suratların üzerinde dans ediyordu. Bir altın parıltısı... yara izli ve sırıtan bir ağız...

Kaç tane şıllığı devirdiğini önemsemeden kalabalığı yararak ilerledi.

O yara izli herifi metroda da görmüştü. Ona baktı. Adam birini kaybetmiş gibiydi, parmak uçlarında yükselmiş etrafına bakınıyordu.

Bir terslik vardı. Hissedebiliyordu bunu. Burnuna pis kokular geliyordu. Kalabalığın arasına daha iyi karışabilmek adına dizlerini hafif kırarak yangın çıkışının yolunu tuttu.

"Affedersin dostum, diğer kapıyı..."

"Git başımdan."

Kimse onu durduramadan yangın kapısından çıkmış, gecenin içine dalmıştı. Dış duvar boyunca koştu, bir köşeye gelince derin bir nefes aldı, seçeneklerini gözden geçirdi.

Güvendesin, dedi kendi kendine. *Güvendesin. Aleyhinde hiçbir delil yok.*

İyi ama bu doğru muydu?

Asistan, onca kulüp içinden evine iki dakika mesafedekini seçmişti. Ya bu tanrılardan gelen bir armağan değil de bambaşka bir şeyse? Ya birileri ona komplo kurmuşsa?

Hayır. Mümkün değildi. Strike polisleri üzerine salmış ve onlar oralı olmamışlardı. Kesinlikle güvendeydi. Onu kurbanlara bağlayan hiçbir şey yoktu.

Yalnız Finchley'de bindiği metrodaki şu yaralı yüzlü herifçioğlundan işkillenmişti. Bunun olası sonuçları geçici bir süre düşünce süreçlerini tıkadı. Birileri Donald Laing'i değil de bambaşka bir adamı takip ediyorsa ayvayı sapına kadar yemiş demekti...

Yürümeye başladı. Arada sırada hızlandı. Çok işine yarayan o koltuk değnekleri, saf kadınların merhametini kazanmak, maluliyet idaresindekileri kandırmak ve elbette Kelsey Platt'i aramaya gidemeyecek kadar hasta bir adam imajı çizmek dışında artık gerekli değildi. Artrit ağrılarından çok çekmişti ama onun sayesinde parasını almış ve Wollaston Close'daki daireyi elinde tutmuştu...

Otoparkta hızla ilerlerken dairesine baktı. Perdeler kapalıydı. Ama açık bıraktığına yemin edebilirdi.

61

And now the time has come at last
To crush the motif of the rose.[71]
Blue Öyster Cult, "Before the Kiss"

Evdeki tek yatak odasının ampulü yanmıyordu. Strike yanında getirdiği küçük el fenerini yaktı, odadaki yegâne mobilyaya, ucuz meşe gardıroba doğru yavaşça ilerledi. Kapağını açarken dolap gıcırdadı.

İç duvarlarına Shacklewell Katili hakkında yazılmış gazete makaleleri yapıştırılmıştı. Hepsinin üstüne, muhtemelen internetten çıktı alınmış, A4 kâğıdı boyutunda bir resim iliştirilmişti. Strike'ın genç annesi çırılçıplak uzanmış, kolları başının üstünde, uzun siyah saçlarının pek örtmediği göğüslerini gururla sergiliyor, cinsel bölgesindeki koyu üçgenin üzerindeki kıvrımlı yazı net bir şekilde okunuyordu: *Mistress of the Salmon Salt*.

Gardırobun zeminine baktı. Siyah bir poşetin yanında bir yığın pornografik dergi duruyordu. El fenerini koltuğunun altına kıstıran Strike lateks eldivenli elleriyle poşeti açtı. İçinde kimisi kuruyan kahverengi kandan kaskatı kesilmiş birkaç parça kadın iç çamaşırı vardı. Poşetin en dibinde parmakları ince bir zincire ve halka küpeye değdi. El fenerinin ışığında kalp şekilli bir arp tılsımı parıldadı. Halkada kurumuş kan izleri vardı.

71 (İng.) Ve sonunda vakti geldi, gül motifini ezmenin.

Strike her şeyi siyah poşete geri koydu, gardırobun kapağını kapattı ve mutfağa yöneldi. Bütün daireyi saran çürüme kokusunun kaynağı belli ki orasıydı.

Yan dairede birisi televizyonu açmıştı. İnce duvardan, yankılanan silah sesleri işitiliyordu. Strike cılız sarhoş kahkahaları duydu.

Su ısıtıcının yanı başına bir kavanoz hazır kahve, bir şişe viski, dev aynası ve bir de ustura konmuştu. Üzeri yağ ve toz kaplı ocak uzun süredir kullanılmamış gibiydi. Buzdolabının kapağı kirli bir bezle silinmiş, ardında pembemsi kavisli izler bırakmıştı. Strike tam kapağı açacaktı ki cebindeki telefon titredi.

Bıçakçı arıyordu. Birbirlerini aramama konusunda anlaşmışlardı, sadece mesaj yollayacaklardı.

"Bıçakçı!" dedi Strike telefonu kulağına götürüp. "Aramak yok dememiş..."

Arkasındaki solumayı duymasıyla birlikte ensesine inen pala havada süzüldü. Telefonu elinden uçup giden Strike yana doğru atladı ve kirli zeminde kaydı. Düşerken pala kulağını kesti. İri gölge, yere düşen Strike'a saldırmak için palayı tekrar kaldırdı. Strike adamın kasıklarına tekme attı ve acıyla homurdanan katil birkaç adım geriledikten sonra palayı tekrar kaldırdı.

Dizlerinin üstünde doğrulan Strike adamın hayalarına yumruk attı. Pala, Laing'in elinden kayıp sırtına düşünce Strike acıyla bağırdı, kollarını Laing'in dizlerine dolayıp onu yere devirdi. Laing'in kafası fırının kapağına çarptı ama kalın parmakları Strike'ın boğazına yapışmaya çalıştı. Strike yumruk atmaya çalıştı fakat Laing'in hatırı sayılır ağırlığıyla yere mıhlandı. Adamın iri, kuvvetli elleri Strike'ın soluk borusuna yapıştı. Müthiş bir gayretle Strike gücünü toplayıp Laing'e kafa attı. Laing'in fırın kapağına çarpan kafatasından tekrar bir tangırtı geldi...

Bu kez Strike üstte, yuvarlandılar. Strike, Laing'in suratına yumruk atmaya çalıştı fakat Laing'in tepkileri eskiden ringde olduğundaki kadar hızlıydı. Bir eliyle darbeyi savuştururken diğerini Strike'ın çenesinin altına geçirip suratını yukarı döndürdü. Strike

nereye gittiğini görmeden tekrar bir yumruk savurdu, bir kemik çatırtısı duyuldu...

Derken Laing'in nereden geldiği anlaşılmayan dev yumruğu Strike'ın suratının ortasında patladı. Strike burnunun kırıldığını hissetti, etrafa kanlar sıçrarken yumruğun etkisiyle geriye doğru sallandı, gözleri sulandı, her şey bulanıklaştı. Soluk soluğa kalan ve inleyen Laing onu üzerinden atıp bir et bıçağı çıkardı...

Yarı körleşen, ağzına kanlar akan Strike ay ışığında bıçağın parıltısını gördü ve protez bacağıyla tekme savurdu. Bıçak, çelik ayak bileğine çarpınca boğuk bir çınlama duyuldu. Bıçak tekrar havalandı...

"İndir onu orospu çocuğu!"

Bıçakçı, Laing'in başını kolunun altına sıkıştırdı. Strike tedbirsizce et bıçağını kavrayınca avucunun içi kesildi. Bıçakçı ile Laing boğuşuyorlardı ve daha cüsseli olan İskoç, avantajı hızla eline geçiriyordu. Strike protez bacağıyla bıçağa güçlü bir tekme daha savurdu ve bu kez bıçağı Laing'in elinden düşürmeyi başardı. Artık Bıçakçı'ya, katili yere sermesinde yardım edebilirdi.

Kolları halen Laing'in boğazına sarılı Bıçakçı, "Kıpırdama yoksa seni bıçaklarım!" diye haykırdı. Yumrukları sıkılı ve kırık çenesi sarkan Laing kıvranıp küfrediyordu. "Bıçağı olan tek sen değilsin, seni şişko domuz!"

Strike, Özel Araştırma Birimi'nden ayrılırken kendine sakladığı en pahalı teçhizat olan kelepçeleri çıkardı. Güçlerini birleştirerek Laing'i kelepçeleyebilecekleri pozisyona ancak getirebilen Strike ve Bıçakçı, onun kalın bileklerini arkasında sabitlediler. Bu esnada Laing debelenip aralıksız küfretmeyi sürdürdü.

Laing'i zapt etme gerekliliğinden kurtulan Bıçakçı, diyaframına öyle sert bir tekme attı ki katil uzun, cılız bir hırıltı çıkarıp geçici bir süre ağzını açamadı.

"İyi misin Bunsen? Nereni kesti?"

Strike yere yığılıp fırına yaslanmıştı. Kesik kulağından ve sağ avucundan oluk oluk kan akıyor ama burnundan ağzına akan kan

nefes almasını güçleştirdiği için onu en çok hızla şişen burnu rahatsız ediyordu.

Bıçakçı, ufak dairede bulduğu bir rulo tuvalet kâğıdını uzatıp, "Al," dedi.

Strike boğuk sesle, "Sağ ol," dedi. Burun deliklerini tuvalet kâğıdıyla tıkadıktan sonra Laing'e baktı. "Seni tekrar görmek güzel Ray."

Soluksuz kalan Laing tek kelime etmedi. Kel kafası, bıçağını aydınlatan ay ışığında hafif parlıyordu.

"Adı Donald dememiş miydin?" diye sordu Bıçakçı merakla. Yerde kıpırdanan Laing'in karnına bir tekme daha attı.

"Demiştim," dedi Strike, "bu arada onu tekmelemeyi bırak. Eğer bir yerlerini kırarsan mahkemede hesap vermek zorunda kalırım."

"Öyleyse neden Ray diye..."

"Çünkü," dedi Strike, "ayrıca hiçbir şeye elini sürme, burada parmak izlerinin bulunmasını istemiyorum, çünkü Donnie başka bir kimlik kullanıyor. Burada olmadığı zamanlarda," dedi Strike buzdolabına yaklaşıp lateks eldivenli eliyle sol elini kapağın koluna atarak. "Finchley'de Hazel Furley'yle yaşayan kahraman emekli itfaiyeci Ray Williams rolüne bürünüyor."

Strike buzdolabının kapağını açtı ve hâlâ sol elini kullanarak dondurucu bölmesini açtı.

Kelsey Platt'in kurumuş incir gibi görünen sarı göğüsleri orada duruyordu. Yanlarında tırnakları mora boyanmış ve üzerinde Laing'in diş izlerini barındıran Lila Monkton'ın parmakları vardı. Arkada iki küçük dondurma külahı sarkan iki kesik kulak ve burun deliklerinin hâlâ ayırt edilebildiği parçalanmış et parçası uzanıyordu.

Strike'ın arkasından bakmak için eğilen Bıçakçı, "Lanet olsun," dedi. "Vay anasına Bunsen, bunlar..."

Strike dondurucunun ve buzdolabının kapağını kapattıktan sonra tutsağına döndü.

Laing suspus olmuştu. Strike durumu lehine çevirebilmek, Strike'ın ona tuzak kurduğunu, kanıtları onun yerleştirdiğini ya

da delilleri karartttığını iddia etmenin bir yolunu bulabilmek için o tilki gibi kurnaz beynini çoktan kullanmaya başladığından emindi.

Strike kanamayı durdurmak için sağ eline tuvalet kâğıdı sararken, "Seni tanımalıydım, değil mi Donnie?" dedi. Kirli pencereden sızan loş ay ışığında Strike, kaslı vücuduna steroidlerin ve hareketsizliğin bindirdiği ilave ağırlıkların altında Laing'in hatlarını zar zor da olsa seçebiliyordu. Şişkoluğu, kuru ve çizgili derisi, kuşkusuz yüzündeki çukurları gizlemek için bıraktığı sakalı, kazıttığı kafası ve ayaklarını sürüyerek yürümesi, onu olduğundan on yıl daha yaşlı gösteriyordu. "Hazel'ın evinde bana kapıyı açtığın an seni tanımalıydım," dedi Strike. "Ama gözyaşlarını silme bahanesiyle yüzünü kapatmıştın, değil mi? Ne yapmıştın, gözlerine şişmeleri için bir şey mi sürmüştün?"

Strike, paketi Bıçakçı'ya da uzattıktan sonra bir sigara yaktı.

"Şimdi düşünüyorum da, kuzey aksanın biraz abartılıydı. Gateshead'de öğrendin onu, değil mi? Bizim Donnie hep iyi bir taklitçi olmuştur," dedi Bıçakçı'ya. "Onbaşı Oakley'nin bir taklidini yapardı ki sorma. Anlaşılan Donnie tam bir neşe kaynağıydı."

Büyülendiği belli olan Bıçakçı'nın bakışları, Strike ile Laing arasında mekik dokudu. Strike, Laing'e bakarak sigarasını içmeye devam etti. Burnu o kadar acıyor ve zonkluyordu ki gözleri yaşarıyordu. Polise haber vermeden evvel katilin bir kez olsun konuştuğunu duymak istiyordu.

"Corby'de bunamış yaşlı bir kadını dövüp soydun, zavallı Bayan Williams. Bahse girerim oğlunun cesaret ödülünü ve beraberinde bazı eski belgelerini de aldın. Yurtdışına gittiğini biliyordun. Elinde bazı temel bilgiler varsa başkasının kimliğini çalmak çok zor değil. Yalnız bir kadını ve bir iki dikkatsiz polisi kandırmak için o bilgileri mevcut kimliğine aktarmak çocuk oyuncağı."

Laing pis zeminde gıkını çıkarmadan uzanıyordu fakat Strike onun iğrenç, çaresiz zihninin çılgınca çalıştığını neredeyse hissedebiliyordu.

"Evde Accutane buldum," dedi Strike, Bıçakçı'ya. "Akne ilacı ama psöriatik artrit için de kullanılabiliyor. O zaman anlamalıydım.

İlaçları Kelsey'nin odasında saklıyormuş. Ray Williams'ın artriti yoktu.

"Kalıbımı basarım ki sen ve Kelsey bir sürü minik sır paylaştınız... Kızın aklına beni soktun, onu tam istediğin noktaya getirdin. Ofisimin etrafında oyalanmak için onu motosikletle gezmelere götürdün... onun adına postaya mektuplar verdin... benim sahte mektuplarımı ona götürdün..."

"Seni hasta pezevenk," dedi tiksinen Bıçakçı. Sigarasının ucu Laing'in yüzüne yakın, üzerine eğildi. Laing'in canını yakmak istediği gün gibi ortadaydı.

"Onu yakamazsın Bıçakçı," dedi Strike cep telefonunu çıkarıp. "Buradan gitsen iyi olacak, polisleri arayacağım."

999'u aradı ve adresi verdi. Hikâyesi hazırdı: Laing'i kulübe ve sonra da dairesine kadar izlemiş, aralarında tartışma çıkmış ve Laing ona saldırmıştı. Bıçakçı'nın olaya karıştığını ya da Strike'ın kapıyı maymuncukla açtığını kimsenin bilmesi gerekmiyordu. Sarhoş komşu konuşabilirdi elbette ama Strike, genç adamın alkol ve uyuşturucu geçmişinin mahkemede irdelenmesindense bu işe karışmamayı yeğleyeceği kanısındaydı.

"Bunu al ve imha et," dedi Strike fosforlu yeleğini çıkarıp Bıçakçı'ya verirken. "Bir de şuradaki gaz tüpünü."

"Oldu bil Bunsen. Seni onunla yalnız bırakmamı istediğinden emin misin?" diye ekledi, gözleri Strike'ın kırık burnunda, kanayan kulağında ve elindeydi.

"Evet, sorun yok," dedi Strike. Belli belirsiz duygulanmıştı.

Strike, Bıçakçı'nın bitişikteki odadan metal tüpü aldığını duydu ve biraz sonra da balkonda mutfak penceresinin önünden geçtiğini gördü.

"BIÇAKÇI!"

Eski dostu mutfağa o kadar hızlı döndü ki Strike onun koştuğunu tahmin etti. Bıçakçı ağır gaz tüpünü havaya kaldırmıştı ama Laing hâlâ yerde elleri kelepçeli ve suskun yatıyor, Strike fırının yanında sigarasını içiyordu.

"Lanet olsun! Sana saldırdı sandım!"

"Bıçakçı, yarın sabah bir araba bulup beni bir yere bırakabilir misin? Parasını..."

Strike çıplak bileğine baktı. Bu akşam Bıçakçı'nın yardımının karşılığını ödemek için dün saatini satmıştı. Başka neleri satması gerekecekti acaba?

"Dinle Bıçakçı, bu işten para kazanacağımı biliyorsun. Bana birkaç ay ver. Müşteriler büromun önünde sıraya girecektir."

Bıçakçı kısa bir an düşündükten sonra, "Sorun değil Bunsen," dedi. "Bana borçlanabilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Bıçakçı gitmeye davranırken. "Gitmeye hazır olduğunda beni ara. Arabayı alıp gelirim."

Strike onun arkasından, "Sakın çalma ama bak!" diye seslendi.

Bıçakçı'nın pencerenin önünden ikinci kez geçmesinden saniyeler sonra Strike uzakta çalan polis sirenini duydu.

"İşte geliyorlar Donnie," dedi.

Tam o sırada Donald Laing gerçek sesiyle ilk ve son kez konuştu.

"Senin annen var ya," dedi derinden gelen Sınır Alayı aksanıyla, "orospunun tekiydi."

Strike güldü.

"Belki de," dedi siren sesleri yaklaşırken karanlıkta sigarasını içerek, "ama beni seviyordu Donnie. Duyduğuma göre seninki seni iplemiyormuş bile, seni küçük polis piçi."

Laing serbest kalma çabasıyla beyhude yere, vahşice debelenmeye başladı ama sadece yan tarafına dönebildi. Kolları hâlâ arkasında kelepçeliydi.

62

A redcap, a redcap, before the kiss...[72]

Blue Öyster Cult, "Before the Kiss"

Strike o akşam Carver'la karşılaşmadı. Strike'la şimdi yüzleşmektense kendi dizkapaklarına ateş etmeyi yeğlerdi herhalde. Daha önce hiç karşılaşmadığı iki polis memuru, yaralarına uygulanması gereken muhtelif tıbbi prosedürler arasında onu Acil'de bir odada sorguya çektiler. Kulağına dikiş atılmış, kesilen avucuna sargı sarılmış, düşen palanın kestiği sırtına pansuman yapılmış ve ömründe üçüncü kez kırılan burnu yerine oturtulmuştu. Müsait olduğu aralıklarda Strike polislere, onu Laing'e götüren mantık silsilesini izah etmişti. Bu bilgiyi iki hafta önce Carver'ın bir astına telefonda ilettiğini ve son konuştuklarında Carver'ın kendisine de söylemeye çalıştığını söylemişti.

Sessizce oturmuş ona bakan polis memurlarına, "Bunları neden yazmıyorsunuz?" diye sordu. Genç olanı üstünkörü bir iki not karaladı.

"Ayrıca," diye devam etti Strike, "bir mektup yazıp Komiser Carver'a imzalı teslimatla gönderdim. Dün eline geçmiştir."

"İmzalı teslimatla mı gönderdiniz?" dedi memurların yaşlı olanı. Üzgün bakışları olan bıyıklı bir adamdı.

72 (İng.) Öpücükten önce bir bira, bir bira...

"Doğru," dedi Strike. "Yerine ulaştığından emin olmak için."

Polis bu kez çok daha ayrıntılı notlar aldı.

Strike'ın hikâyesi şöyleydi: Polislerin onun Laing hakkındaki şüphelerine inanmadıklarından kuşkulandığı için Laing'i izlemeyi hiç bırakmamıştı. Laing'i gece kulübüne kadar takip etmiş, bir kadını kaçırmaya çalışacağından endişelenmiş, sonra da dairesine kadar peşinden giderek onunla yüzleşmişti. Geçici sekreter rolünü soğukkanlılıkla oynayan Alyssa ve onun kritik müdahalesiyle Strike'ın birkaç bıçak yarası daha almasını engelleyen Bıçakçı hakkında ise tek kelime etmedi.

"Ama dananın kuyruğu ne zaman kopacak biliyor musunuz?" dedi Strike memurlara, "Dickie olarak da bilinen ve Laing'in motorunu ödünç aldığı Ritchie adlı adamı bulduğunuzda. Hazel size onunla ilgili her şeyi anlatacaktır. Adam sürekli Laing'in yalanlarını destekliyor. Sanırım o da suçlu ve muhtemelen Laing'e Hazel'ı aldatmasında ya da malullük sahtekârlığında yardım ettiğini sanıyor. Pek zeki bir herife benzemiyor. Cinayete karıştığını fark ettiğinde hemen öter."

Sabahın beşinde, doktorlar ve polisler nihayet Strike'tan alabilecekleri başka bir bilgi olmadığına karar verdiler. Strike, polislerin onu evine bırakma teklifini reddetti. Zira bu teklifin, onu göz hapsinde tutma çabalarının bir parçası olduğundan şüpheleniyordu.

Kasvetli şafak vaktinde üç adamın birbirlerinden ayrıldıkları ön avluda, sarı saçlarıyla dikkat çeken genç memur, "Ailelerle konuşana kadar bu görüşmemizin dışarı sızmasını istemeyiz," dedi.

"Basına gitmeyeceğim," dedi Strike sigara bulma umuduyla ceplerini yoklarken geniş geniş esneyerek. "Bugün yapacak başka işlerim var."

Uzaklaşmaya başlamıştı ki aklına bir soru geldi.

"Kilise bağlantısı neydi? Brockbank... Carver'ın ondan şüphelenmesini sağlayan neydi?"

"Ah," dedi bıyıklı memur. Bu bilgiyi paylaşmaya pek istekli görünmüyordu. "Finchley'den Brixton'a taşınan genç bir işçi vardı... Bir sonuç çıkmadı ama," diye ekledi hafif bir meydan okuma edasıyla, "onu yakaladık. Brockbank'i. Dün isimsiz bir pansiyondan ihbar geldi."

"İyiymiş," dedi Strike. "Basın, pedofillere bayılır. Yerinizde olsam onlarla konuşurken bunu ön planda tutarım."

İki memur da gülümsemedi. Strike iyi sabahlar diledikten sonra yanlarından ayrıldı. Taksi çağıracak parası var mı diye merak ediyor, sağ elindeki uyuşukluk henüz geçmediği için sol eliyle sigarasını içiyor ve serin sabah havasında kırık burnu sızlıyordu.

Strike'a araba bulduğunu söylemek için arayıp nereye gitmek istediğini sorduğunda Bıçakçı, "Yorkshire mı?" diye sordu şaşkınlıkla. "*Yorkshire ha?*"

"Masham," diye karşılık vermişti Strike. "Bak, sana söyledim. Elime para geçtiğinde ne kadar istersen vereceğim. Bir düğün var ve kaçırmak istemiyorum. Zamanımız zaten kısıtlı... Ne kadar istersen Bıçakçı, sana söz veriyorum. Param olduğunda öderim."

"Kim evleniyor?"

"Robin," dedi Strike.

"Aa," dedi Bıçakçı. Sesinde memnuniyet vardı. "Şey, bu durumda seni götürürüm Bunsen. Sana para konusunu dert etmemeni..."

"... evet..."

"... Alyssa sana söylemiş..."

"Evet, söyledi. Hem de bayağı yüksek sesle."

Strike, Bıçakçı'nın Alyssa'yla birlikte olduğundan kuşkulanıyordu. Donald Laing'e kuracakları tuzakta güvenli ama kilit rol oynayacak bir kadına ihtiyaç duyduğunu söylediğinde, Bıçakçı'nın hemen Alyssa'yı önermesi için başka açıklama aklına gelmiyordu. Alyssa bu iş için yüz sterlin talep etmiş ve ona karşı borçlu hissetmese meblağın çok daha yüksek olacağını Strike'a söylemişti.

"Bıçakçı, bütün bunları yolda konuşabiliriz. Karnımı doyurup duş almam lazım. Bu gidişle yetişmemiz mucize olacak."

Ve yola çıkmışlardı. Bıçakçı'nın ödünç aldığı (Strike kimden aldığını sormamıştı) Mercedes'le kuzeye ilerlediler. Son iki gecedir gözüne neredeyse hiç uyku girmeyen Strike ilk yüz kilometrede uyukladı ve ancak takım elbisesinin cebindeki telefon çalınca homurdanarak uyandı.

"Alo," dedi uyku mahmuru.

"Harika iş çıkardın dostum," dedi Wardle.

Ama Wardle'ın ses tonu ile sözcükleri uyuşmuyordu. Ne de olsa Ray Williams, Kelsey Platt'in ölümüyle ilgili şüphelerden aklandığında soruşturmayı Wardle yürütüyordu.

"Sağ ol," dedi Strike. "Londra'da benimle konuşan tek polis olduğunun farkındasındır."

"Neyse," dedi Wardle, sesi biraz düzelmişti. "Az olsun öz olsun. Bilmek istersin diye düşündüm: Richard'ı buldular ve bülbül gibi öttü."

"Richard..." diye mırıldandı Strike.

Aylardır takıntı haline getirdiği ayrıntılar, tükenmiş beyninden silinmiş gibi hissetti. Yolcu penceresinin dışında insanın ruhunu dinlendiren yemyeşil ağaçlar akıp gidiyordu. Günlerce uyuyabilirim diye düşündü.

"Ritchie... Dickie... motosiklet," dedi Wardle.

"Ah, evet," diyen Strike dalgın dalgın dikişli kulağını kaşıdığı için küfretti. "Kahretsin, kulağım! Affedersin... demek konuştu bile ha?"

"Pek zeki biri sayılmaz," dedi Wardle. "Evinde birkaç parça çalıntı eşya da bulduk."

"Donnie'nin para kaynağının hırsızlık olabileceğini düşünmüştüm. Oldu olası usta bir hırsızdı."

"Küçük bir çeteymiş bunlar. Genelde küçük hırsızlıklar yapıyorlarmış. Laing'in çift kimliği olduğunu sadece Ritchie biliyormuş, malullük aylığı almak için yaptığını sanıyormuş. Laing,

üçünden hikâyesini doğrulamalarını ve Kelsey'yi öldürdüğü hafta sonu Shoreham-by-Sea'ye kampa gittiklerini söylemelerini istemiş. Anlaşılan başka bir kadın olduğunu ve Hazel'ın öğrenmemesi gerektiğini söylemiş."

"İnsanları ikna kabiliyeti hep üst düzeydi," dedi Strike. Kıbrıs'ta onu tecavüzden aklamaya hazır olan soruşturma subayını hatırlıyordu.

"O hafta sonu kampa gitmediklerini nasıl fark ettin?" diye sordu Wardle merakla. "Fotoğrafları falan her şeyleri vardı... Kelsey'nin öldüğü hafta sonu kampta olmadıklarını nasıl anladın?"

"Ah," dedi Strike. "Ayıpençesi."

"Ne?"

"Ayıpençesi," diye tekrarladı Strike. "Ayıpençesi nisanda değil yazın ve sonbaharda açar. Çocukluğumun yarısı Cornwall'da geçti. Laing ve Ritchie'nin kumsaldaki fotoğraflarında... ayıpençesi vardı. Daha o zaman fark etmeliydim. Ama hep başka işler çıktı."

Wardle telefonu kapattıktan sonra Strike ön camdan tarlaları ve ağaçları izleyerek geride kalan üç ayı düşündü. Laing'in Brittany Brockbank'ten haberi olduğundan kuşkuluydu ama "Mistress of the Salmon Salt" alıntısını bildiğine göre Whittaker'ın duruşmasıyla ilgili epey araştırma yapmıştı herhalde. Strike, Laing'in ne kadar başarılı olacaklarını bilmeden onun için tuzaklar kurduğunu hissediyordu.

Bıçakçı radyoyu açtı ama tekrar uyumayı tercih eden Strike yakınmadı, camı indirip sigarasını içti. Giderek parlaklaşan güneş ışığında, hiç bakmadan sırtına geçirdiği İtalyan takımın üzerinde sos ve kırmızı şarap lekeleri olduğunu fark etti. Kurumuş lekelerin en dikkat çekenlerini sildikten sonra birden aklına başka bir şey geldi.

"Ah, kahretsin."

"Ne oldu?"

"Birinden kurtulmam gerekiyordu, onu unuttum."

Bıçakçı kahkahayı patlattı. Strike acıyla gülümsedi. Bütün suratı ağrıyordu.

"Düğünü durdurmaya mı gidiyoruz Bunsen?"

"Tabii ki hayır," dedi Strike bir sigara daha çıkarırken. "Ben davetli olarak gidiyorum. Dost olarak. Misafir olarak."

"Kızı kovmuştun," dedi Bıçakçı. "Bizim oralarda buna dostluk demezler."

Strike, Bıçakçı'nın daha önce iş sahibi biriyle tanıştığını bile sanmıyordu ama yine de fikrini kendine sakladı.

"Annene benziyor," dedi Bıçakçı uzun bir sessizlikten sonra.

"Kim?"

"Robin. Çok nazik. O çocuğu kurtarmak istiyordu."

On altı yaşında kaldırımın kenarında kanlar içinde yatarken kurtarılan Bıçakçı'ya, bir çocuğu kurtarmak için çabalamamasını nasıl açıklayacağını bilmiyordu Strike.

"Eh, onu işe geri almaya çalışacağım. Ama bir dahaki sefere seni aradığında... eğer seni ararsa..."

"Evet, evet, sana haber vereceğim Bunsen."

Strike yan aynada kendine baktığında, trafik kazasından kurtulmuş gibi görünen birinin yüzünü gördü. Burnu kocaman ve mordu, sol kulağıysa simsiyah görünüyordu. Ortalık aydınlandığında sol eliyle tıraş olma girişiminin pek de başarılı sonuçlar vermediğine tanık oldu. Kendini kilisede arka sıralara süzülürken hayal edince ne kadar göze batacağını fark etti. Robin onu düğününde istemediğine karar verirse ne rezalet çıkardı ama. Bu mutlu gününü mahvetmek istemiyordu. Gitmesi istenirse ilk seferde bu ricaya riayet edeceğine dair kendi kendine yemin etti.

"BUNSEN!" diye bağırdı Bıçakçı heyecanla. Strike yerinden sıçradı. Bıçakçı radyonun sesini açtı.

"... Shacklewell Katili soruşturmasında tutuklama gerçekleşti. Londra, Wollaston Close'da bir dairede yapılan ayrıntılı arama neticesinde polisler otuz dört yaşındaki Donald Laing'i; Kelsey Platt, Heather Smart, Martina Rossi ve Sadie Roach'u öldürmek, Lila Monkton'ı öldürmeye teşebbüs etmek ve isimsiz, altıncı bir kadına saldırmak suçlarından tevkif ettiler..."

Haber sona erdiğinde Bıçakçı, "Senden bahsetmediler!" dedi. Düş kırıklığına uğramıştı.

Strike ilk Masham tabelasını görünce kendisinden beklenmeyecek bir gerginlikle, "Etmediler," dedi. "Ama edecekler. İyi de oldu aslında. İşlerimi tekrar yoluna koyacaksam biraz reklama ihtiyacım var."

İstemsizce bileğine baktı, saatinin orada olmadığını görünce gösterge panelinin saatine çevirdi gözlerini.

"Bas şu gaza Bıçakçı. Düğünün başını kaçıracağız."

Varacakları yere yaklaştıkça Strike giderek daha çok gerildi. Programa göre düğün, Masham tepesini çıkmaya başlamalarından yirmi dakika önce başlayacaktı. Strike kilisenin yerini bulmak için telefonuna baktı.

Yiyecek tezgâhlarının başında duran insanlarla dolu, gördüğü en geniş pazar yerinin karşı tarafını parmağıyla çılgınca göstererek, "Orada," dedi. Bıçakçı pazarın etrafından pek de düşük olmayan bir hızla ilerlerken birkaç kişi ters ters baktı ve hatta düz kasketli bir adam Masham'ın sakin kalbinde böylesine tehlikeli araç kullanan yara izli adama yumruğunu salladı.

Strike meydanın uzak ucunda beyaz kurdelelerle bezenmiş iki lacivert Bentley'yi görünce, "Buraya park et, neresi olursa!" dedi. Şoförleri güneş ışığında şapkalarını çıkarmış sohbet ediyorlardı. Bıçakçı frene abanınca etraflarına bakındılar. Strike emniyet kemerini çıkardı. Ağaçların üstünden kilise kulesini görebiliyordu. Midesi bulandı. Sebebi de kuşkusuz gece içtiği kırka yakın sigara, uykusuzluk ve Bıçakçı'nın şoförlüğüydü.

Strike arabadan birkaç adım uzaklaşmıştı ki koşarak arkadaşına döndü.

"Bekle beni. Uzun kalmayabilirim."

Şoförlerin şaşkın bakışları arasında, gergin elleriyle kravatını düzelterek hızla kiliseye koştu, sonra suratının ve takımının halini hatırlayınca ne diye uğraşıyorum ki sanki, dedi.

Strike kapılardan geçip ıssız kilise avlusuna topallayarak girdi. Etkileyici mabet ona Market Harborough'daki St Dionysius'u hatırlattı. O zamanlar arkadaşlardı Robin'le. Güneşin aydınlattığı, uykudaki mezarlık üzerinde meşum bir sessizlik hâkimdi. Ağır meşe kapılara yaklaşırken sağında oymalarla kaplı, neredeyse putperest inancını akla getiren tuhaf bir sütunun yanından geçti.

Kapının kolunu sol eliyle kavradı, bir an duraksadı.

"Siktir et," dedi kendi kendine ve kapıyı olabildiğince sessiz açtı.

Onu güllerin kokusu karşıladı. Yorkshire'ın beyaz gülleri yüksek çelenkleri süslüyor ve hıncahınç dolu sıraların sonunda demetler halinde sallanıyordu. Rengârenk şapkalar denizi sunağa doğru uzanıyordu. İçeri girerken neredeyse kimse Strike'a bakmadı ama bakanlar da gözlerini alamadılar zaten. Kilisenin öbür ucuna bakarak arka duvar boyunca ilerledi.

Robin uzun, dalgalı saçlarına beyaz güllerden bir taç takmıştı. Strike onun yüzünü göremiyordu. Alçısını çıkarmıştı. Kolundaki uzun, mor iz bu mesafeden bile görülebiliyordu.

"Sen, Robin Venetia Ellacott," diye başladı Strike'ın göremediği papaz, "bu adamı, Matthew John Cuncliffe'i kocan olarak kabul ediyor, onu bir ömür boyu..."

Bitkin, gergin, Robin'e odaklanan Strike, laleyi andıran zarif, bronz bir çelengin üzerinde duran çiçek aranjmanına ne kadar yakın olduğunu fark etmemişti.

"... iyi günde ve kötü günde, zenginlikte ve yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek sevip sayacağına..."

"Ah kahretsin," dedi Strike.

Çarptığı çelenk ağır çekimde devrilip kulakları sağır eden bir tangırtıyla yere düştü. Davetliler ve çift dönüp baktılar.

"Ben... Tanrım, özür dilerim," dedi Strike çaresizlik içinde.

Kalabalığın arasından bir adam güldü. Çoğu davetli hemen bakışlarını sunağa çevirdi ama birkaç konuk Strike'a ters ters bakmayı sürdürdü.

Papaz sabırla, "... yemin ediyor musun?" dedi.

Tüm düğün boyunca bir kez olsun gülmeyen güzel gelin birdenbire gülümsemeye başlamıştı.

"Ediyorum," dedi Robin yankılanan bir sesle. Ama ifadesiz suratlı yeni kocasının değil, az önce çiçeklerini yere deviren hırpalanmış ve yüzü gözü şişmiş adamın gözlerinin içine bakıyordu.

TEŞEKKÜR

Kötülük Kariyeri'ni yazarken aldığım keyfi başka hiçbir romandan aldığımı hatırlamıyorum. Bu tuhaf çünkü hem konusu ürperticiydi hem de son iki ayda hiç olmadığım kadar yoğundum ve birkaç projeyi aynı anda yürütmek zorunda kaldım. Çalışma tarzıma hiç uymayan bir durum bu. Bununla birlikte Robert Galbraith'i hep kendi mahrem oyun alanım gibi düşündüm. Ve bu sefer de düş kırıklığına uğramadım.

Bir zamanlar gizli olan kimliğimin hâlâ eğlenceli kalmasını sağlayan her zamanki ekibime teşekkür etmek istiyorum: Dört romanımın manevi babası olan ve yayıma hazırlama sürecini son derece değerli kılan eşsiz editörüm David Shelley; ilk andan itibaren Robert'ın yaman destekçisi olan olağanüstü temsilcim ve dostum Neil Blair; askerlikle ilgili hiçbir bilgiyi sakınmayan Deeby ve SOBE; açıklanmaması daha hayırlı olacak bir sebepten *Back Door Man*; kendi işimi yapmam için bana vakit kazandıran, karınca gibi çalışkan Amanda Donaldson, Fiona Shapcott, Angela Milne, Christine Collingwood, Simon Brown, Kaisa Tiensu ve Danni Cameron. Ve açıkçası beni bir enkaz olmaktan kurtaran rüya takım Mark Hutchinson, Nicky Stonehill ve Rebecca Salt.

Edinburgh Kalesi'nde Kraliyet Askerî Polisi'ne bağlı Özel Araştırma Birimi'nin (Birleşik Krallık) 35. Bölüğü'ne yaptığım ziyareti emsalsiz kılan Kraliyet Polisi'ne özellikle teşekkür etmek istiyorum. Barrow-in-Furness'taki nükleer tesisin etrafında fotoğraf çektiğim için beni tutuklamayan iki polise de şükranlarımı sunmadan geçemeyeceğim.

Blue Öyster Cult için şarkılar yazan tüm söz yazarlarına, böylesi harikulade şarkılar yazdığınız ve romanımda kullanmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Çocuklarım Decca, Davy ve Kenz'e: Sizi kelimelerle anlatılamayacak kadar çok seviyorum ve ilham perimin aktif olduğu dönemlerdeki anlayışınız için size teşekkür etmek istiyorum.

Ve son olarak: Teşekkürler Neil. Bu kitapta bana en çok sen yardım ettin.

Robert Galbraith, çok satan Harry Potter serisi ile *Boş Koltuk* kitabının yazarı J.K. Rowling'in mahlasıdır. *Kötülük Kariyeri*, çok beğenilen Cormoran Strike polisiye roman serisinin üçüncü kitabıdır. *Guguk Kuşu* 2013 ve *İpekböceği* 2014 yılında yayımlanmıştır.

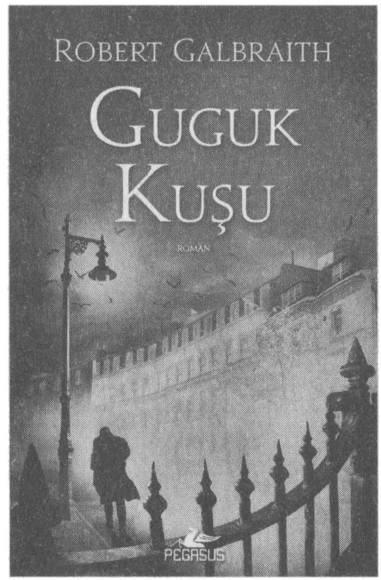
Robert Galbraith'in Cormoran Strike romanları, yapımcılık şirketi Brontë Film and Television tarafından BBC One için televizyona uyarlanmaktadır.

"Career of Evil" (sayfa 7) Söz: Patti Smith. Müzik: Patti Smith ve Albert Bouchard © 1974, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"This Ain't the Summer of Love"** (sayfa 9) Söz ve Müzik: Albert Bouchard, Murray Krugman ve Donald Waller © 1975, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Madness to the Method"** (sayfa 13) Söz ve Müzik: D. Trismen ve Donald Roeser © 1985, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"The Marshall Plan"** (sayfa 17) Söz ve Müzik: Albert Bouchard, Joseph Bouchard, Eric Bloom, Allen Lainer ve Donald Roeser © 1980, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Mistress of the Salmon Salt (Quicklime Girl)"** (sayfa 23) Söz ve Müzik: Albert Bouchard ve Samuel Pearlman © 1973, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Astronomy"** (sayfa 26) Söz ve Müzik: Albert Bouchard, Joseph Bouchard ve Samuel Pearlman © 1974, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"The Revenge of Vera Gemini"** (sayfa 36) Söz: Patti Smith. Müzik: Albert Bouchard ve Patti Smith © 1976, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Flaming Telepaths"** (sayfa 40) Söz ve Müzik: Albert Bouchard, Eric Bloom, Samuel Pearlman ve Donald Roeser © 1974, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Good to Feel Hungry"** (sayfa 49) (Eric Bloom, Danny Miranda, Donald B. Roeser, Bobby Rondinelli, John P. Shirley). Six Pound Dog Music and Triceratops Music'in izniyle kullanılmıştır. **"Lonely Teardrops"** (sayfa 52) Söz ve Müzik: Allen Lanier © 1980, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC,

London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"One Step Ahead of the Devil"** (sayfa 59) (Eric Bloom, Danny Miranda, Donald B. Roeser, Bobby Rondinelli, John P. Shirley). Six Pound Dog Music and Triceratops Music'in izniyle kullanılmıştır. **"Shadow of California"** (sayfa 61) Söz ve Müzik: Samuel Pearlman ve Donald Roeser © 1983, Sony/ ATV Music Publishing (UK) Ltd/ Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"OD'd On Life Itself"** (sayfa 84) Söz ve Müzik: Albert Bouchard, Eric Bloom, Samuel Pearlman ve Donald Roeser © 1973, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"In the Presence of Another World"** (sayfa 93) Söz ve Müzik: Joseph Bouchard ve Samuel Pearlman © 1988, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Showtime"** (sayfa 107) (Eric Bloom, John P. Trivers). Six Pound Dog Music'in izniyle kullanılmıştır. **"Power Underneath Despair"** (sayfa 116) (Eric Bloom, Donald B. Roeser, John P. Shirley). Six Pound Dog Music and Triceratops Music'in izniyle kullanılmıştır. **"Before the Kiss"** (sayfa 122) Söz ve Müzik: Donald Roeser and Samuel Pearlman © 1972, Sony/ ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. Sözler, Jack Drummond (Zoo Music Ltd)'a ait **"Here's Tae Melrose"**dan alınmıştır (sayfa 122). **"The Girl That Love Made Blind"** (sayfa 138) Söz: Albert Bouchard. **"Lips in the Hills"** (sayfa 140) Söz ve Müzik: Eric Bloom, Donald Roeser ve Richard Meltzer © 1980, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Workshop of the Telescopes"** (sayfa 148) (Albert Bouchard, Allen Lanier, Donald Roeser, Eric Bloom, Sandy Pearlman). **"Debbie Denise"** (sayfa 152) Söz: Patti Smith. Müzik: Albert Bouchard ve Patti Smith © 1976, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Live For Me"** (sayfa 169) (Donald B. Roeser, John P. Shirley). Triceratops Music'in izniyle kullanılmıştır. **"I Just Like to Be Bad"** (sayfa 182) (Eric Bloom, Brian Neumeister, John P. Shirley). Six Pound Dog Music'in izniyle kullanılmıştır. **"Make Rock Not War"** (sayfa 191) Söz ve Müzik: Robert Sidney Halligan Jr. © 1983, Screen Gems-EMI Music Inc/ EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Hammer**

Back" (sayfa 205) (Eric Bloom, Donald B. Roeser, John P. Shirley). Six Pound Dog Music and Triceratops Music'in izniyle kullanılmıştır. **"Death Valley Nights"** (sayfa 230) Söz ve Müzik: Albert Bouchard ve Richard Meltzer © 1977, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Outward Bound (A Song for the Grammar School, Barrow-in-Furness)"** (sayfa 239) Söz: Dr. Thomas Wood. **"Tenderloin"** (sayfa 278) Söz ve Müzik: Allen Lainer © 1976, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd/ Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"After Dark"** (sayfa 287) Söz ve Müzik: Eric Bloom, L. Myers ve John Trivers © 1981, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"(Don't Fear) The Reaper"** (sayfa 295) Söz ve Müzik: Donald Roeser © 1976, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"She's as Beautiful as a Foot"** (sayfa 300) (Albert Bouchard, Richard Meltzer, Allen Lanier). **"The Vigil"** (sayfa 302) Söz ve Müzik: Donald Roeser ve S. Roeser © 1979, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Dominance and Submission"** (sayfa 317) (Albert Bouchard, Eric Bloom, Sandy Pearlman). **"Black Blade"** (sayfa 321) Söz ve Müzik: Eric Bloom, John Trivers ve Michael Moorcock © 1980, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC and Action Green Music Ltd/ EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Dance on Stilts"** (sayfa 341) (Donald B. Roeser, John P. Shirley). Triceratops Music'in izniyle kullanılmıştır. **"Out of the Darkness"** (sayfa 348) (Eric Bloom, Danny Miranda, Donald Roeser, John D. Shirley). Six Pound Dog Music and Triceratops Music'in izniyle kullanılmıştır. **"Searchin' for Celine"** (sayfa 361) Söz ve Müzik: Allen Lainer © 1977, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Burnin' for You"** (sayfa 376) Söz ve Müzik: Donald Roeser ve Richard Meltzer © 1981, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Still Burnin'"** (sayfa 383) (Donald B. Roeser, John S. Rogers). Triceratops Music'in izniyle kullanılmıştır. **"(Then Came) The Last Days of May"** (sayfa 397) Söz ve Müzik: Donald

Roeser © 1972, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Harvester of Eyes"** (sayfa 399) Söz ve Müzik: Eric Bloom, Donald Roeser ve Richard Meltzer © 1974, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Subhuman"** (sayfa 412) (Eric Bloom, Sandy Pearlman). **"Dr. Music"** (sayfa 413) Söz ve Müzik: Joseph Bouchard, R. Meltzer, Donald Roeser © 1979, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Harvest Moon"** (sayfa 414) (Donald Roeser). Triceratops Music'in izniyle kullanılmıştır. **"Here Comes That Feeling"** (sayfa 423) (Donald B. Roeser, Dick Trismen). Triceratops Music'in izniyle kullanılmıştır. **"Celestial the Queen"** (sayfa 441) Söz ve Müzik: Joseph Bouchard ve H. Robbins © 1977, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Don't Turn Your Back"** (sayfa 446) Söz ve Müzik: Allen Lainer ve Donald Roeser © 1981, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"X-Ray Eyes"** (sayfa 458) (Donald B. Roeser, John P. Shirley). Triceratops Music'in izniyle kullanılmıştır. **"Veteran of the Psychic Wars"** (sayfa 469) Söz ve Müzik: Eric Bloom ve Michael Moorcock © 1981, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC and Action Green Music Ltd/ EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Spy in the House of the Night"** (sayfa 476) Söz ve Müzik: Richard Meltzer ve Donald Roeser © 1985, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Vengeance (The Pact)"** (sayfa 498) Söz ve Müzik: Albert Bouchard ve Joseph Bouchard © 1981, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Sole Survivor"** (sayfa 502) Söz ve Müzik: Eric Bloom, L. Myers ve John Trivers © 1981, Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd, Sony/ATV Tunes LLC, London W1F 9LD'nin izniyle kullanılmıştır. **"Deadline"** (sayfa 508) (Donald Roeser).

"Bu yılın en çekici dedektif romanı!"
Daily Mail

"Zihninizi ele geçirecek bir dedektiflik hikâyesi!" *Observer*

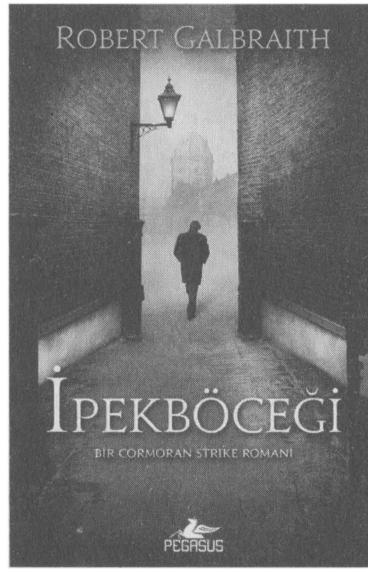
"Dedektif Cormoran Strike ve asistanı Robin kesinlikle cennetten çıkma bir ekip!" *Saga Magazine*

"*Guguk Kuşu*, dedektif romanlarına ilk kez âşık olduğum anı bana tekrar yaşatıyor." Val McDermid

"Robert Galbraith'in çıkış romanı, başkarakteri Cormoran Strike gibi belalı ve haşin." Mike Cooper

"Uç noktada yaşanan büyüleyici hayatların peşine düşen çekici bir dedektif ile zeki asistanının maceraları büyük bir şölen sunuyor!" *Slate*

"Kitabı elimden bıraktığımda bir an önce okumaya geri dönmek istiyorum. Karakterler sanki canlanıp karşımızda dikileceklermiş gibi bir his yaratıyorlar." Peter James

İpekböceği, Cormoran Strike ile onun zeki, inatçı asistanı Robin Ellacott'un maceralarının anlatıldığı dedektif romanları serisinin ikinci kitabıdır.

"Daha fazlasını okumalıyım! Kitap bittikten sonra söyleyeceğiniz ilk şey bu olacak…"
Independent

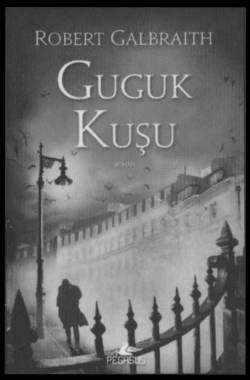
"İncelikli bir zekânın kara mizahla ustalıkla birleştiği, keyif veren bir kitap…"
The Times

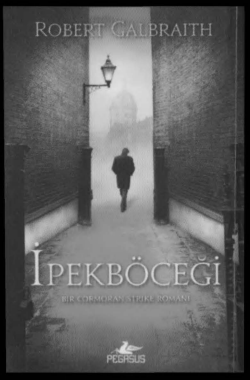
"İpekböceği, serinin bir önceki kitabını bile gölgede bırakan, karakterlerin çok daha derinlerine ineceğiniz eşsiz bir suç romanı."
The Australian

"Sadece okuyucuyu ters köşeye yatıran olay örgüsü için değil, sayfaları çevirdikçe keyif veren karakterleriyle İpekböceği bu yılın en karşı konulmaz eserlerinden…"
Time Magazine

"Bir sonraki macerayı beklemeye sabrım yok! Galbraith hem yenilikçi hem de klasik dedektif hikâyelerinin tadına doyulmaz atmosferini kaybetmeden yazıyor ve bizi zamanın nasıl geçtiğini anlamayacağımız kadar sürükleyici bir dünyaya davet ediyor."
Seattle Times

ROBERT GALBRAITH,
Harry Potter ve *Boş Koltuk* kitaplarının
yazarı J.K. Rowling'in mahlasıdır.

www.robert-galbraith.com
CormoranStrikeNovelsOfficial
@RGalbraith

Kapak tasarımı & fotoğrafı: Nico Taylor
© Little Brown Book Group Limited 2015

Dedektif Cormoran Strike'ın asistanı Robin Ellacott'a gizemli bir paket gönderilir ve içinden çıkan kesik kadın bacağıyla tüm dikkatler yeniden Strike'ın dedektiflik ofisine döner…

Strike, gönderilen bu mesaja çok şaşırmamış, ama yine de içine kurt düşmüştür. Geçmişini düşündüğünde böyle bir şeye teşebbüs edebilecek dört kişi zihninde canlanır. Bu dört şüphelinin her biri de akla hayale gelmeyecek kötülükleri yapabilecek kadar zalimdir.

Polis tek bir şüpheli üzerinde yoğunlaşır fakat Strike, emniyet güçlerinin yanlış kişinin peşinde koştuğunu düşünüp Robin'le birlikte meseleye el koymaya karar verir. Yakaladıkları ipuçlarının peşinde karanlık ve dolambaçlı yollara düşen Strike ve Robin için zaman tükenirken ikisinin hayatını da kâbusa çeviren çok daha ürkütücü olaylar kapılarını çalar…

"Strike ve Robin her zaman olduğu gibi sizi bir mıknatıs misali çeken cazibeleriyle karşınızda."
New York Times

"Okumaya başladığınızda *Kötülük Kariyeri* diğer tüm polisiyelerden farkını ortaya koyuyor. Umalım ki Strike ve Robin daha pek çok macerayla karşımıza çıkar."
Independent

"Şiddetli, beklenmedik ve tam ağzınıza layık bir son… Bu roman sizi çok keyiflendirecek."
The Times

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-421-4
9 786052 994214